

5 Chàng Trai Và Một Cô Gái

Contents

5 Chàng Trai Và Một Cô Gái	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	37
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	42
20. Chương 20: Chương 20	45
21. Chương 21	46
22. Chương 22	50
23. Chương 23	52
24. Chương 24	53
25. Chương 25	55
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	66
33. Chương 33	67
34. Chương 34	68
35. Chương 35	70
36. Chương 36	71
37. Chương 37	74
38. Chương 38: Chương 38	75
39. Chương 39	77
40. Chương 40	78
41. Chương 41	80

42. Chương 42	83
43. Chương 43	85
44. Chương 44	86
45. Chương 45	88
46. Chương 46	89
47. Chương 47	92
48. Chương 48	93
49. Chương 49	95
50. Chương 50	96
51. Chương 51	99
52. Chương 52	101
53. Chương 53	102
54. Chương 54	104
55. Chương 55	106
56. Chương 56	106
57. Chương 57	108
58. Chương 58	110
59. Chương 59	111
60. Chương 60	114
61. Chương 61	116
62. Chương 62	118
63. Chương 63	119
64. Chương 64	120
65. Chương 65	121
66. Chương 66	125
67. Chương 67	128
68. Chương 68	130
69. Chương 69	132
70. Chương 70	134
71. Chương 71	138
72. Chương 72	139
73. Chương 73	143
74. Chương 74	147
75. Chương 75	148
76. Chương 76	149
77. Chương 77	151
78. Chương 78	155
79. Chương 79	158
80. Chương 80	161
81. Chương 81	163
82. Chương 82	165
83. Chương 83	168
84. Chương 84	170
85. Chương 85	172
86. Chương 86	175
87. Chương 87	178
88. Chương 88	181
89. Chương 89	185
90. Chương 90	188
91. Chương 91	191
92. Chương 92	194
93. Chương 93	196
94. Chương 94	199
95. Chương 95	201

96. Chương 96	203
97. Chương 97	208
98. Chương 98	210
99. Chương 99	218
100. Chương 100	227

5 Chàng Trai Và Một Cô Gái

Giới thiệu

Seoul đang vào những ngày đầu đông vì thế khá lạnh và còn có cả mưa nữa. Thật xui xẻo vì tôi ko thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/5-chang-trai-va-mot-co-gai>

1. Chương 1

Vừa bước xuống máy bay, cái lạnh đã ập vào người nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi. Đơn giản là vì tôi đang sướng điên người khi thoát ra khỏi vòng kiềm kẹp của papa và mama, đã trở thành người tự do.

Seoul đang vào những ngày đầu đông vì thế khá lạnh và còn có cả mưa nữa. Thật xui xẻo vì tôi ko thể vào khách sạn (cái nì chút xíu nữa sẽ rõ) còn nhà trọ thì tìm hoài ko ra. Tôi đúng là một con ngốc, lúc này phải chỉ cứ vào tạm một nhà nghỉ thì có phải là tốt rồi ko? Tự dưng lại nổi hứng muốn tham quan Seoul nên giờ mới ra nông nổi này. Chỉ mới có 5h chiều mà đã tối đến mức ko nhìn rõ được mặt người đi đường. Mưa mỗi lúc mỗi nặng hạt hơn. Tôi cứ cắm đầu chạy mà ko hề nhìn đường.

Chạy một lúc mệt quá nên tôi phải dừng lại. Đảo mắt nhìn xung quanh. Chẳng biết là đang lạc vào cái xó xỉnh nào đây nữa? Tại sao ở đây ko có lấy một ngôi nhà chứ? Hai bên đường thì toàn là cây cối. Ngay cả một bóng người đi đường cũng chẳng có. Mà khoan đã, hình như lúc này tôi có chạy ngang qua một cánh cổng hay sao ấy. Nhưng rõ ràng đây là một con đường lớn cơ mà? Thế là thế nào nhỉ?

Thôi, việc cần bây giờ là kiếm một chỗ nghỉ chân chứ ko phải đứng đây mà nghĩ ngợi lung tung. Thế là tôi lại phải lê cái thân xác mệt mỏi tiếp tục bước đi...

Đi thêm được một quãng nữa thì đập vào mắt tôi là một ánh sáng dịu dịu phát ra từ phía xa. Hình như có một ngôi nhà. Tôi căng mắt ra nhìn vì sợ mình lầm.Ờ-rê-ka, tại sao mình ko xin ở lại đây một đêm chứ?Nghe nói người Hàn Quốc khá là thân thiện và tốt bụng. Nghĩ là làm, tôi bước nhanh đến nơi có thể là chỗ nghỉ đêm nay của mình.Đó phải gọi là biệt thự thì đúng hơn, nó đẹp và rất rộng.....BINH.....cánh cửa đột ngột mở ra khiến cho tôi bị...đập mũi

-Ui da, chết tôi rồi.Này, có mắt ko đấy, xô cửa ra thì phải nhìn chứ?-tôi vừa cần nhần vừa đưa tay lên xoa xoa cái mũi đáng thương của mình

-Cô hay thật, tự dưng đứng trước cửa nhà người ta làm gì?Có ý đồ gì đó hả?-người con trai trong nhà vừa vứt một bịch rác to thùng ra xa vừa nhìn tôi dò xét.

-Ý đồ cái đầu anh í, tôi thêm vào-tôi bĩu môi

-Vậy thì xéo đi, còn đứng đây làm gì?Lại còn quát tháo om sòm nữa chứ, thật là...

RẦM....-anh ta đóng cửa một cách phũ phàng. Rồi sau đó dường như phát hiện ra điều gì đó, anh ta lập tức mở cửa ra lại và trợn mắt lên hỏi tôi:

-Cô làm thế quái nào mà vào được đây hả?

-Thì tôi tự đi bằng chân của mình chứ sao nữa? Anh này hỏi lạ thật!

-Cô...-anh ta chỉ tay vào mặt tôi.

Rồi sau đó dường như là chẳng biết phải nói thế nào nữa nên im lặng, chỉ nhú mồm ra vẻ suy nghĩ ghê lắm. Khoảng 5 phút sau, anh ta mới “hoàn hồn”, lườm tôi một cái rồi lẳng lặng bỏ vào nhà. Tất nhiên là ko quên đóng cả cánh cửa.

-Này, anh đối xử với con gái như vậy đó hả?anh ra đây mau lên tôi có chuyện muốn nói-tôi đập cửa lia lịa.

Ồi diên mắt thôi đúng là cái đề...Đáng ra thấy một cô gái yếu đuối đứng trước cửa nhà mình thì phải ân cần hỏi han giúp đỡ, đằng này lại....Anh ta ăn cái giống gì mà vô tình vô nghĩa thế ko biết.

-ẦM....ẦM-tôi lại tiếp tục sự nghiệp đập cửa.Hy vọng anh ta vì thương xót cái cửa hay vì tiếc tai ko ngủ được mà nghĩ lại

-Chuyện gì đó?-một khuôn mặt thò ra nhưng ko phải tên thất đức lúc này mà là một người hết sức khả ố, ủa nhảm, khả ái. (^__^)

He he mình đã đoán đúng vậy là tối nay có chỗ ngủ rồi.-tôi cười thầm

-Tôi bị lạc đường, anh có thể cho tôi tá túc đêm nay được ko?-tôi cố nói bằng một giọng nhỏ nhẹ nhất và ko quên khuyến mãi thêm một nụ cười dễ thương nhất

-Ra thế, nhưng....ko bao giờ-anh ta đáp một cách ngắn gọn.

Sau đó anh ta toan bước vào trong nhưng tôi sao có thể để cánh cửa đó khép lại một lần nữa chứ?Thế là diễn ra một cuộc giằng co và tất nhiên, tôi là người chiến thắng.(vì trông anh ta ốm yếu thế kia mà)

-anh là một người đẹp trai, tốt bụng vì thế cho tôi ở đây đi!chỉ một đêm thôi mà.Tôi là phận nữ nhi yếu đuối,đi lang thang giữa đêm thế này ai đảm bảo là ko có việc gì xảy ra chứ?anh nở thấy chết mà ko cứu sao?-tôi nói như muốn khóc.

-Cô cứ đi ngược lại về phía ban này, đến cánh cổng thì rẽ trái, đi thêm khoảng 100m nữa chắc sẽ có nhà nghỉ.-anh ta bình thản đáp.

-KO!bây giờ trời đang mưa tầm tã tôi lại quá mệt rồi.Làm ơn đi mà.Please!-tôi cố nài nỉ

Anh ta nhìn tôi bằng một ánh mắt hơi dằn đo.Có lẽ anh ta đã động lòng rồi, công nhận tôi đáng kịch đạt ghê! Chúng tôi đứng thêm một lúc nữa thì anh ta mới thở dài và đáp:

-Thôi được rồi, vào đi!

-Hura, cảm ơn anh nhiều lắm-tôi nhảy cẫng lên

Hai chúng tôi vừa bước vào nhà thì lập tức có một giọng con trai vang lên:

-Micky!Cậu muốn Max nổi diên lên sao?nó ghét nhất là cho người lạ vào nhà mà lại là một cô gái nữa chứ?

Anh chàng đó là Micky sao?tên gì cứ là lạ, ngờ ngờ.Nếu tôi nhớ ko lầm thì hình như đó là tên của một con chuột mà, đúng hok ta?

Micky chẳng nói gì, cứ thế đi thẳng lên lầu, bỏ mặt tôi bơ vơ.Anh ta đúng là đồ máu lạnh, thật đáng ghét.

-Ồi hết hồn, anh làm trò gì thế hả?-tôi la lên thất thanh và nhảy lùi ra phía sau một bước.

Một gương mặt đang ghé sát vào mặt tôi, xem chút nữa là môi kề môi rồi. Đúng là đồ dê xồm, bệnh hoạn. Tôi cố gắng đẩy hấn ra nhưng càng cố thì hấn ta lại càng dí sát vào mặt tôi mới đau chứ.

-Thôi đi Uno, đừng chọc cô ấy nữa.Cậu đúng là già ko bỏ, nhỏ ko tha-một anh chàng khá bảnh bao xuất hiện trước cửa nhà bếp đã giải cứu cho tôi.Ấn nhân sau khi massage tên khùng đó đã quay sang cười hiền lành với tôi:

-em ko sao đây chứ?-bọn nó là vậy đó, đừng chấp nhá!Anh là Hero, còn em?

-Jenny-tôi đáp.

Đúng là trong nhà này chỉ có anh ta là bình thường thôi, bọn còn lại ko dễ người như tên Uno cũng lạnh lùng như tên Micky, ko có tình người như Max thì cũng xem thường con gái như...à mà hẳn ta tên gì ấy nhỉ? Tôi quay sang nhìn người đang ngồi trên ghế sofa. Như hiểu ý, anh ta giới thiệu ngay:

-tôi là Xiah.Rất vui được gặp cô!

-À vâng.Tôi cũng vậy.-tôi cười một cách gượng gạo.

Nhưng tôi cảm thấy hình như có điều gì ko ổn ở đây, chính xác là trong cái nhà này.Nãy giờ tôi chỉ thấy có mấy tên trạc tuổi nhau.

-Ủa thế bố mẹ các anh đâu rồi? Em cần phải xin phép họ chứ?-tôi đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

-Bố mẹ?-Hero ngạc nhiên, mất mấy giây anh ta mới trả lời.-À ở đây chỉ có bọn anh thôi, ko có người khác đâu.

-SAO KIA?-tôi hét lên thiếu điều bể nhà

-Sợ rồi sao?Bây giờ hối hận còn kịp đấy-Tên Max đã đứng ở cầu thang từ lúc nào

-Việc..việc gì phải sợ chứ?Tôi có võ đấy,đai đen Karate, xem các anh dám làm gì tôi nào.-tôi nói cứng.

Nói vậy chứ trong lòng tôi rất sợ vì thật ra tôi có biết chút võ nào đâu, mà nếu có đi nữa thì cũng ko địch lại 5 tên con trai.Đúng là hối hận thật, nhưng trông thấy cái tên Max kia là tôi lại muốn ở lại chọc tức hẳn chơi cho bõ ghét. Vả lại con gái Mĩ thì ko sợ cái gì bao giờ. Tôi mà bỏ đi ngay lúc này thì chẳng phải là sẽ khiến cho bọn con trai HQ được dịp xem thường con gái Mĩ hay sao chứ?

-Được thôi nhưng nếu sáng mai tôi còn thấy cô thì biết tay tôi, tôi sẽ quăng cô ra khỏi nhà như một bị rác đấy, lúc đó đừng trách sao tôi độc ác nhá, tôi báo trước rồi đó-hắn ta nói bằng giọng đe dọa. Nói xong hẳn ta bỏ đi.

Ôi trời ơi.Sao lại có người xấu xa đến vậy hả trời.Đã vậy, tôi nhất định sẽ tìm cách ở lại đây cho anh tức xịt khói lỗ tai, đứt mạch máu não chết để đời bớt u ám.Hừ hừ chờ xem.

2. Chương 2

-Tối nay em tạm ngủ ở phòng tôi nhé?-Hero cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

Tôi nhìn anh ta bằng một đôi mắt vừa ngạc nhiên lại xen lẫn chút sợ hãi. Anh ta bảo tôi ngủ ở phòng anh ta là có ý gì đây? Đúng là từ nhỏ tôi đã sống ở Mĩ nên ít nhiều cũng bị lấy cái cách sống “thoảng”. Nhưng suy cho cùng thì tôi vẫn là một đứa con gái gốc Hàn. Thế nên ko thể dễ dãi với bọn con trai được.

- Ko ai làm gì em đâu,đừng lo! Anh sẽ ngủ ở phòng khác, còn nếu chưa an tâm thì em cứ việc khóa cửa lại.Đây là chìa khóa-như hiểu ý , anh ta trấn an tôi bằng cách đặt lên tay tôi một chiếc chìa khóa.

Hero có vẻ rất tốt bụng. Thật ko hiểu một thiên thần như anh ta sao lại sống chung được với bọn ác quỷ kia cơ chứ?

-Cảm ơn anh rất rất nhiều.-tôi cười với Hero

-Em biết nhóm nhạc DBSK chứ?-chúng tôi đang bước lên cầu thang thì đột nhiên anh ta hỏi

Sau một hồi lục lọi, tìm kiếm thì cuối cùng bộ não của tôi đưa ra câu trả lời: “bó tay”. Tôi quay sang anh ta cười giả lả.

-Em chịu thôi, từ nhỏ đến giờ hiếm khi xem ca nhạc. Mà hình như đó là ban nhạc của HQ phải không? Nếu thế thì anh hỏi nhầm người rồi, em vừa từ Mỹ sang mà.

-Ko phải chứ? -Hero tròn mắt thốt lên.

-Thật đấy. Em sinh ra và lớn lên ở đó nhưng bố mẹ thì luôn luôn bắt nói tiếng Hàn cho khỏi quên nguồn cội-tôi đáp.

-Ra thế! Thảo nào em nói tiếng Hàn trôi chảy đến vậy-anh ta gật gù. À mà em qua đây du lịch hay làm gì? Sao ko đặt khách sạn trước?

-Em trốn nhà-tôi bình thản trả lời.

Đúng ra thì ko nên nói cho anh ta biết nhưng Hero là một người tốt chắc anh ta sẽ ko tiết lộ bí mật này ra đâu. Vả lại có một người để tâm sự cũng tốt đấy chứ! Nếu cứ để trong lòng hoài chắc điên mất. Và nhất là tôi cảm nhận được ở người con trai này có cái gì đó rất gần gũi, thân thuộc. Cảm giác đó khiến tôi nhớ đến một người...

-Hả???-anh ta mắt chữ A, mồm chữ O nhìn tôi.

-anh có thể giữ bí mật dù em ko?-tôi nhỏ nhẹ hỏi.

-Nhưng sao lại phải như thế?

-Anh biết tập đoàn M-hotel chứ?

-Uh có biết....Mà khoan đã...-anh ta nhìn tôi trân trối.-Em đừng nói.....em là.....-Hero bỏ dở câu nói.

-Yes! Bố mẹ bắt em phải học ngành quản trị kinh doanh nhưng em hok thik và thế là...tèng...téng...teng.-tôi nhún vai.

-Anh ko hiểu. Một cuộc sống tốt như thế mọi người ước còn ko được, vậy mà...? Em làm vậy có quá hok? Đừng vì bông bột nhất thời mà khổ cả đời đấy, hãy suy nghĩ cho kĩ vào.-anh ta khuyên nhủ tôi.

-Anh ko phải lo. Mỗi chúng ta, ai cũng đều có một ước mơ riêng ình nhưng nhiều người lại ko thể đạt được vì có suy nghĩ như anh, nhưng em thì ko thể. Em từ nhỏ đã có niềm đam mê đối với nước hoa, đã tự hứa là nhất định sẽ sáng chế ra một loại nước hoa nổi tiếng thế giới. Đó là mục đích sống của em, nhất định phải làm được.

-uh anh hiểu rồi, tùy em thôi-Hero gật đầu-thôi đi ngủ sớm đi nhé!-anh ta bước ra ngoài và đóng cửa lại.

Tôi nhìn một lượt căn phòng, đúng là rất sạch sẽ và ngăn nắp, ko ai có thể nghĩ đó là phòng của con trai đâu. Bỗng dưng có một tấm hình đập vào mắt, nó như có sức hút mãnh liệt khiến tôi phải dán chặt mắt vào.

-Ai kia? Chẳng phải đó là hình của 5 tên lúc nãy sao? tôi tiến sát hơn.

“.....Nhóm nhạc DBSK đang làm mưa làm gió trên thị trường âm nhạc châu Á ...”-tôi đọc dòng chữ trên tấm hình.

Á-tôi hét lên thất thanh và té phịch xuống sàn. Mất mấy phút để trấn tĩnh lại, lúc tôi đứng dậy được thì bọn họ đã có mặt trước cửa phòng từ lúc nào, đông đủ cả, ko thiếu một người nào.

- Chuyện gì vậy? Bộ có ma hù em hả? Hồi giờ bọn anh ở đây đâu thấy một con ma nào đâu?-Xiah lên tiếng

-Cô ko bị hội chứng down đó chứ? nửa đêm nửa hôm la hét om sòm như người lên cơn. Có cần tôi đưa vào bệnh viện hok?-Max nói bằng giọng chế giễu. Nhưng tôi chả thèm để ý.

.-Các anh là...tôi chỉ tay về phía tấm poster

-Giờ mới nhận ra sao?-Micky hỏi bằng giọng ngạc nhiên.-Tôi tưởng cô biết từ lâu rồi chứ?

-Cô thật đúng là có mắt mà như ko. Chúng tôi hát hay, đẹp trai, nổi tiếng vậy mà lại ko biết. Hay là cô giả vờ đấy?-Max ngờ vực.

-Hey, you đừng có mà quá đáng nhá. Anh hát hay, nổi tiếng cỡ nào mặc xác anh, liên quan gì đến tôi? Công nhận là anh cũng có chút nhan sắc nhưng như thế thôi thì vẫn còn chưa đủ, vì vậy đừng có mà tự phụ.-tôi tuôn ra một tràng.

-Cô nói vậy là sao? Như thế mà bảo là chưa đủ sao?-anh ta vênh mặt lên hỏi.

Cơ hội tốt đây rồi, nhân dịp này mình phải cho anh ta vô tròng mới được.He ...he.Lần này anh sẽ được một phen lộn ruột đây Max ạ-tôi cười thầm

-Anh muốn biết đúng ko?Nhưng tôi có một điều kiện,nếu tìm ra được anh thiếu gì, tôi sẽ được ở lại đây đến khi nào muốn thì sẽ đi, còn nếu ko thì.....

-Thì cuốn gói ngay lập tức.OK?-anh ta vênh mặt lên thách thức.

Hừ anh tự tin quá nhỉ nhưng bản cô nương đây sẽ cho nếm mùi lợi hại.-tôi nghiêng răng ken két.

-Cái anh còn thiếu đó là:.....lòng tốt-tôi đáp.

-Ha ha ha, cái quái gì thía?Cô có bị mất trí ko đoá?-Max ngoác mồm ra cười.

-tôi đâu có chậm mạch như anh.Đây nói à biết để còn học hỏi thêm, lắng tai mà nghe nhá. Làm người thì phải biết yêu thương đồng loại, giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, còn anh ý à, hồng hồng, ko biết anh có được dạy điều này từ lúc bé ko nữa?

-Này này,-Max lấp bắp

-Ko công nhận à?Có cần tôi kể tội ác của anh ra ọi người nghe ko hả?Hero thì khỏi phải nói rồi.Còn như Micky kia kia, anh ta ít ra cũng biết thương hoa tiếc ngọc mà cho tôi vào nhà chứ ko như ai kia.

-Hi hi hi, ha ha ha....-mọi người cười ầm lên

-Cười gì hả?Có im ngay ko?-Max hét lên.

Mặt anh ta đỏ gay.Chắc là máu dồn lên trên não hết rồi đây.Cho đáng đời, ai bảo động vào tiểu thư này chứ.

-Stop here.Anh thua rồi, từ giờ tôi sẽ ở đây.Oáp, tôi buồn ngủ quá rồi,chúc mọi người ngủ ngon.

Nói rồi tôi phi thẳng lên giường, trùm chăn kín mít để chấm dứt cuộc đấu khẩu chứ nếu nói thêm vài câu nữa chắc sẽ phiền với cái tên Max đó.Ha ha thế là khỏi phải lo chỗ trú thân nữa rồi.Công nhận nơi này dễ chịu thật.Yeah! Con gái Mĩ muôn năm! Tôi ngủ thiếp đi lúc nào ko hay.....

3. Chương 3

Một mùi thơm xộc thẳng vào mũi khiến tôi ko tài nào cưỡng lại được.

Ôi! đã 10h rồi sao?-tôi nhồm dậy.

Chắc tại hôm qua ngủ trễ quá lại thêm phần mệt mỏi vì phải tốn hơi sức đi lòng vòng và...cãi nhau với Max. Sau khi đã gấp chăn gối cẩn thận và đánh răng rửa mặt đầu ra đó hết, tôi bước ra khỏi phòng và đi xuống lầu.

Vừa thấy mặt tôi Uno đã phi thân đến ngay, kê sát mũi vào người tôi hít hít và ...cười.Thật tôi ko thể chịu đựng được cái nụ cười ghê tởm đó, nó làm tôi tức sôi lên và muốn đâm cho hắn một cái vào mồm cho bỏ cái tật cười kinh dị đó

-Này Jenny, người cô bé có mùi khét đó-anh ta thông báo.

-Gi???Ko phải chứ?-tôi ngờ vực

-Chứ còn gì nữa?Con gái con đứa gì mà nướng đến tận 10h sáng.Đã ở nhờ thì phải dậy sớm quét dọn hay ít ra cũng xuống phụ giúp Micky làm bếp chứ. Sau này ai lấy phải cô chắc khổ sở lắm đây, vừa lười lại vừa đánh đá hung dữ,ko chút nữ tính.-Max lên tiếng ngay

Ôi trời ơi đúng là oan gia ngõ hẹp,mới sáng sớm đã phải gặp tên Max .Đáng lẽ ra tôi cũng ko muốn gây sự nhưng với cái giọng xốc óc như thế thì làm sao mà nhịn được chứ?

-Này, tôi cần đính chính lại lời nói của anh đấy.Anh bảo tôi ở nhờ sao?Hình như anh bị bệnh kém trí nhớ?Hôm qua rõ ràng là tôi phải thi đấu với anh mới giành được chỗ ở trong nhà này chứ ko phải là được cho ở nhờ.

-Cái gì ?-Max hét lên.

-thôi thôi,dân gian có câu: “trời đánh còn tránh bữa ăn ” đây lại là giờ ăn mà 2 người cứ thi nhau bắn liên hồi thế kia mọi người sao nuốt nổi chứ?-Xiah cắt ngang

-Jenny lại đây ngồi ăn cùng đi-Hero chỉ chỗ bên cạnh anh ta.

Hừ tôi đây ko vì cái bụng nó réo quá thì anh ko còn đường sống đâu.-tôi liếc Max. Tôi ngồi xuống và ăn một cách tự nhiên, ko thèm đếm x**** gì tới gương mặt khó chịu của anh ta

-....Cạch...-anh ta bỏ chén xuống bàn một cách ko thương tiếc

-Này cậu đi đâu vậy, sao ko ăn nữa?-Uno hỏi

-Tôi chỉ cần nhìn thấy mặt cô ta là đủ tức no rồi-Max hằm hằm nhìn tôi

-Cảm ơn!Vậy là tôi đây cũng giúp ích được cho anh đấy chứ?Nếu khi nào đói quá mà chưa có đồ bỏ bụng thì cứ đến gặp tôi nhé.-tôi mỉm cười.

Nói xong tôi lại tiếp tục ăn. Còn Max thì đứng đó ngẩn ngơ ken két một hồi mới bỏ đi.

-Hôm nay đến lượt ai trực đây?Hình như là anh phải ko Hero? Tôi ăn xong rồi đây, nhớ dọn dẹp cho sạch vào nhá.-Xiah vừa nói vừa kéo ghế đứng dậy.

Thế rồi mọi người lần lượt rời bàn ăn còn lại tôi và Hero, à quên, còn một bãi chiến trường toàn là bát đĩa nữa.Thế nhưng anh ta lại bình thản ngồi ăn như ko có chuyện gì xảy ra.

-Này, sao mọi người bỏ đi hết vậy?bộ ko dọn dẹp gì sao?Họ bỏ mặc cho anh như vậy mà được hả?-tôi hỏi bằng một giọng bất bình.

-Chẳng có gì lạ đâu.Bọn anh chia nhau ra làm công việc này.Còn riêng Micky thì được miễn vì cậu ta phải nấu nướng mà.-Hero bình thản đáp.

-Ra thế.Vậy em giúp anh nha?-tôi đề nghị.

-Nếu em muốn thì cứ việc, anh ko cản đâu.-Hero cười -À mà em định học ở đâu vậy?

-Trường ĐH Seoul.em đã thi đậu vào rồi.-tôi đáp

-Thật vậy sao?thế thì chúng ta cùng trường rồi đấy.Bọn anh cũng học ở đó.Micky sẽ học làm đầu bếp vì bố cậu ta kinh doanh nhà hàng.Xiah thì theo ngành y, mấy cái bệnh viện lớn ở đây đều thuộc gia đình cậu ta đó.Uno hình như học về điện tử.-tôi chưa kịp hỏi thì Hero đã tuôn ra một tràng.

Cũng may là bọn họ đều ko học chung ngành chứ nếu ko thì tôi sẽ điên lên mất.Mà khoan, còn Max nữa, hẳn ta mới là kẻ thù ko đội trời chung, nếu như...Ôi chỉ nghĩ đến thôi là máu đã muốn sôi lên rồi, huống chi...thôi cầu mong ọi việc tốt đẹp

-Còn Max thì sao?-tôi lo lắng hỏi

-Trước khi nói anh khuyên em nên bỏ bát đĩa xuống đi, đừng cầm bất cứ một thứ gì trên tay hết. Và phải thật bình tĩnh.-Hero nói chậm rãi, từ tốn-Em biết tập đoàn Global chứ?

-ko biết mới lạ.Đây là tập đoàn nước hoa nổi tiếng.Em rất mong sau này sẽ được vào đó làm việc.Mà sao anh hỏi vậy?Chuyện đó liên quan gì ở đây?-tôi tròn mắt hỏi.

-Em nhầm!Gắn bó rất mật thiết là đằng khác.Max sẽ kế thừa tập đoàn đó đấy.Vì thế nên cậu ta chắc sẽ học chung với em

.....XOẢNG.....cái bát trên tay tôi rơi xuống đất, vỡ vụn.

Ồi thôi rồi.chuyện mình ko mong nhất cũng đã đến.Trời ơi!kiểu này chắc phải tính lại thôi.

-Đấy!anh đã bảo mà.Vỡ mất rồi-Hero kéo tôi về với thực tại

-Ôi em xin lỗi-tôi luống cuống nhặt những mảnh vỡ

-Em cẩn thận ko bị đứt tay đó,anh sợ nhất là thấy...

-Á...-tôi kêu lên cắt ngang lời nói của Hero.

-Này tôi nghe thấy tiếng rơi vỡ, có chuyện gì đấy?-Xiah lộ mặt vào-Jenny, em bị thương rồi kìa.-anh ta thốt lên và chạy tới chỗ tôi

-Máu...máu kìa Xiah, cậu làm gì đi chứ?Máu chảy nhiều quá kìa, Xiah!-Hero nói bằng giọng sợ hãi.

-Anh bình tĩnh đi, việc gì mà phải làm loạn lên thế chứ?-tôi nhăn nhó

-Hero, anh đi lên trước đi, tôi sẽ lo cho cô ấy.Còn chần chờ gì nữa? Đi mau đi.-Xiah giục.

Hero nhanh chóng bước đi và mất hút sau cánh cửa.

-Tôi chẳng hiểu gì cả?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Anh ta vốn sợ máu.-Xiah đáp một cách ngắn gọn.

-Gì???-tôi nhìn Xiah ngờ vực.-Anh ta sao?

-Có gì lạ đâu.Nhân vô thập toàn mà, ai cũng phải sợ một cái gì chứ?Như anh đây cũng ko chịu được khi bị người ta cù đấy.

Nói vậy là mọi người trong nhà này đều có điểm yếu sao? Một ý tưởng lóe sáng lên trong đầu tôi.

-Anh có thể cho em biết được ko?-tôi nhẹ nhàng hỏi.

-Được thôi. Này nhé, Micky thì sợ sâu bọ.Có một lần anh ta nấu canh xong thì thấy có con sâu trong nồi.Nếu như người khác thì họ sẽ vớt nó ra khỏi xoong là xong đúng ko?Đằng này, cậu ta lại đem đổ nguyên nồi canh đi.Còn Uno thì sợ chuột, Max....-Đang nói bỗng dừng anh ta dừng lại

-Sao?nói tiếp đi chứ?-tôi nôn nóng

-Phải có điều kiện gì chứ?Chẳng lẽ anh ko có được chút lợi ích gì sao?Nếu vậy thì ko nói nữa đâu, vừa tốn nước bọt lại chưa kể đến bọn nó nếu biết thì sẽ xử ko đẹp ko ăn tiền anh đó.Bộ em tưởng tội “bán đứng” bạn bè nhẹ lắm sao?

Anh ta khôn thật chọn đúng ngay khúc gay cán nhất thì dừng.Đúng làNhưng nhất định phải tìm ra yếu điểm của Max.

-Okie.Anh nói điều kiện đi.Nhưng nói trước là em sẽ ko làm những việc quá đáng đâu đấy.

-Yên tâm, chẳng có gì ghê gớm đâu.-Xiah cười một cách nham hiểm...

4. Chương 4

Ko biết Xiah sẽ đưa ra điều kiện quái gở gì đây?Đã quá quen với cách cư xử kì dị của mấy thằng cha trong nhà này rồi nhưng thấy cái vẻ mặt kìa của hắn thì tôi vẫn ko thể nào bình tĩnh được

-Này, anh nói nhanh đi, em còn có việc phải làm chứ hok có rảnh thời gian ngồi đây nghe anh cà kê dê ngỗng đâu-tôi thúc giục

-Rồi, rồi.Ghế, con gái gì mà nóng thể coi chừng nổi mụn lên rồi kìa.Em kêu anh bằngbố đi rồi anh sẽ cho em biết bí mật của Max-anh ta cười cười

-Xiah!đầu óc anh có vấn đề à?có bị sốt ko?-tôi đưa tay sờ trán anh ta

-anh vẫn còn tỉnh táo, chưa bị khủng đầu.Sao chấp nhận điều kiện đó hok?

-Thôi thôi, tha cho em đi.Em ko muốn có đến 2 ông bố đầu.Một ông thôi còn chưa đủ rắc rối hay sao chứ?Mà tại sao anh lại muốn như thế.Nếu thik làm bố đến vậy thì kiếm một cô nào đó đi rồi....

-Này, này,ko đùa đâu, nghiêm túc đấy.Này nhé, bình thường trong những cuộc tranh luận, Max luôn là người chiến thắng.Có thể nói cậu ta là vô địch nhưng bây giờ em lại là người làm cho Max phải điều đứng.Nếu như anh là bố em thì chẳng phải là rất tốt sao chứ?Đôi bên cùng có lợi mà.Em vừa có một người bố tuyệt vời lại vừa có một đồng minh.

-Nói cũng đúng.Nhưng mà....-tôi đắn đo.

-Nào quyết định nhanh đi-Xiah giục

-Okie.Bố ạ!

-Ha ha ngoan lắm con gái cưng.Vết thương đã được băng bó xong.Thôi bố đi đây, con ở lại dọn nốt nhá.Bye-Xiah đứng dậy.

-Thiện tai!Thiện tai!Ở đây còn sót lại con ma nhà họ Hứa.-tôi đưa 2 tay lên chấp vào nhau

-Đâu???Ở đâu?sao bố ko thấy vậy?-Anh ta nhìn quanh

-Bố lúc nãy hứa với con cái gì mà giờ làm lơ hả?-tôi hét lên

-À suýt quên.Thông cảm đi, tuổi già mà.-anh ta cười hề hề-Max là chúa ghét.....-Xiah thì thào vào tai tôi.Nói rồi hần biến đi mất dạng.

À há vậy là đại tiểu thư đây nắm được yếu điểm của người rồi Max ơi.lần này xem còn dám đối đầu với ta nữa ko?Mà khoan, trước khi xử lí hần ta thì phải trừng trị cái tên Uno nham nhở kia trước đã cho rảnh tay chứ nếu ko thì phiền lém.Anh ta sợ chuột sao?Trong nhà này có chuột ko nhỉ?Chắc là ko vì nếu như có thì Uno đã “ngủm” từ đời tám hoánh rồi chứ làm gì có chuyện còn nhớn nhợ ở đây đi chọc gẹo người khác?Vậy là phải vất vả rồi đây!

-Này em hok sao rồi chứ?-Hero giờ mới xuất hiện

-Ha ha ha-tôi vừa nhìn thấy mặt anh ta là đã buồn cười ko chịu được.Chắc hok ai có thể ngờ là 5 chàng trai nổi tiếng của họ lại có những nỗi sợ hãi vu vơ như vậy.Tôi tưởng tượng nếu như đem chuyện này tiết lộ ra ngoài thì chắc có liveshow hay để xem đây.

-Em cười gì thế?-Mặt Hero đỏ bừng.

Trông anh ta lúc đó vừa dễ thương lại vừa tội nghiệp nên tôi thôi ko chọc anh ta nữa.

-Ở đây đã được dọn dẹp xong rồi.Anh có thể đi chơi được rồi đấy-tôi nói

-Vậy à?Thế thì em lên đây anh có chuyện muốn nói.-Hero nói bằng một giọng khá là nghiêm túc.

Tôi chột dạ. Hình như có chuyện quan trọng thì phải.Mong là mọi việc vẫn xuôi xê.Anh ta sai từng bước dài đi trước, tôi lèo đèo theo sau. Chúng tôi đi ra ngoài vườn. Sau khi đã nhìn quanh để chắc chắn rằng ko có ai ngoài hai chúng tôi, Hero mới bắt đầu.

-Tại sao em lại nói dối?-anh ta hỏi.

-Nói dối sao???Em à?Nói dối ai?nói dối chuyện gì?-tôi nhìn Hero ngạc nhiên- Chẳng phải em đã nói hết sự thật cho anh rồi sao? Chuyện em là con gái của...

-Anh ko nói đến chuyện đó.-Hero lắc đầu, cắt ngang lời nói của tôi- Eun Hye! Yoon Eun Hye!

-Làm sao? Làm sao anh biết được chuyện đó? Tại sao anh biết được tên em?-tôi hỏi dồn dập.

-Ngay từ hôm qua, lúc mới nhìn thấy em, anh đã thấy rất quen. Và khi em nhắc đến M-Hotel, anh đã chắc chắn em chính là cô bé ở vườn táo năm đó. Anh là Jae Joong, chắc em ko quên chứ?

Giọng Hero thật nhỏ nhưng nó lại có sức công phá lớn đối với tôi.Bỗng dưng mọi kí ức ngày xưa lại ùa về.Tôi khẽ rùng mình.

-Cái người có tên Yoon Eun Hye đó đã chết cách đây 10 năm rồi. Còn bây giờ, đang đứng trước mặt anh là Jenny.-tôi lạnh lùng đáp.

-Tại sao? Tại sao chứ?-Hero lay lay hai vai tôi và hỏi.

-Em ko muốn nói và cũng chẳng cần phải nói. Nếu như anh còn coi em là bạn thì hãy giữ bí mật đi.

-Nhưng mà Eun Hye àh....

-Anh đừng kêu em bằng cái tên đó.-tôi gắt lên, cắt ngang lời nói của Hero-Hãy xem như chuyện ngày hôm nay chưa bao giờ xảy ra.Và anh cũng hãy quên hết quá khứ đi.Bây giờ em là Jenny chứ ko phải Eun Hye,còn anh là Hero, chúng ta ko phải là cô bé, cậu bé ngày đó nữa.

Nói rồi tôi đi thẳng một mạch.

5. Chương 5

Quả thật là trái đất tròn.ko thể ngờ rằng tôi được gặp lại Jae Joong.Cứ ngỡ những kí ức ngày xưa ấy sẽ bị chìm vào quên lãng nhưng giờ đây lại hiện lên mồn một cứ như mới xảy ra ngày hôm qua vậy....

Mùa hè năm đó tôi tròn 9 tuổi.Vì công việc nên bố mẹ cứ phải đi công tác suốt vì thế tôi được cho về ở tại 1 trang trại trồng táo của bạn bố mẹ suốt 3 tháng.Tôi mau chóng thích nghi được với cuộc sống ở đó vì có thêm 2 người bạn.Một là Jae Joong (Hero ấy) cũng giống như tôi được gửi nhờ ở đó. Hai là Song Chul, con của chủ trang trại hơn tôi 3 tuổi.Ko hiểu là vì tôi dễ thương hay sao mà mọi người khá là cưng chiều tôi. Nhất là 2 người đó.Mọi việc tôi nói ra đều được đáp ứng.Có lẽ đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất.Và cuộc sống sẽ yên bình trôi nếu như ko có ngày hôm ấy....

-Anh Song Chul, bọn em ở đây-tôi vẫy tay

-2 đứa làm gì mà giờ này kêu anh ra đây?

-Chúng em sẽ đi bắt đom đóm.Nghe nói buổi tối có nhều lắm.-Jae Joong hớn hở khoe

-Vậy bắt ở đâu đây?-Song Chul hỏi

-Ra thác nước-tôi đề nghị

-Ko được.Nơi đó rất nguy hiểm, chưa kể để đến được đó phải lội qua con suối nước chảy xiết.Hãy đến vườn hoa đi, nơi đó cũng có rất nhiều đom đóm vậy-Song Chul đáp

-Này Lee Song Chul!anh sợ sao?đúng là đồ thô đế.Thế thì anh ở nhà đi, ko cần nữa.Mình đi thôi Jae Joong-tôi nói bằng giọng giận dỗi

-Ko phải thế, em hiểu nhầm rồi anh chỉ là lo cho 2 đứa thôi....

-Ko sao đâu mà, chỉ cần chúng ta cẩn thận là được chứ gì?-tôi năn nỉ.

Suy nghĩ 1 hồi lâu cuối cùng thì anh ấy cũng đưa ra quyết định:

-Công chúa xinh đẹp của chúng ta đã muốn vậy thì phải làm theo thôi.Nhưng mà phải đi theo sát anh đấy, nhớ chưa?

-Tuân lệnh-tôi và Jae Joong đồng thanh đáp.

Chao ôi!Cảnh thần tiên là đây.Bốn bề là rừng cây bát ngát.Ở giữa là 1 thác nước lung linh, dưới ánh trăng tường chừng như 1 tấm vải lụa đính kèm hàng ngàn viên kim cương lấp lánh buông rũ từ trên cao xuống.Xung quanh đom đóm nhều vô số kể.Chúng bay chập chờn trên đầu và còn đậu cả lên người.Một con...hai con...ba con...tôi thích thú với công việc bắt chúng.

-Eun Hye chúng ta về thôi!Yoon Eun Hye!-Giọng anh Song Chul vang lên.

-Yes, em biết rồi.

Trên đường về, một tai nạn đã xảy ra. Vì bất cẩn nên tôi đã đánh rơi chiếc ***g đựng đom đóm. Mặc dù cả anh Song Chul lẫn Jae Joong đều ra sức ngăn cản nhưng tôi vẫn cứ bướng bỉnh đòi chạy theo, vớt nó lại cho bằng được. Ko còn cách nào khác, anh Song Chul đành phải đưa hai chúng tôi lên bờ rồi một mình chạy theo cái ***g. Và...anh ấy đã bị trượt chân, mất thăng bằng, thế là bị dòng nước hung hãn tại con suối đó cuốn đi mất...

Sau chuyện đó tôi đã rất đau khổ và nhốt mình trong phòng, ko tiếp xúc với ai cũng chẳng nói chuyện với người nào kể cả bố mẹ và tránh gặp mặt Jae Joong.Rồi thời gian trôi đi xóa nhòa tất cả, tôi cũng dần nguôi ngoai. Hơn nữa trong những ngày tháng đau buồn đó có một người dẫu mặt thường xuyên gửi mail an ủi động viên, giúp tôi vượt qua giai đoạn khó khăn đấy.Cho đến tận bây giờ tôi vẫn ko thể biết được người đó là ai và vẫn đang cố gắng tìm kiếm người đó để cảm ơn...

"Goodbye to you, my trusted friend

We've know each other since we were nine or ten

Together we've climbed hills and trees

Learned of love and A-B-C's, skinned our heart and skinned our knees"

Bản nhạc "Season in the sun" vang lên, chiếc điện thoại rung bần bật trong tay.

-Anh hai!có chuyện gì sao?-tôi bắt máy và hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

-Chuyện lớn ấy chứ.Em bỏ nhà đi sao ko báo anh 1 tiếng?-đầu bên kia trả lời.

-Vậy là "bố bi" ền "má mi" phát hiện rồi.-tôi thở dài- Mà nói với anh thì được gì?Chẳng phải anh cũng đang mang tội giống em sao?Giờ lại muốn thêm tội bao che, đồng lõa nữa hả?

-Dù sao thì cũng báo anh 1 tiếng chứ?Ít ra anh cũng có thể cho em ở nhờ hay kiếm giùm một cái nhà trọ nào chứ? Mà em cũng cứng đầu, khó bảo lắm cơ !Daddy và Mommy bảo gì thì làm nấy đi, chống đối làm chi cho khổ? như anh hai đây này,có trải qua rồi mới biết.

-Thì ai bảo em là em gái của anh cơ chứ?-tôi đáp tỉnh bơ.

-Ha ha ha!-anh Hai phá lên cười- Mà hiện giờ em đang ở đâu đấy?Anh đang quay dở mấy cảnh ở Trung Quốc vì vậy ko có ở nhà đâu. Nhưng mà em cứ đến đấy đi, anh sẽ gọi điện thoại báo cho ông bảo vệ.

-Thôi, em có chỗ rồi.khi nào anh về thì phone cho em, em sẽ qua.Giờ thì đi làm đi.Bye.

-Được rồi.Bye

-Này đang nói chuyện với người yêu đó hả?-bất thình lình một giọng nói vang lên, kèm theo đó là một khuôn mặt mà tôi ko mong thấy chút nào:Uno.

Cứ mỗi lần thấy anh ta với nụ cười trên môi là y như rằng tối hôm đó tôi lại bị ám ảnh.

-Anh làm cái trò gì thế hả?Có biết tìm tôi suýt chút nữa là rơi ra ngoài rồi ko?tôi mà có mệnh hệ gì thì nhất định sẽ biến thành ma về ám anh.

-Ôi, ôi! tôi sợ con ma Jenny quá đi.Này ma ơi, đừng có đứng đây nữa, hãy xuống địa ngục đi.

-Oh my God!Anh chắc là bị dây thần kinh số 1 chạm dây thần kinh số 3 rồi.Bệnh này thì thế giới ko có thuốc chữa đâu. Nhưng mà ko sao, tôi đã có cách.Mai nhất định sẽ đem về chữa cho anh.Rồi sau này nhớ phải hậu tạ tôi đấy nhé.-tôi gằn giọng.

-Hey Jenny, em nói vậy là có ý gì?-Uno có vẻ rất ngạc nhiên

Bỏ mặc anh ta, tôi bước đi.

-“Vợ yêu” ơi! em đi đâu đó?-Uno nói với theo

Đúng là đòn này hiệu nghiệm thật, tôi ko đi nữa mà quay lại.

-What?????Ai là vợ anh chứ?Đồ hâm, đồ tởm, đồ bệnh hoạn....-tôi tuôn ra một tràng rồi chạy biến đi.

Còn ở lại chắc sẽ vỡ mạch máu não mà chết mất và tôi sẽ trở thành con ma Jenny như lời hăm ta nói.

Được rồi Uno!Mai sẽ có 10 con chuột đợi anh đấy.À bây giờ phải đi kiếm mấy con mouse trước đã nếu ko thì sẽ ko kịp mất.Rồi chờ đến tối ta sẽ hành động.He he, vậy là giải quyết được một tên.Mai sẽ có chuyện vui rồi đây....

6. Chương 6

11h đêm

Tôi bật dậy, ra khỏi giường và đồng tai lên nghe ngóng.Hình như mọi người đã ngủ hết. Thời điểm thực hiện kế hoạch đến rồi đây.Tôi lúi dưới gầm giường ra một bịch đựng chuột cao su và một cái *****g chứa đầy chuột bạch.Đáng lẽ ra thì phải “chơi” bằng chuột thật kia nhưng có 2 lí do ko sử dụng nó.Một là ko tìm ra chỗ nào bán, hai là tuy tôi ko sợ thật nhưng mà đó là khi thấy nó chạy nhong nhong kia, chứ mà bảo cầm mấy con đó thì đúng là ko đủ can đảm

Tôi mò mẫm đi xuống lầu.Đầu tiên là dùng chuột giả trước đã.Tôi lấy một con ra, đặt lên chiếc ghế mà Uno ngồi sau đó lấy một cuốn sách chụp lên trên.Con thứ hai được bỏ vào giày.Con thứ ba nằm trong chiếc cốc uống nước.Rồi, xong chuyện dưới này.Bây giờ lên phòng ngủ của anh ta.Theo dự định ban đầu là sẽ cho 3 con chuột bạch ngủ chung với Uno nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy bao nhiêu đó còn ít wé nên chơi luôn 10 con cho zui. Số còn lại cho xuống dưới sàn và tử áo quần.Okay!kế hoạch đã hoàn chỉnh.

Bước về phòng. Tôi nằm phịch xuống giường và thở phào.Hy vọng mấy con chuột đó hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình.Thật ra lúc đầu khi nghe Xiah nói GIÁN là kẻ thù của MAX thì tôi đã muốn cho anh ta sống chung với chúng rồi nhưng thật ra cũng thấy hơi lo vì ai biết được Xiah có nói dối hay ko?Vì thế nên thử nghiệm với Uno trước và cũng là để dẫn mặt anh ta cho chữa thói lẻo đẻo theo làm phiền người khác.Một mũi tên trúng hai đích mù.

-...Á...một giọng hét thánh thót vang lên.Khỏi phải nói chắc các bạn cũng đoán ra đúng hok?

Tôi bước ra khỏi phòng để xem gương mặt của anh ta lúc đó thế nào, thật sự là rất hồi hộp.Anh ta đang đứng dựa cửa, khuôn mặt cắt ko còn giọt máu.He..he...vui quá đi.

-Này có chuyện gì đó?Ko phải là cậu bị lây tính ” hét” của Jenny đấy chứ?-Max hỏi

-Hey! anh đừng có mà chọc tôi, ko chừng vài ngày nữa anh cũng bị như anh ta đó....-tôi gân cổ lên nói.

-Cô nói gì???-Max nhíu mày hỏi.

Thôi chết, lỗ mồm mất rồi.

-Ko, ko có gì....-tôi lắc đầu nguây nguậy.

-Hai người thôi chí chóc nhau nữa được hok zay?-Uno cầu

-Bít roài!Mà anh làm sao vậy?-Max hỏi

-Có mấy con chuột trong đó.Các cậu hãy vào bắt chúng ra đi-Uno nói bằng một giọng mất hết sức sống.

-Thật hok đó?Hồi nào đến giờ nhà này đâu có chuột?Anh có bị quáng gà ko?-Xiah hỏi.

-Tôi nói thật.Lúc này đang ngủ thì thấy có gì bò nhột nhột, mở mắt ra thì...một đàn chuột ở trên giường.-Uno nhăn mặt đáp.

-Phì..ha..ha..ha-tôi ko thể nhịn được nữa

-Vợ cười cái gì đấy?thấy chồng bị vậy mà ko thương còn cười nữa hả?-anh ta quay sang tôi trách móc.

Ôi trời ơi!đến nước này mà hần ta còn...Hừ được rồi, để xem lát nữa có còn mở miệng được nữa hok.

Xiah mở cửa bước ra và trên tay cầm 2 con chuột nhỏ nhắn, xinh xắn.

-Uno àh!Đây chỉ là chuột bạch thôi mà, đâu có gì đáng sợ đâu?Chúng rất đáng yêu nữa là đằng khác.Này, anh xem đi.-Xiah chìa chúng ra trước mặt Uno.

-Oái, cậu tránh ra đi, đem vắt hết mấy con vật ghê tởm, bắn thử đó đi.Chuột bạch, chuột biếc gì tôi ko cần biết, dẫu sao thì nó cũng thuộc họ nhà chuột cả.Các cậu làm sao thì làm, tối nay mà còn chúng trong phòng thì ko xong đâu với tôi đâu.-Uno nhảy dựng lên và la oai oái-Còn bây giờ, tôi tạm ngủ với cậu nhé Hero?-anh ta quay sang Hero đang đứng ở gần đó và đề nghị.

-Ko!giường tôi chật lắm, vả lại còn bị mực nữa, giờ mà cậu thượng lên nữa là nó sụp liền đó.- Hero kể lể

-Cậu được lắm, tôi ko cần nữa, tôi vào ngủ chung với vợ tôi, phải ko em yêu?-Uno quay sang tôi nói bằng giọng ngọt ngào lạ thường.

-Anh điên sao?-tôi la lên

-Hai đứa làm vợ chồng lúc nào mà ko cho bố biết nhỉ?-Xiah ngạc nhiên

-Vợ???chồng???Bố???Con???cái quái gì thía nì?Nhà này loạn hết rồi sao?-Max chen ngang

-Ko phải vậy đâu, chỉ là hủ lằm thôi-tôi cố giải thích

-thôi thôi !ko cần phải nói nữa, tôi biết cả rồi.Cô là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện.Bọn họ vốn bình thường vậy mà từ khi gặp cô lại trở nên điên khùng như thế...thật đau lòng quá...-nói rồi Max lắc đầu bước về phòng ko để cho tôi được minh oan.

Hừ, việc gì mình phải thanh minh với anh ta chứ nhỉ?

-Thôi tôi đi ngủ đây, mọi người ở lại giải quyết sao thì tùy.-tôi vừa nói vừa bước về phòng.

-Này vợ ơi! thế còn chồng thì sao đây?Vợ nỡ lòng nào mà để anh bơ vợ vậy hả?-Uno nói vọng theo.

Tôi đã quá mệt mỏi với cái tên ko bình thường này rồi, chắc hồi nhỏ anh ta bị té giếng nên thôi ko thèm chấp nữa, anh ta muốn làm gì thì làm, mặc kệ.Quân tử ko thèm chấp tiểu nhân.

Sáng hôm sau

Bình thường tôi hay ngủ nướng để khỏi phải dậy đưa với Max.Vừa tốn thời gian, công sức để gân cổ lên đấu khẩu lại vù bị xui xẻo cả ngày. Vậy nên tốt nhất là nên tránh đi là hơn.Tuy nhiên hôm nay lại là một ngày khác với mọi ngày nên tôi dậy sớm để còn xem 1 vở kịch hay nhất thế giới nữa chứ.

-Chuyện này là do con làm phải ko?-một giọng nói đột ngột vang lên làm tôi hết hồn vía nhưng chỉ sau vài giây là bộ não thông minh của tôi đã nhận diện được chủ nhân của tiếng nói lúc này

-Vậy chứ bố nghĩ con tìm mọi cách moi móc thông tin từ bố chỉ để đem về làm của hồi môn thôi hay sao?

-Cũng đúng.Nhưng mà làm thía thì có quá đáng lắm hok?Nhờ đâu nó sợ quá mà đi châu ông bà sớm thì sao đây?

-Con đã điều tra kĩ rồi mới làm chứ bộ. Theo như những gì được biết thì chỉ trừ những người bị bệnh yếu tim, còn lại chẳng ai 'lìa trần" vì những việc như thế cả

-Giỏi, giỏi, đúng là con gái của Xiah có khác nhờ. -Xiah gật gù.

-Mà hôm qua Uno ngủ ở đâu?-tôi sực nhớ đến Uno nên hỏi.

-Nó nằm chung với Micky.Sao, lo cho chồng rùi hỉ?-Xiah nhìn tôi cười cười.

-Nằm mơ đi.Chỉ hỏi cho biết vậy thôi...

Vừa thấy tôi ở chân cầu thang mọi người đều có vẻ rất ngạc nhiên.

-Này!hôm nay trời sẽ mưa to đấy, nhớ mang theo dù khi ra đường nhé-Max nói to

Tôi biết anh ta đang xiên xỏ mình nhưng chẳng thể làm gì được vì đâu có bằng chứng

.....BỊCH.....BỊCH.....BỊCH.....tiếng bước chân chạy xuống cầu thang.Theo phản xạ tự nhiên tôi quay đầu lại nhìn.Thì ra là Uno.Anh ta bước đến bàn ăn....

-Sụp bẫy rồi.Mau lấy ghế ra đi-tôi giục thầm

-Ai để quyển sách này ở đây thế nhỉ?-Uno ngạc nhiên

-Ma nó để.nhiều chuyện quá, lấy nó ra rồi ngồi xuống ăn đi-Micky nói bằng giọng hậm hực.

Ô hô!lần đầu tiên thấy anh ta cúi như vậy đấy.Chắc là tối qua Uno ngáy to quá hoặc là làm việc gì ngu ngốc mới khiến cho anh ta bực mình.

-Ôi cha mẹ ơi!cái của nợ này ở đâu ra thế?-Uno la lên

Xiah bước đến gần và cầm con vật dưới cuốn sách lên

-Chà, hay ghê nhỉ?ai làm cái nì mà giống thật quá đi.Vừa mềm mềm lại lạnh lạnh nữa chứ?-Xiah liếc nhìn tôi

-Này, uống đi cho bớt căng thẳng.-Micky đưa nước cho Uno

-Cảm ơn!Chỉ có mình cậu là tốt với tớ thôi.Còn bọn kia vô tình quá –Uno nhìn Micky bằng ánh mắt biết ơn.

-Ko có gì.Nhưng mà tối nay cậu hãy trở lại phòng của mình đi.Đêm qua cậu ôm tôi chặt khừ làm tôi ko tài nào ngủ được vì khó thở.-Micky nhăn nhó

-Hô hô, thì ra là vậy nên sáng nay cậu khó chịu phải ko?-Max cười cợt

-Làm gì mà ghê thía?lâu lâu bạn bè nằm chung một chút mà-Uno vừa nói vừa đưa cái cốc lên

....XOẢNG....-Chiếc cốc rơi xuống đất vỡ tan tành.Một chú chuột xinh xắn dễ thương nằm lăn lóc trên sàn nhà.

-Tôi...tôi thật ko thể chịu đựng được thêm nữa rồi, ko thể ở lại đây thêm 1 phút 1 giây nào nữa.tôi phải đi đây.-Uno nói bằng giọng nghẹn ngào. Nói xong anh ta bước ra cửa

Thơ ngây quá cưng ơi!tưởng thoát dễ dàng vậy sao?Jenny này đã ra tay thì hết đường sống sót. Tôi đã lường trước mọi việc hết rồi-tôi cười thầm

-Hử?Cái gì ở đây thế nhỉ? -Uno ngạc nhiên.

Đúng như dự kiến ban đầu, anh ta đã ko thể mở miệng được nữa khi kéo ra một “em” mouse từ trong chiếc giày.Ko la hét.Chết sưng.Ngồi yên bất động.

Hời!vậy là xong.Màn kịch đến đây kết thúc.Đã quá hả hê rồi, giờ ko còn lí do gì để nán lại nơi chán ngắt này nữa rồi. Sau một hồi suy nghĩ, tôi quyết định lên trường xem lịch học và chủ yếu là....xem thử trong danh sách lớp có cái tên Max nào hay ko.Nếu mà có thì chắc chắn tôi sẽ ngã rật xuống đất và xỉu tại chỗ vì shock mất.Ôi, ko thể nào xảy ra chuyện đó được.Cầu mong trời phạt, thánh thần, thổ địa....ko để hần ta học chung lớp với con.Nếu được như thế con hứa sẽ hậu tạ một nải chuối thật to, một con gà quay thật ngon. Tôi thầm khấn vái trên đường đi.

7. Chương 7

Người ta thường nói :“ghét của nào trời trao của ấy”.Tôi thật ra ko tin lắm về điều đó.Nhưng bây giờ có ở vào hoàn cảnh này thì mới biết được câu nói ấy quả ko sai chút nào.Đã phải học chung lớp với Max rồi mà còn “được vinh hạnh” (theo lời bọn con gái trong lớp) cho ngồi chung với hắn ta. Mặc dù tôi chẳng lấy đó làm sung sướng gì cho cam mà ngược lại thấy hình như cuộc đời u ám đã bắt đầu đến với tôi.

-Này!sao cô ở đây?-Max quay sang thì thào

-Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?

-Nói à biết.Cầm ko được tỏ ra là quen biết tôi đâu đấy và phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện cô ở nhà chúng tôi.

-Chết mất!anh bị bị hoang tưởng hả?Có cho vàng tôi cũng chẳng thèm nói.Mà ai là người gợi chuyện trước ấy nhỉ?Chẳng phải lúc đầu tôi đã giả lơ đi rồi sao?

-2 người có vẻ rất thân thiết.-cô gái ngồi bàn trên lên tiếng

-Ko phải vậy đâu, chúng tôi chỉ....-tôi giải thích

-Cậu sướng thật đấy.Được ngồi cạnh Max đẹp trai, dễ thương, tốt bụng.Nhất rồi còn gì.-thêm 1 người nữa cắt ngang lời tôi

Sặc!mấy cô đó nghĩ sao mà bảo anh ta “dễ thương, đẹp trai, tốt bụng” nhỉ?Chắc có lẽ họ chưa biết bộ mặt thật của Max.Nhân cơ hội này, mình phải vạch trần anh ta mới được....

Tôi quay sang và định nói nhưng hình như họ chẳng có vẻ gì là muốn nghe tôi cả.Chúng nó và hàng tá đứa con gái khác bu quanh Max nói chuyện rôm rả. Trời đất quỷ thần ơi!trông mặt hắn ta kìa.Bình thường với tôi thì cau có, la hét còn giờ với bọn họ thì tươi cười, nói năng nhỏ nhẹ.Đúng là đồ dối trá, hai mặt, vô liêm sỉ, đồ...đồ...Đúng là hết từ ngữ để có thể diễn tả tính cách anh ta rồi.

-Thôi nào các em.Giờ chúng ta bắt đầu làm việc được rồi chứ?Đầu tiên, cô xin thông báo trước, cô chỉ là người dạy thay một thời gian. Sau này sẽ có một giáo viên chủ nhiệm từ Mỹ sang. Vậy nên lớp tự bầu ban cán sự lớp đi-giọng cô giáo vang lên đều đều chấm dứt sự ồn ào trong lớp.

-Em đề nghị Max làm lớp trưởng ạ!-1 người đứng lên

-Đúng đó cô, em cũng vậy, em đồng ý cả 2 tay....-bọn con gái cứ nhao nhao cả lên

-Max!em nghĩ thế nào?-cô giáo nhìn anh ta

-Vâng, em đồng ý-anh ta đứng dậy tươi cười.

-Hoan hô...-cả lớp vỗ tay rào rào

Đúng là chẳng có chút khiêm tốn nào.Gặp người bình thường thì ai cũng phải từ chối ít nhất là một lần rồi mới nhận.Đằng này anh ta lại....À mà quên, Max đâu phải là người bình thường cơ chứ. Hừ.Bầu anh ta làm lớp trưởng là sai lầm nhất hành tinh.

-Cảm ơn các bạn đã tin tưởng.Mình hứa sẽ nỗ lực hết sức để hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao.Mình hy vọng các bạn sẽ....-Max phát biểu

-Thôi thôi!Vấn tắt, ngắn gọn, dễ hiểu.Nói dài, nói dai, nói dở và nói hoài-tôi ngắt lời anh ta

-Hừ...-Max liếc tôi một cái rồi lại tiếp tục nói, ko thèm đếm xỉa gì đến nhận xét của tôi.

Sau nửa tiếng

-Rồi!Mọi việc đã xong.Cô rất mong sau này các em sẽ đoàn kết, giúp đỡ nhau đi lên. Để sau này khi cô giao lớp cho thầy Kim thì sẽ ko bị thầy ấy phàn nàn...

-Thưa cô!-Max giơ tay cắt ngang lời cô giáo.

Anh ta còn muốn nói gì nữa nhỉ?Đúng là đồ lẩm mồm, lẻo mép, nhiều chuyện. Lại còn thêm cái tội vô lễ nữa. Cô giáo đang nói mà lại cắt ngang xương như thế. Thật đúng là...

-Em cứ nói-cô giáo gật đầu.

-Hình như cô còn quên 1 chức vụ khá quan trọng đó ạ.-Max thông báo.

-Vậy sao?còn thiếu gì nữa nhỉ?-cô giáo nhíu mày suy nghĩ.

-Đó là chức vụ bí thư.Nếu cô đồng ý, em xin đề cử 1 người được ko ạ?

-Tất nhiên rồi!

-Đó là Jenny, người ngồi cạnh em -Max vừa nói vừa đưa tay kéo tôi đứng dậy.

-Hả???-tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh ta.

-Jenny, em đồng ý ko?-cô giáo hỏi

-Thưa cô, ko được đâu, cô hãy chọn người khác đi ạ, em ko....

-Bạn ấy mắc cỡ đấy cô ạ!Em hiểu rõ Jenny mà.Cô ấy năng nổ lại hay...thích xía vô chuyện người khác nên rất thích hợp đấy-Max cắt ngang lời tôi

-Thôi được rồi.Cứ vậy trước đã,sau này nếu có gì ko ổn thì cô sẽ tính lại.Bây giờ thì các em nghỉ.

Cả lớp lục **c ra về hết còn lại tôi và Max

-Anh bị tâm thần àh?Sao lại bầu tôi?...hay là anh có ý đồ gì hả?-tôi nghi ngờ.

-Thông minh đấy.Tôi đâu phải là thằng ngốc khi đề cử cô mà ko có ý đồ chứ?Báo trước à chuẩn bị tinh thần nhé.Tôi sẽ trả thù cho tôi và cho cả Uno nữa.Bây giờ tôi xin trân trọng tuyên bố:Ngày mai sẽ bắt đầu nổ ra cuộc chiến tranh giữa chúng ta.Tối nay đừng ăn cơm hãy để thời gian chuẩn bị kế hoạch tác chiến đi.Nói rồi anh ta biến mất dạng.

-Lạy chúa!trên đời này sao lại có người nhỏ nhen, hẹp hòi, thù dai như anh ta vậy trời?Được rồi, đừng tưởng Jenny này dễ bắt nạt.Chiến tranh thì chiến tranh, tôi ko sợ đâu.Để xem ai gan lì hơn...hừ...

Trên đường về

Suy đi nghĩ lại tôi thấy mình chưa bao giờ động chạm hay làm tổn hại gì đến quyền lợi cá nhân của Max cả. Vậy mà tại sao hắn ta lại ghét tôi đến vậy nhỉ?Mà còn chuyện của Uno.Max làm sao mà biết được chứ?

-Á...-tôi hét lên và vò đầu bức tai.

Đó là việc tôi thường làm mỗi khi suy nghĩ ko ra vấn đề nào đó.Nhưng hôm nay thì hình như hành động đó ko đúng chỗ thì phải.Mọi người đi đường ai cũng nhìn như thể tôi là một sinh vật lạ ngoài hành tinh vậy.Ôi! xấu hổ chết mất.Cũng may là gần đến nhà rồi.

-Ủa?sao vắng tanh như chùa bà Đanh thía nhỉ?Giờ này đáng lẽ mọi người phải tụ họp ở phòng khách này rồi chứ?-tôi ngạc nhiên.

...Lộc cộc...-có âm thanh từ nhà bếp vọng lên.

Ôi hok lẽ là trộm?bình tĩnh Jenny, mày ko được sợ.Để xem nào...A!chiếc vợt bắt muỗi.Cái này có thể làm u đầu, bắt tĩnh chứ ko chơi.

Tôi cầm nó và nhẹ nhàng đi đi về phía phát ra tiếng động. Kia, hắn đang đứng ở chỗ tủ lạnh.

-Ya!mày chết đi đồ xấu xa.-tôi hét lên và nhắm mắt vung chiếc vợt xuống đầu người đó.

-Cô làm cái trò gì vậy hả?

-Hử???tiếng Micky, mình có nghe nhầm hok đây? Tôi ngạc nhiên dừng tay và hé mắt ra. Ôi, đúng là anh thật rồi.

-Phù!-tôi thở phào nhẹ nhõm-anh làm tôi hết hồn, cứ tưởng là bọn trộm vặt chứ.Mà anh cũng lạ thật.Thấy tôi thì phải lên tiếng liền chứ.xém chút nữa là tôi đánh anh rồi.Đi nhà thương chứ ko giỡn đâu.-tôi trách móc.

-Câu này tôi nói mới đúng. Tự dưng ở đâu xông ra.-Micky cần nhân.

-Gì chứ?anh thật là...

Thôi thôi, kìm nén đi Jenny.Mày ko thể gây thù chuốc oán thêm được nữa.Tôi cố gắng cắn răng lại để khỏi phải nói ra những lời ko được tốt đẹp cho lắm.

-Nè!sao ko thấy ai hết vậy?-tôi nhìn quanh và hỏi.

-Bọn nó ở lại trường bàn bạc việc lập nhóm, hay CLB gì gì đó.-anh ta đáp.

-Sao anh ko tham gia?

- Tôi ko để ý. Vả lại phải về sớm nấu ăn nữa. Mà cô nói ít thôi được ko? Điếc cả tai.Nếu ko định giúp thì đừng có đứng đấy nữa. Vướng chân, vướng tay lắm.

Lần đầu tiên tôi được anh ta nhờ giúp đỡ. Micky cũng khá dễ thương chứ nhỉ?Nếu mà nói nhiều hơn một chút, cười nhiều thêm một chút và ít lạnh lùng đi một chút thì có lẽ bọn con gái sẽ xin chết đứ đừ đây.

-Làm gì mà đứng ngẩn ra vậy?Mau đi rửa rau, rồi thái thịt....-Micky giao cho tôi 1 đồng việc

Nhưng ko sao.Được phụ giúp anh ta tôi cũng cảm thấy hơi vui vui.

-Rồi xong hết mọi việc rồi, chỉ còn cắt khoai tây, cà rốt nữa là được....bụp...bụp...-tôi cắt một cách chậm chạp

-Cô cắt kiểu đó thì mai mới xong.Thôi đưa đây, tôi làm cho....xoạch...xoạch...-con dao trên tay Micky cứ đưa lên đưa xuống một cách nhịp nhàng như đang múa vậy.chỉ vài giây sau mấy củ khoai đã được xắt ra từng miếng vuông vức, đẹp đẽ.

Đúng là đẳng cấp Pro.Tôi cũng mau chóng làm theo Micky

-Cô ko bắt chước được đâu. Ko chừng đi luôn ngón tay đó. Dừng lại đi. Đến giúp tôi chiên cá nào.Cô biết làm ko?

-Biết, biết-tôi mừng húp và chạy đi làm nhiệm vụ cao cả tiếp theo

-Ồ hô!đúng là chuyện lạ thế giới.Con tôi hôm nay vào bếp kìa.-Xiah reo lên khi thấy tôi.

-Ôi trời!ko bít có ăn được hok đây.Micky, sao cậu có thể để con nhỏ đó vào bếp được chứ?-Max cau có

-Này!ko ăn được thì nhịn.-tôi gắt

Bực mình quá đi, đã phải làm cực nhọc rồi mà còn bị chê trách nữa chứ.

-Các cậu đừng coi thường người khác vậy chứ.Jenny đã bỏ công sức ra nấu ăn cho ko cảm ơn thì thôi lại còn....-Hero lên tiếng

Đúng là chỉ có anh ta mới hiểu mình thôi.Bọn còn lại đúng là có mắt ko trông.Bảo vật quý giá bên cạnh (là tôi đây) mà ko bít trân trọng

-Xong .Ăn cơm thôi-Micky giục

-Để xem món ăn vợ nấu có mùi vị thế nào đây?-Uno cười cười nhìn tôi

Đúng là đồ dị nhân.Ko bít anh ta nghĩ gì mà lại phong cho tôi là vợ hủ trời?

-Ồ!ngon thật đấy-Uno reo lên

-Thật hủ?-mắt tôi sáng bừng lên.

Lâu lâu anh ta cũng có vài câu nghe mát lòng mát dạ nhỉ?-tôi nghĩ thầm

-Uh, đúng là ko chê vào đâu được-Xiah khen

-Cũng được lắm-Micky gật gù

-Tôi ghét phải thừa nhận nhưng mà đúng là cô nấu ăn ko tệ đâu.-Max nói khẽ.

Tất nhiên rồi, Jenny mà.Bỗng chốc tôi thấy hết ghét Uno và Max.Thật ra 5 người bọn họ ai cũng tốt cả-tôi nở một nụ cười.

8. Chương 8

Tại trường

Xì xào.....xì xào.....xì xào.....

Quái!sao đi đến đâu là mọi người lại chỉ trỏ, bàn tán vậy nhỉ?Hok lẽ chỉ mới có một ngày mà mình đã trở thành tâm điểm của sự chú ý rồi sao?Mà cũng đúng thôi.Mình xinh đẹp thế mà.Cao vừa phải, trắng trẻo, mũi dọc dừa, môi đỏ mọng, mắt bồ câu, hàng mi dài cong vút. Với sắc đẹp như thế ko làm hotgirl cũng uống. (chảnh thấy sợ lun). Nhưng mà ko biết họ nói gì về mình nhỉ?Thử nghe xem nào...

-Đấy, đấy, con nhỏ đó kìa!

-Trông cũng đâu có gì là đặc biệt đâu?

-Phải gọi là rất rất rất bình thường ấy chứ!Vậy mà Max lại để ý đến.

-Này!hay là cô ta bỏ bùa mê cho anh ấy?

Ông bà ơi!thì ra là liên quan đến tên ác quỷ đó. Dám kêu mình là bình thường sao chứ?Cứ để xem, rồi tôi sẽ trở thành hoa hậu của Hàn Quốc à xem.Lại còn bảo mình bỏ bùa mê cho anh ta nữa chứ.Tôi đúng là có mua 1 miếng bùa đó nhưng mà để anh ta tránh xa ra thì có.Hừ, mới sáng sớm đã có chuyện bực mình rồi.

Tôi bước vào lớp thì thấy Max đã có mặt ở đó.Và như thường lệ, hắn ta đang là trung tâm của mọi sự chú ý. Xem cái mặt cười với gái kia!Trông cứ như là đười ươi ấy.vậy mà nghĩ sao bọn con gái cứ theo đuổi vậy nhỉ? Ko thể hiểu nổi. Tôi lắc đầu ngán ngẩm bước đến chỗ ngồi.

-Max àh!cậu nghĩ sao mà lại chọn cô ta làm bí thư vậy chứ?-vừa thấy tôi, một đứa con gái đã lên tiếng ngay.

-Uh đúng đấy.Con nhỏ đó đâu xứng để làm việc cùng với anh.-một đứa khác xen vào.

-Anh chỉ là muốn đùa vui một chút thôi mừ.Nếu mấy cưng ko thik thì anh sẽ ko nói chuyện với cô ta nữa.Được ko?

Đó là mẫu đối thoại tôi nghe được giữa Max và mấy đứa con gái trong lớp.Thật quá quắt lắm rồi! Sự chịu đựng của con người có giới hạn, và giờ tôi đã ko thể kìm nén được nữa. Phải làm một cái gì đó chứ nếu ko tôi sợ mình sẽ bị học máu chết ngay tại chỗ mất.

....RẦM.....-tôi dằn mạnh chiếc cặp xuống mặt bàn.

-Đây là lớp học ko phải cái chợ thế nên mấy cô đừng buôn dưa lê, bán dưa chuột và cũng đừng đi nói xấu người khác sau lưng như thế.Có gì bất bình thì hãy gặp thẳng cô giáo mà nói.-tôi gắt

-Này, đừng ý được làm bí thư rồi là lên mặt.Tôi thì tôi ko cần cái chức vụ đó.Chỉ xin cô đừng có đi theo Max nữa. Nói à biết, anh ấy vì muốn vui đùa nên mới quan tâm đến cô một chút thôi. Đừng thấy vậy mà bày đặt lemonquestion nhá.-một con nhỏ xinh nhất đám đứng dậy lên tiếng.

-Uh đúng đó.Max chẳng có tình ý gì với cô đâu, vì thế đừng có mà tưởng bở.-bọn còn lại nhao nhao lên.

Nói xong cả bọn kéo nhau bỏ đi hết cả.

Bọn này diên hết cả lũ rồi. Tất cả là do Max mà ra.Tôi quay sang nhìn anh ta bằng con mắt hình viên đạn. Nhưng Max hình như chẳng thêm để ý gì đến nỗi bực dọc của tôi.

- He he, giờ này mới đến sao?trẻ thế?-anh ta cười một cách đều giả

Tên này chán sống rồi mới đổ dầu vào lửa.Lần này thì anh chết chắc.Có mà chạy đằng trời! Tôi nắm tay anh ta lôi đi, mặc kệ mấy đứa trong lớp xì xào. Đến cuối hành lang mới thả ra.

-Này ! Nếu hôm mộ tôi quá thì cũng phải biết kìm nén rồi đợi về nhà hẵng bộc lộ ra chứ.Dù sao chúng ta cũng ở cùng nhà mà, muốn thấy tôi lúc nào chẳng được.Việc gì phải lôi kéo ra nơi vắng vẻ này để ngắm một mình? Như thế là ích kỉ lắm biết chưa?Cô phải nghĩ đến còn hàng đồng lứa con gái muốn nhìn tôi nữa chứ!-Max vừa xoa xoa cổ tay vừa nói.

Đúng là ko thể nào nhịn được nữa rồi.Bây giờ mà ko làm gì thì chắc máu sẽ chảy ra lỗ mũi mất.Tôi chộp lấy tay anh ta, đưa miệng mình đến gần và.....cắn một phát thật mạnh.Mọi kìm nén này giờ được dồn ra cả.

-Á-Max hét lên với giọng có vẻ đau đớn lắm

-Phù.....-tôi thở hắt ra

Giờ thì thoải mái hơn rồi.Trút được nỗi tức giận ra khỏi người thì thấy nhẹ nhõm hẳn.

-Cô nổi cơn đại lên rồi hả?Sao lại đi cắn người như thế-Max gần giọng

-Đúng thế.Cho anh chừa.Từ sau ko được chọc giận tôi nữa nghe ko?Tôi mà cáu lên thì sẽ ko bít mình làm gì đâu!

Nói rồi tôi đi thẳng bỏ mặt anh ta với cánh tay thương tật. Nửa tiếng sau Max mới đi vào lớp học với miếng băng trắng muốt trên tay.

-Răng cô làm bằng gì mà sắc thế hả?Làm tôi chảy máu rồi đây.Có biết tội cố ý gây thương tích cho người khác thì ngồi tù bao lâu ko?Chưa kể tôi là một ngôi sao nữa đây.-anh ta đe dọa

-Có ngồi tù tôi cũng chịu.Tiếc là tôi chưa thể uống máu, nhai xương anh.-tôi vừa nói vừa nghiền răng ken két.

-Cô ko phải là người. Cô là đồ...đồ...àh ,đồ nữ quái.

-Hừ !tôi mà là nữ quái thì anh cũng là nam quái.Chẳng khác gì đâu.

-Jenny, cô....

-Max em hãy đứng dậy đọc dòng chữ in nghiêng ở trang 9.-cô giáo lên tiếng, cắt đứt cuộc chiến tranh.

Reng...reng...reng- Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ giải lao vang lên.Max vội vàng chạy ra khỏi lớp.

Ko biết anh ta làm gì mà như ma đuổi thế nhỉ? Mà thôi, đó là việc của anh ta, đâu liên quan đến mình, nghĩ làm gì cho nặng óc.Mong anh ta bốc hơi lun đi cho đỡ phiền phức.

Tại 1 căn phòng ở tầng cao nhất của tòa nhà phía nam.Trước cửa ra vào có tấm bảng đề: “HOST CLUB”

- Anh thấy thế nào Micky?bài trí tuyệt đúng hok?-giọng Xiah oang oang

-Tạm được.-Micky đáp.

-Tạm được là thế nào?Chúng tôi đã phải vất vả cả ngày hôm qua đó.-Hero nhăn nhó

-Còn công việc quảng cáo đến đâu rồi?-Micky đánh trống lảng

-Yên tâm đi!Uno này mà đã ra tay rồi thì chỉ có thành công, ko có thất bại.-Uno cười toe toét

-Trời ơi! Xiah ơi, anh lấy giùm tôi miếng miếng trên mặt ra đi.-Max la lên

-Này! bạn bè xiên xỏ thế mà coi được hả?-Uno giận dữ.

-Thôi thôi!sao cứ cự nự nhau hoài vậy?Bây giờ là lúc chúng ta phải đoàn kết chứ hok phải cãi nhau.-Hero lên tiếng.-Mà này!tôi thấy hình như còn thiếu cái gì nữa hay sao ấy?

-Thiếu gì?Đầy đủ hết rồi chứ?-Max nhìn quanh.

-Để tôi xem nào.....À, nhớ rồi!các cậu thử nghĩ xem chúng ta có nên tìm một người giúp việc ko?-Hero đề nghị

-Để làm gì chứ?-Uno hỏi

-Này nhé!CLB của nhóm DBSK mở ra thì chắc chắn là đắt khách rồi đúng ko?Chúng ta sẽ khá vất vả trong việc phục vụ khách.Vậy nên phải kiếm 1 người làm việc vặt như là pha cà phê, mua đồ,.....

-Chà chà!Hero lâu lâu thông minh đột xuất nha-Xiah khen

-Tôi thông minh hồi giờ, cậu khỏi khen.Chỉ số IQ của tôi đến 180 lận đó.(>_

9. Chương 9

Có đôi lúc ngồi một mình tôi thấy hình như mình đang đi lệch hướng hay sao đó.Đầu tiên là bước chân vô ngôi nhà này-nơi có “5 ngôi sao”, tiếp theo là học cùng trường với họ và mới đây là bị cho vô trông để rồi trở thành “nô lệ” cho CLB quái quỷ của mấy người đó.Cứ cái đà này chắc tôi phải...“vô nhà thương điên mất” (ở chung với người khủng thì ko bị rối loạn thần kinh theo mới lạ).Nhất định phải chuyển nhà thuê, ko thể ở đây thêm được nữa.

-Hù!-một bàn tay đập vào lưng tôi

Quay lại thì thấy gương mặt của kẻ thù ko đội trời chung: Max.

-Anh thik đi dọa người khác lắm ah?-tôi cần nhần

-Tôi có ý tốt mừ.Thấy hồn cô đang treo ngược cành cây, tôi cố ý kéo nó lại.Vậy mà ko được cảm ơn lại còn bị “*****”-Max cười cười

Sẵn tâm trạng bực bội tôi hét lên:

-Tôi vốn ko muốn gây lộn nhưng mà tại sao anh cứ làm tôi cáu lên thế hả?Ở nhà thì tiêu hao năng lượng để đối phó với anh,với Uno, đến trường thì gồng mình lên chịu những lời xì xào, bàn tán ko tốt về mình.Giờ lại còn phải làm mấy công việc chẳng ra gì ở CLB. Tôi cũng là người thường, bằng xương, bằng thịt chứ có phải là thần thánh đâu mà mọi thứ cứ dồn cả lên đầu tôi thế này?Trên đời này thiếu gì con gái các anh lại ko chịu chọn mà nhất thiết cứ phải là tôi?Tại sao các người làm tôi mệt mỏi vậy chứ?

Nói xong tôi mới giật mình.

Trút ra hết mọi bực tức thì tôi mới giật mình.Trời ơi!lần này thì tiêu mình rồi, thế nào anh ta cũng nổi giận lên cho coi .Tôi lo lắng nhắm mắt đợi.Nhưng mà chờ hoài vẫn chẳng thấy giống tổ nổi lên.Tôi hơi ngạc nhiên nên hé mắt ra liếc anh ta.

Quái! Max uống lộn thuốc hay sao mà ko nói gì cả nhỉ?Bình thường anh ta thế nào cũng la hét om sòm lên, vậy mà hôm nay...

-Này!nói gì đi chứ?-tôi đập đập tay Max để phá vỡ bầu ko khí im lặng đáng sợ đó.

Anh ta ngược lên nhìn tôi.Trong giây phút mặt đối mặt đó, tôi hình như thấy Max vừa có chút tức giận lại vừa xen lẫn chút buồn. Cũng ko chắc lắm vì hồi nào đến giờ anh ta đâu có buồn vì những lời sỉ vả của tôi mà ngược lại là đằng khác ấy chứ!

Max.

Đó là tất cả những gì cô ấy suy nghĩ về những việc đã trải qua ở đây sao? Chẳng lẽ Jenny ghét mình đến vậy àh? Biết bao lần tự nhủ với mình rằng phải ôn hòa với Jenny một chút nhưng cứ mỗi lần thấy cô ta là tôi lại phun ra những lời trêu chọc. Và ko biết từ lúc nào điều đó đã trở thành thú vui của tôi. Một ngày mà ko được “cãi nhau” với cô ta thì tôi lại cảm thấy bực bội, khó chịu thế nào ấy. Vậy mà hóa ra Jenny lại ko cùng chung ý thik với tôi.Có lẽ từ giờ tôi phải thay đổi thôi.

-2 người lại có chuyện gì nữa hả?-giọng của Hero

-Max làm gì con thía?Nói cho bố nghe đi, bố sẽ xử đẹp nó cho cục cứng- Xiah vừa nói vừa quay sang nhìn tôi như thể tôi đã mắc lỗi to lớn gì đối với cô con gái cứng của anh ta vậy. Nhưng thật là oan uổng, tôi đã làm gì đâu chứ?

-Chẳng có gì cả đâu.-Tôi lắc đầu chối.

Nói rồi tôi phi thẳng xuống lầu.....

Jenny.

4 người, 8 con mắt mở to ra nhìn Max, đến khi anh ta khuất sau cái cầu thang thì lại chuyển tông sang tôi.

-Các anh ko tổng vệ sinh nhà cửa hay sao mà còn đứng đây?Đi làm mau đi nếu ko Max sẽ lại đổ thừa tôi rủ rê mấy người trốn việc đây.Thế thì mệt lắm-tôi đánh trống lảng để thoát khỏi ánh mắt dò hỏi của mấy người đó rồi cũng nhanh chóng bỏ đi.Cũng may là họ ko tìm hiểu gì thêm nếu ko tôi cũng chẳng biết phải trả lời thế nào.

Sau 2 tiếng đồng hồ làm việc cật lực, cuối cùng ngôi nhà cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

-Nào nào! hãy thưởng thức món cocktail thập cẩm do tôi tự pha chế đi.Thơm ngon bổ dưỡng lắm đấy!-Uno bưng lên 6 cái ly chứa thứ nước màu hồng **c,đen đen bên trong.

-Khiếp chết được!Món này mà bảo là cocktail sao?-Max nhăn mặt

-Tôi nghi ngờ quá!Cậu đã bỏ thứ gì vào trong này vậy?-Micky nhìn Uno

-Đảm bảo uống vào xong rồi tối nay chúng ta sẽ giành nhau cái....WC cho coi-Xiah nói

-Đúng đó!Cho cái nì vào bụng ko bị Tào Tháo rượt mới lạ-Hero chêm vào

-Các cậu....Hừ, tôi đã phải vất vả lắm mới chế ra được món giải khát này, vậy mà mọi người lại chê ông chê eo.Ko uống thì thôi-Uno toan bỏ đi

Lần này thì anh ta giận thật rồi đây. A!phải rồi !Sao ko nhân dịp này ra điều kiện cho anh ta chứ nhỉ? Một ý tưởng lóe sáng trong đầu tôi.

-Họ ko uống thì để tôi-tôi kéo tay Uno lại

-Ê! sao hôm nay cô tốt thía? Hay là chấp nhận Uno làm....-Max ngạc nhiên

-Stop!-tôi cắt ngang lời anh ta- Anh đừng có mà suy diễn. Tôi ko phải là người nhân hậu. Chỉ là muốn trao đổi với Uno một chút thôi.

-Ko sao, ko sao hết. Miễn là vợ ném thử sản phẩm do chồng làm ra thì mọi việc anh sẽ đáp ứng tuốt-Uno mừng rỡ

-Anh hứa rồi đấy nhá!Có mọi người ở đây làm chứng.Tôi ko yêu cầu việc gì cao siêu đâu.Chỉ mong anh đừng có kêu tôi bằng“vợ” và xưng bằng “chồng” nữa.Tôi ko muốn bị người khác hiểu lầm đâu.Được chứ?

-Anh ko thể làm được đâu, em hãy....

-Làm thế nào tùy anh. Nhất định phải giữ lời hứa. Bây giờ tôi thực hiện lời hứa của mình đây.

Nói rồi tôi đưa cái ly lên miệng, nín thở ,nhắm mắt, hớp một hớp. Công nhận kinh dị thật. Mới vào miệng, chưa kịp nuốt xuống cổ thì cơ thể tôi đã ko chấp nhận rồi.Tức thì nó được đẩy ra ngoài. Tôi cũng đành bất lực để cho nó trào ra vàbay thẳng vào mặt người ngồi đối diện.

Người “lãnh hậu quả” chính là....Hero.Trong lúc cái thức uống ghê tởm đó còn trong miệng thì tôi chẳng để ý gì đến mọi thứ xung quanh, chỉ biết có một chuyện là ngoác mồm phun nó ra. Và giờ đây khi thấy Hero như thể tôi lại cảm thấy hối hận tột cùng. Đáng ra mình phải ném thử chút xíu trước khi uống.Nếu tạm được thì mới “xơi” đằng này lại “nốc” lun cả ly.Thật khủng quá. Tôi thảm trách mắng mình.

-Anh ko sao đây chứ?xin lỗi, em ko hề cố ý, em chỉ....-tôi vừa cầm cái khăn lau cho Hero vừa rớt rít xin lỗi

-Tôi ko muốn làm ai khó xử, nhưng hình như là cô đang cầm trên tay chiếc khăn lau bếp đó!-Micky bình thản nói.

Tôi nhìn lại và giật mình khi thấy đúng như lời anh ta nói.Thì ra trong lúc luống cuống tôi lại cầm nhầm nó thay vì cái khăn tay (T__T) (thía có chết ko cơ chứ?)

Sau khi phát hiện ra điều ấy,tôi lật đặt rút cái khăn đó lại, lấy cái mới ra (lần này là khăn tay hần hơi)Nhưng chưa kịp để nó chạm vào khuôn mặt của Hero thì anh ta đã đứng dậy

-Anh ko sao đâu!em đừng lo.-Hero cười hiền lành, khuôn mặt ko có chút gì gọi là tức giận cả.

Nói thì nói thế nhưng tôi vẫn lo lắng nên định chạy theo Hero thì Max đã gọi lại:

-Này Jenny!Hero nó ko trách cô nhưng tôi thì có đó. Đã bảo là đừng có uống mà cứ cố. Xấu xí mà hay gây sự chú ý. Tôi cũng “bị dính chương” nè!

Anh ta chỉ vào người của mình và gắt. Nãy giờ tôi cứ tưởng chỉ có mình Hero thôi, ai dè có cả anh ta nữa (Vì anh ta ngồi sát rạt bên cạnh Hero mà) Max ko bị “dính” ở mặt nhưng quần áo anh ta thì có.Tuy là biết mình đã sai nhưng tôi vẫn cố cãi lại (ai bảo anh ta dám kêu tôi “xấu xí mà hay gây sự chú ý” làm chi?):

-Nhưng đâu có bằng Hero chứ?Anh í bị trực tiếp mà còn ko nói gì huống chi anh chỉ là gián tiếp.Thôi đừng có đứng ở đây mà la lối nữa, mau vào trong thay đồ đi!

Hero vừa tốt bụng lại vừa nhân hậu, đẹp trai, học giỏi.Sau này cô nào lấy được anh ấy chắc sẽ hạnh phúc tột bậc đây.Còn Max thì khỏi phải nói rồi.-tôi nghĩ thầm

-Cầm lấy này-Micky đưa tôi một cái ly cũng đựng đầy thứ nước gì đó sền sệt như món cocktail lúc nãy.Tôi vẫn còn bị ám ảnh nên ko dám nhận.

-Thôi, em ko uống đâu-tôi lắc đầu từ chối.

Ko biết anh ta mún làm gì đây? Định đầu độc mình nữa chắc? Tôi nhìn Micky bằng con mắt vừa sợ sệt, vừa ngạc nhiên.

-Món này có nguồn gốc rõ ràng đó.Nó là thơm được xay nhuyễn.-anh ta nói nhanh.

-Để bổ uống thử nghiệm trước cho-Xiah giựt lấy cái ly trong tay Micky

Anh ta ngửi ngửi rồi uống một hơi hết nửa ly.Tôi căng mắt ra quan sát “ông bố” của mình.Mới đầu là nhăn mặt, rồi sau đó là cười toe toét

-Ngon tuyệt cú mèo. Ko nếm thử là thiệt nửa đời người- Xiah tấm tắc khen và đưa nó cho tôi, ko quên kèm theo câu nói rất mất lòng -Con thử chút xíu thôi rồi đưa bố nhé!

Tôi liếc xéo anh ta một cái và đưa nó gần lại miệng.Rút kinh nghiệm lần trước, lần này tôi nếm thử trước, biết đâu Xiah lừa thì sao?Nhưng mà đúng là ngon thật, Micky có khác.Tôi uống cạn sạch, ko chừa lại cho Xiah một chút nào.

-Trời ơi!sao con “bất hiếu” vậy chứ?Bố đã bảo là phải để lại rùi mùi!-anh ta kêu lên.-Nhưng thôi, sau này chắc chúng ta sẽ còn được uống nó dài dài mà, phải hôn mẹ nó?-Xiah quay sang Micky

-Ko có chuyện đó đâu!-Micky gạt phắt đi-Mà cậu bảo mẹ nó gì?-anh ta tròn mắt hỏi.

-Thì Jenny chỉ có mình tôi là bố nên tôi thấy tội quá, định kiếm cho nó một người mẹ. Các anh là những ứng cử viên sáng giá nhất. Nhưng sau mấy ngày quan sát, chọn lọc, đắn đo, cân sức, cân tài, cuối cùng tôi quyết định chọn anh là mama cho Jenny, làm vợ tôi...he...he..he.-Xiah cười nham nhở- Anh nên mở tiệc ăn mừng đi vì được một người như tôi chọn làm vợ.

Sau đó anh ta quay sang tôi và cũng cười:

-Thế là con khỏi phải tủi thân rồi.Bố biết mấy tháng qua con đã chịu nhiều thiệt thòi vì ko có mẹ nhưng giờ thì hết rùi nhé!Bố mẹ sẽ chăm sóc con chu đáo, ko để bất cứ đứa nào chạm vào một cái móng chân út của con đâu!

Ôi trời ơi! Anh ta bị sao vậy nè? Tự dưng đương ko lại nổi cơn lên thế kia? -tôi nghĩ thầm

-Anh uống thuốc chưa vậy Xiah? Tôi gọi bác sĩ nhá? -Max nói bằng giọng lo lắng.

-Tôi uống rồi. Khỏi phiền cậu mời bác sĩ. -Xiah lừ mắt nhìn Max.

-Nhưng sao bố lại chọn Micky vậy? -Uno hỏi

-Ai là bố cậu? -Xiah lườm Uno- Chúng tôi sẽ ko gả đứa con gái bé bỏng của mình cho cậu đâu, đừng có mà mơ. Phải hok mình? -anh ta quay sang nhìn Micky

-Sao cũng được- Micky trả lời ngắn gọn

Anh ta ko phản đối sao chứ? -tôi ngạc nhiên. Quả nhiên tôi đoán ko nhầm. Những người trong nhà này có cái gì đó rất chi là khác người.

-Hô hô, thấy chưa? -Xiah hớn hở.

-Nhưng ít ra cậu cũng phải nói cho chúng tôi biết lí do chứ? Tự dưng lại chọn Micky là sao? -Uno lên tiếng phản đối.

Này nhé! Max thì miễn bàn rồi, đúng ko? Cậu ta với Jenny gấu ó nhau hoài sao làm mẹ con được chứ? Còn Hero thì cũng ko được. Đúng là anh ta với Jenny có quan hệ tốt đẹp thật đó nhưng mà tôi ko muốn con gái yêu quý mẹ hơn bố đâu. Còn anh thì, tôi ko thix. Chỉ còn lại Micky thôi, đúng ko? Thôi, cứ tạm biết thế đi đã, đừng theo hỏi tôi nữa. -Xiah phẩy tay.

-Ko được! con ko đồng ý. -tôi gắt nhẹ

-Bố đã quyết định, con ko có quyền cãi lại. Tuy Micky chỉ là “mẹ kế” nhưng nó sẽ nể mặt bố ko dám làm gì con đâu, yên tâm đi. -Xiah trấn an tôi

-ko phải thế nhưng mà....

-Bố đi ngủ đây. Bye. -anh ta cắt lời tôi.

Nói rồi anh ta chạy biến đi mất.

Mấy người trong nhà này ai cũng bất bình thường cả. Tôi thật sự đã ko thể níu kéo họ trở lại với cuộc sống đời thường được nữa rồi. Từ nay tôi sẽ buông xuôi mặc cho họ mún làm gì thì làm, tôi ko quan tâm nữa. Có lẽ tôi nên giả câm giả điếc, coi như là ko nghe, ko thấy, ko biết vậy.

Bài hát Season in the sun vang lên. Có điện thoại.

-Anh Hai!

-Uh, anh về roài, ghé qua đây chút đi.

-Để coi đã.... -Mất mấy giây suy nghĩ, cuối cùng tôi cũng chấp nhận vì tôi ko biết mình sẽ làm gì trong cái nhà này nữa -Anh đang ở đâu?.....

Tôi rón rén bước xuống cầu thang. Mong là ko có ai ở dưới lầu

-Đi đâu đấy? -tiếng của Max

Tôi im lặng típ tục bước đi. Nếu giờ mà mở miệng thì chắc chắn là sẽ có cãi vã. Cũng may là hình như anh ta cũng ko có vẻ gì là mún gây lộn hết nên Max để tôi đi một cách dễ dàng.

Đường phố Seoul đúng là nhộn nhịp thật. Ở đây gần cả tháng rồi mà giờ tôi mới được đi dạo phố. Những tòa nhà cao tầng nhieu ko kém gì ở bên Mĩ. Đường xá thì xe cộ đông như mắc cửi. Người người đi lại nườm nượp. Sau gần 1 tiếng đồng hồ mò mẫm, cuối cùng tôi cũng tìm ra được chỗ anh Hai tôi đang quay phim.

-Hey, Jenny! -anh ấy vẫy vẫy tay.

Tôi vội chạy đến chỗ đó.

-Đang giờ làm việc mà! ko sợ nhà báo thấy sao? -tôi vờ hỏi.

-Anh cũng đang muốn làm một vụ xì-căng-dan đây.-anh ấy cười cười

-Bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn cứ nhí nhảnh thía?-tôi hỏi

-Nè nè, xiên xỏ anh hử?ý em bảo là anh nhí nhảnh như con chó cảnh chứ gì?

-Sao biết hay thế?-tôi ngạc nhiên.

-Đừng coi thường.Anh của em bít hết đóa.-Bi vênh mặt.

-Giờ ạ!-tôi liếc yêu.-Mà kêu em đến đây để tán dóc vậy thui hỉ? Ko làm cái gì khác à? Ít ra cũng phải mời uống một cốc cà phê chứ?

-Cho tôi xin đi cô nương.Mấy năm xa cách giờ gặp lại mà chỉ nghĩ đến ăn uống thui hả?Có còn là em gái tui hok zạ?

-Em mệt roài à nha, đừng có giỡn đấy.Có chuyện gì thì nói mau đi em còn về-tôi cúi

-Biết rồi!thì ko đùa nữa.Nói nghiêm túc đây.Giờ mình đi ăn nha!Bụng anh nó réo quá rồi-Anh hai khoát tay tôi đi....

Phía đằng xa.

-Ủa???Kia có phải là Jenny ko Micky?-Uno hỏi tôi.

Rời mắt khỏi quyển sách, tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đúng là Jenny. Ko biết cô ta làm gì ở đây vậy nhỉ? Ko những thế mà còn đang tay trong tay với Bi-đối thủ nặng kí nhất của nhóm DBSK nữa chứ! Con nhỏ này trông thế mà ghê gớm thật.

-Quan hệ giữa họ là như thế nào vậy?-Uno lại tiếp tục hỏi

-Tôi làm sao biết được?-tôi đáp bằng giọng khó chịu.

Hay là người yêu nhỉ? Nếu vậy thì tại sao cô ta lại vào nhà mình ở? Chẳng lẽ Bi mà ko tìm được một ngôi nhà khang trang cho người yêu hay sao chứ? Vả lại lúc đầu cô ta bảo là bị lạc đường mà? Tôi càng cố suy nghĩ thì lại càng rối. Thôi thì đành về nhà hỏi cô ta vậy.Nhưng mà nếu để cho bọn còn lại biết, nhất là Max chắc cô ta sẽ ko được yên ổn đâu? Tôi suy đoán

-Này Uno, cậu hãy xem như chưa thấy gì nhá!Đừng nói cho ai biết chuyện này hết.Được chứ?

-Được thì được nhưng mà....-Uno có vẻ do dự

-Tôi sẽ tìm hiểu. Sau khi mọi chuyện đã rõ rồi thì mới nói cho bọn nó.Nếu ko sẽ phiền lắm.

-Được rồi!Miệng mình đã bị dán keo tại đây.-Uno ra hiệu.

10. Chương 10

Đôi lúc tôi ko thể hiểu nổi mình nữa. Mặc dù luôn miệng bảo rằng sẽ chuyển nhà thế nhưng mà trong lòng lại cảm thấy nuối tiếc một điều gì đó khiến cho chân ko nỡ bước đi. Nhưng thôi, chuyện đó tính sau. Bây giờ là lúc phải chuẩn bị tâm trí để chiến đấu với Max.

-Ê!Jenny, phụ tôi bê đồ thí nghiệm nào!-Max gọi tôi

-Miễn đi, hôm nay đâu phải ngày tôi trực.Anh đi mà kêu người cùng trực với anh ấy!-tôi đáp gọn lỏn

-Cô là bí thư mà, nhớ ko?phải làm việc lớp cho tích cực vào chứ?-anh ta gắt um lên.

-Bí thư thì sao?Bộ anh tưởng tôi muốn làm lắm sao? Là ai đã ép tôi phải làm cơ chứ?-tôi cũng hét lên.

Đạo này mật độ cãi nhau giữa tôi với Max càng ngày càng tăng. Việc này xảy ra như cơm bữa, một ngày cũng phải có gần chục trận đấu khẩu. Và lúc đầu thì mấy đứa trong lớp cũng có ngạc nhiên nhưng rồi cũng xem đó như là chuyện thường ngày ở huyện.

-Lại típ tục rồi, chúng ta phải đi thôi-một người trong lớp lên tiếng

-Uh, trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết! Mình phải di cư mau chóng mới được-người khác nói.

Bây giờ thì trong lớp vắng tanh, ko một bóng người. Họ đã đi hết vì sợ bị vạ lây. Mà tôi nói chưa nhĩ? Max là chúa giận cá chém thớt. Anh ta bị tôi làm cho cứng họng nên rất ầm ừc thể nên lúc ấy ai mà đại dột động chạm đến anh ta thì coi như hết đời. Huyền thuyên thể đủ rồi, bây giờ phải trở lại thực tại.....

-Cô có đi ko thì bảo?-Max hằm hằm đi về phía tôi

-Làm thì làm, có gì đâu chứ-tôi đành phải chấp nhận vì lúc ấy trong lớp đâu có ai, nhờ đâu anh ta lại.....

-Đấy! Lúc đầu cứ ngoan ngoãn như thế có phải tốt hơn ko?-anh ta mỉm cười và bước đi.

Nhưng tôi ko ngờ anh ta lại là một kẻ tàn nhẫn như thế. Anh ta bắt tôi phải bưng một đồng đồ thí nghiệm lĩnh kính. Tôi phải rất vất vả với nó còn Max thì lại nhõn nhõ, ko tốn chút sức nào vì anh ta đâu có cầm bắt cứ thứ gì ngoài một cái đèn cồn.

-Max, thế này là thế nào? Tại sao anh ko công bằng chút nào vậy?-tôi tức giận

-Như thế là công bằng lắm rồi đó- Max đáp- Mà này, tức giận là dễ bị trúng gió lắm đấy.

Nói rồi anh ta rảo bước về lớp. Một phần là do chân tôi ko dài bằng anh ta lại còn thêm đồng đồ trên tay nữa nên phải chạy mới đuổi kịp Max. Về đến lớp tôi mệt bỏ hơi tai. Vậy mà khi cô giáo vào lớp anh ta lại cướp công của tôi mới ghê chứ!

-Hôm nay em nào trực vậy? làm rất tốt-cô giáo khen

-Thưa cô là em đây ạ!-Max đứng dậy

-Ko hổ là lớp trưởng, em làm cô hài lòng lắm. Thôi, ngồi xuống đi, chúng ta học bài mới.-cô giáo khoát tay

-Anh làm cái trò gì vậy hả?-tôi kéo Max sát lại gần

-Trò gì? Cô hỏi ai trực hôm nay thì tôi đứng dậy. Ko phải sao chứ?-Max giả bộ ngây ngô

-Nhưng chính tôi mới là người bưng mấy thứ đó. Anh xạo trắng trợn thế mà coi được àh? Đồ nói dối ko chớp mắt-tôi hét vừa đủ cho Max nghe

-Hi hi, vậy thì cô đứng dậy báo cáo với cô giáo đi.-Max nhìn tôi cười.

Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà. Mọi tin đồn thất thiệt về mối quan hệ giữa tôi và Max vừa mới tạm lắng xuống, tôi chưa kịp thở phào thì giờ đây lại phải đối đầu với mấy trò trả thù độc ác của anh ta. Ông trời quả là ko có mắt. Tại sao một người con gái xinh đẹp, nhân hậu như tôi lại gặp phải một tên lòng lang dạ sói như hần nhĩ? Max là đồ: “miệng nam mô bụng bồ dao găm” Trước mặt mọi người thì hần làm như là tử tế lắm đấy, vậy mà sau lưng lại..... Thật đúng là xúi quẩy.

“Mời các em lớp trưởng và bí thư của các lớp về hội trường gấp.” -Chiếc loa phát thanh vang lên phá vỡ bầu không khí im lìm của trường học.

Lại có chuyện gì nữa đây ko biết? Sao mình ko thể sống yên ổn được nhĩ?-tôi nghĩ thầm.

-Này! ko tính đi hả?-Max đưa mặt tới gần tôi.

Tôi uể oải đứng dậy bước đi. Và cũng như thường ngày, vừa thấy anh ta là mấy đứa ở đó liền tụ họp lại bên cạnh anh ta. Tôi vì ko muốn có thêm một lời đồn nào nữa nên ngồi ở chỗ cuối phòng và đọc sách.

-Ô! cục cưng của bố cũng ở đây àh?

Ko cần quay đầu lại tôi cũng biết đó là ai. Ngoại trừ Xiah ra thì đâu có người nào kêu tôi cái kiểu quái dị như thế chứ?

-Bố đừng có kêu như thế nữa được ko?Nghe ghê thấy mồ, con nổi gai ốc lên hết rồi đây này-tôi ra về khó chịu.

Nhưng mà tại sao bọn họ lại có mặt ở đây hết thế nhỉ? Chẳng lẽ tất cả đều nằm trong ban cán sự của lớp? Nếu thế thì mệt rồi đây.Tại sao mình đi đâu, làm gì cũng đều ko thoát khỏi được bàn tay của mấy người đó vậy chứ? Hình như kiếp trước mình nợ nần gì họ hay sao đấy? -tôi rầu rĩ.

-Jenny!Cô ở lớp nào mà ngồi đây hả?-giọng của Max

-Ngồi đâu chẳng được,“nhieu chiện” quá đi.Để con gái ngồi với bố mẹ một chút chứ?Cậu cứ giữ mãi nó cho riêng mình hoài thế mà được àh?-Xiah giữ tôi lại-Con đừng sợ, có bố ở đây nó ko dám cướp con đi đâu!

-Trời ơi.Tha cho tôi đi.Bố cứ oang oang như thế thì thế nào mai cũng có chuyện để bọn nó bàn tán đấy.Thôi tránh xa con ra đi-tôi gắt nhỏ và sau đó là đi ra chỗ khác.Nhưng Max ko để cho tôi yên, anh ta kéo tôi đi và ấn tôi xuống một cái ghế ở hàng đầu sau đó là ngồi vào chiếc bên cạnh.

-Cô ko được rời xa tôi nửa bước.Chúng ta học chung lớp đấy, nhớ chưa?-Max thì thầm vào tai tôi

-Anh nghĩ sao mà nói vậy?Học chung lớp thì sao chứ?-tôi cãi lại

-Hội trưởng hội học sinh đến rồi kia!Im lặng đi.Anh ta khó tính lắm đấy!-Max ra hiệu.

Ko biết anh ta bị làm sao nữa?Đúng là tính tình bất thường.Sáng nắng chiều mưa, trưa có mây mù.Hôm trước thì bảo là phải tránh xa anh ta ra, hôm nay lại bắt phải ngồi gần.Đúng là đồ tâm thần.-tôi rửa thầm anh ta.

-Hôm nay tôi gọi các bạn đến đây là để bàn chuyện cấm trại vào tuần sau-hội trưởng nói.

Cả hội trường bỗng nhốn nháo cả lên trước cái tin ấy.

-Thứ 7 tuần sau chúng ta sẽ tổ chức.Bây giờ các bạn hãy góp ý kiến xem nên chọn tiết mục nào, bỏ tiết mục nào vì thời gian có hạn mà.-anh ta tiếp tục nói.

Cuối cùng sau 2h liền bàn cãi, bọn họ đã có quyết định.Tôi thì ko quan tâm lắm đến chuyện ấy nên cũng chẳng để ý.

Mình sẽ ở nhà.Dại gì đi chứ?-tôi nghĩ thầm.

Thế nhưng mọi chuyện lại ko theo như ý muốn của tôi.Về đến lớp Max sau khi thông báo xong hết tất tần tạt mọi chi tiết của cuộc cấm trại đó anh ta đã đưa ra một ý kiến hết sức điên khùng:

-Tôi và Jenny sẽ cùng song ca một bài hát.Các bạn thấy thế nào?

Xì xào.....xi xào.....mọi người trong lớp nghe xong những lời đó của Max thì cứ loạn cả lên.Còn tôi thì như có sét đánh ngang tai.

-Thôi các em!-cô giáo lên tiếng để ổn định trật tự trong lớp-Cô thấy chuyện này được đấy!Max và Jenny hãy cùng cố gắng nhé.Cuộc bàn luận đến đây kết thúc.-cô giáo quyết định nhanh.

Chờ ọi người đi về hết, tôi mới gọi Max lại:

-Anh bị mê sảng đấy hả?Sao lại bắt tôi hát chứ?Mà lại là cùng với anh nữa cơ đấy!-tôi hét lên

-Làm gì mà phải giãy nảy ghê thía?Chỉ là hát thôi, có gì đâu.Mà được đứng cùng tôi trên sân khấu là vinh hạnh lắm đấy.Người khác có mơ cũng ko được đâu!-Max đáp

-Chuối nguyên buồng chứ ko phải là cả nải nữa.Anh đi mà kiếm cô nào thix biểu diễn chung với anh í.Tôi ko muốn.

-Bây giờ mới lên tiếng thì muộn roài.Chẳng phải cô giáo đã đồng ý rồi sao?Cô chống lệnh được hả?Thôi, về mà lo kiếm cái gì hối lộ cho tôi đi rồi tôi phụ đạo thêm cho.-Max cười nham nhở.

Nói rồi anh ta đi trước

-Cái gì???Đồ khùng, anh đứng lại cho tôi-tôi hét lên.

Hừ, ko có cái gì.....Tôi nhìn quanh tìm kiếm. A, có rồi! Tôi tháo vội chiếc giày đang mang trên chân ra. Lần này anh ko sút đầu mề trán thì ghi danh vào kỉ lục Ghi-nét được rồi đấy.

Tôi nhắm mắt,vung chiếc giày lên và ném thẳng về phía trước

....BỐP.....một âm thanh vang lên.

Ha ha, trúng rồi.Mình ko ngờ tài thiện xạ của mình lại tốt đến vậy-tôi cười thầm

Tôi hí hửng mở mắt ra thì...một cảnh tượng ko lấy gì làm hay ho.

-Ôi trời ơi!-tôi la lên thất thanh.

Chiếc giày ko trúng vào mục tiêu mà đã đi lệch hướng và hậu quả là....thầy giám thị lãnh đủ.

-Em! Hãy đi dọn dẹp cho sạch sẽ sân trường, tôi quay lại mà thấy còn một cọng rác thì em sẽ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm đó- thầy giám thị hầm hầm bỏ đi sau khi đã giao nhiệm vụ cho tôi.

-Ha ha ha, cho đáng đời.Bị trời phạt rồi.Từ nay về sau hãy từ bỏ ý định *** hại tôi đi.-Max cười khoái trá

-Câm ngay.Tại anh mà tôi ra nông nổi này vậy mà anh lại cười được sao?có còn nhân tính ko vậy?Hừ cứ chờ đấy, cười người hôm trước hôm sau người cười đó.-tôi rút qua kẽ răng.

Tôi lao tới định thượng cẳng chân hạ cẳng tay với Max nhưng ko ngờ anh ta lại phản xạ nhanh đến vậy.Vừa thấy tôi đến gần là anh ta đã phóng đi ngay.

-Về nhà mà luyện tập thêm đi.Chạy đến Tết, cô cũng chẳng thể bắt kịp tôi đâu, bà cô già ạch!-Max vừa chạy vừa nói.

-Ừ đấy, cứ chờ xem bà cô già này sẽ giết anh thế nào-tôi hét lên và cố gắng chạy thật nhanh.

Nhưng mà phải công nhận là anh ta nói đúng.Bỗng dưng tôi đâm ra oán hận mình, phải chi hồi đó cố gắng thêm chút nữa chắc giờ chân đủ dài để đuổi kịp anh ta.

Max.

Đang chạy ngon trớn thì tôi va phải vật gì đó khiến tôi ngã lăn quay.Mở miệng ra định **** cái đồ phá đám thì....Ôi chào! Là một cô gái rất xinh đẹp đang ở trước mặt.Thía là rút lại những lời ko lấy gì làm tốt đẹp và thay vào đó là một câu thăm hỏi rất ân cần:

-Em ko sao chứ?Xin lỗi, tôi vô ý quá!

-Ko sao đâu, em cũng có lỗi mà!-cô gái ấy nói bằng một giọng hết sức dễ thương.

Ở đâu lại có người đáng yêu như vậy nhỉ? như vậy mới gọi là con gái chứ ai như....-tôi quay lại nhìn Jenny đang hồng hộc chạy tới.

Tôi đỡ cô gái ấy đứng dậy và ko quên mở lời tán tỉnh:

-anh là Max, học ngành chế tạo nước hoa, còn em?

-Em là....

Jenny.

-Tôi tóm được anh rồi nhé đồ xấu xa- tôi phi thẳng tới chỗ Max đang đứng và nắm lấy cổ áo anh ta.Rồi quay sang cô gái đứng cạnh đó, nở một nụ cười hiền từ:

-Xin lỗi bạn nhé!

-Đi mau, lần này anh hết đường trốn thoát rồi nhá-tôi thì thầm bên tai Max.

Đợi chúng tôi đã cách khá xa cô gái lúc nãy, anh ta mới mở miệng:

-Thôi được rồi, coi như để đền tội với cô, hôm nay tôi sẽ giúp dọn dẹp.Nhưng trước tiên là phải thả tôi ra đã-Max gỡ tay tôi ra.-Cô thật đúng là đồ phá đám, đang lúc gay cần thì lại...-Max cần nhân.

-Này anh làm nhầm cái gì đó? còn ko mau bắt tay vào làm việc-tôi đưa cho anh ta cây chổi quét sân.

Thật đúng là thảm họa, nếu mà làm ko nhanh thì sẽ đến CLB muộn, mà như vậy thì bọn Xiah, Uno sẽ cần nhân, còn nếu làm ẩu thì thể nào ngày mai tôi cũng sẽ bị mời lên phòng Ban giám hiệu xơi trà.Tất cả chỉ vì tên Max đáng ghét....Nhưng mà cũng lạ thật, tại sao hôm nay anh ta tốt thía nhỉ? Ko biết có âm mưu gì ko? Nếu mà ko chắc là ngay bây giờ trời sẽ nổi sấm sét lên liền...Tôi khẽ liếc anh ta.Bỗng

.....ĐOÀNG.....-trên trời xuất hiện một tia sấm.

11. Chương 11

-Nào các em, chúng ta hãy đón chào bạn mới.-cô giáo lên tiếng và xuất hiện đằng sau cửa lớp là một cô gái rất dễ thương với nụ cười trong sáng.

-Chào các bạn!mình là Song Hye Kyo, từ bên Mĩ sang, mong các bạn giúp đỡ-cô gái tự giới thiệu.

Xong màn chào hỏi cô giáo bảo Kyo đến ngồi cạnh tôi (bên phải là Max, còn bên trái là cô ấy).Tôi thật sự ko biết nên vui hay nên buồn nữa.Vì nhớ đâu cô ta lại là một người lảm chuyện thì tôi phải làm sao? Ôi thôi! ko được đoán bừa khi chưa biết rõ về người khác như vậy chứ Jenny! Đành tùy cơ ứng biến vậy. Tôi liếc mắt nhìn cô bạn “hàng xóm” mới của mình.

Thật ra thì từ nhỏ đến lớn tôi hiếm khi đoán tính cách của một người thông qua việc nhìn mặt. Nhưng từ khi quen biết với mấy người trong nhóm DBSK thì tự dưng tôi lại rất hay nghi ngờ mọi người. Đơn giản là vì hồi đó tôi quá thơ ngây, lần đầu gặp mặt thấy bọn họ, thấy bọn họ cũng ko đến nổi nhưng ko ngờ bọn họ lại là những kẻ “bất bình thường”....Vậy nên cảnh giác vẫn hơn.

-Chào bạn!-Kyo cười tươi và đưa tay ra.

-À!chào.Mình là Jenny.-tôi cũng thân thiện bắt lấy tay cô ấy.-Bạn đến từ bang nào trên nước Mĩ?-tôi hỏi

-Mình từ nhỏ sống ở NewYork.

-Thế sao?Mình cũng ở đây.-tôi hớn hở- Mà này, tại sao ko ở đó học mà sang đây?-tôi ngờ vực.

-Mình....mình...thật ra thì mình....-Kyo lấp bắp

Chỉ cần thấy thái độ như vậy của cô bạn là tôi đoán ra ngay.Vì tôi cũng giống thế mừ

-Có phải là trốn nhà đi theo tiếng gọi của trái tim đúng hok?-tôi thì thầm

-Sao cậu biết? Mình đã nói gì đâu? Cậu là thầy bói hả?-Kyo ngạc nhiên

-Mình với cậu cùng chung hoàn cảnh đó-tôi cười đáp lại

-Vậy cậu cũng.....-Kyo tròn mắt nhìn tôi

-Ko sai đâu, chúng ta rất có duyên đấy, mình làm bạn nhá-tôi đề nghị.

-Đồng ý cả 2 tay 2 chân lun-Kyo hớn hở

-2 cô có thời gian đi ko?Đang trong giờ học đấy nhá!-Max gắt nhỏ

-Vô duyên!Liên quan gì đến anh chứ?-chưa kịp nói thì Kyo đã thay tôi chặn họng anh ta

-Thôi bỏ đi, cậu đừng để ý đến tên đó.Nói cho cậu biết anh ta vừa mới.... trốn “viện” ra đấy.-tôi nói vừa đủ cho Kyo nghe

-Ha ha ha.....-Kyo và tôi cùng ôm bụng cười.

Thật là vui quá! bây giờ tôi đã có đồng minh rồi. Sau này nhất định sẽ ko còn phải một mình chống đỡ mọi việc nữa. Tôi vui sướng đến nỗi chỉ muốn nhảy cẫng lên.

12. Chương 12

Tôi đang nghĩ mình có nên dứt khoát cắt đứt quan hệ với mấy người DB hay ko? Bỏ đi thì thấy ko nỡ mà ở lại thì....Cái này phải gọi là “bỏ thì thương mà vương thì tội”. Nhưng cứ để tình trạng này kéo dài tôi sợ mình sẽ trở thành “bà cô già” mất. Chuyện là thế này.Từ đầu năm học đến giờ tôi cũng được khá đông đảo người theo đuổi nhưng mà lạ một điều là họ ko kiên trì được lâu. Chuyện đó cũng coi như là ko tính đi, đây mới là điều làm tôi cảm thấy thật sự nghi ngờ. Mấy người ấy sau khi chính thức từ bỏ ý định tán tỉnh tôi thì ngay ngày hôm sau vừa nhìn thấy tôi là họ cứ bỏ chạy thục mạng làm như tôi là ma đi hù dọa hay sao ấy. Mấy lần như vậy, tôi quyết tâm phải tìm ra được sự thật. Thế là một hôm tôi tóm được một anh chàng và tra hỏi cặn kẽ nhưng tiếc là ko thể biết được nhiều chỉ nghe loáng thoáng là nhóm DBSK có dính líu trong đó. Cho đến ngày hôm kia tôi mới được biết sự thật...

Trở lại 3 ngày trước...

-Jenny, có chuyện hay rồi đây-Kyo hớn hở chạy vào báo tin cho tôi

-Làm gì mà cậu chạy hồng hộc ghê thía?-tôi đang đọc sách ngẩng mặt lên cười

-Này, tớ bảo cậu nghe.-Kyo thì thầm vào tai tôi-Có một anh chàng khóa trên muốn làm quen với cậu, đã nhờ mình chuyển lời giúp đây. Ngay bây giờ cậu hãy ra ngay sau trường, anh ta đang đợi ở đấy.

-Hả? Cậu ko đùa đấy chứ?-tôi nghi ngờ

-Ko đùa đâu. Sự thật 100%. Ko tin đi ra đấy thử đi. Mà nói cho biết nhá, anh này rất là đẹp trai đó nha, đã vậy còn học giỏi nữa. Nghe bảo anh ta “chết” cậu từ lâu rồi, ngay lần đầu gặp gỡ.-Kyo huyền thuyên-Nào đi ngay đi, ko người ta bỏ đi mất đấy-cậu ta kéo tôi đi.

Đến nơi thì thấy đúng là có người thật.Anh ta đang đứng quay lưng về phía tôi. Nghe tiếng động, anh ta quay lại. Và khi nhìn thấy tôi thì anh ta nở một nụ cười thật đẹp.

Trời đất quỷ thần ơi!Sao lại anh ta lại sở hữu nụ cười ngọt ngào con gà tây thía nhỉ?-tôi ngẩn ngơ nhìn.

-Jenny,em đến rồi àh?-anh ta lên tiếng trước.

-Và...âng-tôi lắp bắp.

-Anh là Kim Nam Min, học trên em một khóa. Anh đã phải suy nghĩ rất lâu hôm nay mới đưa ra quyết định là gặp và bày tỏ tình cảm của anh cho em hiểu. Anh....

-SẼN QUÁ ĐÊ ! - một giọng nói to cắt ngang lời nói của Nam Min.

Ngay sau tiếng nói đó là 5 gương mặt rất đối “thân yêu” hiện ra, lần lượt là:Max, Uno, Hero, Xiah,và Micky.

-Các người làm gì ở đây?-tôi ngạc nhiên hỏi

-Làm gì là làm gì, phá cuộc “tình tò” của anh ta chứ còn làm gì nữa?-Max bình thản nói

-Chúng ta đi thôi-Nam Min nói bằng giọng khó chịu và nắm tay tôi dẫn đi.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Hero đã chặn anh ta lại và giúp tôi gỡ tay Nam Min ra khỏi tay tôi.

-Đi dễ vậy sao ông anh?-Xiah tiến tới với một gương mặt lạnh lùng hệt như mấy tên xã hội đen trong phim khiến tôi cũng phải rùng mình.

-Các...các người muốn làm gì đây?-Nam Min mặt cắt ko còn giọt máu.

-Chỉ là muốn chơi đùa một chút thôi mà-Micky lên tiếng.

Trời ơi, “chơi đùa một chút” của ai chứ của Micky thì chỉ có đường chết ko có đường sống. Cái đầu quái quỷ của anh ta chuyên nghĩ ra mọi thứ mà người khác ko thể lường trước được. Phải nghĩ cách giúp Nam Min mới được. Thế nhưng tôi càng cố thì đầu óc lại càng rối tung lên, chẳng nghĩ được cách gì.

-Hero, anh ở đây canh chừng, tiện thể “chăm sóc” Jenny lun nhá. Xiah, Uno, 2 anh áp giải “tên” này đi.-Max ra lệnh

Ồi giờ oi!họ cứ làm như là đang truy bắt tội phạm ko bằng ấy. Chắc là xem phim nhiều quá nên “nhiễm” rồi. Tôi lắc đầu chán nản

-Hành động mau đi, ko thôi là ko kịp đâu!-Micky thúc giục

Thế là bọn họ cùng với anh chàng Nam Min tội nghiệp mất hút sau cánh cửa nhà vệ sinh bỏ hoang ở gần đó.

Trong nhà vệ sinh.

Max.

-Chúng ta chơi trò gì đầu tiên đây?-Xiah hỏi

-Max! dùng cái này đi-Micky rút từ trong túi quần ra một cái lông vũ đưa cho tôi.

-Ok! Nào Xiah, Uno 2 anh giữ anh ta chặt vào đây.-tôi vừa dận dò vừa tiến tới và ngoáy cái đó vào... mũi của Nam Min.

-Ha ha ha, nhột quá, bỏ tôi ra, tôi ko chịu được nữa rồi-anh ta cười nghiêng ngả.

-Đây là hình phạt đầu tiên vì anh dám phớt lờ lời cảnh báo của chúng tôi là phải tránh xa Jenny ra-tôi dùng tay giảng đạo lý cho anh ta hiểu ko sau này lại oán trách tôi nữa thì mang tội lắm.

-các cậu típ tục đi, tôi ra ngoài đây.-Micky đứng dậy và quay sang Nam Min-anh cứ từ từ mà nếm trải đi nhá, còn nhieu tiết mục đang chờ anh lắm.

-Sao vậy?ko xem nữa àh?-Uno lên tiếng hỏi

-Tôi ko có hứng thú, vả lại ở trong này bốc mùi kinh quá, nãy giờ tôi hắt hơi mấy cái rồi.-Micky nói xong bỏ ra ngoài.....

Ở bên ngoài.

Jenny.

Ko biết bọn họ giở trò gì mà Nam Min lại cười sặc sụa thế kia?Ồi hok lẽ là anh ta bị hành hạ đến nỗi phát khùng sao? Tôi sợ hãi cắn chặt môi. Tất cả là cũng tại tôi. Tôi đã hại anh ta mất rồi.

-Hero, làm gì đi chứ? anh ko cần bọn họ sao?-tôi nài nỉ Hero.

-Lần này thì ko.-Hero lạnh lùng đáp- Nhưng mà em yên tâm đi, ko chết được đâu, cùng lắm thì anh ta phải vào bệnh viện điều trị một thời gian ngắn thôi.-Hero bình thản đến phát sợ.

Sau 1h đồng hồ bị.... “tra tấn dã man” (theo suy diễn của tôi) thì Nam Min cũng được đưa ra.Trông anh ta lúc này phải gọi là gì nhỉ? À,là “thân tàn ma dại”. Quần áo lúc đầu phẳng phiu, gọn gàng còn bị h thì xộc xệch, lồi thoi.Đầu tóc thì rối bù như ổ quạ.Lúc đầu trông oai phong bao nhiêu thì bây giờ lại tàn tạ bấy nhiêu. (nói thía có quá đáng hok ta?Vì chính tôi đã làm cho anh ta ra nông nỗi này kia mờ)

Vừa trông thấy tôi, anh ta đã vội vã bỏ đi ngay, ko một lời từ biệt.

-Các anh làm gì anh ta vậy?-tôi tức quá nên hét lên

-thì như em thấy đó.-Uno nhún vai.

-Thật là quá đáng mà.Tại sao mấy người lại làm thế chứ?-tôi ko kìm nổi xúc động, nước mắt chực rơi xuống

-Chỉ vì muốn tốt cho con thôi mà-Xiah vội đến an ủi tôi

-Tốt cho tôi?Các người nghĩ sao vậy?Tôi quen ai, kết bạn với ai là quyền của tôi, ai cho các người xen vào?Đừng tưởng tôi ở nhà mấy người thì mấy người muốn làm gì thì làm.Tôi hết chịu nổi rồi-tôi la lên.

-Hey, các anh chạy đi! mau lên! -Max giục mọi người

-Gì?Tại sao phải thế?-Micky ngạc nhiên hỏi lại

-Trời ơi! Các anh ko biết sao? Jenny mà nổi giận lên thì kinh khủng lắm đấy. Hôm trước cô ta nổi cơn lên đã cho tôi một phát vào tay làm kỉ niệm rồi đấy.-Max giải thích.

-Có chuyện đó sao?-Hero nghi ngờ-Cô ấy xưa nay hiền lắm mà?

-Đúng vậy, tôi hiền nhưng mà sức chịu đựng con người có hạn.-tôi gằn giọng.

Nói rồi tôi vơ lấy đại một cánh tay ngay gần đó mà.....cắn để xả giận.Trong cơn thịnh nộ, tôi nghe thấy tiếng của nạn nhân bị tôi cắn kêu la thảm thiết:

-Cứu mạng, ai đó cứu mạng!

Mặc dù biết đó là ai nhưng tôi vẫn mặc kệ. Ai bảo chọc giận tôi làm gì? Lần sau trêu ai thì trêu nhưng phải chừa tôi ra.

13. Chương 13

Hiện giờ tôi đang rất khổ sở vì phải sống dưới “ách áp bức nô lệ” của Max. Nói rõ hơn chút nữa là tôi đang được hần phụ đạo thêm trong việc...tập hát. Lí do ko phải vì tôi muốn trở thành người của công chúng (vì vậy đừng có hiểu nhầm nha, đau lòng lắm đấy)mà chính là vì phải chuẩn bị cho tiết mục song ca trong chương trình của cuộc cắm trại sắp đến. Khổ một nỗi là tôi từ nhỏ đến lớn chưa hề mở miệng hát một bài hát hay là thử cầm một bản nhạc thể nên bây giờ tôi và tập cả ngày, tập đến và mồ hôi cũng chẳng ra hồn ra đáng gì. Đã mệt nhọc đến như vậy rồi mà Max cứ găm ghè ở bên tai khiến cho tôi càng ko muốn tiếp tục.Tôi đây chứ đâu phải như anh ta là một ca sĩ nhà nghề chỉ cần cầm bản nhạc lên đọc một cái là có thể hát được ngay.Ít ra cũng phải chỉ bảo tận tình chứ, đằng này chưa gì đã bắt người ta thực hành ngay.Tôi ko làm được thì anh ta cứ nhảy dựng đứng lên, la hét nhặng xị:

-Trời ơi!Thường ngày cô ăn cái gì vậy?Đầu óc chứa thứ gì trong đó mà ngốc kinh khủng.

-Tôi cũng như anh ăn cơm chứ ăn gì?-tôi đáp trả

-Hừ, vậy thì cô đúng là “ngu lâu dốt bền khó đào tạo”. Nói đến rã cả họng ra rồi mà cứ ngu ngơ. Đã bảo là chỗ nào có dấu thăng thì phải ngân lên một chút, chỗ nào có dấu giáng thì phải hạ giọng xuống một chút.vậy mà cứ đọc đều đều như thế. Bộ cô đang tụng kinh hay sao?Mọi người mà nghe thấy thì sẽ xỉu hết mất.-Max tuôn ra một tràng

-Thì lúc đầu chẳng phải tôi đã nói là ko thể hát được hay sao? Ai là người ép buộc tôi chứ?-tôi trách móc.-Mà anh bảo tôi ngốc, anh nhìn lại mình đi, chẳng hơn tôi đâu.Có từng nghe qua câu “đầu óc ngu si tứ chi phát triển” chưa hả?

-Chưa!Nhưng mà thế thì sao?Liên quan gì đến tôi?-Max hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Anh thường vẫn hay tự hào vì mình có đôi chân dài đúng ko? Vậy đã từng nghĩ thử xem đầu óc mình có vấn đề như thế nào thì tay chân mới dài ngoằng ra như thế chưa?

-Cô...được lắm, hôm nay tôi phải cho cô một bài học mới được.-Max dường như đã ko thể kìm nén được rồi nên anh ta muốn cho tôi biết tay bằng hành động.

Anh ta từ từ tiến đến tôi với một khí thế bùng bùng tức giận, ko ai cản nổi. Max tiến một bước là tôi lại lùi một bước. Bỗng dưng tôi bị vấp phải cái ghế và ngã phịch xuống sàn. Nhưng điều kinh khủng hơn đó là bị Max đè lên người tôi ngay sau đó và chúng tôi...mối kẻ môi.

Vì sự việc diễn ra quá đột ngột nên tôi đã bị bất ngờ. Sau 10s hồn của tôi mới quay trở lại với thân xác nên lúc đó tôi mới phát hiện ra tình cảnh mà mình đang gặp phải. Tôi vội đẩy Max ra và hét lên:

-Đồ biến thái, đồ xấu xa, đồ đồi bại, sao anh có thể giở trò đó với tôi?

-Trò...trò gì? Tôi chỉ là...-Max lúng túng

-Còn chối nữa àh? Anh vừa mới “K” tôi đấy! Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi, giờ đã bị anh cướp mất rồi, trả lại đây cho tôi-tôi chạy tới bóp cổ Max.

-Ăc...ăc...ngộ thở. Thả tôi ra, thả ra rồi tôi sẽ đền cho-Max nài nỉ

Tôi bỏ tay ra cổ của anh ta và lên tiếng hỏi:

-Anh định đền thế nào đây?

-Ồ thì...Môi của tôi đây này! Cô chủ động hôn lại đi, thế là xong-Max đưa mặt của anh ta lại gần tôi.

-Anh dám sao? Nói vậy mà nghe được hả? Xem ra anh chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải hok?-tôi vừa nói vừa ra tay đâm cho Max một cái vào mặt....BỐP....

Cha mẹ ơi, đau quá đi. Bàn tay đánh Max đau ê ẩm khiến tôi phải lấy tay còn lại xoa xoa cho đỡ đau. Thế nhưng sau khi thấy anh ta đang nằm quằn quại dưới đất thì nỗi đau của thể xác đã được giảm bớt một nửa.

-này, cô hành hung người như vậy mà còn cười được àh? Thôi chết tôi rồi, bầm tím rồi đây này-Max hốt hoảng khi thấy một bên mắt của mình bị sưng lên.-Thế này thì làm sao ngày mai đến trường được đây?-anh ta nhăn nhó

-Cho đáng đời đồ dê già. Nói à biết, lần sau anh còn dám *****ng đến tôi nữa thì....giết ko tha đâu nghe chưa?-tôi lên mặt dạy bảo Max.

-Hừ, có cho tôi cũng ko thêm. Lúc này chỉ vì tôi bị mất thăng bằng nên ngã xuống ko ngờ lại *****ng trúng cô chứ có phải là cố tình đâu. Đồ con gái gì mà thô lỗ, cộc cằn. Gương mặt thì xấu xí. Đã vậy ngực dẹp lép, trước sau như một.-Max chỉ vào trán tôi và phun ra những lời khó nghe đó.

-Vậy mà còn dám bảo là ko có ý đồ sao? Anh để ý kĩ đến vậy để làm gì? Đúng là nói dối ko biết ngượng mồm....MAX LÀ ĐỒ DÊ CỤ-tôi lấy hết sức để hét lên 5 chữ cuối cùng.

-JENNY LÀ ĐỒ YÊU NỮ-anh ta cũng quay sang tôi và hét lên.

14. Chương 14

Max là tên vô liêm sỉ, bỉ ổi, đáng chết. Anh dám kiss tôi, thù này ko trả thì Jenny ko còn là Jenny nữa. Tôi nghiêng răng kèn kẹt và lằm bằm trong miệng.

Người ta thường nói “giận mất khôn” và quả đúng như vậy thật. Khi thấy tấm hình của Max dán trên tường thì máu nóng cứ bốc lên đầu, ko còn phân biệt được đó có phải là người thật hay ko, tôi giơ tay lên và tung ra một quả đấm vào chính diện khuôn mặt của Max (trên tấm hình). Theo lẽ thường thì tay người bằng xương bằng thịt tất nhiên sẽ ko thể địch lại bức tường bằng gạch thế nên người cuối cùng người bị thiệt thòi vẫn là tôi.

Đau quá đi mất. Kiểu này phải đi kiểm ông bố bác sĩ của mình mới được. Tôi vừa ôm cái tay thương tật vừa đi xuống lầu.

Ngôi nhà hôm nay khá là yên tĩnh và vắng vẻ vì chỉ có tôi, Max và Xiah ở nhà thôi. Còn Hero, Uno, Micky thì vẫn phải đi học.

Đúng như tôi dự đoán, Xiah đang ngồi xem truyền hình. Cái dáng của anh ta lúc đó ko thể lẫn vào đâu được. Tay chống cằm, đầu ngoẹo sang một bên, hai chân thì duỗi thẳng, gác lên trên chiếc bàn. Bình thường

người ta xem TV là để giải trí thế nên tinh thần lúc đó khá là thoải mái vậy nhưng đối với Xiah thì lại khác, anh ta cứ nghiêm cái mặt lại giống hệt như đang sắp phải đối đầu với một cái gì đó rất quan trọng ko bằng ấy.

Vừa nhìn thấy mặt tôi Xiah đã hỏi ngay:

-Lại bị thương tích ở đâu nữa àh?

-Ừa sao bố biết?-tôi ngạc nhiên

-Lâu dần thành quen thôi mà.-Xiah đáp tỉnh bơ-Lần này là bị thương ở đâu đây?

-Đây này-tôi đưa bàn tay sưng vù lên cho anh ta xem.

-Giờ àh, làm gì mà ra nông nổi này?-ông bố tôi la lên.-Bố con vừa mới đi đấm bốc về đấy hử?

-Sao bố hỏi nhiều thía?Có chữa giùm con ko đây?Theo con thấy thì bố nên cai cái tật nhiều chuyện đi nếu ko thì chả làm bác sĩ được đâu-tôi nhăn nhó

-Ê, nói gì kì vậy?-Xiah vừa xoa tay cho tôi vừa hỏi

-Chứ còn gì nữa.Bố tưởng tượng xem, một người đang bị thương sắp chết cần cấp cứu ngay vậy mà bố lại cứ cà kê dê ngỗng, hỏi đủ điều thì đến lúc bố bắt tay vào chữa bệnh, người ta đã... “đi xuống lỗ” từ đời nào rồi-tôi tuôn ra một tràng-.....Á, đau....bố chơi ác thế-tôi hét lên và vội rút tay lại.

- Cái này là để trừng phạt vì cái tội nói linh tinh -Xiah lườm tôi.

-Ừm....bố có loại thuốc nào có thể rửa sạch môi ko?-chần chờ một lát tôi mới mở miệng ra hỏi anh ta mặc dù biết loại thuốc đó ko hề tồn tại.

-Con bị sốt đấy sao Jenny?Trên đời này làm gì có thứ thuốc quái dị như thế? -Xiah đưa tay sờ lên trán tôi.
-Mà này, nãy giờ bố thấy hành động của con kì quặc lắm.Có phải đang giấu bố điều gì ko?Để xem nào,....đưa tay lên sờ môi liên tục lại còn hỏi thuốc nữa....cái này hệt như là....bị hôn vậy-Xiah nhìn sang tôi

Thôi chết rồi, sao anh ta lại đoán ra vậy nhỉ?Chẳng lẽ ở trường khoa Y cũng dạy cả cách phát hiện ra người nào vừa mới “K” hay sao chứ?Phải đánh tan nghi ngờ ngay mới được. Tôi chột dạ vội đưa tay xuống, ko để lên môi nữa.

-Làm gì có chuyện đó, con chỉ hỏi cho vui vậy thôi mà-tôi cười trừ

-Vậy thì tốt.Bố mà phát hiện ra con kiss thằng nào thì...biết tay nghe chưa?-Xiah nhéo má tôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế cạnh ông bố kết nghĩa và cố gắng nặn óc ra mà nghĩ cách trả đũa Max.Thực ra thì chỉ cần kiểm vài con gián về đưa ra trước mặt anh ta là được rồi nhưng cách này thì cũ quá, lần trước đã sử dụng với Uno rồi.Chỉ số IQ của tôi cao ngất ngưỡng vậy mà lại ko có cách gì khác hay sao chứ? (người có lòng kiêu hãnh cao cực kì).Bỗng một ý tưởng lóe sáng trong đầu tôi.(chuyện, Jenny này chưa bao giờ biết đầu hàng trước số phận)Tôi quay sang nhìn Xiah với con mắt trêu mến khác thường và một nụ cười kì bí ko kém.

Như nhận ra sắp có chuyện bất thường sắp xảy ra với mình, ông bố thân yêu của tôi liền quay mặt sang tôi và hỏi:

-Làm gì nhìn ghê thía? Hok lẽ con muốn....-Xiah đưa hai tay lên ôm ngực và ngồi nhích sang một bên.

-ha ha ha, sao đầu óc bố đen tối dữ vậy?Đừng có nằm mơ giữa ban ngày.-tôi phì cười trước cái điệu bộ đề cao cảnh giác đó của anh ta.

-Ai biết được chứ?Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà!

-Cho xin đi, giờ này con chẳng có tâm trí đâu mà đôi co với bố đâu.Lại đây, có chuyện cần sự trợ giúp của bố đây này!-tôi kéo Xiah lại gần và thì thầm vào tai anh ta kế hoạch tác chiến.

-hồ hô, được thôi, chuyện này nhỏ như con thỏ ăn cỏ trong giỏ.Hỏi trúng cao nhân rồi-tôi vừa dứt lời thì anh ta cười khằng khặc lên như người lên cơn.Anh ta vội tắt TV và kéo tay tôi lôi ra khỏi nhà.

Nơi chúng tôi đến là một nơi có bãi cỏ xanh mướt, chim hót líu lo. Bên cạnh là một cái hồ nước trong veo, xung quanh là cây cối mọc um tùm. Bầu trời ở trên cao xanh vờn vờn với những đám mây trắng lơ lửng trôi.

Bất chợt tôi nhớ lại khu vườn táo trước kia mình đã từng sống.

-Hey, làm gì mà ngẩn người ra thế? Nơi này đẹp lắm phải ko? -Xiah kéo tôi về với thực tại.

-Làm sao bố có thể tìm được một nơi tuyệt thế này? -tôi hỏi

-Tĩnh cờ thôi.-anh ta nhún vai -Chẳng có ai biết nơi này đâu, chỉ có con và bố thôi đấy.

-Vậy sao bố lại dẫn con đến đây? Chẳng phải đây là nơi riêng tư sao? -tôi ngạc nhiên.

Xiah.

Câu hỏi của Jenny khiến tôi bối rối quá chừng. Ngay cả bản thân mình tại sao lại làm vậy tôi còn ko thể hiểu nổi thì làm sao mà trả lời cho cô ấy đây? Chỗ này là nơi chứa đầy những kỉ niệm của tôi và người ấy. Ngoài hai chúng tôi ra thì từ lâu đến giờ chẳng có ai biết được và tôi cũng ko nói với ai về sự tồn tại của nó. Vậy mà giờ đây tôi lại dẫn Jenny đến chỗ này...

Tôi nhìn Jenny rồi lại quay sang nơi khác để tránh ánh mắt trong sáng của cô ấy. Ôi, tĩnh lại đi Xiah, mà làm sao thế này? Bình tĩnh đi, phải hết sức bình tĩnh. Ko có gì lạ cả, chỉ là vì Jenny đang là con của mày nên mới.... Tôi tự trấn an mình.

-Bố làm sao vậy? -Jenny vẫy vẫy tay trước mặt của tôi.

-Chẳng làm sao cả! Thôi bắt tay vào làm việc mau đi -tôi giục

Công việc bắt... gián này cũng khá tốn nhiều thời gian chứ ko an nhàn như tôi vẫn nghĩ. 1h đồng hồ trôi qua mà tôi cũng chỉ bắt được có 5 con thôi (thật ra thì là 8 nhưng trong đó chết mất hết 3 con roài). Nhìn sang cô con gái thì thấy còn tệ hơn. Mồ hôi nhễ nhại, áo quần xộc xệch, khuôn mặt mệt mỏi vậy mà lại chưa tìm được con nào hết.

-Jenny, vẫn chưa có “em” nào sao? -tôi hỏi lớn

-Khó chết đi được. Thà là đập chết nó rồi bắt chứ còn bắt sống thì,... chịu -cô ấy nhăn mặt.

Nhìn thấy cô ấy như thế tôi cũng cảm thấy động lòng và hơi.... thương thương. Tôi đi về phía Jenny và ấn cô ấy ngồi xuống một gốc cây.

-Thôi con cứ nghỉ ngơi đi. Việc này cứ để bố -tôi sốt sắng

-Ồ...-con nhỏ há hốc mồm nhìn tôi

Thấy vẻ mặt Jenny như thế tôi lại muốn trêu đùa một chút. Quả thật gương mặt cô ấy lúc tức giận trông đáng yêu kinh khủng. Chẳng trách Max và Uno lại thích chọc giận cô con gái của tôi như vậy!...

-Đừng có xúc động quá thế. Ko phải làm ko công đâu nhá. Coi như hôm nay con nợ bố. Lần sau có chuyện, nhất định sẽ bắt con trả lại - tôi cười cười.

Jenny.

Chuyện lạ Hàn Quốc đây. Ko ngờ ông Xiah này lại tốt đột xuất như vậy! -tôi nghĩ thầm

Nhưng mà phải công nhận trong những ngày tháng ở trong nhà của bọn họ thì anh ta quả là một... hậu phương rất vững chắc của tôi. Lúc vui hay lúc buồn cứ việc tìm đến anh ta là thế nào cũng được người ngoài. Hay là mỗi lần bị thương tật thì cứ y như rằng tôi lại được Xiah chăm sóc một cách đặc biệt. Có thể vì tôi là“con” anh ấy chăng?

15. Chương 15

Kế hoạch của tôi và Xiah (cho Max một bài học) đã bị đổ vỡ vì ko thể kiếm được thứ mà anh ta sợ.

Tối mọi người ăn cơm xong là tụ tập quanh cái TV. Còn Hero thì phải dọn dẹp bãi chiến trường (vì tối ngày trực của anh ta mà). Nếu như bình thường thì có lẽ tôi đã giúp anh ta một tay nhưng vì cả ngày hôm nay phải lẩn lộn với bọn...gián quá mệt rồi thế nên tôi bỏ ra ngoài sân hóng gió để mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Ngồi ở đó một hồi tôi bị muỗi đốt quá chùng nên định đứng dậy đi vô kiếm người ra chịu trận chung nhưng Hero đã tự nguyện xuất hiện, khỏe quá chùng. Đã vậy anh ta lại còn mang theo... nhang diệt muỗi nữa. Thật đúng là người chu đáo.

-Sao lại ra đây ngồi một mình để làm mồi uối vậy?-Hero ngồi xuống cái xích đu đối diện

-Ồ trong đó ngọt ngào quá -tôi cười trả lời.-Còn anh sao cũng ra đây? Ko xem đá bóng sao?

-Ừ thì...Nếu em ko thix sự có mặt của anh thì anh vào vậy-Hero đứng dậy.

-Ê, giận rùi àh?Đàn ông con trai gì mà...Em có nói là ko thix đâu-tôi nín tay anh ta lại.

-Đùa một chút cho vui.-Hero phì cười

Trời àh! anh ta chắc cũng bị nhiễm bệnh của 4 người còn lại rồi. Lúc nào cũng chỉ muốn chọc giận mình thôi. Chán ơi là chán! Tôi thở dài.

-Eun Hye này!-Hero gọi tôi.

-Em đã nói anh bao nhiêu lần rồi? Đừng bao giờ kêu em bằng cái tên đó. Em là Jenny, Jenny đó, ko phải là Eun Hye. Người có cái tên Eun Hye đã chết rồi.-tôi gắt lên

-Dù muốn hay ko thì em vẫn là Eun Hye. Dù có đổi tên, có cố quên quá khứ đi nữa thì trong lòng em cũng ko thể thanh thản được. Vậy tại sao lại ko thử đổi mặt với nó một lần?-Hero nắm chặt hai tay tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

-Anh ko hiểu được đâu.-tôi rút tay ra khỏi tay của anh ấy và quay mặt đi chỗ khác để tránh ánh mắt như có lửa ấy. Nó làm tôi cảm thấy bối rối.

-Anh hiểu hết tất cả mọi chuyện. Cơ bản là em ko đủ can đảm để tiếp nhận chuyện anh Song Chul đã ra đi. Anh sẽ tiếp thêm cho em dũng khí. Đừng sợ gì cả, hãy tin vào anh Eun Hye àh! Em làm được mà phải ko? AIZA AIZA FIGHTING!-Hero giơ 2 tay lên.

Câu nói đó nghe rất quen thuộc. Ko lẽ anh ấy chính là...-tôi nhìn sững vào anh ta

-Anh...có phải anh là người đã gửi....-tôi nhúm mày hỏi.

-Uhm.-Hero gật đầu.-Ngày ấy vì ko thể nào gặp được em nên anh mới phải giấu mặt và gửi mail như thế.

Tôi ko tin vào tai mình nữa. Sao tôi lại ngu ngốc đến vậy nhỉ? Một người tôi luôn cố sức tìm kiếm lại chính là người ở ngay bên cạnh mình. Tại sao tôi ko thể đoán ra ngay được là chỉ có anh ấy-người biết rõ mọi chuyện mới có thể giúp tôi đứng dậy? Chứ trên đời này làm gì còn có ai tốt bụng đến mức ngày ngày nghe tôi tâm sự, ngày ngày gửi mail động viên tôi?

Mặc dù tôi đã tự nhủ là ko được khóc nhưng nước mắt nó cứ tự trào ra, tôi ko tài nào kiểm soát được. Hero đến cạnh tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Tuy anh ấy ko nói gì nhưng tôi cảm nhận được sự ấm áp và bình yên khi trong vòng tay đó. Tôi ko còn sợ nữa vì từ bây giờ đã có một thiên thần luôn sát cánh bên tôi, đó chính là Hero.

-Sao nào, đã nín chưa cô bé mít ướt?-Hero đưa tay lau nước mắt cho tôi

-Anh dám chọc em sao?-tôi dấm thùm thụp vào ngực của Hero.

Đúng là chỉ có ở bên cạnh anh ấy tôi mới là chính mình. Tôi có thể tự do cười, tự do nói, tự do khóc mà ko cần phải kiêng dè gì. Đối với Uno hay Max thì tôi lại phải trở thành một đứa con gái đánh đá. Còn với “mẹ”

Micky thì khỏi phải nói rồi, ở bên cạnh anh ta ko thành người cảm mới lạ.Đúng là cực hình đối với một đứa nói nhều như tôi

-Dạo này em có gặp Bi ko?-Hero lên tiếng hỏi

-Ừm...cũng có gặp, mới đây thôi.-tôi đáp

-Đến khi nào thì em mới nói cho bọn nó về Bi?

-Chẳng bao giờ cả-tôi đáp cộc lốc.

-Why?-Hero ngạc nhiên

-Đơn giản là vì em ko muốn, thế thôi.Mà anh có thể chuyển đề tài khác được ko?-tôi khó chịu

-Nhưng chẳng phải nói ra vẫn tốt hơn hay sao?Tại sao lại muốn giấu chứ?-anh ta lại típ tục

Mới khen đã té hen roài.Tưởng anh ta ko tò mò như mấy người kia, ai dè còn dai hơn nữa.Thật là phiền quá đi.Tôi im lặng ko nói mà chỉ lặng lẽ bỏ đi vào trong nhà.

-Eun...àh ko, Jenny!em ko ngồi nữa sao?-Hero gọi với theo nhưng tôi chẳng thèm trả lời.

Vừa thấy mặt tôi Uno đã lên tiếng ngay:

-Theo như tôi dự đoán thì núi lửa sắp hoạt động rồi đây.Mọi người nên sơ tán đi càng nhanh càng tốt.

-Cái gì?Anh nghĩ sao mà nói vậy?-tôi hỏi lại.

-Trên mặt cô hiện lên chữ Giận kia kìa-Max tiếp lời Uno

-Này con gái, lần đầu tiên bố thấy con với Hero cãi nhau đóá.-tôi chưa kịp phản pháo lại Max thì Xiah đã chặn họng tôi lại.

-CÁC NGƯỜI CÓ THÔI ĐI KO?-tôi hét to.-Thật là bất lịch sự, người ta chưa kịp nói mà đã giành nhau nhảy vào họng người rồi.

Nói rồi tôi hầm hầm bỏ lên lầu để lại 5 gương mặt đang trong tình trạng “ngu ngơ” nhìn theo tôi.

16. Chương 16

Hôm nay là chủ nhật, mọi người đều được nghỉ thể mà mới sáng bánh mắt ra đã ko thấy một mống nào.Nhưng vậy cũng tốt, một mình tôi có thể làm vua một cõi. Đỡ phải nhìn thấy mấy cái gương mặt “ác quỷ”.Tôi nhắm mắt, dang 2 tay ra và hít thở ko khí trong lành

-CỐP-đầu tôi va phải một cái đầu khác khiến cho cả hai ngã dúm dúm.

Chẳng phải là đi hết rồi àh?Sao lại còn người nào ở đây? Tôi đưa tay xoa xoa cái đầu. Mở mắt ra thì...

-Là anh sao?....Là cô sao?-tôi và Micky đồng thanh hỏi.

-Có sao ko?-Micky đưa tay đỡ tôi đứng dậy

-Tạ ơn Chúa, tôi ko sao.Chỉ bị u đầu một cục thôi-tôi trách móc

-Phì...-Micky phì cười.

Ko biết trước đây thì sao nhưng từ lúc bắt đầu sống chung với 5 người bọn họ tôi chưa bao giờ được thấy Micky cười.Phải công nhận lúc anh ta cười lên trông cũng đẹp “giai” khiếp.

-Ột....ột-một âm thanh vang lên từ bụng của tôi

-Con gì kêu vậy nhỉ?-Micky nhìn quanh tìm kiếm.

-Con gì là con gì?Bụng tôi đầy-tôi nhăn mặt xoa xoa cái bụng đang lép kẹp-Mà bọn họ đi đâu cả rồi?-tôi hỏi

-Chúng nó đi xả stress rồi-Micky đáp.

-Thế sao anh ko đi?

-Tôi ko thích những nơi đông người, ồn ào, náo nhiệt.

Ồi giờ! Mới 19 tuổi đầu mà cứ như là 89 vậy.Đúng là ông cụ non-tôi lẩm bẩm. Mà cũng lạ thật! Anh ta ko thích những nơi đông người, ồn ào, náo nhiệt vậy mà lại đi làm ca sĩ. Ko thể hiểu nổi.

-Này, ăn sáng đi chứ?-tôi lên tiếng hỏi.

-trong nhà chẳng còn gì ăn đâu. Lúc này, trước khi đi bọn nó vợ hết sạch thức ăn rồi. Bụng tôi cũng đang bị rỗng đây.-anh ta đáp gọn lỏn

-Vậy thì chúng ta đi ăn đi, sẵn tiện ghé qua siêu thị lun.Tôi thấy trong tủ lạnh cũng hết đồ ăn rồi.-tôi rủ rê.

-Nhưng mà...-Micky lừng khừng

-Sao?bọn họ đi chơi mình cũng phải đi chứ?Ngu gì nằm nhà?-tôi kéo tay anh ta đi

-Phải hóa trang đã chứ!-Micky giựt tay lại

-để con giúp cho-tôi sốt sắng kéo anh ta lên phòng.

20 phút sau một nhân vật nhìn hệt như người ngoài hành tinh xuất hiện.Đầu đội mái tóc giả bù xù quần tít.Mắt đeo kính đen, miệng bịt khẩu trang.Đó là mẹ Micky yêu “vấu” của tôi.

-Cái quái gì thía này?-Micky nhăn nhó khi thấy mình trong gương.

-Vậy là đẹp lắm rồi, đi thôi.-tôi kéo anh ta đi.

Vừa bước ra ngoài đường là mọi người đều đổ dồn mắt về phía chúng tôi (nói một cách chính xác hơn là nhìn Micky nhưng vì tôi đi chung nên cũng ko thoát được “tia chiếu”) Lúc đầu tôi chỉ định trên đùa Mic một chút thôi, nên mới hóa trang cho anh ta thành ra như thế. Nhưng bi h thì thật sự rất hối hận (vì tôi đâu phải là đứa mún trở thành tâm điểm của sự chú ý đâu cơ chứ?) Vậy nên cuối cùng tôi phải lôi anh ta vào một shop thời trang để “tút” lại nhan sắc cho anh ta...

Tôi cứ nghĩ mình sẽ được chiêu đãi một bữa ăn thật ngon trong một nhà hàng sang trọng nào đấy nhưng ko ngờ Mic lại là một tên keo kiệt, bủn xỉn. Anh ta dẫn tôi đến một quán bán SUSHI KIMBAB.Tuy nó ko đến nỗi ọp ẹp, nghèo nàn nhưng với 1 ngôi sao “sáng chói” như Mic mà lại ăn ở đây thì đúng là ko thể tưởng tượng nổi.

Khi Mic vừa đẩy cánh cửa định bước vào thì tôi vội kéo anh ta lại:

-Anh định vào đó thật đấy hử?

-Ko thật thì giả chắc?-Mic hỏi lại bằng giọng khó chịu.

-Nhưng 1 người như anh mà vào đây thì mọi người sẽ cười cho đấy!-tôi giả vờ hù dọa.

-Ai cười mặc họ.Cười thì cùng lắm là hở 10 cái răng thôi.-Mic bình thản đáp và típ tục bước vào trong.

Trời ơi! Thằng cha này đúng là đồ...phốt đời. Nhưng anh ta ko nghĩ ình thì cũng phải nghĩ cho 4 người còn lại của DB chứ? Ai đời một ngôi sao nổi tiếng lại đi vào cái quán này. Nhất định sẽ có những lời bàn tán ko hay và sẽ ảnh hưởng ko ít thì nhiều đến danh tiếng của cả 5 người. Và hơn hết, đó là tôi ko hề thích món này một chút nào. Cứ để tình trạng này thì chắc là tôi sẽ phải ăn món đó mất. Ko được, phải cản anh ta lại.

-NHƯNG MÀ TÔI KO BIẾT ĂN MÓN NÀY-tôi đứng giữa đường hét lên.

-Ê, sao lại nói to như thế? Tôi có bị điên đâu?-anh ta vội chạy tới bịt mồm tôi lại, cúi đầu xin lỗi mọi người xung quanh và thì thầm vào tai tôi.-Có thật là ko biết ăn kimbab ko? Người HQ mà ko ăn được món này thì lạ thật?

-Tôi là người Mỹ gốc Hàn-tôi đánh chính lại lời nói của Mic- Mùi rong biển khiến tôi ko thể chịu được.Lúc 7 tuổi tôi có ném thử một lần.Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.-tôi vừa nói vừa rùng mình.

-UH phải công nhận là rong biển rất khó ăn nhưng nếu quen rồi thì đâm ra “nghiện” đấy.Mùi, hương vị của nó thật là ko thể quên được -Mic mơ màng.

-Hey!đang nằm mơ giữa ban ngày đấy hử?-tôi vẫy vẫy tay trước mặt anh ta

-Mún ăn gì?-anh ta quay sang hỏi tôi

Cái đồ bất lịch sự.Nói năng gì cứ trống ko, cọc lốc.-tôi lăm bằm trong miệng. Anh ta sợ nói nhiều một chút thì sẽ chết hay sao ấy. Người gì mà tiết kiệm lời đến mức tối thiểu.

-Anh hỏi tôi hả?-tôi giả vờ hỏi lại

-ko cô thì ai vào đây?chẳng lẽ nói với cây cột hay sao chứ?hỏi nhảm!-Mic cảm ràm.

-vậy thì đi ăn mì lạnh đi!-tôi đề nghị

Bỗng nhiên từ trong quán bước ra một người đàn bà có lẽ đã luống tuổi rồi.Thân hình bà ta phải gọi là “đầy đà”, béo mốp béo mốp.Mái tóc thì xoăn tít giống như mái tóc giả anh ta đội lúc này.Đã vậy khuôn mặt còn có thêm một cái nốt ruồi.Nhìn bà ta là tôi liền liên tưởng ngay đến mấy bà mối thời xưa ở TQ. Trên tay bà ta có bưng một chậu nước, bà ta liền hắt thẳng vào chúng tôi:

-Có ăn thì đi vào còn ko thì xéo!Mới sáng sớm đã ám rồi-trước khi bước lại vào quán bà ta để lại một câu nói khó nghe.

Phải chi nước mà bà ta cho chúng tôi là nước trắng ko cũng đỡ nhưng đây là nước đã dùng để ...rửa chén.Đầu tóc, quần áo chúng tôi đều ướt nhèm nhẹp và dính đầy mấy cái thức ăn thừa.

-Tại cô cả đấy.Lúc đầu để tôi vào ngồi ăn thì sẽ chẳng xảy ra chuyện gì.-Mic tức giận.

-Tại tôi sao?là anh chứ bộ!tôi đã bảo đừng vào mà anh cứ đứng đây dựa trước cửa quán người ta làm chi?-tôi đáp trả

-Cô... cô là đồ ngậm máu phun người-Mic chỉ tay vào mặt tôi và hét lên

-Anh nhìn tôi đi!máu còn ko đủ nuôi cơ thể tôi nữa là, dào đâu ra mà phun anh chứ?-tôi vênh mặt lên nhìn anh ta với một con mắt đầy thách thức.

17. Chương 17

Ko thể đi đâu với cái thân thể nhếch nhác như thế nên chúng tôi quyết định vào một phòng tắm hơi gần đó trong lúc chờ quần áo được giặt ủi sạch sẽ.

Mic bước ra khỏi phòng thay đồ với một... “phong cách” hết sức khác người.Trên người thì mặc đồng phục của phòng tắm như bao nhiêu người khác nhưng trên đầu lại đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen.Nhìn anh ta lúc đó buồn cười ko chịu được.

-ha ha ha!anh bị hâm hả?nghe sao vô đây mà còn đội mũ, đeo kiềng zay?-tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Nếu bỏ ra thì mọi người sẽ phát hiện thì sao?-Mic “thơ ngây” hỏi.

- “mẹ” ngôi sao của tôi ơi, nhìn đi!Ở đây toàn ông già bà cả thì làm gì nhận ra được anh là ai chứ?

-Thật sao?Vậy thì bỏ ra nhá?-Mic vừa đưa tay tháo mũ vừa đưa mắt liếc nhìn xung quanh.

Một với bà mẹ ngôi sao Micky này quá đi.Anh ta cũng rắc rối chẳng kém gì mấy người bạn của mình cả.-tôi nghĩ thầm.

ỘT...ột...ột-cái bụng của tôi réo lên liên hồi.Đói quá mà! Hôm qua tôi đâu có hột cơm nào vào bụng đâu (dạo này thấy mình hơi mập nên tôi nhịn ăn để giữ vóc dáng) đã vậy sáng nay còn ko được ăn gì nữa chứ.Biết thế nãy vào cứ vào quán kimbab cho rồi.

Nhưng mà nãy giờ ngồi một mình tôi đâu có thấy đói dữ vậy.Chỉ từ lúc trông thấy Mic thì bụng mới bắt đầu cồn cào.Có lẽ mỗi lần nhìn anh ta là tôi lại liên tưởng đến thức ăn (thì anh ta là người nấu ăn cho bọn tôi hằng ngày còn gì?).

-Này!-Mic lôi từ trong áo mình ra cho tôi một cái hamburger còn ấm nóng.-Tôi một cái, cô một cái,ăn xong phần của mình rồi thì ko được giành của người khác đâu đấy-anh ta quay sang chỗ khác ngồi ăn ngon lành. Thì ra anh ta cũng khá là tốt bụng đấy chứ nhỉ?Lại còn chu đáo nữa chứ!Biết cách ủ bánh trong người.-tôi nhìn anh ta mỉm cười

-Ủa?Bị trúng gió hay sao mà ngồi thẩn thờ vậy?Chẳng phải lúc nãy cô than đói sao?còn ko mau ăn đi.Chốc nữa xiu giữa đường là tôi ko chịu trách nhiệm đâu đấy-anh ta cần nhằn với tôi.

Hừ, người gì đâu mà mới nói được một câu tử tế thì lại phun thêm ra một câu mất lòng. Tôi đưa cái bánh lên miệng ngọam một cái cho đỡ tức....

Đúng thật là trong phòng tắm hơi chẳng có ai để ý đến Micky nên tôi với anh ta cũng quên mất việc phải cải trang lại khi ra ngoài đường.Kết quả là chúng tôi bị một đồng lứa con gái... rượt chạy tóe khói.

-Ê Micky kìa phải ko?-một con nhỏ khều tay đứa bạn bên cạnh

-Đúng là anh ấy rồi, tới chụp hình, xin chữ kí mau lên-hai đứa nó chạy ngay đến chỗ chúng tôi.Đứa thì sờ mặt, đứa thì nắm tay, trông mà phát khiếp lên được

-Xin lỗi, bi h tôi bận rồi, lúc khác có dịp sẽ nói chuyện với các cô sau nhé?-Mic gượng cười và đẩy hai con nhỏ đó ra.

Thế nhưng sự đời đâu có dễ vậy.Lúc bấy giờ thì chúng tôi đã bị bao vây từ tứ phía.

-Làm sao đây?cứ thế này thì mai chúng ta cũng vẫn ko thể thoát khỏi bọn họ được đâu-tôi níu tay anh ta và hốt hoảng hỏi.

-đừng buông tay tôi ra!Khi nào tôi bảo chạy thì phải chạy cật lực vào nhá!-Mic thì thào vào tai tôi và nắm chặt lấy tay tôi.-Chạy-Micky ra lệnh.

Chạy được một lát thì tôi bị vấp ngã.Chân bị trặc, ko thể tiếp tục đi chứ đừng nói là chạy.

-Nào đứng dậy nhanh lên, bọn họ sắp đến rồi kìa-anh ta đỡ tôi đứng dậy.

-Anh cứ chạy trước đi, cứ mặc tôi.Bọn họ là theo anh chứ ko phải tôi-tôi giằng tay ra khỏi Mic

-Làm sao tôi có thể để cô ở lại một mình được chứ?Nào, lên đây đi, tôi sẽ công cô-Mic cúi người thấp xuống.

-Nhưng...-tôi chần chừ

-Ko nhưng nhị gì cả, mau lên đi-Mic thúc giục

Thế là tôi bất đắc dĩ phải để cho anh ta công.Cũng may anh ta là người thông minh nên đã cắt đuôi được bọn người đó.Chúng tôi ngồi ở một cái ghế đá trong một công viên khá vắng vẻ.

-Phù...phù...phù-Mic thở dồn

-Anh ko sao đấy chứ?Mệt ko?-tôi lo lắng

-Cô nặng bao nhiêu kg?-anh ta hỏi

-48kg.Có chuyện gì sao?

-Nghĩ xem một người nặng 60kg công một người nặng 48kg trên lưng chạy suốt 2km thì có mệt hay ko?chỉ toàn hỏi những câu ngốc nghếch-Mic gắt nhẹ với tôi

-Chỉ vì tôi lo cho anh thui mùi-tôi xụ mặt xuống như một đứa nhỏ mắc lỗi bị người lớn phát hiện

-Cô nên lo cho chính mình đi thì hơn.Chân sao rồi, còn đau ko?-anh ta ngồi xuống nắn chân cho tôi.-Tôi ko phải bác sĩ như Xiah nhưng cũng biết được một vài phương pháp. Nếu ko bớt đau thì tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện-Micky nắm cổ chân tôi xoay một cái.

-Rắc-xương của tôi kêu lên một tiếng khô khan.Một cảm giác đau buốt.Tôi cố cắn chặt môi để ko bật ra tiếng.Cũng may là chỉ một vài giây sau là chân tôi đã ko còn thấy đau nữa, và nó cũng có thể cử động lại được.

-Woa, hay thiệt nha.Cảm ơn anh nhìu!-tôi nhảy chồm lên ôm lấy cổ Micky. -Ồi, xin lỗi, tôi...-tôi vội bỏ tay ra khi nhận biết được người mình vừa ôm ko phải là Bi (từ nhỏ đến giờ mỗi khi có chuyện vui hay buồn tôi đều tìm đến anh Hai của mình để được anh ấy ôm trong lòng, vỗ về)

-Uhm, chúng ta về thôi.-Mic đỏ mặt bỏ đi trước.

Mình khùng quá đi, sao lại ảo tưởng như thế chứ?Cứ nghĩ người đứng trước mặt mình là anh Hai.Sau này làm sao mà nhìn mặt anh ta nữa chứ?Jenny ơi là Jenny mày khổ rồi đây. Tôi chán nản tự trách mình.

18. Chương 18

Đang ngồi làm một vài cái thí nghiệm thì bỗng dưng cửa phòng bật mở, một người con trai nhìn giống như là... trùm xã hội đen bước vào.Anh ta từ từ tiến đến chỗ tôi đang ngồi và... vác tôi lên vai như “bị gạo”.Xong anh ta bước nhanh ra khỏi nhà.

-Anh là ai?định bắt cóc tôi để tống tiền hả?Vô ích thôi, ở đây tôi chẳng có bố mẹ, anh chị hay họ hàng gì đâu.Còn mấy người trong nhà này thì lại ko ai quan tâm tôi sống chết ra sao cả, vì vậy anh nên kiếm người khác mà bắt đi-tôi vừa giãy giụa vừa van nài.

-Yên chút đi! ko khéo rớt xuống đất như mít rụng đấy.-hắn ta vỗ vỗ vào... hông tôi (còn gì là cái hông “rin” của tôi nữa?)

Cái giọng nói đó tôi rất quen, nếu ko nhầm thì...

-Uno! Là anh đúng ko?-tôi hỏi nhỏ.

-Bị phát hiện mất rồi, em giỏi thật đấy “vợ iu”-anh ta lại nói 2 từ rợn người đó.

Ngay trước cửa nhà đã có 1 chiếc Rolls Royce đậu sẵn từ lúc nào.Uno bỏ tôi lên xe và lái đi.

-Này, anh làm trò gì đấy hả? Định đưa tôi đi đâu đấy?-tôi đập liên hồi lên cái cánh cửa.

-Nguy hiểm à nha.Nó mà bung ra là em bị rơi ngay xuống đường đấy và tất nhiên Jenny sẽ trở thành...“người thiên cổ”-Uno cười cười nhìn tôi

Hình như dạo này tôi bị ngôi sao đen chiếu vào hay sao đấy mà xui kinh khủng.Đầu tiên là bị Max “K”, lần gần đây nhất là vụ “ôm” Mic khiến cho 2 ngày qua tôi chẳng thể nào dám nhìn mặt anh ta. Và bị h là bị “ông chồng” dở người bắt cóc. Chết thật, nếu nói như vậy chẳng thành ra tôi chấp nhận anh ta làm chồng sao chứ?

Uno đưa tôi đến một khu vui chơi lớn chắc cỡ nhất nhì Seoul.Đây là lần đầu tiên tôi được đi đến khu vui chơi (ở Mĩ thì đi hoài nhưng từ ngày về nước HQ này thì chưa một lần nào)

-Sao anh biết em thích chỗ này mà đưa đến vậy?-tôi thích thú hỏi

-Chuyện!Anh đã mua chuộc được cô bạn Kyo của em rồi mừ. Thế nên tất cả những ý thích của em anh đều nắm trong lòng bàn tay.-anh ta phẩy tay ra vẻ như đó là 1 chuyện hết sức nhỏ bé

-Cái gì? Song nó dám bán đứng em sao?Con nhỏ này được lắm, xem kì này về tôi sẽ xử cậu thế nào đây.-tôi hậm hực

-Thôi, chuyện gì đẹp sang một bên hết.Đã đến đây rồi thì chơi cho đã đi.Chúng ta tới chỗ kia nhá?-anh ta chỉ tay về phía khu vực trò chơi cảm giác mạnh

-OK lun-tôi đồng ý.

Chúng tôi chơi hết tất cả các trò chơi có trong khu đó.Uno rủ ai chứ *****ng phải tôi là cao thủ rồi, tôi là chúa thix mí cái trò rừng rợn này mà...

Bước ra khỏi khu vui chơi đó thì trời cũng đã tối.Uno mặt mày cắt ko còn hột máu, nhìn như là cái xác ko hồn.Ai có thể ngờ được anh ta lại nhát gan đến thế chứ?

-Đã yếu còn hay ra gió, đúng là...-tôi châm chọc Uno

-Thì ai biết được em lại chơi toàn mấy cái trò độc địa đó chứ?Nếu biết trước anh cũng chẳng đưa em đến đây làm gì.Vừa tốn tiền, phí thời gian lại còn tiêu hao năng lượng, sức khỏe nữa chứ.-anh ta than vãn-Đói bụng quá rồi, đi ăn rồi về nhá?-anh ta đề nghị

-Sao cũng được-tôi chấp nhận

Tôi được Uno dẫn vào một cái nhà hàng rất sang trọng đúng như ý muốn (anh ta vậy mà còn phóng khoáng hơn cả Micky đấy.Ai đời chỉ cho người ta ăn sushi với hamburger thôi).Đi ra khỏi nhà hàng thì đã là 10h30' tối.

Vì ở đó nấu khá ngon nên tôi ăn rất nhiều đến nỗi no căng cả bụng vì thế chúng tôi quyết định đi bộ về, vừa hóng gió, vừa cho tiêu bớt chứ nếu ko tối nay sẽ ko ngủ được.Vả lại từ nhà hàng đó về nhà cũng ko xa là bao.

Để đến được ngôi nhà thân iu thì chúng tôi phải băng qua một đoạn đường khá vắng vẻ và ko có đèn đường.Tôi trên đời này ko sợ trời ko sợ đất cũng như bất kì con vật gì ngoại trừ...MA.Hồi nhỏ tôi đã bị cho ngủ riêng, đã vậy hai ông anh tôi lại còn chơi “ác” cứ tối nào cũng bắt xem phim ma trước giờ ngủ nên tôi cứ lun bị ám ảnh và từ từ chuyển sang sợ.Sợ đến nỗi mà lúc đã 15t rồi ban đêm lúc mún đi vệ sinh cũng ko dám đi và hậu quả là...tè giằm ra giường (trùi ui, xí hổ quá đi mất)

Huyền thuyền thế đủ rồi, cái quan trọng nhất bi h là phải đi sát vào Uno để bớt sợ.Thình lình từ hai bên bỗng dưng xuất hiện 3 hay 4 người gì đấy nhảy ra chặn đường chúng tôi.

-Hê hê, chào anh chị, đi chơi về sao?Cho bọn này chút tiền tiêu vặt được chứ?

-chết rồi, là bọn còn đồ xin đều đấy ,làm sao đây anh Uno?-tôi lo lắng thì thầm với anh ta

-Bình tĩnh đi, ko sao đâu-anh ta nắm chặt lấy tay tôi -Bọn mày mún bao nhiêu?-anh ta hỏi bọn chúng

-Cỡ 100,000won

-Đây, cầm lấy và tránh đường cho bọn tao-Uno móc ví ra đưa cho bọn nó -Chúng mày mà lòi thôi là tao cho bọn đàn em tới xử đấy, biết chưa hả?-anh ta quát và kéo tôi đi.

Chúng tôi đi được một đoạn xa rồi mới dừng lại thở phào.Cũng may là bọn nó ko đuổi theo.Lần sau có cho vàng thì tôi cũng chẳng bao giờ tôi dám đi qua đoạn đường đó vào ban đêm nữa đâu.Sợ chết khiếp lên được.

19. Chương 19

Hôm nay lớp học có vẻ ồn ào hơn mọi khi.Mọi người tùm tùm lại thì thảo luận chuyện gì đó.Tôi thì ko để ý lắm về câu chuyện đó nhưng vẫn đồng tai lên để xem thử có liên quan gì đến mình hay ko (từ khi bước vào cái trường này tôi chưa một ngày được yên ổn vì những tin đồn thất thiệt giữa tôi và DBSK).

Vừa thấy tôi Kyo đã kéo tôi ngồi xuống và hỏi bằng vẻ mặt háo hức:

-Biết tin gì chưa nhóc?Lớp chúng ta sẽ có thầy chủ nhiệm mới đấy.Nghe đâu ông thầy này vừa đẹp trai, trẻ (mới 25 tuổi thôi), lại là học sinh ưu tú ở bên Mĩ, được trường bên ấy giữ lại nhưng từ chối để quay lại đây dạy cho chúng ta đây.Trời ơi, tôi vỡ tim ra mất - Song giả vờ đưa hai tay lên ôm ngực.

-Bình tĩnh chút đi!Mà tại sao ông ta lại sang đây dạy nhỉ?Ở bên đấy chẳng phải là tốt hơn sao?Hay là...-tôi thắc mắc

-Chán bà quá đi.Người ta yêu quê hương nên mới trở về đóng góp cho đất nước.Ai như tui với bà vì phải trốn gia đình nên mới sang đây.-Song cắn nhằn với tôi.

Nói thật ra thì tôi cũng rất nóng lòng muốn được gặp ông thầy mới (ko phải ham mấy cái vụ “đẹp trai, nhà giàu” gì gì đó đâu) Tự nhiên tôi có một cảm giác gì đó hơi bất an khi nghe về người này.Hay là tại tôi hơi đa nghi quá chăng?...

Re...eng...reng...-tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp đã đến.

-Chào các em ! Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là giáo viên chủ nhiệm của lớp chúng ta.-một người con trai đứng lên trên bục giảng nói to.

Lúc đó thì tôi đang ở...dưới gầm bàn để nhặt cây bút bị rơi nên ko thể nào “chiêm ngưỡng” được dung nhan của thầy chủ nhiệm mới. Nhưng chỉ cần nghe giọng nói thôi là tôi cũng đã có thể biết được ngay người đấy là ai.Như có một luồng điện cỡ 1000v chạy qua người (chỉ là tưởng tượng ra thôi chứ nếu bị điện 1000v chạy qua người thật thì tôi đã trở thành người thiên cổ từ đời nào rồi, còn đâu mà ngồi đây nữa chứ?) Người tôi cứ run lên bần bật còn tay chân thì mướt mồ hôi.Tôi thật sự ko còn chút sức lực nào mà chui lên lại nữa và tôi cũng muốn ở lun dưới gầm bàn này.

-Cô làm cái trò gì mà ở dưới đó nãy giờ vậy? Định ngủ lun sao?-Max nhìn xuống chỗ tôi đang ngồi và nhăn nhó

-Im đi, anh biết gì mà nói? Quay lại mau lên, đừng nhìn xuống đây-tôi ra lệnh cho anh ta

-Nhưng nãy giờ thầy kêu tên cô kia, bộ tai có vấn đề hả?-anh ta lại típ tục nói như muốn trêu người tôi.-có lên đây ko thì bảo?hay là muốn ổng đích thân xuống đây?

Tôi biết ko thể nào trốn được nữa nên quyết định chui lên.Dẫu sao thì cây kim trong bọc lâu ngày cũng phải thò ra thôi, đâu có giấu mãi được.Tuy nghĩ vậy nhưng sao các bộ phận trên cơ thể ko nghe theo sự điều khiển của trí não.Lúc đứng dậy ra mắt thầy chủ nhiệm, cái đầu của tôi nó cứ cúi gằm xuống.

-Em là bí thư?phải ko...Jenny?-ông thầy đi đến chỗ tôi và đọc từ từ tên tôi.

Vậy là hết đời rồi Jenny ơi.Thể nào mày cũng bị bắt trở lại Mĩ à xem- tôi ủ rũ.

-Ủa? Sao thầy biết tên con nhỏ này vậy?-Max ngạc nhiên hỏi

-Đây là bí mật, phải ko cô bí thư xinh đẹp của tôi?-thầy quay sang cười mỉm với tôi

-Vâng-tôi đáp một cách khổ sở.

Vậy là cảm giác của tôi đã đúng.Nhưng tôi lại ko ngờ rằng có thể gặp được người đó ở đây với vai trò là thầy của tôi.Tôi ko thể nào hiểu nổi tại sao anh ta biết tôi ở đây cơ chứ?Chuyện tôi học đây chỉ có một người duy nhất biết đó là Bi, vậy nghĩa là “ông Hai già” đã ko giữ bí mật?Tôi cũng ko biết nữa, bây giờ mọi thứ trong đầu óc tôi cứ lộn tung phèo cả lên, chẳng thể suy nghĩ được gì.Có lẽ tôi nên bình tâm lại.

Trong giờ học

Đầu óc tôi lúc này đang rất rối rắm, cần yên tĩnh vậy mà 2 người ngồi bên cạnh (Song và Max) cứ thi nhau hỏi liên hồi làm tôi muốn điên lên được.Đến lúc ko thể chịu được thì tôi đập tay xuống bàn một cái thật là mạnh...RẦM...

Bầu ko khí im lặng trong lớp đã bị phá tan, mọi người đều đổ dồn 2 con mắt về phía tôi.Tính của tôi là khi tức lên thì ko thể kìm chế được các hành động của mình và đến khi đã làm ra điều gì ngu ngốc rồi thì mới giật mình nghĩ đến hậu quả của nó.Và bằng chứng hùng hồn nhất là bi h tôi đang là trung tâm của cả lớp.

-Có chuyện gì sao?-thầy lo lắng hỏi tôi

-À...vâng...mà ko, ko có gì đâu ạ!Chỉ là em hơi căng thẳng chút thôi.-tôi lắc đầu chối- Nếu được thì thầy giảng chậm chậm lại một chút, được ko ạ?-tôi giả vờ đưa ra một lí do.

Tuy nhiên, cái lí do ấy có thể che mắt được mọi người nhưng với thầy thì ko bao giờ.Đơn giản vì tôi và thầy từ nhỏ đã học với nhau (nói chính xác hơn là tôi được kèm cặp bởi thầy)thế nên ít nhieu thầy cũng biết được sức học của tôi (nói cái này ko phải chảnh chứ chỉ số IQ của tôi cũng cao ngất ngưỡng đấy).

Thầy nhìn tôi bằng con mắt nghi hoặc nhưng lại chẳng gặng hỏi gì thêm.Thế là lại típ tục học.

-Các người mà còn mở miệng ra thì...-tôi nói qua kẽ răng và đưa tay lên ra dấu hiệu “cắt cổ”.

Và tôi thật ko ngờ là bọn họ lại nghe lời đến vậy.Cả 2 đều im lặng trong suốt quãng thời gian còn lại.Chỉ đến khi gần kết thúc giờ học thì bỗng nhiên điện thoại của tôi báo có tin nhắn.Là của Max, anh ta bảo tôi tan học là phải đến CLB ngay, vì bữa giờ tôi trốn việc ở đó nên có lẽ hôm nay anh ta mới phải nhắc nhở.Nhưng mà cái ông này cũng rồi hơi thật, tôi ngồi ngay bên cạnh mà ko chịu mở miệng nói lại đi nhắn tin, sợ tốn nước bọt hay sao đấy.Đúng là đồ ko “phình phướng”.

-Bộ anh rảnh lắm sao mà đi nhắn tin cho tôi vậy?-tôi quay sang Max cần nhằn.

Thật bất ngờ anh ta ko nói gì mà lấy “đế” ra và lại típ tục nhắn tin.

-“chẳng phải lúc nãy cô nói ai mà còn mở miệng thì...đầu lìa khỏi cổ hay sao chứ?”-trên màn hình của chiếc điện thoại hiện ra mấy dòng như vậy đấy.

ha ha ha, thì ra anh Max nhà ta hôm nay chơi trò giằng dỗi cơ đấy.Tôi chẳng sợ đâu.Anh thuộc dạng loại “động vật máu nóng” vì thế nên chẳng thể im lặng được lâu đâu.Tôi biết rõ anh quá mà. Tôi cười thầm và tìm cách chọc cho anh ta phải lên tiếng.

-Ủa, lúc nãy tôi có nói câu đó sao? sao tôi chẳng nhớ gì cả nhỉ?-tôi giả bộ ngu ngơ trước mặt Max.

Và đúng như tôi dự đoán, anh ta ko thể típ tục giả câm được nữa:

-Này, này!cô bị bệnh mất trí nhớ đó hả?Vừa nói lúc nãy xong mà giờ chối biến.Cũng may là tôi thông minh nên đã kịp thời quay cảnh cô nói lúc nãy, giờ có cần tôi đưa ra làm bằng chứng ko?-anh ta đỏ mặt tía tai quay sang tôi và tuôn ra một tràng.

-ha ha ha.-tôi ôm bụng cười thiếu điều muốn lộn xuống ghế.-tôi thì chỉ bị bệnh kém trí nhớ thôi chứ chưa đến độ mất lun đâu.Với lại nãy giờ chọc anh chơi thôi!-tôi nói trong tiếng cười

-Hừ, có gì đáng cười đâu?đúng là đồ đười ươi-anh ta đỏ mặt, giả vờ chăm chú nhìn vào màn hình cái máy tính để trước mặt.

Re....eng....eng-tiếng chuông lại vang lên một lần nữa.

Giờ học kết thúc, mọi người lục tục ra về và tôi thì cũng chuẩn bị đi theo Max đến CLB.Bỗng nhiên thầy kêu tôi lại:

-Jenny, tôi có chuyện muốn nói-thầy ra hiệu cho tôi đi theo.

-Hay là anh về CLB trước đi nhé, chút xíu nữa tôi sẽ đến, hứa lun đấy-tôi đưa tay lên thẻ thoát.

-Phi...tôi đâu có nói là ko tin đâu mà cô phải thẻ thoát ghê thía?Thôi, tôi đi đây-Max cười và bỏ đi.

Thầy và tôi đứng nói chuyện ở một nơi khá là vắng vẻ.

-Ko định hỏi anh câu gì sao?-thầy hỏi tôi

-Chỉ là vì câu hỏi nhieu quá nên ko biết phải hỏi câu nào trước thôi-tôi phụng phịu.-nhưng mà thôi, bi h thì anh lắng nghe em hỏi đây.Anh đến đây làm gì? tại sao anh biết em ở đây?

-Anh đến đây để coi chừng và chăm sóc em.Còn việc tại sao anh biết em ở đây thì...bí mật ko thể bật mí.Nhưng mà em yên tâm, anh ko bắt em về Mĩ đâu.-thầy phân trần....

Ở phía đằng xa kia, cuộc nói chuyện của hai chúng tôi đã lọt vào tầm ngắm của 5 người.

-Ê, Jenny đang đứng với thằng nào vậy?-Uno hét toáng lên.

-Thằng nào cái đầu anh ấy.Đấy là Kim Jung Hoon, thầy chủ nhiệm mới của tôi đấy-Max gõ nhẹ vào đầu của Uno.

-Nhưng thầy giáo mà lại gặp học trò ở nơi vắng vẻ này sao?Có vô lí quá ko?-Mic nhăn trán ra chiều suy nghĩ.

-Nếu thắc mắc đến vậy thì các cậu cứ đến đấy hỏi thằng là được chứ gì?-Hero đề nghị

-Đúng đấy, chúng ta ko thể để hần ta làm hại Jenny được, phải ngăn cản bằng mọi giá-Xiah hùng hổ tiến về phía trước....

Jenny!-giọng của Uno vang lên, ngay sau đó là 5 người đứng vây vòng tròn tôi và thầy.

-Anh ta là gì của con hả?-Xiah lườm Jung Hoon.

-Đúng rồi đấy, 2 người có quan hệ gì vậy?-Hero cũng tít lời.

-Đây là, là...là thầy của tôi.Ko tin hỏi Max đi-tôi chỉ tay về phía anh ta hy vọng tìm được vì cứu tinh.

-Thì tôi đã nói rồi mà bọn họ có nghe đâu-Max nhăn nhó.

-Mấy người này là sao đây hả Jenny?-Jung Hoon cũng quay sang hỏi tôi.

-Bọn họ, bọn họ...-tôi lúng túng chẳng biết phải trả lời sao cho phải.

-Chúng tôi là người cùng...-Mic lên tiếng

-À, đúng rồi là những người cùng CLB đó-tôi nhanh chóng cướp lời của anh ta.

Tôi thật ko ngờ lại phải rơi vào tình huống khó xử như vậy.Tôi đều ko thể nói thật với cả hai bên.Làm sao mà dám nói Với Jung Hoon là tôi ở cùng nhà với 5 người ấy?Và làm sao tôi nói với bọn họ Jung Hoon là.....Tôi điên mất thôi.

20. Chương 20: Chương 20

Micky.

Jenny về nhà trong một tâm trạng hết sức “xúc động đây”.Cô ấy lúc này trông cứ như một núi lửa đang sắp phun trào.Bọn Hero, Max, Uno, Xiah đang túm tụm lại bàn cách làm cho Jenny nguôi giận.Nhưng theo tôi thấy thì mấy cái phương án của bọn nó thì chỉ “đổ thêm dầu vào lửa” thôi, nên tôi chẳng tham gia.Bình thường thì tôi ko để ý và thậm chí là chạy trốn mấy cái việc gì liên quan đến bọn con gái (bọn chúng là chúa rắc rối, nên tránh xa thì hơn) nhưng hôm nay lại khác,tôi bỗng thèm được nghe giọng nói của cô ấy, được thấy cô ấy cười.Vì thế nên tôi quyết định sẽ thử một lần phá bỏ thói quen của mình....

-Này, ăn đi cho hạ hỏa-tôi chìa ra cho Jenny một quả cam chín mọng, vàng ươm.

Cô ấy ngược lên nhìn tôi với đôi mắt hết sức ngạc nhiên, cả khuôn mặt hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi chủ động nói chuyện với cô ấy.

Jenny.

Tôi thật sự là ko tin vào mắt và tai của mình.Đây là Mic sao?anh ta nói chuyện với tôi sao? Hình như là tôi nằm mơ.

-Way!bộ anh lạ lắm hả?-Mic vẫy vẫy tay trước mặt tôi

-À ko...-tôi cười giả lả- Ừm...mà lạ thật.-tôi nhìn Mic ngạc nhiên.

Chưa kịp nghe câu trả lời của anh ta thì bỗng từ đâu Uno chạy đến chỗ tôi và đặt lên tay tôi một thỏi chocolate:

-Ăn đi Jenny, kẹo ngon lắm, anh mới mua từ...tháng trước đó-anh ta cười hì hì.

-Đây con gái cưng, bánh bông lan của bố để dành cho con nè-Xiah giúi vào tay tôi một cái bánh.

-Ồ...-tôi đang chưa biết chuyện gì xảy ra thì Hero cũng đi đến:

-Trời lạnh ăn khoai lang nướng là tuyệt hảo đấy.Khoai nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây.-anh ấy chìa ra trước mặt tôi một bịch đựng đầy khoai.

-Cô thích ăn táo đúng ko Jenny? Ở đây tôi có một quả này, vừa ngọt vừa giòn-Max cũng tham gia vào công cuộc tấn công tôi bằng thức ăn.

Trời bên ngoài đang rất lạnh thế nhưng tôi lại đổ mồ hôi ròng ròng vì bị vây quanh bởi 5 người và đủ thứ bánh trái của bọn họ.Ko biết mấy người này hôm nay bị làm sao hết rồi ấy.

-Thôi đủ rồi, em đâu phải là khủng long mà cho ăn tạp đủ thứ hết vậy?-tôi nhăn nhó.

-Thì bọn anh chỉ muốn làm cho em nguôi giận thôi mà-Uno phân trần.

-Vô duyên!em bực mình thì liên quan gì đến các anh?

-Sao lại ko?cô lúc ấy trông rất là kinh dị đấy, còn dữ hơn sư tử Hà Đông nữa ấy chứ!-Max kể lể

-MAX-tôi chưa kịp phản ứng gì thì 4 người còn lại đã hét lên và chạy đến bịt mồm anh ta lại.

-Em đừng giận Jenny, cứ việc ngồi ăn đi, bọn anh sẽ xử hội đồng nó cho em.-Hero nhìn tôi cười và nói.

-Nhào vô làm thịt nó đi anh em-Xiah hét lên và ngay sau đó là 4 người xông vô vật Max ra sàn.Người thì giữ cổ, người kéo tay, chân, người cù lét...Max thì nằm giãy giụa và cười sằng sặc như... người đang lên cơn.Tôi thấy cũng hơi tội cho Max nên cũng nhào vô cái đám lộn xộn đó để cứu anh ta.

Sau một hồi chiến đấu ko biết mệt mỏi, cuối cùng tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại bị nằm chổng gọng dưới sàn, đè lên người tôi là Max, trên Max là Mic, típ nữa là Hero, đến Uno và người nằm trên cùng là bố Xiah của tôi.

Các bạn hãy thử tưởng tượng xem một cô gái yếu đuối như tôi lại bị 5 người con trai to cao như hộ pháp đè lên trên thì thở còn ko được huống hồ gì là cử động để thoát ra ngoài?

-Ủa?Jenny, con đâu rồi?-Xiah ngồi dậy và hét toáng lên

Mọi người cũng lần lượt ngồi dậy và nhìn quanh quất tìm kiếm tôi.Thế nhưng bọn họ lại ko hề để ý là tôi đang nằm dưới đất.Sau khi vận dụng hết chút sức lực còn lại để đứng dậy thì tôi bỗng lảo đảo ra bất tỉnh nhân sự, ko còn biết trời trăng mây gió gì nữa.

21. Chương 21

Tôi ko tài nào ngủ típ được vì thấy rất là nóng bức, khó chịu.Đã vậy hình như cái giường hôm nay nó còn chứa thêm ai nữa hay sao ấy mà chật chội kinh khủng khiến tôi ko tài nào xoay người được.Loay hoay một hồi cuối cùng thì tôi quyết định ngồi bật dậy để xem thực hư thế nào.

-Á.....á....á-tôi hét toáng lên khi trông thấy trên giường toàn người là người.

-Sao...sao vậy?ăn trộm hả?-giọng của Uno trong bóng tối vang lên.

-Để tôi đi bật đèn- còn có thêm cả tiếng Hero.

Vậy là tôi đã hủ mọi chuyện.Thì ra là suốt từ đêm tới giờ tôi-một đứa con gái lại đi nằm chung giường với 5 thằng con trai.Đợi đèn sáng, tôi nhảy thẳng lên giường đứng, 2 tay chống nạnh và hét lên:

-Tất cả mọi chuyện này là sao đây hả? Tại sao các người lại ở đây?

-Để... để tôi giải thích cho-Max sốt sắng đứng ra trước nhận nhiệm vụ hết sức cao cả là cứu nguy mọi người ra khỏi cơn thịnh nộ của tôi.-Nghe cho rõ nhá, xiu nữa hỏi lại là tôi ko kể cho nghe lần hai đâu.Được nghe tôi kể chuyện là vinh hạnh cho cô đấy...

-Câm ngay cho tôi!-tôi quát lên, cắt ngang lời nói của Max.-Uno, giải thích đi.Mau lên!-tôi quay sang ra lệnh cho anh ta.

-Ừm...lúc đầu thì bọn anh đưa em lên phòng, thấy cái máy sưởi của em bị hư nên bọn nó bắt anh phải sửa.Và mặc dù đã vận dụng hết công lực của mình nhưng cuối cùng anh đành phải bó tay vì cái máy đó đáng lẽ phải vào viện bảo tàng từ lâu rồi...

-Trời ơi là trời-tôi giơ hai tay lên và nghiêng răng ken két

-Bình tĩnh con gái, bố sẽ nói ngắn gọn cho con hiểu.Này nhé!con xiu...sửa ko được...oản tù tì...ngủ ở phòng Max...6 người nằm trên 1 giường.XONG-Xiah cười hề hề khi kết thúc.

Tôi đến phải tẩu hỏa nhập ma với mĩ người này wé.Ko bít trong đầu họ nghĩ gì nữa? Tôi thì mỗi khi tức lên là bắt đầu rằng cảm thấy ngứa ngáy và nhất định phải cắn một cái gì đó thì mới có thể nguôi nguôi.Nhưng bi h thì lại ko thể giở chiêu cũ ra với mấy người họ được nữa.Thế là tôi đành phải lấy hai hàm răng nghiêng vào nhau.

-Jenny, Jenny!em đừng có nghiêng ken két như vậy nữa đi.Nó sẽ làm hỏng răng em đấy-Hero lo lắng chạy tới chỗ tôi đang đứng.

-Thôi được rồi, để tôi giải thích cho-Micky cuối cùng cũng lên tiếng.-Lúc đầu là lò sưởi bị hỏng mà lại sửa ko được nên chúng tôi đành phải để cô ngủ ở một phòng ai đó tạm một đêm. Nhưng người này giành qua, người kia giành lại, ko thể quyết định được nên chúng tôi oản tù tì để xem ai thắng thì người đó sẽ được giao toàn quyền chăm sóc cô.Và Max là người chiến thắng.Nằm được một lát thì tôi cảm thấy ko được yên tâm cho lắm nên sang phòng 2 người xem sao.Ko ngờ ngoài Max ra thì còn có Uno nằm ngủ ở đó từ bao h.Thế nên tôi cũng leo lên ngủ lun.Rồi Hero với Xiah cũng qua và thế là...-Mic nhún vai nhìn tôi.

Tôi ko biết cảm xúc của mình lúc này ra sao nữa?Vẫn còn một chút giận, lại cảm động muốn khóc vì ko ngờ họ lại quan tâm đến mình, và thấy một chút buồn cười vì mấy người này to xác mà ngổ tào kinh khủng...

Đây chỉ là một rắc rối nho nhỏ trong hàng ngàn những sự việc rắc rối khác mà xảy ra trong nhà này như cơm bữa.Thật ra có trải qua những chuyện này thì tôi mới biết được tuy bên ngoài, hành động và lời nói của họ ra vẻ như ko quan tâm gì đến tôi nhưng thật ra là ngược lại.Và càng ngày tôi lại càng yêu mến họ hơn.

To be continue...

Hôm nay mọi người đều tụ họp đông đủ ở trong phòng tập để duyệt tiết mục song ca của tôi và Max.Nói “duyet” là để cho oai thôi chứ tôi với anh ta đã tập được gì đâu?Thà khuất mặt khuất mày ở đâu chứ hề mỗi lần xáp vô thì thể nào cũng có chuyện.Hình như tôi với anh ta có mỗi thù truyền kiếp hay sao ấy mà ko tài nào hòa hợp với nhau được.Ngay cả cái vụ hát hò này chúng tôi còn chưa thống nhất được là sẽ hát bài nào nữa đây.Tôi thì muốn hát bài “Proud of you” còn Max lại thích bài “I never let go”.Chỉ riêng mỗi cái chuyện bé tẹo này thôi là chúng tôi đã ko thèm nhìn mặt nhau mấy ngày rồi, còn thời gian đâu nữa mà tập với tành.

-Mai là lên sân khấu rồi mà giờ này 2 vị còn chưa chọn được bài nào sao? -Mic nhăn nhó ra vẻ khó chịu.

-Ko ai nhường ai hay là hát cả 2 bài lun đi-Uno đưa ra ý kiến

-NEVER-tôi và Max cùng đồng thanh hét lên.

-Anh định hại tôi đấy hả Uno? 1/4 bài hát còn chưa tập xong nữa huống hồ gì là chơi cả 2?-Max than thở.

Tôi định gân cổ lên cãi với anh ta nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Vả lại tôi đâu ngu gì gây với anh ta?Nhờ đâu trong lúc bực mình Max lại đồng ý với Uno thì tôi chết chắc.

-Hay là oản tù tì đi-Hero chấm dứt, mà ko, đúng hơn là tạm ngưng cuộc tranh cãi.

-Tôi thấy cái này được đó-Max mừng rỡ.Có vẻ như anh ta rất thích chơi trò này thì phải.

-Ồn tù tì ra cái gì ra cái này...-mọi người đều đồng thanh hô lên.

Và kết quả là...

Tôi thì chẳng có một tí ti ông cụ nào cái cảm giác thix âm nhạc.Và tất nhiên thì hát bài nào cũng như nhau cả thôi.Nhưng mà tôi ko mún thua Max và ông trời đã nỡ bắt tôi phải thua.Vì thế tôi sẽ vẫn giữ nguyên cái giọng hát “bò rổng” (cái này là do Bi đặt) để cho Max thấy chọn tôi song ca với anh ta là một sai lầm hết sức to lớn.Và có lẽ mọi chuyện đã diễn ra như thế nếu ko có lời thách thức của mấy cái bọn lớp trên.

Đang ngồi trong lớp lẩm nhẩm đọc lại lời bài hát (thì cũng phải thuộc lời chứ, nếu mà đang hát ngon trớn bỗng dưng dừng lại đứng chào cờ thì “quê” lém) thì từ đâu 2 người con trai học lớp trên bước vô la hét om sòm:

-Cặp tình nhân sẽ hát chung với nhau đêm nay đâu rồi?Ra đây cho bố mày xem mặt đi.

Tôi đứng phắt dậy, chỉ muốn chạy tới xé toang cái mồm nói bậy của hắn ra thôi.Nhưng may cho hắn là tôi đã kiềm lại được.Nhìn sang Max, thấy anh ta còn tức giận hơn cả tôi nữa, hai tay nắm chặt, mặt đỏ bừng,tư thế như sắp sửa xông vô “lâm thịt” bọn chúng vậy.

Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác Max và tôi là đồng minh, là về cùng một phe.Một nụ cười nở trên môi, tôi kéo tay anh ta:

-Bình tĩnh đi, ko thôi là sẽ có án mạng xảy ra đấy.Mọi việc cứ để đó cho tôi xử lí.

Tôi nhìn thẳng về phía bọn chúng và cố làm ra vẻ mặt “ngầu ngầu” một chút.

-Có chuyện gì mà đến đây làm loạn hả?-tôi quát lên

-Hô hô hô, thì ra cô bé là Jenny sao?Cô em cũng xinh đẹp đó chứ, vậy mà sao theo đuôi thằng này ệt?Đi với bọn anh đi-một thằng đi đến chỗ tôi đang đứng, giơ tay lên sờ vào mặt của tôi và nói ra mấy câu xác xược.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì....BỐP...-Tên đó đã bị Max ột đấm vào mặt, ngã lăn quay xuống dưới sàn, máu mũi chảy ra ròng ròng.

-Mày mà còn động đến cô ấy một lần nữa thì vô quan tài nằm chứ ko phải chỉ là như vậy thôi đâu, biết chưa hả?-Max gầm giọng

-Hừ, được lắm.Nhưng mà để xem hát hò có ra gì hay ko?Chúng ta đi thôi-tên đó đứng dậy và cũng lại típ tục buông ra mấy câu chẳng ra gì.

-Cứ chờ xem, chúng tôi nhất định sẽ giành giải nhất trong kì thi này.-tôi đứng ra thách thức với bọn chúng.

-Uh, cứ chờ xem-tên đó và đồng bọn cười khằng khặc và bỏ đi.

-Ko sao chứ?-Max quay sang nhẹ nhàng hỏi tôi

-Phì...-tôi bịt mồm để ko phải bật cười lên thành tiếng-Câu này anh nên hỏi cái tên lúc nãy.Tôi đâu có bị anh đấm?

-Ừ thì...-Max đỏ mặt lấp bắp-Ế!nhưng mà cô đã nói rồi đấy nhá, nhất định là giành giải nhất.-ngay lập tức anh ta trở lại con người bình thường của mình.

-Tôi ko bít đâu!Chỉ vì lúc nãy tình huống bắt tôi phải làm thế.Tôi ko bít gì đâu-tôi ôm đầu bỏ chạy.

Mình là con điên.Jenny là con điên.Ai đời lại đi cá cược về cái yếu điểm của mình cơ chứ? Tôi lấy hai tay vò cái đầu của mình.

Mà nói ra cũng lạ thật.Chẳng biết là tôi giống ai nữa?Bố thì hát thuộc diện xuất sắc.Mẹ thì chấp nhận được.Còn Bi-anh Hai thì thôi khỏi bàn đến.Vậy mà tôi lại sở hữu một cái giọng hát “ai nghe một lần là chạy dài.” (nguyên văn bởi Max)

-Sao lại ngồi một mình than thở vậy?-giọng nói phát ra từ phía sau lưng.Chẳng cần phải quay lại tôi cũng biết đấy là ai.

-biết rồi còn hỏi.Tối nay là em phải lên sân khấu rồi đấy-tôi nói mà mặt cứ ỉu xiu.

-Ko sao, ko sao!Jenny của anh là thiên tài mà.Chẳng phải em từng nói ko có việc gì mà em ko vượt qua được, chỉ cần cố gắng là được sao? AIZA AIZA FIGHTING!-Jung Hoon động viên tôi.

Cứ mỗi lần tôi mất tinh thần là anh ấy lại xuất hiện bên cạnh,lấy lại tinh thần cho tôi.À mà tôi đã nói về Jung Hoon chưa nhỉ?Nếu chưa thì bi h nói.

Kim Jung Hoon là anh Ba của tôi, tức là em của Bi.Gia đình tôi có 5 người cả thầy.Bố, mẹ, anh Hai Bi, anh Ba Jung Hoon và Út là tôi.Tuy nhiên Bi oppa và tôi là do mẹ sinh ra còn Jung Hoon oppa thì ko phải.Anh ấy là con của 2 người bạn thân bố mẹ tôi.Nhưng họ đã ra đi mãi mãi trong một tai nạn máy bay.Thế là anh ấy được bố mẹ tôi nhận nuôi.Khi tôi vừa mới ra đời thì Jung Hoon đã là một thành viên trong gia đình của tôi rồi. Và vì thế có lẽ tôi sẽ mãi mãi ko biết được sự thật này cho đến một ngày nọ....

Trở về 4 tháng trước tại ngôi nhà của tôi ở Mỹ.

-Jung Hoon này!ko biết đến bao giờ bố mẹ mới chịu nói ra sự thật cho Jenny biết nhỉ?-Bi hỏi.

-Em cũng ko biết nữa.Nhưng em ko muốn cho con bé biết chuyện này.Nếu Jenny biết em ko phải là anh ruột của nó thì em biết phải đối mặt với nó sao đây?-Jung Hoon nói bằng giọng buồn bã.

Hai người bọn họ còn nói nhều nhều nữa nhưng tôi ko còn nghe được gì nữa.Mọi thứ như sụp đổ trước mắt tôi.Trái tim tôi như bị ai đó bóp chặt đến nỗi ko thở được.Mặc dù đau đớn như thế nhưng tôi lại chẳng thể khóc, ko một giọt nước mắt chảy ra.

18 tuổi tôi đã phải mang trong mình 2 vết thương lớn ko thể chữa lành.Cứ nghĩ 2 vết thương đó sẽ quật ngã tôi nhưng ko, tôi vẫn sống để rồi phải đối mặt với nó.

Tôi vẫn chưa cho ai biết là tôi đã biết hết mọi chuyện.Tôi vẫn cố làm ra vẻ bình thản, ko có gì trước mặt Jung Hoon.Vì tôi sợ nếu nói ra sẽ khiến anh ấy đau khổ giống tôi.

Nhưng tôi ko thể kìm chế được mình lâu.Vì thế tôi quyết định sẽ bỏ đi thật xa, tránh mặt anh ấy,tập dần ỉnh thói quen ko dựa dẫm vào anh ấy nữa.Còn việc bỏ sang HQ này học thì chỉ là một cái cớ.

Nhưng có lẽ ông trời muốn trêu đùa tôi thì phải.Ông ấy bắt hai chúng tôi phải đối mặt với nhau.Và tôi thì ko thể bỏ trốn thêm một lần nữa thế nên thôi đành phải chấp nhận sự xếp đặt ấy vậy.

-Em mệt hả?-Jung Hoon kéo tôi về với thực tại

-Ko!-tôi lắc đầu...- OPPA!-sau một thoáng chần chừ, cuối cùng thì tôi cũng thốt ra được cái từ ấy sau mấy tháng trời tránh sử dụng nó.

-Sao em?

-OPPA ! OPPA ! OPPA ! Hi hi, em chỉ mún kêu anh vậy thôi-tôi cười giả lả

Quả thật từ trong tận đáy trái tim, tôi biết Jung Hoon sẽ mãi mãi là anh của mình. Nhưng chỉ vì tôi quá nhạy cảm, quá bất ngờ trước sự thật kia nên mới tạo ra khoảng cách giữa chúng tôi.Nếu như anh ấy ko về đây thì chắc có lẽ tôi sẽ vĩnh viễn giữ lại cái khoảng cách đó, tuy nhiên bây giờ thì khác rồi.Tôi đã nghĩ thông cũng như đã cảm nhận được tình cảm ấm áp của anh ấy dành cho tôi mà bấy lâu nay tôi chỉ coi đó là chuyện bình thường.

-Thôi, lười biếng đủ rồi cô bé.Giờ chúng ta phải đến phụ giúp mọi người một tay để dựng trại chứ.Thầy giáo và bí thư mà trốn việc thì ko được đâu.-Jung Hoon nắm tay tôi dẫn đi giống hệt như hồi tôi còn nhỏ....

Theo như quan sát thì khu vực lều trại của lớp Hero, Xiah, Uno, Micky cách khá xa với khu vực lều trại của tôi.Vậy là sau mấy tháng rông phải chịu đựng sự kèm cặp của họ thì đây là lần đầu tiên tôi được thoải mái một mình, tự do tự tại.Đang vui mừng vì cái phát hiện đó của mình thì bỗng dưng từ trong cái lều bên cạnh 5 cái đầu thò ra (hic hic! ko nói chắc các bạn cũng đoán được đó là ai).Niềm vui vừa lóe sáng đã bị dập tắt ngay tắp lự.

-Các...các...người sao lại...Chẳng phải...-tôi lắp bắp chẳng nói được thành lời.

-Nhà trường đặc cách cho chúng tôi được ở riêng một lều-Micky giải thích.

-Hai người có vẻ thân thiết nhau quá nhỉ?Giữa sân trường mà nắm tay nhau thế coi chẳng ra sao cả-Max cần nhần.

Tôi giật mình rút tay lại thì...Jung Hoon càng nắm chặt hơn.Đang ngạc nhiên vì thái độ đó của anh ấy thì Uno đi tới gỡ tay tôi ra khỏi Jung Hoon và kéo tôi về phía 5 người bọn họ đang đứng.

-Con ko sao chứ?Đi đâu này giờ làm mọi người lo quá-Xiah ân cần hỏi thăm.

-Jenny là của chúng tôi.Thầy đừng lợi dụng chức vụ của mình mà tiếp cận cô ấy.Nếu bọn này mà thấy thầy đến gần Jenny một lần nữa thì mặc kệ thầy có là ai chúng tôi cũng sẽ ko để yên đâu-Hero bình thường là một người trầm tính, hiếm khi gây sự với ai vậy mà hôm nay lại nói những câu sắc mùi khiêu khích.

-Để xem các cậu có bản lĩnh đến mức độ nào-Jung Hoon cũng đáp trả lại.

Hai bên đều đang nhìn về đối phương bằng ánh mắt rực lửa.Mặt người nào cũng đanh lại khiến tôi rợn tóc gáy, người lạnh toát.Mấy người này hôm nay ko biết ăn nhằm phải cái gì mà tự dưng lại có những hành động khác thường, tự dưng lại làm bùng nổ “chiến tranh giữa các vì sao”.Đây chỉ mới là trận đầu mà hai bên găm ghè nhau khiếp thế thì tương lai chắc chắn sẽ có đổ máu.Chắc chắn lun.Tôi đang đứng ở vị trí trung lập, chẳng biết nên nghiêng về phía nào.Tôi phải làm gì để làm dịu đi mối quan hệ căng thẳng giữa 6 người con trai này đây?

-Ô! thầy Kim, thầy còn làm gì ở đây?Sao ko vào họp?-cô Lee từ đâu chạy tới và đã vô tình giúp tôi tạm hoãn hiệp đấu “nhấn quang” này.

Đợi cho Jung Hoon đi rồi tôi mới dám thở phào nhẹ nhõm.Liecs mắt nhìn xung quanh, một sự im lặng đáng sợ đang bao trùm bầu ko khí.5 người ko ai nói câu nào với nhau cũng chẳng chất vấn gì tôi.Thế nên tôi cũng ko dám hé răng.

22. Chương 22

Vừa kết thúc lễ khai mạc hội trại là tôi lên vào lều một mình ngồi...tập hét (óa nhầm, tập hát).Cứ tưởng mọi việc sẽ được êm xuôi tốt đẹp ai dè...

Uno từ đâu hốt hoảng chạy vào.Anh ta rủ tôi chơi trò:“ăn chuối”.Tôi chưa kịp trả lời trả vốn gì đã bị kéo đi một cách thô bạo.

Thoạt đầu nghe tên thì thấy cũng chẳng có gì ghê gớm nhưng có tham gia thì mới được “nếm mùi”.Một đội gồm 1 nam & 1 nữ.Nam có nhiệm vụ phải...công nữ chạy một đoạn từ chỗ xuất phát đến chỗ BGK treo chuối.Còn nữ thì phải... ăn chuối bằng miệng(tất nhiên) nhưng mà lột vỏ chuối cũng phải bằng miệng nốt,nói tóm lại là từ đầu chỉ cuối chỉ miệng và miệng, ko được sử dụng thêm bất cứ bộ phận nào khác trên cơ thể (khó cực kì).Tuy nhiên trong cái rủi lại có cái may,Uno có chiều cao khá lí tưởng nên tôi chẳng phải khó khăn rướn người, rướn cổ như mí người nữ đội kia.Cộng thêm tài năng và sự khéo léo của mình (nổ banh nhà lầu) thế nên tôi hoàn thành khá nhanh công đoạn lột vỏ chuối.Nhưng còn cái khoản ăn chuối thì...Món ấy là cái món tôi cảm thù nhất thế giới vậy mà hôm nay lại phải “xơi”.Nhưng vì lòng kiêu hãnh nên tôi phải cố nuốt cho bằng được.Kết quả là đội tôi đứng nhất.(chuyện, Jenny mà lì).

Trong khi Uno lên nhận giải thưởng thì tôi ở dưới nôn thốc nôn tháo món chuối kinh tởm ấy ra khỏi cơ thể.Nhưng mà điều làm tôi điên tiết lên nhất đó là giải thưởng là 3 nải chuối to đùng.Trời ạ!Thi đấu cật lực để nhận tranh một thứ mà mình ghét.Chịu nổi hok?

Vừa nghỉ một được một chút tôi lại bị Xiah rủ rê (+dọa nạt) bắt tham gia với anh ta trò “đạp bóng”.Trò này một đội cũng có 1 nam & 1 nữ.Tôi thì ở 2 cổ chân được đeo 2 quả bong bóng và phải đi đạp vỡ bóng của đội khác.Xiah thì phải bảo vệ cho bằng được bong bóng của đội chúng tôi.

Cuối trận đấu, chúng tôi còn được 1 quả chưa bị vỡ và đứng nhì.Bong bóng thì bảo vệ được nhưng chân tôi thì lại ko.Hai bàn chân bị dẫm lên ko thương tiếc.Chờ cho Xiah nhận giải đi xuống, tôi hét lên:

-Bố còn ở đó mà cười được nữa sao? Bàn chân “ngọc ngà” của con bị mang thương tích rồi đây.

-Thôi thôi ko sao! để bố bôi thuốc cho con gái cưng nào!-Xiah lẳng xăng chạy vào lều lòi từ trong túi của mình ra một tuýp kem và nhẹ nhàng xoa chân cho tôi.

-Hừ, lần sau mà còn rủ tôi vào mấy cái trò bạo lực như thế này nữa thì... biết tay.-trước khi đi vào lều, tôi còn gửi lại một lời hăm dọa.

Cứ tưởng bọn họ sẽ thôi ko dám lôi tôi vào mấy trò chơi vớ vẩn ấy nữa nhưng ko, tôi vẫn phải lê cái thân xác đi.Nào là “bịt mắt nấu cơm” với Hero, “đoán ý đồng đội” với Micky và cuối cùng là “2 người 3 chân” với Max.

Buổi sáng của tôi thế là trôi qua vèo vèo với những trò vô bổ ấy.Về đến trại tôi ko còn một chút sức lực nào, cứ như người mất hồn.Tôi nằm phịch xuống và “khò” một giấc ngon lành...

Vừa mở mắt dậy là tôi đã bị bắt cóc qua lều của 5 người bọn họ.Cũng may là buổi chiều nhà trường cho các lều tự sinh hoạt với nhau nên tôi chẳng phải hoạt động tay chân nữa thay vào đó là hoạt động bằng trí óc (chúng tôi chơi đánh bài).

Vì có đến 6 người nên chúng tôi oăn tù tì để chia nhóm.Tôi với Micky ; Hero với Uno ; Xiah một mình và Max cũng một mình.Tôi với Mic thắng liên tục (chắc, 2 cái đầu thiên tài cùng ở đây thì chuyện thắng là chuyện ko thể nào khác hơn).

-Thôi dẹp hết đi!Chơi trò khác!-Max thua quá nóng mặt nên giãy nảy.

-Biết vậy ngay từ đầu đem tiền cúng cho Jenny với Mic lun cho roài, khỏi phải ngồi đánh bài, vừa đau lưng, đau đầu mà chẳng được gì.-Uno cũng hòa vào than thở.

Vậy là sòng bài được dẹp bỏ.Tôi với Mic đứng là hơi tiếc vì nếu ngồi nữa chắc là chúng tôi sẽ kiếm được một khoản kha khá.(máu tham nổi lên rồi đấy)

-Ê các vị, tôi có một chuyện cần tuyên bố -Xiah đứng phắt dậy-Chúng ta lâu nay đã giống như là một gia đình đúng hem? Thế nhưng lại ko có một tôn ti trật tự nào sất.Vì vậy hum nay tôi quyết định sẽ phân chia địa vị cho từng người một.

-Xiah!cậu làm gì mà nói nghe ghê thía?-Hero nhăn mặt.

-Tôi với Mic là vợ chồng và Jenny là con chúng tôi thì ko còn gì bàn cãi nữa đúng hok?Bi h đến phiên 3 người, hãy bốc thăm đi-Xiah phớt lờ Hero và típ tục công việc “cao cả” của mình.

Sau khi bốc thăm.

Tôi xin hân hạnh được giới thiệu gia phả của gia đình chúng tôi như sau:

Đứng đầu là Xiah với cương vị chồng, típ theo là Mic với cương vị vợ.Uno là anh trai của tôi (tức là đều là con của Xiah-Mic).Max là em...gái của Mic (tức là dì của tôi với Uno), Hero là em trai của Xiah (tức là chú của tôi với Uno).

-Tôi phản đối!tôi là con trai sao lại bắt chuyển đổi giới tính?-Max làm loạn lên.

-Tôi thì đúng là mún làm con của cậu thật nhưng là... “con rể” chứ ko phải là anh của Jenny.-Uno cũng giơ tay phát biểu ý kiến.

-Tôi thì chỉ có một đề nghị nho nhỏ.Ở trong nhà thì xưng hô như thế được nhưng ra ngoài đường thì miễn được ko?-Hero hỏi.

-Tôi đã quyết định hết rồi, ko bàn cãi nữa.-Xiah bãi bỏ hết tất cả mọi ý kiến.

Cái thằng cha Xiah này ko phải là... “bệnh nhân trốn viện” thì chắc cũng có một tuổi thơ dữ dội với những lần... “té giếng”.Chứ những người bình thường ai lại có một ý tưởng “đại gia đình” khủng điên như thế?Thật là hết thuốc chữa. Tôi chán nản bỏ đi ra khỏi lều.

-Này Jenny, anh nghi bố có kế hoạch từ trước rồi hay sao í-Uno khều khều tôi.

-Chứ còn gì nữa.Nếu ko chuẩn bị trước làm sao mà mọi chuyện lại hoàn hảo như thế được.-Hero từ đâu chạy đến góp lời.

-Mấy người đang nói xấu Xiah đúng ko?Cho tôi tham gia với-Max cũng góp mặt vào hội t8m của chúng tôi. Trong khi đó ở trong lều.

-Ất xì...-Xiah bị hắt hơi liên tục-Này mẹ nó, hình như có ai đang nói xấu tôi thì phải?

-Còn phải hỏi, 4 người bọn nó đang tụ tập ngoài kia kìa-Mic bình thản đáp.

23. Chương 23

Cuối cùng thì hội trại cũng đã kết thúc thành công tốt đẹp.Mọi chuyện lại trở về với quỹ đạo của nó.Và tất nhiên là ngôi nhà của “chúng tôi” cũng lại xảy ra những chuyện đau đầu.

Hôm nay chúng tôi mở một cuộc họp.

-E hèm!‘đại gia đình” của chúng ta đã tồn tại được 1 tuần tuổi.Tuy nhiên theo quan sát thì tôi lại thấy còn có chút vấn đề.-Xiah bắt đầu bằng một thông tin mà chẳng ai muốn quan tâm-Tôi đã quy định rồi, mọi người phải xưng hô theo đúng vai vế của mình dù có ở trong nhà hay là ngoài đường đi nữa cơ mà?Tại sao lại ko tuân theo hử?Trả lời đi Max, Jenny, Hero?-Xiah gắt nhẹ

-Bố ời là bố!Max đường đường là boy 100% vậy mà bắt con phải gọi là “dì” thì...ko được đâu.Còn Hero, nếu kêu là “chú” thì chẳng phải là làm anh ấy “tổn thọ” hay sao?-tôi phân trần

-Ko ý kiến ý có gì sất.-Xiah cắt ngang lời tôi.-Nhân danh là chủ gia đình, tôi quyết định từ bi h nếu ai còn tái diễn nữa thì phải nộp 1000won/1 lần vi phạm và tiền đó được bỏ vào “quỹ tiết kiệm”, đến cuối tháng sẽ lấy nó ra mua...bánh pizza ăn -Xiah từ đâu lôi ra một con heo đất to dùng đặt lên bàn.

-Này Mic, cậu để cho thằng Xiah làm vậy mà được sao?Nói gì đi chứ?- Hero dụ khị Mic-Chẳng lẽ cậu muốn người khác kêu 2 người là... “gay”?-anh ấy vặn volume càng ngày càng thấp dần.

-Tôi chẳng quan tâm người khác nghĩ gì, nói gì.Nhưng mà...ừm...-Mic ậm ừ-Tôi chỉ mới 19t mà lại có đến 2 đứa con thì...còn gì là tuổi thanh xuân nữa?

-Hê hê, tưởng chuyện gì quan trọng chứ việc này thì...Mẹ nó nghe tôi giải thích nhá.Mình chẳng phải mang nặng đẻ đau, cũng chẳng mất công nuôi dạy mà vẫn có được 2 đứa con một trai một gái dễ thương, ngoan ngoãn, tốt quá rồi còn gì?-Xiah kể lể-Thôi, mọi chuyện đến đây kết thúc, giải tán...-anh ta đứng dậy đi mất tiêu.

Tôi đây đang bị “viêm màng túi” giờ lại còn thêm cái việc “nộp 1000won/1 lần vi phạm” thì chắc phải đi kiếm việc làm thêm quá.Cái ông Xiah này cũng thật là...sao lại có những ý tưởng “chết người” vậy cơ chứ?Đúng là chấp tay chào thua ổng lun đóá.

-Chủ nhật tuần này bọn anh sẽ có 1 show diễn, em đến cổ vũ cho bọn anh nhá?-Hero cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, anh ta chìa ra cho tôi một tấm vé mời.

-Ồ nhưng mà...em ko quen những chỗ như thế...-tôi bối rối

-ko sao, đây là vé dành cho khách mời, em sẽ được ngồi ở chỗ tốt nhất chứ chẳng phải chen lấn đâu. Hero nói xong lập tức bỏ đi ngay, để lại tôi một mình chẳng biết phải làm gì với cái vé ấy.

-Hù!sợ ko Jenny, hết hồn ko?-Uno từ đâu xuất hiện

-Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn “hồn nhiên” thía hử?Giống như là con bò điên í-tôi nói bằng giọng khó chịu.

-Ừ?anh tưởng em thix chứ?hóa ra ko phải à?vậy thôi anh đi “giải quyết bầu tâm sự” đây-Uno nhăn mặt, vội vã ôm bụng chạy đi.Nhìn anh ta lúc đó buồn cười ko chịu được, cứ như là vịt mắc đẻ vậy.

Đang chạy ngon trớn thì bỗng dừng anh ta khựng lại rồi quay đầu chạy lại phía tôi.

-Suýt quên.cầm lấy đi.-Uno giúi vào tay tôi một tấm vé mời nữa-thôi chết “ra quần” mất rồi-anh ta lật đật chạy vào WC.

Bó tay+bó chân với thằng cha này.Khùng hết chỗ nói.-tôi lắc đầu chán nản. Vừa bước đến chân cầu thang thì **ng ngay phải Xiah.

-Này Jenny!vé mời đặc biệt có 1-0-2 đó.Nhớ phải cất kỹ nghe chưa?Lên phòng bỏ ngay vào két sắt đi-anh ta chìa ra cho tôi một tấm vé nữa.

Xiah vừa mới đi thì Max lò đầu ra khỏi phòng, nói vọng xuống lầu chỗ tôi đang đứng:

-Jenny, chút xíu nữa lên phòng tôi có chuyện nhá!

Chẳng biết lại có chuyện gì nữa đây?anh ta rất hiếm khi “rủ” tôi vào phòng mình vậy mà hôm nay lại....chẳng biết có âm mưu gì đây ko nữa?

Cốc...cốc...cốc-tôi đưa tay gõ cửa.

-vào đi!-giọng Max vang lên.

Tôi vừa đẩy cửa bước vào anh ta đã hỏi ngay:

-có chuyện gì?

-Thì anh bảo tôi vào đây còn gì?-tôi ngạc nhiên.

-Ừa, có ko?-max ngơ ngác-nhưng mà tôi gọi cô vào đây để làm gì ấy nhỉ?-anh ta lại quay sang hỏi ngược lại tôi.

-Này!anh giỡn mặt đó hử?-tôi hét lên

-À...à, nhớ rồi.Dạo này mình lú lẫn quá-anh ta vỗ vỗ trán rồi rút ra từ trong hộc bàn một cái vé mời thứ 4.-Cầm lấy đi rồi ra ngoài, tôi đang rất bận-anh ta đuổi tôi một cách phũ phàng.

Đồ dở người, đồ đứt dây, đồ....-tôi vừa đi vừa lầm rầm ***** rửa Max.Hết thuốc chữa với anh ta roài.Phải đi uống nước cho hạ hỏa mới được-tôi mò xuống nhà bếp.

Mic đang đứng nấu thức ăn.Thấy tôi anh ta lôi từ trong túi ra một cái vé mời (cái thứ 5 rồi đấy)

-Ko biết mấy đứa kia đã đưa cho em chưa nhưng...thôi kệ, cứ cầm đi.-Mic đưa cho tôi rồi lại típ tục công việc nấu nướng.

Tôi thật tình chẳng mún tham dự buổi biểu diễn đó một chút nào.Mà có đi đi chẳng nữa thì cũng vẫn còn dư đến 4 vé, thật phí quá.Phải làm gì đi chứ nhỉ? Tôi nằm vắt tay lên trán suy nghĩ.Một ý tưởng lóe sáng trong đầu, tôi bật dậy chồm mở cái laptop.

Theo như những thông tin này giờ thu thập được ở trên mạng thì mặc dù vé của show đó đã hết từ lâu nhưng vẫn còn rất nhiều người kiếm ko được.Nếu bi h mà tôi tung ra bán thì...chắc chắn là sẽ kiếm được một khoản ko nhỏ.Suy đi nghĩ lại, tôi quyết định sẽ rao bán 5 chiếc vé mời đó.

24. Chương 24

Hôm nay là ngày biểu diễn của DB vì vậy bọn họ trông ai cũng căng thẳng và khấn nguyện.Còn ngoài đường thì khỏi phải nói, fan hâm mộ, nhà báo, người của đài truyền hình đứng đông nghìn nghịt, xếp thành hàng dài.Tôi định là sáng nay sẽ vi vu với Song “dạo quanh phố phường, dạo qua thị trường” nhưng chiều theo hoàn cảnh hiện h thì chắc là sẽ phải hoãn lại thôi.Chứ bi h mà bước ra khỏi nhà chắc tôi sẽ bị dè dặt lép như con tép wé.Ko những thế, sáng ngày mai trên báo trang đầu tiên sẽ đăng hình tôi kèm theo một bài

viết đầy những mối nghi hoặc.Và rồi tin tức bay sang Mĩ, lọt vào tai của daddy và mommy—>tềng tềng tềng....tôi bị bắt.Vậy nên ngu gì chương mặt ra đường lúc này?

-Jenny!tối nay nhất định con phải đến nhà-Xiah lên tiếng nhắc nhở tôi.

Trời đất quỷ thần ơi!tôi đã quên bằng mất chuyện này.Mấy cái vé h đã nằm trong tay người khác hít roài, lèm seo mờ tối nay tôi đi xem liveshow được chứ? Nếu mà im lặng thì cũng ko phải là cách tốt.Nhờ đâu bọn họ phát hiện tôi ko có mặt ở đó thì phải làm sao? Còn nếu mà khai thật ra thì....ko đủ can đảm đâu.Thật là tiến thoái lưỡng nan.Ngốc thật, đáng ra chỉ nên bán 4 cái vé thôi, giữ lại 1 đặng này máu tham nổi lèm chơi hết lun 5 cái.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn bọn họ với ánh mắt ngơ ngác đúng kiểu “nai con” và thì thầm:

-Ko đi có được ko?

-Sao lại thế?ko đi là thế nào?-Hero ngạc nhiên

Lần này thì chết chắc.bọn họ ko “dần” tôi như con mực nướng mới là chuyện lạ.Làm thế nào đây?Thôi thì cứ khai ra cho rồi, đến đâu thì đến.Cùng lắm là bị vào bệnh viện nằm mấy ngày thôi chứ có gì ghê gớm đâu?Dừng cảm lên Jenny, tiến lên....

Tôi nuốt “cục sọ” một cái ực xuống và nở một nụ cười xinh như “thiên thần” (cái này là “mĩ nhân kế” nhằm làm giảm đến mức thấp nhất cơn tức giận của mấy người đó)

-mấy.....mấy....cái....vé...đó..đã...đ...ợc..bán đi rồi-tôi nói càng lúc càng nhanh dần.

-CÁI GÌ? JENNY?-5 người cùng đồng thanh hét lên.

-Á...á....á cứu mạng, cứu mạng, có ai ko?cứu với, tôi bị hành hung nè...á...á....á-tôi lấy hai tay ôm đầu, miệng thì la bãi hải mặc dù vẫn chưa bị **ng đến...một sợi lông chân.

Một giây, hai giây, ba giây trôi qua, vẫn chưa có động tĩnh gì.Tôi từ từ hé mắt.Trước mặt tôi bi h là 5 người mặt đỏ phừng phừng vì giận.5 cánh tay đang cách đầu tôi cỡ 5cm.Chắc là định cốc đầu hội đồng tôi nhưng mà kiềm lại được.

-Sao cô có thể làm như vậy được hả Jenny?Chúng tôi xem cô như người nhà mới tặng mấy cái vé đó vậy mà cô lại...Trong mắt cô bọn này là gì hả?xem thường chúng tôi đến vậy sao?-Max nói thật nhỏ nhưng tôi vẫn cảm nhận được trong đó sự trách móc.Và trong ánh mắt của bọn họ hiện lên một sự thất vọng ghê gớm.tất cả mọi người đều lần lượt bỏ đi mà ko nói thêm một lời nào.

Một niềm hối hận dâng trào trong lòng.Sống mũi tôi đột nhiên thấy cay cay.Từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi trào ra, lăn dài trên má, mặn chát.Tôi khóc.Thà rằng họ cứ mắng, cứ đánh tôi đi thì chắc là sẽ dễ chịu hơn.

-Em ko sao đấy chứ?-một bàn tay đặt nhẹ lên vai tôi.Là Hero.

Tôi vội ngẩng mặt lên, chưa kịp chùi cả nước mắt nữa.Mọi người đều đã trở lại cả và đang nhìn tôi nhưng hình như ko còn giận nữa hay seo í.

-Mít ướt quá đi!Đừng có khóc nè nữa, xấu lắm biết chưa?-Uno ân cần lấy khăn tay lau nước mắt cho tôi.

-Đây, cầm lấy.Đừng có đem đi bán nữa đấy-Micky chìa ra cho tôi một cái vé khác.

-Mọi...mọi...người...ko...ko....giận tôi sao?-tôi lắp bắp mãi chẳng ra thành lời.

-Sao ko có?Giận điên lên lun ấy chứ.Nhưng mà thấy con khóc nức nở như thế thật ko đành lòng chút nào-Xiah thở dài.

-Tôi tưởng cô gan lì cóc tía hơn cơ.Mọi khi vẫn bốp chát lại tôi vậy mà hôm nay seo hiền thế?tôi mới nói có một câu đã chảy nước mắt rồi.-Max nói như trêu chọc.

-Tôi thêm khóc vì anh đấy!-tôi liếc Max bằng một ánh mắt sắc như dao cạo.

-Này, đừng có nghĩ là cái vé ấy cho không nhà.Đổi lại là cô phải làm ổi người chúng tôi 3 việc đấy-Max típ tục nói

-WHAT???sao lại thế được?Nếu vậy thì tôi ko cầm nó đâu.Tôi sẽ ko đi xem nữa là được chứ gì?-tôi giãy nảy
-Đâu có dễ như thế cô bé?bắt buộc phải đến buổi biểu diễn của tụi này-Uno cũng hòa theo Max.

Vậy là này giờ tôi phí nước mắt roài?Cứ tưởng là bọn họ bị tôi làm tổn thương ai dè đâu....Chỉ có mình tôi là ngây thơ bị cho vào tròng thui.Thì ra đây là một âm mưu đã được sắp đặt sẵn.Kiểu này thì chết chắc.Ở đây có 5 người, tôi phải làm 3 yêu cầu ời người, vị chi tất cả là 15 việc.Thà tôi đi treo cổ tự tử còn sướng hơn.Phình phồng đầu óc bọn họ đã có những ý tưởng chẳng ra gì, nhân dịp này chắc sẽ còn phát huy mạnh mẽ hơn.Chúa cứu vớt linh hồn con!Amen!

25. Chương 25

Lớp chúng tôi lại vừa có thêm một học sinh mới.Một cô bé rất rất dễ thương và cũng đến từ Mĩ.Người này thì cả tôi, Bi và Jung Hoon đều biết rất rõ, đó là Moon Geun Young-bạn thân của tôi từ hồi cấp 2.Có lẽ nên nói về cô ấy một chút.

Moon và tôi chơi thân với nhau vì cả hai đứa đều có hoàn cảnh ko khác gì nhau.Bố mẹ cô ấy cũng thường xuyên vắng nhà bởi lẽ đó mà từ khi chơi thân với nhau, cô ấy hầu như là sống ở nhà tôi lun và từ lúc nào cũng đã trở thành một thành viên trong gia đình.Bi và Jung Hoon thương yêu tôi thế nào thì cũng dành tình cảm cho cô ấy như thế.Tuy nhiên Moon lại ko vậy.Cô ấy dành một tình cảm đặc biệt cho Jung Hoon.Nói thẳng ra là “yêu” anh ấy.Mặc dù Moon vẫn chưa bày tỏ nhưng mọi người ai cũng đều biết cả chỉ trừ một người :Jung Hoon.

Nhưng mà thật ra thì tôi cũng ko dám chắc là anh ấy ko biết hay là ko mún biết?Vì những việc mà Moon làm thì dù có là người “đần” đến đâu cũng có thể nhận ra được là cô ấy “đang yêu” (mà Jung Hoon thì đâu phải là người đần?)Lúc nào cũng “Jung Hoon oppa”,mở miệng ra là toàn nói về anh ấy.

Có nhiều lúc tôi cũng cảm thấy hơi khó chịu về điều đó.và ngay chính bản thân mình tôi cũng ko biết là mình khó chịu vì điều gì?Vì ko mún cho Jung Hoon yêu cô ấy hay chỉ đơn giản là vì Moon nói nhiều quá?Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì thấy mình thật vô lí.Moon là một cô gái xinh đẹp, nhân hậu, trong sáng lại là bạn tốt của tôi.Jung Hoon là anh trai của tôi, giỏi giang,có trách nhiệm vậy thì 2 người đó là một cặp rất hoàn hảo còn gì?Còn gì tốt hơn nữa đây?Nghĩ như thế cho nên đến h tôi vẫn ko nói ra sự “khó chịu” đó của mình và vẫn khích lệ, ủng hộ cho họ....

-Hey!sao bỗng trông buồn vậy?-một bàn tay đập khê lên vai tôi, là Moon

-Còn hỏi nữa sao?Về đây mà ko báo cho tui một tiếng, bạn bè vậy đó hử?-tôi giả vờ trách móc

-Đừng giận mừ!tui chỉ mún làm cho bồ bất ngờ thoai mừ.đừng giận nhá! nhá!-Moon cười tươi như hoa.

Cô ấy là thế.lúc nào cũng tươi tắn, tràn đầy sức sống.nụ cười của Moon làm cho người ta ko còn thấy mệt mỏi, và cũng chẳng ai có thể giận cô lâu.Một người con gái như tôi còn thấy “mê mẩn” nữa huống chi là con trai?(ô, thấy đẹp thì khen thui chứ chẳng có ý gì khác đâu, đừng hiểu nhầm là em bị “đồng tính”, chít em đóa)

-Nè!khai thiệt đi.Bồ qua đây là vì tui hay là vì ai?-tôi nhướn mắt nhìn cô ấy

-Ừ thì...thì...vì cả hai-Moon ấp úng, đỏ mặt ngượng ngùng -Ê, Jung Hoon oppa kia!thui, bồ ngồi đây chơi đi nhen, tui đi đây-vừa thấy dáng của anh ấy là Moon vội chạy theo ngay.

Đấy cô ấy làm vậy bảo sao tôi ko bực mình cho được?là bạn thân với nhau 8 năm ròng vậy mà lại dễ dàng bỏ tôi một mình trong căng tin chỉ để chạy theo người mình thích.Đúng là đồ trọng sắc khinh bạn mà.

-Sao ngồi lảm bảm như bà điên vậy?Cô bạn ở bên Mĩ đi đâu roài mà để bà ngồi đây vậy?-Song đưa mắt nhìn quanh một lượt

-thôi đừng nhắc nữa, đau lòng quá đi.-tôi ủ rũ-có chuyện gì à?-tôi hỏi lại

-chẳng lẽ phải có chuyện thì mới tìm bà sao?tui chứ ko phải như con nhỏ kia đâu, bỏ bạn bỏ bè đi tìm hạnh phúc riêng?-Song ngồi phịch xuống và cầm lấy ly nước tôi đang uống dở tu một hơi cạn sạch.

-Cái bà này thô tục vừa thui.Con gái con đũa mà vậy đó hả?-tôi nhăn nhó

-Này, trong 5 người thì bà chọn ai?-bất chợt Song hỏi một câu khiến tôi giật bắn cả người.

-Chọn... ai là... chọn ai?hỏi gì kì vậy bà?-tôi ngập ngừng

-Vậy ra ko phải một trong 5 là người “đặc biệt” của bà hả?Nếu vậy thì lạ thật-Song nhú mày

-Lạ cái gì?thì chỉ vì tui cùng nhà với họ cho nên cũng ko thể làm ra vẻ đứng đưng như ko biết nhau được (chuyện tôi sống chung với bọn họ đã được tiết lộ cho Song nghe)

-ko đâu!biểu lộ của họ kì quặc lắm kìa.từ cái cách chăm sóc cho bà cho đến cái cách “hạ gục” các “vệ tinh” vây xung quanh bà đều chẳng giống như những người thường đối xử với nhau.-Song thao thao bất tuyệt.-nếu ko phải thì có lẽ bà nên cẩn thận đi, xem lại hành động lời nói của mình có chỗ nào khiến họ hiểu nhầm ko?chứ theo tui quan sát thì bà đã thuộc vùng phủ sóng của họ rồi đấy

-Cái bà này chỉ được cái ăn ốc nói mò, ăn ko nói có-tôi nhăn nhó-bà có biết mấy người đó “tâm thần” cỡ nào ko?có cho cả núi vàng tui cũng chẳng thèm có gì “đặc biệt” với họ đâu.

-Ừ thì cứ cảnh báo trước cho bà để sau này khỏi shock, “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén mà”.À!còn cái tên Max nữa chứ. Hai người cứ gây với nhau hoài như thế thì cũng có ngày “đỉnh” vào nhau cho xem.

Những điều Song nói ko phải là ko có lí.ngoài đời cũng có khá nhiều cặp, lúc đầu thì gấu ó nhau nhưng về sau lại “chết” nhau.Ngay cả trong phim cũng thế còn gì?Nếu vậy thì chẳng phải là tôi và Max sẽ....?Ôi ko đâu!người đàn ông lí tưởng của tôi là phải chín chắn, rộng lượng.Còn cái tên này thì vừa nhỏ nhen, hẹp hòi, hay thù vặt lại vừa nhí nhố như con nít, ai mà thèm chứ?Tôi phải làm gì đây bi h?Chẳng lẽ cứ nằm chờ ngày đó đến hay sao?Nhất định là phải có một cách gì đó chứ nhỉ?

-này bà có “cao kiến” gì hem?chỉ tui đi!-tôi nài nỉ Song

-Ồ thì...cũng chẳng phải “cao kiến” gì.Nhưng mà tui có một cách đóa.-Song gãi gãi cằm...-Nhưng mà chẳng biết là bà có làm được ko nữa?-cô ấy liếc nhìn tôi chờ đợi một câu trả lời.

-Chỉ cần có thể thoát được cái tên Max đáng ghét ấy thì dù có phải nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, lên rừng xuống biển tui cũng lèm tuốt-tôi khẳng định quyết tâm của mình.

-Trời!ko đến nỗi ghê gớm vậy đâu!chỉ cần bà kiềm chế một chút là xong thui.Nào, đưa tai lại đây-Song kéo tôi lại gần và thì thầm “mưu kế” đối phó với Max.

26. Chương 26

Từ lúc tôi bước chân vào nhà của DB thì chưa một ngày được sống yên ổn.Vậy mà hôm nay lại được thanh thoi, nhàn hạ thế này thì thật là một điều lạ hết sức.Mấy người đó hình như uống lộn thuốc hay sao í mà tự dưng ai cũng ngồi im lặng đọc sách, chẳng thèm gây rắc rối cho tôi nữa.Đây là chuyện đáng ăn mừng thế nhưng tôi lại chẳng thấy vui chút nào mà ngược lại, lại có linh cảm sắp có chuyện “bất bình thường” xảy ra.Thôi thì có ngồi một chỗ đoán già đoán non cũng chẳng ích gì, việc gì đến sẽ đến.Vì vậy nên tôi quyết định sẽ đi tham quan một vòng ngôi nhà này.Tuy phần kiến trúc bên trong tôi đã biết rõ nhưng còn bên ngoài thì hoàn toàn... “mù tịt” .

Nói cho chính xác thì đây là một ngôi biệt thự tuyệt đẹp.Nó rất rộng lớn, có đến tận 5 tầng,đặc biệt màu sơn thì hoàn toàn hợp với ý thích của tôi:GREEN, và được tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Muốn vào được nơi này thì phải vượt qua được một hệ thống bảo vệ hết sức hiện đại. Có lẽ vì thế mà tôi đã sống ở đây hơn 4 tháng trời rồi mà vẫn ko bị...“lộ”.

Còn công ty đại diện thì...họ đã biết bí mật này lâu lắc lâu lơ roài.Mới đầu họ cũng đâu có chấp nhận nhưng nhờ anh Vincent-người quản lý của DB nói đỡ cho nên tôi mới được sống chung với mấy người DB đấy chứ.Nhưng mà ở đời thì phải “có qua có lại mới toại lòng nhau”, chuyện này cũng thế. Họ cho tôi ở đây với điều kiện là tôi phải...ừm thôi, chuyện này để khi khác típ tục, còn bây giờ thì phải tận hưởng bầu không khí tươi mát này đã....

Ở xung quanh ngôi biệt thự này là một thảm cỏ xanh mượt, trải dài bất tận với khá nhiều loại hoa lạ, thảo mộc quý hiếm. Ko những thế ở gần đó còn có một con suối chảy róc rách suốt ngày đêm. Quả thật nơi đây là một bức tranh phong cảnh hoàn hảo nhất (mặc dù vẫn biết mấy thứ ấy chỉ là...đồ giả).Chẳng biết để tạo ra được một nơi thế này thì tốn bao nhiêu tiền?Nội tiền đất thuê chắc cũng lên tới con số tỉ (tuy nơi đây thì chẳng phải là trung tâm thành phố nhưng mà cũng ko có cách xa cho lắm) Mấy người này đúng là dư tiền quá ko biết để đâu hay sao ấy?Trên thế giới còn thiếu gì trẻ em, người nghèo cần tiền, đem cho họ có phải là hay hơn ko?Chẳng có lòng nhân hậu gì cả...

Đang đứng thả hồn lên tận 9 tầng mây thì bỗng dưng thấy Uno, trên tay cầm một tờ giấy gì đó, dáng vẻ thất thần.Mọi khi thì thấy mặt tôi ở đâu anh ta liền “phi thân” tới và huyền thuyên đủ điều vậ mà giờ lại “làm lơ”.Chắc chắn là đang gặp phải một điều gì đó rất khủng khiếp?

-Này,anh sao vậy?ko khỏe ở đâu à?-tôi chạy theo ân cần hỏi thăm

-Oa oa oa Jenny ơi!anh...hic... sắp... phải...hic... đi... “châu ông bà” rồi-Uno như bưng tỉnh, anh ta quay sang tôi với một khuôn mặt đầm đìa nước mắt và nói trong nghẹn ngào.

Nghe anh ta nói xong tôi chỉ biết há hốc mồm và đứng trơ mắt ra nhìn.Những điều đó là sao?Thật hay giả?Uno đùa àh?ko!nhìn anh ta lúc này chẳng giống như đang đùa chút nào.Thật ra đã có chuyện gì xảy ra với Uno?Mọi câu hỏi cứ hiện lên khiến đầu óc tôi rối tinh.

-Nào nào, chúng ta vào nhà đi rồi tính-tôi đành kéo anh ta vào trong

Mọi người khi thấy Uno cũng đều hết sức ngạc nhiên, phản ứng giống hệt như tôi lúc này.Sau khi dỗ dành+an ủi+dọa nạt thì cuối cùng anh ta cũng chịu nín.

-hôm nay đi khám bệnh bác sĩ đã nói gì hả?-Max hỏi Uno

-Khám bệnh?anh ta bị gì sao?-tôi thắc mắc

-Thì mấy ngày trước nó bảo là bụng có vấn đề nên bố khuyên đi khám đấy mà-Xiah giải thích-nhưng mà theo như những dấu hiệu mà nó đưa ra thì bố nghĩ đâu đến nỗi tội tệ thế?-Xiah quay sang nhìn Uno

-Thì tôi cũng nghĩ thế nhưng mà kết quả lại ko vậy.Các cậu biết tôi mắc phải bệnh gì ko?-anh ta lại bắt đầu mếu máo.

Trông Uno lúc đó thật sự là khiến tôi rất đau lòng.Bình thường anh ấy vui vẻ là thế vậy mà giờ đây lại suy sụp, cứ như là ko còn chút sinh khí nào nữa ấy.Đã vậy mấy người còn lại cứ nhảy dựng lên,quát tháo om sòm bắt anh ấy phải nói.Tôi ko thể cầm lòng nổi.Tôi chạy lại ôm và dỗ dành Uno.

-Các anh đừng có như thế được ko?để anh ấy được yên một chút đi.-tôi gắt- nào Uno, chúng ta đi thôi-tôi đỡ anh ta dậy và diu lên trên phòng.

Hai chúng tôi cứ ngồi im suốt 3 tiếng đồng hồ.Tôi đợi cho anh ta bình tĩnh lại rồi mới dám mở miệng hỏi han:

-Anh ko sao rồi chứ?

Uno vẫn im lặng, bầu không khí trong phòng lúc này thật sự rất ngột ngạt.

-Chắc là em đã làm phiền anh rồi.Em đi ra ngoài để cho anh được ở một mình nhá!Có gì thì gọi em-tôi đứng dậy định mở cửa bước ra ngoài thì...đột nhiên Uno nắm tay tôi kéo lại

-Đừng đi.Em...em....có thể...ôm anh một chút được ko?-anh ta rụt rè đề nghị

-Uhm-tôi nhẹ nhàng ôm anh ấy vào lòng, vuốt vuốt mái tóc và khe khẽ hát một bài dân ca mà Jung Hoon ngày xưa vẫn thường hát ru cho tôi ngủ.Uno dần dần thiếp đi trên vai tôi.....

-Cậu ta sao rồi?-Hero thò đầu vào phòng thì thảo hỏi.

-Suyt!Chúng ta ra ngoài rồi nói-tôi đắp chăn cho Uno rồi cùng Hero đi xuống lầu.

Ở dưới này mọi người đang chuyền tay nhau tờ giấy kết quả khám bệnh của Uno. Phải nói là chữ nghĩa trong đó thật sự là rất “kinh hoàng”. Đọc đi đọc lại muốn “lòi” cả 2 mắt mà vẫn chẳng thể nào dịch ra được ông bác sĩ đó muốn nói gì vì ông ta viết... quá xấu. Ngay cả đến bác sĩ tương lai Xiah cũng đành chào thua. Vậy là mọi người đành phải ngồi đợi cho đến khi Uno tỉnh dậy thì mới biết được ngọn ngành của sự việc.

-Bây giờ thì đã có thể nói cho chúng tôi biết cậu bệnh gì rồi đúng ko?-Micky hỏi thẳng ngay khi vừa thấy Uno.Anh ta chắc là rất sốt ruột rồi.

-Các cậu đọc mà vẫn ko biết sao?Tôi bị một căn bệnh hết sức nan y, khó lòng mà qua khỏi đó là...“ruột lòi tới háng” (câu này hơi bị thô tục)

-HẢ???-tất cả mọi người đều đồng thanh hỏi lại khi nghe câu nói của Uno-phì....ha...ha...ha-sau đó ai nấy đều ôm bụng cười nghiêng ngửa.

-Có thôi ngay ko hử?nỡ lòng nào mà các người có thể cười trên nỗi đau của người khác được cơ chứ?-Uno hét lên

-Hồi nào đến giờ tôi chưa từng nghe qua cái bệnh gì mà kì cục đến vậy đây? Anh có nhầm ko hử?-Xiah vừa cười vừa hỏi Uno.

-Nhầm thế nào được?Rõ ràng trong này ghi như vậy mà.Nhìn xem-Uno chìa ra ọi người cái tờ giấy khi này-Đây, dòng này:“RLTH”-Uno chỉ tay vào dòng chữ nhỏ xú.

-Ông nội!đó là chữ viết tắt cơ mà!toàn là suy diễn-Max phẩy tay.

-Ừ tôi suy diễn vậy thì cậu dịch giùm đi xem nào-Uno mặt mày hằm hằm nhìn Max.

-Thôi cho tôi xin đi!đến nước này mà còn gây với nhau à?- Hero nhăn nhó-đúng là dòng chữ này tối nghĩa thật.Xiah!cậu cũng là người trong ngành chắc phải đoán ra được chứ?-anh ấy quay sang hỏi bố tôi.

-Đấy thấy chưa?chỉ có cái tên đó là đúng nhất thôi-Uno hớn hử khi thấy Xiah nhún vai tỏ vẻ chịu thua.

Đúng là ngoài cái tên bệnh quái dị ấy ra thì chẳng còn có cái tên nào khác phù hợp cả.Chúng tôi đành ngồi im lặng. Một lúc sau, bỗng một ý tưởng lóe sáng trong đầu tôi.

-Đúng rồi!sao lại ko nghĩ ra sớm vậy nhỉ?mình ngốc quá-tôi vỗ vỗ tay lên trán- bố!hay là mình thử gọi điện thoại hỏi trực tiếp bác sĩ đi!-tôi đưa ra đề nghị.

-Thông minh lắm-mọi người đều đồng thanh khen làm lỗ mũi tôi muốn nổ tung.

Sau 15 phút đàm thoại với vị bác sĩ kính mến đã khám cho Uno, Xiah cúp máy xuống cái rụp và cười sặc sụa.Ai nấy đều trở mắt ra nhìn hành động lạ thường kia của anh ta.Ko bí đã nghe được gì mà lại “lên cơn” như vậy nhỉ?Ko thể hiểu nổi.

Thêm 15 phút chờ cho Xiah cười xong, cộng thêm 15 phút nghe anh ta truyền đạt lại “di chỉ” của ông bác sĩ tổng cộng là hết 45 phút chúng tôi đã biết được sự thật.

Cái dòng chữ ghi tắt kia (RLTH) thật sự ra là “rối loạn tiêu hóa” vậy mà chúng tôi lại dịch ra thành “ruột lòi tới háng” thật đúng là hết biết.Một bài học “xương máu” được rút ra: “đi khám bệnh phải hỏi cho thật rõ ràng đừng có ba chớp ba nháng mà đọc bệnh này thành bệnh kia” (trích nguyên văn bởi Xiah).

27. Chương 27

Tôi ko phải là một đứa ham để ý đến chuyện của người khác và nhất là người đấy còn là Max.Tuy nhiên đây là một trường hợp ngoại lệ.Ko mún để ý cũng phải để ý bởi vì anh ta đã phơi bày cái bộ mặt hết sức

“thê thảm” của mình cả tuần ở cả ở trường và ở nhà. Việc này làm tôi khó chịu vô cùng (tất nhiên rồi, ai có thể bình thản được khi mà cứ phải gặp một người mặt mày chù ụ như cái bánh bao chiều như thía?).

Và theo như quan sát thì hình như anh ta đang gặp phải vấn đề gì đó rất nghiêm trọng nhưng mà chính xác đó là gì thì...thua. Max mấy ngày nay “ngày ko ngủ đêm ko ăn” ủa nhầm, là “ngày ko ăn đêm ko ngủ” mới đúng. Người thì gầy đi trông thấy rõ, hai mắt thâm quầng thoát nhìn cứ tưởng anh ta vừa bị...ai đâm ột phát.

Nhưng mà trong cái rủi cũng có cái may. Anh ta bị vậy nên tôi cũng chẳng phải nơm nớp lo “đề phòng” chiến tranh nổ ra. Và cũng ít tốn “nước bọt” nữa chứ.

Sáng nay, vừa chườn mặt lên trường Max đã đón sẵn ngay trước cổng. Anh ta dúm vào tay tôi một lá thư rồi chuồn thẳng.

Cái tên này seo mà “nhí nhảnh như con chó cảnh”, “hồn nhiên như con bò điên”, “tung tăng như con lăng quăng” thế nhỉ? Mún nói gì thì nói ra quách cho rùi còn bày đặt thư với chả từ. Phiền phức.

Trong thư anh ta bảo tôi 5:00 pm đến vườn trường có chuyện. Hém lẽ là muốn hẹn hò với tôi? Hay là “tĩnh tồ”? OH MY GOD! Chúa cứu rỗi linh hồn con. Thì ra cả tuần ko ăn ko ngủ là vì chuyện này đây àh? Phải làm sao đây bi h? Tôi chả mún có quan hệ gì với thằng cha này đâu. Help me!

Tính thiệt so hơn cả buổi cuối cùng tôi cũng thử liều đi đến chỗ hẹn xem sao. Để có gì còn giải quyết kịp thời chứ lẩn tránh cũng chẳng phải là cách hay. Nếu như anh ta “tĩnh tồ” thật thì tôi cũng sẽ nhẹ nhàng từ chối và “rút lui” một cách êm đẹp. Nhưng mà hình như tôi suy nghĩ hơi thái quá thì phải. Nhỡ đâu ăn phải dưa bở thì làm thế nào? Thôi kệ đi. Cứ đến đó rồi tùy cơ ứng biến...

Đến nơi thì Max đã có mặt từ hồi nào và đứng bên cạnh anh ta còn có một cô gái nữa. Vậy là sao đây? Tôi từ từ tiến đến chỗ bọn họ với một dấu hỏi to đùng hiện lên trên mặt. Vừa thấy tôi Max đã cản nhand:

-Trễ roài đấy! Làm gì mà muộn vậy?

-Trễ đâu mà trễ?-tôi cãi lại.

-Hừ. trễ mất một...1s mà còn nói nữa hả?-anh ta cũng đốp lại

Trời cao đất dày ời xuống đây mà xem này. Cái tên Max này chắc tại trời nóng quá cho nên chạm mạch mất roài. Chỉ vì ở đây còn có cô gái kia chứ nếu ko thì...bốp...chát...bốp=>vào quan tài nằm. Số của người cũng còn may lắm Max ạ.

-Chào bạn. Mình là Jenny. Hân hạnh được làm quen.-tôi cố dần cơn giận xuống và gượng cười.

-À chào. Mình là Kim Tae Hee. Rất vui khi được biết bạn-cô gái kia cũng mỉm cười.

-Này! kêu tôi ra đây làm gì? Chứng kiến cảnh 2 người tay trong tay à? Nếu vậy thì còn khuya nhá. Tôi về đây-tôi khều Max và thì thầm.

Anh ta chẳng thèm trả lời trả vốn gì sất. Max lấy tay choàng qua vai tôi và kéo tôi xích vào lòng của anh ta.

-Người yêu của anh chính là cô ấy đấy. Xinh đẹp phải ko? Bọn anh sẽ làm đám cưới dù có được sự cho phép của bố mẹ hay ko. Vì vậy nên anh rất xin lỗi, anh ko thể chấp nhận tình cảm của em được, vì anh ko muốn phụ bạc cô ấy.-Max nói chậm rãi, từng từ từng từ một được phát âm một cách chuẩn xác, hình như anh ta muốn cho cô gái kia nghe thật rõ.

Tae Hee lần tôi đều hết sức bất ngờ trước sự việc ấy. Tôi chỉ biết tròn mắt, há hốc mồm ra nhìn Max mà chả thể mở miệng ra nói được một lời phản bác nào. Và đó cũng là một sự sai lầm to lớn.

Sau một hồi bình tĩnh lại, Tae Hee nhìn chăm chăm vào tôi với một đôi mắt tóe lửa, khuôn mặt đanh lại, nụ cười tắt trên môi. Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến tôi rùng mình, cả người nổi đầy gai ốc. Tae Hee rất xinh đẹp, mới nhìn thì có vẻ như rất thánh thiện nhưng trong cái thời khắc này thì tôi lại thấy ẩn chứa bên trong cái vẻ hiền dịu ấy là một tính cách hoàn toàn trái ngược. Điều đó được thể hiện rõ nét nhất qua ánh mắt. Tôi bây giờ cứ như một con cún con, co rúm người lại và sợ sệt nép sát vào người Max mong chờ một sự chở che. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi yếu đuối như vậy.

-Cô gái này sao? Ko ngờ khiêu thủy mỹ của anh lại kém đến vậy. Một đứa xấu xí như thế mà lại hợp hôn được anh sao?-Tae Hee buông ra những lời thật sự rất khó nghe.

-Này cô! Tôi ko biết chuyện gì đang xảy ra giữa 2 người nhưng mà cô là một người có học, hãy cư xử sao cho có văn hóa một chút đi-tôi cũng vênh mặt lên ra vẻ thách thức cô ta.

...Bắc...-trước mắt tôi là một cảnh tượng y hệt trong phim.Tae Hee đang dang tay lên chắc định cho tôi một bạt tai còn Max thì đã kịp thời nắm tay cô ta lại.

-Mọi chuyện dừng ở đây được rồi. Tôi cấm cô ko được làm tổn hại đến cô ấy.Nhớ đấy.-Max gần giọng và nhìn Tae Hee bằng ánh mắt “rực lửa”.

Nói xong, anh ta liền kéo tôi đi ra khỏi nơi ấy. Anh ta đi nhanh đến nỗi tôi chạy theo ko kịp.Mà đứng lại thì cũng ko được vì tay tôi đang bị anh ta nắm chặt mất rồi. Max lúc này cứ như là đang chạy trốn vậy.

Chúng tôi dừng lại ở một kho đựng dụng cụ thể dục.Tôi dẫn tay ra khỏi tay anh ta và nhảu nhó:

-Anh làm cái trò gì vậy hử?Tôi mún 1 lời giải thích.

-Rất tiếc thưa thím hai.tôi chả có lời giải thích nào cả-Max nhún vai và cười cười như muốn trêu ngươi tôi.

-Lần này anh chết chắc-tôi nhào vô người anh ta, cào, cào, đâm, đá, giật tóc,...

-Chết “dì” cháu ơi! Bỏ ra rồi “dì” sẽ nói-Max la bãi bãi và cố đẩy tôi xuống người anh ta.

Sau khi đã chỉnh đốn lại trang phục, anh ta tường thuật lại sự việc như sau.Kim Tae Hee là con gái ruột của chủ tịch tập đoàn HAESON-một tập đoàn nước hoa cũng có danh tiếng ko kém gì tập đoàn GLOBAL của nhà Max. Hai tập đoàn này trước đây cạnh tranh nhau khá là gay gắt nhưng trong dạo gần đây do làm ăn thua lỗ nên HAESON buộc lòng phải giãn hòa với GLOBAL.Và để chứng tỏ thiện chí thì họ hứa sẽ gả con gái duy nhất của mình là Tae Hee cho Max-con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn GLOBAL.Và theo như lời Max nói thì cô gái này rất thix anh ta.Vì vậy cho nên tôi hum nay mới phải làm bia đỡ đạn cho anh ta dưới một địa vị hết sức “khủng khiếp” :bạn gái của Max.

Đúng là kiếp trước tôi mắc nợ anh ta thật rồi cho nên đến kiếp này tôi cứ phải chịu mọi hậu quả do anh ta gây ra.

-Thôi chúng ta về đi.Muộn rồi-tôi thở dài đứng dậy

Max cũng lặng lẽ bước theo.Thế nhưng hồi ời.Cánh cửa đã được khóa từ lúc nào.Chúng tôi bị nhốt...

28. Chương 28

Cánh cửa đã khóa trái, và chúng tôi bị nhốt. Hay thật! Tôi mà biết đứa ngốc nào đã làm chuyện này thì...Tên Max đang loay hoay tìm cách thoát ra ngoài. Anh ta cứ chạy loăng quăng khắp phòng nhìn cứ như là con vịt í, trông buồn cười ko thể chịu nổi.Còn tôi thì ngồi vào một góc phòng “ngắm” anh ta.Vào những lúc thế này mới thấy Max cũng ko đến nỗi tệ, tuy nhiên đầu óc thì chưa được phát triển cho lắm.

-Cô làm cái trò gì đấy?đến đây giúp tôi một tay đẩy cánh cửa ra đi!-Max nhảu nhó quay sang tôi.

-Anh nghĩ sao mà nói vậy hả? Chỉ 2 chúng ta thôi làm sao đẩy nổi chứ?-tôi đập lại.

-Nói nghe hay quá nhi.Vậy chắc là cô đã có cách để thoát ra ngoài rồi?-anh ta tiến lại gần tôi và hỏi bằng một giọng chế giễu.

-Tôi hỏi anh, điện thoại di động dùng để làm gì?

-ĐTDD thì liên quan gì ở đây?...Ờ...này!sao hum nay lại thông minh đột xuất vậy hả?-Max sau một hồi mặt nhảu mày nhó cuối cùng cũng hiểu được ý của tôi.

Anh ta lôi từ trong túi ra “chú dế” và sau một hồi loay hoay cuối cùng kết quả là một câu nói tôi ko mong đợi chút nào:

-Ở đây ko có sóng.

-Sao lại thế?hay là điện thoại dỏm hả?-tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi ngờ.

Vừa hỏi, tôi vừa lấy di động của mình ra xem thử thì hời ôi!đúng là ko có lấy một hột sóng.Tôi đành nhìn anh ta cười trừ.

-Má Hai à!sáng kiến của cô hay thật đấy nhỉ?-Max buông lời châm chọc.

What? Má Hai á? Anh ta dám kêu mình như thế sao? Thật là ko thể tưởng tượng được.Nếu như là thường ngày thì chắc là sẽ “đi châu ông bà” sớm roài.Nhưng hôm nay bốn cô nương đây ko có hứng thú, về nhà mua con gà cúng tạ ơn tổ tiên đi là vừa Max ạ! Hừ...

Bên ngoài trời đã tối.Bi h đã là 7g30'.Bụng thì đói cồn cào, đã vậy toàn thân lại run lên vì lạnh nữa chứ, thật đúng là thảm họa.Tự dưng bị lôi kéo vào “vòng xoáy ân oán” giữa 2 người Max-Tae Hee rồi giờ lại chịu cảnh giam cầm thế này. Người ta thì được sinh vào “ngôi sao sáng” còn tôi là bị sinh “nhầm” vào “ngôi sao xẹt”...hic...hic...hic...

Tôi còn phải chịu đựng cái cảnh này trong bao lâu nữa hả trời?Thà đập đầu vào tường tự tử còn sướng hơn là phải chịu rét chịu đói như vậy.Thử nghĩ mà xem, giữa “con ma ốm đói” với “con ma mập mạp khỏe mạnh” thì bạn chọn bên nào?Tất nhiên là phương án 2 roài.Đúng hem?

Max ko biết kiếm đâu ra được một tấm chăn.Thế là dù ko muốn cách mấy thì 2 đứa chúng tôi cũng phải... đắp chung.

Ấm quá!đây là lần đầu tiên tôi ngồi gần Max thế này.Một cảm giác lạ lùng len lỏi trong tôi.Chắc tại bị lạnh suốt 2 tiếng đồng hồ giờ lại được sưởi ấm nên mới vậy thôi, ko có gì lạ cả, ai cũng vậy thôi mà.

-Này!dựa vào đây đi!-Max chỉ tay vào vai của anh ta.

-Uhm!-tôi ngoan ngoãn dựa đầu vào Max và từ từ thiếp đi...

Max.

Ồi gọi ới!Tôi bị ma nhập rồi hay sao ấy, tự dưng lại làm cái chuyện ngu ngốc gì đây hok biết?...Ủm nhưng mà...cũng hay đấy chứ.Lần đầu được Jenny dựa vào mình thế này. Khỉ thật!tim mình sao lại đập mạnh vậy chứ?

-E hèm!Jenny này!Anh...anh có chuyện muốn nói với em.-tôi ngập ngừng lên tiếng- Hồi nào đến giờ em vẫn bảo là anh ghét em nhưng thật ra ko phải vậy đâu...Uhm,đúng ra thì lúc đầu mới gặp cũng hơi...à...vì em lúc đó cứng đầu, ngoan cố khó bảo quá chừng.Nhưng mà sau này thì anh lại ko thấy vậy nữa.Càng ngày anh lại càng phát hiện ra em có rất nhiều điểm tốt.Mặc dù hay gây với em nhưng đó là vì anh muốn được thấy em vẫn ổn và... nhất là lúc em giận trông đáng yêu lắm đấy!Biết ko hả cô ngốc?

Im lặng. ko một tiếng đáp trả.

-Này!em có nghe ko vậy?-tôi quay sang nhìn Jenny.

Cô ấy đã ngủ trên vai tôi từ lúc nào.Chắc là nãy giờ tôi nói chuyện với “khi không” (không khí) roài.Con nhỏ này đúng là ko biết điều.Lúc tôi nói chuyện tử tế, thật lòng thì lại ngủ khì như con mèo.

Nhưng tôi ko giận, ngược lại lại thấy như vậy mới đúng là Jenny (của tôi).....

29. Chương 29

Từ sau khi cái vụ kia xảy ra thì hình như thái độ của mọi người trong nhà bỗng trở nên lạ thường. Đầu tiên là Uno và Xiah, một người thì bám sát tôi, người còn lại theo Max, nhất quyết là ko cho chúng tôi được đến gần nhau. Tiếp đến là Hero, anh ta thì lại “chăm sóc” tôi một cách thái quá, cứ làm như tôi là một đứa con nít ko bằng ấy!

Và cuối cùng, người này chính là người làm tôi muốn “nổ não”, đó là Mic. Suốt cả tuần qua, anh ta ko thèm cười với tôi lấy một lần, nói với tôi lấy một lời, phớt lờ tôi ra mặt. Tôi có cảm tưởng mình giống như là không khí, ko hề tồn tại dưới con mắt của anh ta. Tôi đã tự kiểm điểm lại bản thân xem mình có làm gì khiến anh ta phật lòng ko nhưng lại thấy mình chưa hề “động chạm” gì đến Mic cả. Và tôi cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi, cho đến hôm nay thì thật sự là bó tay. Thế là đành phải gặp anh ta hỏi cho ra lẽ mới được.

-Em có chuyện muốn nói-tôi đem cái bộ mặt hầm hầm xuống gặp Mic.

Anh ta đang chuẩn bị bữa trưa. Và cũng như mọi ngày, Mic tuy thấy tôi nhưng vẫn làm ra vẻ ko hề biết gì. Nếu có ai hỏi tôi rằng “người nào làm bạn cảm thấy khó hiểu nhất?” thì tôi sẽ đáp ngay ko ngần ngại, đó là Micky. Anh ta quả thật là một con người khó gần. Khuôn mặt ko hề biểu lộ một chút cảm xúc nào, cứ bình thản như ko ấy. Giả vờ hay thật!

-Anh có nghe em nói ko vậy?-tôi hét lên

-Tôi đang bận! có gì để sau đi!-Mic lạnh lùng đáp.

-Sẽ ko có lần sau đâu. Hoặc là bây giờ hoặc là ko bao giờ-tôi gần giọng.

Có vẻ như Mic đã hơi “xiêu lòng” trước câu nói đó. Anh ta từ từ tiến đến chỗ tôi, đặt tay lên vai tôi, siết chặt.

-Cô muốn gì nào? hết ve vãn Max rồi và giờ là đến lượt tôi sao?-Mic nhìn tôi bằng ánh mắt giận dữ.

-Anh đang nói cái quái gì vậy hả?-tôi ngạc nhiên hỏi lại

-Hừm! ngây thơ ko hiểu hay là giả vờ ko hiểu? Tôi đã nhầm khi nghĩ rằng cô ko giống với mấy đứa con gái kia. Hóa ra cô cũng tầm thường như bọn chúng thôi.-Mic hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt đỏ bừng, thốt ra từng lời cay độc đó với tôi.

Tôi cứ đứng như trời trồng trước Mic. Những điều anh ta nói khiến tôi đau quá đi. Tôi ko biết mình đã làm gì sai, nhưng dù thế nào anh ta cũng ko nên xúc phạm tôi như thế chứ?....Khoan đã! Max, hình như lúc này Mic có nhắc đến Max thì phải. Hay là vì chuyện đó?

-Có phải anh giận vì chuyện em và Max đã ở cùng nhau suốt một đêm ko? Phải vậy ko?-tôi hỏi dồn.

-Tôi việc gì phải giận ệt chứ? Cô bắt lầm cũng chỉ là một món đồ chơi đối với Max mà thôi, nó chỉ muốn trêu đùa cho vui. Vậy nên hãy tỉnh giấc mơ đi, đừng có bám theo nó như thế, trông khó coi lắm.

Bây giờ thì tôi đã hiểu anh ta như thế là vì sao rồi. Nhưng tôi với Max có làm gì nên tội đâu cơ chứ? Chúng tôi chỉ là bị nhốt và phải ở cùng nhau một đêm trong căn phòng đó thôi chứ có gì ghê gớm đâu? Hình như đã có hiểu lầm gì ở đây thì phải.

-Thật sự là tối hôm đó chẳng xảy ra chuyện gì cả!-tôi phân trần với hy vọng sẽ xóa đi sự hiểu lầm của Mic.

-Tôi là con nít lên 3 đấy à? Một nam một nữ ở cùng với nhau suốt một đêm trong căn phòng kín mà bảo là chẳng xảy ra chuyện gì? Nói vậy ai tin chứ?-Mic gắt. Cô có biết tôi đã lo cho cô đến thế nào ko? Nhưng hóa ra tôi lại biến thành thằng ngốc vì cô vẫn vui vẻ cười nói như chưa từng xảy ra chuyện gì đấy thôi. Một đứa con gái như cô có quyền gì mà khiến tôi phải đau đớn như vậy chứ? Tôi ghét cô, rất ghét! Vậy nên đừng có mà lảng vảng đến gần tôi nữa, tôi thật sự khó chịu lắm.

Chuyện gì đang xảy ra đây? Đầu óc tôi như quay cuồng, mỗi câu nói của Mic cứ như một con dao đâm thẳng vào ngực tôi, đau nhói. Nói vậy khác nào bảo tôi là một đứa con gái lẳng lơ? Tôi có làm gì nên tội đâu cơ chứ? Cả Max cũng vậy, chúng tôi hoàn toàn trong sáng cơ mà? Thì ra bấy lâu nay mọi người trong nhà này có thái độ như vậy là do nguyên nhân này. Dưới con mắt của bọn họ, tôi tầm thường, rẻ rúng như vậy

sao?Đau quá.... tìm tôi như muốn nổ tung.Từng giọt nước mắt trào ra...Tôi khóc như chưa bao giờ được khóc.Hết thật rồi!Có lẽ tôi sẽ quay trở lại Mĩ.Mọi chuyện nên kết thúc ở đây sẽ tốt hơn.Nếu còn ở lại đây thêm một ngày nào nữa chắc sẽ chẳng thoải mái gì cho cả tôi và cả Mic, Uno, Hero,Max, Xiah...

30. Chương 30

..Soledad

It's a keeping for the lonely

Since the day that you were gone

Why did you leave me?

Soledad

In my heart you were the only

And your memory lives on

Why did you leave me?

Soledad...

Bài hát Soledad vang lên.Thì ra Bi sử dụng chế độ ColorRing.Đúng là ca sĩ có khác, chọn bài cũng hay ra phết.

-Xảy ra chuyện gì rồi hả tiểu thư của tôi?-vừa bắt máy anh ấy đã hỏi tôi ngay.

-Anh Hai! Lâu lâu em gái gọi đến hỏi thăm vậy mà lại nói thế hử?Coi có được ko?-tôi giả vờ giận dỗi.

-Hi hi,!-Bi cười- à mà em rảnh ko?đến đây đi, anh đang chán như con gián đây!

-Uhm...chậc!em đến liền đây-sau một phút đắn đo, tôi cũng chấp nhận.

Hai hôm nay đầu óc tôi cứ rối bời, chẳng nghĩ được việc gì nên hờn cả.Có lẽ trước khi đưa ra quyết định có về lại Mĩ hay ko thì chắc sẽ phải đến một nơi nào đó thật yên tĩnh, một nơi ko có 5 người DB để đầu óc được thanh thần trở lại.Hai ngày nay không khí trong nhà ngột ngạt tưởng chừng ko thở nổi.Mọi người ko ai nói với ai câu nào, cũng chẳng thèm nhìn nhau.Ai cũng nhốt mình trong phòng.Sống kiểu này thật sự tôi chịu ko nổi...Cũng may là đợt thi cuối học kì đã chấm dứt chứ nếu ko thì lưu ban cả lũ mất.Chắc tôi sẽ xin nghỉ học 2 tuần...

Tôi nhanh chóng thu dọn quần áo và viết một bức thư để lại trên bàn cho 5 người bạn họ, chứ nếu phải gặp mặt mà nói thì tôi ko đủ can đảm.Xong xuôi đâu đó mọi việc, tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi ngôi nhà đó...

Tại nhà Bi

-Ôi!thoải mái thật đấy!-tôi vứt vali xuống sàn và nằm phịch xuống cái salon.-Hai nè!cho em ở đây cỡ 2 tuần nhé!-tôi nói với Bi.

-Đồng ý cả 2 tay, 2 chân lun đó chứ.Hay là em về ở hẵn đây đi!-Bi đề nghị.

...Kính koong!...kính koong...!kính koong!...-chuông cửa reo liên hồi

-Ai vậy ta?hôm nay mình được nghỉ cơ mà?-Bi vừa ra mở cửa vừa lẩm bẩm -...O?Jung Hoon?-Bi ngạc nhiên .

-Uh! cho em ở nhờ đây một hôm được ko? Con bé Moon bám sát dữ quá-Jung Hoon cười-Ủa?Jenny?sao em cũng lại ở đây?-Jung Hoon cũng ngạc nhiên khi vừa thấy tôi.

-Hồi! cái nhà này riết rồi thành trại tị nạn hồi nào hèm hay àh!-Bi thử dài-nhưng mà thôi, cũng hiểm khi 3 chúng ta lại đông đủ thế này, tôi đề nghị hôm nay mở party đi!

Đúng vậy!cũng đã lâu lắm rồi chúng tôi mới lại được ngồi với nhau như vậy.Lúc còn nhỏ thì chúng tôi thân thiết như hình với bóng, chẳng khi nào rời xa nhau. Nhưng khi đã lớn, đã có thể tự làm chủ được cuộc sống của mình rồi thì mỗi người lại ra đi để theo đuổi ước mơ của riêng mình.Ở phương trời riêng đó, ai cũng bận rộn nhiều việc đến nỗi chẳng còn thời gian để mà nghĩ đến việc quây quần bên nhau thế này.Quả thật hôm nay ông trời đã giúp chúng tôi! Dù ko ai nói ra nhưng tôi biết, ai cũng cảm thấy rất vui...Mọi thứ trước mắt bỗng nhòe đi.Tôi lại khóc rồi.Dạo này tôi thấy mình yếu đuối ghê.Động một chút là nước mắt lại trào ra.

-Jenny!em sao vậy? -em đau ở đâu àh?-Bi và Jung Hoon vẫn vậy, vẫn lo lắng đến cuồng cuồng khi thấy tôi khóc.

-Ko!chỉ vì em vui quá thôi-tôi vừa lau nước mắt vừa cười.

-Cái con nhỏ này làm bọn anh hết hồn - Lớn to đầu rồi mà còn mít ướt-cả hai người cùng mắng yêu tôi.

Nếu có ai hỏi rằng hạnh phúc là gì? Thì tôi sẽ ko ngần ngại mà đáp ngay rằng đó chính là giây phút này đây.Giây phút được ở bên cạnh những người thân yêu nhất của mình.Ước gì thời gian ngừng trôi thì hay biết mấy...

Trong khi đó tại nhà của DB-phòng Hero.

Mấy ngày nay trong nhà cứ im lặng đến đáng sợ. Chẳng biết sao mà Jenny cứ tránh mặt mọi người. Chuyện của cô ấy với Max, bọn tôi đã thống nhất là ko nhắc đến nữa rồi mà, vậy thì ai là người nói ra cơ chứ? Thấy Jenny buồn như vậy lòng tôi cũng quặn đau.Đã mấy lần định đến nói chuyện với cô ấy nhưng rồi lại chẳng biết phải bắt đầu như thế nào cho tiện nên thôi. Nhưng đến hôm nay thì ko chịu được nữa rồi, nhất định phải gặp cô ấy, cho dù ko nói gì cũng được nhưng chắc cũng làm cho Jenny cảm thấy bớt nặng nề hơn phần nào.

Nghĩ là làm, tôi liền đến phòng của Jenny.

-Cốc...cốc...cốc...anh Hero đây!-tôi vừa gõ cửa vừa nói.

Ko một tiếng trả lời.Hình như cô ấy đã ra ngoài rồi thì phải.Tôi định quay lưng đi thì bỗng dưng có một sức mạnh vô hình nào đó cứ thôi thúc tôi phải bước vào phòng. Biết là làm thế thật ko hay chút nào nhưng mà dù sao thì...đây cũng từng là phòng của tôi còn gì? Vào xem một chút rồi ra, chứ có làm gì xấu đâu chứ?

Phòng con gái có khác, vừa gọn gàng ngăn nắp lại vừa có mùi thơm thoang thoảng nữa.Tôi đưa tay chạm vào từng món đồ trong phòng.Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm người tôi.Vừa hồi hộp lại vừa vui sướng.Tôi đang làm trò điên khùng gì đây hả trời?...

Bất chợt tôi thấy một bức thư.Vì tò mò nên cầm lên xem thử.

Trích:

Gửi Hero, Xiah, Uno, Micky, Max!

Em thật sự rất cảm ơn các anh trong thời gian qua đã giúp đỡ cho em rất nhiều.Trong khi đó em lại chẳng làm được gì cho các anh, chỉ toàn gây rắc rối, phiền phức thôi,thành thật xin lỗi.

Nói thật, em rất vui khi được là một thành viên trong ngôi nhà này, được quen biết các anh là một điều may mắn.Nhưng có lẽ mối quan hệ giữa chúng ta đã ko còn tốt đẹp nữa rồi.

Em sẽ đi nghỉ ngơi một thời gian.Nhanh thôi!Và nhất định sẽ trở về gặp các anh.Hứa đấy!Nhưng còn hôm nay thì rất xin lỗi vì ko thể trực tiếp tạm biệt được với mọi người.Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy.Và đừng có vứt đồ đạc của em đi, khi quay lại lấy mà ko có thì các anh biết tay em...

Jenny.

Cái gì thế này?thì ra Jenny đã đi rồi à?Ko thể tin được.Tôi biết phải làm sao bây giờ đây?...

31. Chương 31

Hero.

Một cuộc họp khẩn cấp được mở ra, ngay bây giờ, tại phòng khách, tất cả mọi người đều có mặt. Mặc dù đã đọc xong bức thư của Jenny nhưng bọn nó vẫn cứ lặng thinh. Điều này trái ngược hoàn toàn với dự đoán, tôi cứ nghĩ bọn nó sẽ nhảy dựng lên, hay ít ra cũng nói được một câu chữ, vậy mà đằng này lại...

-Mọi người nói gì đi chứ? Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà còn làm cái bộ mặt như đưa đám vậy hả? Đến tôi đây còn muốn bỏ nhà đi nữa huống chi là Jenny-tôi “xổ” ra một tràng để trút giận.

-Tất cả là tại tôi-Mic đột ngột lên tiếng-Tôi đã nói những lời ko nên nói với Jenny, cô ấy bỏ đi là vì tôi, vì tôi cả.-cậu ta nói bằng giọng hối hận, xen lẫn đau đớn.

-Cái gì? Micky? tại sao cậu lại làm vậy?chẳng phải chúng ta đã thống nhất với nhau là ko nhắc đến chuyện ấy trước mặt cô ấy sao?-Uno nói như trách móc.

-Thảo nào mấy hôm nay con bé có vẻ buồn.Mẹ nó làm sao lại có thể...-Xiah thở dài.

-Thôi tất cả im lặng hết đi!Giờ là lúc để đổ lỗi cho nhau sao?Thay vì tốn thời gian vì những chuyện vô bổ ấy, hãy tìm cách liên lạc với Jenny đi-Max bỗng đứng quát lên.

Tất cả mọi người đều ngậm chặt miệng lại hết, ko nói thêm gì nữa.Max là vậy, lúc bình thường trông cậu ta rất “baby”, “dịu dàng”,khiến ai cũng muốn làm quen.Nhưng khi đã chứng kiến cảnh cậu ta nổi nóng lên rồi thì...lần sau thấy mặt Max ở đâu là “chạy mất dép” liền.Ngay cả bọn tôi đây mỗi lần như vậy cũng muốn “rụng tim” lun ấy chứ...

Sau một tiếng đồng hồ làm việc cật lực, vận dụng hết tất cả mọi phương tiện có thể liên lạc được như:điện thoại bàn, di động...cuối cùng kết quả vẫn là con số 0 tròn trĩnh.Ko một ai biết Jenny đang ở đâu, ngay cả Song và Moon-2 người bạn cực kì thân thiết với cô ấy cũng hoàn toàn “mù tịt”.

-Thôi gác lại để sáng mai đi.Chắc Jenny cũng phải đến trường chứ, đúng hok?-Uno lên tiếng.

-Uhm, chắc vậy.Mọi người chắc mệt rồi, ai về phòng nấy đi-Max thở dài rồi bước đi lên lầu.

Bọn tôi cũng lần lượt về phòng mình...

Sáng hôm sau. Tại trường.

Cả đêm tôi ko tài nào ngủ được.Sáng ra lại thấy 4 đứa kia, đứa nào đứa nấy mặt mũi bơ phờ, mắt trũng sâu, thâm quầng.Chắc cũng trong tình trạng như tôi.Hình như bọn nó rất lo lắng.Ko biết từ khi nào Jenny đã trở thành một thành viên ko thể thiếu của nhóm bọn tôi.Chúng tôi từ hồi nào đến giờ chỉ chơi với nhau, tạo thành một vòng tròn khép kín, ko ai có thể bước vào. Còn bình thường đối với mọi người thì cũng chỉ “xã giao” nói vài câu hoặc như Max, Uno thì tươi cười với mấy fan hâm mộ nữ nhưng chỉ “chơi đùa” vui chút thôi. Nhưng Jenny lại là ngoại lệ, cô ấy đã phá vỡ được cái vòng tròn do 5 chúng tôi tạo lập, ko những thế mà lại còn là tâm của nó nữa chứ.

Một cảm giác mâu thuẫn đang dâng lên trong người tôi.Vừa thấy vui vì Jenny đã là một thành viên trong nhóm, nhưng lại cảm thấy có cái gì đó hơi “tưng tưng”.Tuy ko ai nói gì nhưng tôi đã cảm nhận được bọn Uno, Mic, Xiah, Max có một tình cảm “đặc biệt” dành cho cô ấy nhưng ko thể hình dung ra được đó là gì.Và bản thân tôi cũng vậy.Nhưng tôi chỉ muốn Jenny là một người đặc biệt của riêng tôi mà thôi.Tôi nghĩ vậy có quá ích kỉ chẳng?

-Bó tay rồi.Hum nay Jenny vắng.Cô ấy xin nghỉ 2 tuần.-Max bước ra khỏi lớp với một khuôn mặt thiếu não và thông báo một câu khiến cho 4 gương mặt đang từ trạng thái “hớn hở” chuyển sang trạng thái “ỉu xìu”.

-Thế này thì chỉ còn nước chờ thôi chứ biết làm gì.-Xiah thở dài.

-Bi sắp ra album mới đây-một đứa con gái đi thoáng qua chúng tôi nói với người bạn của cô ta.

Một ý tưởng lóe sáng trong đầu tôi khi vừa mới nghe nhắc đến Bi. Tại sao lại ko nghĩ ra là Jenny rất có thể ở nhà anh ta nhỉ? Ở cái đất nước “đại hàn dân quốc” này thì cô ấy chỉ có mỗi chỗ ấy để đến thôi.

-Này!tôi biết chỗ...-đang nói bỗng dừng tôi lại ngậm miệng lại.

-Chỗ gì?-Max quay lại hỏi.

-À!ko có gì-tôi lắc đầu.

Thật ko thể tin nổi! Tôi đã nói dối. Tại sao lại như vậy? Tôi bị gì thế này? Lí trí của tôi giờ nó đã bị khổng chế mất rồi. Thôi mặc kệ vậy, đến đâu hay đến đó. Việc cần nhất bây giờ là phải đến nhà Bi xem có Jenny hay ko. Nghĩ là làm, tôi ko vào lớp mà nhanh chóng bước ra khỏi cổng trường...

32. Chương 32

Đang ngủ ngon giấc thì tôi bỗng bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa. Chắc là “ông Hai già” bỏ quên thứ gì roài chứ hèm chạy đâu hít. Có “key” thì tự mở cửa vào đi còn bày đặt nhấn chuông, làm hỏng cả giấc mơ đẹp của người ta. Đã vậy cho ông chờ “mọc mộng” lun. Thế nhưng trận đấu mang tính thử thách lòng kiên nhẫn này đã kết thúc bằng việc tôi phải “từ giả” cái giường thân iu (vì tôi thương đôi tai của mình mà).

Cứ định ninh đó là Bi nên tôi cứ để nguyên đầu tóc rối bời + khuôn mặt ngái ngủ ra mở cửa và ko quên khuyến mãi thêm một lời cần nhắn:

-Cái tật đi đâu quên đó bao h mới bỏ được đây? Cứ vậy hoài thì thế nào cũng... “ế” à xem.

-Jenny!Đúng là em ở đây!-một giọng nói khá quen thuộc vang lên (nhưng hèm phải Bi) với vẻ rất vui mừng.

Và ngay sau đó tôi bị ôm chặt đến nỗi ko thở được. Hình như người con trai ấy sợ nếu nới lỏng vòng tay ra thì tôi sẽ biến mất vậy. Tôi thật sự rất bất ngờ, ko phải vì.. “bị ôm” đâu mà là vì ko nghĩ rằng Hero lại có thể tìm đến nhanh như thế.

-Hero...em ngộp thở chết mất!anh có giận thì cứ đánh mắng chứ đừng phạt kiểu này!-tôi rên rỉ thảm thiết.

-Ôi!anh...anh xin lỗi!em ko sao chứ?tại anh mừng quá...-Hero buông tôi ra vừa thanh minh, vừa cười hiền.

Anh ấy đẹp thật!lúc cười lại càng “xinh” tợn, cứ như là một thiên thần í. Ôi trời đất ơi!trong hoàn cảnh này mà tôi lại bị “diễn đảo” bởi sắc đẹp ấy. Tỉnh lại Jenny!Tôi thở mạnh và lấy lại bình tĩnh.

-Anh đã rất sợ khi nghĩ đến việc sẽ ko bao h được thấy em mỗi ngày, ko được nghe giọng nói, tiếng cười trong vạt của em...chúng ta cùng về nhé?-Hero hỏi nhỏ.

-Em...em...-tôi ấp úng và cúi gầm mặt để tránh ánh mắt của Hero. Nó quá nồng nàn, ấm áp khiến tôi cảm thấy sợ.-em ko thể về và cũng ko muốn về. Em cần phải có thời gian để suy nghĩ,vậy nên...

-Uhm!anh hiểu rồi!-Hero có vẻ thất vọng và buồn.

Thà rằng anh ấy cứ mắng sang sảng như mấy tên kia thì chắc là tôi sẽ nhẹ nhõm hơn, dễ chịu hơn nhưng đằng này lại cứ dịu dàng như thế làm ặc cảm tội lỗi cứ dâng lên, cuộn cuộn như sóng biển trong lòng tôi. Hero có cái gì hơi khác thì phải, tôi cảm nhận thấy thế. Tự dừng tôi lại ngại khi nhìn vào mắt của anh ấy.

-Em chỉ ở đây 2 tuần thôi mà!Nếu anh muốn thì cứ đến đây chơi thường xuyên là được mà?-tôi đành phải nói vậy để bớt áy náy.-à nhưng mà ko được để cho 4 người kia biết đâu đấy. Đây là bí mật của anh và em thôi. Nhá?anh hứa đi!-tôi dặn thêm.

-Tưởng jì, chuyện đó dễ như xơi kẹo í mà!Anh hứa-Hero ngoắc tay với tôi và cũng lại cười.-Jenny này!nói chuyện này ra thật ko phải nhưng mà...anh đói bụng quá-anh ấy xoa xoa cái bụng dẹp lép của mình.

-Phi...ha ha ha!-tôi cười sặc sụa, cười nghiêng ngửa. Cứ tưởng anh ấy nói chuyện gì quan trọng lắm.-anh làm gì mới giờ này đã than đói?Mic đâu?-tôi hỏi

-Cả ngày hôm qua đến h có ai thiết ăn uống, nấu nướng gì đâu?-Hero nhăn nhó.

-Thôi vào nhà đi đã rồi tính sau.Chứ đứng ở ngoài này người ta xoi mói ghê quá-tôi kéo anh ấy vào nhà.

Lục tung căn bếp mà ko tài nào tìm ra một thứ gì có thể bỏ vào mồm được.Đúng là Bi có khác, lười nấu nướng thấy sợ (giống tôi).Mà nếu có đi chẳng nữa thì với “tài năng xuất chúng” của mình nhất định món ăn tôi làm ra đến cả...con cún còn ko thèm ăn vì sợ ngộ độc nữa chứ đừng nói người.

-Ồ gần đây hình như có siêu thị thì phải?-Hero hỏi.

-Uhm, hình như vậy-tôi đáp.

-Vậy mình đi ra đó mua thức ăn đi.Rồi anh sẽ nấu một bữa ra trò.Em vẫn chưa thưởng thức món ăn anh làm mà đúng hok?

-Gi?anh đang đùa đấy à?-tôi nghi ngờ hỏi lại-nếu anh nấu được vậy sao chưa lần nào anh xuống bếp cả?

-Thì lúc đầu công việc đó là do anh đảm trách nhưng có một lần do mải mê xem TV nên đã cho nhầm gói...thuốc “xổ” thay vì bột nêm nên bọn anh có được một đêm vui vẻ do... “giành WC”.Vậy là mọi người sợ quá giao cho Mic lun.Chuyện đau lòng thế đấy!-Hero nhún vai.

Thật hết thuốc chữa với mấy người này.Ngay cả Hero-người chín chắn nhất đám (cái nì là do tôi tự nhận xét) mà cũng làm ra những chuyện dở khóc dở cười như thế thì tôi còn trông mong gì nữa ở 4 người kia?Hình như càng nổi tiếng thì con người ta lại càng... “khìn” (cả ông anh Hai iu quý của tôi cũng ko ngoại lệ).

33. Chương 33

Đạo này hem bít cóa chiện gì xảy ra mà bọn DB làm loạn cả trường lên, còn con nhỏ Jenny thì biến đâu mất dạng.Ko đi học đã đành lại còn tắt lun cả di động, ko tài nào liên lạc được.Lo lắng điên lên được...À mà nói cho chính xác thì tò mò có vẻ đúng hơn(vì tôi là chúa “nhiu chiện” mù).Hỏi Max thì hần ta cứ ậm ừ, hỏi “thầy” Jung Hoon thì ổng lại ngậm tằm nên đến h đã gần 1 tuần roài muh vẫn chưa có thêm được một chút manh mối nào.Điên máu thật!

Nhưng nếu như tôi đoán ko nhầm thì rất có thể Jenny ở nhà của Jung Hoon hoặc là Bi.Vì trông Jung Hoon có vẻ như chẳng hề lo lắng trước sự “mất tích” của cô em gái mình.Vậy nên tôi sẽ bắt đầu trước với nhà của Bi.

Anh ta là một người nổi tiếng nên cũng ko khó để có thể tìm được nhà.Bằng chứng là ngay bây h đây tôi đang đứng trước nó...Bỗng tôi bị một “thằng” nào đó tông phải và kết quả là cả 2 đều ngã lăn quay xuống dưới mặt đường.Và sẽ chẳng có chuyện gì nếu hần ta đỡ tôi ngồi dậy, hỏi han vài câu hoặc chí ít là nói lời xin lỗi.Nhưng ở đời lại có lắm người bất lịch sự như tên này đây.Hần ta nhanh chóng đứng dậy, phúi phúi quần áo,đội lại chiếc mũ rồi...bỏ đi.Thế có nổi máu lên ko?

-...Á!...!này này!cô bị làm sao đấy?bỏ tôi ra!-anh ta hét toáng lên khi bị tôi níu...quần

-Anh có học hok đấy?sao mà thiếu văn hóa thía huh?-tôi cũng ngoác mồm ra mắng.

-Thôi chết rồi, bọn chúng sao đến nhanh thế nhỉ?-anh ta lăm bầm khi thấy 2 tên phóng viên với một đồng lĩnh kính máy ảnh đang hì hục chạy lại-tôi ko có thời gian ở đây mà cà kê dè ngoẵng với cô.tạm biệt-nói rồi anh ta giật phắt tay tôi ra và...vắt chân lên cổ mà chạy.

-...Ê!...anh đứng lại cho tôi!-tôi cũng đuổi theo

Thế là một cảnh rượt bắt y như trong phim diễn ra.Tên đó chạy trước, rồi đến tôi và cuối cùng là 2 tay phóng viên kia.Phải công nhận “thằng cha” này chạy nhanh để sợ.Có lẽ là do cái chân dài ngoẵng kia nên anh ta chạy với tốc độ...“xé gió” (nói thía hình như là hơi phóng đại thì phải?).Lòng vòng một hồi trong cái khu phố “ổ chuột”, tôi cũng bắt kịp anh ta.

-Hey!tôi tìm thấy...-tôi đang hét toáng lên để báo cho 2 người kia thì anh ta lấy tay bịt mồm tôi lại và kéo tôi vào chỗ nấp.

-Có im đi ko?tôi với cô ko thù ko oán có gì cô làm hại tôi vậy hả?-anh ta nhăn nhó.

-Ai bảo ko thù ko oán?chẳng phải anh nợ tôi 1 lời xin lỗi sao?-tôi vênh mặt lên.

-Trời đất thổ địa ơi!chỉ có thể mà cô đuổi theo tôi đến tận đây?thôi được rồi, tôi xin lỗi là được chứ gì?Xin lỗi cô!-anh ta cúi đầu-rồi, bi h cô...“biến” được chưa?

-Gì chứ?dám ăn nói với tôi thế àh?xin lỗi kiểu jì kì thía?Đã vậy tôi cứ ở đây xem anh làm jì được tôi?

-Cô...cô...!-anh ta tức đến độ ko nói được nên một câu nữa.

Hừm! dám chọc “bà” đây thì chỉ có chết thui. Cưng còn yếu lém, đừng ra gió. Trứng mà đòi chọi với đá àh?-tôi cười thâm.

Giờ mới nhìn kĩ được anh ta.Đầu đội mũ lưỡi trai, mắt đeo kính râm “bự tổ chẳng” (thảo nào hèm thấy đường nên tông vào tôi). Thân hình cao lớn, chắc cũng là 1m8 (hic, đứng bên anh ta tôi thấy xấu hổ vô cùng với cái chiều cao khiêm tốn 1m6 của mình). Ăn mặc cũng có phong cách lém, toàn là đồ hiệu thui.Chắc cũng là công tử nhà giàu.

-Ê!mà sao anh bị 2 người đó đuổi theo vậy?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Hừm! Mẹ cô có dạy là đừng nên tò mò chuyện người khác ko hả? Đồ con gái lảm lời, nhiều chuyện-anh ta thừa dịp mắng cho tôi một trận xối xả.

Nói rồi anh ta bỏ đi.

-Nè nè!đi đâu zay?-tôi cũng lon ton chạy theo hỏi(đúng là cái máu nhieu chiến nó thấm vào trong máu thịt rồi, hèm sửa được)

-Ừ!thìx thì cứ đứng đó làm mồi uối đi-anh ta cần nhần.-mà cô đừng có đi theo tôi nữa, phiền lắm. Con gái gì mà cứ bám theo con trai vậy?

-Tôi thềm vào.Bộ anh tưởng tôi thik lắm chắc?Hừ, tôi đi đây.Bi bi!-tôi vừa nói vừa đưa tay lên vẫy vẫy.

-Hứ!mong ko bao h phải gặp lại cô nữa.

Thế là chúng tôi mỗi người một đường.Tuy nhiên ko một ai có thể ngờ rằng chỉ một lát nữa thôi chúng tôi lại “được” gặp nhau.

34. Chương 34

Hero.

Vừa bước vào nhà tôi đã “**ng” ngay phải bọn Max.Linh cảm mạch bảo sẽ có chuyện chẳng lành.Cứ nhìn bọn nó lúc này xem, cứ như là muốn ...”ăn tươi nuốt sống” tôi vậy.Nhưng thôi, cái cần nhất bi h là phải nghĩ ra được một lí do nào thật thích hợp cho sự vắng mặt ở trường sáng nay đã.Nếu ko thì lộ chuyện mất.

-Hello everybody!làm jì mà tụ tập đông đủ vậy?-tôi cười tươi để đánh trống lảng.

-Ngồi đi, bọn tôi có chuyện cần hỏi-Xiah lạnh lùng chỉ vào cái ghế trước mặt.

Tôi lúc này cứ như đang bị ...hỏi cung vậy.Bọn nó ngồi đối diện với tôi, 8 con mắt nhìn chăm chăm vào tôi.Tôi cũng ko biết mình có thể “cầm cự” được bao lâu nữa.Nhưng quả thật tôi ko thể và cũng chẳng muốn cho bọn nó biết tin tức về Jenny một chút nào.

-Cậu đã đi đâu?-Mic hỏi.

-Ồ thì...tôi...tôi...đi ra ngoài ô hít thở chút không khí thôi mà! Đạo này gặp nhiều chuyện đau đầu quá!-tôi áp úng lúc đầu nhưng may mắn là lấy lại được bình tĩnh ngay sau đó.

-Vậy tại sao ko nói với tụi này một tiếng?-Max lại tiếp tục cuộc tra hỏi.

-Thôi ngay đi!tôi đi đâu là quyền của tôi, các cậu đừng có vô lí như vậy-tôi bực mình gất lên và đứng dậy toan bỏ đi.

-Cậu biết Jenny ở đâu đúng ko Hero?-Uno buông ra một câu khiến tôi giật phất người.

-Tôi ko biết!-tôi đáp ngắn gọn.

-Hừm!rượu mời ko uống lại muốn uống rượu phạt.Đã vậy thì...XÔNG VÔ ANH EM!-Xiah hét lên.

Mới đầu thấy bọn nó chạy về phía tôi với một khí thế hùng hổ tôi đã thật sự hoảng sợ.Ko ngờ bọn nó lại có thể đối xử với người “anh em”-là tôi như vậy.Nhưng đáng sợ hơn, bọn nó ko đánh, cũng ko...lấy thịt đè người mà lại chơi trò...”cù lét”.Nghĩ mà xem, 4 thằng con trai lực lưỡng đè một thằng...”ôm yếu” như tôi xuống sàn và thi nhau “cù” vào những chỗ “hiểm” thì chịu sao thấu?

-Đầu hàng!tôi sẽ nói!làm ơn dừng lại đi-tôi hét lên.

Vậy là tôi đành phải thất hứa với Jenny vậy!...Anh xin lỗi em!...

Jenny.

“...But if you wana cry

Cry on my shoulder

If you need someone who cares for you

If you feeling sad your heart get colder

Yes I show you what real love can do...”

Tiếng chuông điện thoại reo làm tôi giật mình.Mở ra thì thấy đó là số của Hero.Hem bít là có chuyện gì xảy ra hok nữa.

-Hero àh?có chuyện gì vậy?-tôi hỏi.

-Jenny!em...em có thể đến đây được ko?-Hero nói bằng một giọng rất khó nghe.

-Anh bị làm sao huh?bệnh àh?-tôi lo lắng-anh đang ở đâu?

-Chỗ này là...

-Được rồi em đến ngay!-tôi nhanh chóng thay đồ và phóng như bay đến đó.

Đến nơi, tôi muốn xỉu ngay tức khắc khi thấy ở đó ko chỉ có một mình Hero mà còn có lun cả 4 người còn lại. Thì ra là có sắp đặt từ trước.Thật ko thể tin nổi Hero lại bán đứng tôi như vậy.Cũng may là bọn họ ko “mò” đến nhà Bi đấy, chứ nếu ko thì thể nào tôi cũng sẽ gặp rắc rối to với ông Bi .

-Có chuyện gì?-tôi hỏi trống không và ném về phía Hero một cái nhìn sắc như dao cạo.

-Em làm bọn anh lo chết lên được-Uno hớn hở đến gần tôi-gặp được em anh mừng quá!

-2 người hay thật đấy!giấu chúng tôi để liên lạc riêng tư!-Max nói bằng giọng hơi hờn giận (là tôi thấy thế chứ còn sự thực thì hem bít).

-Đúng thế!cũng may mà Mic thông minh nghĩ ra chiêu đó mới tìm được Jenny-Xiah cũng tươi cười nói.

-Vậy là sao?tôi chẳng hiểu gì cả?-tôi ngạc nhiên

-Anh xin lỗi...nhưng bọn nó tra khảo ghê quá!-Hero thì thầm.

Ra vậy!mấy người này đúng là ko thể coi thường được.Họ mà đã ra tay thì...Tôi đã từng được chứng kiến Kim Nam Min bị “hành hạ” ra sao nên cũng chẳng trách được Hero.

-Các người mún gì?-tôi lạnh lùng hỏi.

-Muốn em về nhà-Mic nãy h mới nói được một câu.

-Tôi ko về!đã đủ 2 tuần đâu?-tôi đáp.

-Về đi mà Jenny!bọn anh biết lỗi rồi!-Uno năn nỉ.

-Các người còn làm phiền tôi lần nữa thì đừng trách-tôi gần giọng.

Sau đó tôi bỏ đi. 5 người bọn họ đứng đó nhìn theo nhưng chẳng ai dám đuổi theo.Có lẽ lúc đó trông tôi khá là đáng sợ...

35. Chương 35

Hero.

-Jenny giận thiệt roài!!làm sao bi h?-Uno nhăn nhó.

.

-Có trời mới biết!Con gái giận trông dễ sợ quá-Mic nhún vai

-Đành chờ vậy, dù gì cũng còn 1 tuần nữa chớ mấy.-Xiah cũng góp lời.

-Hey!Hero!sao anh ko cho chúng tôi biết chỗ ở của Jenny?-Max đột nhiên hỏi.

-Hừm,mấy người phiền quá đi!gặp cô ấy là tốt rồi, đến nhà làm gì?đúng là được voi đòi tiên.-tôi cáu.

-Anh cáu gì chứ?tại tôi đây mới cần phải giận chứ? Anh liên lạc được với Jenny mà lại giấu là sao?-Max cũng ko vừa, cậu ta gắt lên.

-2 người có thôi đi ko? lúc này mà còn cãi nhau chí chóe thía hử? các người là con nít lên 3 chắc?-Xiah hét lên-tôi đã quá mệt mỏi rồi. Từ giờ cho đến khi Jenny về, tôi ko muốn nghe bất cứ một lời cãi vã nào nữa, được chứ?

-Được!-4 người chúng tôi đồng thanh đáp...

Tại nhà Bi

Bi.

Tiếng chuông cửa reo, tôi ra mở cửa.

-Có chuyện...?Ủa?sao lại là cô?-tôi ngạc nhiên vô cùng khi thấy đứng trước mặt mình là con nhỏ lấm điều ban nãy.

-Anh làm gì ở đây?-cô ta cũng ngạc nhiên ko kém.

-Cô hỏi hay nhi?nhà tôi tôi ở!-tôi đáp-có chuyện gì nói nhanh lên, tôi còn nhìu việc phải làm lắm, ko rảnh rỗi như cô đâu.-tôi giục

-Cái đồ bất lịch sự!tôi đây cũng đâu có mún nhìn thấy cái bản mặt nhăn nhó như...”khỉ ăn ớt” của anh.Chỉ vì “nhiệm vụ cao cả” mà bắt đắ dĩ phải đến đây thoai.-cô ta tuôn ra một tràng.

Ở đâu ra cái loại người như cô ta thể hok biết?Con gái gì mà hung dữ (ko kém gì con em gái của tôi), lại còn lắm lời, tò mò, thix xía vào chuyện người khác...Ko biết cô ta có ý định gì đây mà lại mò đến nhà mình thể này?...

Kyo.

Ko thể tin được thằng cha này lại là Bi-anh trai của Jenny.Theo như mô tả của nó thì anh ta tốt lắm mà?Tôi cứ nghĩ anh ta là một người con trai hiền lành, hòa đồng giống như thầy Jung Hoon kia.Nhưng bi h thì ...hoàn toàn vỡ mộng....

Jenny.

Tôi vừa bước chân vào cổng đã thấy Song và Bi đang “nói chuyện”.Nhưng hình như tình hình đang căng thẳng lắm thì phải.Nhưng mà sao Kyo lại bít mình ở đây mà lại đến tìm nhĩ?Có lẽ phải chuyển đến nhà của Jung Hoon thui, chứ nếu ở đây có ngày cũng bị lộ bí mật.

-Song Hye Kyo!cậu làm gì ở đây vậy?-tôi hỏi.

-Ê! Jenny!tôi đoán ko sai mà!-Song hét toáng lên và chạy đến ôm tôi chặt khừ (dạo này đang có dịch “ôm” thì phải, Hero lần trước cũng vậy).

-Bỏ ngay em tôi ra! cô bị đồng tính đấy àh?-Bi cũng chạy lại gỡ cô ấy ra khỏi người tôi.

-Ừ đấy!tôi đồng tính đấy rồi sao?-Song trợn mắt nhìn Bi.

-Trời đất ơi!Cô tránh xa Jenny nhà tôi ra!nó ko phải là đứa bệnh hoạn như cô-Bi hoảng hốt kéo tôi ra xa chỗ của Song đang đứng.

-Thôi thôi!2 người đừng có gấu ó nhau nữa đi.Tôi đang bức mình đây-tôi gắt –đi vào nhà rồi có gì ngồi nói nhẹ nhàng, từ tốn.Mỗi người nhin một câu thì chết sao?-tôi kéo cả 2 vào trong.

Thì ra Song và Bi đã quen nhau từ trước.Đúng là duyên số.Chuyện này hay đấy.Hai người này tuy ko hợp nhau lắm bằng chứng là cứ gặm gè nhau suốt nhưng theo cảm nhận của tôi thì nhất định họ sẽ là một cặp đẹp đôi (traị tài gái sắc mà).Vây là 2 ông anh của tôi đã có nơi có chốn,đã vậy, họ lại thành đôi với 2 con bạn thân của tôi mới hay chứ.Mừng cho họ.

Còn bi h là đến chuyện của tôi.Tôi vẫn chưa thể đưa ra được quyết định của mình.Tôi giờ như một người đứng trước ngã 3 đường.Rất khó để có thể chọn ra được con đường nào là tốt nhất cho cả tôi và những người xung quanh.Thôi thì đành phải chơi trò chơi may rủi vậy chứ cứ nghĩ hoài thể này thể nào cũng có ngày “nổ nã”.

Thế là tôi lấy 3 tờ giấy, mỗi tờ viết một phương án.

1.Chuyển sang ở hẳn với Bi

2.Quay lại Mĩ sống với papa và mama

3.Quên hết mọi chuyện, về lại với cuộc sống bình thường (tiếp tục ở nhà của DB)

Xong xuôi đâu đó, tôi tung cả 3 lên và chọn một cái.Hồi hộp mở tờ giấy ra, đó là phương án số...

36. Chương 36

Một kết quả ko lấy gì làm hay ho:phương án một.Tức là tôi phải quay lại cái... “***g chim” ấy với những người giả dối, bề ngoài thì cung kính, tươi cười nhưng bên trong là một âm mưu ko thể lường trước được, ko biết lúc nào mình sẽ bị họ đạp qua một bên. Và với những “ông” vệ sĩ lực lưỡng, mặt lạnh như tiền luôn

luôn theo sát mình như hình với bóng...Ôi!chỉ nghĩ đến đó thôi cũng đủ làm tôi rùng mình, cả người nổi đầy gai ốc.

-Á....a....à....hok chịu đâu, hok chịu-tôi hét lên và giãy đành đạch, 2 tay, 2 chân đập xuống sàn nhà thật mạnh, ko chút thương tiếc.

-Jenny!em bị sao vậy?lên cơn động kinh huh?thuốc để đâu?-Bi lo lắng hỏi.

-Oppa!-tôi chuyển đối tượng từ sàn nhà qua Bi, tôi dậm thùm thụp vào lưng anh ấy.

-Thì ai bảo em tự đứng lại làm cái trò “khỉ” đó chứ?-Bi cười cười.

-Hứ!ko thềm nói chuyện với anh nữa, em đi ngủ đây-tôi nhảy phốc lên trên giường và ko quên khuyến mãi thêm một cái lườm sắc lém.

Trò này coi bộ ko ổn rồi.Tôi còn rất nhiều chuyện vẫn chưa giải quyết xong, h mà bỏ về Mĩ thì chẳng phải là “hèn” lắm sao? Jenny mà yếu đuối vậy àh? Chỉ mới gặp chút rắc rối đã mún buông xuôi àh? Ko!Jenny là một cô gái rất mạnh mẽ, trước giờ ko chịu khuất phục trước cái gì hết.Và lần này cũng vậy, nhất định phải làm rõ trắng đen với họ trước mới được, xong xuôi đâu vào đó hết thì bỏ đi cũng chưa muộn muh.Vậy là tôi quyết định vẫn sẽ trở về nơi đó-nơi có DB...

Hôm nay là đúng 2 tuần kể từ khi tôi đến nhà Bi và cũng đồng nghĩa với việc phải “cuốn gói” ra đi, trở lại nơi có 5 người “thân yêu” đang chờ đợi. Mặc dù đã tự nhủ với mình hok biết bao nhiêu lần rồi là mọi chuyện sẽ ổn, vậy mà trên đường đi tôi vẫn thấp thỏm ko yên. Bao nhiêu câu hỏi cứ quẩn lấy tôi, nào là “họ có giận mình ko?; họ có nhớ hôm nay mình về ko?; họ có vứt quần áo của mình đi ko nhỉ?...v...v...” Đến nỗi bác tài xế lái taxi phải quay xuống hỏi một câu hết sức sock: “cháu làm gì mà cứ như ngồi trên đồng lửa vậy?Bộ đang trên đường đến gặp “người iu” lâu ngày xa cách àh?”

Trời đất quỷ thần ơi!Tôi giống vậy lắm sao? Làm gì có chuyện ấy nhỉ? Một là tôi ko đi gặp “người iu”, hai là tôi với họ mới “xa nhau” có 2 tuần thôi. Vậy chắc là bác ấy mún chọc tôi đây mà. ...Uhm...nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi cũng thấy hơi lạ. Ko biết tại sao mình lại có cái cảm giác hồi hộp, lo lắng lại xen lẫn sự vui mừng nữa chứ? Trước h tôi chưa hề như vậy, dù là Bi hay Jung Hoon có đi xa sắp trở về đi chẳng nữa.Ôi giàng ui!thế này là thế nào đây?...

Đến nơi!

Ngôi nhà đóng cửa im ỉm và im ắng lạ thường. Hình như bọn họ đi hết rồi hay sao í.Một cảm giác hụt hẫng xâm chiếm lấy tôi. Dù ko thể hình dung ra được thái độ của họ khi đón tiếp tôi nhưng tôi vẫn mong rằng ít nhất thì cũng phải ra chào hay sao sao đó, còn đằng này lại...Cũng may là tôi còn giữ chìa khóa chứ nếu ko thì đành phải làm bạn với cái sân cho đến khi mấy người đó về.

...BẦNG...

-Chào mừng “nàng công chúa” đã trở về!

Vừa bước vào cửa một âm thanh như...tiếng súng nổ vang lên làm tôi giật cả mình và ngay sau đó là giọng của 5 người DB hét lên.

Đập vào mắt tôi là một khung cảnh tuyệt đẹp.Xung quanh nhà toàn là bong bóng đủ màu sắc, trên trần thì dính đầy những sợi dây lông lánh gần giống với cái thứ mà họ bắn vào người tôi lúc nãy.Khắp nơi còn có khá nhiều hoa lili-loại hoa mà tôi yêu thích.Nhưng tuyệt nhất vẫn là cái bàn đặt giữ phòng.Trên nó đầy ắp hoa quả, bánh trái, rượu sâm panh và còn có cả một ổ bánh kem 3 tầng to thật là to nữa chứ!

Những thứ này là họ chuẩn bị cho tôi đấy sao?Cảm động thật đấy!Tôi ko thể nói được một lời cảm ơn ,chỉ biết đứng khóc mà thôi.

-Lại mít ướt nữa rồi!Đừng khóc, xấu lắm đấy!-Uno đến bên tôi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi.

-Thế nào?cảm động quá phải hok?chúng tôi đã đoán đúng-Max cười ra vẻ đắc thắng.

-Nằm mơ đi!tôi chảy nước mắt vì...bụi bay vào mắt chó bộ.Đồ tưởng bở-tôi nhanh chóng lấy lại phong thái thường ngày của mình.

-Xin 2 người!Cứ hễ chạm mặt nhau là lại đấu khẩu hoài ko biết chán sao?-Hero nhăn nhó.

-Thôi nào mọi người!Đến đây uống sâm panh đê...ê...ê!-Xiah cầm chai rượu giơ lên.

CẶN LY...-tất cả mọi người đều nâng cốc và uống cạn sạch ly của mình.

-Jenny!rượu này khá mạnh đấy, đừng uống nữa-Xiah ngăn khi thấy tôi định “chơi” thêm ly nữa-Con chỉ được uống... sữa milô thôi. Max!-chưa kịp xem thử tôi có đồng ý hay ko Xiah đã ra lệnh cho Max xuống lấy cho tôi cái thứ sữa dành cho con nít ấy.

Nhanh chóng Max đem lên nhưng ko phải là milô mà là ...nước lọc.

-Cái quái gì đây?sao lại đưa nước lọc?-tôi phản đối.

-Ồ...ko có milô thì uống đờ... “milu” đi!-Max cười cười.

-Milu?-tôi ngạc nhiên hỏi lại-anh bị làm sao đấy?

-Nghe cho kĩ nè!Milu là em cùng cha khác mẹ với Milô, mà Milô màu đen =>milu màu trắng=>milu là nước lọc.HẾT-Max giảng giải.

-Cha mẹ ơi!Làm gì có cái thứ lí luận quái dị như thế?-tôi gất um lên.

-Jenny thành bà già rồi, ha ha ha-Uno quệt kem lên mặt tôi, chấm dứt cuộc đấu khẩu.

Và thế là cuộc chiến quệt bánh kem đã bắt đầu....Khung cảnh này làm tôi nhớ đến các buổi tiệc sinh nhật của mình.Lúc đó Bi, Jung Hoon và Moon năm nào cũng tổ chức cho tôi một bữa tiệc nhỏ nhưng rất ấm cúng.Mặc dù biết rõ điều đó nhưng cứ đến sinh nhật là tôi lại vui sướng,hồi hộp vì ko biết họ sẽ bày ra trò gì mới.Nhưng từ lần sinh nhật thứ 17 của tôi đã ko còn được vui như thế nữa vì vắng Bi.Và hôm nay cái cảm giác ấy lại trở về nguyên vẹn....

Sau 2 giờ đồng hồ, căn phòng khách đã trở nên... tan hoang dưới bàn tay phá hoại bởi chính 5 ông chủ của nó.Nhưng chẳng ai muốn dọn dẹp cả vì tất cả đều đã “kiệt sức” trong... trận chiến khốc liệt vừa rồi.Mọi người thì đầu tóc, quần áo đều bết kem, trông khiếp ko chịu nổi.

Thế là một ...”đạo luật” đã được ban ra: Tất cả đi tắm gội sạch sẽ rồi ...lên giường.Còn cái bãi chiến trường này, ngày mai sẽ xử lí sau.(dù gì mai cũng là chủ nhật muh).

Ko chút đắn đo, do dự, ai cũng nhanh chóng thực hiện “đạo luật” ấy....

Sau khi đã gột sạch hết các thứ trên người, tôi lên giường nhưng nằm hoài vẫn ko thể ngủ được.Thế là quyết định ra ban công đứng hóng gió.Và tôi đã nhìn thấy Mic đang ngồi một mình trên chiếc xích đu đặt ở giữa sân.Tính tò mò nổi lên, tôi phi thân thẳng xuống chỗ anh ấy.

-Ko ngủ sao?-tôi ngồi xuống bên cạnh Mic.

-Jenny?-Mic có vẻ ngạc nhiên.

-Anh làm gì nhìn em trân trối thế?-tôi vừa cười vừa hỏi khi thấy bộ mặt đó của anh ta.

-À...ko...chỉ hơi...-Mic lúng túng đến nỗi nói ko thành lời.

Trông anh ta lúc này “đáng iu” ko chịu được.Khuôn mặt đỏ gay vì ngượng(có lẽ vì câu hỏi của tôi hơi... “vô duyên”)2 tay thì cứ đưa lên đầu rồi lại đưa xuống.Cứ như đây là lần đầu anh ta nói chuyện với người yêu ko bằng í.

Im lặng một lúc lâu, Mic đột nhiên mở lời:

-Cho anh xin lỗi nhé?

-Một câu xin lỗi là xong sao?em đã bị ... “tổn thương” rất nhiều đấy-tôi nói như giận dỗi.

-Vậy...vậy...-Mic lắp bắp.

Hì hì hì, anh ta vô tròng rồi.Đáng lẽ tôi nên làm diễn viên mới đúng vì đóng kịch giỏi đến thía muh.Anh ta tin sái cả cổ, chắc là đang lo lắm đây.-tôi cười thầm.

-Anh phải chấp nhận 3 điều kiện của em thì em sẽ xem xét lại có nên tha lỗi cho anh hay ko-tôi nói tiếp.-đồng ý ko?

-3 điều kiện á?-Mic hỏi lại-giảm xuống được hok?1 thôi-Mic trả treo.

-Vậy thì thôi,coi như em chưa nói gì hết.Mai đừng có nhìn mặt em đấy.Em đi ngủ đây-tôi giận dỗi đứng lên.

-Được mà!anh đâu có nói gì đâu?-Mic nắm tay tôi lại.

-Hi hi, vậy là thỏa thuận xong rồi đấy nhá! ngoéo tay nào-tôi cười tươi.

Thế là một ... “hiệp ước” giữa tôi và Micky đã được kí kết.Ko ngờ cái tên này “dễ dụ” ghê.Jenny là thần đồng, Jenny là số 1, Jenny chiến thắng.YEAH!.Tôi đi ngủ trong một tâm trạng hết sức phấn khích...

37. Chương 37

Vì vẫn chưa nghĩ ra được là phải bắt Mic làm gì nên tôi “tạm tha” cho anh ta (nhưng ko lâu đâu!)

Tạm gác qua chuyện đó, bi h điều cần nhất là ko bít phải “chăm sóc” cho ông bố Xiah của tôi thế nào đây?Hồi nào đến h tôi toàn được người ta chăm sóc chứ chưa làm ngược lại bao h.Khổ nỗi trước khi đi anh Vincent đã giao cho tôi “nhiệm vụ cao cả” này mới chết chứ.Phải làm gì đây?làm gì đây?...

Trở về với 24h trước...

Thời tiết dạo này “hơi ko được bình thường” cho lắm.Sáng nắng, chiều mưa, trưa có mây mù.Một người luôn tự hào về sức khỏe của mình như tôi cũng phải khó chịu. Còn 5 người DB thì khỏi phải nói, ai cũng “sụt sùi”, ho húng hắng...(ko hiểu họ là con trai kiểu gì mà “yếu” như sên ấy).Max với Mic thì cũng còn đỡ hơn một chút còn Hero, Uno thì sốt li bì và nặng nhất là Xiah. Anh ta sốt có khi lên đến 39 độ, nằm trên giường ko dậy nổi.Vậy mà lại còn nổi mấu “anh hùng rơm”, nhất định ko chịu đến bệnh viện mặc cho anh Vincent tha thiết cầu xin, dọa nạt đủ kiểu.

Mai họ lại có chuyến lưu diễn nhưng với tình hình này có lẽ Xiah phải vắng mặt mất thôi.(hát hò gì nổi nữa?)

-Các cậu có cao kiến gì ko?tôi hết cách rồi-anh Vincent chán nản hỏi.

-Đến anh còn đầu hàng hưởng chi tụi em?-Max nhún vai, lắc đầu.

-Thằng này định lấy cớ này để trốn đây mà, biết vậy tôi cũng thế cho rồi-Uno lên tiếng.

-Thôi đành vậy!-Vincent thở dài-À Jenny!chuyến này bọn tôi đi chắc mất khoảng 1 tuần, em ở nhà chăm nom giùm nó nhá!Có chuyện gì phải báo gấp cho tôi đấy!

-Thôi, em ko biết cách chăm sóc người bệnh đâu!Các anh cứ dùng biện pháp “cưỡng bức” đưa anh ta vào bệnh viện.Ở đó tốt hơn.-tôi từ chối một cách thẳng thừng.

-Ừm đúng đấy, cho nó vào bệnh viện đi-4 người còn lại đồng thanh đáp.

-Chứ để 1 nam 1 nữ ở chung với nhau ko hay đâu-Hero chêm vào thêm câu nữa.

-Ko lí do lí trấu gì hít.Ttôi về mà nó có chuyện gì thì em chịu trách nhiệm đầu tiên-Vincent cương quyết.-Tôi về đây!Mai đúng 7h tôi qua đón!-anh ta nói xong liền đi mất dạng ko để tôi kịp có cơ hội “phản pháo” lại....

Buổi sáng trước khi bước lên xe, 4 người kia cứ đua nhau dặn dò đủ thứ làm tôi mún nghet thở lun.Nào là phải đóng cửa nẻo kĩ càng, phải ăn ngủ đúng giờ, ko được đến gần Xiah (?), buổi tối phải khóa cửa phòng vào...v...v...Họ cứ làm như tôi là con nít lên 3 ko bằng.Nếu mà anh Vincent ko “xách đầu” từng người lên xe chắc họ còn chần chừ, cà kê dè ngõng đến Tết Công Gô lun quâ!...

Và bây giờ đây trong ngôi nhà rộng mênh mông này chỉ còn lại tôi với Xiah.

Đọc sách, lướt web, nghe nhạc, xem TV...tất cả đều làm hết cả rồi vậy mà vẫn chưa đến giờ ăn trưa.Thời gian sao mà trôi chậm đến phát điên lên được!Đi ra đi vô lủi thủi một mình hoài cũng chán, thế nên tôi lên phòng Xiah xem anh ta thế nào rồi.

Đây ko phải là lần đầu tôi vào căn phòng này nhưng những lần trước chỉ vào rồi ra liền chứ ko kịp nhìn ngắm kĩ càng. Hôm nay mới có dịp.Nói chung thì cách bài trí cũng ko khác gì mấy với các phòng còn lại nhưng nói về mức độ ngăn nắp thì...thua xa!Đồ đạc thì vứt lung tung, quần một nơi, áo một nẻo.Sách, bản nhạc thì để lẫn lộn vào nhau...túm lại thì rất khiếp.Đúng là cái đồ ở bẩn!Ngôi sao mà thế này đây?

-Ừa Jenny?-đang nằm trườn chần kín mít, nghe tiếng động, Xiah “lò” cái đầu ra, thấy tôi anh ta liền lên tiếng bằng một giọng ko thể thê thảm hơn.

-Uhm!Ở dưới nhà buồn như con chuồn chuồn í, nên con lên đây chơi với bố-tôi đáp.

-Bọn nó đi hết rồi à?-Xiah lại tiếp tục hỏi.

-Uh.-tôi gật đầu-Thôi!ngủ típ đi!Bệnh mà cứ ham nói, nhieu chiến-tôi nhăn nhó ra lệnh.

Thấy ông bố đã ngoan ngoãn nghe lời, tôi liền quay lưng định đi ra thì bỗng nhiên anh ta giữ tay tôi lại.Và kéo mạnh làm tôi ngã phịch xuống giường (bệnh mà sao mạnh thía hem bít) ngạc nhiên hơn nữa là tôi lại nằm ngay bên cạnh anh ta mới chết chứ!

-Làm...làm cái trò gì vậy?-tôi lấp bắp.

-Đừng đi!-Xiah chỉ nói một câu cụt ngủn.

Và ko để tôi kịp đứng dậy, anh ta với lấy cái chăn đắp cho tôi, và vẫn nắm chặt tay tôi.Chuyện gì đang xảy ra đây? Ngay bây h chúng tôi đang nằm sát cạnh nhau, trên một cái giường và đắp chung một cái chăn!Ko biết Xiah nghĩ gì mà lại làm thế này hả trời?hay là anh ta bị ...mê sảng rồi nên ko làm chủ được hành vi của mình nữa?Chết mất thôi.

Loay hoay mãi mà vẫn ko biết phải làm gì, cứ mỗi lần tôi định đứng dậy là Xiah lại siết chặt tay tôi hơn.Nhưng điên nhất là anh ta cứ nhắm mắt, ko biết có phải là đang ngủ hay ko nên tôi cũng ko dám nói năng gì.

Nằm bất động ở đây, trong chăn ấm nệm êm lại còn có tiếng nhạc hòa tấu du dương nữa nên cơn buồn ngủ nhanh chóng ập đến, thế là tôi đã thiếp đi bên cạnh Xiah lúc nào ko hay...

Xiah.

Từ lúc có Jenny nằm cạnh, tôi cảm thấy dễ chịu hẳn.Ko còn cái cảm giác mệt mỏi, cô đơn nữa.Vẫn biết làm thế này là ko hay ho một chút nào nhưng thực sự tôi mún giữ lại cái cảm giác diệu kì mà đây là lần đầu tiên tôi có được.Liệu Jenny có giận tôi ko nhỉ?Nhưng thôi, mọi chuyện để sau rồi tính, bây giờ ngủ cái đã!...

38. Chương 38: Chương 38

Khi tỉnh dậy thì trời đã tối.Vậy là chúng tôi đã ngủ gần 6 tiếng đồng hồ!Ngủ quên cả giờ giấc, quên cả ăn, nên giờ thức dậy cái bụng nó biểu tình khiếp!.Quay sang thấy Jenny vẫn còn đang...trong giấc mộng nên tôi ko nỡ đánh thức.Chúng tôi đã sống chung với nhau gần 1 năm rồi, vậy mà đây là lần đầu tôi được ở gần cô ấy như thế này.Ngắm kĩ thấy Jenny dễ thương ghê đó chứ?Khuôn mặt bầu bĩnh, trắng trẻo cứ như là con nít ấy.Hàng lông mi dày, cong, đen nhánh.Đôi môi căng mọng, chúm chím đáng yêu ko thể tả.Như bị hút hồn, một cái gì đó cứ thôi thúc, như một người vô thức, tôi từ từ tiến sát xuống mặt Jenny.Khi môi tôi còn một chút xiu nữa là chạm vào môi cô ấy thì bỗng nhiên Jenny khẽ trở mình làm tôi giật bắn cả người.Tôi bật dậy chạy vào phòng vệ sinh và...nhúng nguyên cái đầu vào trong nước lạnh cho nó... hạ hỏa.Người tôi lúc này cứ nóng bừng bừng, máu như sôi lên.Ko biết có phải là do tôi bị sốt hay là do chuyện lúc nãy đây?

Ông trời ơi!tôi đang làm gì thế này?Tôi là một thằng xấu xa, một thằng tồi, một thằng đồi bại!Lúc này tôi định “kiss” Jenny sao?.OH NO!....

Jenny.

Tôi mở mắt ra, nhìn sang bên cạnh thì thấy Xiah đã...biến mất.Tôi nhanh chóng gấp chăn rồi đi xuống lầu.Hình như anh ta ở trong WC hay sao ấy.Tôi đi đến đó và một cảnh tượng hết sức kinh hoàng đập vào mắt.Xiah đang úp mặt mình vào trong cái bồn rửa mặt.

-Xiah!anh làm sao vậy-tôi hốt hoảng chạy lại và kéo anh ta ra khỏi đó.

-Ồ, ko sao!chỉ là...nghịch chút cho zui thôi muh-Xiah lấy tay lau mặt và cười.

-Cái đồ dở hơi!Có biết suýt chút nữa là em đứng tim rồi ko hả?Bộ hết chuyện giỡn rồi hay sao?-tôi gất um lên và đánh tới tấp vào người Xiah.

-Anh xin lỗi, anh biết lỗi rồi mà.Đừng đánh nữa, đau quá!Anh đang là bệnh nhân đây nhá!-Xiah lấy tay đỡ và la oai oái.

-Hừ, vẫn còn biết là mình đang bệnh cơ à?-tôi ngừng đánh-bệnh mà lại đi nghịch đại thế đấy?Anh bao nhiêu tuổi rồi hả?Bản thân là bác sĩ trong tương lai mà ko biết tự bảo vệ sức khỏe của mình thì lấy đâu ra mà đòi chăm sóc cho người khác-tôi tuôn ra một tràng.

Lúc đầu tôi cũng giận đến...bầm gan tím ruột đấy chứ nhưng sau khi trút giận bằng cách “tổng sỉ vả” anh ta rồi thì cơn giận cũng xẹp bớt 4,5 phần.Rồi lại thấy Xiah đứng tiu nghỉu như một con mèo, ko dám phản bác lại, ko dám làm bất cứ chuyện gì mặc dù đang run lên vì lạnh, tôi bỗng hết giận anh ta mà lại còn thấy “thương” nữa mới chết chứ. (Jenny rất nhân từ, rất thương người mà lị).

-Ướt cả quần áo rồi kìa!Còn đứng đấy làm gì mà ko chịu đi thay quần áo đi?Ko khéo lại bệnh thêm nữa thì mệt lắm đó-tôi nói trống không.

-Ồ...anh đi liền đây!-Xiah mừng hóm khi được tôi...thả tự do.Như sợ tôi đổi ý,anh ta thoát một cái đã chạy tuốt lên trên lầu.

Bao tử của tôi nó đang réo dữ dội.Và theo quy luật từ ngàn đời nay (nói thía có hơi quá hem nhỉ?) thì “muốn ăn phải lặn vào bếp” thôi.Mọi hôm còn có Mic làm nhưng giờ thì đành phải tự thân vận động vậy.Cũng may là ông Mic này khá là chu đáo, trước khi đi đã mua thức ăn dự trữ sẵn hết cả roài, ko cần phải làm gì nhiều.“Tầm sư học đạo” bấy lâu, tôi học được món pasta.Có thể là làm hok được ngon cho lắm nhưng cũng...nuốt được (khăng định lun đóá).Mọi thứ đã xong xuôi đầu vào đấy thì Xiah xuống.

-Woah!trông hấp dẫn ghê đó.-anh ta xuýt xoa.-em làm đấy huh?

-Nhà này h chỉ có anh với em, em ko làm thì ma nó vào àh?-tôi đáp cộc lốc.

-Thì buột miệng hỏi vậy thôi mà.-Xiah gãi đầu-anh ăn nhá?-anh ta mau mắn ngồi xuống trước chiếc đĩa đựng thức ăn.

-Còn khuya! Anh thix ăn thì tự đi làm lấy. Cái này là của em-tôi nhanh tay kéo chiếc đĩa về phía mình.

-Nói thế mà nghe được sao Jenny?-Xiah nhăn nhó.-đưa đây cho anh-anh ta giật phắt nó trên tay tôi.

-Anh làm cái trò gì vậy hả?Định trấn lột chắc?-tôi hét um lên.

-Hề hề! “Bần cùng sinh đạo tặc”! Ai bảo em ko cho anh ăn?nói nhẹ nhàng ko chịu thì đành dùng...vũ lực vậy-anh ta cười nham nhở và ăn ngấu nghiến như sợ nó sẽ bị giành đi mất.

-Hừm.Ồ đâu ra cái thứ triết lí càn gở vậy chứ?Đúng là cái đồ...-tôi vừa làm lại một đĩa pasta khác ình vừa lăm bầm.

Hình như Xiah có cái gì hơi khác lạ thì phải?Mọi hôm anh ta lúc ăn rất chăm chú vào thức ăn của mình chứ hok có để ý gì đến mọi chuyện xung quanh, vậy mà hôm nay lại thỉnh thoảng liếc nhìn (trộm) tôi.Mặc dù

đã đưa tay lên chùi mặt rất kĩ để chắc chắn rằng mặt mình ko dính cái gì nhưng Xiah vẫn cứ nhìn như dò xét vậy. Anh ta mún gì nhỡ?

-Jenny! mai đi chơi hok?-bất thành linh Xiah lên tiếng.

-Đi chơi á?-tôi ngạc nhiên hỏi lại.

-uhm-anh ta khê gặt đầu-mai nghỉ mà, đi picnic một chuyến xả hơi. Dạo này đầu óc căng thẳng quá!

-Nhưng mà...-tôi chần chừ...lỡ đâu người ta bắt gặp thì làm thế nào? em ko muốn lên mặt báo đâu!-tôi lắc đầu nguầy nguậy sau một hồi đắn đo suy nghĩ.

-Trời ơi! thì mình đến một chỗ nào đó vắng vẻ í!-Xiah nói típ-anh ko sợ, em sợ gì chứ?

-Thôi để em suy nghĩ đã-tôi đứng dậy buông một câu.

Khó nghĩ thật đấy. Đúng là tôi cũng đang định đi chơi một ngày cho thoải mái đầu óc. Nhưng đi với Moon, với Song hay với Jung Hoon thì được chứ còn với Xiah thì... Dù gì anh ta cũng đang bệnh, với cả nhờ mà có ai bắt gặp thì coi như tôi...tôi đời! Anh ta dù gì cũng là một ngôi sao chứ đâu phải là hạng người bình thường mà đi đâu cũng được, đi với ai cũng được? Ôi chao đau đầu quá đi mất!...

39. Chương 39

Chưa đợi tôi trả lời, Xiah đã chuẩn bị mọi việc xong xuôi đâu đó cho cuộc picnic mất rồi. Anh ta nhét một cái ba lô đầy nhóc bánh, kẹo, đồ hộp, truyện tranh (nhí nhảnh thấy sợ)... Và khiêng từ đâu về một cái lều để dựng trại.

-Anh làm gì vậy?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Chuẩn bị mai đi chơi chứ làm gì?-anh ta đáp một cách bình thản.

-Anh đi một mình?

-Có ai đời lại đi cắm trại một mình ko cô nương? Họa may có mấy đứa “khìn”-anh ta vẫn (cố tình) chưa chịu hiểu ý tôi.

-Vậy thì đi với ai?-tôi hỏi tiếp.

-Với em chứ ai?-Xiah nhướn mày trả lời.

-Em nhớ là mình vẫn chưa đồng ý đi cơ mà?

-Ko đồng ý anh cũng bắt đi cho bằng được. Lên chuẩn bị đi-Xiah đẩy tôi lên lều.

Nhưng người tính ko bằng trời tính. Cứ nghĩ sẽ ko còn có ai có thể ngăn nổi anh ta và chúng tôi sẽ phải đi chơi cùng nhau, vậy mà sáng ra Xiah lại lặn đùng ra ốm! Anh ta ngày hôm qua đã đỡ hơn được một chút, nhưng nửa đêm bỗng dưng sốt lại. Thế là mọi dự định phải hoãn lại, tất cả thành công cốc!.

-Anh có thể dậy được mà. Chúng ta cứ đi đi-Xiah vẫn “ngoan cố” nằng nặc đòi xuống giường cho bằng được.

-Đi thế quái nào được? Ở nhà dưỡng bệnh đi! Khỏe lại rồi tính sau-tôi nhất quyết ko cho.

-Nhưng anh muốn đi ngay bây h! Jenny àh! đi đi mà! Jenny-Xiah van xin một cách thảm thiết.

Thực sự là tôi đang bị đưa vào một tình huống khó xử quá chừng. Trông anh ta như thế tôi ko đành lòng. Nhưng nhờ đi rồi có chuyện gì xảy ra thì thế nào? Có cách nào khác mà có thể toàn vẹn được cả 2 ko nhỉ?

Ờ-rê-ka! Một ý tưởng lóe sáng trong đầu tôi. Tại sao lại ko cắm trại ngay trong vườn nhà í? Vừa thỏa lòng mong ước của Xiah lại vừa ko phải sợ gây nguy hiểm cho anh ta. He he! Jenny là thần đồng (lemonquestion).

Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng đi xuống vườn và dựng lều. Hôm nay thời tiết khá đẹp, nắng nhẹ và có gió hiu hiu. Bầu trời cao vời vợi, trong xanh, mây trắng bồng bênh. Xung quanh toàn hoa là hoa. Ở đây cũng đẹp chán rồi, cần gì phải đi đâu xa ẹt nhỉ?

Xong xuôi đâu đó, tôi lên phòng đỡ Xiah xuống vườn. Anh ta trông “mảnh dẻ” thế kia mà nặng khip. Tôi đã phải rất vất vả mới đưa được anh ta xuống lều. Đến được lều thì tôi mệt nhoài. Nhưng nhìn thấy Xiah cười thật tươi thì những mệt mỏi ấy tan biến đi đâu hết trơn. Khuôn mặt rạng rỡ ấy, nụ cười ấy tôi chưa từng được thấy bao giờ. Trong cuộc sống thường ngày và ngay cả khi trên sân khấu nữa, bọn họ cũng có cười đó (quá dư thừa là đằng khác) nhưng tôi vẫn thấy nó gượng gạo thế nào ấy, và còn có chút... giả dối nữa (nói vậy có quá đáng hok?). Tóm lại là bề ngoài thì tỏ ra vui vẻ nhưng tận sâu thẳm trong tâm hồn vẫn còn một nỗi buồn nào đó đang ngự trị. Bản thân họ bị ức chế về nhiều mặt nhưng lại ko thể tự mình giải quyết nó (tôi cảm nhận thấy thế). Ai nói làm ngôi sao là sướng nào? Đôi lúc tôi cũng muốn làm một cái gì đó nhưng đành bất lực. Vì chỉ có chính họ mới có thể giải thoát được ình mà thôi. Vậy nên khi thấy được một nụ cười “chân thật” hiếm hoi của Xiah tôi cũng thấy vui ghê!...

Một ngày nhanh chóng trôi qua nhường chỗ ăn đêm buông xuống. Ban đêm, bầu trời cũng thật đẹp, toàn sao là sao. Lấp lánh, lấp lánh... Ngắm bầu trời đầy sao này bỗng nhiên tôi chợt nhớ đến một người. Ko biết người ấy sống thế nào nhỉ? Có vui vẻ, hạnh phúc ko? Giờ này đang làm gì? Có nhớ tôi ko?...

-Jenny! đẹp quá nhỉ?-Xiah kéo tôi về với thực tại.-Đây là lần đầu tiên anh được ngắm sao thế này đấy.-anh ta nói bằng giọng hí hửng.

-Uhm...-tôi gật đầu cười-Nhưng mà nè!ngồi thêm chút nữa rồi phải vào nhà đấy. Trời trở lạnh rồi.-tôi nhắc.

-Huh?Sao lại thế?-Xiah ngạc nhiên hỏi.

-Trăng với sao cái gì?Ngồi đây cả ngày rồi, ko thấy chán sao?

-Nhưng mà picnic thì phải ngủ qua đêm chứ?Và còn phải đốt lửa trại nữa thì mới đúng nghĩa-anh ta giảng giải.

-Ko được.Ngoài này ban đêm lạnh lắm.Anh mà ốm nặng thêm thì em biết ăn nói sao với anh Vincent?-tôi vẫn ko chịu nhượng bộ.

-Anh muốn ở đây!Vào trong nhà ngọt ngọt lắm.Jenny à!Jenny ơi!Jenny!Please!-Xiah lại giở ra độc chiêu “nhõng nhẽo”.

Tôi vốn là một người hay “xiêu lòng”.Biết vậy nên Xiah cứ nhắm vào đó mà đánh.Nhìn anh ta nài nỉ như thế tôi lại muốn đồng ý ngay.Nhưng lần này thì nhất định ko được.Gì thì gì vẫn phải đặt sức khỏe lên hàng đầu.Ko được mềm lòng nữa.

-Ko được!-tôi dứt khoát.

-Anh cứ ngồi đây đấy, ko đi vào đâu-Xiah vẫn tiếp tục “cứng đầu”.

-Được rồi.anh ko đi thì em đi!-tôi đứng dậy đi thẳng một mạch.

-Hey!Jenny!em bỏ anh một mình với... “ma” sao?-anh ta cũng nhanh chóng chạy theo tôi.

Tôi biết ngay mà.Thế nào anh ta cũng phải “đầu hàng” thôi.Làm sao mà dám ngồi lại đó một mình chứ?Đúng là ko ai ngốc bằng anh ta.Có nhà ko ngủ mà lại muốn nằm ở ngoài vườn để làm mồi uối. Thật hết biết!...

40. Chương 40

Mic.

Trong căn phòng cao cấp nhất của một khách sạn 5 sao diễn ra một cảnh tượng hết sức quái dị. Max thì đi tới đi lui, vòng qua vòng lại, trong căn phòng ko có chỗ nào là “thiếu vắng” bước chân của cậu ta. Uno thì cứ đứng lên rồi lại ngồi xuống, làm tôi chóng cả mặt. Hero thoát đầu mới nhìn cứ tưởng cậu ta đang rất rất chăm chú đọc sách nhưng thực ra tôi biết tâm hồn cậu ta đang “treo ngược cành cây” chứ có đọc vô chữ nào đâu? Còn tôi thì...tay chân cũng “ngứa ngáy” lắm nhưng mà chẳng biết phải làm gì.Ko thể làm mấy cái trò “mèo” như bọn kia được.(Mic nổi tiếng là người chững chạc mà lị).Thế nên đành phải ngồi “bó gối”...ngắm bọn nó đỡ vậy! Nhưng mà điều này lại ko phải là một cao kiến, chỉ tổ sốt ruột thêm mà thôi.

-Các cậu nghĩ Jenny với Xiah có xảy ra chuyện gì hok?-Uno hét chịu nổi đành phải lên tiếng.

-Chuyện gì là chuyện gì? Anh chỉ toàn nói gở-Max xua tay quát.

-Biết sao được chứ?Tôi lo lắm-Uno vẫn tiếp tục-Hero!cậu nghĩ sao?Hero!Hero?-Uno gọi to.

Hero vẫn cứ như đang thả hồn lên tận 9 tầng mây.Cậu ta ngồi im bất động, mắt nhìn đăm đăm vào không gian.Đôi lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì ghê gớm lắm.

Cuối cùng tôi phải dùng tay lay lay cậu ta mới chịu “trở về lại mặt đất”.

-Hả?cái gì?-Hero tròn mắt hỏi.

-“Hả” cái mốc xì! Nói nãy giờ, gọi khản cả cổ, khô cả họng mà còn “hả” với chả “hử”-Uno trách-Cậu có lo cho Jenny ko đấy?

-Lo thì được gì nào?Các cậu ngồi đây mà nói thì giúp được sao?-Hero tự dưng lại nổi giận dưng dưng.

-Ồ?sao anh lại gắt lên thế?-Max hỏi giọng bất bình.

-Vậy các cậu mún tôi làm gì đây bi h?-Hero gằn giọng, mặt đỏ phừng phừng.

Thấy tình hình có vẻ hơi căng thẳng, nếu mà típ tục thì sẽ có “đổ máu” chứ ko chơi.Vậy nên tôi lên tiếng khuyên ngăn, làm vai trò một sứ giả hòa bình:

-Thôi thôi, xin can!Các cậu bớt nóng một chút đi.Chuyện đâu còn có đó mà?Nếu lo lắng cho Jenny và Xiah đến vậy thì phone cho họ ngay giờ đi.Còn ko nữa thì lên trực thăng phóng về đó cũng được.Tôi đi chuẩn bị ngay bây giờ đây.Chịu hok?

Tôi cố tình nói thật chậm rãi, nhấn mạnh từng chữ, và liên tục liếc mắt về phía bọn nó để thăm dò.Đứa nào cũng cúi đầu im lặng ra vẻ suy nghĩ ghê lắm.Có lẽ những lời tôi nói đã có tác dụng rồi.

-Có lẽ tôi hơi nóng.Xin lỗi-Hero đột ngột đứng dậy, buông ra một câu xin lỗi rồi đi mất.

Rắc rối lại bắt đầu rồi đây.Tôi lơ mơ nhận ra rằng hình như có một mối xung đột nào đó đang âm ỉ trong từng người của nhóm.Nhưng nó nhỏ đến nỗi ngay cả chính bản thân bọn nó cũng chưa chắc đã nhận ra.Tuy nhiên đó là lúc bình thường, còn một khi đã nổi giận lên rồi thì nó sẽ bùng lên như một ngọn lửa.Bằng chứng thuyết phục nhất là thái độ của Hero ban nãy...

Nhưng đó là về bọn nó, còn tôi thì sao nhỉ?Nói thật tôi cũng đã có một chút (chỉ 1 chút xíu thôi) ghen tỵ với Hero khi thấy cậu ta biết rõ về Jenny. Ghen tỵ với Max khi biết cậu ta và Jenny đã ở chung với nhau qua đêm trong một căn phòng và ngay bây giờ đây, khi nghĩ rằng Jenny đang “vui vẻ” với Xiah.

Nhưng tôi ko phải là một thằng nóng nảy như Hero, Max hay Uno, tôi biết tự kiềm chế cảm xúc, ko cho nó thể hiện ra ngoài vì tôi ko mún người khác nhìn thấu tâm can của mình.Vậy nên bọn nó và cả Jenny nữa, chẳng ai biết cái sự ghen tỵ đó của tôi.

Nhưng thôi, cái đó để sau, bây giờ phải tìm cách “lập lại hòa bình thế giới” trước đã.Cứ để tình trạng “xung đột” này tiếp diễn thì buổi biểu diễn ngày mai sẽ bị “bể đĩa” mất thôi.

-Cái tên Hero này hôm nay bị sao ấy nhỉ?Đương ko lại “nổi khùng”-Uno nói bằng giọng bực tức.

-Chắc tại trời nóng quá nên cậu ta hơi “chập mạch” chút xíu.Cậu chấp làm gì?-tôi cố xoa dịu cơn giận của Uno xuống.

-Uhm, chắc vậy-Max và Uno nhìn nhau thở dài.

Vậy là giải quyết xong 2 tên nóng nảy này. Còn một tên cứng đầu ngoài kia nữa. Hok biết nó có chịu nghe tôi ko đây.

Hero đang đứng một mình trầm ngâm trước ban công. Trông cậu ta lúc này giống như ông cụ non ấy.

-Tuồng cậu xuống bar làm vài ly rồi chứ?-tôi đập vai Hero một cái như một kiểu chào hỏi mà bọn con trai vẫn thường làm với nhau.

-Ồ...cũng định đi đây-cậu ta quay lại, có vẻ hơi “sầu đời”.

-Vậy thì đi. Tôi bao-tôi khoát tay cậu ta kéo xuống tầng hầm của khách sạn.

-Tôi quá đáng lắm phải ko?-đang uống bỗng nhiên Hero hỏi.

-Biết nói thế nào nhỉ?Đúng là cũng quá đáng một chút-tôi nhún vai-nhưng tôi ko hiểu?tại sao cậu lại như vậy chứ?

-Tôi cũng ko biết nữa!Lúc đó nghe Uno nhắc đến Xiah và Jenny tự dưng máu trong người tôi cứ như sôi lên ấy.-cậu ta nói xong liền “nốc” sạch ly rượu.

-Stop!đây là ly thứ 3 rồi đấy.Cậu sẽ say mất thôi.Anh Vincent mà biết thì tôi sẽ bị xử ko còn manh giáp đâu-tôi giật phắt cái ly trên tay Hero.-Nghe đây!Trong chuyện này cậu là người có lỗi đầu tiên vì vậy hãy đi làm hòa với Max và Uno đi.Chúng ta là 1 nhóm mà, nhớ ko?Tại sao lại phải cãi nhau chỉ vì một chuyện ko đâu?-tôi nói một hơi.

-Uhm, tôi biết rồi-Hero bỗng dưng ngoan ngoãn nghe lời một cách kì lạ.-Chúng ta về chứ?-cậu ta hỏi.

-Ồ, phải về chứ.Cậu nhớ nhiệm vụ của mình rồi đúng hok?-tôi vừa dìu Hero vừa nhắc.

Nhưng cuối cùng tôi đã tốn “nước bọt” một cách vô ích vì khi đến được phòng thì cậu ta đã ngủ khì từ đời tám hoánh.Tuy nhiên có lẽ tôi cũng đã hoàn thành tốt “nhiệm vụ” của mình rồi bởi vì sáng hôm sau bọn nó vẫn “đùa giỡn” với nhau như chuyện lúc tối chưa từng xảy ra.Ai dám bảo con trai là ko rắc rối nào?...

41. Chương 41

Jenny.

Đã 5 ngày trôi qua.Ngày mốt là 4 người kia trở về rồi.Ko biết mọi chuyện có diễn ra suôn sẻ ko nhỉ?Sao bọn họ chẳng gọi cho tôi lấy một lần?Sợ tốn “xiền” hay sao í?Đúng là giàu mà “kẹo”.

Tôi chìm vào giấc ngủ trong một tâm trạng rối bời như thế.Đang ngon giấc thì bỗng dưng tôi bị ai đó dựng dậy và ôm chặt cứng.Chưa kịp tỉnh thì tôi đã nghe giọng Uno oang oang bên tai:

-Chồng em đã về rồi nhà Jenny.Mừng ko?có nhớ anh ko?Bất ngờ ko?

Tôi lấy hai tay dụi mắt để xem mình có phải là đang mơ hay ko.Vẫn thấy cái mặt của Uno hiện “chình ình” ngay trước mắt nên tôi biết cách này ko có tác dụng.Thấy thế, Uno thò tay nhéo vào má tôi một cái khá đau.

-Em ko có mơ đâu-Uno ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Sao lại thế?chẳng phải còn 2 ngày nữa sao?-tôi tròn mắt hỏi.

-Uh.Nhưng mà bọn anh ko yên tâm nên cố gắng làm ngày làm đêm để về sớm đấy.-anh ta khoe.-thấy ko?bọn anh người nào người nấy đều ko ngủ nên mắt thâm quầng thế này này-Uno chỉ tay vào đôi mắt của mình.

Quả là đúng thế thật.Nhìn gương mặt hốc hác của Uno tôi cũng hình dung ra được bọn họ đã làm việc kinh khủng thế nào.Ngủ cũng chẳng có thời gian hên gì ko gọi cho tôi được là phải.Vậy là tôi trách nhầm họ rồi?

Khi tôi xuống lầu thì thấy tất cả đã tập trung đầy đủ ở phòng khách. Quần áo, thức ăn, quà...bà la liệt. Mọi người đang nói chuyện rôm rả thấy tôi liền ngưng bật và đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

-Jenny? sao em xuống đây? bọn anh làm ồn quá à? -Hero lo lắng hỏi.

-Ko. Uno đánh thức em dậy đây -tôi chỉ tay về phía Uno.

-Cái thằng khỉ này! đã bảo là để Jenny ngủ rồi mà -Hero nhăn nhó.

-Thôi ko sao! -tôi xua tay -về lúc nào thế?

-Cách đây nửa tiếng -Mic trả lời

-em ngủ say thật đấy. Bọn anh đã lấy cả tóc ngoáy vào mũi thế mà vẫn ko chịu dậy. -Max châm chọc.

-Gi chứ? -tôi đỏ mặt.

-Thôi lên ngủ tiếp đi Jenny! Ko thôi mai lại lặn đùng ra xỉu thì mệt lắm -Xiah ở đâu chen vào.

Bác sĩ tương lai có khác, hiểu biết ghê! Đúng là tôi phải ngủ nhiều, ngủ đủ giấc thì mới trở thành “bé khỏe bé ngoan” được, chứ mà “đua đòi” thức theo người khác thì...tiêu đời. Mấy lần bị choáng xém xỉu đủ sợ rồi, may mà những lần đó đều có Xiah chăm sóc cho nếu ko thì tôi đã trở thành... “người thiên cổ” lâu rồi.

Sáng hôm sau.

Bản nhạc “Yesterday” réo rất vang, là Jung Hoon gọi. Tôi mắt nhắm mắt mở mò mẫm cái handphone hoài mà ko ra, ko biết t nó “lạc” đâu mất tiêu rồi. Cuối cùng cũng tìm được (nó ở ngay dưới gối chớ đâu?)

-Jenny đến sân bay ngay đi! Mẹ sắp về rồi đấy! -vừa bắt máy lên đã nghe giọng Jung Hoon hốt hoảng.

-Cái gì? -lời nói của Jung Hoon quả có tác dụng, tôi tỉnh ngủ ngay lập tức và ngồi bật dậy. -M..ẹ...mẹ? -tôi lắp bắp -sao anh ko báo với em sớm? -tôi trách

-Em khóa máy cả 2 hôm nay, anh đâu liên lạc được! Mà thôi, em đến đây ngay đi. Anh cúp máy đây...tút...tút...tút...

Ngay sau khi Jung Hoon tắt máy, tôi lập tức đánh răng rửa mặt, nhanh chóng thay đồ và phóng như bay xuống lầu. Ngôi nhà im ắng lạ thường. Phòng khách chỉ có một mình Uno nằm dài xem TV thôi.

-Mấy người kia đâu hết rồi? -tôi hỏi

-Bọn nó còn đang “ôm gối” trong phòng ấy -Uno đáp

-Ồ há, phải ngủ bù là chuyện tất nhiên -tôi lăm bầm -ủa? nhưng mà còn anh sao ko ngủ? -tôi tròn mắt hỏi

-Anh ko ngủ được nên mới xuống đây xem film đỡ nè -Uno đáp -em định đi đâu huh?

-Á, suýt nữa thì quên mất -tôi nhìn đồng hồ thốt lên -em đi ra ngoài một chút. Bye -tôi vừa chạy vừa nói vọng lại.

Có ai điên như tôi hok? Chuyện hệ trọng vậy mà lại quên bém đi mất. Lại còn đứng “buôn dưa lê bán dưa chuột” với Uno nữa chứ. Chưa già mà lẩm cẩm mất rồi.

Sân bay hôm nay đông nghịt người, tôi phải chen lấn mướt mồ hôi mới đến được chỗ của Jung Hoon. Cũng may là tôi vừa đến thì mama cũng vừa xuống máy bay.

-Mommy! -tôi gọi to và chạy đến ôm lấy mẹ tôi.

Ôi chào! sao mà tôi nhớ cái mùi hương quen thuộc này ghê. Tôi nhớ cái dáng đi của bà, nhớ cả vòng tay ấm áp này, tôi nhớ tất cả...

-Con bé này! lớn tồng ngồng rồi mà còn làm nũng mẹ-mẹ tôi mắng yêu

-Lớn đâu mà lớn? con còn nhỏ muh -tôi phụng phịu nói.

-Ừ thì ko lớn -bà cười hiền. -Jung Hoon! Con vẫn khỏe đấy chứ? -bà quay sang hỏi Jung Hoon

-Vâng, khỏe mẹ ạ -anh ấy lễ phép trả lời.

Trên đường về khách sạn, tôi cứ huyền thuyên đủ điều. Nào là trường mới, bạn mới và nhiều thứ lạ lẫm ở đất nước HQ này mà tôi chưa từng hay biết khi còn bên Mỹ....nhưng tuyệt nhiên tôi lại ko hề nhắc đến 5 người kia-những người thân thiết với tôi nhất. Chính bản thân tôi cũng rất ngạc nhiên về điều này. Có lẽ tôi vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để giới thiệu họ với mẹ tôi.

-Anh Hai có biết mẹ về đây ko?-tôi chột buột miệng hỏi.

-Mẹ có báo rồi nhưng...chắc là anh con bạn-mẹ tôi có vẻ hơi buồn.

Hừm cái ông Bi “già” này. Đã hơn 2 năm rồi mới được gặp lại mẹ vậy mà ko thêm đến đón. Bận đến đâu cũng phải vứt bỏ hết chứ? Coi công việc nặng hơn mẹ à? Đúng là đồ bất hiếu, đáng đem đi “xử tử”.

Nhưng ko ngờ tôi đã trách oan cho Bi. Lúc đến khách sạn, “ông” đã chờ sẵn ở đó từ lúc nào.

-Mama!-cũng như tôi, vừa thấy mẹ Bi đã chạy ngay đến ôm chầm lấy bà và nhấc bổng bà lên, xoay vòng vòng (con trai có khác, mạnh ra phết)

-Trời đất ơi!***** xuống.-mẹ tôi la oai oái.

-Hi hi, con xin lỗi, tại nhớ mẹ quá.-Bi gãi đầu cười.

-Hai anh em giống nhau hệt. “già đầu” rồi mà cứ như con nít ấy. Nhìn Jung Hoon kia! Phải chừng chạc, đường hoàng vậy chứ.-bà lườm tôi và Bi.

Chúng tôi ngồi quây quần tranh nhau kể đủ thứ chuyện trên đời. Rồi lại nhắc đến những kỉ niệm cũ, hỏi thăm bố, họ hàng, bạn bè bên đó sống thế nào....Sau khi ăn trưa xong, Bi xin phép về trước vì phải quay video-clip gì gì đó, còn lại tôi và Jung Hoon ở chơi với mẹ đến chiều.

-Thấy 3 đứa vẫn khỏe mạnh, vui vẻ, thương yêu, gắn bó với nhau như thế này mẹ mừng lắm. Nhưng vẫn ko yên tâm một chút nào. Bi thì mẹ ko ngăn được nữa rồi. Nhưng còn 2 đứa...-mẹ tôi nói bằng giọng trầm buồn.

-Bọn con ko sao mà. Con sẽ chăm sóc cho Jenny, mẹ đừng lo.-Jung Hoon lên tiếng.

-Thôi thì đành vậy-mẹ tôi thở dài.-À! 2 đứa vẫn còn giữ cặp nhẫn đấy chứ?-bỗng nhiên bà đột ngột hỏi.

Lúc đầu tôi chẳng biết là bà đang hỏi về chiếc nhẫn nào? nhưng rồi sực nhớ mình có một đeo một chiếc trên cổ, chắc là mẹ muốn nhắc đến nó. Cho đến giờ, tôi vẫn ko biết mình được đeo nó từ lúc nào. Dù đã theo tôi suốt từ khi nhỏ đến khi lớn lên nhưng nó vẫn như thế, sáng lấp lánh rất đẹp.

Lúc nhỏ tôi đã ko mấy may bận tâm về nó cho đến khi tôi được 15t, đó là lúc tôi phát hiện ra trên cổ Jung Hoon cũng có một chiếc giống hệt như vậy. Tôi đã rất ngạc nhiên và thắc mắc mãi. Tại sao chỉ có 2 chúng tôi có còn Bi thì ko? Và nó dùng để làm gì? Tôi đã từng hỏi cả bố và mẹ nhưng họ chỉ ậm ừ, ko trả lời. Còn Bi và Jung Hoon thì cũng hoàn toàn “mù tịt” như tôi. Và nó vẫn là một cái chấm hỏi to đùng chưa có câu trả lời từ lúc ấy đến giờ. Vậy nên hôm nay mẹ lại nhắc về nó thì quả thật là một chuyện lạ.

-Vâng, vẫn còn giữ nhưng sao hả mẹ?-tôi hỏi

-Uhm, ko sao.-mẹ tôi xua tay-thôi mẹ mệt rồi. Hai đứa cũng về nghỉ đi.

Tôi và Jung Hoon nhìn nhau vì ngạc nhiên trước thái độ đó của bà. Nhưng lại chẳng biết phải làm gì nên đành đứng dậy. Vậy là điều bí mật về đôi nhẫn đó vẫn chưa được mẹ tiết lộ.

-Lúc này mẹ hơi lạ đúng ko anh?-tôi hỏi Jung Hoon

-Uhm. Hình như mẹ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Mà thôi, nếu quan trọng thì trước sau gì mẹ cũng phải nói thôi mà. Nghĩ làm gì ệt?-Jung Hoon xoa đầu tôi.

Anh ấy đã nói như vậy thì tôi còn lý do gì để mà tiếp tục nữa đây? Nhưng tôi vẫn rất tò mò...

42. Chương 42

Uno.

Đã 7h30 rồi mà con bé Jenny vẫn chưa chịu về. Làm gì mà đi từ sáng đến giờ. Con gái mà đi đêm thì nguy hiểm lắm. Bọn kia thì lại chẳng lo lắng gì, cứ nằm ngủ hoài như...heo ấy. Đến điên lên mất thôi. Đứng trong nhà mà lo thì ích gì? Chi bằng đi đón cô ấy thì hơn.

Thế là tôi bước ra khỏi nhà và lững thững đi bộ dọc theo con đường dẫn ra chỗ bến xe bus (vì Jenny đi bằng xe bus mà). Đây là lần đầu tiên tôi được đi dạo vào ban đêm thế này. Vì trước giờ thời gian quá eo hẹp đâu có thong thả được như hôm nay. Trời se se lạnh, ko khí trong lành dễ chịu thật. Trên đầu lại có một bầu trời đầy sao tuyệt đẹp nữa chứ. Tâm hồn cứ lâng lâng, ko còn cảm thấy mệt mỏi nữa. Thật là kì diệu.

Đang nhắm mắt mơ màng thì bỗng tôi bị...vấp một hòn đá...thế là...a-lê-hấp... “ôm đất”

-Ủa?Uno?Anh làm gì mà nằm giữa đường vậy?-giọng của Jenny vang lên bên tai.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, phủi quần áo và tìm cách trả lời câu hỏi của Jenny làm sao để khỏi bị “quê” chứ nếu mà khai thật vì mình “xốn xác” nên bị vấp té thì “ê mặt” lắm.

-Ờ...thì...ờ...anh...-tôi gãi đầu ấp úng.

-Phì...thôi em biết rồi, anh khỏi nói-Jenny nhìn xuống dưới chân tôi rồi phì cười.

Tôi chột dạ nhìn xuống thì...hỡi ôi!cái hòn đá-thủ phạm làm tôi “đo ván” đang nằm chình ình ngay đó, như đang chế giễu tôi.Seo muh tôi muốn đá nó một cái cho bõ ghét quá nhưng cũng may là kịp thời kiểm lại được chứ nếu ko thì cái chân tôi sẽ phải mang thương tật rồi (chân mềm làm sao địch lại đá cứng?)....

-Ô?lại gặp nhau nữa rồi àh?sao mà có duyên thế nhỉ?-ở sau lưng chúng tôi đột ngột vang lên một giọng nói và ngay sau đó là một đám người từ trong bóng tối bước ra.

Jenny.

Tôi căng mắt ra nhìn và nhận ngay ra đó là tên “du côn” lần trước đã “trấn lột” 100.000won của Uno.Sao mà xui xẻo dữ vậy trời? Hồi h tôi đi một mình qua con đường này hoài ko sao.Vậy mà hễ cứ đi chung với Uno là lại gặp bọn chúng. “Ông” Uno này đúng là “sao chổi” của đời tôi mà!

-Cô bé này vẫn xinh tươi quá nhỉ?Đừng đi chung với thằng “công tử bột” này nữa!Đi với bọn anh đi!-tên đó lấy tay vuốt má tôi.

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì Uno đã hất tay tên đó ra và gằn giọng:

-Mày muốn tiền tao sẽ cho.Nhưng đừng có mà động đến cô ấy!

-Hừ!Mày quý con bé này hơn tiền cơ đấy?Đã vậy “ông” đây ko thêm tiền nữa, “ông” đây sẽ bắt con bé này làm... “đồ chơi”.Để xem mày làm được gì nào?

Dứt lời, hần phẩy tay một cái, lập tức bọn đàn em xung quanh liền giữ chặt lấy tay tôi kéo đi.

-Bỏ ra!Có ai ko?cứu với!-tôi ra sức vùng vẫy và cố gắng “rống” lên thật to nhưng vô ích.

-Buông cô ấy ra ngay-Uno gầm lên và chạy ngay đến, dấm cho 2 tên đang giữ tôi mấy cái.

Thấy “đàn em” của mình bị đánh, tên cầm đầu liền ra lệnh cho tất cả mấy tên còn lại xông vào đánh Uno.Tôi đứng ở ngoài tay chân luống cuống chẳng biết phải làm gì.Xông vào thì ko được mà bỏ chạy cũng ko xong, làm sao tôi có thể bỏ lại Uno mà chạy thoát thân được chứ?

Uno.

Ko được rồi!Tôi ko thể địch lại được bọn kia.Càng lúc tôi càng thấy mình yếu đi.Lúc đầu còn đánh trả lại được nhưng giờ thì toàn là phải chịu đòn thôi.Nhưng tôi cũng sắp hết chịu đựng được nữa rồi.Jenny vẫn còn

đứng đó.Trời đất ơi!tôi tưởng là cô ấy đã chạy về nhà lâu rồi mới phải chứ?Con bé này ngốc quá đi! “xử” tôi xong thế nào bọn nó cũng ko tha cho em đâu.

-Jenny chạy đi.Đừng lo cho anh!-tôi cố lấy hết chút sức lực còn lại để hét lên.

-Nhưng....nhưng....em....-Jenny vẫn chần chừ.

-Đi đi!-tôi quát.

Tôi vừa dứt lời, Jenny lập tức quay lưng và chạy đi ngay. Phù!cuối cùng cũng chịu nghe lời.Con bé này cứng đầu, bướng bỉnh thấy sợ.

Jenny.

Một ý tưởng vừa lóe sáng lên trong đầu tôi.Tại sao mình lại ko chạy về nhà kêu 4 người kia ra can thiệp chứ?Nhà của chúng tôi cũng ở khá gần đó mà?Tôi thấy mình “stupid” quá!

Nhưng chạy được nửa đường thì tôi bỗng khựng lại.Nếu h mà chạy về nhà rồi lại từ nhà chạy đến chỗ đó thì chẳng phải Uno coi như “hết đời” rồi sao?Ko ổn rồi, phải quay về cứu Uno ngay.

Tôi quay đầu chạy trở lại.Khi gần đến nơi, tôi hét lên thật to, cố tình để cho bọn kia nghe thấy:

-Police! Police đến.

Đúng như dự đoán, bọn “đầu gấu” vừa nghe thấy hai chữ “cảnh sát” liền lập tức bỏ chạy sạch trơn, ko còn một mống.Tôi lập tức chạy đến chỗ của Uno.Anh ấy nằm đấy, bất động.

-Uno!tỉnh lại đi.Bọn chúng đi cả rồi-tôi lay lay anh ấy.

Vẫn ko động đậy.Tôi bắt đầu thấy lo và sợ.Tôi nhắc đầu anh ấy lên đặt lên người mình.Trong bóng tối, dưới ánh sáng của chiếc đèn đường leo lét mặt của Uno hiện lên đầy những vết thương , và máu chảy ra cũng khá nhiều.Tôi hề hoảng sợ là lại chẳng nghĩ được việc gì nên hôn nên chỉ biết ôm Uno và khóc mà thôi.

-Tỉnh lại...đi!Em van anh đấy....Chỉ cần mở mắt,.... anh bảo gì em ...cũng làm-tôi nấc lên từng hồi.

-Có thật là anh bảo gì em cũng làm ko?-Uno đột nhiên lên tiếng.

-Uno?anh tỉnh rồi à?hay quá!Anh có sao ko?-tôi đưa tay “quẹt” nước mắt và hỏi dồn.

-Ko sao!Chỉ nhieu đây thôi thì nhắm nhò gì chứ?-Uno đứng dậy cười cười-mà có đúng là em sẽ làm theo những gì anh muốn ko?-Uno nheo mắt nhìn tôi

-Gi cơ?sao anh biết?-tôi ngạc nhiên hỏi lại.

-Em ngốc lắm!Anh giả vờ đấy.Mọi lời nói của em anh đều nghe rõ mồn một, có cần anh diễn tả lại ko?-Uno lại cười nhưng là một nụ cười hết sức nham hiểm.

Oh my God!Thì ra anh ta lừa mình.Vậy là nãy giờ mình tốn nước mắt một cách “lãng xẹt” sao?Cái tên chết bầm này, dám ình vào trông.Đúng là cái đồ...cái đồ...Tôi cũng chẳng biết phải gọi anh ta là cái đồ gì nữa?Tôi lừ mắt nhìn Uno rồi bỏ đi....

-Jenny!chờ anh với!-Uno la lên và nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng đang chạy bỗng nhiên anh ta khựng lại rồi từ từ gục xuống.Thấy vậy tôi đã định chạy lại xem thế nào nhưng rồi lại nghĩ nhớ đầu anh ta lại lừa tôi thêm một lần nữa thì sao?Tôi đâu phải là con ngốc?Thế là tôi cứ mặc kệ và tiếp tục bước đi.Một phút...hai phút...ba phút...trôi qua.Uno vẫn ko đuổi theo.Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy Uno vẫn ở đó.Chắc lần này là thật!Tôi vội vàng chạy tới, đỡ Uno đứng dậy.

-Anh sao vậy?đau lắm huh?-tôi hỏi

-ko đau lắm đâu!chỉ hơi đau thôi.-Uno gượng cười.

-Giờ này mà anh còn đùa được sao?-tôi giận dỗi đập vai Uno một cái.

-Á đau anh Jenny!-anh ấy hét lên.

-Oh sorry!em quên mất-tôi giặt mình, xin lỗi rồi rít .

Thế là tôi đành phải dìu Uno “lết” bộ về nhà.Đạo này ông trời cứ hành hạ tôi.(nói thế ko sợ đắc tội với ông trời sao?).Hết Xiah rồi giờ lại đến Uno, làm chỗ dựa cho hai ông này đi mún một xiu.Người nào người nấy nặng thầu trời ông địa!

-Đau quá Jenny!-Uno rên rĩ.

-Sao lúc này anh bảo là ko sao?-tôi trách.

-Vì...vì...anh ko mún em...lo lắng-anh ấy nói nhỏ, thật nhỏ.

-What?anh nói gì em nghe ko rõ? nhắc lại đi!

-Anh bảo là anh đùa đấy.-Uno nhắc lại.

-Ko phải!anh mới nói cái câu gì khác cơ.-tôi lắc đầu nguầy nguậy.

-Ko có gì hết mà.Thôi về nhà nhanh đi kéo bọn kia nó lo.-Uno đánh trống lảng.

Anh ta rõ ràng là đang nói dối.Lúc này tôi nghe đúng là có chữ “em” gì gì ấy, ko thể nhầm được.Nhưng tại sao lại phải giấu nhĩ?Đồ con trai rắc rối!

43. Chương 43

Tôi và Uno đã “lết” được đến trước cửa nhà rồi nhưng lại ko dám bước vào.Đùn đẩy nhau một hồi, cuối cùng tôi quyết định sẽ “hi sinh” trước.Vừa đưa tay lên nắm cửa thì bỗng nhiên nó đã tự mở ra làm tôi mất thăng bằng và ngã nhào vô phía trong.Cũng may trời còn thương, có Max đứng đằng sau cánh cửa nên tôi chỉ đập mặt vào người anh ta thôi chứ nếu ko là bị... “u đầu mẹ trán” roài.

-Jenny?-Max hỏi bằng giọng ngạc nhiên.-làm cái trò gì thế?muốn “ôm” anh đến thế thì nói trước để người ta còn chuẩn bị chứ? “tấn công” bất ngờ thía nì làm anh xem té đấy-anh ta cười một cách gian xảo.

-Đi ăn đưa bỏ đi ông!Tôi thềm vào-tôi xô Max ra và nói bằng giọng khó chịu.

-Đi đâu h này mới về vậy?Bọn anh đang định đi tìm đấy-Mic đột nhiên lên tiếng.

-Em bị thương hả?-Hero hốt hoảng khi thấy những vết máu (của Uno) dính đầy trên áo quần tôi.

-Ko...ko phải em.Mà là...-tôi xua tay lia lịa.

-Là tôi-Uno bước vào tiếp lời tôi.

-Trời đất!làm sao lại ra nông nổi này?-Xiah chạy đến đỡ Uno và hỏi.

-Tôi sắp chết rồi đây mà ko lo, toàn hỏi những thứ vớ vẩn.-Uno nhăn nhó.

-Ồ...thôi được rồi,ko hỏi thì ko hỏi vậy. Để tôi băng bó vết thương cho-Xiah nhỏ nhẹ nói.

Sau khi hai người bọn họ đi khuất, trong căn phòng này chỉ còn lại tôi, Mic, Hero và Max. 6 con mắt đều đang đổ dồn về phía tôi như chờ đợi một câu giải thích.Biết nói dối sẽ ko “đầu xuôi đuôi lọt” nên tôi đành phải “tường thuật trực tiếp” lại mọi chuyện.

Chưa kịp dứt lời Max đã nhảy bổ vào trong miệng tôi ngời:

-Trời ơi là trời!ăn cái gì mà ngốc thế ko biết?...

-Thì em cũng ăn cơm, ăn cá, ăn thịt như mọi người thôi.Hỏi thế cũng hỏi-tôi cũng ko vừa cắt ngang lời anh ta.

-Vậy mà anh còn tưởng em ăn sỏi ăn cát chứ.Nếu ăn đầy đủ chất như mọi người sao lại ko thông minh chút nào vậy?Di động “xịn” dùng để làm cảnh hả? Sao ko lấy ra phone cho police hoặc là cho bọn anh cũng được.-Max tiếp tục trách móc, xiên xỏ.

-Đúng đấy!May mà hôm nay cả hai người đều ko sao nhưng nếu có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra thì...-Mic cũng tham gia vào.

-Hai người làm ơn thôi ngay cho tôi nhờ!-tôi hét lên.-tại sao cứ chỉ biết trách móc tôi?tại sao ko nghe tôi nói?Thử đặt các người vào tình thế đó xem.Lúc ấy tôi đã rất sợ, đến nỗi chân tay chẳng thém nghe lời nữa.Muốn chạy cũng chẳng được nữa là...-tôi bắt đầu sụt sùi.

-Thôi ko sao!Mọi chuyện qua hết rồi mà-Hero ôm lấy tôi và vỗ về.

Đúng là nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ có một mình anh ấy là hiểu tôi, luôn đứng về phía tôi, an ủi, che chở cho tôi.Hero là số 1.À...suýt quên mất còn Uno nữa chứ.Anh ấy cũng vừa “hy sinh thân mình” để bảo vệ tôi đấy còn gì?Nhưng vẫn ko bằng Hero, thôi thì cho anh ấy đứng thứ 2 vậy.

-Ê!sao lại đi ôm vợ người khác như thế?Có bỏ ra ngay ko?-Uno từ đâu chạy đến kéo Hero ra khỏi tôi.

-Bị thương đến vậy rồi mà còn có tâm trạng đùa sao Uno? Anh đúng là hết thuốc chữa-Xiah lắc đầu ra vẻ chán nản.

-Ai đùa nào?Ko tin thì đi mà hỏi Jenny ấy.-Uno liếc mắt về phía tôi.Và dường như thấy tôi đang há miệng ra để phản bác thì anh ấy lập tức chặn lại ngay-lúc này em chả bảo sẽ làm theo bất cứ chuyện gì anh muốn sao?Anh chỉ yêu cầu đứng 1 chuyện này thôi.

-Thế là thế nào?Tôi chẳng hiểu gì hết?-Hero hỏi.

-Hồi...-tôi thở dài xuôi xị.-thì lúc này ko thấy Uno tỉnh lại nên em sợ quá hứa bừa thế.Ko ngờ anh ấy lại nghe nên...

-Vậy thì ko chơi, ko tính-Max phẩy tay.

-Cậu ko chơi mặc xác cậu, tôi chỉ cần một mình Jenny đồng ý là được rồi.Phải ko vợ “iu” của anh?-Uno quay sang choàng tay qua vai tôi, nhìn tôi cười một cách... đều giả.

Trời ơi, người tôi nổi đầy gai ốc rồi!Gặp như bình thường có lẽ tôi đã cho anh ta...nockout lâu rồi.Nhưng hôm nay thì khác.Anh ta đang bị thương và đó là vì tôi.Thế nên ko thể ra tay được, vì như vậy sẽ là “vong ơn bội nghĩa”, “lấy oán trả ân”, “ăn cháo đá bát” (nhiệm film kiếm hiệp nặng roài).Hy vọng chuyện này sẽ mau chóng kết thúc nếu ko chắc tôi đi châu diêm vương sớm quá!

44. Chương 44

Jung Hoon.

Tôi có linh cảm lần này về nước mẹ ko phải chỉ để thăm chúng tôi mà còn có thêm một mục đích khác.Và chắc chắn rằng nó ko phải chuyện nhỏ, ko những thế mà còn liên quan đến chiếc nhẫn đang nằm trên cổ tôi nữa...

Chiếc điện thoại rung bần bật trong tay làm tôi giật cả mình suýt nữa là làm rơi nó xuống đất.Số của Bi hiện lên.Nửa đêm rồi anh ta còn gọi cho tôi làm gì nhỉ?Anh ta chỉ nói đúng 1 câu : “cậu đến nhà tôi gấp”, rồi cúp máy, chẳng để tôi kịp hỏi thêm câu nào.

Tôi phóng như bay đến chỗ Bi.Anh ta mở cửa đón tôi bằng một nụ cười và một câu nói quen thuộc:

-Đến nhanh nhỡ?Bộ cậu đi bằng...tên lửa huh?

Tôi đã quá quen với cái tính khí “bất phình phường” đó của Bi nên cũng chẳng thém để ý-Có chuyện gì sao?-tôi hỏi

-“Nữ hoàng” cho gọi-Bi nhún vai đi vào trong.

Vậy là tôi đã đoán đúng.Nhưng ko ngờ mọi việc lại diễn biến nhanh đến vậy.Hẳn là chuyện mẹ sắp nói đây rất quan trọng nên mới gọi tôi vào nửa đêm thế này!Nhưng sao ko thấy Jenny đâu vậy nhỉ?Hay là cô ấy đến muộn?

Khi tôi và Bi đã yên vị, mẹ mới bắt đầu:

-Con định khi nào sẽ nói với Jenny mọi chuyện đây?

-Mẹ?...sao lại?...-Bi hốt hoảng.

-Em con cũng đã lớn rồi còn gì?Ko lẽ cứ giấu nó mãi được sao?

-Nhưng tình cảm giữa nó với Jung Hoon đang rất tốt, bây h mà nói ra liệu Jenny...-Bi bỏ dở câu nói.

-Đây là chuyện của Jung Hoon, ko phải con!Con ko cần bận tâm!-mẹ nghiêm giọng.

-...hay là chờ thêm vài năm nữa được ko ạ?-tôi ấp úng.

-Thôi được rồi!Con hãy nghe xong chuyện này rồi hãy quyết định-mẹ tôi thở dài-Bi ra ngoài một chút được ko con?

-Nhưng...-Bi định phản đối nhưng bất gặp ánh mắt nghiêm khắc của mẹ anh ta liền “ngoan ngoãn” ngay-Vâng!

Mẹ là thế, bình thường rất dịu dàng, mềm mỏng nhưng một khi đã quyết chuyện gì rồi thì sẽ làm cho đến cùng.Lúc đó bà sẽ ko còn là một người mẹ hiền lành nữa mà trở thành một người phụ nữ nghiêm nghị, sắt đá.Và có lẽ Jenny cũng tiếp nhận gen này từ bà.Điều này làm cho tôi phải khốn đốn ko biết bao nhiêu lần.

Sau khi Bi đã đi khuất mẹ mới lên tiếng:

-Cặp nhẵn mà con và Jenny đang giữ đó là nhẵn cưới của bố mẹ quá cố của con.Trước khi “ ra đi” họ gửi lại ẹ và nhẵn nhủ rằng nhất định con phải là một thành viên trong gia đình của bố mẹ.Bao năm qua bố mẹ đã phải suy nghĩ, đắn đo rất nhiều.Mẹ đã định sẽ ko bao h nói ra chuyện này nhưngMẹ biết tình cảm con dành cho con bé ko phải chỉ đơn thuần là tình bạn hay tình anh em...Con hãy suy nghĩ cho thật kĩ đi!Tuần sau mẹ về bên đó lại, hy vọng trước khi đi mẹ sẽ nhận được kết quả từ con.

Mẹ nói xong vỗ nhẹ vào vai tôi rồi đứng dậy bỏ đi.Tôi về nhà trong một tâm trạng rối bời.Vẫn biết là phải nói với Jenny sự thật rằng tôi ko phải là anh trai của cô ấy nhưng tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ nói vào lúc này.Chỉ mỗi có chuyện ấy thôi cũng đủ làm tôi đau đầu.Nay lại thêm “vụ” này nữa.Mọi việc cứ dồn dập xảy đến làm tôi chẳng thể nghĩ được cái gì nên hồn.

Tôi đã chứng kiến cảnh Jenny ra đời và chúng tôi đã lớn lên cùng nhau.Có lẽ trong nhà, tôi là người hiểu Jenny hơn ai hết, hơn cả bố, mẹ và Bi.Tôi ko biết mình đã dành thứ tình cảm đặc biệt cho Jenny từ lúc nào.Chỉ biết khi được thấy nụ cười rạng rỡ của cô ấy là trái tim tôi reo vui, lòng tôi thấy yên bình và nhẹ nhõm đến kì lạ.Khi cô ấy khóc trái tim tôi đau đốn như muốn vỡ tung ra.Và tôi luôn cảm thấy khó chịu khi Jenny ở bên cạnh một đứa con trai nào khác ngoài tôi.Tôi đã rất muốn thoát khỏi vị trí “cậu Ba” của tổng giám đốc tập đoàn M-Hotel để có thể được yêu Jenny như một người con trai bình thường khác.Nhưng rồi cái ý nghĩ đó lại bị dập tắt bởi một nỗi lo sợ rằng nếu nói ra tôi ko phải là anh trai như cô ấy vẫn thường nghĩ thì liệu cô ấy có còn ở bên cạnh tôi nữa hay ko?Và mối quan hệ đang tốt đẹp giữa chúng tôi có còn nữa hay ko?Cuối cùng tôi đã chọn giải pháp hèn nhất là trốn tránh tình yêu đó và trở lại làm tốt vai trò một người anh của Jenny.Cứ tưởng mọi chuyện thế là kết thúc, vậy mà hôm nay, chính mẹ lại là người gọi ra.Tình yêu được chôn chặt bấy lâu nay như một ngọn lửa nhỏ âm ỉ nay được tiếp thêm “nhiệt” nên cháy bùng lên.Tôi phải quyết định thế nào cho đúng đây?

45. Chương 45

Mấy hôm nay Jung Hoon oppa ko lên lớp.Điện thoại cũng tắt.Đến nhà thì người ta bảo thấy anh ấy xách vali đi đâu từ cách đây 2 ngày. Có chuyện gì đang xảy ra thế này ko biết?Đang yên đang lành lại bỏ đi ko nói câu nào.Tôi đến điên lên mất thôi!

Hôm nay tôi đến trường trong một tâm trạng ko lấy gì làm tốt.Đang đi thì tôi va phải vào người một cô gái đi cùng chiều.Nhìn cô ta rất quen, nhưng tôi ko tài nào nhớ nổi.

-Xin lỗi!hình như mình có gặp bạn ở đâu đó rồi thì phải?-tôi lên tiếng hỏi.

-Trí nhớ của cậu tệ đến vậy sao?Tôi là Yoo Ha Na!-cô gái ấy đáp.

Yoo Ha Na!cái tên cũng quen lắm nhưng tôi vẫn chẳng nhớ được một chút gì.Bỗng nhiên có tiếng của Hero vang lên từ phía sau:

-Yoo? Sao em lại ở đây?

-Anh biết cô ấy sao?-tôi ngạc nhiên quay lại hỏi Hero.

-À...ừ thì...cũng có biết sơ sơ ấy mà!Thôi em về lớp với Max trước đi nhé!-anh ấy giao tôi cho Max rồi đến thì thầm cái gì đó với Ha Na, sau đó cả hai người đi mất.

-Sao thế nhỉ?-Max quay sang nhìn tôi.

-Biết chết!-tôi nhún vai.

Hero có biết Yoo Ha Na, còn tôi thì nhớ sơ sơ về cô ấy.Mà tôi với anh ấy thì lại quen biết nhau từ nhỏ.Vậy ko lẽ đó là em gái của Hero? Nếu vậy tại sao lại phải gấp gáp “cách li” tôi với cô ấy? Thôi ko đoán già đoán non nữa.Chờ anh ấy về rồi hỏi ngọn nguồn sau vẫn chưa muộn mà.....

Hero.

-có chuyện gì mà anh kéo em ra tận đây?-Yoo hỏi.

-Em...đã nói gì với Jenny chưa?-tôi lo lắng.

-Nói gì là nói gì?

-Thì...có nhắc gì đến anh Song Chul ko?-tôi ấp úng.

-Đang định nói thì anh đến “phá đám” còn gì.Mà sao anh ko nói cho em biết Yoon Eun Hye cũng đang học ở đây?-Yoo trách.

-Chuyện đó để sau có được ko?Khi nào tiện anh sẽ nói hết với em.Còn bây giờ, anh muốn nhờ em một việc.

-Được rồi!-Yoo gật đầu.

-Em khoan hãy nhắc về anh Song Chul vội nhé!

-Cái gì?Sao em lại phải giấu chứ?-Yoo nhảy dựng lên.

-Lúc này chẳng phải em đồng ý giúp anh rồi sao?Anh hứa sẽ tự mình nói với cô ấy hết mọi chuyện trong một thời gian ngắn nữa thôi.Em yên tâm đi!-tôi ra sức trấn an Yoo.

-Em ko biết là anh đang có “âm mưu” gì.Nhưng vì đã trót hứa rồi nên đành vậy.Tuy nhiên em sẽ im lặng chỉ trong 2 tuần thôi!Vậy nên anh hãy mau chóng mà nói với Eun Hee đi!

-Gì chứ?Ko lâu thêm được sao?

-Ko!-Yoo kiên quyết.

Sóng gió lại tiếp tục nổi lên rồi đây!Jenny mà biết chuyện này chắc chắn cô ấy sẽ lại như trước mắt.Tôi phải làm thế nào để ngăn chặn nó đây?Tình hình này có lẽ phải đưa Jenny đến một nơi ko ai biết, một nơi thật an toàn thì mới có thể bảo vệ được cô ấy...

46. Chương 46

Tôi và Max vừa đến cửa lớp thì anh ta có điện thoại. Nghe cái cách nói lễ phép của anh ta lúc này thì chắc chắn ai cũng đoán được Max đang nói chuyện với papa hoặc mama. Nhưng nếu chỉ có chuyện đó thôi thì tôi cũng chẳng để ý làm gì cho đâu đâu, đằng này anh ta lại vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi ra vẻ như là “trời sắp sập” đến nơi ấy. Nếu đoán ko nhầm thì ít nhieu cũng có liên quan, dính líu đến tôi đây. Trời đất có thương thì làm ơn đừng cho xảy ra chuyện gì nữa! Nếu ko chắc con đi...nhảy lầu wé.

Max đã nói chuyện điện thoại xong rồi nhưng sao anh ta vẫn cứ nhìn tôi ko chớp mắt thía nhỉ? Tôi xưa nay ko “ngán” ai bao h, vậy nên cũng “trùng” mắt “đáp lễ” lại anh ta. 2 người 4 con mắt cứ nhìn chăm chăm vào nhau. Cuộc “đấu nhãn quang” kết thúc sau 5 phút bằng... cái chớp mắt của Max.

Hồ hơ! Jenny “zô dịch”! Thấy chưa?tôi đâu có nói sai, đã bảo là Jenny này chưa chịu thua ai bao h muh. Thế nhưng trái hẳn với dự đoán của tôi, Max vẫn ko chịu nói câu nào mà kéo tôi một cách thô bạo ra khỏi lớp.

-Bỏ ra! Anh lên cơn đấy à?Sao lại kéo tôi ra tận đây?-tôi hét lên.

-Chuyện lớn rồi đây nàh!-Max thông báo.

-Nhìn cái mặt anh tôi cũng đủ đoán ra.Chuyện gì?-tôi xoa xoa cái cổ tay bị Max nắm ban nãy.

-Trước khi anh nói, em phải thật bình tĩnh mới được. Nào!Hít sâu vào, thở mạnh ra!1..2..3..hít thở...hít thở...hít...

-Thôi dẹp đi!-tôi cắt ngang lời Max-tôi là đứa bé lên 3 đang tập thể dục buổi sáng đấy à?Nói nhanh còn về lớp-tôi gắt.

-Bố mẹ anh bảo mai dẫn em đến ra mắt-anh ta nhăn nhó.

-Cái...cái gì?-tôi sững sốt tốt độ.

-Đấy thấy chưa?Đã bảo phải thật bình tĩnh mà ko chịu nghe!

-Nhưng làm thế quái nào mà bố mẹ anh biết được tôi?-tôi lo lắng hỏi-có nhầm lẫn gì ko ạ?...Ê?khoan đã...là...là... Tae Hee đúng ko?Cô ta nói với bố mẹ anh phải ko?-tôi hỏi dồn

Max ko nói mà chỉ khê gật đầu.

Ko thể tin được!Cô ta sao lại có thể...Đến chết mất thôi!Tự dừng lại phải đưa đầu ra “chịu trận” thay anh ta.Tôi đâu có ngu chứ?

-Ko biết!Tôi ko biết gì hít!Đấy là chuyện của anh, ko liên quan đến tôi-tôi lấy tay bịt chặt tai lại còn miệng thì cứ rống lên.

-Trời ơi!Khê thôi, người ta nghe thấy bị h.-anh ta đưa tay bịt miệng tôi lại.-Đã giúp thì phải giúp đến cùng chứ?Emỡ thấy chết mà ko “kéo” seo?-Max nài nỉ.

-Thôi thôi! Cho tôi xin hai chữ “bình yên” đi! Giúp anh lần này, tôi phải đóng giả làm người yêu, nhờ sau nì bố mẹ anh bảo tổ chức đám cưới thì tôi lại phải giúp anh bằng cách đóng giả làm vợ nữa sao?

-Làm gì có chuyện đó?em nghĩ xa quá rồi!Chúng ta chỉ mới 19t thôi muh.Với lại lần này vì gấp quá nên mới phải thế, chứ lần sau anh sẽ nghĩ cách, ko nhờ em nữa đâu!

-Nhưng nếu phát hiện ra chúng ta nói dối,bố mẹ anh liệu có để yên ko?Còn nữa, sau này làm sao tôi vào được trong tập đoàn Global đây?-tôi khổ sở nói.

-Xời! tưởng chiến gì.-anh ta phẩy tay.Tôi-tổng giám đốc tương lai của tập đoàn xin đảm bảo sẽ nhận cô Jenny vào làm trong tập đoàn.-Max bỗng dừng nghiêm trang lạ thường-Yên tâm chưa nào?

-Nói gì thì nói, vẫn thấy nó thế nào í-tôi lưỡng lự.

-Nè nè!Em mà ko giúp anh, anh thề với trời dù có phải “máu chảy đầu rơi” anh cũng sẽ ngăn cản cho bằng được để em ko tài nào bước vào thế giới nước hoa được.-“mua chuộc” ko xong, anh ta chuyển sang dọa nạt.

-Hừ!tưởng tôi sợ lắm đấy chắc?Còn khuya nhá!-tôi vênh mặt lên ra vẻ thách thức.

-Á à! là em gây chuyện trước đó nha!Người ta thường nói “bần cùng sinh đạo tặc”, h anh cũng zay đóa.-Max từ từ tiến sát lại chỗ tôi với một gương mặt...đằng đằng sát khí.

-Anh ...định...định... làm gì hả? Đây là...là... trong trường đó nha-tôi lắp bắp.

-Chẳng làm gì cả-anh ta nhún vai-chỉ đến gần để em có thể nghe rõ được lời nói của anh hơn thôi.E hèm....Còn nhớ vụ “cái vé” ko hả Jenny?

-Vé gì?-tôi giả ngu.

-Jenny!-Max hét lên-lúc đó em đã bán mấy cái vé bọn anh cho còn gì? Sau đó thì...

-Ok! Ok! nhớ rồi, ko cần phải nhắc lại nữa đâu!-tôi cắt ngang lời anh ta-chỉ cần đi cùng anh ăn một bữa cơm là được chứ gì?-tôi nói mà mặt mày méo xệch.

-Đấy, thế có phải “đáng iu” hơn ko nào?Rượu mời ko uống lại mún uống rượu phạt.-Max cười một cách nham hiểm-chiều mai anh sẽ đón em ở cổng sau.Nhớ đừng tiết lộ cho ai biết đấy nhá!-trước khi đi anh ta còn dặn lại một câu hết sức thừa thãi.

Tôi ngu sao mà lại đi rêu rao với người khác rằng mình sắp ra mắt bố mẹ Max chứ?Đời tôi thế là tàn từ đây!Mong sao đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi phải gặp bố mẹ anh ta.Hic hic, cái số tôi nó khổ theta đấy.

Chưa bao h bữa cơm tối lại khó nuốt như hôm nay.Tôi đã phải cố gắng lắm mới nuốt bỏ (tạm thời) được hết những lo lắng để có thể “ nạp năng lượng” chuẩn bị... “chiến đấu”.VẬY mà lại phải “chiêm ngưỡng” hai gương mặt khổ sở của Max và Hero (?).Họ cứ như người mất hồn, chỉ dùng tay... “bốc” cơm rồi đưa lên miệng, ngoài ra ko ăn cái gì khác, kể cả thức ăn.Nhưng nguy hiểm hơn, hai người đó còn “xâm chiếm” qua lun cả chén cơm của người ngồi bên cạnh, làm cho Mic và Uno la oai oái.

-Trời ơi!Bắn quá mức mà!hai người có thôi ngay ko?-Uno cầu.

-Định quay trở lại cách ăn của người nguyên thủy thì cứ việc, ko ai cấm.Nhưng đừng xâm phạm lãnh thổ của nhau chứ?Làm thế này thì có ột núi vàng tôi cũng ko dám ngồi cạnh các cậu trong bữa ăn nữa-Mic cũng cần nhần.

-2 người bộ vừa mới bị “bồ đá” hay sao mà thần thờ như...con cá cờ zay?-Xiah châm chọc.

-Tôi chưa động đến anh đó nha Xiah, đừng có ở đó mà xiên xỏ-Max tỏ vẻ khó chịu.

-Mệt quá đi! Ăn cơm mà nói hoài,... ruồi nó bay vào mồm bây h-tôi gắt.

Ko ngờ câu nói đó của tôi lại có tác dụng đến vậy.5 người bọn họ lập tức ngậm miệng lại ngay tức khắc.Người nào cũng cúi đầu vào chén cơm của mình và...chăm chỉ ăn.Thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau và khẽ liếc sang tôi nhưng chẳng ai dám nói thêm câu nào.

-Này Xiah! Hình như dạo này cậu thay đổi cách xưng hô với Jenny rồi thì phải? Ko còn xưng “bố”- “con” nữa.-Uno bắt chọt lên tiếng.

-Ph...u...ýt... - hình như vì quá “xúc động đấy” nên bao nhiêu là thức ăn, cơm trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã được Xiah cho hết ra ngoài.Và người phải gánh chịu hậu quả ko ai khác ngoài cái người vừa “phun”ra câu nói đó :Uno.

Cho đáng đời cái tật nói lung tung trong bàn ăn.Đúng là trời phạt!

-Xiah!-Uno hét lên-cậu có ghét tôi thì nói để tôi còn tránh chỗ?Chơi cái trò này khiếp chết được-anh ta cần nhần.

-Oh sorry! Ai bảo tôi đang ăn mà anh lại nói những điều chấn động làm gì?-Xiah vừa giúp Uno phải bớt những cái thứ “kinh tởm” ấy xuống đất vừa cười hề hề.-Tôi tắm cho anh nhá?- Xiah đưa ra đề nghị.

- Thôi thôi, tha cho tôi đi ông cố nội! Tôi ko phải loại nửa nạc nửa mỡ đâu nhá! Tránh xa tôi ra giùm cái-Uno đẩy Xiah ra và nhanh chóng đi vào WC.

Cái nhà này riết rồi loạn hết cả! Mấy người này đúng là có lớn mà ko có khôn! Bọn họ cũng ăn cơm ăn cá như bao người, thậm chí còn dư thừa chất dinh dưỡng nữa, vậy mà sao lại ko thể bình thường được nhỉ? Hay là vì quá dư thừa nên mới bị “đột biến”? Đúng là “bó phép”!...

Sau bữa ăn Xiah bốc hơi nhanh chóng khiến cho Mic tìm đồ cả mắt.Hết kiên nhẫn, Mic chuyển nhiệm vụ cao cả đó sang cho tôi, bắt tôi phải kiếm cho ra Xiah.Ko biết anh ta nghĩ jì nữa, tôi có phải là thần thánh gì cho cam cơ chứ?Thấy tôi hiền cứ bắt nạt hoài (Khiếp! “hiền” như sư tử Hà Đông í)

Cuối cùng thì trời xui rủi thế nào mà tôi lại leo lên tận sân thượng.Định bụng ở đây mà ko có nữa thì dẹp hết, mặc kệ ông bố thân iu trốn đâu thì trốn.Vậy mà ko ngờ anh ta lại ở đó thật.Xiah đứng ở đó một mình, trầm tư.Một người như anh ta mà cũng có lúc phải muộn phiền sao? Chuyện lạ à nha!

-Hù!-tôi đập mạnh vào lưng Xiah.

-Làm hết hồn!-anh ta quay lại nhăn nhó-sao biết anh ở đây hay zay?-Xiah có vẻ ngạc nhiên.

-Thần giao cách cảm mà! Tình phụ tử chứ có ít đâu-tôi đùa.

-Thôi dẹp đi! Ko chơi trò đó nữa-Xiah bỗng dừng lại nổi cáu với tôi.

-Sao vậy?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Chán rồi thì ko chơi nữa chứ trắng với sao cái jì? Từ nay đừng có kêu anh bằng bố nữa-anh ta nhún vai.

Trời đất!Chịu nổi hok chứ?Lúc đầu thì cứ nằng nặc bắt tôi phải gọi bằng “bố”, bi h thì lại thế đấy.Mấy người này điên hết cả rồi.Còn đứng đây thêm một giây nào nữa chắc tôi đứt mạch máu não, nhồi máu cơ tim mà chết bất đắc kì tử ko kịp trần trối wé!Nếu vậy thì thà vào phòng tự đập đầu vào...gối tự tử xem ra còn tốt hơn ấy chứ.

Tôi ngúng nguẩy quay người bước đi.Bỗng nhiên Xiah gọi giật lại:

-Ê! Đi đâu đấy?

-Đi ngủ-tôi nói bằng giọng trống không.

-Nhưng anh chưa nói xong mà?

-Thì x thì đi mà nói một mình với cái đầu gối ấy.-tôi lừ mắt.

-Ờ?Giận sao?-Xiah tròn mắt ra vẻ ngạc nhiên.

-Thèm vào.Giận chỉ au già?

-Ôi giờ ơi! Sao mà đáng iu thía ko bít-Xiah nhảy phắt đến chỗ tôi, một tay kẹp cổ tôi, còn tay kia véo má tôi.

-Bỏ ra.Làm jì vậy huh?Gãy cổ em rồi-tôi la lên oai oái.

-Hết giận rồi chứ?-Xiah buông ra, nhìn tôi cười hỏi.

-Phì....Uhm đầu hàng rồi-tôi phì cười.-À, lúc nãy anh bảo còn chuyện gì mún nói nữa?

-Chuyện đó ấy hử.Uhm....anh muốn nói là....-anh ta ấp úng-em với Uno thôi cái trò “vợ-chồng” đó đi.Người ta mà nghe thấy dễ hửu lắm lắm.

-Nói vậy mà nghe được hử? Em trước h có thix vậy đâu?Nhưng khổ nỗi em nói thì anh ta đâu có nghe?Em cũng chán lắm rồi, anh muốn thì cứ đến gặp Uno mà nói.

-Biết thế.Nhưng tại vì dạo gần đây em có vẻ dễ dãi quá nên nó cứ càng làm tới chứ trước đây nó dám hó hé à?

-Anh hay nhỉ?Em đang mang ơn anh ta thì làm sao dám nói này nói kia chứ?Với lại chỉ có trong nhà thì Uno mới xưng hô như thế chứ còn ra ngoài thì đâu có đâu.Vậy nên anh khỏi lo chuyện người khác hiểu nhầm-tôi nổi giận.-Em về phòng đây-tôi nhanh chóng bước đi.

Điên lên mất.Sao cái gì cũng đổ lỗi cho tôi hết zay chứ?Sai lầm lớn nhất của tôi là quen biết với mấy người này.Từ ngày bước vào ngôi nhà này tôi như già thêm 10t ấy.Đủ thứ chuyện bực mình xảy ra.Xui xẻo đủ đường.Kiếp trước tôi mắc nợ gì họ mà sao kiếp này lại điều đúng vì 5 người này vậy trời?

47. Chương 47

Hết chuyện của Uno rồi đến Jung Hoon, chưa đâu vào đâu lại gặp ngay Yoo Ha Na có quan hệ với Hero, tiếp theo là Max và giờ là Xiah.Mọi thứ cứ liên tiếp, dồn dập xảy ra làm tôi “ngày ăn ko ngon, đêm ngủ ko yên”.Bây giờ mà Mic gây chuyện nữa thì chắc tôi bỏ xứ mà đi ko hẹn ngày trở lại lun quá.

À nhắc đến Jung Hoon mới nhớ, anh ấy đi đâu vậy nhỉ?Ở cái xứ này anh ấy đâu có quen biết ai?Mà điên máu nhất là đi trong âm thầm, chẳng thèm báo với tôi một tiếng.Đã vậy còn tắt lun đi động nữa chứ.Người gì mà lạ lùng! Được rồi, lần này về xem em xử anh thế nào nhá Jung Hoon!

Thôi chết! Mai phải “ra mắt” bố mẹ chồng tương lai roài (đùa cho zui chứ hèm cóa ý gì đâu nhá, đừng hiểu lầm tội lém) mà h này chưa chuẩn bị gì hết lại còn ngồi nói nhảm nữa chứ.Đầu tiên là phải ăn mặc làm sao vừa “dễ xươg” lại ko gây phản cảm.

Tôi lục tung tủ đồ lên, mất hết hơn một tiếng đồng hồ mặc vào cởi ra mà chẳng có lấy một bộ nào ưng ý.Tôi xưa nay vốn thích mặc áo phông quần bò (cho nó thoải mái) nhưng ai lại ăn mặc như thế mà đến gặp người lớn?Chắc là phải đi mua một bộ váy.Ừa mà tại sao lại phải mất công thế nhỉ?Chỉ là giả vờ thôi chứ có phải thật đâu mà sợ?Bình thường thế nào thì cứ tiếp tục phát huy, ko cần phải thay đổi gì hết ráo.

Bản nhạc “Yesterday” réo rất vang lên.Là Jung Hoon oppa!Tôi mừng như bắt được vàng, vội vàng vớ ngay cái điện thoại và tuôn ra một tràng:

-Anh đi đâu vậy hả? Biết em lo đến thế nào ko? Gì thì gì cũng phải báo em một tiếng chứ? Giờ anh đang ở đâu? Về nhà chưa? Em đến nhé!

Đầu bên kia vẫn im lặng...

-Anh?Sao vậy?-tôi lo lắng hỏi.

-Anh ...anh...có chuyện muốn nói-Jung Hoon ập ứng.-em đến nhà anh nhé!

-Được rồi, em đến liền.

Trong vòng 15' tôi đã có mặt trước nhà anh ấy.

Chúng tôi vào nhà.Không khí im lặng đến đáng sợ.Tôi và Jung Hoon ngồi đối diện nhau nhưng lại ko ai nói với ai câu nào.Đáng ra tôi phải trách móc anh ấy nhiều lắm, trong suốt quãng đường đi đến đây tôi đã có hàng đồng câu hỏi tưởng như chỉ cần thấy anh ấy thôi là nó sẽ tuôn ra xối xả nhưng ko hiểu sao h lại biến đâu mất hết rồi ấy.Lạ thật!

-Anh có chuyện gì muốn nói với em?-biết im lặng hoài cũng ko phải là cách hay nên tôi đành phải lên tiếng trước.

-Anh...anh...thật ra thì...-anh ấy có vẻ lúng túng.

-Một là anh nói ra, còn hai thì sau này đừng nhìn mặt em nữa!-tôi giả vờ hù dọa.

-Được rồi, anh sẽ nói.Nhưng em phải hứa với anh một điều được chứ?

-....Thôi được rồi-sau vài giây chần chừ, cuối cùng tôi cũng đồng ý.

-Sau khi anh nói xong em đừng giận anh, cũng đừng bỏ đi, nhé?

-Nói vậy có phải là anh đã làm gì có lỗi với em ko hả?-tôi ra vẻ nghi ngờ.

-Ko...anh...anh chỉ-Jung Hoon phân trần.

-Em đùa đấy-tôi phẩy tay-được rồi, anh nói đi.

-Đây là một bí mật mà bố, mẹ, Bi và cả anh đã giấu em từ rất lâu.Anh định sẽ không bao giờ nói ra nhưng...

-Khoan! - tôi cắt ngang lời Jung Hoon-Đã lâu lắm rồi em rất muốn nói câu này nhưng ko có dịp.Dù thời gian có trôi đi, vạn vật trên trái đất này đều thay đổi nhưng anh vẫn mãi là anh trai của em, ko ai có quyền phủ nhận điều đó.-tôi nhìn thẳng vào mắt Jung Hoon.

-Chuyện đó...-Jung Hoon nhú mày.

Tôi biết anh ấy định nói gì.Nhưng có lẽ chuyện đó đã ko còn ý nghĩa gì đối với tôi nữa.Điều tôi mong muốn nhất bây giờ là chúng tôi lại có thể sống một cách vui vẻ, thương yêu nhau như trước.Còn quá khứ, bí mật thì hãy để nó được ngủ yên, đừng ai khơi dậy nữa. Nhưng khổ nỗi tôi lại ko có quyền bắt Jung Hoon phải im lặng.Chỉ mong sao câu nói của tôi có thể làm anh ấy nghĩ lại.

Đến đo một lúc lâu, anh ấy mới lên tiếng.

-Anh chỉ muốn nói xin lỗi vì đã làm em phải lo lắng suốt mấy ngày qua!-Bất giác Jung Hoon ôm chầm lấy tôi.

Tôi cũng vòng tay ôm anh ấy.-Uhm, em có bao giờ giận anh đâu?-tôi khẽ mỉm cười.

Tốt quá rồi! Mọi chuyện thế là ổn.Anh em chúng tôi lại có thể như xưa được rồi.Nhưng sao trông anh ấy buồn thế kia nhỉ? Đáng ra khi nghe tôi nói thế Jung Hoon phải vui mới phải chứ?Thôi chắc là ko sao cả đâu.Có lẽ do tôi nghĩ ngợi nhiều quá thôi.

Chúng tôi cứ ngồi như thế thật lâu...thật lâu...

48. Chương 48

Vừa về đến nhà, Hero ko nói ko rằng,lôi tuột tôi lên xe.

-Chúng ta đi đâu đây?-tôi hỏi.

-Đi ra biển hóng gió-Hero đáp.

Sao lạ vậy nhỉ? Tự dưng lại muốn ra biển.Mà có muốn đi thì cũng phải nói trước cho người ta một tiếng để còn chuẩn bị.Đằng này lại kéo đi thô bạo như thế.Làm như “bắt cóc” người ta ko bằng ấy.Đáng ghét!

20 phút sau biển đã thấp thoáng trước mặt chúng tôi.Một cảm giác thoải mái len lỏi trong người.Bao nhiêu mệt mỏi, buồn phiền như tan biến hẳn.

Nơi đến là ngôi nhà nhỏ nằm lẻ loi trên đồi, hướng ra biển.Biết nói thế nào nhỉ? Cảm giác lúc này của tôi thật khó để diễn tả.Một chút thích thú pha lẫn với sự ngạc nhiên và một cái gì đó rất quen thuộc.Ngôi nhà tuy hơi nhỏ nhưng rất ấm áp, tiện nghi, ko chê vào đâu được.Đặc biệt tất tần tật mọi thứ, từ bức tường đến rèm cửa, vật dụng...đều là màu xanh và trắng (2 màu iu thix của tôi).

Đứng từ đây có thể nhìn tổng quan được bãi biển.Thật ko thể tin được, tôi cứ nghĩ chỉ có trong mơ mình mới được thấy một ngôi nhà như thế này.

-Thế nào?Tuyệt lắm đúng ko?-Hero đột nhiên hỏi.

-Uhm.-tôi mỉm cười-anh là ích kỉ lắm nhá!Một nơi tuyệt vời thế này mà giấu ko cho em biết-tôi giả vờ trách móc.

-Anh cũng định đưa em đến đây lâu rồi nhưng bao nhiêu chuyện cứ dồn dập xảy ra nên....

-Em đùa đấy-tôi phì cười-Chắc hẳn người chủ ngôi nhà này phải rất lãng mạn-tôi mơ màng.

-Nó là của em!

-Anh đừng đùa chứ!-tôi phẩy tay.

-Nghiêm túc đấy.Đây là quà anh tặng em.-nhìn mặt anh ấy lúc này ko có vẻ gì là đùa cả.

-Nhưng...-tôi ngạc nhiên đến nỗi nói ko nên lời.

-Lúc bé, có một lần em đã từng nói với anh rằng rất thích được sống trong một căn nhà như thế này.Anh đã nhớ mãi, đã tự nhủ với lòng nhất định phải biến ước mơ của em thành sự thật.Lúc ngôi nhà được hoàn thành anh đã rất vui.Nhưng lại sợ mãi mãi nó sẽ ko được chủ nhân biết đến sự tồn tại của mình.Ko ngờ ông trời đã cho anh được gặp lại em.Bây giờ anh đã có thể giao nó cho em được rồi.-Hero nhìn tôi mỉm cười.

Thật ko ngờ Hero lại có thể nhớ được những chuyện xưa như trái đất ấy.Ngay đến cả bản thân tôi cũng đã quên vậy mà anh ấy....Tôi làm sao thế này? Lại muốn khóc nữa rồi.Mặc dù đã cố kìm chế bản thân để ko khóc, vậy mà tự dưng nước mắt nó lại chảy dài.Nhưng lần này ko phải tôi khóc vì buồn cũng chẳng phải vì tức giận hay đau đớn gì.Đơn giản là vì nước mắt tự dưng tuôn ra, thế thôi!.Nhìn Hero, một cảm giác lạ lùng xâm chiếm lấy tôi.Đây là lần đầu tiên tôi có thứ cảm giác kì lạ ấy.Tôi cũng ko biết phải gọi tên nó là gì nữa.

-Anh biết thế nào em cũng “mít ướt” nên đem theo “đồ nghề” để phòng trừ rồi đấy-Hero lôi từ trong túi ra một bịch đầy nhóc khăn giấy.

-Dám chọc quê em hả?-tôi giơ tay định đánh Hero một cái, ko ngờ anh ấy lại tránh được.

-Đó em bắt được anh đấy! Chân ngắn thế kia mà!-Hero vừa chạy vừa cười.

-Lần này anh chết chắc.-tôi đuổi theo Hero chạy vòng quanh khắp nhà.

Đã lâu lắm rồi, giờ tôi mới có lại được cái cảm giác vui vẻ như thế này.Ước gì thời gian dừng lại mãi mãi thì hay nhỉ....

Đuổi bắt nhau chán chê, chúng tôi rủ nhau ra biển đi dạo.

-À!em quên hỏi. Yoo Ha Na là ai vậy? Em thấy cô ấy rất quen!-đang sải từng bước dài trên cát thì đột nhiên tôi sực nhớ đến Yoo Ha Na nên lên tiếng hỏi.

Ko ngờ vừa nhắc đến tên cô ấy Hero đã tái mặt, lái sang chuyện khác:

-Chắc là em nhầm thôi.Anh bảo đảm em chưa gặp Yoo bao giờ.-dứt lời, Hero bước nhanh về phía trước.

Những lời nói của anh ấy cũng làm tôi thấy hơi hoang mang.Trước giờ trí nhớ của tôi ko được tốt cho lắm nên cũng có thể là tôi nhầm.Nhưng rõ ràng là Yoo Ha Na trông rất quen mà!Được rồi, anh ấy ko muốn nói thì tôi tự đi tìm hiểu lấy vậy.Ko có chuyện gì là Jenny này ko biết cả.

Đang đi bỗng dưng Hero dừng lại đột ngột làm tôi chúi mặt vào lưng anh ấy đau điếng.(Công nhận cái lưng của Hero cứng thật đấy).

-Ui da! Gãy sống mũi em rồi-tôi đưa tay xoa xoa cái mũi-anh làm sao thế? Tự dưng đang đi sao lại dừng?-tôi cần nhìn.

-Ai bảo em đi sau lưng anh làm gì?-anh ấy mỉm cười- À!tuần sau là được nghỉ rồi, em có kế hoạch gì chưa?

-Vẫn chưa-tôi lắc đầu.-Về Mĩ thì ko được, như thế khác nào tự chui đầu vào rọ?.Còn đi du lịch thì hok có money.Nhưng nếu ở trong nhà hoài cũng chán.Dạo này thấy không khí căng thẳng quá, em sợ có ngày mình lẫn đùng ra chết bất đắc kì tử vì ngộp tim quá-tôi chun mũi.

-Phì...-Hero phì cười-Vậy thì... em đến đây ở đi!

-Ồ há! Ý kiến này có vẻ hay à nha!-tôi mừng rỡ.

-Quyết định vậy nhé?

-Uhm-tôi gật đầu.-À! Nhưng mà có phải báo cáo với mấy người kia ko?

-Việc gì phải thế?Chỉ có anh với em được biết thôi.Nhất là phải giữ bí mật với bọn nó.

-Nhưng nhớ lúc đi họ hỏi thì biết trả lời thế nào? Ko lẽ phải nói dối?

-Em yên tâm, mọi việc cứ để anh lo.Bảo đảm em sẽ có một kì nghỉ vui vẻ.OK?

-Em ko tin Hero thì tin ai nữa chứ?-tôi mỉm cười.-Khoan đã! Còn một chuyện nữa.Ban đêm chỉ có một mình em ở đây thôi sao?-tôi lo lắng hỏi.

-Anh đến ở đây với em, chịu ko?

-Miễn đi! Con trai, con gái ai lại sống chung thế, coi sao được chứ?-tôi lắc đầu nguầy nguậy.

-Trời đất! Chứ hồi nào đến giờ em sống với bọn anh thì coi được sao?-Hero phản bác lại.

-Ồ nhưng mà...-tôi ấp úng.

-Công chúa của tôi ơi! Sẽ ko có chuyện gì xảy ra đâu.Đừng nghĩ ngợi nhiều-Hero xoa đầu tôi cười.

Được ở đây thì thix thật nhưng còn chuyện sẽ sống cùng với Hero tôi thấy nó thế nào ấy.Thà như bình thường ở nhà, có cả đồng người (5 “ông” chứ đâu có ít) coi vậy mà lại dễ chịu hơn.Đằng này chỉ có hai người...Vẫn biết Hero ko phải là loại người xấu xa gì cho cam nhưng...A! Hay là rủ thêm Song với Moon đến ở cùng cho vui? Vừa khỏi phải thui thủi một mình lại ko cần làm phiền đến Hero.Một ý kiến sáng suốt.Phải công nhận mình thông minh thật.(chảnh thấy sợ)

-Em có cách rồi! Em sẽ rủ thêm Song với Moon đến.Ko cần làm phiền anh nữa.-tôi hí hửng đề nghị.

-Chuyện đó...-Hero nhú mày có vẻ ko đồng tình.

-Nói thì nói vậy nhưng nếu thix anh vẫn có thể đến đây chơi mà.-tôi trấn an Hero-Quyết định vậy đi!-tôi kiên quyết.

Xong! Vậy là sắp có một kì nghỉ thú vị rồi đây! Vui quá.Tối nay về nhà phải phone ngay cho hai đứa kia mới được.Chắc hẳn bọn nó cũng mừng lắm cho xem.

49. Chương 49

Khi tôi với Hero về đến nhà thì trời cũng đã tối.Tôi đẩy cửa bước vào trong, ngôi nhà im ắng đến kì lạ.Mic đang đọc sách, Uno thì xem TV.Xiah đứng tựa vào tường nghe nhạc từ chiếc ipop.Còn Max nằm dài trên chiếc sofa, mắt nhìn chăm chú lên tường.Có lẽ người khác mới vào nhà này thì sẽ chẳng lấy gì làm ngạc nhiên nhưng tôi thì khác.Sống chung với họ chắc cũng gần 1 năm trời, tôi còn lạ gì mấy người này nữa.Bình thường căn phòng khách này mỗi khi “hội tụ” đủ các thành viên thì nó luôn trở thành... một cái chợ.Vậy mà hôm nay lại ko có chút tiếng động, tưởng như chỉ một con muỗi bay qua cũng có thể nghe tiếng.Ko một ai nói với ai câu nào, đã vậy mặt người nào người nấy đều hiện rõ sự căng thẳng.Không khí ngột ngạt đến mức ngột thở.Chẳng biết có phải tôi đã làm gì nên tội với họ ko nữa?

-e hèm-tôi lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Vẫn ko ai thèm để ý gì đến sự có mặt của tôi.Họ lại tiếp tục với “công việc” của mình như thể tôi là không khí vậy.Mấy người này hôm nay sao vậy ta?Định chơi trò diễn kịch câm hay sao đó.Tôi với Hero đưa mắt nhìn nhau, mặt người nào cũng hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.W&W???

Đứng thêm một hồi lâu nữa mà chẳng thấy động tĩnh gì, tôi hết kiên nhẫn nên bỏ lên trên phòng trước.Ko ngờ vừa mới bước một chân lên trên bậc thang đã bị Uno nắm tay kéo lại.

-Cái gì thế này? Muốn mắng muốn trách gì thì cứ nói đại ra đi, tại sao cứ phải làm người khác thấy khó chịu như vậy chứ? –tôi bực mình nên hét lên.

-Chúng ta cũng đã sống chung với nhau gần 1 năm rồi nhỉ?Quãng thời gian ấy ko phải là ngắn.Bọn anh thật sự cũng đã xem em như người trong nhà. Nhưng còn em thì sao? Hình như em vẫn chưa tin tưởng bọn anh, vẫn còn giấu bọn anh rất nhiều điều-giọng Xiah trầm trầm. Anh ta hỏi mà ko thèm nhìn mặt tôi lấy một lần.

Câu hỏi của Xiah làm tôi giật mình.Đúng thật là tôi còn rất rất nhiều bí mật chưa bao giờ hé lộ với bất kì ai trong nhà này.Nhưng chuyện đó đâu làm chết ai?Bấy lâu nay chúng tôi vẫn sống vui vẻ, có sao đâu?Vậy mà hôm nay lại...Không biết đã có chuyện gì xảy ra nữa.Hay là họ đã phát hiện ra điều gì đó?

-Mỗi người có quyền giữ những bí mật cho riêng mình, đâu phải chuyện gì cũng nói ra được chứ?-tôi trả lời bằng giọng khó chịu.

-Đồng ý là giữ bí mật thì chẳng có gì sai trái.Nhưng có những chuyện ko nên và cũng ko cần phải giấu.-Mic lên tiếng.

-Đúng vậy.Em làm cho bọn anh có cảm giác như bọn anh ko là gì của em cả, ko đáng để em tin tưởng-Max tiếp lời.

Sao mấy người này lại có thể nói ra những câu như thế được cơ chứ?Tôi mà ko xem họ là gì, ko tin tưởng họ.Nếu mà như vậy chắc là tôi đã bỏ cái nhà này đi từ lâu rồi, đằng này tôi phải chịu ảm ức, chịu đựng mọi phiền phức, rắc rối.Nói cho chính xác ra là tôi không hiểu nổi bọn họ thì có.Sao ngực tôi lại cảm thấy đau nhói thế này nhỉ?Vừa tức giận lại vừa buồn nên giọng tôi nghẹn lại:

-Vậy thì các anh muốn gì?

-Muốn biết những điều tuy nhỏ nhặt mà em lại giấu bọn anh từ trước đến giờ.-Uno nhìn tôi trả lời.

-Các cậu thôi ngay cả đi.-Hero gắt-chúng ta đi thôi-anh ấy nắm tay tôi kéo đi.

Không ngờ vừa lúc đó cánh tay còn lại của tôi cũng bị nắm chặt bởi Uno.Chuyện gì đây?tự dưng tôi lại bị đứng giữa “2 chiến tuyến” thế này.Hai người này nắm chặt đến mức cổ tay tôi đau buốt.Như thế tay tôi là cái gối để họ trút giận lên hay sao đó.

-Cậu đừng xen vào chuyện này.-Uno gằn giọng.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ta nổi giận.Trông Uno lúc này làm tôi thấy sợ.Anh ta ko còn là một người thích đùa, hay cười nữa mà là một con người khác hẳn.Khuôn mặt đanh lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng vào Hero.

Quay sang Hero, tôi cũng bị giật mình.Anh ấy cũng không khác gì mấy Uno.Tôi bây giờ đang trong tình huống tiến thoái lưỡng nan.Bỏ đi cũng không được (tay bị nắm chặt thế kia,thần thánh còn không thoát nổi huống chi tôi), còn ở lại thì chẳng biết phải làm gì để làm cho họ bình tĩnh lại.

Vừa lúc đó đã xuất hiện một vị cứu tinh.

-Hai người bỏ Jenny ra đi!Bọn tôi chỉ hỏi cô ấy 2 câu thôi.-Max đứng dậy gỡ tay của Hero và cả Uno ra khỏi tay tôi.-chỉ 2 câu thôi, được chứ, Yoon Eun Hye?-Max quay sang tôi hỏi một cách nghiêm túc lạ thường.Riêng 3 chữ Yoon Eun Hye anh ta cố tình nhấn mạnh...

50. Chương 50

Tôi ngạc nhiên đến mức ko nói được câu nào mà chỉ đứng sững nhìn Max chăm chăm, ko chớp mắt.Anh ta cũng nhìn tôi bằng con mắt vừa như trách móc lại vừa giận dữ.Chuyện gì đang diễn ra đây?Cái tên đó đã lâu lắm rồi ko được sử dụng nữa, tôi đã quên nó đi rồi, vậy mà tại sao Max lại biết? tại sao anh ta lại gọi ra?Không!tôi không muốn nhớ đến quá khứ nữa, tôi sợ khi phải nhắc đến nó.

-Ngay đến cả tên mà em cũng giấu bọn anh thì...-Uno nói bằng giọng chán nản.

-Không! em ko giấu giếm ai hết..Jenny là tên của em.Còn cái tên đó em đã vứt bỏ nó từ lâu rồi.Nó đã ko thuộc về em nữa.Em ko biết gì hết, ko nhớ gì hết-tôi hốt hoảng phủ nhận.

Tôi vừa nói xong tất cả họ đều nhìn nhau bằng con mắt ngạc nhiên.Ngạc nhiên vì lời nói hốt hoảng lẫn hành động đưa tay lên bịt chặt hai tai, mắt nhắm nghiền của tôi.Có lẽ thấy vậy nên họ ko hỏi thêm gì về cái tên đó nữa mà quay sang chất vấn chuyện khác.

-Vậy còn Hero?Em và cậu ta biết nhau từ trước, thế mà hai người im lặng như thể không có gì như vậy mà được sao?-Xiah to tiếng hỏi.

-Đó ko phải là chuyện đáng để nói.-tôi gất.

-Sao lại ko?Hai người xem chúng tôi là gì chứ?Là người dương sao?-Mic gần giọng.

-Bây giờ thì các cậu biết cả rồi đấy.Nhưng như thế thì được gì?Các cậu tưởng giữ bí mật trong lòng thì sung sướng lắm à?Người ta vì lí do gì đó nên mới phải thế, vậy mà các cậu lại lôi ra, dày vò.Làm vậy các cậu đã thấy hả hê chưa?Miệng thì luôn bảo là vì cô ấy nhưng thực ra các cậu cũng chỉ là những kẻ ích kỉ, chỉ nghĩ mình mà thôi-Hero tuôn ra một tràng.

-Anh nói cái gì hả Hero?-Max tức giận đứng lên.

-Mọi người làm sao vậy hả?Tất cả là lỗi tại tôi.Là tôi ko tốt đã giấu giếm mọi người.Như vậy đã được chưa?Làm ơn đừng to tiếng với nhau nữa.Các anh chẳng phải luôn tự hào rằng 5 người là một nhóm ăn ý, thân thiết như anh em sao?Vậy tại sao bây giờ lại vì những chuyện không đâu mà gây với nhau thế này?Được rồi! Nếu chỉ vì tôi mà ra thế này thì tôi sẽ đi!

Tôi nói xong quay người ra về như sắp đi khỏi căn nhà này.Hy vọng những lời tôi nói có thể giảng hòa được họ.Tôi vừa đi vừa đếm...1...2...3...Vừa lúc đó tiếng Uno vang lên, gọi tôi.Hì... hì...,tôi biết mà, thế nào họ chẳng giữ tôi lại.Chắc là sẽ nói những câu “ngọt ngào” để dỗ dành tôi đây.

Tôi dừng bước nhưng vẫn không quay mặt lại (quay lại nhỡ họ thấy nụ cười trên môi tôi thì sao?Họ mà biết nãy giờ tôi chỉ đóng kịch để lừa họ thì...chui vào quan tài nằm liền chứ ko chơi).

-Đúng thế!tất cả là lỗi tại em cả.Vì em nên bọn anh mới trở nên thế này.-Uno trách móc.

What???Dám đổ tội cho tôi sao? Đành rằng lúc này tôi có nhận lỗi về mình nhưng phải biết tể nhị chút chứ? Ít ra thì cũng phải bảo là : “ko phải đâu, em đâu có lỗi gì?Là do bọn anh hơi nóng nảy.Vậy nên em đừng giận nữa”.Đấy! Phải nói như thế chứ.Đằng này lại nói thẳng thừng thế mà nghe được à?Bực mình thật! (con gái đúng là mâu thuẫn).Đã vậy tôi đây đi luôn, ko thêm ở đây nữa.

Tôi bước đi trong âm ức.

-Có lỗi thì phải chịu phạt chứ? Em đi rồi thì bọn anh biết làm thế nào?Định trốn tội sao?Nằm mơ đi!Bọn anh nhất định phải giữ em ở lại để... “dạy bảo”-Hero bình thản nói.

-Các người...!-tôi giận đến nổi nói ko nên lời.

-Hì...hì...đùa chút chơi cho bớt căng thẳng í mà.Đừng giận!-Xiah cười cười.

-Không ngờ Jenny lại dễ “dụ” thế-Mic cũng nhe răng ra cười tôi.

-Thôi! Xin công chúa hồi cung , đừng đứng ngoài đó cảm lạnh thì khổ-Max khoác vai tôi kéo vào nhà.

-Các người nhớ đấy!Hôm nay dám cho tôi vô tròng.-tôi ngúng nguẩy bước vào.

Ột...ột...ột...-Đột nhiên một tiếng động kì lạ vang lên, phát ra từ...cái bụng của Uno.

-Phì...ha...ha...ha-tôi phì cười, và sau đó là hàng loạt tiếng cười khác vang lên.

-Hừ!Do ai mà tôi thế này chứ?Ai bảo các cậu rủ rê lôi kéo Mic làm cậu ta ko nấu ăn được.Vậy mà còn cười được sao?-Uno đỏ mặt.-Jenny đến em mà cũng cười anh hả?-anh ta quay sang tôi nhăn nhó.

-Uh thì ko cười nữa-tôi cố kiềm chế-thôi được rồi, có thực mới vực được đạo.Em đề nghị tạm đình chiến để Mic đi nấu cơm.Có gì nạp năng lượng xong rồi thì tranh cãi tiếp.OK?

-OK-mọi người cùng đồng thanh đáp.

Phù! Cũng may cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết xong một cách êm xuôi.Ko hiểu sao mấy người này phát hiện được những chuyện đó nhỉ?Ngoài bố, mẹ, Bi, Jung Hoon và Hero thì ko một ai khác ở đất nước HQ biết về bí mật ấy.Hero thì chắc chắn là không rồi.Còn 4 người kia, đâu có ai biết tôi ở đây mà đến tìm?Vậy thì ai đã làm?

Chỉ chắc chắn một điều rằng người nói ra chuyện này chỉ biết được tên thật và mối quan hệ của tôi với Hero thôi.Còn những chuyện khác thì không hề hay biết.Vì Max và những người kia có nhắc gì đến chuyện tôi là con gái của tập đoàn M-Hotel đâu?Lúc nhỏ tôi đã sống ở đây một thời gian ngắn, sau đó chuyển hẳn sang Mĩ, không về lại đất nước này một lần nào.Vậy nên có thể người đó quen biết tôi trong thời gian đó.Nếu đúng thế thật thì người này hẳn phải có mối liên quan đến khu vườn táo ấy.... Thôi bỏ đi,dù sao thì lâu lâu có những chuyện thế này cũng làm ọi người hiểu nhau hơn.(cái câu này nghe quen quen).

Trong bữa ăn.

Không khí đã có vẻ dầm ảm trở lại.Mọi người ai cũng đều nói cười.Điều này làm tôi cũng vui lây.Tuy nhiên có một điều làm tôi phải khó xử đó là Uno ngồi bên cạnh cứ huyên thuyên đủ điều, cứ xưng hô “vợ-chồng” ngọt như mía lùi ấy.Trong khi đó Xiah ngồi đối diện cứ nhìn chăm chú vào chúng tôi như muốn ăn tươi nuốt sống.Thông qua ánh mắt, ông bố thân iu “bày tỏ” với tôi ý nghĩ trong lòng rằng: “hãy làm cho tên đó ngậm miệng lại ngay”.Tôi cũng truyền đạt lại (cũng bằng mắt) rằng: “I can’t”.Tôi biết phải làm thế nào cho Uno thôi nói bây giờ đây hử trời?Mấy lần tôi bạo gan nhắc nhở vậy mà anh ta có chịu nghe đâu? Chính tôi đây cũng muốn ông chồng (bất đắc dĩ) “mute” đi nhưng lực bất tòng tâm.

Nhắc nhở bằng mắt ko được, Xiah đành phải sử dụng đến hành động (mặc dù là có miệng nhưng lại ko nói).Anh ta đạp vào chân tôi một cái đau điếng.

-Ủi da -tôi hét lên.

Định ngoác mồm ra mắng cho anh ta một trận thì lập tức nhận được tín hiệu từ...mắt Xiah bảo: “nhắc nhở lần 2”.Thế là đành phải ngậm miệng lại.Tự dưng tôi lại phải biến thành vật thể thân.Ông Xiah bực mình ông Uno mà lại ko dám nói ra nên đành trút giận lên đầu tôi-một cô bé ngây thơ, trong sáng và vô tội (sặc).Đúng là đồ giận cá chém thớt.

Vì quá bực mình nên tôi cũng bắt chước y khuôn hành động của Xiah, đó là lấy chân đạp vào chân Uno.Nhưng khác một chỗ đó là vừa trút giận cho tôi (ai bảo anh ta tự xưng làm chồng tôi làm gì?), vừa trả luôn cái đạp lần trước mà tôi phải chịu thay cho anh ta.Thế là Uno đang “vô tư” ngồi ăn lập tức bị trả thù bằng cái đạp vào chân đau điếng, khiến anh ta phải la lên oai oái:

-Á! Đau quá.

Tôi cũng nhìn Uno cười một cách đầy ngụ ý.Còn Xiah thì khỏi phải nói, anh ta đang vui như mở hội.Khuôn mặt hiện rõ lên hai chữ :HÀI LÒNG.Chỉ tội cho 3 người kia, chắc này giờ chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra quanh họ.Bằng chứng là 3 người vẫn chăm chỉ ăn.Nếu họ biết đang có một “cuộc chiến vùng vịnh” ngầm diễn ra trong bàn ăn thì chắc mọi chuyện sẽ khác hẳn.

Như vẫn chưa hết ầm ỨC vì bị đưa ra làm người chịu trận thay nên tôi quyết định cho Xiah ném mùi lợi hại.Vẫn là trò cũ.

-Ồi...mẹ ơi!-Xiah ko phải là mình đồng da sắt gì nên anh ta cũng hét toáng lên.

-3 người đang chơi trò “truyền điện” đấy à?Lớn hết cả rồi, nhỏ nhặt gì đâu mà lại cứ như con nít thế nhỉ?Trong bàn ăn mà ầm ĩ quá!-Mic lên tiếng trách.

Tôi đưa mắt nhìn Xiah rồi cúi đầu xuống chén cơm chăm chú ăn.Tôi lúc này cứ như là một đứa con nít làm điều gì sai quấy bị mẹ mắng vậy.Ừ mà cũng đúng thôi, Mic là mẹ chứ còn gì nữa?

-Ái ui!-bỗng nhiên Hero rên rĩ.

Đang tròn mắt ngạc nhiên ko biết chuyện gì đang xảy ra thì bất thành linh Mic cũng nhảy dựng đứng lên:

-Đau! Cái gì thế?

-Trời ơi! Sao lại dẫm chân tôi?-Max cũng bị lôi vào cuộc nội chiến xảy ra dưới gầm bàn.

Thế là từ một bữa cơm phình phường như bao bữa cơm khác, giờ đây nó đã bị biến thành một trận địa khốc liệt.Mà nguyên nhân và kết quả đều là những cái...chân.

Cả cái bàn ăn rung lên vì những cú đập như trời giáng.Mọi người thì thi nhau xuýt xoa + rên rỉ + la oai oái.

Sau bữa ăn, người nào người nấy mệt phờ.Chuyện này mà đồn ra ngoài chắc mọi người bảo 6 người chúng tôi bị “khìn” mất.Ồ với mấy người này riết rồi tôi cũng bị “lây nhiễm” chút ít cái “tưng tửng” của họ.Nhưng tôi lại cảm thấy rất vui.Sao vậy nhỉ?

51. Chương 51

Ăn uống, tắm gội sạch sẽ đâu ra đó xong, Uno tập hợp mọi người lại để “mở một cuộc họp đại gia đình” (nguyên văn lời thông báo của anh ta).

Sau khi tất cả 6 người trong căn nhà này có mặt đầy đủ trong căn phòng khách, Uno đứng dậy...chủ trì cuộc họp.

-E hèm! Xin chào mọi người.Tôi là Jung Yun Ho, biệt danh U-Know, thường gọi là Uno.Hôm nay, ngày 12/5/2008, lúc 8h, tại phòng khách nhà Dong Bang, tôi mở một cuộc triệu tập khẩn cấp để bàn bạc và đưa ra hình phạt cùng với một “bộ luật” dành riêng cho phạm nhân Jenny.

-Tôi có ý kiến thưa “ông” Uno-Max gơ tay lên.

-Nói!-Uno ra hiệu cho Max đứng dậy.

-“Ông” làm ơn bình thường lại đi.Chỉ có một chuyện nhỏ như thế mà dùng toàn những từ đao to búa lớn cứ như đang trong tòa án ấy. “Ông” là ca sĩ chứ có phải là thẩm phán đâu?

Ha...ha...ha-mọi người được một trận cười nghiêng ngả.

-Đã thế còn tự xưng danh tính tắt tần tật ra nữa chứ.Đã có ai khảo đâu?-Xiah chêm vào.

Ha...ha...ha-lại một trận cười nữa nổ ra.

-Im! Im hết! Không thôi “ông” đây cho vào...máy chém xử tử hết bây giờ-Uno chạy lại bịt miệng tôi với mấy người kia lại.

-Đau bụng chết được-Hero ôm bụng than.

-Ai bảo cười cho lắm vào-Uno liếc xéo.-Bây giờ ổn định cả chưa?-sau một hồi vất vả lập lại trật tự an ninh,hòa bình thế giới, anh ta lại típ tục bước lên... ghế để chỉ đạo.-Đầu tiên là giải quyết chuyện tên của Jenny trước.Phải dùng tên nào đây?

-Thì vẫn gọi như cũ thôi.Còn cái tên kia, coi như ko biết đến -Hero lên tiếng.

-Còn ai có ý kiến gì nữa ko?-Uno liếc mắt một lượt tắt cả mọi người.

-Jen.-Mic phát biểu cộc lốc.

-Ê! Vụ này hơi bị hay nhá! Tên này nghe được lắm-mọi người ồ lên khi Mic vừa dứt lời.

-Miễn đi! Tên người ta đang hay, đang đẹp như thế tự dừng lại cắt mất đầu mất đuôi vứt mất vậy mà được hả?-tôi phản bác.

-Phạm nhân ko có quyền nói, chỉ được ngồi im nghe thôi-Uno gạt phất lời tôi.-Mời các đại biểu giơ tay biểu quyết, ai đồng ý với Mic?

Anh ta vừa dứt lời thì hàng loạt cánh tay đều giơ lên hết cả.

-OK! 100% đồng ý.Vậy là từ nay chúng ta sẽ gọi cô ấy là JEN-Uno chỉ tay về phía tôi.-Típ nàh.Còn vụ Jen có quan hệ với Hero thì sao đây?

-Trăng với sao cái gì? Hai người họ quen biết trước thì cũng đâu có chết ai. Coi như bỏ qua-Xiah phẩy tay.

-Cảm ơn cậu nhũu lắm Xiah.Cậu đúng là bạn tốt-Hero đập đập vào vai Xiah tỏ vẻ cảm phục.

-Ồ, có gì đâu? Kim Jun Su này trước giờ luôn tốt bụng thế mà-Xiah cười hề hề- À! Tôi có ý kiến, hình phạt dành cho anh ta về tội nói dối thì nhất định là phải nặng vào đấy nhá-anh ta quay sang Uno đề nghị.

-Cậu...cậu...-Hero shock đến nỗi nói ko nên lời.

-Anh mà tin anh ta thì chỉ có bán nhà, ra công viên ngủ thôi-tôi ái ngại nhìn Hero.

-Ê Jen! Sao nỡ nói anh như thế? Anh vô tội mà?Anh chỉ bảo là bỏ qua chuyện hai người quen biết nhau chứ còn chuyện phạt thì đâu có nói sẽ bỏ qua đâu?-Xiah phân trần với tôi.

-Thôi im lặng đi! Cậu ko nói thì sợ người ta tưởng cậu bị câm huh?-Mic quay sang cần nhần.

-Mẹ nó mà cũng nói nặng lời với tôi sao? Ôi đau lòng chết mất -Xiah hai tay ôm lấy ngực và ngã ngửa ra sau.

-Thôi thôi! Giờ đến chuyện hình phạt đây! Mọi người lại típ tục đưa ra ý kiến đi.-Uno đồng dục nói- À! còn Hero với Jen thì tất nhiên là phải ngồi im rồi- vừa mới thấy tôi há mồm định lên tiếng anh ta đã chêm ngay vào câu sau.

-Việc đầu tiên là phải chia cắt hai người này ra-Max từ đâu chạy đến chen vào giữa tôi với Hero.

-Ko cần cậu nói thì ai cũng biết.Chuyện ấy là chuyện tất nhiên phải làm.-Uno cũng phi thân xuống ghế, đến chỗ tôi ngồi và kéo tôi ra khỏi chỗ ấy.

-Chia cắt anh thì có. Anh cứ tối ngày mơ mộng Jen là vợ của anh còn gì?-Xiah cũng nắm tay tôi kéo đến chỗ anh ta đang ngồi.

-Trời ơi! Tôi là cái bao cát hay sao mà mấy người kéo qua kéo lại zay hả?-tôi hét lên-ko ngồi gần mấy người nữa, nguy hiểm quá!-tôi chạy đến ngồi gần Mic.

-Tại các người cả đấy!-giành giật làm gì để cuối cùng tên đó hưởng-Max cần nhần.

-Cái đó gọi là “song hổ giao tranh, tiểu phụ đắc lợi”-Mic cười ra vẻ đắc thắng.

-Stop here! Giờ đưa ra hình phạt đi xem nào-Uno cắt ngang cuộc “giao chiến”.

-Cái đó tùy cậu-Mic lên tiếng.

-Tôi cũng ko có ý kiến-Max típ lời.

-Giao cho “ông” thẩm phán toàn quyền quyết định-Xiah nhún vai.

-Tôi quyết định hết sao? Thật ko?-Uno hớn hở.

-Uhm- mọi người đều gật đầu.

-Rất cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi....Nhưng rất tiếc... thẩm phán vẫn chưa nghĩ ra-Uno cười giả lả.

-Không phải chứ?-tất cả đều đồng thanh hỏi.

-Vậy mà làm ra vẻ ta đây đã có cao kiến gì rồi ấy.Làm người ta tin sái cả cổ-Mic nhăn nhó.

-Ồ hay nhỉ? Tôi ko nghĩ ra mới phải hỏi các cậu.Chứ nếu ko thì mở ra cuộc họp này làm gì?-Uno trả lời một cách thần nhiên.

-Tóm lại là vẫn chưa có hình phạt cho tôi chứ gì? Vậy thì thôi nhá, tôi đi ngủ đây! Khi nào quyết định xong thì kêu, tôi sẽ chịu –Hero đứng dậy.

-Em cũng về phòng đây! Chúc mọi người ngủ ngon-tôi nói rồi vọt thật nhanh lên phòng.

Cứ để cho 4 “ông” đại biểu cấp cao ấy họp.Mình về phòng ngủ khò cho sướng.Thật là...ko biết họ nghĩ gì mà lại thay đổi tên họ của tôi vậy hả trời? Nhưng tính ra cái tên Jen cũng hay hay đấy chứ nhỉ?...tôi ngủ thiếp đi lúc nào ko hay...

Sáng ra thấy Max, Xiah, Uno và Mic mặt mày bơ phờ.Chỉ có tôi với Hero là vẫn... tràn trề sức sống.

-Ban tối các cậu thức đến mấy h thế?-Hero lên tiếng hỏi.

-1h sáng-Max đáp.

-Hình phạt là gì?-tôi típ tục hỏi.

-Vẫn chưa nghĩ ra-Xiah mệt mỏi nói.

-Gì chứ? Thức đến 1h sáng mà ko nghĩ ra sao?-tôi ngạc nhiên.

-Bọn nó cứ cãi nhau chí chóe thì nghĩ làm sao cho ra?-Mic trách khéo.

Tôi và Hero đưa mắt nhìn nhau. Hai chúng tôi cùng mỉm cười.Đúng là hết thuốc chữa với mấy người này.Có ai đời người bị phạt lại được ăn no, ngủ kĩ, được hưởng sung sướng, trong khi đó người ra hình phạt lại phải mất ngủ, mệt mỏi thế kia.Hay thật! Nếu vậy thì tôi tình nguyện làm “phạm nhân” suốt đời.

52. Chương 52

Hero.

Thật may mắn! Tôi cứ sợ Jen sẽ lại như trước, sẽ đau buồn, sẽ tự nhốt mình trong căn phòng ko chút ánh sáng, nhưng có lẽ cô ấy mạnh mẽ hơn tôi tưởng, Jen của tôi hôm nay vẫn cười, vẫn nói, vậy là quá đủ.Tuy nhiên nói thế ko có nghĩa là tôi sẽ tha thứ cho kẻ nào đã tiết lộ bí mật đó.Nhất định phải tìm cho ra và tìm cách làm cho hắn phải im lặng mãi mãi. Chấn chấn ko phải là Bi, anh ta rất thương em gái mình, vả lại hình như anh ta cũng ko biết cô ấy ở đây.Động não đi Hero, mày ko thể đứng nhìn người khác làm tổn hại đến Jen một lần nữa.Còn ai nữa nhỉ?

-Yoo,...Phải rồi!-tôi đập tay lên bàn.

Chỉ còn Yoo Ha Na nữa thôi, chắc chắn là cô ta chứ ko ai khác.Nhưng chẳng phải cô ta đã hứa với mình sẽ ko nói đó sao? Phải hỏi cho ra lẽ mới được.

Tôi phóng như bay đến nhà Yoo Ha Na.Trên đường đi, máu nóng cứ bốc phùng phùng lên đầu làm mặt tôi đỏ gay.Bao nhiêu tức giận tôi đều dồn hết vào cánh cửa nhà cô ta.

Rầm...rầm...-mở cửa!-tôi đập mạnh vào cánh cửa.

Yoo mở cửa đón tôi bằng một ánh mắt mở to, đầy vẻ ngạc nhiên.Bình thường có lẽ nhìn vào ánh mắt ấy tôi cũng có chút xao xuyến nhưng ngay bây giờ đây nó lại làm tôi càng thêm tức giận.

Tôi siết chặt lấy hai vai cô ta, gằn giọng hỏi:

-Là cô phải ko?

-Hero! Anh nói gì em ko hiểu?-Yoo tròn mắt nhìn tôi.

-Cô làm ơn đừng giả bộ ngây thơ trước mặt tôi nữa đi.Chuyện của Eun Hye là cô nói, đúng vậy ko?

Yoo Ha Na thoáng chút ngỡ ngàng rồi cúi đầu xuống, ko trả lời. Hành động đó của cô ta cũng đủ làm cho trái tim tôi đau nhói. Trước giờ tôi vẫn yêu thương, coi cô ta như một đứa em gái vì Yoo Ha Na rất giống Jen, trong sáng, thánh thiện. Vậy mà giờ đây cô ta đã làm sụp đổ hình ảnh đó trong lòng tôi mất rồi.

-Tại sao? Chẳng phải cô đã hứa với tôi sẽ ko nói ra còn gì? Trả lời đi chứ? -tôi gắt.

-Anh đến đây chỉ vì cô ta thôi sao? Tôi đã rất hạnh phúc khi thấy anh đứng trước cửa. Đây là lần đầu tiên anh đến nhà tôi kể từ khi anh giúp tôi chuyển về đây. Vậy mà hóa ra cũng chỉ vì con nhỏ giết người đó.

BỐP...-tôi thật sự đã ko thể kiềm chế bản thân khi nghe hai từ “giết người”. Tôi ko biết mình đã làm gì, sau khi sự tỉnh thì Yoo Ha Na đã ngã xuống dưới đất. Có lẽ tôi đã tát cô ấy.

-Yoo...anh...-tôi ấp úng.

-Im ngay! Đừng bao giờ gọi tôi bằng cái giọng thân mật ấy nữa. Anh đánh tôi sao? Tôi đã nói gì ko đúng nào? Con nhỏ đó đã giết chết anh Song Chul của tôi còn gì? Vậy mà tại sao anh cứ luôn đứng ra bảo vệ, che chở cho nó chứ? Ngày ấy cũng vậy, bây giờ cũng vậy, có đáng ko? -Yoo nói trong nước mắt.

-Cô điên mất rồi.-tôi rít qua kẽ răng.

-Đúng vậy, tôi điên rồi đây. Nó thì có gì ghê gớm mà tại sao các người ai cũng lo lắng cho nó? Anh tôi cũng vì nó mà chết, còn anh thì vì nó mà đánh cả tôi. Nó còn có gia đình chăm sóc, vậy mà các người cứ nhào vô là sao? Còn tôi là gì chứ? Tôi ko đáng để các người quan tâm sao?

-Đó là tất cả những gì cô nghĩ sao? Cô bị sự ghen tuông làm mờ mắt mất rồi. Tôi thật sự ko thể ngờ...-tôi bỏ dở câu nói.

-Được rồi, dù sao anh cũng đâu có coi tôi ra gì. Từ nay tôi sẽ ko ngu ngốc để bị anh sai khiến nữa đâu, tôi sẽ làm cho con nhỏ đó phải điêu đứng, sống dở chết dở. Để xem anh có thể bảo vệ cô ta được bao lâu.-cô ta đưa tay lau nước mắt và trừng mắt nhìn tôi ra vẻ thách thức.

Người đứng trước mặt tôi là Yoo Ha Na sao? Tôi ko thể tin được những lời nói này lại được thốt ra bởi cô ấy. Tôi thật sự sai lầm khi đã tin tưởng cô ta.

Tôi bỏ đi mà ko nói thêm một lời nào.

Yoo.

Hero đi rồi, chỉ còn lại một mình tôi cô đơn trong căn phòng lạnh lẽo này. Tôi làm sao vậy hả trời? Làm sao tôi có thể thốt ra những lời cay độc đó? Giờ thì hết thật rồi! Hero sẽ ko bao giờ còn nhìn tôi bằng ánh mắt trìu mến, ko gọi tôi bằng cái tên Yoo một cách thân mật nữa. Anh ấy sẽ coi mày là kẻ thù từ đây Yoo Ha Na ạ. Cũng đáng đời mày lắm. Ai bảo mày lại đi làm cái chuyện xấu xa đó....

Ko! Như vậy ko thể được. Mình ko thể đầu hàng một cách yếu hèn như vậy chứ? Mình mà thua con nhỏ đó sao? Yoon Eun Hye! Tôi ko muốn *** hại ai cả nhưng cô đã giành mất anh Song Chul của tôi, giờ lại cướp lun Hero. Tôi ko thể để cô lấy mãi những thứ của mình. Tôi phải giành lại, giành lại cho bằng được...

53. Chương 53

Jenny.

Chỉ còn ko đầy hai tiếng đồng hồ nữa là tôi phải “lên đoạn đầu đài” rồi. Jenny này trời ko sợ, đất ko sợ vậy mà hôm nay lại run vì bố mẹ Max. Thật là xấu hổ quá đi! Đang ngồi thần thờ thì Max từ đâu “chui” vào phòng tôi.

-Hey! Đi thôi-anh ta giục.

-What? Còn lâu mà?-tôi nhìn đồng hồ.

-Ai bảo là đến đó ngay đâu? Phải đi chuẩn bị trước chứ? Chứ ko lẽ em định ăn mặc như thế mà đến gặp bố mẹ anh sao?-Max chỉ tay vào bộ cánh trên người tôi.

-Thì đã làm sao nào? Bộ này em mới mua ở shop về đấy.Đắt lắm chứ bộ.

-Nhưng ai lại mặc áo phong quần bò đến ra mắt người lớn bao giờ? Lại còn đầu tóc thế kia nữa.Thôi đi đi mà tiểu thư!Đừng nhõng nhẽo nữa-anh ta kéo tôi đứng dậy.

-Được rồi, nhưng nói trước là em ko có “xiền” đâu à!

-Ôi giờ, chuyện đó nhỏ như con thỏ ăn cỏ trong giỏ.Ko việc gì phải lo.Đại gia ở đây mà sợ thiếu tiền sao?

-Trời đất! Lần sau chắc em phải đứng cách xa anh 10m chứ nếu ko bị “văng miếng” như chơi ấy chứ.Người gì mà “nổ banh nhà lầu”.-tôi thốt lên và đứng dịch ra xa anh ta.

-hì hì-Max nhe răng ra cười nham nhở-thôi đi mau lên ko trễ h đấy-anh ta giục.

-Khoan đã! Anh đã nói với mấy người kia chưa?-vừa ra khỏi cửa tôi sực nhớ chuyện đó nên hỏi ngay.

-Yên tâm! Anh xin “giấy phép thông hành” từ Mic rồi. Anh ta cho chúng ta đi đến 10h lận đấy-Max hí hửng thông báo.

Mất 45 phút chọn trang phục, 60 phút “tút” lại nhan sắc, cuối cùng chúng tôi cũng đã đến địa điểm hẹn.

Ko hủi sao lúc này đây tôi lại cảm thấy bình tĩnh hơn bao giờ hết.Lúc trước lo lắng bao nhiêu thì giờ lại bình thản bấy nhiêu.Lạ thật!

Khi chúng tôi đến thì bố mẹ Max đã ở đó từ lúc nào rồi.Trông họ ko có vẻ gì “ghê gớm” như tôi vẫn tưởng tượng.Sau khi đã thực hiện các nghi thức chào hỏi, chúng tôi lập tức bị cuốn vào cuộc “tra hỏi”.

-Jenny học cùng lớp với Max hả?-mẹ anh ta hỏi.

-Vâng-tôi khẽ gật đầu.

-Hai đứa “mến” nhau từ lúc nào?

-Sao mẹ lại hỏi chuyện đó?Chuyện riêng tư của người ta.Tự dừng...-Max nhăn nhó.

-Anh lạ nhỉ?Tôi còn chưa hỏi tội đấy nhá-mẹ anh ta lừ mắt.

-Thôi mọi chuyện để sau đi, bây giờ ăn cơm trước cái đã-bố Max đột nhiên lên tiếng.

Bữa tối diễn ra xuôi xẻ, ko gặp bất cứ trở ngại nào.Không khí ko đến nỗi ngột ngạt lắm.Bố mẹ Max cũng khá là vui vẻ và “nhân hậu” nên tôi cũng chẳng gặp khó khăn gì.

Không biết sau bữa ăn này thì mọi chuyện có chấm dứt được dễ dàng như lời Max nói hay ko?Nhớ đâu tin tôi là bạn gái của Max lọt ra ngoài thì coi như sự nghiệp của cả tôi và anh ta đều “the end”.

-Tôi ko phải là người khắt khe gì nhưng phải chi Chang Min giới thiệu về cô sớm hơn một chút có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp.Nhưng rất tiếc gia đình tôi và gia đình Tae Hee đã có qua lại.Vậy nên đây là lần đầu tiên và cũng là cuối cùng chúng ta gặp nhau.-trước khi lên xe ra về, bố Max đã “dặn dò” riêng với tôi mấy câu như thế.

Và việc này cũng đồng nghĩa với việc tôi bị “từ chối”.Đáng ra tôi phải vui vì như vậy thì coi như tôi đã hết trách nhiệm với Max, từ nay đã có thể ăn ngon ngủ yên, ko phải lo lắng gì nữa.Nhưng ko hiểu sao khi nghe xong câu nói ấy tôi lại cảm thấy có một nỗi buồn mơ hồ dâng lên trong lòng.Sao tôi lại thế này cơ chứ?

Khi bố mẹ Max đã đi khuất, anh ta mới quay sang hỏi tôi:

-Lúc này bố anh thì thăm gì với em thế?

-Chẳng có gì-tôi nhún vai.

-Em đừng giấu anh.Nhìn em thế kia anh cũng biết.Chắc ông già đã nói gì ko phải với em...-giọng anh ta trầm hẳn.-thôi!đừng để ý làm gì au già.Hai đứa mình đi dạo phố đêm đi-Max rủ rê.

-Để hôm khác! Em mệt rồi, chỉ muốn về nhà thôi-tôi từ chối.

-Ngốc! Mệt mới phải đi chơi chứ? Nếu mà về nhà ôm gối gặm nhắm nỗi buồn một mình thì càng bệnh thêm đấy.-anh ta cốc nhẹ vào trán tôi.

-Nhưng mà...

-Ko nhưng nhị gì hết. Anh bảo đi là phải đi-anh ta cắt ngang lời tôi và kéo tôi đi.

54. Chương 54

Chúng tôi lang thang khắp phố này sang phố khác.Hết quán ăn này đến quán ăn kia.Đây là lần đầu từ khi về HQ tôi được đi tham quan cảnh đêm như thế này.Và cũng là lần đầu tiên “tay trong tay” với Max đi chơi.Không biết từ lúc nào tôi đã không còn thấy “hate” anh ta như những ngày đầu tiên mới quen nữa.Cái cảm giác ấy đã ...cuốn gói ra đi không một lời vĩnh biệt.

Sau khi đi bộ rờn rã suốt...1 tiếng đồng hồ,chúng tôi dừng chân ngay tại một cái ghế đá ở trong công viên.

-Em ngồi đây nhé.Anh đi dạo này một chút-Max đứng dậy.

-Đi đâu nữa? Ngồi nghỉ một lát rồi về-tôi kéo anh ta ngồi xuống.

-5 phút thôi mà-anh ta nài nỉ.

-Nhưng anh đi rồi em ở đây một mình sao? Nhỡ có chuyện gì...-tôi nói lấp lửng.

-Trời đất! Jen mà biết sợ sao? Em mà tức giận lên thì đến...ma quỷ cũng phải chào thua, bỏ chạy mất dép huống hồ người thường.Thôi, không sao đâu.Chẳng có đứa nào dám động vào cô đâu, tiểu thư của tôi.Nàng cứ ngồi đây chờ đi nhá!-Max nói xong chạy vụt đi.

-Này Shim Chang Min-tôi đứng dậy hét lên.

Gọi tên anh ta xong tôi mới giật mình.Tôi vội lấy hai tay bịt miệng mình lại và thảm khấn vái thổ địa là đừng cho anh ta nghe thấy gì cả.Nhưng có lẽ điều này là không tưởng vì giọng tôi to như thế kia mà.Trời ơi! Ma xui quỷ khiến thế nào mà tự dưng tôi lại thốt lên 3 từ ấy thế?

Len lén đưa mắt lên nhìn Max, anh ta cũng đang sững sờ nhìn tôi.Khuôn mặt biểu lộ một sự xúc động mạnh.

Nhân cơ hội tâm hồn anh ta còn đang... phiêu dạt chốn nào, chưa kịp tỉnh lại mình phải tìm cách thoát thân mới được.-tôi thầm nghĩ.

-Anh đi đâu thì cứ đi đi-tôi đuổi khéo anh ta.

Max như bưng tỉnh, anh ta từ từ tiến về chỗ tôi, lấy hai tay đặt lên vai tôi, nói bằng giọng dứt quãng:

-Em...vừa mới...nói...gì? Nhắc...nhắc lại đi!

-Em vừa bảo là :anh đi đâu thì cứ đi đi-tôi nhắc lại nguyên văn câu nói lúc nãy.

-Không phải! Là cái câu trước kia-anh ta lắc đầu lia lịa, 2 chân giậm thùm thụp xuống đất.

-Không biết, quên rồi-tôi phẩy tay.

-Em vừa gọi anh bằng gì ấy?

-Thì bằng tên anh chứ tên gì?Hỏi thế mà cũng hỏi.Đồ hâm!-tôi nhú mày.

-Vậy thì em nhắc lại tên đó đi.

Biết trốn không xong, tôi đành “cẩn rằng” nhắc lại tên anh ta một lần nữa:

-Shim Chang Min.

-Một lần nữa!

-Shim Chang Min.

-Một lần nữa!

-Thôi dẹp đi! Cái tên xấu òm chứ đẹp để gì mà cứ bắt người ta nhắc đi nhắc lại hoài.-tôi bực mình gất lên.

-Oh my God! Đây là lần đầu em gọi tên anh đấy-anh ta mừng rỡ ra mặt mặc dù mới bị tôi “chửi”.

-Anh có ầm đầu không đấy? Nghĩ sao mà lại kêu đây là lần đầu em gọi tên anh? Bình thường em gọi anh bằng tên người khác chắc?

-Nhưng mà bằng tên kia chứ đâu phải tên này?

-Nhiều chuyện quá đi.Tên nào cũng là tên thôi.

-Không được.Từ giờ em phải gọi anh là Chang Min oppa đấy nghe chưa?Cấm gọi là Max nữa!

-Gì chứ? Ko thix đâu! Gọi tên kia quen rồi, tên này nó quái quái thế nào ấy.

-Anh bảo làm gì thì cứ làm theo đi, sao cứ hay cãi lời người lớn thế hả?-Max cốc vào đầu tôi một cái đau điếng-thôi ngồi chơi đi, cấm chạy nhảy lung tung đấy.Anh đi đây.

Oh no! Anh ta làm như thể tôi là đứa trẻ lên 3 ko bằng ấy.Người gì mà mặt non choẹt, búng ra sữa ko lo lại đi nói người khác.Thật quá thể mà.

À! Còn cái “vụ” kia nữa chứ.Chỉ tại cái miệng ăn mắm ăn muối nói bậy này thôi.Bây giờ thì xong rồi, từ nay tôi phải gọi anh ta bằng cái tên dài ngoằng đó sao?Cái tên bất bình thường này!Đang yên đang lành tự dưng bắt người ta đổi cách gọi.Bực cả mình.

Đúng như đã hứa, 5 phút sau đã thấy Max chạy lại về phía tôi và trên tay cầm hai hộp kem.

-Trời nóng quá, ăn cái này át-anh ta chia cho tôi một hộp.

-Thì ra anh đi mua kem sao? Ngổ nó vừa thôi.Ngay chỗ kia có một quán bán thì không mua, lại đi chỗ nào cho nó xa xôi?-tôi chỉ tay về phía một quầy bán kem ở gần chỗ chúng tôi ngồi.

-Nhưng chỗ ấy ko ngon.Chỗ này ngon hơn.

-Ừ, kén ăn cho lắm vào để bây giờ mồ hôi đầm đìa thế kia thì cũng như không.Mát gì nổi nữa.-tôi nhăn nhó.

-Cái gì? Anh đời nào lại kén ăn? Chỉ vì muốn thấy em ăn ngon nên anh mới chạy xa xôi như vậy chứ bộ.Đã ko cảm ơn người ta thì thôi mà còn nói nặng nói nhẹ-Max xịu mặt xuống.

Câu nói của Max quả là có tác dụng.Tôi đang từ trạng thái nhăn nhó, lập tức chuyển sang trạng thái ngạc nhiên tốt độ.Hai mắt tôi mở to hết cỡ nhìn anh ta.Choáng toàn tập.

-Gì mà nhìn như thể anh là sinh vật ngoài trái đất thế?Bộ mặt anh dính lọ nghe hả?-Max vừa hỏi vừa đưa tay lên mặt mình.

-À...ko...ko có gì.-tôi lấp bắp.

Ôi trời, sao tim tôi đập thình thịch thế này nhỉ?Người cứ nóng bừng cả lên, có cảm tưởng như đang ngồi trên lò than ấy.Ko lẽ tôi bị sốt mất rồi?

-Này Jen! Em phải cảm ơn anh đấy nhá! Em là người đầu tiên và chắc cũng là người duy nhất được anh dẫn đi chơi thế này đây.Bao nhiêu người mơ mà cũng ko được đâu.-anh ta nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

Choáng lần 2.Câu nói lần này của anh ta coi bộ shock hơn lần trước nữa.Tôi vừa mới bình tĩnh lại được chút ít vậy mà tên này ỡ “đập” thêm một câu nữa.Tim tôi lúc đầu đập nhanh như muốn rút ra ngoài còn ngay bây giờ đây, khi câu nói thứ 2 của Max lọt qua tai, truyền đến não thì nó ngừng đập lun.Tôi cảm thấy khó thở kinh khủng, đầu óc choáng váng.

Tôi vội vàng bám chặt vào cánh tay của Max chứ nếu ko chắc bị ngã xuống đất mất tiêu roài.Và chuyện mất một tí “huyết” là chuyện ko bàn cãi.

-Jen? Sao vậy em cảm thấy ko khỏe ở đâu hả?-Max hốt hoảng khi thấy tôi như vậy.

Ngay lúc này, Max đang ở rất gần tôi đến mức tôi cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh ấy.Ánh mắt ấy, lời nói ấy khiến đầu óc tôi quay cuồng, chao đảo.Một cái gì đó chảy ra từ mũi.Tôi đang ngạc nhiên thì bỗng Max thốt lên vẻ hốt hoảng:

-Máu...máu kìa Jen! Em bị chảy máu rồi.

Tôi giật mình, đưa tay lên sờ thử và...máu dính đỏ cả tay tôi.

-Anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay bây giờ.Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, đừng lo.

Nói xong Max lập tức xúc tôi lên, bế đi.Cơ thể Max ấm nóng, vòm ngực rộng, vòng tay rắn chắc đang ôm lấy tôi. Mọi vật xung quanh mờ dần, mờ dần....

55. Chương 55

Max.

Vừa đi đường vừa gọi điện thông báo cho 4 người kia nên sau khi đưa Jen vào phòng cấp cứu khoảng 10 phút thì bọn họ đến.Vừa thấy mặt tôi Uno đã ko ngăn ngại đâm tôi một cái đầu đinh khiến tôi ngã lăn ra sàn.

-Jen mà có chuyện gì thì tôi sẽ giết cậu chứ ko phải chỉ thế này thôi đâu-Uno gầm gừ.

-Cậu đã ở đâu mà để cô ấy ra nông nổi này?Tôi thật sai lầm hết sức khi để cho Jen đi cùng với cậu.-Mic nắm lấy cổ áo tôi gắt.

Một phần vì ân hận khi đã kéo Jen đi cùng với tôi, một phần vì lo lắng cho cô ấy.Còn lại vì quá ngạc nhiên. Một người kia phản ứng mạnh với chuyện này thì tôi ko lấy gì làm lạ nhưng Mic thì...Anh ta luôn là người sáng suốt, bình tĩnh nhất nhóm và cũng hiếm khi muốn xen vào chuyện của người khác, vậy mà hôm nay lại nổi nóng với tôi chỉ vì Jen.Thế nên tôi cứ đứng yên, ko một hành động phản kháng.

Chắc thấy tôi ỉu xiu như thế anh ta ko nỡ ra tay nên Mic đã thả tôi ra.Chứ nếu mà phải ăn mấy cú đấm của anh ta chắc tôi cũng vô phòng cấp cứu nằm chung với Jen lun quá.(>_

56. Chương 56

Hero.

Ko thể tin được.Tôi ko thể tin vào mắt mình được nữa.Anh ta đang đứng đó, trước mặt tôi.Vẫn biết chắc chắn anh ta ko thể nào là người đó nhưng quả thật hai người cứ như hai giọt nước ấy, giống nhau như tạc khiến tôi còn phải rùng mình, hốt hoảng.

Nếu mà Jen thấy anh ta thì...Tôi thật ko dám tưởng tượng tiếp được nữa.Ông trời quả thật khiến cho người ta phải điêu đứng.Mối lương duyên ác nghiệt ấy tôi đã tưởng bị cắt đứt từ 10 năm về trước, ko ngờ nó vẫn đeo đuổi dai dẳng đến tận bây giờ.Có phải đây là số mệnh mà ông trời sắp đặt cho Jen của tôi ko?

Không! Hero này nhất quyết ko đầu hàng số phận.Dù có phải chống đối lại ông trời tôi cũng chấp nhận, tôi phải bảo vệ Jen bằng mọi giá.Tôi phải ngăn ko cho cô ấy gặp người bác sĩ này.

-Xiah! Cậu ra đây chút đi-tôi vẫy tay gọi Xiah.

-Sao? Chuyện gì? Anh ko vào thăm Jen đi mà còn đứng đây làm gì?-cậu ta hỏi tôi.

-Cậu chuyển Jen đến một bệnh viện khác được ko? Nhà cậu có mấy cái bệnh viện lận mà-tôi đề nghị.

-Có cần tôi gọi y tá đến tiêm thuốc cho anh ko Hero? Đây là cái bệnh viện lớn nhất, tốt nhất Seoul này rồi đây.

-Vây...vây... cậu đổi bác sĩ được ko? Tôi thấy người ban nãy ko được tốt cho lắm.-tôi tiếp tục viện một lí do khác.

-Anh hôm nay rất lạ.Sáng nay uống thuốc chưa zay?-Xiah nhìn tôi bằng con mắt dò hỏi.

-Chuyện này rất quan trọng.Ko đùa được đâu!.Có liên quan đến cả Jen nữa.Giờ tôi ko thể nói ra nhưng cậu làm ơn đổi bác sĩ đi.Ko thể để cô ấy thấy người này được.-tôi nói bằng giọng thành thật nhất có thể.

-Nhưng anh ta giỏi nhất rồi đấy-cậu ta nhấn nhó.

-Chẳng phải anh ta bảo Jen ko còn nguy hiểm gì nữa mà.Đổi người khác chắc ko sao đâu mà.-tôi nài nỉ.

-Tôi...-cậu ta có vẻ chần chừ.

-Mau lên đi! Jen mà tỉnh dậy thì muộn mất-tôi giục.

-Thôi được rồi.Tôi tin anh.-Xiah thở dài-tôi đi bảo thay người đây, anh ở lại trông chừng Jen đi.

Nói rồi cậu ta nhanh chóng bước đi. Vây là mọi chuyện tạm ổn rồi.Giờ phải tìm cách ngăn ko cho người bác sĩ đó vào phòng của Jen.Có lẽ phải nhờ đến bọn kia mất thôi.Thôi thì tất cả cũng vì bảo vệ cho cô ấy.Mình sẽ nói hết mọi chuyện cho bọn nó.Chuyện này nghiêm trọng rồi đây, một mình mình ko thể giải quyết ổn thỏa được.Hy vọng với sự giúp đỡ của bọn nó, cái kiếp nạn này sẽ đi qua một cách êm đẹp, ko để lại hậu quả gì.Nhất là cho Jen của tôi...

Jen.

Tôi mở mắt ra, xung quanh toàn một màu trắng toát.Ko cần nghĩ ngợi nhiều, tôi cũng biết mình đang ở bệnh viện.

Nhìn sang bên trái, Max đang ngồi cạnh tôi.Nhìn sang bên phải, Uno cũng đang ngồi gần.Hai bàn tay tôi bị nắm chặt bởi hai người này.Mic thì đang đứng tựa cửa sổ ,trông ra ngoài.Cả căn phòng im ắng. Hero và Xiah đâu rồi nhỉ? Sao tôi ko thấy 2 người đó? Một chút hụt hẫng, một thoáng buồn.

Vẫn biết mình đâu có là gì mà bắt họ phải ở bên cạnh nhưng sao mình lại buồn thế này nhỉ?Có Max, có Uno, có cả Mic ở đây rồi mà mà còn muốn gì nữa hả Jen?Đáng ra mà phải hạnh phúc lắm chứ, đâu có ai được như mà đâu?Mày trở nên tham lam từ khi nào vậy hở? Ko được rồi! Mày phải bỏ thói xấu đó đi nghe hok? Bao nhiêu năm qua mà vẫn mạnh mẽ sống một mình, đâu có cần dựa dẫm vào ai.-tôi tự an ủi mình.

-Jen?-giọng Max cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

-Phù!...cuối cùng em cũng chịu tỉnh rồi đấy hả?-Uno thở phào một cách nhẹ nhõm.

-Em làm cái trò gì vậy?Biết bọn anh lo lắng lắm ko?-Mic cũng chạy đến.

-Em xin lỗi-tôi nói nhỏ.

-Biết lỗi rồi thì ăn cho nhiều vào để chóng khỏe.Đừng suy nghĩ những chuyện vớ vẩn nữa, mau già lắm đấy, biết ko tiểu thư của tôi?-Xiah từ đâu xuất hiện.

-Anh đừng có ở đó mà xúi dục.Ăn nhiều để thành... con heo à?-tôi nhấn nhó.

-Ồi giời ơi! Nói à biết: mập đẹp, ốm dễ thương, cao sang, lùn quý phái, chẳng sao cả đâu.Với lại anh thix con gái phải có da, có thịt, ôm mới sướng.Chứ như em, người gì toàn xương báo hại lúc nãy bế em vào đây anh bị đâm đau điếng đây này-Max nhấn mặt.

Nếu như bình thường chắc thế nào tôi cũng đắp lại khi nghe xong cái câu đó của Max. Nhưng hôm nay thì khác. Ko hiểu sao tôi cứ ngại, ko dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cũng chẳng nghĩ ra được câu gì để đáp trả nên cứ nằm im thin thít. Có lẽ là do những câu nói ở công viên của anh ta vẫn còn vương vấn trong đầu tôi.

-Chuyện lớn, lớn chuyện rồi đây! Chó với mèo ko gấu ó nhau nữa. -Uno thốt lên.

-Giữa hai người có chuyện gì hả? -Mic hết nhìn tôi rồi lại quay sang nhìn Max.

-Làm gì có. -tôi và Max đều đồng thanh đáp.

-Thế này mà bảo ko có chuyện gì. Nghi ngờ lắm -Xiah nhú mày.

-Các cậu thôi ngay đi. Cô ấy mới tỉnh dậy đã làm ồn ào, huyên náo cả lên. Có ai lại đi tra khảo người ốm ko hả? -Hero bước vào phòng, gắt nhẹ với 4 người kia. -em ăn chút gì nhé? -anh ấy quay sang tôi ân cần hỏi.

Vừa thấy Hero, tôi đã ko kìm được sự vui mừng. Cứ ngỡ Hero đã ko còn quan tâm đến tôi nữa nhưng bây giờ thì tôi biết mình đã trách lầm anh ấy. Anh ấy vẫn vậy, vẫn luôn âm thầm chăm sóc, bảo vệ tôi.

-Nè nè! Làm gì hai người nhìn nhau say đắm vậy hả? -Max chạy đến kéo Hero ra xa.

-Cậu đừng có ở đây mà nói bậy. -Hero đỏ mặt.

-Cậu đừng chối. Tôi cũng trông thấy hết cả đấy! -Uno lên tiếng.

-Nếu ko phải, tại sao cậu lại đỏ mặt, tía tai như thế? -Mic cũng tham gia vào cuộc tra hỏi.

-Uh. Cái này gọi là có tật thì giật mình. -Xiah gật gù.

Biết Max và mấy người kia sẽ ko dễ dàng tha cho Hero nên tôi phải ra tay “nghĩa hiệp” để cứu anh ấy. Tôi ôm đầu rên rỉ:

-Trời ơi! Đau đầu quá đi. Chết mất.

Chiều này quả là có tác dụng ngay tức khắc. (Có lẽ sau này tôi nên đi đóng phim, giả vờ hay thía còn gì?) 5 người đó đều chạy đến chỗ tôi, mỗi người một câu, nhặng xị cả lên.

-Sao vậy Jen? Đau lắm hả? -Đầu tiên là Xiah.

-Anh kêu bác sĩ đến nhá? -Tiếp đến là Uno.

-Xin lỗi, do bọn anh làm ồn quá -Sau đó là Mic.

-Chẳng phải bác sĩ bảo ko có gì nghiêm trọng sao? Sao giờ lại thế này? Làm gì đây bây giờ? -cuối cùng là Max.

Chỉ có Hero ko nói gì nhưng trên gương mặt anh ấy hiện rõ sự lo lắng. Tôi khẽ nháy mắt ra hiệu. Hero là một người thông minh vì vậy nên anh ấy ngay tức khắc hiểu được thông điệp tôi muốn gửi đến. Anh ấy thở hắt ra, nở một nụ cười

57. Chương 57

Ngay sau khi “giải thoát” được cho Hero xong, tôi im lặng, giả vờ nhắm mắt. Mấy người kia thấy tôi như vậy nên cũng ko nỗ lực làm phiền nữa. Họ kéo nhau ra ngoài.

Khoảng 30 phút sau, họ lại kéo nhau vào trong. Nhưng lần này hiện trên gương mặt từng người là sự căng thẳng, lo lắng. Tôi đang ngạc nhiên ko biết đang có chuyện gì xảy ra thì Max bỗng đứng tiến đến, khẽ gọi tôi:

-Jen, dậy đi!

-Có muốn tôi giết cậu ko hả? Cô ấy đang ngủ, gọi làm gì? -Mic gầm gừ.

-Vậy chúng ta đưa cô ấy ra xe bằng cách nào bi h?-Uno từ đâu cũng tham gia vào.

-Tôi sẽ bế cô ấy-Hero khẽ nói.

Cái gì? “Ra xe” á? Họ định chuyển tôi đi đâu sao? Vẫn biết là mình rất khỏe nhưng tôi vẫn muốn nằm ở đây thêm vài ngày nữa. Vừa được chăm sóc chu đáo, lại vừa có thể...làm nũng được. Cái cảm giác vui sướng này đâu phải dễ dàng có được chứ?

Cái bọn bất nhân, thất đức. Người ta thế này mà lại vội vàng đưa về nhà. Sợ tốn tiền viện phí chắc? Đúng là đồ nhà giàu bần tiện, keo kiệt, kẻo kéo.-tôi thầm **** rửa bọn họ.

Cộc...cộc...cộc-có ai đó gõ cửa.

Chuyện này thì quá đổi bình thường, vậy mà tự dưng cả 4 người (Uno, Mic, Hero và Max, thiếu mất Xiah.) đều giật phắt người. Mặt người nào người nấy tái xám hẳn đi.

Mấy người này phải chăng đã gây ra tai họa gì nên mới cư xử lạ lùng như thế?-tôi thầm thắc mắc.

-Các vị đều có mặt ở đây mà sao tôi gõ cửa hoài ko ai ra mở cửa vậy?-một tiếng nói lạ bất chợt vang lên.

Tôi chưa kịp nhìn mặt người đó vì sau khi anh ta bước vào thì ngay lập tức 4 người kia dàn thành một hàng ngang đứng trước mặt, che khuất cả tầm nhìn của tôi.

-Anh...anh đến...đến có việc...việc gì?-Max lắp bắp nói ko thành câu.

-Tôi đến tìm Xiah, tiện thể xem tình hình cô bé thế nào rồi-người kia đáp.

-Cảm ơn, nhưng cô ấy rất tốt, ko sao cả đâu, anh đừng lo. Còn Xiah, cậu ta đi làm thủ tục xuất viện rồi-Mic nói một cách suôn sẻ.

-Gi cơ? Xuất viện? Sao lại vội vàng như thế? Chẳng phải đã thống nhất là để cô bé ở đây điều trị thêm vài ngày nữa sao?-người đó ngạc nhiên hỏi.

-Tại vì...-Hero ấp úng- À! Xiah bảo về nhà thì thoáng mát hơn trong bệnh viện. Với lại ở nhà thì chúng tôi tự tay chăm sóc cô ấy vẫn yên tâm hơn.

-Nhưng nhờ có chuyện gì xảy ra thì sao?-người kia vẫn típ tục hỏi.

-Anh quên mất Xiah rồi sao? Cậu ta cũng nên có những “bài thực hành” như thế này thì mới mau tiến bộ được chứ?-Uno đáp.

Trời đất ơi! Vậy là mình bị đưa ra làm vật thí nghiệm cho Xiah? Không, ko thể nào. Mình vẫn còn yêu đời lắm. Điều trị dưới tay anh ta thì chết chắc chứ còn gì nữa. Ôi, mình ko cam tâm. Các người nhớ đấy! Hero, Uno, Max, Mic và cả Xiah nữa. Tôi mà có chuyện gì thì nhất định sẽ biến thành ma về ám các người. Đồ vô lương tâm!-tôi nghiêng răng kèn kẹt.

-Vậy thì ít ra cũng để đến mai chứ? Đang đêm khuya khoắt thế này...-người đó cố gắng thuyết phục.

-Cũng đã hơn 2h sáng rồi mà. Em sẽ cẩn thận, anh đừng lo-giọng của Xiah vang lên.

-Su? Cậu làm gì vậy hả? Tôi thật ko hiểu nổi-người đó nói bằng giọng bức dọc.

-Anh lo lắng như vậy có thái quá ko Kuo? Cô ấy chỉ là một bệnh nhân thôi mà, anh đâu cần phải một mực giữ lại cho bằng được.-Xiah nói bằng giọng khiêu khích.

-Cậu...-người kia có vẻ bất bình-thôi được rồi! Là vì tôi nhiều chuyện nên mới xen vào chuyện của các người. Từ giờ muốn làm gì thì làm. Nhưng nếu cô bé ấy có chuyện gì thì đừng trách tôi sao ko báo trước.

Người ấy nói xong bỏ đi ngay. Một dấu hỏi to bùng hiện lên trong lòng tôi. Người con trai này là ai, tại sao anh ta lại quan tâm đến tôi như thế? Hình như anh ta còn quen biết cả Xiah nữa. Còn 5 người này, tại sao họ lại như vậy? Có vẻ như họ muốn ngăn ko cho tôi gặp mặt người kia. Cái giọng nói của người ấy quen thuộc lắm. Tuy ko thấy mặt nhưng tôi có cảm tưởng như mình đã gần bó từ rất lâu rồi với người con trai đó. Vậy thực ra là chúng tôi có quen biết nhau hay ko? Điên lên mất thôi!

58. Chương 58

Vậy là tôi đã được đưa về nhà ngay trong đêm hôm đó. Nhưng kể từ ngày hôm đó đến giờ, tôi gầy hẳn đi và mệt mỏi thấy rõ. Nguyên nhân là vì ban ngày thì bỏ bữa, ban đêm mất ngủ. Vì tôi vẫn còn thắc mắc về người ở bệnh viện hôm nọ và không hiểu sao mấy ngày nay trong lòng luôn thấp thỏm, ko yên nên chẳng thể nào nuốt nổi cơm. Còn đến đêm thì lại gặp ác mộng. (ai muốn giảm béo thì cứ theo cách này mà làm, khỏi cần ăn kiêng cũng giảm được vài kg).

Trong cơn mơ, hình ảnh anh lại hiện lên. Anh cười với tôi và gọi tên tôi. Rồi khi tôi vừa mừng rỡ chạy đến thì anh lập tức mất hút vào khoảng không. Tôi cuống cuống chạy khắp nơi để tìm, gọi tên anh đến lạc cả giọng vẫn ko thấy. Bỗng nhiên không gian xung quanh tôi tối sầm lại, một mình tôi đơn độc, ko có ai ở bên cạnh.... Thế là tôi giật mình tỉnh giấc và ko tài nào ngủ lại được.

Giấc mơ đó cứ lặp đi lặp lại kể từ khi tôi rời bệnh viện về đến giờ. Và điều làm tôi trần trọc đó là hình ảnh của anh. Nó cứ hiện lên trong đầu và những kí ức đau buồn lại ùa về. Tôi đã phải rất khổ sở mới có thể quên được nó. Vậy mà giờ đây lại...

Đêm nay cũng là một đêm đáng sợ như thế. Tôi lại gặp phải giấc mơ đó. Biết mình có nằm trên giường, cố gắng nhắm mắt thì cũng chẳng thể ngủ lại được và cũng chẳng thể xóa được cảm giác sợ hãi nên tôi quyết định đi ra khỏi phòng, xuống bếp thực hành nấu vài món mới học được từ Mic và Hero.

Đi ngang qua phòng Hero, vẫn còn ánh đèn. Đã là 1h30 sáng rồi mà anh ấy còn làm gì chưa ngủ nhỉ? Tôi tiến đến và mở cửa phòng Hero ra trong vô thức.

-Jen? Em chưa ngủ sao?-Hero ngạc nhiên khi thấy tôi.

Đến lúc này tôi mới giật mình. Tôi đã bước vào phòng anh ấy từ khi nào. Ôi trời ơi! Ma đưa lối, quỷ dẫn đường thế nào mà mình lại xông vào phòng anh ấy thế này? Xấu hổ quá đi mất. Con gái nhà ai mà vô duyên quá đi (mama tổng quản mà nghe được câu này chắc tôi mềm xương).

Tôi đưa tay tự cốc vào đầu mình một cái đau điếng.

-Phì...ha...ha...ha-Hero phì cười khi thấy hành động đó.

-Em...em....à...xin lỗi, khuya thế này rồi còn làm phiền anh. Thôi em về phòng đây. Anh ngủ ngon nhé.-tôi nói nhanh.

Định sẽ chạy về phòng ngay lập tức nhưng ko ngờ vừa quay gót Hero đã lập tức nắm tay tôi, giữ lại:

-Em cũng ko ngủ được đúng ko?

-Ờ? Sao anh biết hay vậy?-tôi tròn mắt hỏi- Hay là anh cũng bị giống em?

-Ờ? Sao em biết hay vậy?-Hero lặp lại câu nói của tôi.

-Hi...hi...hi-cả hai chúng tôi cùng ôm bụng cười.

-Dù sao cũng mất ngủ, ngồi một mình chán lắm. Hay em ở đây nói chuyện với anh nhé? Khi nào em ngủ thì anh đưa về phòng-anh ấy đề nghị.

-Nằm mơ giữa ban...đêm à? Coi chừng anh ngủ gục trước em đấy-tôi chun mũi.

-Uh, xem ai ngủ trước nhé. Người thua phải chịu phạt đấy-Hero nhìn tôi cười.

-Thi thì thi, Jen này ko ngắn ai bao giờ.-tôi vênh mặt lên thách thức.

Chúng tôi ngồi tựa lưng vào nhau, nói đủ thứ chuyện trên đời. Văn học, nghệ thuật, pháp luật, gia đình..., đủ cả. Nói chán, chúng tôi bày ra chơi trò chơi. Nào là oẳn tù tì búng mũi (trò này là trò tử của Max), đồ vui,... Rồi lại chuyển sang hát hò. Tôi bắt Hero phải hát cho tôi nghe những bài...dành cho thiếu nhi. (tôi là đứa có ý thích hơi khác người mà lại). Gặp người khác thì chắc chắn là từ chối nhưng anh ấy thì khác, ý

muốn của tôi là mệnh lệnh của anh ấy mà.(Hero đã từng nói thế đấy, ko phải tôi bịa ra đâu).Thế nên anh ấy cũng chiều theo ý tôi.

Nhưng mà hình như ko ổn thì phải.Giọng anh ấy trầm và ấm quá, ra vẻ người lớn rồi, ko nhí nhảnh, ko phù hợp với những bài hát thiếu nhi.

-Thôi, anh đừng hát nữa.Không khéo em lại bị ám ảnh nữa thì mệt-tôi rên rỉ.

-Không phải chứ?Anh là ca sĩ chuyên nghiệp mà em nỡ nói thế hả?-Hero hơi giận dỗi.

-Uh thì em đâu có phủ nhận điều đó.Nhưng anh là ca sĩ hát nhạc người lớn....-tôi dừng một lát xem xét động tĩnh từ anh ấy rồi nói típ – bây giờ đến lượt ca sĩ hát nhạc thiếu nhi xuất hiện rồi đây!

-Cái gì? Em hát á?-Hero ngạc nhiên.

-Uhm-tôi hớn hở gật đầu.

-Thôi, tha cho anh đi Jen.Hôm nọ nghe em hát song ca với Max anh sợ lắm rồi-anh ấy lắc đầu nguầy nguậy.

-Hứ! ko nghe thì thôi.Ko nghe em hát là uống phí nửa cuộc đời đấy.Sau này hối hận thì cũng đừng hòng em hát à nghe-tôi liếc xéo.

Tôi liếc nhìn đồng hồ.Đã 3h rồi. Vậy là từ nãy đến giờ chúng tôi đã ngồi một tiếng rưỡi đồng hồ rồi sao? Thời gian trôi nhanh thật.Tôi vẫn chưa buồn ngủ nhưng có lẽ như thế này là đủ rồi, nên về phòng thì tốt hơn.Tôi định đứng dậy thì bỗng nhiên Hero lên tiếng:

-Em có biết lúc nghe tin em ngất xỉu phải vào bệnh viện anh đã lo sợ thế nào ko?Lúc đó anh đứng ko vững nữa, trái tim anh đau nhói.Anh đã nghĩ nếu em mà có chuyện gì thì chắc anh cũng ko sống nổi.-anh ấy nói thật nhỏ nhưng cũng đủ để tôi nghe thấy tất cả.

-Anh đừng có nói thế! Sau này nhờ may em chết đi thật thì anh phải sống cho cả phần của em nữa chứ-tôi giẫy nảy.

-Jen! Em nói bậy bạ cái gì đấy?-Hero gắt.

-Thì em cũng chỉ dặn để phòng hờ thôi mà-tôi xịu mặt xuống.

-Này! Em ko được bỏ anh một mình đâu đấy.Mà em có muốn thì cũng ko được vì từ giờ đôi tay này sẽ giữ chặt lấy em.

Dứt lời Hero quay sang ôm tôi vào lòng.Bờ vai anh ấy rộng thật.Được Hero ôm trong vòng tay thế này tự dưng tôi thấy bình yên và an toàn một cách kì lạ.Mọi phiền muộn, sợ hãi dường như tan biến hết cả.Tự dưng tôi lại buồn ngủ ghê gớm, ko cưỡng lại được.Tôi nhắm mắt, dần chìm vào trong giấc ngủ lúc nào ko hay....

Hero.

Huh? Ngủ rồi sao?Con bé này sao mà dễ ngủ thế nhỉ?-tôi khẽ mỉm cười.

Tôi thích ngắm Jen lúc ngủ.Lúc đó cô ấy dễ thương, xinh đẹp cực kì.Bình thường 2 chúng tôi hiếm khi được ở bên nhau thế này.(có cái bọn nghịch như quỷ sứ kia phá đám thì riêng tư gì nổi nữa?)Vậy nên những giây phút thế này thật đáng quý, ko thể lãng phí được.Tôi ôm Jen vào lòng và cũng nhắm mắt.Chúng tôi cứ ngồi như thế mà chìm vào giấc ngủ...

59. Chương 59

Mic.

Đã 7h sáng rồi mà bên ngoài còn tối om. Sương mù dày đặc và không khí vẫn lạnh lạnh. Hôm nay là chủ nhật chắc là bọn kia sẽ nằm...nướng khét let đến 10h à xem. Xem ra mình dậy hơi sớm rồi. Khoảng 8h30 đi chuẩn bị bữa sáng cũng chưa muộn. Hời! Sáng nào cũng quanh quẩn bên cái bếp, bận chết được. Hôm nay mới được một bữa thanh thoi thế này phải đi kiếm cái gì giải trí chứ nhỉ?

Tôi đi lòng vòng trong phòng, lục lọi đủ thứ mà cũng chẳng có thứ gì để ...phá chơi. Chẳng lẽ Micky này phải chịu thua hay sao? Hừ, ở trong phòng ko có thì đi ra ngoài vậy.

Đang thơ thẩn thì thấy phòng Hero có ánh đèn. Tò mò nên tôi tiến đến đó. Qua khe cửa, tôi nhìn thấy một cảnh tượng không nên xem (và chắc cũng ko muốn xem). Hero đang ôm Jen. Hình như cả hai đều đang ngủ thì phải. Không hiểu sao máu trong người tôi lại sôi lên thế này nhỉ? Tôi thấy giận họ ghê gớm.

Tôi quay người bỏ đi nhưng bước được vài bước thì khựng lại. Một cuộc giằng co nội tâm diễn ra. Lí trí bắt tôi cứ mặc kệ họ, chuyện đó thì đâu có liên quan gì đến mình. Nhưng trái tim thì ngược lại, nó mách bảo tôi phải vào trong đó, kéo Hero ra khỏi Jen.

Cuối cùng thì trái tim thắng, tôi nhanh chóng bước đến, khẽ mở cửa và gọi Hero dậy:

-Dậy đi-tôi khẽ gọi (gọi lớn nhờ Jen thức giấc thì sao?) và...néo thật mạnh vào tai cậu ta.(cho hả cơn giận)

Hero mở mắt ra, nhìn thấy tôi, cậu ta giật bắn người. Nhưng tay vẫn ôm chặt Jen, ko buông ra. Cái hành động đó làm tôi tức điên lên được. Ngay bây giờ đây tôi muốn đấm cậu ta vài cái kinh khủng nhưng cũng may là kiềm lại được.

-Cậu đứng dậy đi! Tôi sẽ bế cô ấy về phòng - tôi kéo cậu ta đứng dậy và nhẹ nhàng bế Jen lên, đi ra khỏi phòng trước ánh mắt ngơ ngác của Hero.

Jen vẫn còn ngủ say. Tôi đặt cô ấy lên giường, đắp chăn đầu vào đấy.

Con bé ngốc này! Sao lại làm cho người khác phải tức giận, lo lắng như vậy? Lần sau mà anh còn thấy em gần gũi với Hero như thế thì anh sẽ ko để yên đâu. Biết chưa hả?-tôi khẽ vuốt lên tóc cô ấy.

Đang định bước ra thì bỗng nhiên chiếc điện thoại của Jen để trên bàn reo lên inh ỏi bài "Season in the sun". Sợ cô ấy thức giấc nên tôi đành bắt máy. Định bụng sẽ bảo với người kia gọi lại sau nhưng vừa bắt máy, một giọng con trai cất lên nên tôi quyết định im lặng để xem "tên" này nói gì.

-Jenny! Trưa nay em đi ăn với anh nhá! 2h, tại nhà hàng "Angel". Nhớ đến đấy. Thôi anh đang bận, gặp sau nha... "cục cứng" của anh....tút....tút....tút...

"tên" đó nói một hơi rồi cúp máy cái rụp khiến tôi chưa kịp hỏi câu nào.

Ai thế nhỉ? "thằng cha" này có quan hệ gì với Jen mà lại xưng anh-em ngọt xớt như thế? Cái gì? Rồi lại còn "cục cứng" á? "tên" này láo đến thế là cùng.-tôi nghiêng răng kèn kẹt.

Ko những thế mà còn mời đi ăn trưa nữa. Ăn ở nhà hàng làm sao ngon và bổ dưỡng bằng món ăn do Micky này nấu chứ?

Tôi đang lưỡng lự ko biết mình có nên nói cho Jen biết chuyện đó hay ko nữa. Nói thật, tôi chẳng muốn cô ấy đi gặp "thằng cha" đó tí ti ông cụ nào. Cứ im lặng để hấn ta...leo cây chơi. Nhưng nhờ sau này cô ấy mà biết chuyện thì tính sao đây? Lúc đó tôi sẽ trở thành người xấu trong mắt cô ấy mất.

Thôi thì ko nói, viết giấy để lại vậy. Tôi viết lại mấy dòng ngắn ngủn, ko đầu ko đuôi để lại trên bàn cho Jen: "2h, tại nhà hàng Angella, ăn trưa". Hy vọng cô ấy ko hiểu và sẽ ko đi. Tính Jen tôi biết quá mà, cô ấy có đời nào lại quan tâm đến những chuyện ko rõ ràng đâu.

Nhưng dù sao thì cũng nên đề phòng trước. Nếu cô ấy đi thật thì nhất định tôi cũng phải cải trang đi theo. Để có gì còn bảo vệ cô ấy kịp thời chứ. Với cả đi xem mặt mũi "tên" nào ăn gan hùm hay sao mà dám hẹn hò với Jen.

Jen.

Mở mắt ra thì đã thấy mình đang nằm trong phòng của...chính mình từ lúc nào.Chắc là Hero đưa sang đây.Lại còn đắp chăn nữa chứ.Hero có khác, chu đáo thật-tôi mỉm cười.

Chợt tôi bất gặp có một tờ giấy lạ để trên bàn.Tò mò bước đến cầm lên xem:

-“2h, tại nhà hàng Angella, ăn trưa”-tôi đọc lớn.

Nội dung của nó thì chẳng làm tôi ngạc nhiên.Lại là cái nhà hàng quen thuộc, nơi có món bít tết ngon tuyệt hảo.Chủ nhật tuần nào tôi lại chẳng đến đó chứ. Điều tôi lấy làm lạ đó là nét chữ này là của Mic.Vậy là anh ta đã bắt máy giùm tôi trong lúc tôi đang ngủ.Thế thì lạ thật! Trước đó thì ko biết thế nào nhưng từ khi tôi chuyển đến ở trong phòng này thì anh ta chưa bao giờ dù là bước nửa bước vào đây.Hok lẽ...người đưa tôi vào đây lại là anh ta chứ ko phải Hero?

-Thôi đi Jen, mày hok được nghĩ bậy bạ đâu đấy!-tôi lấy tay tự cốc vào đầu mình mấy cái cho tỉnh táo.

Bước xuống lầu, Mic vẫn đang cặm cụi chuẩn bị bữa sáng như mọi hôm.Một ý tưởng lóe sáng lên trong đầu tôi. Tôi nhẹ nhàng như một con mèo đang chuẩn bị bắt chuột tiến đến chỗ anh ta.

-HỪ...Ừ...Ừ-tôi hét lên thật to và đập thật mạnh vào vai Mic.

Anh ta quay lại, khuôn mặt không có chút biểu hiện nào, lạnh tanh.Thái độ của anh ta đập tắt vẻ mặt hớn hở tươi cười của tôi.Tôi xịu mặt xuống.

-Phì...ha...ha...ha-đột nhiên anh ta phì cười.

Thôi chết! Có phải vì hoảng sợ quá nên anh ta mới bị chạm mạch như vậy ko ta?Tự dừng lại cười sặc sụa như thế?-tôi ngơ ngác.

Sau một lúc,Mic thôi cười, anh ta ngẩng mặt lên nhìn tôi rồi lại típ tục... ôm bụng cười. (?)

Một dấu hỏi to đùng hiện lên trên mặt tôi.Tôi lấy chân đạp vào chân anh ta một cái thật đau.Và quả thật chiêu này hiệu nghiệm thật.Anh ta thôi cười và hét lên:

-Này! Sao lại chơi ác thế huh?

-Ai bảo anh cứ đứng đó cười khan làm gì? Em sợ anh bị chạm mạch ở đâu đó.-tôi nhún vai.

-Con bé này!-Mic véo má tôi một cái-vậy chứ ai bảo em làm cái vẽ mặt “ngổ tàu” như thế?

-Cái gì? Vẽ mặt ngổ tàu á?-tôi hỏi lại.

-Uh-anh ta gật đầu.

-Anh...anh...-tôi tức đến mức chẳng nói được nên lời.- Hừ, được thôi, cứ coi như em “ngổ tàu” đi, vậy thì anh cũng là đồ “ngổ tây” chứ chẳng hơn đâu-tôi vênh mặt lên chọc tức anh ta.

-Jen!-Mic hét lên.

Sau đó anh ta ngay lập tức chạy đến chỗ tôi.(chắc là định hành hung chứ gì?)Nhưng tôi đây đâu phải người tầm thường?Kinh nghiệm xương máu gần một năm trời chống đối với Max giờ là lúc phải đem ra sử dụng chứ.(để hoài nó “mốc” thì uổng lém). Thế nên tôi cũng nhanh chóng chạy đến chỗ khác.Một cuộc đuổi bắt diễn ra.Mic trên tay vẫn còn cầm cái ...đũa bếp thật dài đuổi theo ngay sát tôi.Nghĩ thử xem, một người cao 1m80, đuổi theo một người 1m68 thì thế nào?Tôi đây cũng đang ở vào tình huống nguy cấp ấy.Anh ta ăn cái giống gì mà chân dài khiếp thía nhỉ?Mà cũng ko riêng gì Mic, tất cả mấy người trong nhà này ai cũng cao lêu nghêu như cây sào ấy.

-Trời ơi, cứu mạng! Có người ám sát tôi nè!-tôi vừa chạy vừa hét toáng lên.

Cũng may vừa lúc đó 4 người kia xuất hiện ngay trước chân cầu thang.Thế là tôi chạy ngay đến đó, nấp vào sau lưng họ.

-Gì thế? Ai ám sát ai?-Uno lên tiếng hỏi đầu tiên.

-Là...là...con chuột đó đó-tôi chỉ tay về phía Mic.

-Cái gì? Chuột á? Đâu? ở đâu?-Uno hét hoảng nhẩy dựng lên.

-Giời ạ! Là cái tên “chuột” Micky ấy. Anh ngộ quá đi-tôi nhớ nhó.

-Chuyện lạ đáng ghi vào sổ ghi-nét à nha! Hôm nay “mẹ nó” lại chơi trò...đuổi bắt cơ đấy-Xiah nói bằng giọng ngạc nhiên.

-Uh.Sống với anh ta bao nhiêu năm, đây là lần đầu tôi thấy anh ta bị làm cho tức giận đến mức phải đuổi theo để...trả thù.Công nhận Jen là thiên tài-Max liếc sang tôi nói bằng giọng...xỏ lá ba que.

-Cảm ơn!Quá khen ròi! Chuyện này dễ như ăn cơm ấy mà-tôi liếc xéo Max.

-Uh, coi chừng đấy, người mà ko có răng thì ăn cơm cũng ko dễ đâu-Mic lừ mắt nhìn tôi và nghiêng răng kèn kẹt.

-Ôi sợ quá, sợ quá.Lêu...lêu...lêu-tôi trêu anh ta.

-Thôi đi Jen-Hero gắt.

Sau đó anh ấy bước nhanh vào bếp.Tôi và mấy người còn lại tròn mắt nhìn nhau, ko hiểu chuyện gì làm anh ấy bức tức đến vậy.

Rõ ràng mới hồi hôm, vẫn còn vui vẻ vậy mà sáng nay lại...Thật ko thể hiểu nổi! Con trai gì mà...

60. Chương 60

Tại bàn ăn.

-Sao hôm nay dậy sớm thế?Tôi tưởng thể nào cũng nằm nướng như mọi khi chứ?-đang ăn, Mic đột nhiên hỏi.

-Anh quên hôm nay phải đi tập hả?-Max nhắc.

-Uh nhỉ.Thế mà tôi quên bống đi mất-Mic giật mình.

-Thì cũng đúng thôi.Già nên trí nhớ lú lẫn là phải rồi-tôi nói trống không.

-Cái gì? Nhắc lại đi xem nào-Mic nhú mày hỏi lại.

-Nhắc thì nhắc, sợ gì chứ? “Già nên trí nhớ lú lẫn là phải rồi.”-tôi lặp lại.-đấy thấy chưa?ko những thế mà còn bị lãng tai nữa chứ.

-Oh! Stop here. Xin hai vị “đại nhân” để cho bọn “tiểu nhân” ăn nữa chứ?-Uno xen vào chấm dứt cuộc đấu khẩu.

-Mà cũng lạ thật.Hôm nay Jen lại chuyển mục tiêu trêu chọc từ Max sang Mic rồi sao?-Xiah nhìn tôi.

-Mấy người nhieu chuyện quá à! Nói hoài-tôi nhớ nhó.

-Nè nè!Đừng có ở đó mà vơ đũa cả nắm. Nãy giờ ai nói ở đây huh?Mình gây chuyện trước mà lại đi đổ thừa người khác-Max cãi lại.

-Suyt...-tôi đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Tôi cúi đầu xuống ăn.Thỉnh thoảng lại đưa mắt về phía Hero.Nhưng anh ấy ko thèm nhìn tôi lấy một lần.Suốt từ lúc vào bàn ăn đến h mặc ọi người cãi cộ ì xèo Hero vẫn chưa một lần mở miệng.Hết Mic giờ lại đến anh ấy.Chắc anh ấy định bắt chước Mic chơi trò làm mặt lạnh đây.Thật ko tài nào chịu nổi.

Ăn xong bọn họ lục **c chuẩn bị lên đường.Trước khi đi họ còn lôi kéo, rủ rê tôi.

-Jen! Đến SMTown với bọn anh đi.Vui lắm!.-Uno hơn hớn kéo tay tôi.

-Uh, đến đó tham quan cũng được mà xem bọn anh tập cũng được-Max gật đầu đồng tình.

-Thôi, thôi.Cho xin hai chữ bình yên đi.Ở nhà nằm ko sướng sao? Tự đứng lại phải lê thân xác đi đến đó chỉ để xem mấy người múa may điên cuồng.Họa may có đứa điên-tôi nhăn nhó, kéo tay ra khỏi tay Uno.

-Ôi trời đất, thánh thần ơi! Bao nhiêu người muốn mà ko được, trong khi đó em lại chê ông chê eo là sao huh?Đúng là sống trong sung sướng mà ko biết trân trọng.-Xiah khẽ cốc vào đầu tôi.

-Ui đau! Đây, sao lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay thía huh?Nói được rồi, cần gì phải dùng hành động như thế?Định cưỡng ép người ta sao?-tôi mở volume to hết cỡ.

-Cô ấy đã ko muốn đi thì các cậu đừng có ép.-Hero lên tiếng giải vây cho tôi-em ở nhà nhớ khóa cửa cẩn thận -anh ấy quay sang tôi dặn dò.

-Vâng-tôi ngoan ngoãn gật đầu.

-Hừ! đối với cậu ta thì lúc nào cũng dịu dàng khác hẳn-Uno lầm bầm trong miệng.

-Anh nói cái gì đấy hả?-tôi rít qua kẽ răng.

-Ko, có nói gì đâu?-Uno lắc đầu nguầy nguậy.

-Hừ-tôi lừ mắt nhìn anh ta.

Đợi mọi người ra xe hết Mic mới dặn lại tôi một câu ko thể nào...vô duyên hơn được nữa:

-Mà nè! Trưa nay phải ở nhà ăn cơm đấy.Đừng có đi ra ngoài nghe chưa?

-Gì chứ? Anh uống lộn thuốc hả? Tự đứng lại...-tôi nhảy dựng lên.

Thế nhưng Mic chẳng thèm để ý đến thái độ đó của tôi.Anh ta đứng đĩnh bước đi ra xe.Người gì mà đáng ghét thía ko biết.Hừ! muốn tôi ở nhà ăn cơm do anh nấu à? Còn khuya nhá! Phải đi ăn bít tết-món tử chứ.-tôi lầm bầm một mình.

Mic.

Nói thì nói thế nhưng tôi vẫn lo lắng.Hok biết Jen có nghe lời ko nữa.Nhờ đâu cô ấy đi gặp “tên” đó thì sao đây? Phải cải trang đến đó xem thế nào mới được.Nếu cô ấy ko đến thì dù sao cũng được xem... dung nhan “tên” đó.Còn nếu cô ấy đến thì coi như là bảo vệ cô ấy.Đường nào cũng có lợi!

-Đây! Park Yu Chun! Hôm nay cậu làm sao thế hả? Nãy h có mỗi một động tác mà tập ko xong là sao?-Hero gắt lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

-Uh đúng đó. Anh bị sao mà cứ như người mất hồn zay?-Xiah cần nhần.

-Đã vậy còn hay liếc nhìn đồng hồ.Bộ có hẹn với ai sao?-Uno cũng hùa vô.

-Làm...làm...gì có chuyện đó.Chẳng qua là vì...là vì...-tôi lắp bắp.

-Thôi thôi, đừng nói nữa, tôi mệt tim quá.Đi đâu thì đi nhanh rồi về.Chứ đứng ở đây mà hồn để đâu thì cũng như không-Max lên tiếng.

-Uh, vậy tôi đi đây.Khoảng 1 tiếng thôi.-tôi mừng như mở cờ trong bụng.

Nhìn lên đồng hồ, đã 1h30 rồi.Từ đây đến đó mất hết 20 phút lái xe.Đi bây giờ cũng còn kịp chán.

Tôi nhanh chóng chạy vào WC cải trang và phóng xe như bay đến điểm hẹn của Jen.

Tại nhà hàng Angella.

Tôi đang nhìn quanh để tìm xem Jen ngồi chỗ nào thì bỗng thoáng thấy cô ấy ngay trước cửa ra vào.Thế là tôi nhanh chóng bám theo sau (tất nhiên là ko để cô ấy thấy)

Jen bước đến và ngồi đối diện với người đó.Tôi muốn xỉu ngay tại chỗ khi thấy người hẹn hò với Jen lại là “hắn”- kẻ thù ko đội trời chung với chúng tôi....

61. Chương 61

Tôi ko tin vào mắt mình nữa.Nhưng sự thực là cô ấy đang ngồi đó với Bi.Hai người cười nói với nhau trông có vẻ thân thiết lắm. Nhớ có một lần tôi và Uno có thấy cô ấy khoác tay đi cùng với Bi.Lần đó tôi đã định tìm hiểu xem quan hệ giữa hai người họ là gì nhưng lại quên bém đi mất.Thì ra bao lâu nay họ vẫn “lén lút qua lại” với nhau.Hèn gì trưa chủ nhật nào cô ấy cũng ko ăn cơm trưa ở nhà.Hóa ra là đến đây với hân ta.

Tôi giận run lên, mặt mày tím tái.Cái “tên”...mắt một mí này thì có gì hay ho mà cô ấy lại “thân thiết” với hân ta nhỉ?Chúng tôi cũng đâu thua kém gì tên đó?

Ngồi một chỗ mà nhìn như thế chắc tôi đứt mạch máu não mà chết mất.

Tôi đứng dậy đi đến chỗ bọn họ.

Jen.

Đang ngồi ăn thì tự dưng một cánh tay tôi bị kéo lên và một giọng nói quen thuộc cất lên:

-Đứng dậy đi!

-M....Mic???-tôi tròn mắt nhìn anh ta.

-Cậu là Micky của DB phải ko?-Bi nhú mồm hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Ko sai đâu.-Mic gằn giọng.

-Cậu đang làm cái trò gì vậy?Tự dưng lại xen vào bàn ăn của người khác thế này mà ko biết xấu hổ sao?-Bi khích bác.

-Thế thì đã làm sao?Có giỏi thì đi...mách với nhà báo ấy.-Mic cũng vênh mặt lên thách thức.

Mọi người xung quanh đều đổ dồn ánh mắt về phía chúng tôi.Thấy tình hình có vẻ căng thẳng nên tôi đành phải mở lời can thiệp:

-Hai người sao vậy hả? Có biết đây là nơi đông người ko?Làm ơn đừng có cãi nhau nữa.

-Hừ! Nể mặt Jenny nên tôi bỏ qua cho cậu lần này.Nhưng lần sau thì đừng hòng-Bi trừng mắt nhìn Mic-đi thôi Jenny-anh ấy nắm tay tôi dẫn đi.

-Đứng lại đó cho tôi!-Mic tóm tay còn lại của tôi-cậu có quyền gì mà đưa cô ấy đi như thế?

-Hừm.Quyền gì à? Vậy thì cậu có quyền gì mà hỏi?-Bi hỏi lại.

-Tôi...tôi...-Mic ấp úng- tôi là bạn trai của Jen.-đột nhiên Mic nói lớn.

Tôi mắt chữ O mồm chữ A đứng nhìn trân trối Mic.Ôi trời đất ơi!Chuyện gì đang xảy ra thế này?Anh ta sao tự dưng lại thế chứ?Lớn chuyện rồi đây!.Trước mặt “ông già” Bi mà nói thía thì thế nào “ổng” cũng gây ra án mạng à xem.Và tôi đây là nạn nhân đầu tiên. (T_T)

-Jenny? Thế là thế nào?-Bi quay sang tôi hỏi bằng giọng kinh ngạc.

-Em...em...-tôi shock đến mức nói ko nên lời.

-Hừ, thôi được! Cứ cho cậu là bạn trai của Jen đi! Nhưng dù là ai đi chăng nữa cũng ko được phép đưa con bé đi mà ko thông qua tôi hết.-Bi quay sang nhìn trừng trừng vào Mic, gằn giọng.

-Cái gì?-giờ lại đến lượt Mic choáng vì câu nói đó của Bi.

-Đi thôi-Bi kéo tay tôi đi.

Trên đường đi anh ấy ko nói với tôi một lời nào.Nhưng nhìn vẻ mặt... hằm hằm của anh ấy tôi đã đoán chắc được sẽ có một trận...cuồng phong dữ dội đổ ập xuống đầu tôi.Tôi len lén móc điện thoại ra nhắn tin cầu

cứu Jung Hoon. Từ trước đến nay chỉ có mỗi một mình Jung Hoon là không chế được cơn tức giận của Bi thôi.

Về đến nhà, anh ấy cũng ko nói ko rằng đi vào phòng, để tôi ngồi một mình trên sofa. Khoảng 15 phút sau, Bi bước ra, ngồi xuống đối diện với tôi và bắt đầu cuộc “thăm vấn”:

-Nói đi xem nào!

-Nhưng nói gì mới được?-tôi hỏi lại.

-Chuyện thằng đó là bạn trai của em-anh ấy đáp.

-Trời ơi! Anh ta nói dối đấy-tôi phân trần.

-Hừ! nói dối sao? Giữa em với nó phải có chuyện gì thì nó mới dám nói như thế chứ?-anh ấy gằn giọng.

-Anh Hai! ko tin em thì anh hỏi em làm gì? Tại sao lúc nào cũng muốn người khác trả lời theo ý mình như thế?-tôi gắt um lên.

-thôi được rồi.-anh ấy thở dài-vậy thì ít ra em cũng phải nói cho anh biết làm sao em quen được Mic? Mà nếu như quen với nó rồi thì chắc chắn là cũng phải quen với mấy đứa còn lại. Bọn nó đâu phải người thường mà em có thể quen được.

-chuyện này....em...-tôi lúng túng ko biết phải trả lời thế nào-thực ra thì em đang ở...

-Tại vì Jenny học cùng lớp với Max. Hơn nữa còn ngồi cạnh nhau nữa nên thân với nhau là chuyện bình thường-Jung Hoon xuất hiện giải nguy cho tôi. Chứ nếu ko thì xem chút nữa là tôi đã “phun” ra sự thật mất tiêu rồi.

-À! Ra thế! Vậy mà cứ ập a ập úng -Bi gật gù-mà em cũng hay thật đấy. Chuyện đó mà cũng giấu anh sao?-Bi quay sang trách tôi.

-Trời ạ! Vậy mà em nhắn tin “S.O.S”. Làm anh tưởng có chuyện gì nghiêm trọng. Chạy thực mạng đến đây. Hóa ra lại là một chuyện cón con thế này. Ko ngờ em cũng yếu bóng vía đến thế-Jung Hoon nhìn tôi cười.

-Hok dám đâu! Trước giờ anh là người hiểu rõ hơn ai hết Bi mà nổi giận lên thì kinh hoàng như thế nào còn gì?-tôi phụng phịu đáp.

-Hey! Nói thía muh nghe được sao? Anh của em là một người rất dỗi “dễ xương” mừ.-Bi lên tiếng.

-Oh my God! Shock quá đi-tôi và Jung Hoon hét toáng lên-ai lại có thể...phun ra cái câu khiếp thía?-tôi hỏi.

-Kyo bảo thế mà. Ko tin à? Để anh gọi cô ấy cho nhá-Bi moi di động trong túi quần ra.

-Cái gì?-tôi và Jung Hoon lại típ tục đồng thanh hỏi.

-Á! Lỡ miệng rồi-Bi hốt hoảng lấy tay bịt miệng lại.

-À há! Lộ hết rồi nhá! Hai người ghê gớm thật. “tình cảm” đến thế mà lại giấu mọi người.-Jung Hoon trêu.

-Sao? Khai rõ ra xem nào!-tôi xen vào.

-Thì cũng thường thôi.-Bi đỏ mặt.

-Thường là thường thế nào? Kyo mà đã mở miệng khen ai thì chắc chắn người đó phải quan trọng đối với nó lắm.-tôi típ tục tra hỏi.

-Anh cũng muốn nói ra lắm nhưng Kyo ko cho phép. Em có giỏi thì đi mà hỏi cô ấy.-Bi phẩy tay.

Nói xong anh ấy đi nhanh ra khỏi nhà. Còn lại tôi và Jung Hoon nhìn nhau cười (một cách nham hiểm). Ko cần nói chắc ai cũng biết tôi và Jung Hoon đã nghĩ ra được cách bắt Kyo và Bi phải “công khai” mối quan hệ giữa họ. Dù gì tôi cũng là đứa bạn thân nhất của Kyo và Jung Hoon lại là thầy chủ nhiệm của nó. Chẳng lẽ hai chúng tôi lại thua hai người bọn họ sao?

62. Chương 62

Tôi về nhà trong một tâm trạng hết sức phấn khởi. Tôi và Jung Hoon đã nghĩ ra được một “kế hoạch” rất rất độc đáo. Nó sẽ được triển khai vào một ngày ko xa. Và chậm nhất là sau...3 ngày cả hai người kia sẽ phải tự mình khai rõ đầu đuôi “câu chuyện tình” của họ.

Đang hí hửng bước đi thì tự dưng có ai đó ở đằng sau túm lấy tóc của tôi một cách thô bạo. Nhanh chóng nhận ra mối nguy hiểm đến với mình, tôi lập tức giở ra món võ...thập cẩm của mình (có nghĩa là đâm đá lung tung, pha trộn đủ thứ các món võ lại với nhau). Đừng ai xem thường độc chiêu này của tôi nhé! Bì và Jung Hoon đã phải chào thua đóá.

Thế nhưng lần này thì hình như nó ko còn có tác dụng nữa hay sao ấy. Mặc dù đã vung tay, múa chân nhặng xị cả lên mà vẫn ko hạ gục được ... “kẻ thù”. Và mặc dù đã cố hết sức để vùng vẫy nhưng tôi vẫn ko thể nào kéo đuôi tóc thoát ra khỏi bàn tay của “tên” đó được.

Dùng hành động ko xong, tôi quyết định dùng lời nói để chống lại hắn. Cũng may tôi sở hữu một giọng ko đến nỗi tồi lắm. Tôi hét toáng lên:

-Buông ra! Ra tay với cả con gái sao? Đồ ko biết xấu hổ, đồ tiểu nhân, đồ...đồ...vũ phu-vì hết từ nên tôi nói bừa ra.-Có giỏi thì đấu tay đôi đi, đừng có ở đó mà chơi trò đánh lén hèn hạ-tôi nói cứng mặc dù biết mình sẽ bị hắn hạ gục ngay từ chiêu đầu tiên.(T_T)

Nhưng ko ngờ lời nói của tôi lại có tác dụng đến thế. Tên đó lập tức buông ra ngay.

-Cái gì? “Đấu tay đôi” á? Nhìn lại mình đi... “má hai”. Chỉ được có cái miệng thôi. Người thì thế kia mà giọng khỏe khiếp-tên đó cười nửa miệng.

Cái tên này sao tôi thấy quen quen (lại quen). Cũng ko chắc lắm vì trời cũng hơi tối mà. But chắc là ko đúng đâu. Vì những người mà tôi quen thì chẳng ai lại “côn đồ” như thế cả.

-Muốn gì? Tiền đúng ko? Bao nhiêu?-tôi vênh mặt lên hỏi (bắt chước Uno).

-Sao cơ? Tiền á?-tên đó tròn mắt hỏi lại- hừ, cô nhìn tôi thế này nghĩ sao lại bảo là tôi cần tiền?

-Vậy thì muốn gì?

-Chẳng muốn gì sất-tên đó nhún vai.

Chắc hồi nhỏ hắn bị té giếng nhiều lắm hay sao ấy. Cho nên lớn lên mới thần kinh như thế. Gây sự cho đã ròi lại nói là hok mún gì. Thiệt hết biết-tôi nghĩ thầm.

-Vậy tại sao lại đi hành hung người khác như thế?-tôi gằn giọng.

-Bậy nàh! Hành hung đâu? Toàn là nói quá ko thui. Tôi chỉ...túm tóc cô thôi mà.-tên đó trả lời hồn nhiên đến mức tôi muốn tiến đến và đâm ột phát ngay lập tức.

-Thế mà kêu là ko phải hành hung?-tôi rít qua kẽ răng.

-Ko biết tên cô nên tôi đành sử dụng hành động để kéo cô lại.-tên đó nói một cách bình thản.

Ôi trời ơi! Tôi lại gặp trúng một tên “vừa trốn viện” mới ghê chứ. Tên này làm bạn với Max hay Uno chắc là hợp lắm đây. Lâu lắm rồi tôi mới lại “có được” cái cảm giác tức run người, tức xịt khói lỗ tai. Hok bít điều này là điềm may hay điềm gở đây?

-Tôi ko có quan hệ gì với cậu hết. Gọi tôi làm gì?-tôi hết kìm chế nổi nên gất um lên.

-Sao lại ko? Tại cô hok biết đó thôi. Chứ tôi với cô cũng có một mối quan hệ...phải gọi là gì nhỉ?-tên đó trầm tư- À, đúng rồi, là một mối quan hệ hết sức...gắn bó về lâu về dài đó.-tên đó vỗ hai tay vào nhau.

63. Chương 63

Đến mức này thì tôi thật sự ko thể chịu đựng được nữa.Như thường lệ, hai hàm răng tôi lại bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.Tôi chớp ngay lấy cánh tay của hắn ta và...(khúc sau ko cần nói chắc ai cũng biết).

-Á...á...a.....a-tên đó thét lên đau đớn.-này, cô làm cái trò gì thế huh?

-Đau lắm hả? Xin lỗi nhá! Tôi ko cố ý đâu (mà chỉ cố tình thôi).Chắc cậu ko biết mỗi lần tôi tức lên thì phải... “đánh dấu” một ai đó.Vậy nên từ h đừng có dại mà ở đó đi chọc giận tôi.-tôi rít qua kẽ răng.

-Uhm, từ h có cho nui vàng “em” cũng ko dám động đến “bà chị” nữa đâu.-tên đó cúi đầu lễ phép.

Hứ!- Tôi vênh mặt lên và bỏ đi.

-Hey! Đi đâu vậy?-tên đó chạy theo hỏi.

-Đi về-tôi bình thản đáp.

-Sao lại về? Vẫn chưa nói chuyện mà?

-What??? Tôi và cậu ko quen ko biết, nãy h đứng cà kê dê ngỗng hóa ra cũng chưa hết việc cần nói sao?-tôi đứng lại ngạc nhiên hỏi.

-Trời ơi! Nãy h toàn nói đầu đầu, đã vào việc chính đầu?

-Vậy thì nói nhanh đi.-tôi ra lệnh.

-Thật ra thì lúc đầu đến đây là với mục đích...cảnh cáo “bà chị” theo lệnh của một... “bà chị” khác.Nhưng sau khi cà kê dê ngỗng thì thấy “bà chị” cũng được lắm.Tôi bắt đầu thấy thix roài đóá.Vậy nên chúng ta xí xóa những chuyện cũ và bắt đầu lại nhá!-tên đó đề nghị.

-Ko phải chứ? Sốt mấy độ zay? Từ kẻ thù lại thành ra bạn à?-tôi nhăn mặt.

-Vậy mới hay.Đời mà! Càng nhiều bạn càng tốt chứ sao?

-Được thôi.Nhưng trước hết cậu phải trả lời một câu hỏi của tôi.-tôi ra điều kiện.

-Ko thành vấn đề-tên đó gật đầu cái rụp.

-“bà chị” mà cậu nói là ai?Có hiềm khích gì với tôi?

-Ô! Chuyện này khó trả lời lém.Nhờ em khai ra, “bả” mà biết là em ồm đòn.-tên đó ra vẻ sợ sệt.

-Hừ, vậy thì đừng hòng làm bạn với tôi.-tôi quay lưng toan bỏ đi.

-Thôi thì miễn cho em về trước, em chỉ trả lời về sau thôi được ko?-tên đó kì kèo trả giá.

-....Cũng được-sau một thời đắn đo, cân lợi cân hại, tôi cũng quyết định đồng ý.

-Có liên quan đến cả 1 người trong 5 người của DB nữa đấy. “Bả” muốn em cảnh cáo chị ko được đến gần người này.

-Chỉ thế thôi sao?-tôi hỏi lại.

-Chỉ nhieu đó thôi.-tên đó đáp.-bi h thì bắt đầu thực hiện nghi thức làm quen được rồi chứ?

-Nghi thức làm quen gì?-tôi tròn mắt hỏi.

-Trời ơi! Muốn làm bạn thì ít nhất cũng phải biết tên nhau chứ?-tên đó than trời.

-Ko cần-tôi phẩy tay.

Nói rồi tôi đi thẳng một mạch.

-Ê! Đã nói rồi lại nuốt lời là sao hả? Quân tử mà thía à?-tên đó nói vọng theo.

-Tôi chỉ bảo sẽ làm bạn chứ có bảo sẽ khai tên ra đâu hả?-tôi đốp lại.

-Này, đứng lại đó cho tôi- tên đó đuổi theo.

Tôi nhanh chóng chuyển từ trạng thái đi bộ sang trạng thái chạy bộ. Nhưng ko chạy thẳng về nhà (lộ bí mật thì sao?) mà chạy lòng vòng từ hẻm này sang ngõ khác. Đến một ngã 3 đường, lúc này cả tôi và tên đó cũng đã thấm mệt. Thế nên tôi dừng lại và nấp vào một chỗ khá kín đáo. Quả nhiên tên đó ko tìm ra tôi. Nhưng có lẽ tên đó biết tôi vẫn còn ở đâu đó quanh quẩn gần mình nên cậu ta đã nói thật to:

-Chúng ta sẽ còn gặp nhau dài dài đấy. Nhất định lần sau tôi sẽ bắt bà chị khai ra tên. Nhưng trước hết là phải nhớ tên tôi đấy nhé! Tôi là SOO!KIM HYUNG SOO. Về nhà phải nhắm đọc tên tôi trước khi đi ngủ đấy, biết ko? Tôi đi đây. BB.

Nói rồi tên đó bỏ đi. Chờ cậu ta đi thật xa, tôi mới bước ra ngoài. Hóa ra cậu ta tên Soo. Cái tên cũng hay đấy chứ nhỉ? Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. Hình như có mấy lần tôi thấy cậu ta trên TV với cả mấy đứa ở trường cũng bàn tán về cậu ta hơi bị nhìu. Thảo nào cứ thấy quen quen. Tuy nhiên theo tôi nhớ thì bọn nó kêu cậu ta là Lee...gì gì đó cơ mà? Lạ thật! Ko chỉ thế, chắc chắn tôi đã gặp một người nào đó có khuôn mặt giống như thế này. Nhưng ngay bi h đây lại ko thể nhớ nổi. Là ai ta?

64. Chương 64

Tôi bước vào nhà và đảo mắt tìm Mic. Anh ta kia, đang ngồi trên sofa đọc sách. Tôi hằm hằm tiến đến, ko nói ko rằng và kéo tay anh ta đi. 4 người kia ai cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn chúng tôi nhưng mặc kệ. Còn Mic, anh ta ko giật tay ra, cũng ko chống đối, ngoan ngoãn đi theo tôi.

Ra đến vườn, tôi thả tay Mic và đứng im lặng chờ đợi một câu giải thích về hành động ko thể nào kì quặc hơn của anh ta lúc trưa.

Nhưng ko ngờ anh ta cũng im lặng và nhìn chăm chăm vào tôi bằng một ánh mắt giận dữ như thể tôi là người có tội chứ ko phải là anh ta.

-Anh nói gì đi chứ? -tôi lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

-Anh là người nói câu đó mới phải. Em giải thích đi -Mic gần giọng.

-Giải thích? Em biết phải giải thích cái gì? Chẳng lẽ đi ăn trưa cũng là một cái tội?

-Nhưng quan trọng hơn đó là em đi với Bi. -anh ta gắt lên.

-Đi với ai thì liên quan gì chứ? -tôi cũng hét lên.

-Vậy thì thử nói xem, hắn ta có quan hệ gì với em?

-Tại sao em lại phải nói? Em quen ai, quan hệ với ai thì cần phải báo cáo lại với anh sao?

-Nhưng hắn ta và bọn anh đang cạnh tranh nhau. Vậy thử hỏi đặt em vào tình thế của anh thì em có nghi ngờ ko?

-Hừ! Ý anh là tôi đem bí mật của các anh đi báo cáo lại với anh ấy? -tôi hỏi bằng giọng thất vọng.

-Ko phải như thế! Chỉ là...-Mic ấp úng.

-Tôi trước h chưa một lần đến công ty các anh, chưa một lần tìm hiểu về công việc của các anh. Vậy mà...-tôi bỏ lửng câu nói.

-Jen, anh ko có ý đó. -Mic phân trần.

-Thôi được rồi, chúng ta kết thúc ở đây đi -tôi cắt ngang.

Tôi quay người bước đi. Vẫn biết rằng để sống được trong thế giới của những người nổi tiếng thì thật ko dễ dàng gì nhưng tôi ko ngờ nó lại khó khăn đến mức này. Trước giờ tôi vốn là đứa ko hay suy nghĩ những chuyện phức tạp nên trước đây, khi chưa quen biết họ, tôi đã sống một cách ko lo nghĩ, sống theo ý muốn của mình, làm những gì mình thích nhưng từ khi bước vào ngôi nhà này, tôi đã phải thay đổi nó. Và tôi

đã phải suy rất nhiều trước khi làm một việc gì đó vì sợ chẳng biết những hành động của mình liệu có gây ảnh hưởng xấu đến cho 5 người bạn họ hay ko. Nói thật tôi cũng ko hề biết Bi với họ lại đang cạnh tranh nhau. Đúng là dù có cố gắng đến mấy cũng ko thể nào thích nghi được với thế giới của họ. Tôi thuộc về một thế giới khác. Tôi sợ những ánh hào quang chớp nhoáng, sợ đám đông, sợ ánh đèn flash của máy ảnh, sợ cả những lời xì xầm, đồn đại quanh mình. Nhưng mấy người này thì khác, họ bắt buộc phải quen với những thứ đó và dần dà nó trở thành ko thể thiếu trong cuộc sống. Đạo này tôi thấy giữa tôi với 5 người này và cũng với cả Bi nữa đang ngày càng cách xa thêm thì phải. Tôi nên tiếp tục đuổi theo họ, tập quen dần với những thứ đó hay là nên dừng lại và tìm ình một con đường khác thích hợp hơn? Tôi thật sự cảm thấy rất mệt mỏi. Hay là dừng lại đi nhỉ?....

-Em nghe anh nói một câu thôi, được chứ?-bất ngờ Mic đuổi theo nắm tay tôi giữ lại.

-Có cần thiết ko?-tôi hỏi bằng giọng bất mãn.

Mic nhìn tôi trân trối. Chắc anh ấy bất ngờ trước cách cư xử đó của tôi. Mà quả thật khi đã nói xong câu đó tôi mới cảm thấy hối hận. Ko hiểu sao tự nhiên tôi lại thốt ra những lời khó nghe như vậy chứ? Thật là...

-Anh nói đi, em nghe đây-tôi quay mặt sang phía khác nói nhỏ.

-Thật ra thì anh ko hề nghi ngờ em. Anh cũng ko biết tại sao lúc này mình lại nói ra mấy cái câu...khùng điên đó nữa.-Mic đưa tay vò đầu bứt tai-anh chỉ là...chỉ là...-anh ta ấp úng.

-Phì...-tôi phì cười trước hành động...bất bình thường đó của anh ta-thôi được rồi. Em ko giận đâu, anh ko cần phải tự hành hạ thân xác mình như thế.

-Ko, anh...-Mic lại tiếp tục.

-Em nói thật đấy! em hết giận rồi.-tôi cắt ngang lời anh ấy-thôi em đi dạo một chút, anh vào nhà trước đi nhá!

Nói rồi tôi đi thẳng một mạch. Tâm trạng lúc này cũng đã khá hơn khi nãy. Mọi nỗi bức dọc cũng đã biến đi đâu hết. Tôi mỉm cười bước đi mà ko hề hay biết ở sau lưng mình Mic đang nói nốt những lời lúc nãy anh ấy chưa kịp nói với tôi và tất nhiên tôi chẳng thể nghe được gì...

-Anh chỉ là ko muốn em gặp Bi mà thôi. Anh ghét khi phải thấy em vui vẻ bên cạnh tên đó...

65. Chương 65

Đang thơ thẩn bước đi thì đột nhiên một cánh tay choàng qua vai tôi và một giọng nói quen thuộc cất lên:

-Sao mà lại ngơ ngẩn như người mất hồn vậy hả?

-Uno! Anh làm ơn đừng có như...hồn ma như thế có được ko? Từ đâu xông ra làm em sợ chết khiếp!-tôi nhăn nhó ra vẻ khó chịu.

Nụ cười tắt hẳn trên môi Uno. Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt trầm buồn (tôi cũng chẳng biết là có đúng thía hay ko nữa). Sau đó quay mặt đi và im lặng. Hành động này của anh ta làm tôi hơi choáng váng. Bình thường tôi nói câu nào anh ta đều đáp trả lại câu đó, vậy mà hôm nay lại như thế. Sao tự dưng lại “hiền” đột xuất vậy ta? Có khi nào lúc sáng uống lộn thuốc ko?

Chúng tôi cứ im lặng và đi bên nhau như thế.

-Trước khi em đến đây thì các anh có như bi h hok?-tôi lên tiếng hỏi.

-Như bây h là sao?-Uno quay sang nhìn tôi ngạc nhiên.

-Uhm...thì có sống vui vẻ như lúc này, hay đại loại như thế...-tôi ấp úng.

-Đối với bọn kia thì anh ko biết đâu nhá! Chỉ nói về anh thôi. Thật ra thì khi chưa có em, anh cũng đã sống như bây giờ, học tập, đi diễn, chỉ có thế. Ko quan tâm hay lo âu gì đến những chuyện khác. Tóm lại là ko khác gì mấy so với hiện tại. Chỉ có một điều đó là trước đây anh ko hề có được đầy đủ những cảm giác như một người bình thường (?) bởi vì cuộc sống của anh lúc đó chỉ toàn một màu hồng, ko lo âu, ko bận tâm, quanh năm chỉ có niềm vui. Vui khi thấy mình biểu diễn thành công, vui vì được nhiều người biết đến... nhưng dần dà rồi lại thấy nó quá quen thuộc, như là một điều hiển nhiên phải thế....-Uno nói thật nhiều...thật nhiều...

-Vậy nếu giờ em ra đi thì chắc các anh cũng ko sao đâu nhỉ?-tôi típ tục dò hỏi.

-Sao em lại nói thế hả Jen? Chính em đã tập thói quen cho bọn anh là phải có em bên cạnh, giờ lại nói sẽ bỏ bọn anh mà đi. Thế coi sao được? Em thử nghĩ xem, một người đang giàu sang, lại bắt họ phải chịu khổ cực, sao sống nổi?-Uno giầy nãy.

-Nói cho cùng thì nó cũng là thói quen thôi mà. Con người ta vì sinh tồn thì ko gì ko làm được. Lúc đầu có thể người đó muốn buông xuôi nhưng rồi cuối cùng cũng sẽ lại quen với cuộc sống mới đó và vẫn típ tục sống-tôi giằng giải.-các anh chắc cũng thế cả thôi.

-Thôi đi! Anh ko muốn nghe về những chuyện này nữa-Uno đột nhiên nổi cáu với tôi-từ đây anh cấm em ko được nói ra hai từ “ra đi” đâu đấy.

-Uhm, em biết rồi-tôi xù mặt xuống.

Lovin' you tsunagatta kimi no te ga. Lovin' you hanareteyuku

Lovin' you boku no te wa nuku morimo. Lovin' you oboeteru no ni

Lovin' you tsunagatta kimi no te ga. Lovin' you wo miteta

Lovin' you yoru no soyo kaze ni .Lovin' you kagaya ite itayo

Lovin' you tsunagatta kimi no te ga. Lovin' you hanareteyuku

Lovin' you boku no te wa kimi da wo. Lovin' you yume terunoni

Đang đi, tự dưng Uno cất tiếng hát...oanh vàng của mình lên. Tuy ko hiểu bài hát này nói về cái gì (tiếng Nhật mà, hiểu seo nổi?) nhưng tôi vẫn cảm nhận được một cái gì đó rất lạ từ nó. Vậy nên thấy rất hay.

-Hay ko?-hát xong một đoạn nhỏ, Uno quay sang hỏi tôi.

-Uh, hay lắm. Bài gì thế?-tôi hỏi lại

-Trời đất! Em ko biết thật đó hả?-anh ta nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên.-bài này là “Lovin'you”. Bọn anh đã biểu diễn nó đấy. Em thật là...người ta ở xa xôi bên tận Nhật Bản còn biết, vậy mà em ở ngay bên cạnh bọn anh lại ko biết-Uno nói như trách móc.

-Thì tại ai mà em ra nông nổi này? Chỉ giải quyết những rắc rối, phiền phức do các anh gây ra cũng đủ làm em xoay như chong chóng rồi, thời gian đâu mà nghe nhạc chứ?-tôi nhăn mặt-à mà bài này các anh hát bằng tiếng Nhật cơ á?-tôi ngạc nhiên

-chứ sao? Qua nước người ta diễn thì phải hát bằng tiếng của người ta chứ?

-Em ko ngờ anh lại giỏi đến thế. Học được cả tiếng Nhật-tôi gật gù.

-Gì chứ? Em xem thường anh vừa vừa thôi-Uno véo má tôi.-anh hát nữa nhá?-Uno đề nghị.

-Uhm!-tôi gật đầu.

Đến tận bây giờ tôi mới biết họ lại biểu diễn những bài hay đến vậy. Trước đây, tôi ko hề quan tâm đến những chuyện hát hò nên cũng ko thèm nghe. Nhưng có lẽ từ giờ phải xem xét lại. Thảo nào họ được nhiều người hâm mộ đến thế!

Once I say I love you, I think you would be gone (oh baby)

Cause we are too young to love so I can say later on, hold you in my arms

But I will be waiting for you, to say you want me to be with you

I'll live in your love and your dreams forever and ever (oh)
 Whenever you look in my eyes, there are so many smiles and tears on
 I was born to love, feel so deep inside
 If you need me, I'll be your man.
 Whenever you look in my eyes, I do want to show you my love
 I make up my mind, make your dreams e true
 Nobody can stop me to say "I love you"
 How can I ask you how still you're looking for other words (oh baby)
 Since love should still make me when I try to fight all alone, but I can't at all
 We talk on the phone everynight, and so get closer day by day
 I touch you, I kiss you, I hold you to feel but a dream
 Whenever you look in my eyes, there are so many smiles and tears on
 I was born to love, feel so deep inside
 If you need me, I'll be your man.
 Whenever you look in my eyes, I do want to show you my love
 I make up my mind, make your dreams e true
 Nobody can stop me to say "I love you"
 In my heart, in my soul, I want to hold you baby
 You don't know how much I love you, to you baby...
 Whenever you look in my eyes, there are so many smiles and tears on
 I was born to love, feel so deep inside
 If you need me, I'll be your man.
 Whenever you look in my eyes, I do want to show you my love
 I make up my mind, make your dreams e true
 Nobody can stop me to say "I love you"

Uno kết thúc bài hát.Quay sang nhìn tôi.Một ánh mắt nồng nàn đến kì lạ.Anh ấy nghĩ gì mà lại hát bài này cho tôi nghe nhỉ? Lúc này bài kia là tiếng Nhật nên ko hiểu nhưng h lại là tiếng Anh nên dù có muốn cũng ko thể giả vờ ko biết.Không hiểu sao tôi lại né tránh ánh mắt của anh ấy.Tôi quay mặt sang chỗ khác.

Đột nhiên anh ấy tiến gần đến và... "K" vào má bên phải của tôi.Như có một luồng điện chạy dọc qua sống lưng, tôi giật bắn người.Tôi đứng yên, há hốc mồm nhìn trân trối vào Uno.Lúc này tôi chẳng thể nói được lời nào.Chết sững.

Mãi đến 5 phút sau tôi mới định thần lại được.Gương mặt tôi đỏ bừng lên, ngượng ngùng.

-Này! Nếu em ko muốn "bị" anh kiss nữa thì đừng có làm cái vẻ mặt đáng yêu đó nữa đi.Ko thì anh cũng ko đảm bảo được hành động của mình đâu!-Uno cười cười xoa đầu tôi.

Tôi tròn xoe mắt nhìn anh ấy.Nãy giờ lời nói và hành động của Uno thật sự làm tôi shock tột độ.

-Trời ơi! Đã bảo em đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó mà.-Uno thốt lên-thôi lỡ rồi, kiss lun hai bên cho nó công bằng nhá?

Nói rồi chưa kịp để tôi chuẩn bị, anh ta “K” lun vào má bên trái của tôi. Đến nước này thì tôi ko còn có thể đứng im được nữa. Tôi hét lên và đá một cái thật đau vào chân Uno:

-Đồ bệnh hoạn! Ai cho anh hôn lên tôi vậy hả? Một lần thấy tôi ko nói lại làm tới à? Lần này anh chết với tôi.

-Á! Jen tha cho anh!. Anh đâu có cố ý. Ai bảo em “dễ xương” quá làm chi? -Uno vừa chạy vừa phân trần.

Cái tên này quá đáng thật mà. Đã ko biết nhận lỗi lại còn đổ thừa cho tôi mới ghê chứ. Đúng là hết thuốc chữa.

Đang chạy ngon trớn bỗng dưng Uno dừng lại đột ngột làm tôi ko kịp “thăng” lại nên đâm thẳng vào người anh ta. Kết quả là cả hai đều ngã xuống, nằm “chổng gọng” trên mặt đường. Cũng may là có Uno nằm dưới nên tôi cũng chẳng bị xây xát, hay chấn thương gì.

Đang định ngồi dậy thì Uno bỗng dưng kéo tôi lại, giữ chặt trong vòng tay của anh ta. Im lặng một lúc lâu anh ta mới lên tiếng.

-Em biết ko? Từ khi gặp em, anh đã học được thế nào là hạnh phúc thật sự, thế nào là đau khổ, thế nào là lo lắng, thế nào là sợ hãi, và cả... ghen tuông nữa. Mỗi khi được bên cạnh em, anh rất vui. Anh cố gắng làm mọi thứ để được em chú ý nhưng hóa ra lại toàn gây phiền phức cho em. Nhưng ngoài những việc ấy ra, thật sự anh chẳng biết phải làm thế nào nữa. Vậy nên em đừng giận anh nhé? Anh đã rất ghen tỵ với Hero, Mic và cả Xiah nữa (nhưng ko có Max đâu nhé). Anh ko hiểu tại sao em lại có thể nói năng nhỏ nhẹ, cười đùa vui vẻ với họ, trong khi đối với anh thì chỉ nhận được từ em những sự tức giận, những lời nói gắt gỏng. Khi em buồn, anh cũng đã rất muốn đến để an ủi, để chia sẻ nhưng lại sợ sẽ làm em thêm mệt mỏi nên ko dám, đành chỉ đứng từ xa nhìn em mà thôi. Những lúc ấy, em có biết chỗ này của anh đau lắm ko? -Uno nắm tay tôi đặt lên trên ngực anh ấy.

Ko hiểu tại sao khi nghe xong những lời nói ấy của anh ấy tôi lại ko thể kìm chế được cảm xúc của mình. Nước mắt cứ tự dưng tuôn ra. Vậy là trước giờ tôi đã làm tổn thương Uno mà đâu có hay biết gì? Có phải tôi đã quá ích kỷ ko? Tôi chỉ biết có một mình mình mà hok nghĩ đến người khác. Thực ra đâu phải chỉ một mình tôi thấy mệt mỏi mà tất cả họ cũng có khác gì? Chắc họ cũng đã phải rất cố gắng để có thể sống hòa hợp được với một con bé... “tiểu tư sản” như tôi. Có lẽ tôi nên suy nghĩ lại quyết định của mình. Tôi ko được sống chỉ riêng mình như thế.

-Jen? Em khóc sao? -Uno ngạc nhiên.

Tôi ko nói gì mà chỉ gục đầu vào vai anh ấy mà khóc ngon lành, như chưa bao giờ được khóc.

-Như vậy có nghĩa là trong lòng em cũng có anh đúng ko Jen? -Uno hỏi nhỏ.-em cho anh một cơ hội nhé? Để anh có thể được ở bên cạnh em mỗi khi em khóc, chăm sóc, bảo vệ em. Đừng đẩy anh ra nữa, được chứ?

-Uhm-tôi khẽ gật đầu.

Chúng tôi cứ “nằm ôm nhau” giữa đường như thế. Cũng may là con đường này khá vắng vẻ, ko một bóng người qua lại chứ nếu không chắc người ta cũng kêu xe cấp cứu để đưa hai chúng tôi vô bệnh viện...tâm thần quá!

-Thôi được rồi, đừng khóc nữa tiểu thư của tôi. Không khéo lúc về mấy đứa kia lại nghĩ anh bắt nạt gì em nữa thì phiền.-Uno đưa tay lau nước mắt cho tôi.-chúng ta đứng dậy đi về được chưa đây? Hay là muốn...nằm nữa?

-Đấy! anh cứ như thế thì bảo em làm sao đừng gắt với anh cho được? cứ thử bình thường như Hero hay Mic đi.-tôi vừa đứng dậy vừa trách.

-Em đừng có so sánh anh với bọn nó-Uno cũng đứng dậy, anh ta nhắc nhớ trước câu nói của tôi.-anh khác, Hero khác. Với lại anh cũng “bình thường” lắm mà, đâu có khác người đâu?

-Uh thì anh muốn thế nào cũng được-tôi phẩy tay chán nản.

Nói với anh ta thì cũng chỉ như nước đổ lá khoai. Nhưng nói gì thì nói, cũng chính vì cái tính cách ấy nên tôi mới mến Uno. Luôn luôn vui tươi, hồn nhiên. Mỗi khi ở cạnh anh ấy tôi cũng bị lây cái tính khí ấy nên

cũng thấy ngơ ngai buồn phiền. Chắc chẳng có ai trên đời này lại có thể được như anh ta đâu.

-À, em quên hỏi.Cái người trong bệnh viện hôm nọ là ai thế?-tôi sực nhớ ra nên hỏi Uno.

-Người nào? Phải cái “ông” bác sĩ ngăn ko cho bọn anh đưa em về nhà ko?-Uno hỏi lại.

-Anh ta là bác sĩ sao?-tôi ngạc nhiên.

-Uh.Chính anh ta cấp cứu cho em đấy.-anh ta gật đầu- hình như là tên Dylan Kuo hay sao đó, anh cũng nhớ ko rõ.Nghe bảo anh ta là con nuôi của bố Xiah.

-Thế sao?-tôi trầm ngâm.

-Thôi chết rồi! –đột nhiên anh ta hét lên- bọn nó đã dặn anh ko được nói ra mà bi h lại...-Uno lấy tay bịt miệng lại.

-Gì chứ?-tôi hỏi lại.

-Này! Em đừng nói với bọn kia chuyện này nhá! Ko thì anh chỉ có nước bỏ xứ mà đi phiêu bạt giang hồ thui.-Uno nhìn tôi bằng ánh mắt cầu khẩn tha thiết.

-Uhm, em biết rồi-tôi gật đầu.

-Còn nữa! h em đã biết về anh ta rồi thì coi như là hết chuyện đi, đừng tìm hiểu thêm làm gì.Ko tốt cho em đâu.-anh ta dặn dò thêm.

Lạ thật! Chuyện này là sao đây? Tự dừng lại giấu tôi về người bác sĩ đó. Lại còn ko cho tôi gặp mặt anh ta nữa chứ. 5 người này đang làm gì mờ ám đây hok biết nữa. Hừ, đã ko biết thì thôi chứ mà biết rồi thì Jenny này ko bao giờ chịu để yên đâu. Càng cấm đoán thì tôi càng cố tìm hiểu. Cứ chờ xem!

66. Chương 66

Tôi và Uno vừa về đến nhà đã vinh hạnh được nhận ngay những ánh mắt hình viên đạn từ 4 người kia.Cứ mỗi lần tôi về nhà cùng với 1 người trong số bọn họ thì lại phải đối diện với chuyện này.Thật sự là rất kinh hoàng!

Và trong 36 kế, chuồn là thượng sách.Thế nên tôi chỉ dám cười trừ rồi nhanh chóng chạy lên lầu.(đứng chân chữ ở đấy thì có mà chết à?).Vào được trong phòng một cách bình yên rồi thì mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay quả thật là một ngày tệ hại, bởi có quá nhiều chuyện xảy ra. Nhưng rất lạ là nó ko làm cho tôi cảm thấy mệt mỏi như mọi khi mà ngược lại rất vui. Ko biết có phải là vì khúc mắc giữa tôi và Mic đã được tháo bỏ,là vì đã hiểu hơn Uno, là vì quen được một người bạn mới, là vì mừng cho Bi và Kyo hay là vì tất cả những chuyện đó? Nói thật là chính bản thân cũng ko rõ nữa.

Ngước lên nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, chưa đến giờ ăn tối.Nhưng cứ nằm trong phòng thế này thì chán quá!Thế nên tôi quyết định ko trốn nữa. Bước xuống lầu thì thấy căn phòng khách trống trơn, ko còn một người. Chắc là mấy người đó về phòng hết cả rồi.Thế cũng hay, đỡ phải tốn năng lượng để đối mặt với bọn họ.

-Đói bụng rồi à?-Hero lên tiếng hỏi khi thấy tôi.

-Làm gì có? Anh tưởng em cũng tham ăn như mấy người kia sao?-tôi trề môi-mà sao hôm nay anh lại đảm nhận vai trò bếp trưởng vậy?Mic đâu?-tôi đưa mắt tìm kiếm.

-Bệnh rồi!- Hero đáp.

-Ủa? gì kì vậy? lúc đi với em anh ấy còn khỏe lắm mà? (còn thừa sức cãi nhau nữa cơ mà?)-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Thì đó, lúc chiều khi đi về thì mặt mày cứ ỉu xìu rồi lên phòng nằm trùm chăn suốt.-Hero nhún vai.

Cái ông này, con trai gì thế ko biết? Yếu thấy sợ.Mới ra gió có chút xú mà bệnh lên bệnh xuống. Sau này ai mà lấy ông thì có mà từ chết đến chết ấy chứ.-tôi nghĩ thầm.

OÁP...-tôi ngáp một hơi dài.

-Gi nữa? mới giờ này mà buồn ngủ rồi sao?-Hero quay sang nhìn tôi cười tủm tỉm.

-Xì...ì...ì...-tôi ko trả lời mà nguýt dài.-thôi em đi vào rửa mặt một cái cho tỉnh đã.

Nói rồi tôi bước nhanh về phía WC.Vừa mở cửa ra thì một cảnh tượng...hãi hùng hiện ra trước mắt. Xiah đang ...tắm ở trong và tất nhiên là anh ta đang trong tình trạng ko một mảnh vải che thân (có ai tắm mà mặc đồ ko?).

Ngay lập tức tôi quay mặt ra chỗ khác, lấy hai tay bịt mắt lại và theo phản xạ ko điều kiện cả hai đều rống lên thất thanh:

-Á.....Á.....Á.....A.....A.....A.....

-Sao thế? Có chuyện gì?-Hero nhanh chóng chạy đến.

RẦM...-một tiếng động lớn vang lên.Ko cần nghĩ nhiều cũng biết đó là tiếng cánh cửa WC được Xiah đóng lại.

Ko đầy 2 phút sau, Max, Uno và cả Mic đều có mặt tại...hiện trường vụ án-nơi tôi và Hero đang đứng.

Đến tận lúc này mà tim tôi vẫn đập thình thịch, tay chân vẫn còn run cầm cập, hai tay vẫn còn bịt chặt mắt và khuôn mặt thì đỏ phừng phừng.

-Hero! Cậu đã làm gì Jen hả?-Uno hét lên và chạy đến túm cổ áo Hero.

-Tôi...tôi...-Hero lấp bắp, ko nói nên lời.

-Ko sao, ko sao! Có anh ở đây rồi ko việc gì phải sợ nữa!-Max cũng tiến đến và kéo tôi vào lòng anh ấy.

XOẠCH-vừa lúc đó cánh cửa phòng WC mở ra, Xiah xuất hiện.(cứ làm như anh ta là thần tiên ko bằng).Nhưng lần này thì anh ta có mặc quần áo hửn hoi.Xiah mặt mày lúc này cũng đỏ bừng như tôi.

-Lúc...lúc nãy...-Xiah ngập ngừng- lúc nãy em đã thấy... phần trên hay phần dưới?hay là tất cả?-anh ta hỏi tôi mà mắt cứ nhắm tịt lại.

-Thấy cái gì? Phần trên, phần dưới là sao?-Mic tròn mắt hỏi.

-Ko biết, em ko biết gì hết-tôi hét lên và vùng ra khỏi cánh tay của Max, chạy nhanh lên lầu.

Nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào hay là vì quá “bối rối” nên vừa mới bước lên được bậc thang số 3 đã lập tức bị trượt chân và...bay thẳng lại xuống lầu.Lúc đó tôi chỉ biết nhắm mắt và cầu nguyện để mình ko bị u đầu mẻ trán.

Bịch...bịch...bịch...bịch...bịch...bịch h...-6 tiếng vang lên khô khốc hết như tiếng...mít rụng.

Chẳng biết là đã có chuyện gì xảy ra.Đáng lí ra tôi ngã thì chỉ có một tiếng bịch thôi chứ?Và lạ hơn nữa là cái sàn nhà hôm nay sao lại cao, mềm và ấm hơn hửn.

-Jen! Làm ơn đứng dậy đi, anh đau quá!-tiếng của Max vọng lên từ phía dưới lưng tôi.

Tôi lập tức đứng dậy và đỡ Max.

-Chết cái lưng tôi rồi-Uno vừa ngồi dậy vừa rên rỉ.

-Các người chơi trò lấy thịt đè người đấy hả? Nặng chết được-Mic cần nhần.

-Vừa rồi tôi cứ tưởng trời sập chứ.Kinh hoàng thật!-Hero tiếp lời Mic.

Thì ra bọn họ đều chạy đến đỡ tôi và tất cả đều cùng bị...đo ván vì mất thăng bằng.Cũng may nhờ có lực lượng hùng hậu nên tất cả đều ko sao.Chỉ tội cho Xiah nằm cuối, bị 5 người đè bẹp nên anh ta chẳng đứng dậy được, vẫn còn nằm ngay đơ dưới sàn.

-Ko sao chứ?-tôi chạy đến đỡ anh ta đứng lên.

-Có-Xiah gạt đầu- sao ở trước mặt tôi nhiều quá đây này!

5 người chúng tôi đưa mắt nhìn nhau. Có khi nào anh ta bị chấn thương ở đầu nên mới nói nhảm vậy ko nhỉ? Nếu thế thật thì tôi có lỗi với anh ta lắm lắm.

-Đùa thôi! Đầu anh vẫn còn bình thường lắm, ko có bị chấn thương đến nỗi nói nhảm đâu-Xiah nhồm dậy vừa nhìn tôi vừa nói.

Cái tên này! Sao lại có thể đọc được suy nghĩ của tôi vậy hử trời? Bộ trước mặt tôi hiện rõ lên những chữ ấy sao?-tôi nhíu mày đắm chiêu suy nghĩ.

-Thôi lộn xộn quá! Tất cả đi ăn cơm mau lên.-Hero ra lệnh và kéo tôi đi.

Tại bàn ăn.

-Rất cục thì lúc này đã có chuyện gì xảy ra?-Max dường như đã ko thể kìm nén được tò mò nên lên tiếng hỏi.

-có gì đâu chứ?-tôi chối.

-vậy sao lại la lên muốn bể nhà như thế? Bộ rảnh quá ko có chuyện gì làm nên...luyện giọng hả?-Mic nhìn chăm chăm vào tôi dò xét.

-Im lặng ăn đi-Hero ngồi bên cạnh nhét vào miệng Mic một miếng thịt to dùng để bịt miệng anh ta .

-Nè! Anh hỏi thật đó, em đã nhìn thấy phần nào hả?-Xiah khều tôi hỏi nhỏ.

-Chẳng thấy phần nào cả-tôi đỏ mặt đáp.

-Làm sao mà ko thấy được? Ít nhất cũng có một chút gì đó đập vào mắt chứ?-anh ta lại típ tục dò hỏi.

RẦM...-Anh thôi đi! Bộ tưởng tôi thích lắm đấy chắc? Nhìn mấy thứ... bậy bạ đó chỉ tổ làm hư mắt thêm thôi chứ lợi quái gì?Đã bảo ko thấy là ko thấy vậy mà cứ hỏi hoài.-tôi đập bàn và gất um lên.

-Nhìn mấy thứ bậy bạ?-Uno hỏi lại.

Đến lúc này thì tôi mới biết mình đã lỡ lời nhưng chẳng biết phải làm thế nào để thu hồi lại lời nói nên đành đưa mắt nhìn Hero cầu cứu.Nhưng anh ấy đáp lại bằng một cái lắc đầu.Ko lẽ tôi phải nói ra cái chuyện khủng khiếp kia?Chúa cứu vớt linh hồn con!

-Lúc tôi đang tắm thì cô ấy đột nhiên mở cửa bước vào, thế nên...thế nên...-Xiah ấp úng.

-Cái gì? Ai bảo anh ở trong đó mà ko chịu khóa cửa lại còn đổ lỗi cho em nữa là sao? Còn nữa, em chỉ mới mở cửa chứ chưa hề bước vào, đừng có ở đấy mà vu oan giá họa cho người vô tội.-tôi tuôn ra một tràng.

-Giờ ạ! Người ta chỉ mới nói có 1 câu, mình đã đốp lại đến 10 câu.Con gái gì mà “có duyên” quá nhỉ?-Xiah châm chọc.

-Nói vậy có nghĩa là Jen đã thấy tất tần tật từ đầu đến chân cơ thể cậu hả?-Mic lên tiếng.

PHỤT...-5 người, 5 cái miệng đang ngậm đầy cơm, canh, thức ăn tất cả đều đồng loạt phun hết ra ngoài sau khi cái câu nói ko lấy gì làm hay ho của Mic kết thúc. Chẳng biết hôm nay anh ta ăn cái giống gì mà lại có thể phun ra những lời “điên hùng” như thế.

Trên bàn ăn lúc này là một bãi rác thải lớn ko hơn ko kém.Hôm nay quả thật rất xui cho người nào phải dọn dẹp cái đồng hồ lớn này.Chúa phù hộ cho người đó.

-Hôm nay cậu trực phải ko Max?-tôi chưa kịp mở miệng thì Xiah đã lên tiếng hỏi trước.

-Bậy bậy! hôm kia tôi mới trực rồi-Max nhảy dựng lên.

-Vậy chứ ai?-tôi tiếp tục hỏi.

-Là anh-Hero đáp.

-Hô hô hô, vậy là cậu chết chắc rồi.Đã vậy còn tự thú nhận, thằng ngốc-Uno cười nham hiểm.

-Tôi chưa nói hết mà!-Hero lấy tay bịt miệng Uno lại- hôm nay đúng là tôi trực nhưng lúc này Mic nhờ tôi nấu ăn nên người dọn dẹp sẽ là cậu ta-Hero liếc mắt về phía Mic.

Đúng là ông trời có mắt! anh ta là người gây ra nên phải gánh chịu hậu quả.Nhìn gương mặt bí xị của Mic lúc này trông buồn cười chết được.Cho đáng đời.

67. Chương 67

Tôi cứ tưởng mọi chuyện như thế là đã kết thúc, ai ngờ chưa kịp về phòng đã bị Max túm lại.Theo như lời anh ta thì mấy người kia muốn mở một cuộc thẩm vấn tôi về vấn đề : “đã nhìn thấy gì?” Thế là tôi bị lôi tuốt cái cuộc... hội nghị dở hơi đó của bọn họ. Ko thể hiểu nổi mấy người này đang nghĩ gì nữa. Đúng là rảnh rỗi quá sinh bệnh hoạn.(vậy nên đừng ai để mình rảnh rỗi nhá!Lời khuyên chân thành đó).

Bên cạnh Xiah vẫn còn chỗ trống nên tôi đi đến đó để ngồi.Nhưng chưa kịp kéo cái ghế ra đã bị ngăn lại:

-Nè nè Max! phải cách ly hai người đó ra chứ. Để họ ngồi gần nhau như thế thì có ngày xảy ra chuyện lớn đó-Uno rống lên thật to.

-Way! Đừng có nói oan cho người khác trắng trợn như thế.Tôi hỏi nào đến h đã làm gì Jen đâu?Chỉ có anh mới có những ý nghĩ đen tối thôi.Đúng là suy bụng ta ra bụng người-Xiah ngay lập tức đốp lại.

-Vậy sao anh lại cố tình chơi trò khoe thân để Jen nhìn thấy hả?-Max vừa kéo tôi đi vừa ngoái đầu lại hỏi Xiah.

-Ai nói tôi cố tình? Là tại cô ấy bất ngờ mở cửa chứ bộ?-Xiah chối đây đẩy.

-Cái gì?-tôi nhảy dựng lên- sao lại đổ thừa cho em? Là tại anh ở trong đó mà ko khóa cửa chứ?

-Nói vậy thì cả hai đều ko có lỗi-Mic đột nhiên lên tiếng.-mà người duy nhất phải chịu trách nhiệm trong chuyện này ko ai khác chính là cậu -anh ta chỉ tay về phía Hero.

-Ko phải chứ? Các người muốn làm gì thì cứ làm, sao lại lôi tôi vào chuyện này?-Hero nhăn nhó.

-Vậy tôi hỏi cậu.Tại sao cậu biết Xiah ở trong phòng đó mà ko ngăn Jen lại? tại sao để cô ấy mở cửa?-Mic tiếp tục cuộc thẩm vấn.

-Tôi thật sự là ko biết mà.Các cậu tưởng tôi muốn chuyện này xảy ra lắm sao? Họa may có thằng điên mới để cô ấy nhìn thấy Xiah tằm.-Hero phân trần.

-Thôi đủ rồi.Dù sao cũng xảy ra rồi, ko cần phải tìm hiểu xem ai là người có lỗi nữa. Việc cần nhất bây giờ là...-Uno quay sang nhìn chăm chăm vào tôi- em đã thấy những gì? Phần trên? Phần dưới? hay là tất tần tật từ trên xuống dưới như lời Mic nói?

Anh ta vừa dứt lời thì lập tức 10 con mắt đều hướng về phía tôi, chờ đợi một câu trả lời.Tôi đến rối loạn tâm thần với mấy người này mất thôi! Bọn họ làm tôi hoang mang quá chừng, nói thật là tôi cũng chẳng biết là mình đã thấy gì nữa (có ai tin ko ta?).Bởi vì sự việc đó diễn ra rất nhanh chỉ khoảng trong chừng có 2 đến 3 giây mà thôi.Tôi vừa mở cửa ra, thoáng thấy bóng người liền lập tức nhắm mắt và quay sang chỗ khác liền.Thậm chí phải mất một lúc lâu mới có thể hoàn hồn và nhận biết được đó là Xiah chứ đừng nói gì đến chuyện nhìn thấy mấy thứ ko đáng (ko nên) để thấy kia.Chuyện đó thì thật chẳng hay ho gì mà sao họ cứ lôi ra nói đi nói lại hoài vậy trời? Xấu hổ chết mất.Sau này làm sao dám nhìn mặt Xiah đây?

-Này! Có cần phải suy nghĩ lâu như vậy ko?-Max đập đập vào vai tôi- này h đang cố hồi tưởng lại cảnh ấy đó hả?-anh ta gầm gừ.

-Chắc là ko thấy nhiều đâu.Vì lúc ấy anh đã nhanh chóng lấy khăn tắm che lại rồi mà, nhỉ?-Xiah quay sang hỏi tôi.

-Đồ bệnh hoạn.Anh tưởng anh đẹp lắm đấy hả? Người bị hại là tôi đây này.Mai mà mắt tôi có chuyện gì thì anh chết chắc.-tôi đứng vụt dậy xổ ra một tràng rồi nhanh chóng bỏ đi.

-Ê! Vẫn chưa nói xong mà?-Uno nói vọng theo.

-Các người cứ ngồi đó mà nghĩ bậy bạ gì đó thì cứ việc.Tôi ko rảnh đến mức đó đâu-tôi liếc xéo.

Rầm...-tôi đóng mạnh cửa phòng.

Cái bọn người này ăn cái giống gì mà đầu óc đen tối, nghĩ toàn những cái sâu xa ko vậy nhỉ? Chẳng biết rồi ngày mai bọn họ có đưa cái tin giật gân đó lên trang nhất của báo ko ta?Nếu thế thật thì dù có nhảy xuống sông Hàn tôi cũng chẳng thể nào gột sạch được nỗi oan khuất thấu trời xanh này. Sao số phận tôi lại hẩm hiu thế này hử trời? (T_T)

-Rầm...rầm...rầm...Mở cửa mau lên!-5 người đó đập mạnh vào cánh cửa phòng tôi.

-Em ko ra đây thì mai cho đối lun đó-Mic đe dọa.

-Bộ anh tưởng em ko thể đi ra ngoài mua thức ăn được sao?Đừng giở trò hù dọa nhau-tôi từ trong nói vọng ra.

-Vợ iu! Ra đây, anh thương nhiều nhiều nàh!-Uno lên tiếng.

-Đồ biến thái, đồ tâm thần, đồ hâm...xéo ngay cho tôi-tôi hét lên và vợ lấy tất cả những gì trong bán kính 1m xung quanh mình ném về phía cửa.

-Ở đây có một cây kẹo trông ngon lắm nè! Ra đây đi rồi anh cho-Max giở trò dụ dỗ.

-Ko ăn ko uống gì hết sắt-tôi gắt.

-Jen ra đây đi mà! Thật sự là có chuyện đó-Hero nhẹ nhàng nói.

-Đã bảo là ko ra rồi mà. Đi hết đi cho tôi!-tôi vừa nói vừa lấy cái headphone đeo vào tai và trùm mền kín mít để khỏi phải nghe tiếng của bọn họ nữa.

Tuy nhiên nói thì nói vậy chứ mọi âm thanh ở bên ngoài vẫn cứ lọt vào tai. Nhưng cũng may là họ đã hết réo gọi tôi rồi mà chỉ đứng thì thầm với nhau thôi.

Ở bên ngoài.

-Lần này thì “tiểu thư” giận thật rồi. Ngay cả Hero mà cô ấy cũng ko thèm đếm x**** gì đến.Lớn chuyện rồi đây!-Max nhăn mặt.

-Làm thế nào bi h? Chẳng lẽ cứ để như vậy sao?-Xiah hỏi.

-Jen mà đã giận thì...có trời cũng ko làm gì được chứ đừng nói gì đến chúng ta-Hero nhún vai.

-Tất cả thì chỉ tại cậu mà ra thôi.Tự dưng đang yên đang lành lại bày ra cái trò điều tra vợ vãn này.-Mic lừ mắt nhìn Uno.

-Gì chứ?-Uno nhảy dựng lên-đúng là tôi bày ra thật nhưng tôi đâu có bảo các cậu hỏi dồn dập như thế? Lại còn dùng toàn những từ ngữ...thô tục nên cô ấy giận là phải lắm.Cớ gì lại đổ lỗi cho tôi là sao?

Trong phòng.

Phì...hi...hi...hi-tôi phì cười.Mấy người này đúng thật là có lớn mà ko có khôn.Ai đời chỉ vì mỗi một chuyện bé cón con như thế lại lôi ra tranh cãi chí chóe.Cứ làm như là con nít lên 3 ko bằng ấy.Ngốc thật!

Đang nằm miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên đập vào mắt tôi là hình ảnh một con thạch sùng to béo đang nằm ngay trên tường và dường như nó đang nhìn chăm chú vào tôi.Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc theo sống

lưng.Hồi nhỏ tôi ko hề thấy sợ cái loài bò sát này, ngược lại còn thấy thích thú nữa là đằng khác.Lúc ấy tôi đã từng chơi đùa với nó mà ko hề ngại ngần nhưng có một lần tôi bị “người bạn” thân thiết này “đóng dấu” ngay cánh tay, đến h vẫn còn để lại sẹo.Vậy nên từ đó đến nay, tôi vừa cảm ghét lại vừa thấy ghê tởm cái bọn thạch sùng này.Thế mà ngay bây giờ đây nó lại xuất hiện ngay trước mặt tôi như để trêu ngươi, để đe dọa.

-Á...Á...Á...-tôi hét lên.

-Sao vậy Jen?-cả 5 người kia sau khi nghe thấy tiếng của tôi lập tức mở cửa xông vào.

-Giết nó đi! Giết đi-tôi chạy đến nắp sau lưng bọn họ và chỉ tay về phía kẻ thù ko đội trời chung của mình. 5 người bọn họ ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.Sau đó lại chuyển sang nhìn tôi.

-Nhìn gì chứ? Em bảo các anh giết nó đi chứ có bảo là nhìn em đâu?-tôi gắt.

-Nhưng giết cái gì mới được?-Max hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

-Cái thứ dơ bẩn gớm ghiếc đang nằm trên tường kia kìa-tôi đưa tay chỉ chính xác vị trí “bé” thạch sùng.

-Hở? Con này thì làm sao mà giết được chứ?Ko được đâu-Mic phẩy tay.

-Tóm lại là các người sợ chứ gì? Vậy thì để tôi tự làm lấy vậy-tôi nói xong lập tức tiến lên phía trước, trên tay cầm chặt...chiếc dép.

-Nè nè! Giết nó là mang tội sát sinh đó.-Uno kéo tay tôi lại.

-Vậy hok lẽ cứ để nó nhỡn như thế sao?Em ko chịu được đâu-tôi vùng vằng.

-Hóa ra Jen sợ con này sao? Vậy mà trước h anh cứ tưởng ko gì có thể hạ gục được em chứ?-Xiah nhìn tôi cười cười.

-Thôi, đừng chọc cô ấy nữa!-Hero lên tiếng-để anh đuổi nó đi là được chứ gì?

Nói rồi anh ấy bước lại gần chỗ con vật đó và khéo léo “mời” vị khách ko mời mà đến này đi ra khỏi phòng.

Hero đúng là Hero, gan dạ thật!Chứ đâu như mấy người kia, miệng thì nói cứng mà chẳng dám làm gì.Nhìn anh ấy lúc này tự đứng trong người tôi lại dâng lên một cảm xúc rất kì lạ, ko thể nào diễn tả được.

-Này! Còn giận bọn anh ko vậy?-Max đột nhiên lay lay vai tôi.

-Ko biết-tôi đáp cộc lốc.

-Đừng giận nữa! bọn anh biết lỗi rồi mà.-Uno năn nỉ ỉ ôi.

-Được rồi.Nhưng từ nay về sau đừng có mà nhắc đến chuyện đó nữa, biết chưa hả?-tôi lừ mắt.

-OK-5 người đều đồng thanh đáp.

-Thôi đi về phòng hết đi.Chúc mọi người ngủ ngon-tôi vừa nói vừa đẩy bọn họ ra khỏi phòng.

Thế là giải quyết thêm được một chuyện nữa.Hôm nay là ngày gì mà bao nhiêu là chuyện cứ dồn dập xảy ra làm tôi muốn phát sốt lên được.Cũng may tất cả đều êm xuôi cả rồi.Ngày mai chắc phải đi cúng giải hạn quá! (mê tín thấy sợ).

68. Chương 68

Sáng nay đáng ra là được nghỉ nhưng vì có việc chưa hoàn thành xong nên tôi đành phải lê thân xác lên trường.Cũng may là nhờ có Jung Hoon giúp một tay nên kết thúc sớm hơn dự định đến 1 tiếng đồng hồ.Về nhà, phòng khách vắng hoe, ko một bóng người.Rõ ràng là 5 người bọn họ cũng được nghỉ mà.Vậy sao ko

thấy ai hết? Hay là mấy người này đến công ty? Ko đúng, nếu có đi thì lúc sáng họ đã báo với tôi rồi.Lạ thật!

Xi...xào...rì... rầm...-âm thanh này từ nhà bếp phát ra.Tôi nhẹ nhàng tiến đến và tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa 5 người mà đáng ra tôi ko nên nghe.

-Cậu định giấu chuyện này đến bao giờ đây?-Uno đưa ánh mắt về phía Hero.

-Đến khi nào ko giấu được nữa.-anh ấy đáp.

-Nhưng cô ấy trước sau gì cũng biết mà.Chi bằng nói ra bây giờ đi.Có lẽ sẽ tốt hơn đó-Mic đề nghị.

-Vậy các cậu muốn tôi phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ lại đi nói với cô ấy rằng có một người rất giống anh Song Chul đang ở rất gần đây sao? Hay là muốn tôi bảo cô ấy hãy đi gặp anh ta?-Hero gất.

Trái tim tôi chợt nhói lên khi nghe cái tên Song Chul.Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi vậy mà dù có cố gắng đến mấy thì tôi cũng ko thể đối mặt được với nó.Toàn thân tôi lạnh toát, đầu tóc mướt mồ hôi.Tôi ko thể nào đứng vững được trên đôi chân của mình.Tôi ngã khụy xuống, sững sờ.Tại sao Hero lại nói ra chuyện ấy với 4 người kia? Tại sao họ lại nhắc về anh Song Chul? Tại sao lại nói rằng có một người giống anh ấy? Mọi chuyện là thế nào đây? Bao nhiêu câu hỏi cứ quần lấy tôi.*****g ngực như muốn vỡ tung ra....Phải mất một lúc lâu tôi mới có thể định thần trở lại.

-Tôi ko hiểu.Dù gì thì anh Song Chul cũng đã ra đi từ lâu rồi, còn đây chỉ là một người hoàn toàn ko có quan hệ gì với anh ta, chỉ là giống thôi.Việc gì phải sợ đến thế?Jen đâu phải là một người ko biết suy nghĩ, cô ấy nhất định sẽ ko sao đâu.-Max lên tiếng.

-Nhưng tôi ko muốn để cô ấy gặp Kuo, anh ta sẽ gọi lại những quá khứ mà Jen đã cố quên.-Hero nhăn mặt.

-Đúng, tôi cũng nghĩ vậy!Với lại chắc anh Kuo cũng như Jen, ko muốn nghĩ về quá khứ nữa.Hai người gặp nhau sẽ càng khiến cả hai tổn thương thêm mà thôi-Xiah gật gù.

-Cậu đang nói cái gì thế hả?-Mic ngạc nhiên.

-Chuyện của anh ấy thì hôm trước tôi đã nói rồi đúng ko?Nhưng mới hôm qua tôi phát hiện ra một chuyện...kì lạ đến khó tin.-Xiah đưa mắt nhìn mọi người.

-Trời ạ! Hoàn cảnh bi h của chúng ta chưa đủ rắc rối sao mà ông còn chơi trò trốn tìm vậy hả?Định tăng thêm phần kịch tính để viết thành truyện sao?Nói gì thì nói đại ra đi, cứ ấp a ấp úng mãi-Max nhảy dựng lên.

-Hôm qua về nhà chính, tôi tình cờ nhìn thấy ảnh cô em gái của anh Kuo.Các người ko thể ngờ được đâu, cô ấy với Jen giống nhau như đúc ấy.-Xiah nói bằng giọng trầm đều.

Xiah vừa dứt lời, cả 4 người kia (chính xác là 5 vì còn có tôi nữa) đều hướng ánh mắt về phía anh ta. Tôi có nghe nhầm ko đây? Cái gì đang diễn ra thế này? Tôi ngồi thụp xuống, nước mắt cứ trào ra. Tôi ko hiểu mình đã làm điều gì sai mà ông trời lại đùa giỡn tôi như vậy.Chỉ một chuyện của anh Song Chul đã đủ lắm rồi, vậy mà giờ đây lại còn....Có phải tôi đã sai lầm khi trở về lại HQ ko?Bây giờ thì thật sự đã quá sức chịu đựng của tôi.Tôi ko muốn ở lại nơi này nữa, tôi muốn trở về Mĩ.Ít ra thì ở đó tôi cũng sẽ ko phải chịu những nỗi đau vô đau đớn thế này.Cảm xúc của tôi lúc này cứ rối tung cả lên như một mạng nhện chẳng chịt.Cảm động trước những gì mà 5 người này đã làm cho tôi, họ vì tôi, sợ tôi đau buồn nên đã cố giấu giếm mọi chuyện.Nhưng cũng rất giận bọn họ, chuyện của tôi để tôi tự giải quyết, tại sao lại tự tiện quyết định hết như vậy? Lại vừa cảm thấy đau đớn khi quá khứ mà bấy lâu nay tôi cố quên đi bây giờ lại được gọi ra.Lại vừa thấy đau thay cho người có tên là Kuo kia.Tôi đã quá hiểu cái cảm giác khi mất đi người mà mình yêu quý là như thế nào...

-Cậu đang đùa phải ko? Nó ko phải là sự thật đúng ko?-Hero nhào tới túm lấy cổ áo Xiah hỏi dồn dập.

Xiah ko nói lời nào mà chỉ quay mặt sang hướng khác thờ dài, anh ta cũng ko đẩy Hero ra. Có lẽ tâm trạng của cả hai người đó hiện tại ko được tốt.Nên chẳng ai làm chủ được hành động của mình.

-Ông trời đang trêu đùa chúng ta đây mà.Hết cách rồi, chỉ còn có thể nói ra hết mọi chuyện với Jen mà thôi.-Mic lắc đầu ra về ngán ngẩm.

-Nếu đúng như lời cậu nói ông trời quả thật muốn đùa thì tại sao chúng ta lại phải đầu hàng cơ chứ? Lực lượng hùng hậu thế này để làm cảnh sao? Chúng ta phải chơi đến cùng chứ? Và nhất định là phải chiến thắng rồi.-Uno nói cứng.

-Yeah! Lâu lâu mới nghe “sếp” Uno nói được một câu lọt lỗ tai.-Max vỗ vào vai Uno- Bảo vệ Jen là trách nhiệm và nghĩa vụ của mỗi chúng ta.Aiza, aiza, fighting!-anh ta đưa hai tay lên trời tỏ vẻ rất quyết tâm.

-Đang đóng phim sao? Sên thấy pà kổ.Chuối cả buồng.-Mic liếc xéo.

-Này! Đang lúc nước sôi lửa bỏng thế này mà cậu lại làm nhụt chí tinh thần của mọi người là sao hả? Xử trăm bây giờ-Uno lừ mắt đe dọa.

-Thôi được rồi, đừng đùa nữa! nếu các cậu đã nói vậy thì chúng ta quyết định thế nhé.Từ giờ mỗi người đều phải trông chừng Jen, đừng để cô ấy đi lung tung, nhất là đến bệnh viện.Không khéo gặp anh ta thì nguy.-Hero dặn dò.

-Uhm.Phòng bệnh hơn chữa bệnh.-Xiah gật đầu.

-OK! Mọi chuyện kết thúc tại đây.Giải tán!-Uno phẩy tay.

5 người bọn họ đi ra và bắt gặp tôi. Sắc mặt ai cũng biến đổi, từ hồng hào chuyển sang tái xám, cắt ko còn giọt máu.Người thì cúi đầu, người thì quay mặt sang hướng khác, tất cả đều tránh nhìn thẳng vào tôi.Có lẽ họ sợ phải đối diện với tôi, với ánh mắt ko lấy gì làm “thân thiện” của tôi.Không một ai nói câu nào.Không gian xung quanh im lặng đến đáng sợ.Chúng tôi cứ đứng lặng im như thế...

69. Chương 69

Mất một lúc lâu tôi mới kiểm soát lại được hành động của mình.Tôi thở dài rồi quay lưng bỏ đi.Về phòng, tôi khóa chặt cửa và ngồi bó gối ở trong góc phòng.Đèn ko mở, rèm ko kéo qua, căn phòng dần chìm vào trong bóng tối.Tôi phải làm gì đây bây giờ? Đối mặt với chuyện này ư? Ko, tôi ko có đủ can đảm. Vậy thì trốn tránh nó? Liệu có trốn được cả đời ko?...hàng đồng câu hỏi cứ xoay quanh tôi mà lại ko có lấy một câu trả lời điều này làm tôi khó chịu vô cùng tận. Phải chỉ có một người ở bên cạnh lúc này, cho tôi một lời khuyên thì tốt biết mấy nhỉ?...

Tại phòng Max.

Đã 2 ngày trôi qua rồi mà Jen vẫn cứ tự nhốt mình trong phòng như thế.Cô ấy ko bước ra ngoài dù chỉ là nửa bước.Thậm chí thức ăn và nước uống cũng ko thêm *ng đến một miếng.Tôi rất muốn xông thẳng vào đó và lôi cô ấy ra ngoài nhưng lại ko có chìa khóa phòng.Duy nhất một mình Hero là có chìa khóa (phòng đó trước đây là của anh ta mà) nên 2 ngày nay chỉ có anh ta vào đó mà thôi. Mà cái ông Jae này cũng lạ thật! Thấy cô ấy như vậy thì phải an ủi hay khuyên nhủ thế nào chứ? Đẳng này lại chỉ vào phòng, đưa thức ăn, nước uống, đứng đấy nhìn Jen một chút rồi bỏ đi mà ko nói một lời nào. Hỏi anh ta thì anh ta lại bảo: “để cho Jen được bình tâm, như vậy sẽ tốt hơn cho cô ấy.” Hừ! cái đó mà tốt hả? có mà làm hại cô ấy thì đúng hơn. Hero ngốc! JaeJoong ngốc!

Còn 3 người kia nữa chứ. Chẳng ai thèm nói câu nào, ngay đến Uno là người hay đưa ra ý kiến ý cò nhiều nhất mà hôm nay cũng “tịt” luôn. Mặt người nào người nấy thì cứ ỉu xiu, bí xị như bánh đa nhúng nước. Tôi đến phát sốt với mấy ông già này.

Ở nhà đã thế, lên trường lại còn phải đối mặt với ông thầy Jung Hoon. Ông ấy cứ vặn vẹo đủ điều, xoay tôi như chong chóng.Nào là : “tại sao Jenny nghỉ? Cô ấy báo với em lúc nào? Bệnh có nặng lắm ko?...”.

Thầy gì mà hỏi lăm thế? Học sinh xin phép nghỉ là chuyện thường tình, đâu cần phải làm loạn lên như thế đâu? Đúng là đồ nhiều chuyện. Lại còn hai bà cô lăm mồm Moon và Song.Hết bám theo tôi hỏi đủ thứ rồi

lại nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét, nghi ngờ. Nói thật ngay bây giờ đây tôi chỉ muốn đập đầu vô tường chết quách đi cho rảnh nợ.

Có nhiều lúc tôi tự nhủ rằng ko cần phải lo lắng cho cái con nhỏ cứng đầu, bướng bỉnh kia nữa. Vì dù sao tôi với cô ấy cũng có quan hệ gì với nhau đâu? Chuyện của Jen thì liên quan gì đến tôi? Nhưng đều ko làm được. Trong lòng vẫn cứ có cảm giác bất an, lo lắng. Ánh mắt vẫn cứ hướng về phòng cô ấy. Tôi bị bệnh gì đây hả trời?

Hôm nay là ngày thứ 3 Jen ở trong đó. Tôi cũng ko thể nào chịu đựng thêm cái cảnh này được nữa rồi. Vậy nên tôi bước đến phòng cô ấy.

-Jen! Max đây. Mở cửa mau lên, ra ngoài đây đi! Muốn trốn trong đó đến bao giờ đây? Bình thường cứng rắn lắm mà, sao đến khi xảy ra chuyện lại yếu đuối như thế hả? Em mà ko ra ngay là anh phá cửa xông vào đấy. Lúc đó thì em hết đời. Có nghe ko hả? Này! Đồ con rùa rụt cổ! Yêu nữ! Nữ tặc!...

Đe dọa ko xong, tôi chuyển sang dùng chiêu khích tướng. Vậy mà vẫn ko có tác dụng. Mặc dù tôi đã la hét khản cả cổ, đập cửa đến sưng vù cả hai tay cô ấy vẫn ko thèm đáp lại lấy một lời. Căn nhà lại chìm vào trong yên lặng tĩnh mịch.

Hết cách rồi, chỉ còn có thể trông mong vào 4 người kia thôi. Nghĩ là làm, tôi rống lên thật to và đập vào cửa từng phòng một:

-Uno, Mic, Hero, Xiah! Tất cả ra hết đây đi!

-Điên à? Sao lại la lối om sòm lên như thế? - Mic thò đầu ra ngoài mắng xối xả.

-Bệnh thì cũng vừa vừa thôi. Rảnh quá ko có việc gì làm thì cũng đừng có làm phiền người khác chứ? -Uno gầm gừ.

-Muốn gì thì nói nhanh đi. Phiền thật! -Hero gắt.

-Lúc nào cũng khoái gây sự -Xiah lừ mắt.

Trời ơi! Tức nổ đom đóm mắt luôn. Tức xẹt khói lỗ tai, tức ói máu. Tức quá đi! -Tôi nghiêng hai hàm răng vào nhau để kiềm chế cơn giận của mình.

Người nhỏ tuổi nhất nhà là phải chịu đựng những điều thế này đây. Bọn họ ỷ lớn nên cứ nhè tôi mà bắt nạt, cứ dè tôi ra làm bìa đỡ đạn, dùng tôi như một cái túi để xả cơn giận. Nhưng tôi lại chẳng dám cãi lại hay làm bất cứ chuyện gì để chống lại. Đời bất công thế đấy.

-Jen cứ như thế thì sẽ biến thành bộ xương khô mất! -tôi nhăn nhó.

-Ăn với chả nói. Bậy bạ hết sức -Xiah nhéo tai tôi một cái đau điếng.

-Bộ muốn trù ẻo cô ấy hả? -Uno cũng hòa vào, cộc đầu tôi thật mạnh.

-Tôi nói gì sai sao chứ? -tôi hét lên- các người cứ để cô ấy như thế thì trước sau gì cũng xảy ra chuyện à xem.

-Cũng đúng nhỉ, ăn cũng ko ăn mà uống cũng chẳng thèm uống. Nguy thật -Xiah trầm ngâm.

-Có ai có cao kiến gì ko? -Mic hỏi mà ánh mắt cứ hướng về phía Hero.

-Đừng có nhìn tôi. Nếu có cách gì thì tôi đã dùng từ lâu rồi chứ ko phải đợi đến tận bây giờ đâu. 10 năm trước cô ấy cũng tự nhốt mình trong phòng như thế. Tôi đã sợ chuyện này sẽ lặp lại nên mới bảo các cậu đừng cho cô ấy gặp Kuo. Nhưng giờ thì... -anh ta thở dài.

Đến Hero mà cũng bó tay thì chúng tôi còn có hy vọng sẽ đưa được cô ấy trở lại cuộc sống bình thường ko? Tôi cứ tưởng anh ta là người hiểu Jen nhất, là người mà cô ấy nghe lời nhất nhưng hóa ra lại ko phải. Anh ta cũng có lúc phải thất bại thê thảm như thế này. Quái thật! Đáng ra tôi phải buồn vì ko còn người giúp được cô ấy chứ? Tại sao trong lòng lại thấy vui và hả hê như thế này nhỉ? Tôi...tôi trở thành một người xấu xa từ bao giờ vậy?

-Nhất định là phải còn cách gì chứ? Ko lẽ cứ để cô ấy một mình chịu đựng như vậy sao? –Uno nhìn chúng tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

-Cứ kéo cô ấy ra ngoài trước cái đã! Rồi sau đó chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến-tôi đề nghị.

-Cách này ko phải là ko khả thi, chúng ta sẽ ở bên cạnh, mỗi người một câu an ủi, làm cô ấy quên đi buồn phiền, vui vẻ trở lại-Uno thêm vào.

-Nhưng...-Hero lên tiếng.

-Cậu làm ơn đừng có bàn lui nữa được ko? Chỉ có việc đối mặt với quá khứ thì mới có thể giúp Jen được thôi-Mic ngắt lời Hero.

-Đúng vậy! chứ anh cứ để Jen một mình như thế rồi lại bắt cô ấy phải quên đi mọi chuyện là ko ổn đâu.Nó giống như việc chữa bệnh mà ko chữa tận gốc vậy.Lâu lâu bệnh cũ lại tái phát thì mệt lắm-Xiah giảng giải.

-Thôi cho tôi xin đi ông bác sĩ tương lai.Đúng là bệnh nghề nghiệp, đi đâu, làm gì cũng có thể liên tưởng đến bệnh.-tôi nhăn mặt.

-Nào mọi người! đến giờ thực hiện nghĩa vụ cao cả rồi, đi thôi!-Uno nói rồi dẫn đầu đi đến phòng Jen.

70. Chương 70

Max.

Khi chúng tôi vừa bước đến trước phòng Jen, Uno đang định gõ cửa thì bỗng nhiên từ bên trong, cô ấy đẩy cửa bước ra.Nhìn thấy chúng tôi cô ấy có vẻ hơi ngạc nhiên.Chỉ mới có 3 ngày mà Jen như trở thành một người hoàn toàn khác.Người thì gầy hăn đi, khuôn mặt cũng ko còn tươi tắn, hờn nhiên nữa.Ngay cả nở một nụ cười giờ đây cũng khó khăn với cô ấy.Đôi mắt vô hồn, ko có một chút sức sống.Nhìn cô ấy lúc này, tôi lại cảm thấy giận người có tên Song Chul ghê gớm.Anh ta là gì mà có thể khiến cho Jen trở nên thế này?Anh ta chẳng đẹp (vì giống Kuo mà) thậm chí còn thua cả tôi nữa ấy chứ (cái này nên xem lại).Lại còn chẳng giỏi giang gì, chỉ là một người làm ở vườn tảo thôi.Thế mà Jen lại đề cao anh ta, đau khổ vì anh ta...

Ôi thôi chết!Mình đang nghĩ gì thế này? Xúc phạm người đã khuất là ko nên.Max ơi, mày điên mất rồi.Anh Song Chul ạ! Xin lỗi, này h tôi nói những điều bậy bạ nên anh đừng để bụng nhá, coi như tôi chẳng nói gì cả.-đang “lên án” Song Chul thì tôi bỗng giật mình và chợt nhớ ra anh ta đã thành người “thiên cổ” từ lâu rồi thế nên nhanh chóng rút lại lời nói của mình.

-Chúng ta nói chuyện một chút có được ko?-Jen đột nhiên lên tiếng.

-Uh, vừa hay bọn anh cũng có chuyện muốn nói với em.Chúng ta xuống lầu đi.-Uno đáp và nhanh chóng bước đi.

Tại phòng khách.

-Chuyện anh Song Chul giống người có tên Kuo là thật sao?-Jen hỏi.

Cả căn phòng im lặng đến đáng sợ.Hình như ko ai có ý định trả lời câu hỏi ấy của Jen thì phải.Có lẽ là vì mọi người nghĩ Hero hiểu mọi chuyện rõ nhất nên nhường cho anh ta nói.Nhưng xem ra, anh ta cũng ko định mở miệng.

-Đây là ảnh của Kuo.Em cứ xem thì sẽ rõ-đột nhiên Hero rút trong túi ra một tấm ảnh và đưa cho Jen.

Khuôn mặt cô ấy thoáng biến sắc khi nhìn thấy tấm ảnh ấy.Sự xúc động hiện rõ trên khuôn mặt của cô ấy, hai giọt nước mắt long lanh rơi ra.Tự dưng lòng tôi lại quặn đau.Ngay bây giờ đây tôi rất muốn siết chặt cô ấy vào vòng tay của mình nhưng ko thể.Vì ở đây ngoài tôi và cô ấy ra còn có cả 4 người kia nữa.Mà bọn họ cũng lạ thật.Rõ ràng lúc này hùng hổ lắm mà, nhất là Uno bảo nhất định sẽ an ủi và làm cho Jen vui trở

lại. Thế mà giờ người nào người nấy lại im thin thít thế kia. Nhưng nói thì nói thế thôi chứ tôi cũng có hơn gì? Bây giờ tôi cũng có dám nói tiếng nào đâu. Bởi vì tôi thấy mọi điều nói ra ngay bây giờ đều vô duyên và ko có tác dụng. Chính xác hơn là không biết nên bắt đầu như thế nào, nói ra sao, nói điều gì. Thế nên đành “câm nín”.

-Các anh đang nói dối em đúng ko? Người này ko phải chỉ giống anh Song Chul mà thật sự chính là anh ấy, đúng ko? Anh ấy vẫn còn sống có đúng ko? -Jen hỏi dồn dập.

-Em bình tĩnh đi! Mọi chuyện đều là sự thật, bọn anh ko dối em điều gì cả -Uno trả lời một cách khỗ sở.

-Thôi được rồi, nếu em vẫn ko tin thì anh sẽ đưa ra bằng chứng. -Xiah thở dài- Cách đây 10 năm, lúc Song Chul đang sống cùng em và Hero ở vườn táo thì Kuo lại đang đi du học bên Mỹ. Điều này anh khẳng định luôn đó. Hai người bọn họ ko những chỉ là hai người khác nhau mà lại còn ko hề có bất cứ một mối quan hệ gì đặc biệt nữa. Theo anh được biết thì năm ấy công ty của gia đình anh Kuo bị phá sản, bố anh ta vì thế mà tự vẫn, mẹ cũng vì quá đau buồn nên cũng ra đi. Họ hàng đều quay lưng lại nên anh ta phải đi lang thang khắp nơi này đến nơi khác. Rồi sau đó anh ta được đưa vào trại trẻ mồ côi. Ở đây bố anh đã gặp được anh ta và nhận làm con nuôi. Sau đó bố anh đã đưa Kuo qua Mỹ để du học. Đây là toàn bộ những thông tin của Kuo. Bây giờ thì em tin rồi chứ? -Xiah kết thúc câu chuyện, quay sang nhìn Jen hỏi.

Cô ấy ko trả lời mà quay mặt sang hướng khác để giấu những giọt nước mắt đang lăn dài. Lúc đầu mới nghe Xiah kể về chuyện của anh Kuo thì tôi, Uno, Hero và cả Mic đều chảy nước mắt. Ko ngờ anh ta lại có một tuổi thơ bất hạnh đến vậy. Đây là lần thứ hai được nghe mà vẫn cảm thấy buồn quá mức. Có lẽ Jen cũng vậy, mà cũng có thể là vì cô ấy đang phải đối mặt với sự thật về Song Chul, cô ấy buộc phải tin chuyện anh ta đã ra đi là thật.

-Vậy còn em gái của Kuo, người mà các anh bảo rất giống em? -cô ấy đưa tay lau nước mắt và hỏi tiếp.

-Chuyện này...em ko nên biết thì hơn. Nó cũng ko quan trọng lắm đâu. -Mic ái ngại đáp.

-Lại định tiếp tục giấu em chuyện gì nữa đây? -cô ấy nhìn chúng tôi bằng ánh mắt trách móc.

-Cô ấy tên Jane. Nghe bảo từ nhỏ cô ấy đã ốm yếu và bệnh tật suốt. Rồi lại thêm chuyện gia đình như thế và nhất là cô ấy cùng Kuo đã phải sống trong sự rét buốt, đói khát trong khoảng thời gian khá dài. Thế nên trước khi họ được đưa vào trại trẻ mồ côi, Jane đã ko chống lại được bệnh tật và...và...-nói đến đây thì Xiah lại ngập ngừng, ko nói tiếp được nữa.

-Nói vậy có nghĩa là cô ấy cũng đã mất cách đây 10 năm? -Jen hỏi bằng giọng nghèn nghẹt.

Tôi ko thể hiểu tại sao trên thế giới này lại có nhiều chuyện hết sức kì lạ như thế. Tại sao Kuo lại giống Song Chul; tại sao Jen lại giống Jane? Tại sao người đang sống lại mang khuôn mặt của người đã ko còn trên cõi đời này nữa? Và tại sao lại cho Kuo và Jen gặp nhau để rồi cả hai lại phải chịu đựng những nỗi đau dày vò thế này? Ông trời đang muốn đùa giỡn với chúng tôi thật sao?

-Đúng thế. Hình cô ấy đây -Xiah lục túi rút ra một tấm hình của Jane.

-Dẹp đi! hình ảnh cái gì chứ? Lắm chuyện -Uno giật phắt lấy tấm ảnh và giấu đi. -mọi chuyện đến đây kết thúc được rồi. Em đừng bận tâm về nó nữa, cũng đừng suy nghĩ nhiều. Từ giờ hãy bỏ lại sau lưng hết mọi chuyện đau buồn đi, hãy bắt đầu lại cuộc sống mới của mình, nơi em có thể được vui vẻ, hạnh phúc. Được chứ? -Uno siết chặt lấy hai bàn tay Jen.

Cô ấy ko nói gì mà chỉ nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay Uno. Jen đứng dậy và bước nhanh về phía cửa. Tôi lập tức đuổi theo và giữ cô ấy lại.

-Em định đi đâu chứ? -tôi hỏi.

-Em chỉ là muốn ra ngoài đi dạo thôi mà. Ko sao đâu -Jen đáp.

-vậy bọn anh đi với em -4 người còn lại cũng lập tức đứng lên và tiến đến chỗ chúng tôi.

-Ko cần phải vậy! Em đâu phải là đứa con nít lên 3 mà ko biết tự lo ithub? Mọi người yên tâm, em sẽ ko làm điều gì dại dột đâu, cũng chẳng bay hơi mất đâu. -cô ấy vừa nói vừa gạt tay tôi ra.

Nói rồi cô ấy bước đi. Căn phòng giờ đây chỉ còn lại 5 người con trai chúng tôi. Mọi chuyện đã giải quyết xong cả rồi mà tại sao mọi người vẫn ko cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng được nhỉ? Mà ngược lại tất cả đều cảm thấy lo lắng thêm. Nỗi buồn của Jen đã lây lan sang chúng tôi từ khi nào ko biết.

-Để cô ấy đi như vậy có được ko? Tôi lo lắm –tôi nhăn nhó.

-Hay là chúng ta đi theo sau quan sát cô ấy vậy-Uno đề nghị.

-Ko cần! Jen đã hứa thì nhất định làm được. Cô ấy nhất định sẽ trở về bình an mà-Hero lên tiếng ngăn lại.

-Đúng thế, vả lại cũng nên để cô ấy có thời gian để mà bình tâm trở lại. Bao nhiêu là chuyện như thế chắc Jen cũng bị sốc ít nhiều-Xiah thêm vào.

-Thôi mọi chuyện qua rồi. Mọi người cũng nên quên hết đi, trở lại cuộc sống vui vẻ như thường lệ. Như thế sẽ tốt hơn cho 5 người chúng ta và cả Jen nữa. Để xem nào, hôm nay là thứ 7 đúng ko? Phải tổng vệ sinh nhà cửa đi chứ nhỉ? Xem này, bụi bẩn khiếp chết được-Mic đưa miếng đến gần cái bàn, thổi phồng một cái, bụi bay mù mịt-tôi lo phần bếp, Xiah và Uno dọn dẹp các phòng ngủ. Max và Hero làm những chuyện vặt còn lại –Mic phân công.

Anh ta dứt lời thì mọi người đều đi làm công việc của mình mà ko ai phản nản lấy một câu. Bình thường chắc đã cãi nhau chí chóe lên rồi. Có lẽ ai cũng muốn làm một cái gì đó để quên đi mọi chuyện, bắt đầu lại cuộc sống thường ngày. Còn Jen thì sao nhỉ? Liệu sau khi đi dạo một vòng về thì cô ấy có thể lại trở về là một cô gái ngang bướng (đôi khi lại còn đánh đá và dữ tợn nữa), hồn nhiên như trước đây ko?

***** *

Jen.

Bước ra khỏi nhà rồi mà tâm trạng tôi lúc này vẫn cứ rối bời. Cứ nghĩ chỉ cần ra ngoài hít thở chút không khí trong lành sẽ có thể bình tâm trở lại nhưng đâu lại hoàn đấy, chẳng khá hơn được là bao. Tôi ko hiểu sao lòng mình lại cứ day dứt ko yên. Hết nghĩ về anh Song Chul lại nghĩ về Jane-người có khuôn mặt giống tôi. Và rồi lại nghĩ về Kuo. Với tôi, anh Song Chul ko phải là người thân trong gia đình, vậy mà khi anh ấy ra đi tôi lại đau đớn như thế này, huống gì với Kuo, Jane lại là em gái và cũng là người thân duy nhất còn lại của anh ta. Không biết khi ở bệnh viện nhìn thấy tôi, anh ta có tâm trạng giống như tôi bây giờ không nhỉ?...Càng nghĩ lại càng tò mò, thắc mắc.

Tôi cứ bước đi như một người mộng du, ko định hướng, ko mục đích. Đến khi giật mình thì thấy mình đã đứng trước cổng bệnh viện từ lúc nào rồi. Không hiểu “ma đưa lối quỷ dẫn đường” thế nào mà tôi lại đến đây cơ chứ? Đứng chần chừ một hồi lâu ở đó, tôi quyết định đi về. Không ngờ vừa quay gót định đi thì Song Chul...À ko! Đúng hơn là Kuo đi ngang qua trước mắt tôi. Anh ta có vẻ rất vội vàng, chẳng để ý gì đến xung quanh nên chẳng thấy tôi. Như có một cái gì đó thúc giục, tôi bước theo anh ta một cách vô thức.

Kuo bước vào một phòng bệnh, tôi thì chỉ dám đứng ở ngoài, hé cửa nhìn trộm mà thôi. Con người này giống Song Chul một cách kì lạ. Từ khuôn mặt, ánh mắt đến cả giọng nói. Không hiểu sao giờ đây, sau khi đã được tận mắt nhìn thấy anh ta, tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nỗi đau dường như được xoa dịu. Có lẽ bởi vì chỉ cần nhìn anh ta, tôi sẽ có được cảm giác anh Song Chul vẫn còn có mặt trên thế giới này. Thế nhưng sao trong lòng vẫn như còn vương vấn một chút gì đó khúc mắc mà chưa giải quyết được vậy nhỉ? Nhưng thôi, thế này là tốt rồi. Anh ta bây giờ đang vui vẻ làm việc, còn tôi cũng khá hơn thế nên có lẽ chúng tôi ko gặp nhau thì sẽ tốt cho cả hai. Tôi đã trốn chạy quá khứ 10 năm rồi. Bây giờ là lúc cần phải chấp nhận nó. Bên cạnh tôi còn có biết bao nhiêu người, ko phải sợ gì hết. Hoặc là bây giờ hoặc là không bao giờ. Bắt đầu từ giờ phút này, tại nơi đây, tôi sẽ vứt bỏ hết mọi đau khổ, buồn phiền và bắt đầu lại cuộc sống của mình. Tôi khẽ nở một nụ cười và bước đi...

Bỗng nhiên cánh tay tôi bị ai đó giữ chặt. Xoay người lại thì thật bất ngờ, người đang đứng trước mặt tôi đây chính là Kuo. Anh ta sao lại thấy tôi được nhỉ? Rõ ràng là tôi đã “nấp” kĩ lắm kia mà? Tôi bất ngờ đến mức miệng cứ cứng lại, ko thể nói được lời nào.

-Đã cất công đến đây rồi sao lại bỏ về như thế?-Kuo hỏi.

-À...em...em-tôi ấp úng ko nói được thành câu.

-Anh mời em một ly coffee được chứ?

-...Vâng-sau một hồi đắn đo, cuối cùng tôi cũng gật đầu đồng ý.

Anh ta đưa tôi đến phòng làm việc của mình.Chúng tôi ngồi đối diện nhau, ko ai nói một lời.Ko hiểu sao tôi lại ko dám nhìn thẳng vào anh ta, trong khi đó Kuo lại luôn hướng ánh mắt về phía tôi.Tôi né tránh nó bằng cách quay mặt sang hướng khác.

-Nghe bảo em là người quen của Su.Lần trước chúng ta chưa có dịp làm quen với nhau, hôm nay lại gặp nhau thế này thì chắc cũng phải chào hỏi đàng hoàng mới đúng chứ nhỉ?Anh là Dylan Kuo.-anh ta lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng.

-Em là Yoon...à ko! Là Jen-tôi đáp lại.

-Đây cũng có thể được xem là lần đầu chúng ta gặp nhau, ko biết anh nói thế này có nên hay ko nhưng...-anh ta ngập ngừng- quả thật em rất giống em gái của anh.

Tôi giật mình trước câu nói đó của Kuo.Ko ngờ anh ta lại có thể nói ra được chuyện đó một cách dễ dàng như vậy.Quả là một người mạnh mẽ.Tôi ước gì chỉ có được một nửa sự cứng cỏi đó là quá tốt rồi.Nếu thế thì chắc tôi đã ko phải sống khổ sống sở như thế này.

-Chuyện đó anh Xiah có nói cho em biết rồi.-tôi khẽ gật đầu.

-Thế à. Vậy thì anh ko sợ bị em mắng là đồ “vô duyên” nữa rồi-anh ta mỉm cười .

Tôi đã định ko nói bất cứ điều gì nữa nhưng khi nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh ấy ,ko hiểu sao tôi lại cảm nhận được ở anh ấy một cảm giác tin cậy mà ngay cả Hero hay Jung Hoon cũng chẳng có.Có lẽ là vì anh ấy cũng ở trong hoàn cảnh giống tôi, mà cũng có thể là vì anh ấy mang khuôn mặt của Song Chul.

-Em cũng có một chuyện muốn nói.Anh ko cảm thấy phiền chứ?-tôi hỏi nhỏ.

-Một chút cũng ko.-Kuo đáp một cách nhẹ nhàng.

Thế là tôi đã nói hết ra tất cả mọi chuyện về quá khứ, về người con trai mà tôi rất yêu quý nhưng lại ko còn trên thế gian này nữa ko chút ngại ngùng, ko chút giấu diếm.Sau khi nói ra hết xong, trong lòng tôi cảm thấy thanh thản và nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

-Hóa ra chúng ta lại có hoàn cảnh giống nhau đến thế nhỉ? Thú vị thật đấy-Kuo nhìn tôi cười (lại cười).

-Thú vị? Em lại nghĩ đó là một điều ko hay chút nào.-tôi lắc đầu.

-Sao lại thế? Chúng ta được gặp nhau thế này là một điều may mắn lắm đấy.Anh ko còn em gái, em lại muốn có một người anh trai, quá thích hợp rồi còn gì?-anh ấy nói bằng giọng thích thú.

-Là ý gì đây?-tôi nhăn mặt hỏi.

-Nghĩa là từ bây giờ, nếu đồng ý, em sẽ là em gái “cưng” của anh.Và anh cũng sẽ là một ông anh trai “tuyệt vời” của em.OK?-Kuo nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

-Chuyện này...bất ngờ quá...em...em...ko...-tôi ấp úng.

-Từ h “thằng nào” dám bắt nạt em thì cứ đến đây báo cho anh trai này một tiếng, anh sẽ cho “nó”... hết đường về nhà luôn.Nhớ ko Jane?-Kuo giơ nắm đấm lên.

-Phì...-tôi phì cười trước hành động đó của anh ấy- mà nè! Em là Jen, ko phải Jane-tôi liếc xéo anh ấy.

-À! Anh...anh...anh nhầm.Xin lỗi em nhé-anh ấy gãi đầu gãi tai trông có vẻ khổ sở lắm.

-Em đùa đấy, ko sao đâu.Dù là Jen hay Jane thì cuối cùng vẫn là em gái của anh thôi mà.Đúng ko?-tôi cười cười.

-Uhm-Kuo gật đầu và cũng mỉm cười.

-Thôi em phải về đây.-tôi nhìn đồng hồ và đứng dậy.

-Anh đưa em về!-anh ấy cũng đứng dậy bước theo tôi.

-Thôi, ko cần.Em tự về được rồi, anh còn công việc nữa mà.Em về đây.Bye-tôi nói nhanh rồi bước ra khỏi cửa.

Ra khỏi cổng bệnh viện, tôi chẳng biết mình nên đi đâu.Thật sự là ko muốn về nhà một chút nào.Còn nếu đột ngột đến nhà Bi, Jung Hoon, Song hay Moon thì chắc chắn sẽ khiến họ lo lắng.Mà tôi lại ko muốn làm phiền người khác.Chỉ mới có mấy ngày mà biết bao nhiêu là chuyện xảy ra.Vậy nên tôi muốn đến một nơi thật yên tĩnh để có thể bình tâm trở lại.Thế là tôi quyết định đến chỗ ấy.....

71. Chương 71

Tại phòng khách nhà DB.

Max.

Hôm nay đúng là một ngày căng thẳng và mệt mỏi.Vừa phải lao động bằng chân tay lại vừa phải dùng đến cái đầu để suy nghĩ nên cả người cứ căng ra như sợi dây đàn.Tưởng chừng như chỉ thêm bất cứ một chuyện gì xảy đến nữa thôi thì 5 chàng trai tài hoa, phong độ (sắc) của DBSK sẽ đi “tự tử” tập thể ngay lập tức.Nhưng cứ nghĩ sẽ được nhìn thấy Jen, được nghe giọng nói, nụ cười của cô ấy thì tự dưng tôi lại thấy vui vui, tâm trạng thoải mái hơn (mấy người kia thì tôi ko biết đâu nhá).Vậy mà giờ này cô ấy vẫn chưa về làm tôi và 4 người kia chờ dài cả cổ. Kể từ lúc Jen ra khỏi nhà đến giờ đã là 7 tiếng đồng hồ rồi.Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

-Này Max cậu có ăn tối ko?-Mic cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

-À, thôi! Tôi ko đói-tôi lắc đầu.

-Các cậu cũng thế phải ko?-Mic quay sang hỏi 3 người kia.

-Uhm-cả 3 đều gật đầu đáp trả ỉu xiu.

Sau đó tất cả đều đi về phòng mình, ko ai nói với ai câu nào nữa.

Tôi ko tài nào ngồi yên một chỗ được.Trong lòng cứ như có lửa đốt.Vậy nên cứ phải đi đi lại lại trong phòng.Hok biết này h cái chân va phải vào ghế bao nhiêu lần rồi.(cái giá đắt phải trả cho việc để căn phòng bừa bãi).Mà cái con nhỏ Jen này cũng thật là!...Con gái con đưa gì mà đi giờ này vẫn hok thèm về nhà.Gần 10h rồi chứ có ít đâu?Lang thang ban đêm ở ngoài đường thế này nguy hiểm lắm.Thân con gái thì phải biết tự lo ỉnh chứ?Nhờ đâu gặp phải mấy thằng “du thủ du thực” thì làm thế nào?

Ôi trời ơi! Mình làm sao thế này hả?Cứ bình tĩnh đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.Ko việc gì phải lo.Jen cũng ghê gớm lắm chứ ko vừa đâu, chắc chẳng ai dám động đến đâu-tôi lấy hai tay vò đầu mình và tự nhủ.

Nói thì nói vậy, thế nhưng tôi vẫn lo lắng.Đợi một chút nữa mà Jen vẫn chưa về chắc tôi sẽ phải đi báo police nhắn tin “tìm trẻ lạc” quá...

Tại phòng Uno.

Tôi cắn môi mình đến bật cả máu.Nhưng nếu ko làm vậy chắc tôi sẽ lo lắng mà chết mất.Jen đi đâu? Tại sao h này chưa về?Có chuyện gì xảy ra với cô ấy ko? Hay là vì hồi chiều đã nói chuyện về Dylan Kuo nên cô ấy đã đi gặp anh ta? Bao nhiêu câu hỏi cứ quẩn chặt lấy tôi khiến tôi cảm thấy khó thở vô cùng tận.Trời đang lạnh thế này,cô ấy thế nào cũng sẽ bị cảm à xem.Hôm trước Jen có nói đến chuyện ra đi gì gì đó.Hay là cô ấy đã...

Oh my God! Tính sao bây giờ đây? Ko lẽ cứ ngồi nhà mà chờ sao? Vợ ơi! Em đang ở đâu vậy? Có biết anh lo lắng lắm ko?Em làm ơn mau về nhà giùm anh đi!...

Tại phòng Micky.

Tôi đã cố nhắm mắt mà vẫn ko thể nào ngủ được.Đã tự nhủ với mình mặc kệ, ko thêm quan tâm đến Jen nữa nhưng sao ko làm được.Có khi nào cô ấy giận tôi chuyện lần trước nên mới như vậy ko?Mà cũng có thể là...Jen đã đi gặp Bi.Đúng rồi, chắc chắn là như thế!Mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện,có lẽ cô ấy tìm đến anh ta để được vỗ về an ủi đây mà. Cái con nhỏ này, tại sao cứ phải làm tôi tức điên lên thế này nhỉ? Cái tên đó phải chi đẹp dễ gì cho cam, đằng này lại... xấu như ma ấy (giận quá mất khôn roài.Seo lại đi nói người khác như thế?) thế mà tại sao cô ấy vẫn cứ “thix” vậy hả trời? (cái này phải gọi là nổi oan Thị Kính.Ai thix ai chứ?Toàn suy diễn bậy bạ).Ngay bây giờ tôi rất muốn chạy đến nhà hắn ta mà đấm cho vài đấm (>_

72. Chương 72

Hero.

Tôi đang rất phân vân ko biết nên bắt đầu tìm từ đâu.Theo như hiểu biết của tôi thì hình như Jen chỉ có thể đến nhà của Bi và Song Hye Kyo mà thôi.Chần chừ trong giây lát, cuối cùng tôi quyết định đến nhà Kyo trước.

Kینگ...koong...-tôi đưa tay lên nhấn chuông.

Khoảng 10 phút sau cô nàng mới bước ra mở cửa và cầu nhàu:

-Ai thế? Giờ này còn đến nhà người khác làm gì?

-Tôi...-tôi mở miệng định nói thì lập tức bị Kyo chặn họng ngay:

-Ko phải anh là Hero sao?-cô nàng tròn mắt nhìn tôi.-có chuyện gì mà “rông đến nhà tôm” thía nì?

-À! Tôi đến tìm Jen-tôi vừa nói vừa cố gắng đưa mắt vào trong nhà tìm kiếm.

-Jen? Ý anh là Jenny ấy hả?-Kyo hỏi lại

-Uhm-tôi gật đầu

-Sao lạ vậy? Chẳng phải nhỏ ở cùng nhà với các anh sao? Tự dưng lại đến đây tìm là thế nào?-Kyo hỏi bằng giọng ngạc nhiên.-hay là đã có chuyện gì xảy ra?

-Ko, ko có- tôi chối- thật ra thì Jen có bảo sẽ đến nhà bạn chơi nhưng vì có việc đột xuất nên tôi đi tìm cô ấy về.-tôi đành nói dối.

-Thế à?-cô nàng gật gù-nhưng mà sáng giờ em ko thấy nó đâu hết.Ủa mà nhỏ ko nói là sẽ đến nhà ai sao?

-Ko-tôi lắc đầu-em có biết cô ấy còn có thể đến đâu được nữa ko?-tôi dò hỏi.

-Để xem đã...À! Hay là anh đến nhà Moon Geun Young thử xem.Nghe bảo là bạn thân của Jenny hồi ở Mĩ đó.Địa chỉ là...

-Cảm ơn!

Sau khi đã lấy được địa chỉ của Moon Geun Young tôi lập tức cáo biệt Kyo và tức tốc chạy xe đến đó....

Và cũng như lúc này, tôi lại phải thất vọng thêm lần nữa vì Jen cũng ko đến chỗ của Geun Young.Nhưng bù lại, tôi có được một thông tin hết sức hay ho.Ngoài Bi ra, Jen còn có thêm một người anh trai nữa.Và đó ko ai xa lạ chính là ông thầy mà 5 người bạn tôi đã từng gặp và là thầy chủ nhiệm lớp Max: Kim Jung Hoon.

Tuy từ nhỏ đến giờ tôi chưa đến nhà Jen một lần nào nhưng thông qua bố mẹ và những lời kể của cô ấy hỏi chúng tôi ở vườn táo thì cũng biết được một số thông tin về gia đình cô ấy (biết rõ là đằng khác ấy chứ).Tuy nhiên cả bố mẹ tôi, cả cô ấy lại ko hề nhắc đến Jung Hoon.Chuyện này lạ thật! Nhưng thôi, mọi thứ để sau, bây giờ phải tìm Jen trước cái đã.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ xem mình nên nói thế nào để Jung Hoon ko nghi ngờ. Chẳng thể dùng lại cái lý do cũ rích kia được. Vì cái đó chỉ có bọn con nít ngây thơ mới tin thôi. Còn người này lại là một “ông cụ” rồi. Nói mà ko khéo, nhỡ bị cho vô đồn cảnh sát ngay lập tức vì tội quấy rối trật tự thì nguy...

Ngay bây giờ đây tôi đang đứng trước cửa nhà anh ta. Phải gọi là một căn hộ chung cư thì đúng hơn. Mỗi lần đưa tay lên định nhấn chuông thì tôi lại ko đủ can đảm nên đành phải hạ tay xuống lại. Dù gì thì chúng tôi cũng có quan hệ ko được tốt đẹp lắm (hề thấy mặt nhau là gằm gừ còn gì?) vậy nên cũng hơi ngại. Đắn đo một hồi, cuối cùng tôi cũng đành phải lấy hết can đảm để đối mặt với tình huống trắc trở này.

Sau khi chuông cửa vang lên, ngay lập tức bên trong liền có tiếng động.

-Cậu tìm ai?-Jung Hoon bước ra và hỏi bằng giọng khó chịu.

-Em là Hero, gặp thầy một lát được ko?-tôi đáp một cách lễ phép.

-Vào nhà đi!-anh ta nói một cách lạnh lùng.

Tôi theo chân anh ta bước vào nhà. Ko có Jen! Vậy thì chỉ còn một nơi duy nhất đó là nhà Bi. Ngay bây giờ tôi muốn phi thẳng đến nhà Bi nhưng vì đã lỡ vào đây rồi nên đành phải ngồi một chút rồi mới đi được.

Nhìn quanh căn nhà. Cả 4 bức tường, trên bàn, và cả giường ngủ toàn là hình chụp anh ta với Jen. Thật sự là rất ngạc nhiên. Vẫn biết họ là anh em nhưng sao tự dưng trong lòng tôi lại cảm thấy ghen tức một cách kì lạ. Nhưng chắc chắn đó ko phải là một cảm giác vô lí vì dù anh em có thân thiết với nhau cách mấy cũng chẳng ai lại đi treo đầy hình trong phòng như thế. Họa may chỉ có những người đang yêu nhau thôi. Mà ko những vậy, trong ảnh, Jen và anh ta trông rất là ...Ồi trời ơi! Cũng chẳng biết phải diễn tả thế nào cho đúng nữa.

-Cạch...-Jung Hoon đặt trước mặt tôi một cốc trà cắt ngang dòng suy nghĩ-Có chuyện gì?-anh ta lên tiếng hỏi.

-À! Em định đến để hỏi vài điều về chuyến du lịch sắp tới của lớp em và lớp thầy ấy mà-tôi đáp

-Chỉ thế thôi sao? Vậy thì để mai cũng được, vội gì mà nửa đêm lại đến nhà tôi thế này?-Jung Hoon ngạc nhiên.

-Tại vì dạo này đầu óc em hơi có vấn đề nên khi nào nhớ thì làm liền chứ ko lại quên mất thì nguy. Với cả cũng gần đến ngày đi rồi mà vẫn chưa có dự định gì chính xác-tôi trả lời một cách trôi chảy (trên đường đến đây đã tập dượt kĩ rồi mà).

-Nhưng chẳng phải cậu với Max cùng nhà sao? dù gì cậu ta cũng là lớp trưởng. Bàn bạc với cậu ta thì tiện hơn chứ? Còn nếu ko thì đến gặp Je...-anh ta bỏ dở câu nói.

Nhưng tôi cũng biết Jung Hoon định nói gì. Jen là bí thư của lớp vậy nên đúng là tôi cũng nên bàn bạc với cô ấy. Tuy nhiên tại sao anh ta lại xử sự như vậy? tại sao lại phải lúng túng như thế?

-Vậy thì em xin phép về ạ!-tôi đứng dậy.

-Uhm. Tôi ko tiễn.-anh ta gật đầu.

Tôi bước ra rồi mà vẫn còn tim đập chân run. Quả thật gừng càng già càng cay. Jung Hoon ko dễ bị tôi đánh lừa như hai con bé kia. Anh ta cứ vặn vẹo đủ điều và ánh mắt nghi ngờ cứ nhìn thẳng vào tôi khiến tôi khó chịu vô cùng. Chẳng biết là nếu ở lại thêm chút nữa thì tôi có “phun” ra sự thật hay ko đây nữa....

Nhà Bi đây rồi! Lần này thì phải kiểm lí do gì đây? Nếu mà lí do ko hợp lí thì chắc anh ta sẽ “làm thật” tôi quá! Nghĩ mà xem, nửa đêm nửa hôm bị dựng dậy bởi “kẻ thù” (thì DB với anh ta đang cạnh tranh mà) mà lại ko rõ nguyên nhân thì đến thần thánh cũng “nổi khùng” chứ huống gì Bi. Và lúc đó tôi sẽ...ko còn manh giáp. Mặc dù gia đình tôi và gia đình anh ta cũng khá thân thiết nhưng tôi lại chưa gặp anh ta lần nào nên cũng chẳng dễ gì mà kiểm được một lí do chính đáng. Đã vậy giờ đã hơn 11h đêm rồi. Thật nan giải! Nhưng nhất định phải tìm cho bằng được Jen. Thế nên tôi rũ bỏ hết mọi nỗi “lo lắng vu vơ” của mình và nhấn chuông.

Anh ta mắt nhắm mắt mở ra mở cửa và chưa kịp để tôi nói câu nào đã mắng sa sả vào mặt tôi:

-Biết giờ là mấy giờ ko? Khùng thì cũng vừa vừa thôi! Ko ngủ được thì phải để cho người khác ngủ chứ?

Anh ta công nhận dữ dần thật.Chắc là Jen cũng bị ảnh hưởng ít nhiều tính cách này của anh ta đây!-tôi rùng mình.

-Thật ra thì tôi có chuyện muốn nói-tôi lên tiếng.

-Huh? Cậu... cậu... là...-giờ anh ta mới tỉnh hẳn.Bi nhủu mày, chỉ tay vào mặt tôi.

-Là Hero-tôi đáp.

-Hừm! đến đây làm gì? Định gây chuyện sao?-anh ta gần giọng.

-Ko phải! tôi đến đây để hỏi thăm sức khỏe hai bác thôi.-tôi phân trần.

-Cái gì? Hai bác nào? Bố mẹ tôi hả?-anh ta hỏi dồn dập.

-Vâng-tôi gật đầu.

-Bố mẹ tôi thì liên quan quái gì đến cậu mà hỏi?-Bi liếc xéo.

-thì tại vì bố mẹ tôi muốn hỏi thăm.Chắc anh biết ông bà Kim....-tôi đành phải dùng đến bố mẹ tôi để làm là chắn.

-Hả? vậy ra cậu là cái thằng nhóc ở vườn táo cùng với em gái tôi đó sao?-anh ta tròn mắt nhìn tôi.

-Uhm-tôi gật đầu

-Trời ạ! Sao con bé Jenny lại chẳng nói gì thế nhỉ?Thật là...-anh ta lăm bằm trong miệng- À! Quên mất! vào nhà đi.-anh ta kéo tôi vào trong.

Vẫn ko có Jen!Đến lúc này thì tôi đã bất lực rồi.Ngay cả nhà Bi mà cô ấy cũng ko đến nữa thì thật sự tôi cũng ko còn nghĩ ra được nơi nào nữa.

Tôi với Bi ngồi nói qua nói lại vài ba câu hỏi thăm mà mọi người vẫn hay làm.Hóa ra trước giờ anh ta ko biết tôi chính là người đã sống cùng với Jen ở vườn táo năm đó.Tôi cứ tưởng cô ấy đã nói cho anh ta rồi, nhưng ko ngờ...Tại sao Jen lại phải giấu nhĩ?

-Mà này! Sao đang đêm đang hôm lại đến nhà tôi chỉ để hỏi chuyện sức khỏe bố mẹ tôi thế? Chắc là phải còn chuyện gì nữa đúng ko?-Bi hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Chỉ nhiều đó thôi-tôi đáp- cách đây 2 tuần bố mẹ tôi ở Pháp có nhờ tôi đến đây hỏi thăm hai bác nhưng tôi lại quên khuấy đi mất. Sáng sớm mai họ lại về nước mất rồi mà tôi lại chưa có “thông tin” gì, thế nên đành phải làm phiền anh thế này.Anh cũng biết đấy, các bậc phụ huynh thì lúc nào cũng khó tính.-tôi nhún mắt.

-Ra thế-anh ta gật gù

Tôi ngồi khoảng 20 phút thì đứng dậy ra về.Ngay lúc này đây tôi đang mong chiếc điện thoại reo hơn bao giờ hết nhưng nó lại cứ im lìm.Tôi phóng xe như bay về SMTown với hi vọng bọn kia sẽ tìm được Jen.

Max.

Tôi nãy giờ đã vòng qua vòng lại tất cả bến xe buýt, ga tàu điện mà Jen có thể đi ba bốn vòng rồi mà vẫn ko thấy cô ấy.Cứ tìm như thế này là ko ổn rồi.Để xem nào, những chỗ mà tôi và cô ấy đã đi cùng với nhau là...Yes! Là khu phố đi bộ!.Ko chắc lắm nhưng cứ đến thử xem sao.Không hiểu sao trên đường đến đây tôi lại có một hy vọng đến chấy bỏng có thể thấy Jen ở đó.Lại vừa lo sợ, vì nhớ đâu chỉ có một mình tôi là nhớ về những nơi mà chúng tôi đã cùng đến với nhau thôi thì sao?nhớ đâu cô ấy lại quên mất thì sao? Vì suy cho cùng thì tôi có là cái gì của cô ấy đâu mà bắt cô ấy phải nhớ chứ? Thế nên trong lòng hồi hộp, căng thẳng đến ko thở được.

Đến nơi, tôi chạy như bay đến tất cả những hàng quán mà tôi và Jen đã từng đến, và cả cái công viên mà lần đầu tiên trong đời tôi nói ra những lời thật lòng với một cô gái (là Jen).Thất vọng tràn trề, lại thêm một chút hụt hẫng.Cô ấy ko hề đến đây.Không hiểu sao trái tim tôi lại nhói đau thế này nhĩ?

Xiah.

Ở Seoul ko biết có bao nhiêu là shop, siêu thị nên tôi dù đã rất cố gắng căng mắt ra tìm mà vẫn chẳng thấy bóng dáng “tiểu thư” của tôi đâu cả. Đây đã là cái shop thứ 99 tôi ghé qua rồi, tôi cũng đã hết kiên nhẫn thế nên quyết định sẽ dừng lại ở con số 100 (cho nó chẵn), nếu vào thêm cái cửa hàng này nữa mà vẫn ko có Jen thì tôi sẽ đến bệnh viện xem thử. Có thể cô ấy đang ở cùng Kuo cũng nên...

Thất vọng lại càng thêm thất vọng. Cả ở bệnh viện cũng ko có Jen. Nghe Kuo bảo lúc chiều cô ấy có đến gặp anh ta nhưng đã về từ sớm rồi. Tuy nhiên lúc này trong lòng cũng cảm thấy bớt lo lắng và nhẹ nhõm hơn bởi vì Kuo đã khẳng định lúc chia tay anh ta, tâm trạng cô ấy rất tốt. Thế nên chắc là cô ấy sẽ ko làm chuyện “dại dột”. Giờ cũng chẳng biết nên đi đâu thế nên tôi quyết định về SMTown chờ tin tức của mấy người kia.

Mic.

Đúng ra theo như sự phân công của Uno, tôi sẽ phải đi “lùng sục tìm kiếm” Jen ở những hàng quán bên đường. Nhưng tôi lại ko làm vậy. Bởi vì tôi biết rõ Jen ko phải là loại con gái thích “lê la ăn hàng” ở những chỗ mất vệ sinh này (có nói quá hok ta?). Còn những quán rượu thì càng ko thể, vì cô ấy cũng ko phải là loại người chỉ cần buồn là lại lấy rượu ra để giải sầu. Thế nên tôi đi lòng vòng ở những nơi khác mà ko hề có sự định hướng. Đang suy nghĩ xem những nơi mà Jen có thể đến thì đột nhiên từ đâu xuất hiện một chiếc xe máy ngay trước mũi xe của tôi. Tôi giật mình hốt hoảng và ngay lập tức thắng xe lại. Cũng may là cả hai bên đều ko bị làm sao hết. Tôi ngồi yên trên xe để định thần lại và bất ngờ làm sao tôi phát hiện mình đang đứng trước cửa hàng kimbab mà đã có lần tôi dẫn Jen đến. Và cũng tại nơi này bao nhiêu là chuyện đã xảy ra. Tự dừng trong đầu tôi lúc này lại hiện rõ mồn một những chuyện đó cứ như thể là nó mới vừa xảy ra ngày hôm qua vậy. Bất chợt tôi lại phì cười trước những kỉ niệm ấy. Tiếc là đã trễ quá rồi nên cả cái quán kimbab này lẫn cái phòng tắm hơi mà chúng tôi đã từng vào đều đóng cửa mất rồi. Chứ nếu ko chắc tôi cũng đến đó xem thử Jen có ở đó hay ko.

Ôi! Mình sao thế này nhỉ? Buồn cười thật, mày hy vọng điều gì hả Park Yu Chun? Chắc gì Jen đã nhớ những chỗ này chứ? Mà cũng có thể là cô ấy ko quên nhưng chắc nó chỉ nằm ở một xó nào đó trong kí ức của cô ấy mà thôi. Thế mà mày lại có những ý nghĩ kì quặc thế này, thật ko nên chút nào. -tôi tự lấy tay cốc vào đầu mình mấy cái thật đau để tỉnh táo lại. Sau đó lái xe đi.

Cần nhất bây giờ là cái đầu suy nghĩ chứ ko phải chỉ đi tìm kiếm trong vô vọng ở cái thành phố rộng lớn này. Thế nên tôi quyết định về lại SMTown để cùng bàn bạc với bọn kia.

Uno.

Sau 90 phút tìm kiếm mệt mỏi ở ngoài đường, tôi vẫn ko thu được kết quả, vẫn ko thấy Jen. Chỉ còn 30 phút nữa là đến giờ hẹn phải về SMTown mất rồi. Thế nhưng tôi lại muốn kiếm cho ra cô ấy. Tôi ko muốn mình đi về gặp bọn kia mà lại đi một mình, ko có Jen. Và càng ko muốn bất cứ ai trong bọn họ tìm được cô ấy. Động não chút đi Uno, mày và Jen đã từng đến những đâu?...À phải rồi! là khu vui chơi. Nơi ấy mở cửa suốt đêm, có thể là cô ấy đến đó để giải tỏa nỗi buồn cũng nên. Thế là tôi phóng xe như bay đến khu vui chơi mà chúng tôi đã từng đến với nhau một lần. Đến nơi, nó đã đóng cửa, trước cổng có đặt một tấm biển báo rất to, trên đó đề dòng chữ: “Hôm nay khu vui chơi ko hoạt động, xin quý khách vui lòng đến vào dịp khác”. Tia hy vọng cuối cùng giờ đây cũng bị dập tắt. Ko còn cách nào khác tôi đành phải lái xe về SMTown trong một tâm trạng ko lấy gì làm tốt cho lắm.

73. Chương 73

Uno.

Về đến nơi thì thấy bọn kia cũng đã có mặt đông đủ từ lúc nào. Mặt đứa nào đứa nấy cứ ỉu xiu như bánh đa nhúng nước ấy. Đứa mắt tìm kiếm xung quanh, ko có Jen. Đáng ra tôi phải buồn và lo lắng lắm vì ko tìm thấy cô ấy mới đúng, vậy mà trong lòng lại vui sướng một cách kì lạ. Hóa ra ko chỉ có tôi mà bọn kia cũng đều thất bại thảm hại. Công nhận Jen trốn kĩ thật, ko một ai có thể tìm được cô ấy, kể cả Hero.

-Đúng giờ quá nhỉ?-Xiah lên tiếng trước tiên khi tôi vừa bước vào.

-Sớm hơn giờ hẹn là 1 giây-Mic nhìn đồng hồ và nói.

-Jen đâu?-tôi ko thèm để ý đến những lời nói vớ vẩn của bọn nó mà giả vờ hỏi mặc dù biết tổng cô ấy chẳng có ở đây.

-ko tìm thấy-Max nhún vai đáp.

-Cậu cũng bó tay hả?-tôi liếc mắt về phía Hero.

-Uhm-cậu ta gật đầu.

Căn phòng chìm vào trong im lặng. Mọi người ai cũng đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Tôi chỉ liếc nhìn sơ bọn kia thôi, còn Hero thì lại quan sát kĩ nhất. Tôi biết rõ cậu ta ko đời nào lại chịu ngồi yên thế này, nhất định sẽ có cách tìm ra Jen chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Ko hiểu giữa hai người bọn họ có mối quan hệ thế nào nhỉ? Lúc nào cũng bí bí mật mật, úp úp mở mở khiến tôi (và chắc cả bọn kia nữa) cảm thấy khó chịu vô cùng. Tại sao Jen lại luôn tin tưởng, luôn thân mật với cậu ta nhất trong 5 người bọn tôi? Chúng tôi cũng có thua kém gì cậu ta đâu cơ chứ? Có lẽ là vì Hero và cô ấy quen biết nhau từ trước và họ đã từng sống với nhau trong một khoảng thời gian khá dài, đã có với nhau nhiều kỉ niệm. Tại sao người gặp cô ấy trước lại ko phải là tôi nhỉ? Nếu thế thì chắc bây giờ vị trí số 1 trong lòng Jen là tôi chứ ko phải Hero hay bất kì ai khác.

-Có rồi-bỗng nhiên Hero thốt lên và đứng vụt dậy.

-Có gì? Có phải anh biết nơi Jen đến ko? Nói nhanh đi xem nào-Max hỏi dồn dập.

-Ồ! Thực ra thì cũng ko chắc chắn lắm vì...-Hero bỏ dở câu nói.-Chắc mọi người cũng mệt rồi, về nhà nghỉ trước đi, để tôi đến đó xem sao. Nếu có cô ấy ở đó thì sẽ thông báo để mọi người khỏi lo lắng rồi đưa cô ấy về sau. Chứ nếu đi hết thế này mệt công lắm, nhớ ko có Jen ở đó thì...

-Cậu thôi ngay cái giọng đó đi nhá! Bây giờ mà còn nói đến chuyện ngủ nghỉ nữa sao? Chúng tôi cũng như cậu đang lo lắng phát điên lên được mà bảo là ở nhà chờ tin tức hả? Có đi thì cùng đi-tôi gắt.

-Cái gì nữa đây? Tại sao lại nổi nóng lên như thế? Có gì thì từ từ nói chứ? Cậu ta thì cũng chỉ lo cho chúng ta thôi mà-Mic lên tiếng.

-Thôi đừng **ng đến người này nữa! Anh ta đang phát hỏa, coi chừng thiêu rụi hết mọi người bi h.-Xiah nhìn tôi lắc đầu ngán ngẩm- chúng ta đi thôi chứ?-cậu ta quay sang Hero hỏi.

-Uh-Hero thở dài và bước đi ra xe.

Tôi làm sao thế này cơ chứ? Tự dưng lại nổi nóng vì một chuyện ko đâu. Nhưng thực sự lúc đó lại ko thể nào kìm chế được cơn giận khi nghĩ đến chuyện cậu ta muốn đến đó một mình để chứng tỏ với Jen rằng cậu ta rất lo lắng cho cô ấy, còn hơn cả bọn tôi. Ko ổn rồi, thế này là ko ổn rồi. Ngày mai chắc tôi phải đến bệnh viện khám xem mình bị bệnh ở đâu rồi chữa trị mới được chứ cứ để tình trạng này chắc tôi sẽ gây ra án mạng mất.

Nơi chúng tôi đến là một căn nhà bằng gỗ bên cạnh bãi biển. Nơi này ngay cả tôi còn ko biết thế thì tại sao Hero lại nghĩ Jen có thể đến đây chứ? Và tại sao trước giờ cậu ta chưa từng tiết lộ một chút gì về nơi này hết? Có phải nơi này là nơi bí mật của hai người bọn họ ko? Oh my God, cái đầu tôi như muốn nổ tung ra rồi.

Chúng tôi đã có mặt đông đủ trước cửa của ngôi nhà đó. Bên trong không có ánh điện. Hơn bao giờ hết, lúc này tôi lại hy vọng Jen không có ở trong đó. Khi Hero vừa mở cửa, trái tim tôi lại đập nhanh như thể muốn rút ra ngoài, hồi hộp, căng thẳng...

Jen.

Tôi ngồi bó gối trên ghế sofa, đèn không mở. Đầu óc lúc này cứ trống rỗng. Không biết từ bao giờ mỗi khi gặp chuyện gì không vừa ý thì tôi lại tự nhốt mình vào trong phòng tối. Ở một mình trong bóng đêm lại khiến tôi dễ chịu hơn và suy nghĩ thông suốt hơn. Hôm nay tuy không có chuyện buồn nhưng trong người cảm thấy mệt mỏi quá nên tôi đến đây để hít thở gió biển, ngồi trong bóng đêm để đầu óc được thanh thản hơn vậy mà dù có nhắm mắt lại vẫn không tài nào ngủ được. Trong lòng dường như có một chút mong muốn nhưng chỉ mơ hồ thôi đó là có thể được nhìn thấy Hero, nghe giọng nói ấm áp và nụ cười của anh ấy. Nhưng tôi biết đó chỉ là một ước mơ xa xỉ. Làm sao anh ấy lại có thể vì tôi mà đến tận đây? Và có khi anh ấy cũng chẳng còn nhớ đến nơi này nữa đâu chứ.

Bỗng nhiên cánh cửa hé mở, đèn được ai đó bật lên. Vì cả ngày ở quen trong bóng tối nên tôi bị lóa mắt thế nên đành phải nhắm nghiền hai mắt lại.

-Jen? -5 giọng nói quen thuộc cất lên cùng một lúc.

Rất bất ngờ lại vừa vui sướng vì giấc mơ tưởng như không bao giờ thực hiện được lại thành sự thật. Và không chỉ có Hero thôi, mà tất cả đều vì tôi mà đến đây, thật không thể ngờ được. Tôi mở mắt ra nhìn 5 người bạn họ. Người nào cũng trông bơ phờ, mệt mỏi. Tất cả là đều tại tôi không tốt, hại họ thành ra thế này. Tôi không thể làm chủ được cảm xúc của mình nữa rồi. Tôi khóc òa lên như một đứa bé. Nhưng lần này không phải khóc vì đau buồn mà là khóc vì hạnh phúc.

-Sao thế? Em đau ở đâu à? -Hero vội vàng chạy đến bên tôi.

-Nè, nín đi! em khóc trông xấu lắm -Xiah nhăn mặt nói.

-Đúng đấy. Với lại con gái mà mít ướt thì chẳng dễ thương chút nào đâu -Mic từ đâu chen vào.

-Hay là có thằng nào bắt nạt em? Nói anh biết đi, anh sẽ “dẫn” nó một trận tới tởm ko còn manh giáp. Bảo đảm nó về nhà bố mẹ sẽ không nhận ra được con mình nữa đâu chứ. -Uno nói bằng giọng sốt sắng.

-Hay là em đói? Để anh lấy cái gì đó cho em ăn nhé? Ở đây anh có nhiều thức ăn lắm nè. Kẹo mềm, kẹo cứng, kẹo dẻo, chocolate, bánh... -Max lôi trong túi áo + quần của mình ra một đồng thứ đặt trước mặt tôi. Và hình như chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ anh ta sẽ dừng cả.

-Trời ơi! Thôi giùm đi. -tôi cắt ngang lời Max vì biết nếu để anh ta tiếp tục thì chúng tôi sẽ bị chết chìm trong cái đồng bánh kẹo của anh ta mất -Em xấu, em không dễ thương liên quan gì đến các anh mà nói chứ? Thằng nào dám **ng vào em xem nào, em xử đẹp nó lun, cho vào quan tài nằm từ đời nào rồi, cần gì nhờ đến người khác. Và nhất là em không thích đồ ngọt, ghét cay ghét đắng bánh kẹo -tôi gất um lên trước những câu hỏi hết sức “tưng tửng” của bọn họ. Xả giận xong rồi lại gậm cổ lên mà...khóc típ. -oa...oa...oa...

5 người bạn họ đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau trước thái độ đó của tôi. Họ thôi không nói nữa mà chỉ im lặng ngồi đó nhìn tôi khóc. Tất tần tật những buồn, đau, giận hờn, phiền muộn...đều theo nước mắt chảy ra ngoài hết. Giờ đây tâm trạng của tôi tốt hơn bao giờ hết. Tự dưng tôi lại cảm thấy buồn ngủ kinh khủng. Thế rồi tôi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Hero.

Đang ngồi thì đột nhiên Jen từ từ dựa vào người tôi. Nhìn qua thì thấy cô ấy đã ngủ từ lúc nào. Cái kiểu đang nói chuyện lại lăn quay ra ngủ thì đích thị là thuộc bản quyền của Jen. Nhưng tôi lại cảm thấy cô ấy như thế rất đáng yêu mới chết chứ.

-Này Jen, em có biết em biến mất làm bọn anh lo lắng lắm không hả? Lần sau không được làm thế nữa nghe không? -Uno bắt đầu lên tiếng. Cậu ta nói bằng giọng trách móc.

-Trời ạ! Ngủ mất tiêu rồi.-Xiah quay sang nhìn Jen và thốt lên.

-Thật điên lên với con bé này.Người gì mà vô tâm đến thế.Khiến cho người khác phải khổ sở mà vẫn ngủ ngon lành được.-Max lắc đầu ngán ngẩm.

-Ai lại ngủ mà để nước mắt nước mũi chảy đầm đìa thế kia cơ chứ?Bẩn quá đi mất-Mic vừa nói vừa rút trong túi ra cái khăn tay lau nước mắt cho Jen.

Tôi rất muốn thay Mic làm cái động tác đó nhưng lại ko thể vì Jen đang dựa vào người tôi.Nhờ tôi làm cô ấy thức giấc thì ko nên một chút nào.Nhìn cô ấy ngủ ngon lành thế này lòng tôi cảm thấy an tâm và vui sướng một cách kì lạ.Vui vì Jen đã có thể trở về với cuộc sống bình thường, vui vì cô ấy vẫn nhớ và đến ngôi nhà này của chúng tôi và cuối cùng, vui vì ở xung quanh Jen còn có 4 người kia vậy mà cô ấy chỉ tin cậy và dựa vào tôi.Tôi siết chặt Jen vào vòng tay mình và khẽ cười.

-Này Hero! Hero...-Uno lay lay vai tôi.

-Hả? sao?-tôi giật mình hỏi.

-Trăng với sao cái gì? đưa Jen lên phòng đi.-Mic lừ mắt.

-Đừng có ở đó mà lợi dụng cơ hội ôm cô ấy mãi-Xiah liếc xéo tôi.

-Nhưng mà...-tôi định mở miệng phản bác thì lập tức bị Max chặn họng ngay:

-Định để cô ấy ngồi ngủ dưới sàn nhà lạnh như thế đến bao giờ?

-Để tôi đưa cô ấy lên phòng, cậu tránh ra đi-Uno gạt phắt tay tôi ra và bế Jen lên lầu.

Hừ! cái bọn này đúng là chúa phá đám.Lúc nào cũng nhè ngay thời điểm “lãng mạn” nhất của người ta mà cắt ngang.Lần trước thì bị Mic “cướp” mất Jen, lần này thì đến lượt Uno giành cô ấy từ tay của tôi.Tức điên lên mất thôi.

Nhìn lại thì thấy bọn kia lên lầu hết từ đời nào rồi, thế nên tôi cũng phóng theo.Uno nhẹ nhàng đặt Jen xuống giường, Max kê gối cho cô ấy, Xiah thì lo phần đắp chăn, Mic thì đóng cửa sổ, kéo rèm.Còn tôi thì...đứng chơi.Nói đúng hơn là đã bị giành phần hết rồi nên chẳng còn việc gì để mà làm nữa.Xong xuôi đầu đó hết, 4 đứa kia quay sang nhìn tôi với đôi mắt... hình viên đạn.Một cảm giác bất an ập đến ngay tức khắc.Bảo đảm sẽ có một phiên tòa xét xử được tổ chức ngay tại đây và ngay bây giờ.Hero này đoán là ko bao giờ sai đâu.

-Xuống dưới đi, bọn tôi có chuyện muốn nói-Uno lên tiếng đầu tiên.

Chúng tôi lần lượt bước ra khỏi phòng, xuống lầu và ngồi ngay ngắn tại cái ghế sofa đặt ngay phòng khách.

-Thế này là thế nào? Nói đi-Mic gắt.

-Dở hơi à? Tự nhiên bảo tôi nói, tôi biết nói cái gì bây giờ?-tôi cũng gắt lên.

-Tại sao trước giờ anh ko hề nhắc đến ngôi nhà này? Chúng tôi thậm chí còn ko biết đến sự tồn tại của nó, thế mà Jen lại biết là sao hả?-Xiah hỏi bằng giọng bực tức.

-Đã vậy lúc này còn ngần, ko cho chúng tôi đến đây.Định giấu đến cùng sao?-Uno nhìn chằm chằm vào tôi bằng ánh mắt “tóc lửa”.

-Đúng, tôi định giấu, ko cho bất cứ ai biết đến nơi này hết.Bởi vì đây là nơi bí mật của riêng tôi và Jen.Con người ai chẳng phải có bí mật của riêng mình, các cậu có quyền gì mà can thiệp vào?-tâm trạng tôi đang ko được tốt nên những lời nói cũng ko được hay ho cho lắm.

-Cái gì? Chúng ta đã sống chung với nhau bao nhiêu năm rồi, tình cảm có khi còn thân thiết hơn anh em ruột thịt thế mà cậu lại nói như vậy.Nghe có được ko?Trước giờ có ai trong số chúng ta giấu giếm nhau điều gì đâu chứ?-Uno tuôn ra một tràng.

-Được rồi, nếu anh đã nói thế thì đành vậy, anh muốn bí mật gì đó thì mặc kệ. Nhưng còn Jen, anh ko có quyền giữ cô ấy cho riêng mình như thế. Bởi vì cô ấy là...-Xiah nói đến đây thì dừng lại. Có lẽ cậu ta ko có từ nào để diễn đạt cho đúng.

-Mọi người làm sao vậy? Tìm được Jen rồi thì phải vui lên chứ? Tại sao lại quay ra gây chuyện với nhau? Chúng ta là ai nào? Là 5 anh em mà ko có bất cứ thứ gì có thể chia rẽ được. Chẳng phải chúng ta từng tự hào về điều đó sao? Thế mà giờ lại vì một chuyện nhỏ ko ra gì mà to tiếng với nhau, đáng ko? Hero, anh ấy sai khi giấu chúng ta về cái ngôi nhà này, nhưng tại sao các anh cũng lại có thái độ thái quá như thế? có gì thì từ từ nói làm gì mà cứ ào ào gắt um lên.-Max nói bằng giọng chán nản, thất vọng.

Lời nói của cậu ta quả thật là có tác dụng. Con giận của mọi người đều dịu xuống, ko còn bốc lên ngùn ngụt như khi nãy nữa. Đúng là giận quá mất khôn, ko làm chủ được hành động và lời nói của chính bản thân nữa. Giờ nghĩ lại mới thấy những lời tôi nói lúc nãy rất quá đáng.

-Xin lỗi, đáng ra tôi ko nên giấu các cậu chuyện này và cũng ko nên nói những lời như thế-tôi đứng dậy cúi đầu xin lỗi.

Lúc ngừng đầu lên thì 4 đứa kia mặt mày ai cũng lạnh tanh, ko nói câu nào. Ko lẽ bọn nó giận tôi đến vậy sao? Chẳng lẽ lời nói của tôi lại nặng đến mức ko thể tha thứ được à? Nếu thế thì chết thật!

-Vậy mới đúng là Hero chứ- đột nhiên Uno nhìn tôi cười nham nhở.

Quay sang thì thấy tất cả bọn kia cũng đang toét miệng ra cười cười như thế.

-Thế là thế nào?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Ngốc thật hay giả ngốc vậy ông? Thế mà cũng ko biết à?-Xiah vừa cười vừa hỏi.

-Chúng tôi chờ câu xin lỗi này lâu lắm rồi đấy. Đáng ra cậu phải nói nó ngay từ đầu kia. Nếu thế thì đã chẳng xảy ra cuộc đấu khẩu rồi và chúng tôi cũng sẽ chẳng phải nghe lời giảng đạo của “giáo sư” Max-Mic nói xong quay sang nhìn Max và...nheo mắt cười.

-Sao? Vậy hóa ra nãy giờ các huynh đóng kịch sao?-Max hỏi mà mặt mày méo xệch.

-Chứ cậu nghĩ chúng tôi có mất trí ko mà lại đi nổi giận vì chuyện ko đâu như thế? Chỉ là để dụ Hero nói ra câu ấy thôi biết chưa hả ông tướng?-Xiah vòng tay qua kẹp cổ Max.

-Này đau đấy! bỏ ra-Max la oai oái.

-Các cậu được lắm, dám đùa nhau trên chộc tôi-tôi liếc xéo bọn nó.

-Kính thưa quý vị khán giả! Màn kịch đến đây kết thúc. Bây giờ xin mời mọi người giải tán, đi làm công việc của mình đi-Uno vừa nói vừa đến kéo Max và Xiah ra. (để bọn nó giỡn như thế chắc chắn sẽ có đổ máu)

-Này! Tôi có một ý tưởng, chắc chắn sẽ làm Jen bất ngờ. Có muốn nghe ko?-Mic đột nhiên hỏi.

Cậu ta vừa dứt lời lập tức mọi người đều chạy lại, vây quanh Mic.

-Xì xầm...xì xầm...xì xầm....

-Cao kiến! Thật sự cậu làm tôi bất ngờ đấy-Uno gật gù khi Mic nói xong.

-Mic có khác, toàn nghĩ ra những chiêu độc-Max hòa vào khen.

-Lâu lâu những ý tưởng quái đản của cậu cũng có ích đấy chứ nhỉ?-tôi cười cười.

-Chuyện nhỏ mà, ko cần phải tung hô tôi đến thế đâu.-Mic nhún vai-thôi, bắt tay vào tiến hành kế hoạch mau đi, Jen mà dậy thì hỏng bét.-cậu ta giục.

Thế là chúng tôi, mỗi người một tay thực hiện nhiệm vụ của mình.

74. Chương 74

Jen.

Tôi vừa mở mắt ra, thậm chí chưa tỉnh ngủ hẳn thì lập tức đã nghe “giọng oanh vàng” của Max cất lên:

-Jen dậy rồi nè mọi người!

Đang lơ đãng chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đột nhiên căn nhà rung lên bần bật, từ phía cầu thang phát ra những tiếng “rầm” lớn (nghe như có cả một đàn voi đang leo lên vậy) và sau khoảng 5 giây cánh cửa phòng tôi được mở toang ra, 4 người kia xuất hiện và mất khoảng 2 giây nữa thì cả 5 người đã đứng dàn thành hàng ngang trước mặt tôi với một dáng điệu hùng hổ và một khuôn mặt lạnh tanh, ko thể hiện một chút cảm xúc nào.

Ko để tôi kịp nói câu nào Max đã xốc tôi lên và nhanh chóng đi xuống cầu thang. 4 người kia cũng lần lượt nối gót theo sau.

-Bỏ em xuống! Làm cái gì thế hả?-tôi giãy nảy lên.

-Nằm yên đi, té u đầu sứt trán bây giờ.-Max ra lệnh.

Biết ko thể nào chống lại được với con người này nên tôi đưa mắt cầu cứu 4 người kia, thế nhưng thật bất ngờ, họ cũng ko thêm ngăn lại. Đến cả miệng cũng ko chịu mở ra nữa. Thật hết cách rồi! Thế nên tôi cũng đành nằm yên, mặc kệ bọn họ muốn làm gì thì làm.

Xuống đến bếp, Max đặt tôi ngồi xuống một cái ghế. Và trước mặt tôi, một tô cháo (chẳng biết là có phải ko nữa) đen sì, đang bốc khói nghi ngút đã được chuẩn bị sẵn từ khi nào.

Sau khi tất cả đã yên vị, Uno mới bắt đầu lên tiếng, chấm dứt màn kịch câm:

-Em ăn đi, cháo dinh dưỡng đấy!

-Bọn anh đã bỏ rất nhiều công sức mới nấu được nó vì vậy em phải ăn hết, ko được chừa lại đâu.-Xiah dặn dò.

-Cái gì? món này là cháo dinh dưỡng đó hả?-tôi chỉ tay vào tô cháo.- vậy mà em cứ tưởng nó là cám cho heo chứ-tôi nhăn mặt.

-Này! Ăn nói cái kiểu gì vậy? Bọn anh mỗi người một tay, khổ sở lắm mới “tạo” được ra nó, vậy mà em dám chê sao?-Max lừ mắt và gầm gừ.

-Vậy là sao? Em ko hiểu?-tôi ngạc nhiên hỏi lại.

-Là thế này!-Hero bắt đầu giảng giải- bọn anh, mỗi người thực hiện một công đoạn .Đầu tiên là Mic cho gạo vào nồi để nấu, sau đó anh ột quả trứng vào, tiếp theo Max bỏ thịt bò vào, sau nữa là Xiah chơi nguyên một...rổ : đậu, cà rốt, khoai tây vào, cuối cùng là Uno lãnh nhiệm vụ nêm gia vị. Và ngay bây giờ đây, trước mặt em là sản phẩm của 5 người bọn anh.

Choáng toàn tập.Tôi nghe xong mà muốn xỉu ngay tức khắc.Ko biết là nên vui hay nên buồn nữa. Bọn họ đã vì tôi mà bỏ nhiều công sức ra để nấu cái món này, tôi ko thể chê được.Nhưng quả thật chỉ cần nhìn thôi cũng đủ để mọi thứ trong người trợn trạo hết cả lên rồi, chưa kể đến cái mùi của nó cũng rất là “ấn tượng”, để lại một cảm giác “sâu sắc khó quên”.

Gặp như trước đây, tôi đã cho tô cháo (heo) này gia nhập thùng rác gia đình từ lâu rồi.Nhưng lần này thì tôi lại rất muốn ăn nó (thật 100%).Bởi vì nó là tấm lòng của 5 người họ dành cho tôi.Thế nên tôi cố gắng nín thở, nhắm mắt và múc từng muỗng cho vào miệng, nuốt xuống.Vị của nó thì ko có từ ngữ nào mà để diễn tả cho đúng hết. Ăn được đến muỗng thứ 3 thì cơ thể tôi hết chịu đựng nổi, mọi thứ cứ từ trong ruột dâng lên một cách từ từ và giờ nó đã đến cổ rồi.Nhận thấy mối nguy hiểm đang đe dọa Mic, Xiah và Max (vì họ ngồi đối diện tôi mà, nếu có gì thì 3 người đó lãnh đủ) nên tôi lập tức lấy tay bịt miệng lại và chạy bằng một vận tốc nhanh nhất có thể vào WC.

Oe...oe...oe...tất tần tật mọi thứ đều được “dọn nhà” từ trong bụng tôi sang cái... lavobo. (xin lỗi những ai đang ăn (>__

75. Chương 75

Từ sau khi rời khỏi căn nhà gỗ bên cạnh bãi biển và trở về nhà, tôi đã quyết tâm vứt hết tất cả mọi chuyện ko tốt sang một bên và bắt đầu lại cuộc sống mới cho riêng mình. Mọi chuyện đối với tôi giờ đây phải gọi là trên cả tuyệt vời. Ở trường lẫn ở nhà đều vui vẻ, ko có bất cứ một chuyện gì rắc rối xảy ra. Thế nhưng tôi lại ko hề biết rằng sự bình yên, êm ả này lại dự báo trước một chuỗi ngày đầy khó khăn và gian khổ ở phía trước. Và chuỗi ngày ấy bắt đầu từ một việc Max tình cờ nhặt được chiếc vòng cổ (có gắn chiếc nhẫn) của tôi...

Hôm ấy tôi đang ngồi trong phòng đọc sách và theo như thói quen, tôi lại đưa tay lên để mân mê chiếc nhẫn. Thế nhưng thật bất ngờ, trên cổ tôi lúc này hoàn toàn trống rỗng. Cả chiếc nhẫn, cả cái vòng cũng đều ko có. Ko thể mất được, mẹ sẽ “làm thịt” tôi mất. Còn Bi mà biết thì nhất định anh ấy sẽ nhảy dựng đứng lên và mắng mỏ ko thương tiếc tôi à xem. Và Jung Hoon nữa, nếu anh ấy hỏi thì tôi biết trả lời sao đây?

Bình tĩnh lại Jen! Mà phải tìm cho ra nó bằng mọi cách. Để xem nào...rõ ràng là lúc chiều khi tắm nó vẫn còn nằm trên cổ tôi mà. Thế thì nhất định nó chỉ rơi ở đâu đó trong nhà thôi. Tôi cuống cuống chạy đi tìm khắp nhà, lật tung mọi thứ lên nhưng vẫn chẳng thấy tăm hơi nó đâu. Làm thế nào đây? Tôi đến điên lên mất thôi.

-Mất gì hả?-giọng Max vang lên từ phía sau làm tôi giật bắn người.

-Ôi!-tôi thốt lên và đưa tay ôm ngực- Anh có cần phải khiến người ta đau tim như vậy ko hả?-tôi đang bực mình nên gắt.

-Anh có làm gì đâu?-Max ngơ ngác nhìn tôi phân trần- tại anh thấy em đang lúi húi tìm gì đó nên định đến hỏi có phải cái này là của em ko thôi mà-anh ta rút từ trong túi ra chiếc vòng cổ của tôi.

Thấy nó, tôi mừng như bắt được vàng (thì nó là vàng còn gì?). Tôi nhảy dựng lên và ôm chầm lấy cổ Max cảm ơn rồi rít:

-Cảm ơn anh nhiều, nhiều lắm! Anh đúng là vị cứu tinh. Ko tìm thấy nó chắc em sẽ bị xử trảm mất.

-Sao? Cái sợi dây này lại quan trọng đến thế cơ à? Mà nó là của ai tặng em thế?-Max hỏi.

-Uh thì...-tôi buông anh ấy ra và ngập ngừng- à, là “của hồi môn” mẹ em cho để đi lấy chồng đấy-tôi đành phải nói dối (chính xác là tôi chỉ nói dối một nửa thôi vì nó đúng là của mẹ cho tôi mà).-mà anh tìm thấy nó ở đâu đấy?-tôi nhanh chóng chuyển sang đề tài khác.

-Ở trước cửa phòng em.-Max đáp.

-Thế sao ko đưa sớm? làm người ta tìm muốn chết-tôi trách.

-Anh đâu có biết nó là của em. Với lại từ lúc nhặt được nó đến giờ anh chẳng thấy mặt mũi em đâu cả, làm sao mà đưa?

-Hứ!-tôi nguýt dài và quay mặt bước đi.

-Nhưng mà, trông nó rất giống với nhẫn cưới. Em đeo trên cổ để làm gì chứ?-Max hỏi vọng theo.

Lời nói của Max làm tôi giật mình. Đúng là cặp nhẫn này rất giống nhẫn cưới. Nhưng cho đến tận bây giờ, chủ nhân của nó-là tôi và Jung Hoon cũng còn chưa biết được một chút gì về nó thì làm sao mà giải thích với anh ấy được đây?

-Anh phiền phức quá đi! Em thích như vậy đấy, mặc kệ em-tôi gắt nhẹ.

Nói xong, tôi chạy nhanh vào phòng để khỏi phải đối mặt với những câu hỏi thuộc dạng khó trả lời của anh ấy. Còn Max thì đứng nhìn tôi bằng con mắt ngơ ngác.

Max.

Cái con nhỏ này hôm nay bị làm sao vậy nhỉ? Tôi có hỏi điều gì ghê gớm đâu cơ chứ? Thế mà tự dưng lại nổi giận dưng dưng lên rồi bỏ về phòng như thế. Thật là... Nhưng thôi, nghĩ làm gì cho nặng đầu. Jen luôn là người kì lạ mà (>_

76. Chương 76

Vừa tan học là tôi lập tức chạy nhanh đến CLB Host của DB. Đến nơi thì cửa vẫn còn đóng im ỉm, chưa có một ai đến. Đứng chờ thêm 10 phút nữa thì mới thấy bóng dáng của Uno thấp thoáng ở phía xa, đang đi đến.

-Wow! Hôm nay Jen lại đến sớm nhất nhỉ? Mai chắc sẽ có bão lớn đổ bộ đây!-anh ta vừa thấy tôi đã buông ra 2 câu ko lấy gì làm hay ho.

-Anh đừng lo, bão ko hình thành được đâu vậy nên chuyện nó đổ bộ vào đất nước ta cũng sẽ ko xảy ra.-tôi vừa nói vừa lườm Uno.

-Sao lại thế? Rõ ràng em là người đến sớm nhất còn gì? Nhân chứng, vật chứng đầy đủ đây mà còn chối... huh?-Uno kéo dài từ cuối cùng ra và đưa mặt đến sát mặt tôi.

-Em đến đây ko phải là vì nóng lòng muốn làm, em đâu có nhiệt tình đến thế ?-tôi đẩy anh ta ra-Em đến là để...để...-nói đến đây thì tôi lại ko thể tiếp tục được nữa.

Ko thể khai ra sự thật với Uno là tôi phi như bay đến đây chỉ để gặp được Max, để tiếp tục nói rõ trắng đen mọi chuyện với anh ta (thật ra là tiếp tục cãi nhau). Như thế sẽ khiến cả Uno, Mic, Xiah và lẫn Hero thất vọng lắm. Vì làm thế khác nào nói thẳng ra rằng tôi ko phải đến đây vì họ mà là vì chính bản thân tôi.

-Thôi được rồi, em ko chịu thừa nhận cũng ko sao. Đến đây thế này là tốt rồi, vào đi! Làm việc cho tốt vào đây nhá!-Uno vừa nói vừa lôi tuốt tôi vào trong phòng...

Đã đến giờ đóng cửa CLB rồi mà vẫn chẳng thấy tăm hơi Max đâu. Anh ta có giận gì thì cũng phải đến làm việc chứ? Thật là một con người thiếu suy nghĩ, vô trách nhiệm. Bực mình quá đi mất!

Tôi về nhà trong tâm trạng hậm hực. Đến cả ăn cơm cũng mất ngon. Cái tên Max “già” này, về rồi xem, tiểu thư đây sẽ cho anh nếm mùi đau thương. Thế nhưng dường như anh ta nghe được lời đe dọa đó của tôi hay sao đấy cho nên mặc dù đã tối mịt rồi mà chẳng chịu về. Đã vậy 4 người kia lại tỏ ra khá thờ ơ trước sự mất tích của Max, họ vẫn ăn uống, đùa giỡn như thường.

Đồng hồ đã điểm 10h mà Max thì vẫn bật âm vô tín. Tôi hậm hực bước ra khỏi phòng, xuống dưới lầu.

-Này! Max giờ này vẫn chưa về, các anh ko lo hay sao hả?-tôi hỏi lớn.

-Lo gì chứ? Nó có phải là trẻ con lên 3 đâu mà sợ đi lạc mất?-Mic bình thản đáp.

-Nhưng lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?-tôi tiếp tục hỏi.

-Em yên tâm đi. Nghĩ xem, một thằng con trai cao lớn như nó thì ai mà dám động vào chứ?-Uno nói mà ko thèm nhìn tôi, ánh mắt cứ dán chặt vào cuốn truyện tranh.

-Nhưng ít ra anh ta cũng phải về nhà ngủ chứ?-tôi hết chịu đựng nổi nên gất lên.

-Ôi trời! Cần gì về nhà? Chỉ cần kiếm một em nào đó rồi thuê khách sạn, hưởng trọn một đêm vui vẻ ở đây, quá tuyệt!-Xiah vừa nói vừa nhắm mắt mơ màng.

-Anh chết đi-tôi quát lên và vợ lấy cuốn sách ở gần đấy ném về phía anh ta.

-Này! Anh chỉ đùa thôi mà, em làm gì mà phản ứng mạnh như thế?-Xiah chụp lấy quyển sách và nói.

-Như thế là nhẹ đấy. Cái tật nói nhăng nói cuội, có ngày cũng bị người ta đấm cho “phù mả”.-Mic lờ mắt nhìn Xiah.

- Ko chừng Max về nhà bố mẹ cậu ta rồi cũng nên. Em đừng lo. -Hero giờ mới chịu lên tiếng.

-Thế à!-tôi thở dài.

Hero đã nói thế thì chắc là đúng. Vậy nên tôi cũng yên tâm phần nào. Nhưng sao trong lòng vẫn cứ cảm thấy bất an thế nhỉ? Tại sao tôi lại lo lắng cho anh ta chứ? Con người đó chẳng phải lúc chiều đã xúc phạm tôi sao? Đúng thế, ko cần phải bận tâm về anh ta nữa. Đi ngủ thôi! Thế là tôi trèo lên giường.

Đang nằm mơ màng thì bỗng nhiên có một tiếng động phát ra từ dưới lầu làm tôi giật mình tỉnh giấc. Trong vòng 1s, trong đầu tôi đã hiện lên một câu hỏi : “chẳng lẽ có trộm?”. Dẫn do một hồi lâu, cuối cùng tôi cũng quyết định xuống dưới đó xem sao. Vớ lấy cái vợt bắt muỗi trên đường đi, tay tôi nắm chặt nó như thể sợ nó mọc cánh bay mất. Toàn thân đầm mồ hôi, tôi run run bước từng bước một cách nhẹ nhàng. Hệ thống đèn ngủ của toàn bộ căn nhà vừa mới bị cháy ngày hôm qua, chưa kịp thay nên cả căn nhà cứ tối om, đã vậy lúc này vội quá nên ko đeo kính, bây giờ thì một đũa cận 2.5 diopter như tôi hoàn toàn ko thấy gì. Còn công tắc đèn chính thì lại nằm ngay cửa ra vào nên dù muốn dù ko thì tôi cũng phải mò mẫm xuống dưới lầu để bật nó lên.

Đang đi ngon trớn thì bỗng nhiên tôi va phải vào một ai đó khiến cả tôi và người đó đều ngã lăn quay xuống dưới sàn. Ko lẽ lại là tên trộm đó? Tôi nhanh chóng lấy cái vợt bắt muỗi đánh liên tiếp vào hắn.

-Đau quá! dừng lại!-trong bóng tối, người bị tôi đánh la lên oai oái.

-Cái gì? Max?-tôi nhận ra giọng nói quen thuộc ấy nhưng vẫn hỏi lại.

Ko một tiếng đáp trả, cả căn nhà lại chìm vào trong yên ắng. Tôi nhanh chóng chạy đến bật công tắc đèn. Nhìn lại thì thấy người đang nằm trên sàn nhà đúng là Max thật. Nhưng sao anh ta lại nằm bất động thế kia? Ko lẽ tôi mạnh tay đến thế sao? Ôi trời ơi!

Tôi tiến đến gần, người anh ta bốc mùi rượu nồng nặc. Thì ra là vì say nên mới nằm chết giấc ở đó chứ ko phải là vì bị tôi đánh. Thật là hết sống nổi với tên này!

-Nè! Dậy đi! lên trên phòng mà ngủ, sao lại nằm dưới sàn thế này? -tôi gọi lớn và lay lay người anh ta.

Thế nhưng chẳng có tác dụng gì, Max vẫn cứ nằm yên như thế. Một đũa như tôi thì chẳng thể nào mà công được anh ta lên phòng, nhưng cứ để mặc anh ta nằm thế này thì ko yên tâm. đành phải lên gọi mấy người kia. Thế nhưng đến phòng Hero thì anh ấy lại khóa cửa mất tiêu, vào phòng Uno thì vừa mới khê gọi đã bị anh ta cho xơi ngay...một chưởng, ngã phịch xuống dưới sàn.

-Ta là siêu nhân đây! Người chết đi tên yêu quái kia-anh ta vừa hét lớn vừa hươ tay (mặc dù mắt thì vẫn nhắm).

Ôi Chúa ơi! Tên này bao nhiêu tuổi rồi mà lại nhí nhánh đến thế nhỉ? Nằm mơ mình là siêu nhân cơ đấy. Thật chẳng thể trông mong gì ở người này.

Tôi lắc đầu ngán ngẩm, ngồi dậy và bước ra khỏi phòng Uno. Đến phòng Mic, trời thì nóng như thiêu như đốt, vậy mà anh ta lại đắp chăn kín mít. Tôi cũng chẳng biết đâu là đầu và đâu là chân nữa thế nên cứ...mò mẫm “lụi”. Nhưng loay hoay một lúc mà vẫn ko thể kéo được anh ta ra khỏi cái chăn. Bực mình quá nên tôi bỏ sang phòng Xiah.

Lần trước, lúc anh ta ốm, tôi cũng đã vào phòng này và cũng đã phải bắt đắc dĩ nằm ngủ chung với anh ta rồi. Tuy chuyện đó ko phải do Xiah cố ý nhưng ai đảm bảo cái tật xấu hễ đang ngủ mà có ai đến gọi thì lại kéo người đó xuống nằm chung với mình của anh ta lần này sẽ ko tái phát? Mà tôi thì lại ko muốn chuyện đó xảy ra thêm bất cứ lần nào nữa. Tôi bất chợt rùng mình khi nhớ lại chuyện đó. Thế là đành phải ngâm ngùi bước ra ngoài lại.

Thôi thì ko kéo Max được lên phòng thì cho anh ta nằm trên sofa chắc cũng ko sao. Nghĩ vậy nên tôi đi xuống lầu lại một lần nữa và cố gắng hết sức để đỡ anh ta lên. Người gì mà nặng chết được! Khi đã đến gần cái ghế sofa, tôi bất ngờ bị mất thăng bằng và thế là ngã xuống. Quan trọng hơn nữa là bị... Max đè lên người. Cũng may là hiện giờ cả hai chúng tôi đều đang nằm trên ghế sofa chứ nếu ko thì đã về đoàn tụ với ông bà sớm rồi. Đang loay hoay tìm cách kéo anh ta ra khỏi người và để thoát khỏi cái tình huống dở

dở ương ương này thì đột nhiên Max nói gì đó, hình như là nói mớ nhưng tôi vẫn cứ im lặng để nghe xem anh ta nói gì.

-Em là người xấu xa nhất trần gian. Sao em lại có thể nói ra những lời đó hả? Anh ghét em, Jen! Anh rất ghét em.

Gì chứ? Ngay đến cả trong mơ mà anh ta cũng vẫn nghĩ xấu về tôi. Tôi khiến anh ta ghét đến thế sao? Tôi đã làm gì đâu cơ chứ? Bực mình chết được!

Tôi thẳng chân đạp anh ta lăn quay xuống dưới đất, sau đó bỏ đi.

-Trong lòng em ko có anh sao Jen? Anh ko là gì của em thật sao?-anh ta lại tiếp tục nói. Một giọt nước từ khóe mắt Max chảy ra, rơi xuống đất, vỡ tan.

Tôi đứng tròn mắt nhìn Max. Lúc ấy, tôi thấy trong lòng mình có một cảm xúc gì đó rất lạ dâng lên. Đắn đo một lúc lâu, cuối cùng tôi quyết định kéo Max lên ghế sofa (lại kéo), sau đó đem gối và chăn của tôi xuống cho anh ta. Tối hôm ấy tôi trần trọc mãi mà ko tài nào ngủ được. Cả câu nói lẫn hình ảnh Max khóc cứ ám ảnh tôi. Tại sao anh ta lại như thế chứ? Thà rằng cứ mắng tôi, to tiếng với tôi như trước có phải là tốt hơn ko? Tại sao lại chảy nước mắt? Từ giờ làm sao tôi đối mặt được với anh ta đây? Ai đó làm ơn nói cho tôi biết tôi phải làm thế nào bây giờ?...

77. Chương 77

Max.

Một tia nắng chiếu vào mắt khiến tôi ko thể nào mà ngủ tiếp được, đành phải mở mắt ra và ngồi dậy. Đau đầu kinh khủng, chắc tại hôm qua uống nhiều rượu quá đây mà. Nhìn quanh, thì ra đây là nhà mình hả? Tôi cứ tưởng hôm qua mình nằm ngủ ở cái xó đường nào rồi chứ, ko ngờ lại mò về được tận nhà cơ đấy. Mà lại còn biết lấy chăn, gối và leo lên ghế sofa nằm nữa chứ, thật tôi phục tôi quá đi mất! (chảnh thấy sợ).

Đang ngồi thì bất chợt trong đầu tôi lại hiện ra hình ảnh tôi và Jen cùng nằm trên cái ghế sofa này. Gì thế này? Tôi vẫn còn mơ sao? Chưa tỉnh ngủ hẳn sao? Tôi lắc lắc đầu mấy cái cho tỉnh. Ko đúng, hình như đó là thật chứ ko phải mơ, hình ảnh sống động lắm mà. Ôi trời đất ơi! Bây giờ ngay đến cả đầu là mơ và đầu là thật tôi cũng chẳng thể phân biệt nổi nữa.

Nhìn kĩ thì tôi bỗng giật mình, đây ko phải chăn, gối của tôi mà là của Jen. Nếu vậy thì đúng là chuyện đó có thật rồi? Thôi chết! hôm qua say quá, ko biết tôi có nói gì quá đáng với cô ấy ko nữa.

Cạch...cạch...cạch...âm thanh từ dưới bếp vọng lên, nghe như có ai đang nấu cái gì ấy. Nhìn đồng hồ, đã là 9h30 rồi. Lạ thật, theo như tôi nhớ thì hình như hôm nay chỉ có mỗi khoa tôi là được nghỉ thôi còn Micky và 3 người kia vẫn phải đi học mà. Vậy thì ai đang ở dưới bếp chứ?

Nhanh chóng bước xuống, người đang đứng trước mặt tôi là Jen.

-Dậy rồi sao? Có đói ko?-cô ấy nhẹ nhàng hỏi nhưng mắt thì vẫn ko thèm nhìn tôi lấy một cái.

-Uh, đói lắm, đói cồn cào lun đây nè-tôi vừa nhăn mặt vừa đưa tay xoa xoa cái bụng.

-Uống cho lắm vào, ko xót ruột mới lạ.-cô ấy quay ra lườm tôi- đây! Uống đi cho nó giải rượu.-Jen đưa cho tôi một bát canh.

-Cái này...là em nấu hả?-tôi nhìn cô ấy ngập ngừng hỏi.

-Chứ ai vào đây?-cô ấy đáp.

Ko hiểu sao khi nghe câu ấy tôi lại thấy mát lòng mát dạ kinh khủng. Mọi sự tức giận hôm qua biến đâu mất hết. Thì ra cô ấy vẫn lo lắng cho tôi lắm. Tôi ăn mà mặt mày cứ hí hửng và cười liên tục. Bất chợt, ánh mắt tôi lại một lần nữa chạm phải chiếc nhẫn trên cổ Jen. Cái con nhỏ này, tại sao lại vẫn còn đeo nó

cơ chứ? Đã biết tôi ko thích thì phải tháo nó ra rồi vứt đi thật xa mới phải. Giờ ngồi nhớ lại những lời mà Jen đã nói với tôi hôm qua tự dừng lại thấy tức kinh khủng. Tôi thôi ko ăn nữa mà tiến đến gần Jen với một âm mưu “đen tối”...À mà ko, chưa đến độ “đen tối”, chỉ mới là “ko trong sáng” một chút thôi. Đúng lúc cô ấy đang nấu ăn, ko đề phòng. Tôi nhanh chóng lấy tay gỡ sợi dây đeo cổ của cô ấy ra.

-Nè! Anh làm gì vậy hả? có bỏ tay ra ngay ko?-Jen la lên oai oái và vùng vẫy.

-Yên xem nào, anh phải tháo cái chiếc nhẫn này xuống, anh ko cho phép em đeo nó-miệng tôi nói, còn tay thì vẫn cứ tiếp tục làm công việc của mình.

“Jenny ơi! Có Moon gọi đến này, bắt máy đi! Jenny ơi!”-đột nhiên từ đâu phát ra cái giọng nói “nhào còn hơn cháo” khiến tôi giật mình, tay rút ra khỏi cổ Jen.

-Ha...ha...ha-Jen ôm bụng cười- tiếng chuông điện thoại mà cũng làm anh sợ đến tái xanh mặt mũi thế hả?-cô ấy vừa nói vừa rút trong túi ra chiếc mobile- Alô! Moon hả! Có chuyện gì...-cô ấy bật nắp chiếc điện thoại và bắt đầu nói.

Trời ơi! Mất mặt quá đi! Đường đường là một... đáng nam nhi đại trượng phu mà lại bị tiếng chuông điện thoại làm cho hồn bay phách lạc. Nhưng mà cái con nhỏ này cũng thật là...bộ hết chuyện chơi rồi hay sao mà lại chọn cái kiểu chuông khiếp thế ko biết. Con gái gì mà...

Tôi định bỏ đi nhưng lại bị Jen kéo giật lại.

-Gì đấy?-tôi hỏi.

-Anh ra mở khóa cửa giùm em!-cô ấy vừa nói vừa dứt chiếc điện thoại lại vào trong túi quần.

-Sao lại thế? Ai đến hả?-tôi ngạc nhiên hỏi lại

-Bạn em, Moon Geun Young! Cùng lớp với mình đó.

-Cái con bé dễ thương ở Mỹ chuyển về đúng ko?-tôi hỏi lại.

-Dễ thương gì chứ!-Jen gắt lên- Thấy con gái là mắt cứ sáng lên, bực mình!-cô ấy lườm tôi bằng ánh mắt sắc như dao cạo.

-Ôi! Giật cả mình. Tự dừng lại hét toáng lên là thế nào? Anh có nói gì sai đâu chứ?-tôi cũng gắt lên.

-Thôi anh đi nhanh giùm cho, nhiều chuyện quá-cô ấy đẩy tôi ra ngoài.

Cái con nhỏ này, tại sao lúc nào cũng kiếm cớ gây chuyện với tôi nhỉ? Tôi thì lúc nào cũng luôn muốn sống trong hòa bình, vậy mà cô ta lại như thế đấy.Ko thể nào chịu nổi.

Tôi bước đến chiếc máy đặt ở ngoài phòng khách, ấn một hàng số dài để mở khóa và ấn nút “open” để mở cửa cổng. Nói là cổng nhưng thực ra nó cách ngôi nhà của chúng tôi đến tận mấy trăm mét.Và xung quanh đó thì hệ thống bảo vệ an ninh rất nghiêm ngặt để đề phòng có kẻ đột nhập. Khu chúng tôi ở tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.Để giải mã, mở khóa và vào được bên trong thì chỉ có 7người. Tôi, Hero, Micky, Uno, Max, Jen và anh Vincent-người quản lý của chúng tôi. À! Mà hình như còn 1 người nữa thì phải nhưng chắc cô ta sẽ chẳng bao giờ đến đây nữa đâu, nên ko tính. Còn những người khác muốn vào thì phải do một trong số 7 người chúng tôi dẫn vào. Cái ngày mà Jen lạc đường và vô tình vào được nhà chúng tôi là do hôm ấy hệ thống máy móc bị hỏng hóc ở đâu đó nên cô ấy có thể vào một cách tự do, ko bị bất cứ cái gì ngăn cản. Giờ nghĩ lại, tôi lại thấy cảm ơn hệ thống bảo vệ ấy ghê! Nếu hôm ấy nó ko hỏng thì giờ này chắc chúng tôi cũng chẳng biết nhau nữa ấy chứ.

-Ủa? Mà sao Geun Young lại biết Jen ở đây mà đến tìm?- Đang miên man “hồi tưởng” lại quá khứ thì đột nhiên tôi giật mình.

Chẳng phải Jen bảo là phải giữ bí mật với mọi người sao? Người gì mà...nói một đằng lại làm một nẻo, thật hết biết.

-Chào lớp trưởng!-một giọng nữ vang lên sau lưng tôi.

-Ồ! Chào-tôi quay người lại và cười đáp trả.

-Jen đâu?-cô ấy hỏi tiếp.

-Trong đó-tôi chỉ tay về phía bếp.

-VẬY...tôi vào nhé!-cô ấy nói xong lập tức chạy vào trong.

Tôi cũng bước đi, định sẽ lên phòng làm vài cái thí nghiệm chơi cho vui thì bỗng nhiên nghe loáng thoáng cái tên : Kim Jung Hoon. Thế là tôi quyết định nấp vào một chỗ thật kín đáo và nghe xem Jen với con nhỏ kia nói gì...

-Jenny! Cậu có nghĩ là anh Jung Hoon đã có người khác rồi ko?-Moon hỏi.

-sao tự dưng lại hỏi thế? Chắc là ko có đâu-tôi lắc đầu đáp.

-VẬY tại sao tôi đã về đây được gần 1 năm rồi mà anh ấy vẫn cứ thế? Lạnh lùng, xa cách, tình cảm của chúng tôi vẫn cứ giậm chân tại chỗ, chẳng tiến thêm được bước nào.-cô ấy phụng phịu nói.

-VẬY sao? Tôi thấy anh ấy vẫn quan tâm và lo lắng cho cậu lắm mà!

-Nhưng như vậy chẳng khác gì hồi ở Mỹ cả.Tôi ko thích thế! Nói cậu đừng giận, nhưng tôi thấy anh ấy quan tâm đến cậu còn hơn tôi nữa ấy chứ.

-Này! So sánh cái kiểu gì thế hả? Tôi là em gái anh ấy thì đương nhiên anh ấy phải thương hơn rồi.-tôi giãy nảy.

-Thôi đi nàng! Phải để Jung Hoon cưới vợ nữa chứ, ko lẽ cứ bắt anh ấy ở suốt đời bên cậu sao?Anh ấy mà cứ giành hết tình cảm cho em gái như thế, tôi đảm bảo chẳng có đứa con gái nào đủ can đảm để yêu anh ấy đâu. Ngay đến cả tôi đây mà đôi lúc còn cảm thấy ganh tỵ với cậu nữa ấy chứ.-Moon nói bằng giọng giận dỗi.

-Chắc-tôi tặc lưỡi-Thì anh ấy hồi nào đến giờ vẫn thế, cậu còn lạ gì? Trông thì to lớn thế thôi chứ thực ra thì chẳng biết gì về con gái, về yêu đương cả. Mà nói thật, tôi cũng chẳng sung sướng gì đâu! Một phần cũng sợ anh ấy bị “ế” vợ, phần còn lại thì cảm thấy ko được tự do cho lắm. Ai đời lớn to đầu thế này rồi mà còn bị anh trai kèm cặp sát ngay bên cạnh. Mà nhất là hễ có thằng con trai nào đến gần tôi là anh ấy lại găm giữ, khiến cho người ta phải bỏ đi. Tôi sợ mình cũng sẽ bị “ế” theo anh ấy luôn ấy chứ.-tôi nói bằng giọng đau khổ.

-Uh thì thế-cô ấy buồn rầu đáp- mà nè! Hay là tôi tỏ tình với anh ấy nhỉ?

-Có vẻ hay đấy! hay là cứ làm thử đi, biết đâu lại có kết quả thì sao?-tôi hí hửng đáp.

-Nhưng...nhờ anh ấy từ chối thì sao? Tuy là anh ấy chưa yêu ai... -Moon bỏ dờ câu nói.

-Trời đất ơi! Ông Jung Hoon đã nhút nhát vậy rồi, lại thêm cậu như vậy nữa thì làm sao mà thành chuyện được? Cậu cứ tấn công tới tấp, dồn dập cho tôi, đảm bảo anh ấy dù muốn dù ko cũng sẽ bị hạ gục à xem.-tôi trấn an Moon.

-Thôi được rồi, cứ tỏ tình đi rồi tính sau vậy.-Moon thở dài- Tối chủ nhật tuần sau, đúng 7h, tại nhà hàng Angella, cậu nhớ đến đấy-cô ấy dặn dò.

-Ko phải chứ? Cậu tỏ tình lại kéo tôi đi theo làm gì? định biến tôi thành kẻ dư thừa sao?-tôi nhăn nhó.

-Nhưng có cậu, tôi cảm thấy vững tâm hơn.Với lại dù sao anh Jung Hoon vẫn rất nghe lời cậu mà, có gì thì cậu nói thêm vào vài câu giúp tôi.

-Lộ đuôi chuột rồi nhá nàng! Thì ra đến đây là để mua chuộc tôi hả? Ghê thật, đã tính kĩ từ trước rồi mà còn đến đây giả vờ than thở.-tôi lấy tay dí dí vào trán cô ấy.

-Ko phải mua chuộc mà là nhờ giúp đỡ.-Moon chối.

-Thôi được rồi! Tôi sẽ nói phụ vào cho.Nhưng nói trước, ko được thì thôi nhá. Ông Jung Hoon nhà ta đôi lúc cũng dễ sợ lắm, nhờ ông giận thì toi.-tôi vừa nói vừa rùng mình.

-Yeah! Thanks you. “Người” đúng là bạn tốt của ta đấy Jenny ạ!-Moon ôm chăm lấy tôi.

-Thôi, về mà lo chuẩn bị cho tốt vào.Ko cần nịnh tôi đâu-tôi đẩy cô ấy ra.

-Vậy thì tôi về đây. Nhớ 7h tối chủ nhật tuần sau đó nhe. Bye.

Nói rồi cô ấy chạy nhanh ra cửa và biến mất hút. Tự dưng trong lòng tôi lại cảm thấy hồi hộp kinh khủng. Tôi cũng như Moon đều rất muốn biết câu trả lời của anh Jung Hoon. Hy vọng là hai người sẽ thành một đôi, lúc đó thì người vui nhất là tôi...

Geun Young đã về một lúc lâu rồi mà tôi vẫn chưa thể nào định thần lại được. Ko ngờ con bé này lại yêu ông thầy Jung Hoon. Và bất ngờ hơn là chuyện ông ta với Jen là hai anh em. Ko biết là nên vui hay nên buồn trước cái tin này nữa. Vậy hóa ra từ hôm qua đến h, tôi lại đi ghen với anh trai của cô ấy? Thảo nào cô ấy giận đến thế. Thê thảm rồi!

Mà tôi tại sao lại thế này kia chứ? Hôm qua, khi nghĩ đến việc Jen và thầy Jung Hoon là một đôi tự dưng trong lòng tôi lại cảm thấy tức giận ghê gớm. Ngay lúc đó tôi chỉ muốn làm một cái gì đó để khiến thầy Jung Hoon biến mất mãi mãi. Và một ý nghĩ... ko được bình thường cho lắm bỗng dưng xuất hiện trong đầu tôi. Tôi ước gì mình có thể biến Jen thành một... viên kẹo thật đẹp. Vì như thế tôi sẽ có thể giấu cô ấy vào trong túi của mình, để cô ấy mãi mãi ở bên tôi, để bất cứ khi nào tôi cũng đều ngắm được Jen. Và nhất là, ko một ai có thể cướp mất cô ấy từ tay của tôi.

Rồi sau đó, khi nghe được những lời của Jen, tôi lại thấy buồn hơn bao giờ hết. Trái tim tôi như bị ai đó bóp chặt, đau đớn vô cùng. Ko còn cách nào khác, tôi đành phải uống rượu để có thể quên đi được những cảm giác ấy. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi tìm đến rượu. Người ta thường bảo “uống rượu giải sầu” nhưng tất cả đều là dối trá hết. Càng uống tôi lại càng cảm thấy đau buồn hơn. Xem ra nếu có chuyện buồn thì...ăn vẫn là cách giải tỏa tốt nhất...

-Max? anh làm gì ở đây hả? anh nghe lén chuyện của em sao?-giọng Jen bất ngờ vang lên bên tai.

-Hả? À! Ko có-tôi giật mình quay lại và lắc đầu lia lịa- anh chỉ là...chỉ là...vô tình nghe được thôi.-tôi ấp úng đáp.

-Ôi trời ơi! Em đến ko sống nổi vì anh mất! trên đời này sao lại có người xấu xa đến thế hả trời?-cô ấy giậm chân thành thịch xuống sàn.

-Này! Jung Hoon...thầy ấy là...là anh trai em hả?-tôi ko thềm đếm x** gì đến thái độ ấy của Jen, ngập ngừng hỏi.

-Tai anh hay là cái đầu anh có vấn đề hả? Nãy giờ nghe hết câu chuyện của người ta mà giờ còn hỏi sao?-cô ấy gắt nhẹ.

-Thế tại sao hôm qua em ko nói?-tôi nhăn nhó.

-Nói làm sao được? định mở miệng thì anh đã chặn họng ngay từ đời nào rồi.

-Vậy còn cả 1 năm trời nay, em cũng đâu có chịu hé lời nào về mối quan hệ giữa em với thầy ấy đâu chứ?

-Nói ra thì ích lợi gì nào? Chỉ càng khiến em và anh ấy khó làm việc hơn mà thôi. Nếu có gì xảy ra thì người khác lại bảo anh ấy thiên vị em, còn em thì lại bị nói là ỷ có anh trai làm thầy thì muốn làm gì cũng được. Khó chịu lắm.-Jen khẽ nhăn mặt.

-Nói cũng đúng-tôi gật gù- Ủa? Nhưng rõ ràng hôm qua em đâu có phủ nhận chuyện hai người là một đôi đâu?-tôi nhìn Jen bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Thì lúc ấy em giận cho nên mới nói thế. Tất cả đều là nói dối hết, anh đừng bận tâm.-cô ấy phẩy tay.

-Thật hả? tất tần tật những lời nói của em đều ko đúng sự thật hết, phải vậy ko?-tôi hí hửng hỏi lại.

-Uh-Jen gật đầu.

Hớ hớ! nói vậy có nghĩa là cái câu : “đối với tôi anh ko là gì cả” của Jen hôm qua ko tính. Nếu vậy thì chắc là trong lòng cô ấy tôi cũng chiếm một phần ko nhỏ. Nghĩ vậy nên tôi vui sướng một cách tột độ, chỉ muốn nhảy cẫng lên và gào thét cho tất cả mọi người trên thế giới này biết rằng tôi cũng là một người rất quan trọng đối với Jen.

Trong niềm vui ấy, tôi ko còn là chính mình nữa. Tôi chồm tới ôm ghì Jen vào lòng. Nhưng rồi dường như đã sực tỉnh, tôi vội buông cô ấy ra.

-E hèm!...Thôi anh lên phòng đây!-tôi cố kiềm chế cảm xúc của mình lại và nói bằng một giọng bình thường nhất có thể.

Nói rồi tôi bước lên lầu với một tâm trạng phấn khởi kinh khủng. Cả người cứ lâng lâng như là đang bay vậy. Hay quá rồi! cô ấy ko phải là người yêu của Jung Hoon. Tự dưng giờ tôi lại thấy “yêu” ông thầy của mình dễ sợ. Từ nay phải đối xử lễ phép và lịch sự với ông ấy mới được. Dù gì thì sau này chúng tôi cũng sẽ là người một nhà cả mà.

78. Chương 78

Chuyện hiểu lầm giữa tôi và Max đã được giải quyết êm đẹp. Trước đây, mỗi khi gặp Jung Hoon, Max đều tỏ ra rất bất mãn, nhưng giờ thì lại vui vẻ và rất lễ phép với anh ấy. Thật chẳng thể hiểu được anh ta nữa.

Hết gặp rắc rối với Max, giờ lại xuất hiện thêm một nhân vật mới khiến tôi vô cùng khổ sở, đó là Kim Hyung Soo. Người mà lần trước, suýt nữa thì tôi bị cậu ta “hành hung”. Đạo này ngày nào cậu ta cũng đến trường tìm tôi, lẻo đẻo theo tôi khiến ấy đứa con gái trong trường lại được dịp bàn tán, còn 5 ông DB lại được dịp bắt bẻ, hời hợt tôi.

Cậu ta nhỏ hơn tôi 1 tuổi, đang học cấp 3. Và hình như là cũng là một diễn viên nổi tiếng với nghệ danh là Lee Wan.

Hôm nay, tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao vừa vang lên là cái mặt cậu ta lại xuất hiện ngay trước cửa phòng học. Đã vậy Song ở bên cạnh còn chêm vào khiến tôi tức điên lên:

-Này! Cậu giỏi thật đấy, dụ dỗ được toàn là những anh đẹp trai, nổi tiếng ko thôi. Giờ lại còn “câu” được một thằng bé học cấp 3 nữa cơ đấy.

-Cậu im đi cho tôi nhờ-tôi gắt lên.

Quay sang nhìn Max, mặt anh ta đỏ phừng phừng và đang trừng mắt nhìn Lee Wan. Còn cậu ta thì chẳng hề biết gì, cứ cười toe toét và vẫy tay gọi tôi liên tục. Cứ để như thế này tôi sợ Max sẽ làm thịt cậu ta mất. Thế nên mặc dù rất ko muốn nhưng tôi cũng đành bước ra và kéo cậu ta đi đến chỗ khác.

-Sao cậu rảnh thế hả? học ko lo học cứ chạy đến trường tôi làm gì?-tôi nhăn nhó hỏi.

-Em đến để ôn thi mà. Năm nay em sẽ thi vào trường này và sẽ thi vào khoa của chị luôn đó-cậu ta hí hửng khoe.

Cậu ta đã nói thế thì tôi còn biết nói gì nữa đây? thật hết cách. Thôi thì cứ để cậu ta bị 5 người DB “xử” một lần cho biết mùi lợi hại. Lần trước Nam Min đã bị bọn họ “cảnh cáo”, anh ta shock đến nỗi phải vào nhập viện 1 tháng trời. Bây giờ, mỗi lần nhìn thấy tôi thì anh ta lại chạy dài.

-Nè! Chị ăn đi-Lee Wan chìa ra cho tôi một đồng bánh kẹo.

-Tôi đã nói rồi, tôi ko thích đồ ngọt. Vậy mà sao ngày nào cũng cứ đem bánh kẹo đến thế hả?-tôi gắt .

-Chị phải ăn đi thì mới học được chứ? Em thấy đạo này chị ốm đi đấy.

-Cậu phiền quá đi! Vì bị cậu “ám” nên tôi mới ốm thế này đấy. Cậu cứ biến mất đi thử xem, tôi lại mập lên liền-tôi tuôn ra một tràng.

-Thế sao? Nhưng em lại ko thể xa chị được, làm thế nào bây giờ nhỉ?-cậu ta có vẻ trầm tư suy nghĩ.

Hồi nào đến h tôi chưa gặp ai mặt dày như cậu ta. Đã nói đến thế rồi mà vẫn ko chịu biến giùm cho. Uno chắc phải gọi cậu ta là “sư tổ” trong việc bám dính theo người khác.

Bất chợt cậu ta chồm tới ôm chầm lấy tôi và nói:

-Nếu chị ko ăn thì em sẽ cứ ôm chị thế này đấy! Chị thích em ôm hơn hay là thích ăn bánh kẹo hơn?

-Thôi được rồi, tôi sẽ ăn, cậu bỏ tôi ra đi-tôi xuống giọng năn nỉ.

-Vậy có phải ngoan ko nào? Từ nay về sau đừng có bắt em phải dùng những chiêu độc nữa đấy.-Lee Wan vừa nói vừa cười một cách nham nhở.

Reng...eng....-tiếng chuông bắt ngờ vang lên.

-Vào lớp rồi, tôi phải đi đây-tôi nói nhanh và vừa dứt lời là lập tức bỏ chạy ngay khỏi chỗ đó.

Thật là ác mộng mà! Tại sao từ khi về HQ tôi cứ phải gặp toàn những tên con trai khó ưa thế này cơ chứ? Kiểu này chắc phải đi kiếm lá bùa về đeo quá!

Tôi bước vào lớp, trên tay vẫn còn cầm một đồng bánh kẹo của Lee Wan. Moon và Song thấy vậy lập tức xin xỏ:

-Này! Cậu ko ăn đồ ngọt thì cho hai tụi tôi đi nhá!

-Uh, ăn hết đi-tôi đưa hết cho bọn nó.

-Công nhận cái thằng nhóc này mua đồ ăn ngon thật đấy-Moon vừa ăn vừa khen.

-Jenny! Sau này thằng nhóc đó có đưa cái gì thì cậu cứ nhận hết đi, ko ăn thì đem về đây bọn tôi giải quyết giùm cho.-Song hòa vào.

-Cậu im lặng và ăn đi-tôi bóc vài viên kẹo và nhét vào mồm Song để bịt miệng nó lại.

Chưa chịu để yên cho tôi, Max quay sang hỏi:

-Đi đâu nãy h thế hả?

-Đi giải quyết cậu ta-tôi đáp

-Thế đã giải quyết xong chưa?

-Chưa! Cậu ta cứng đầu khó bảo quá.-tôi lắc đầu ra vẻ chán nản.

-Vậy thì để bọn anh giải quyết giùm cho-Max đề nghị.

-Thôi...ko cần đâu-tôi xua tay- để em tự làm cũng được.

Nói thì nói vậy thôi nhưng nếu để 1 “thằng bé” như cậu ta phải đối mặt với 5 “ông cụ” này thì tôi ko nỡ. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cậu ta cũng ko đến nỗi, suy cho cùng là cũng vì tôi. Thế nên phải nói làm sao cho khéo để cậu ta có thể bỏ đi, ko ngày trở lại nhưng lại ko làm tổn thương cậu ta. Khó đây!

Hình như câu từ chối của tôi làm Max phật lòng hay sao ấy.Anh ta liếc tôi một cái rồi bỏ đi ra ngoài. Tôi cũng lập tức chạy theo. Anh ta mà giận thì phiền lắm! Max ngồi xuống một cái ghế đá và bắt đầu đọc sách, chẳng thèm để ý đến sự có mặt của tôi.Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh anh ta, kéo nhẹ tay áo Max và hỏi nhỏ:

-Giận hả?

-Ko-anh ta đáp ngắn gọn.

-Ko giận mà như thế ấy-tôi bĩu môi- này! Ăn kẹo ko?-tôi chìa ra cho anh ta mấy viên kẹo lúc nãy của Lee Wan.

-Ko ăn, ko ăn, ko ăn! Kẹo của thằng đó thì có chết cũng ko ăn.-anh ta hét toáng lên.

-Ôi giật cả mình! Ko ăn thì thôi, làm gì mà lại la lối om sòm lên như thế?-tôi gắt.

Vừa lúc đó, chiếc điện thoại trong người tôi rung lên bần bật, bản nhạc “Yesterday” vang lên. Là anh Jung Hoon gọi.

-Alô! Có chuyện gì vậy ạ?-tôi nhấc máy và hỏi

-Em đang ở đâu đấy?

-Ồ...trong lớp-tôi đành nói dối.

-Em quên kế hoạch của chúng ta rồi à? Ra đây mau đi!

-Nhưng đang trong giờ học mà?

-Hôm nay tiết ấy trống, ko có ai dạy đâu. À! mà trước khi đi nhớ nhắc Max quản lý lớp cho tốt đấy.-anh ấy dặn dò.

Nói rồi Jung Hoon cúp máy cái rụp. Tôi cũng nhanh chóng đứng dậy và bước đi. Đột nhiên vạt áo tôi bị Max kéo lại. Tôi quay sang gỡ ra và ko quên khuyến mãi thêm một câu mắng mỏ:

-Anh bỏ ra! Giữa ban ngày ban mặt mà náu áo người khác vậy hả?

-lại đi đâu nữa đấy? ko vào lớp sao?-Max hỏi.

-Hôm nay tiết ấy trống. Anh Jung Hoon, à ko, thầy Jung Hoon bảo anh quản lý lớp cho tốt vào. Em đi đây!

Nói rồi tôi co giò lên chạy đến chỗ hẹn. Và tất nhiên trên đường đi ko quên gọi cho Bi. Bằng một giọng hốt hoảng nhất có thể, tôi giả vờ thông báo với anh ấy rằng Song Hye Kyo đang bị thương nặng và bảo anh ấy phải đến đây gấp. Và ko nằm ngoài dự kiến của tôi với Jung Hoon, Bi đã bị cho vào trường.

Tôi hí hửng chạy đến chỗ hẹn. Đến nơi thì thấy Jung Hoon và Moon đã có mặt ở đó từ khi nào.

-Này! Cậu đã gọi cho anh Bi chưa?-Moon vừa thấy tôi là hỏi liền.

-Rồi. Còn cậu, ra đây ko bị Song nghi ngờ đấy chứ?-tôi cũng hỏi lại.

-Tất nhiên.Tôi bảo với cậu ta là đi WC mà!-cậu ta cười cười.

Chúng tôi đứng chờ khoảng 15 phút thì từ xa, bóng dáng Bi đã thấp thoáng và đúng lúc đó, từ trong cổng trường Kyo cũng xuất hiện. Hai người này ghê thật! ko hẹn mà lại đến cùng một lúc cơ đấy. Dường như ko hề để ý thấy 3 người chúng tôi đang đứng gần đấy, Bi và Kyo vừa nhìn thấy nhau là ngay lập tức lao vào nhau, hỏi han đủ thứ:

-Anh ko sao đấy chứ? Anh bị thương ở đâu?-Kyo lên tiếng trước.

-Ko, anh ko sao. Còn em? Bị thương có nặng lắm ko? Có đau ko?-Bi cũng hỏi bằng giọng hốt hoảng ko kém.

-Anh nói gì thế hả? em có bị thương gì đâu?-Kyo tròn mắt nhìn Bi.

-Anh cũng vậy, đâu có bị thương-Bi cũng lắc đầu.

-Gi? sao kì vậy? rõ ràng lúc nãy thầy Jung Hoon gọi cho em nói là...-Song ngơ ngác nhìn Bi

-Ha...ha...ha...- tôi, Moon và Jung Hoon ko thể nào nhịn nổi nữa nên cả 3 ôm bụng cười sặc sụa.

Đến lúc này hai “ông-bà” Bi-Kyo mới nhìn thấy chúng tôi và dường như họ cũng đã hiểu ra hết mọi chuyện.

-Thì ra là các người giả trò-Kyo hét lên.

-Jenny! Em dám lừa dối anh hai thế đấy hả? -Bi trợn mắt nhìn tôi.

-Ai bảo hai người ko chịu thừa nhận chứ? Thân nhau đến thế thì phải nói ọi người biết chứ? Sao lại giấu?-tôi thần nhiên đáp.

-Còn có cả cậu nữa hả Jung Hoon? Cậu lớn rồi mà còn tiếp tay cho bọn nó nữa hả?-Bi quay sang trách Jung Hoon.

-Thầy, em ko ngờ đấy. Thầy sao lại...-Kyo cũng hùa vào.

-Đừng kêu tôi là thầy. Từ giờ phải gọi tôi là “em chồng” mới đúng-Jung Hoon bỏ ngoài tai mấy câu trách móc đó, vừa cười vừa nói....

Ở đằng xa, cuộc nói chuyện của chúng tôi đã bị một người nghe thấy tất cả. Người ấy ko ai xa lạ, chính là Micky.

Trời ơi! Tôi có nghe nhầm ko vậy? Bi là anh trai của Jen? Mọi chuyện là sao đây? Vậy ra hôm trước tôi đã hiểu nhầm cô ấy. Thánh thần thổ địa ơi! Tôi ăn cái gì mà lại ghen tuông vô lý như thế chứ? Nhưng mà cái con bé Jen này cũng thật là...Tại sao ko chịu giải thích? Bị người ta hiểu lầm mà cứ im lặng, ko thêm nói một lời.

Đang suy nghĩ thì bỗng nhiên một cánh tay đập đập vào vai tôi và một tiếng nói cất lên:

-Chủ tịch muốn gặp anh!

Ko cần quay lại, tôi cũng biết đó là Park Han Sook- thư kí riêng của bố tôi. Tôi im lặng, ko nói một lời nào, lườm cậu ta một cái rồi nhanh chóng bỏ đi. Thế nhưng cậu ta còn nhanh hơn, đã kịp chặn tôi lại:

-Đi đường này ạ!

-Tôi ko muốn gặp ông ta, bảo ông ta về đi-tôi gắt lên.

-Anh thông cảm cho. Đây là công việc của tôi, tôi có trách nhiệm phải đưa anh đến chỗ chủ tịch-cậu ta lạnh lùng đáp.

Biết có đôi co với cậu ta đến tối cũng chẳng ích lợi gì nên tôi đành miễn cưỡng bước theo cậu ta đến gặp một người, người mà tôi gọi là bố.

79. Chương 79

Vậy là chuyện của Bi và Kyo đã giải quyết tốt đẹp rồi. Chỉ còn chờ đến ngày họ kết hôn nữa thôi. Nhìn đồng hồ, đã đến giờ phải đến CLB rồi. Tôi đến ngán tận cổ cái công việc bưng bê nước uống, thức ăn ở đó rồi. Lại còn phải chứng kiến cái cảnh bọn con gái ông ọo cứ bám dính lấy 5 người kia. Và phải nghe những lời nói “ngọt như mía lùi” từ 5 người bọn họ để dỗ dành bọn con gái đó. Tôi nghe mà muốn phát ốm lên được. Thật chẳng hiểu nổi họ lập nên cái CLB Host này làm gì nữa, vừa tốn thời gian lại vừa vô bổ.

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng dưng tôi thoáng thấy Mic. Anh ấy đang đứng với một người đàn ông lớn tuổi, có lẽ là bố của anh ấy. Bên cạnh hai người họ còn có một chiếc xe Rolls Royce láng loáng và một thanh niên ăn mặc khá là tươm tất, trên tay anh ta còn cầm một quyển sổ, chắc là thư kí của bố Mic. Nhưng hình như cuộc nói chuyện giữa họ có vẻ căng thẳng thì phải. Mặc cho ông bố nói, còn Mic thì vẫn cứ cúi gầm mặt mà im lặng.

Bất chợt anh ấy ngẩng đầu lên và nói gì đó, lập tức ông bố giơ tay lên và thẳng tay đánh vào mặt anh ấy một cách ko thương tiếc. Ông ta đánh mạnh đến nỗi Mic ngã lún xuống đất. Một cái gì đó thôi thúc trong lòng, tôi bước nhanh đến đó, đỡ anh ấy dậy và nhẹ nhàng hỏi:

-Anh ko sao chứ?

-Ko sao-Mic lắc đầu đáp.

Sau đó tôi quay sang, nhìn thẳng vào người đàn ông lớn tuổi đó và bắt đầu nói:

-Cháu xin lỗi trước nếu như những lời cháu sắp nói ra đây ko được lịch sự.-tôi dừng lại một lúc rồi nói tiếp-Bác hình như là bố của anh ấy phải ko? Người ta thường bảo : “hồ dữ ko ăn thịt con” thế mà vừa rồi bác lại đánh anh ấy mạnh tay như thế. Dù anh ấy có nói gì ko phải thì bác cũng ko nên làm thế chứ ạ?

Dứt lời, tôi kéo Mic đi trước ánh mắt tức giận của người đàn ông kia. Nơi chúng tôi đến khá vắng vẻ. Mic ngồi đó, ko nói một lời nào. Ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định. Trên khuôn mặt hiện rõ sự bất mãn và tức giận. Tôi lấy tay khẽ chạm vào chỗ lúc nãy anh ấy bị đánh và hỏi:

-Anh có đau lắm ko?

-Ko sao, anh quen rồi mà-Mic đáp.- so với những trận đòn roi trước đây thì như thế này có là gì đâu chứ-anh ấy quay sang nhìn tôi cười buồn.

-Nói vậy, anh...-tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt ngạc nhiên.

-Ông ấy luôn inh là đúng, luôn nổi giận vô cớ và luôn trút giận lên đầu anh. Mẹ anh cũng đã vì ko thể chịu nổi cái tính cách đó của ông ta nên mới ly hôn và bỏ đi từ khi anh mới 10 tuổi.

-Thế...anh có ghét ông ấy ko?-tôi ngập ngừng hỏi.

-Ghét à? Phải gọi là hận mới đúng.-Mic mím chặt môi- Hồi đó anh nghĩ rằng nếu như mình ko mở miệng nói thì có lẽ ông ta sẽ ko có lý do gì để mà đánh, thế nhưng càng im lặng thì lại càng bị đòn nhiều hơn. Anh cũng đã từng thề rằng mình sẽ ko bao giờ khóc trước mặt ông ta. Vì vậy nên cứ mỗi lần bị đánh, anh lại cố gắng kiềm nước mắt lại và đến đêm thì nằm khóc tãt tức một mình. Rồi lâu dần anh cũng ko còn muốn nói chuyện với bất kì ai, ko muốn biểu hiện mọi cảm xúc của mình trước mặt mọi người. Anh tự thu mình vào trong vỏ ốc lúc nào chính bản thân cũng ko hay.....-đang nói bỗng dừng anh ấy dừng lại.

-Sao vậy? Anh phải tập dần thói quen nói chuyện với người khác đi chứ! Em sẽ nghe mà.-giọng tôi ghen lại.

-Đây là lần đầu tiên anh kể về gia đình mình cho người khác nghe đấy, ngay cả 4 đứa kia cũng chưa một lần được anh nói cho biết đâu. Đạo này em làm anh trở nên nhiều chuyện mất rồi.-anh ấy nhìn tôi cười.

Ko ngờ Mic lại có một tuổi thơ buồn đến thế. Hóa ra anh ấy trở thành một người lạnh lùng như thế này cũng là do ảnh hưởng từ quá khứ.Vậy mà trước giờ tôi đâu có hay biết gì, tôi chỉ biết trách cứ anh ấy. So với nỗi đau của anh ấy thì nỗi đau của tôi có là gì.Có lẽ trái tim của anh ấy bị tổn thương nhiều lắm. Tự dưng lòng tôi lại quặn đau, nước mắt cứ chảy dài, ko thể kiềm được.

Mic cứ ngồi đó tròn mắt nhìn tôi, anh ấy ko như những người khác. Anh ấy ko biết cách hỏi han, ko biết cách dỗ dành và cũng chẳng biết cách lau nước mắt cho tôi.

-Em phải làm gì? em phải làm gì để giúp anh đây?-tôi nói trong nước mắt.

Anh ấy thoáng ngạc nhiên trước câu nói đó của tôi. Sau đó khẽ nở một cười buồn và rồi từ trong khóe mắt rơi ra một giọt nước long lanh. Mic khóc.

-Có thật là em muốn giúp anh ko?-anh ấy lau nước mắt của mình và quay sang nhìn tôi hỏi.

-Uh-tôi gật đầu.

-...Uhm...-Mic ngập ngừng-Anh ko cần nhiều đâu. Thật sự bây giờ anh cảm thấy rất mệt mỏi, ko thể gắng gượng được nữa rồi. Em có thể cho anh mượn vai em một chút được ko?

Nói rồi anh ấy gục đầu vào vai tôi, hai tay ôm chặt lấy tôi. Hai vai Mic bắt đầu rung lên, nước mắt anh ấy thấm ướt đầm cả vai tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Mic biểu lộ cảm xúc mạnh mẽ đến vậy.Tay tôi khẽ vuốt nhẹ vào lưng anh ấy, vỗ về.

-Sau này, mỗi khi anh cảm thấy buồn, cảm thấy cô đơn, cảm thấy mệt mỏi, cần một chỗ dựa thì cứ lên tiếng. Em sẽ cho anh mượn vai, miễn phí đấy-tôi nói nhỏ nhưng đủ để Mic nghe...

Micky.

Được tựa vào Jen thế này, tôi cảm thấy lòng nhẹ nhõm và thoải mái hơn bao giờ hết. Những nỗi đau như được xoa dịu, ko còn nhức nhối nữa. Tại sao từ trước đến giờ tôi lại ko hề nhận ra Jen là một liều thần dược nhỉ? Thế nhưng bây giờ, tôi đã biết được mình rất cần có cô ấy. Từ nay, tôi sẽ giữ chặt người con gái này ở bên cạnh, để cô ấy mãi mãi là của tôi.

Tôi ngẩng mặt lên, nhìn Jen và hỏi:

-Có thật là em sẽ cho anh mượn vai miễn phí ko?

-À! Thực ra là có 3 điều kiện –cô ấy cười đáp.

Tôi tròn mắt nhìn cô ấy, ko biết Jen lại có ý định gì đây nữa. Bất chợt Jen đưa tay lên mặt tôi, cô ấy nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn vương lại. Bàn tay cô ấy ấm áp và mềm mại thật, nó khiến tôi cảm thấy rất dễ chịu. Ngay lúc này, tôi mới có thể nhìn rõ được khuôn mặt cô ấy. Một khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng ngần, đôi môi đỏ mọng, trông rất đáng yêu.

-Phải lau nước mắt đi, chứ nếu có người thấy lại bảo em bắt nạt anh, làm cho anh phải khóc thì mệt lắm.-Jen lên tiếng.

-3 điều kiện của em là gì nào?-tôi hỏi

-Hi, ko có gì ghê gớm, to tát lắm đâu!-cô ấy mỉm cười- thứ nhất, anh phải nói nhiều một chút.

-Anh ko làm được-tôi lắc đầu nguầy nguậy.-hay là...anh chỉ nói với một mình em thôi nhé?-tôi áp ứng đề nghị.

-Sao lại thế? Phải nói thì người ta mới biết anh muốn gì chứ.Cứ nói giống như là bây giờ đang nói với em vậy thôi. Anh mà cứ im im mãi như thế thì có ngày “ế” vợ à xem.-Jen chun môi.

-Nhưng em khác với những người khác.-tôi khề nhăn mặt.

-Khác chỗ nào? em cũng là một đứa con gái bình thường thôi mà.

-Em ko phải là người bình thường mà là một thiên thần, đã được ông trời ban tặng cho anh để bù đắp những đau khổ mà anh đã phải gánh chịu-tôi nói nhỏ, thật nhỏ.

-Huh? Anh nói gì? Em ko nghe rõ?-Jen nhú mày hỏi lại.

-À! Anh nói là...em...em-tôi áp ứng.

-Thôi được rồi, ko bàn cãi nữa! Anh phải chấp nhận, ko có quyền chống đối.-Jen phẩy tay nói- Thứ hai, anh phải cười nhiều hơn.Anh có biết lúc anh cười đẹp trai đến thế nào ko hả?

-E hèm! Em đừng có khen anh quá như thế-tôi đỏ mặt trước câu nói của cô ấy.-còn điều thứ 3 là gì đây?

-À! Điều này thì...hơi khó nói-Jen áp ứng- anh...anh có thể dạy em nấu ăn được ko?

-Ôi trời! Vậy mà em làm anh tưởng chuyện gì to tát lắm. Từ trước đến nay, em luôn là “đệ tử” ruột của anh rồi còn gì? Bao nhiêu là bí quyết anh đều truyền cho em hết cả.-tôi khề đưa tay xoa nhẹ đầu Jen.

-Vậy thì tốt rồi-cô ấy cười một cách vui sướng.

Nhìn thấy cô ấy cười như thế, tự dưng trong lòng tôi dâng lên một cảm xúc rất khó diễn tả. Như có cái gì đó sai khiến, tôi chồm sang, ôm Jen vào lòng. Người cô ấy nhỏ nhắn nên nằm gọn trong vòng tay của tôi.

-Từ nay, em muốn gì, cần gì cứ nói. Anh sẽ chấp nhận hết, chỉ cần em ở bên cạnh anh thế này là đủ rồi-tôi lên tiếng.

-Uhm-cô ấy đáp nhỏ.- thôi chết! trễ quá rồi, phải về CLB ngay. Ko thì 4 người kia lại la lối om sòm nữa thì mệt lắm-cô ấy đột nhiên thốt lên.

Nhìn đồng hồ, đúng là đã trễ quá rồi. Hai chúng tôi vội chạy về CLB. Đến nơi thì nó đã đóng cửa, 4 đứa kia đang chuẩn bị về. Vừa thấy hai chúng tôi, Max liền chạy tới.

-Đi đâu giờ này mới về hả?-Max nhìn Jen và gất.

-Cậu thôi đi! Sao lại lớn tiếng với cô ấy hả?-tôi cũng quát lên.

Tất cả mọi người đều trở mắt nhìn tôi như thể tôi là sinh vật lạ ngoài hành tinh vậy. Còn Max, cậu ta sững sốt đến mức nói ko nổi nữa. Nhận thấy mình đã hơi quá đáng nên tôi đành phải đánh trống lảng:

-E hèm! Về thôi, trễ rồi-tôi nói lớn.

Sau đó tôi nhanh chóng đi ra chỗ đậu xe. 5 người kia cũng lần lượt nổi gót theo sau.

80. Chương 80

Mic, anh ấy bị sao vậy nhỉ? Tự dừng lại nổi giận như thế. Tuy tôi ko muốn bị Max mắng một chút nào nhưng tôi lại càng ko muốn anh ta bị Mic chặn họng như thế. Dù gì thì hôm nay người có lỗi là tôi mà. Con trai sao mà rắc rối đến thế ko biết! Lúc vui lúc buồn, cứ lẩn lộn cả lên.

Bước lên xe. Bình thường tôi vẫn ngồi đối diện với Mic và người ngồi cạnh tôi là Hero. Nhưng hôm nay Mic lại bảo tôi sang ngồi với anh ấy. Tất nhiên là tôi ko đồng ý. Thế nhưng, ko nói ko rằng, Mic kéo tôi sang chỗ anh ấy. Tôi bất ngờ một thì Hero, Max, Xiah và Uno lại ngạc nhiên đến mười. Lời nói và hành động của Mic hôm nay rất lạ. Rõ ràng lúc chiều ngồi với tôi anh ấy vẫn còn bình thường, vậy mà giờ lại thành ra thế này đây. Thật ko hiểu nổi.

Về đến nhà, chờ cho Mic lên phòng, 4 người kia mới kéo tôi lại và bắt đầu “thăm vấn”

-Cậu ta ăn nhằm phải cái gì hả?-Uno lên tiếng hỏi đầu tiên.

-Em cũng đang rất ngạc nhiên đây-tôi đáp.

-Hai người lúc chiều đã đi đâu?-Max chuyển đổi đề tài một cách nhanh chóng.

-Chẳng đi đâu cả, chỉ là ra sau vườn trường ngồi thôi.-tôi nhún vai.

-Tự dừng sao lại ra vườn trường ngồi? Có chuyện gì sao?-Hero nhìn tôi lo lắng.

-...Hm...Em nói ra chuyện này... nhưng các anh phải giữ bí mật đó nha!-sau một hồi đắn đo, cuối cùng tôi cũng quyết định kể lại chuyện lúc chiều.

-Rồi rồi! mau nói đi!-Xiah giục.

-...Uhm...hôm nay Mic gặp bố anh ấy và...-tôi nói bằng giọng ngập ngừng.

-Gì?-cả 4 người đều đồng thanh lên tiếng, cắt ngang lời tôi.

-Ông ta lại đến nữa sao? Tôi mà biết thì tôi đã đến “bóp cổ” ông ta rồi-Uno nói bằng giọng hậm hực.

-Rồi sao nữa?-Xiah hỏi tiếp.

-Trăng với sao cái gì? ko cần nói cũng biết, mỗi lần ông ta đến trường thì thể nào Mic cũng bị “ăn” ít nhất là một cái tát.-Max giận dữ nói.

-Uh, đúng đấy!-tôi khẽ gật đầu- Sau đó em đã mắng cho ông ta một trận rồi ngồi an ủi anh ấy -tôi đáp.

-Em làm thế là đúng đó. Giỏi lắm!-Max xoa đầu tôi.

-Em ko phải là con nít đâu nhá!-tôi vừa nói vừa gạt phất tay anh ta ra.

-Thôi, mọi chuyện cũng đã qua rồi! Mọi người đừng nhắc lại nữa, ko khéo cậu ta lại buồn. Coi như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.-Hero dặn dò.

Anh ấy vừa dứt lời, mọi người đều im bặt. Ai cũng khẽ thở dài và lục *****c đi về phòng mình. Đang đi thì bỗng dừng tôi bị Xiah kéo lại. Anh ta nắm tay tôi kéo lên sân thượng...

Tại sân thượng

-Sao dạo này anh thấy em cứ đi với thằng Lee Wan thế hả?-Xiah nói bằng giọng khó chịu.

-Là do cậu ta cứ lẻo đẻo theo em đấy chứ.-tôi đáp lại cũng bằng một giọng khó chịu ko kém.

-Để đó, mai bọn anh sẽ giải quyết giúp em.-anh ta sốt sắng nói.

-Thôi! Chuyện của em để em tự xử lý.-tôi lập tức từ chối- Các anh ko được động vào cậu ta đâu đấy.-tôi dặn dò.

-Này! Hay là em thích nó rồi hả?-anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi.

-Làm ơn đi! cậu ta nhỏ tuổi hơn em đấy. Thích cái gì ko biết nữa-tôi nhăn nhó.

-Được rồi, anh cho em thời hạn là một tuần để cắt cái đuôi đó. Tuần sau mà còn thấy nó còn lượn lờ quanh em nữa thì bọn anh sẽ ko để yên đâu.Biết chưa?-Xiah gần giọng.

-Biết rồi, biết rồi!-tôi gắt lên.

-biết rồi thì tốt. Trời lạnh đấy, xuống nhà đi, ko khéo lại bị cảm thì nguy-anh ta vừa nói vừa kéo tôi đi.

Về phòng, cả người tôi mỗi mừi. 3 ngày nay, ko ngày nào được yên ổn, mệt chết được. Đúng là dính vào bọn con trai chỉ tổ rắc rối và phiền phức thêm thôi. À! Suýt quên mất, tôi còn một đồng bài tập chưa làm. Mốt là hạn chót để nộp rồi!Thế là tôi nhanh chóng vứt hết mỗi mệ sang một bên, nhào vô chiến đấu với cái đồng bài tập anh Jung Hoon giao cho. Đúng là sai lầm khi để anh ấy làm thầy giáo. Bình thường, tính anh ấy rất dễ nhưng động đến học tập thì luôn luôn nghiêm túc và toàn giao những bài khó nhằn.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua.Cuối cùng cũng hoàn thành xong. Chỉ còn một chỗ nữa thôi. Tôi liền chạy sang phòng Xiah để hỏi mượn sách.

-Cộc...cộc...cộc...-tôi đưa tay lên gõ cửa.

-Vào đi! cửa ko khóa đâu-giọng Xiah vang lên.

Tôi mở cửa bước vào. Anh ta đang đeo một cái headphone to tướng. Miệng thì hát, tay chân thì múa may quay cuồng. Trông buồn cười ko thể tả. Nhìn thấy tôi, anh ta lập tức ngừng hát, tay chân cũng ko múa nữa. Xiah kéo cái headphone ra khỏi tai và nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên.Có lẽ từ trước đến giờ tôi hiếm khi vào phòng tìm anh ta.

-Anh có tài liệu nào nói về chất “oleum” ko? Cho em mượn đi!-tôi hỏi.

-Hình như là có, chờ một chút, để anh tìm đã!-Xiah vừa nói vừa chạy tới lục lọi trên cái kệ sách.

Trong lúc chờ, tôi đưa mắt nhìn một lượt quanh phòng. Căn phòng bừa bộn kinh khủng. Sách vở thì ko chịu xếp gọn gàng, chỗ này một cuốn, chỗ kia một cuốn. Quần áo thì vứt lung tung, trên giường cũng có, trên bàn học cũng có. Thức ăn, nước uống để ngổn ngang đầy dưới sàn nhà.

-Anh là bác sĩ tương lai mà sao ở bẩn thế?-tôi chịu ko nổi đành phải lên tiếng.

-Bẩn đâu nào? Chỉ là hơi “ko gọn gàng” thôi. -Xiah chối.

-Anh qua phòng Hero hay Mic mà học tập kìa. Vừa gọn gàng, sạch sẽ lại thơm nữa.

-Em đừng có so sánh anh với bọn nó-anh ta nhăn mặt- con trai thì phải ở bẩn một chút chứ nếu sạch sẽ quá thì sẽ bị “chuyển đổi giới tính” đấy.

-Oh my God! ở đâu ra cái triết lý cùn đấy hả ông bác sĩ tương lai? Thật là hết thuốc chữa-tôi cần nhằn.

-Đây rồi! Cầm lấy đi-Xiah chìa ra cho tôi một cuốn sách.-xem thử có phải ko.Hình như còn mấy cuốn nữa lận.-anh ta tiếp tục quay sang lục tìm trong cái kệ sách của mình.

Tôi lật từng trang ra để xem thử. Bất ngờ từ trong quyển sách rơi ra một tấm hình. Nhặt lên xem thì thấy trong ảnh là một cô gái rất xinh đẹp, đang cười rất tươi. Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Xiah. Anh ta cũng quay lại nhìn tôi.

-Ai đây?-tôi hỏi và đưa tấm ảnh cho anh ta.

Xiah thoáng biến sắc khi nhìn thấy tấm ảnh ấy.Anh ta giật phắt lấy nó và nhanh chóng kẹp vào trong một quyển sách nào đó.Rồi quay sang tôi nói một tràng:

-Quyển ấy là đúng rồi đấy, em cứ giữ mà tham khảo. Bây giờ anh buồn ngủ rồi, em cũng ngủ đi.-Xiah, miệng thì nói, tay thì đẩy tôi ra ngoài.Sau đó đóng cửa và khóa chốt bên trong luôn.

Tôi đứng chững hững trước cửa phòng anh ta. Mấy cái người này ko biết ăn trứng cái gì mà toàn có những hành động kì quái vậy hả trời? Cái đầu tôi muốn nổ tung rồi.Bây giờ mà ai động vào tôi chắc chắn sẽ phải gánh chịu hậu quả khôn lường đây.Bực mình chết được!.Tôi hậm hực bước về phòng mình.

81. Chương 81

Sáng nay, vừa mới bước xuống lầu đã thấy Max, Hero, Uno và Mic ăn mặt tươm tất, đầu tóc gọn gàng, hình như là chuẩn bị đi đâu đó. Lạ thật, hôm nay là chủ nhật mà? Đưa mắt nhìn một lượt, thiếu mất Xiah.

-Bọn anh đi kiểm tra chất lượng album lần cuối, mai là tung ra thị trường rồi.-Uno thông báo.

-Em có muốn đi theo ko? Tuyệt lắm đấy! Được xem trước hàng đồng người, sướng quá còn gì nữa.-Max bắt đầu rủ rê, lôi kéo.

-Ko-tôi đáp ngắn gọn- còn Xiah đâu? Anh ta ko đi hả?

-Nó ngủ khì trong phòng ấy, gọi hoài ko dậy. Dù sao thì cũng chẳng có gì quan trọng, ko có nó cũng được-Hero đáp.

-Em lấy giùm anh thức ăn trong tủ lạnh ra. Biết nấu món gì thì cứ nấu trước đi, anh về sẽ nấu những món còn lại.-Mic dặn dò.

-Uhm-tôi gật đầu.

-Thôi, bọn anh đi đây!Bye-Uno vẫy tay chào tôi và bước ra cửa. 3 người còn lại cũng lần lượt theo sau.

-Các anh đi cẩn thận, nhớ về sớm đấy-tôi nói với theo.

Nói xong rồi tôi mới giật mình. Tự dưng ở đâu cái câu ấy lại thốt ra từ miệng tôi vậy hả trời? Len lén đưa mắt nhìn 4 người bọn họ. Tất cả đều đang đứng há hốc mồm nhìn tôi.Mắt người nào cũng trợn tròn lên. Tôi là người nói mà còn shock vì cái câu ấy nữa, huống chi là người nghe.Vậy nên biểu hiện của họ ngay lúc này cũng chẳng có gì lạ.

Tôi đành nhìn họ cười trừ rồi nhẹ nhàng “rút lui”.Nhưng vừa mới quay người, chưa kịp bước đi đã bị Max kéo lại:

-Em vừa nói gì vậy? Nhắc lại xem nào.

-Em bảo các anh đi mau đi, ko thì trễ giờ mất-tôi đành nói dối.

“Các anh đi cẩn thận, nhớ về sớm đấy”-từ đâu phát ra tiếng nói giống hệt tôi. Nhìn lại thì thấy Uno đang cười một cách nham hiểm, trên tay anh ta còn cầm chiếc di động.

-Cậu ta đã kịp thu lại rồi.Em đừng chối, mắt công thôi-Mic nhìn tôi vừa nói vừa mỉm cười.

-Ko ngờ Jen nhà ta lại có thể nói ra được một câu tình cảm đến thế đấy. Anh thật sự rất cảm động-Hero cũng ngoác miệng ra cười.

Ôi trời ơi! Mất mặt quá đi! Sao cái tên Uno chết bầm đó lại có thể ghi âm được câu ấy cơ chứ? Làm sao bây giờ? Tôi ầm đầu rồi nên mới nói ra cái câu vừa “sến” vừa “chuối” như thế. Ông trời ơi! Ông hại con rồi. Bọn họ mà đưa cho người khác nghe thì đời tôi coi như hết.

-Chào vợ yêu, bọn anh đi đây, nhất định sẽ về sớm với em-Uno vừa cười, vừa đưa tay nhéo má tôi một cái.

-Ăn với chả nói. Ai là vợ cậu chứ? Từ nay về sau chú ý cách xưng hô của mình đi, ko khéo người khác hiểu lầm đấy-Mic lập tức sửa ngay câu nói của Uno.

-Phi...-tôi phì cười.

Lâu lắm rồi mới có người đứng ra giúp tôi “trị tội” cái tên Uno này. Cho đáng đời! Uno đứng há hốc mồm nhìn Mic. Chắc anh ta đang tức lắm đây.

Nhận thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Hero và Max lập tức nhảy vào giữa, kéo hai người ấy tách ra và đi nhanh ra xe.

-Bọn anh đi nhá!-Max vừa đi vừa ngoái đầu lại nói.

Đợi bọn họ đi khuất tôi mới đóng cửa và xuống bếp, bắt đầu thực hành những món mới học được từ Mic hôm qua.

30 phút sau, ở ngoài vọng vào tiếng gõ cửa. Hơi ngạc nhiên. 4 người kia mới đi mà đã về rồi sao? Làm gì mà nhanh thế? Nhưng mà chắc ko phải. Họ có chìa khóa mà, có bao giờ vào nhà mà gõ cửa đâu. Vậy ko lẽ là anh Vincent? Nhưng mà chẳng phải hôm nay họ phải kiểm tra chất lượng album sao, anh ấy đến đây làm gì? Tất cả đều ko phải vậy thì ai chứ? Ngoài những người này thì có còn ai vào được tận trong này đâu. Hay là hệ thống bảo vệ lại bị hỏng như hồi tôi mới đến? Mà thôi, đoán già đoán non làm gì, cứ ra mở cửa là biết ngay thôi.

Tôi nhanh chóng ra mở cửa. Đứng trước mặt tôi là một cô gái. Người này trông quen lắm. Để xem nào,...À! Là người trong ảnh hôm qua tôi thấy ở phòng Xiah. Nhưng sao cô ta vào được đây nhỉ?

-Cô là ai?-người con gái ấy thấy tôi thì có vẻ rất ngạc nhiên.

-Tôi là...-tôi đang nói thì dừng nửa chừng bởi vì sự nhớ mình mới là chủ nhà- câu này là tôi hỏi cô mới phải, cô là ai?-tôi hỏi ngược lại.

-Tôi...tôi...là vợ anh Jun Su.-cô ta đáp.

Cái gì? Xiah có vợ sao? Xui! tôi phải lấy hai tay vịn chặt cái ghế sofa gần đó mới ko bị ngã phịch xuống đất. Cái tin này thật sự là rất động trời. 5 người này thường hay trách tôi là giấu họ nhiều chuyện. Nhưng những bí mật của tôi mà đem so với những bí mật ghê gớm này của họ thì đâu có là gì? Xiah có vợ, thật ko thể tin được!.

Cô ta ko thèm để ý gì đến thái độ của tôi, cứ đi thẳng vào nhà. Xem ra người này có vẻ rất tường tận mọi góc ngách của ngôi nhà này thì phải. Ko những thế, cô ta còn buông ra một câu: “hai năm rồi mà ngôi nhà vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả”. Nghe xong mà tôi chỉ muốn xui cái rật xuống sàn. Mọi chuyện là thế nào đây hả trời?

Đi một vòng ngôi nhà xong, cô ta đi thẳng lên lầu và đến ngay trước cửa phòng Xiah. Thấy vậy nên tôi cũng chạy theo để xem thực hư mọi chuyện là thế nào. Cô ta ko thèm gõ cả cửa mà cứ thế mở toang cửa phòng và bước vào. Còn tôi chỉ dám đứng ở ngoài và nhìn vào.

Xiah đang ngồi viết cái gì đó. Anh ta ko ngẩng mặt lên nhìn mà chỉ lên tiếng:

-Jen! Em ra ngoài đi. Anh bận lắm, đừng làm phiền.

-Anh mở mắt to ra mà nhìn xem ai đang đứng trong phòng anh. Đừng có mà ở đó trút hết tội lỗi lên đầu em.-nãy giờ bực mình vì cô ta, bây giờ Xiah lại như thế nên tôi ko chịu nổi nữa, đành phải hét toáng lên.

Nghe tôi nói có vẻ lạ nên Xiah đành phải ngẩng mặt lên. Thấy người con gái kia, mặt anh ta lập tức tái hắc đi. Có vẻ như là bất ngờ lắm thì phải. Đôi lông mày nhíu lại, nhìn cô ta ko chớp mắt. Xem ra đúng là hai người này có quan hệ với nhau thật. Và chắc là chuyện cô ta là vợ Xiah cũng ko sai.

-Xem ra hai năm qua ko có em, anh vẫn sống tốt nhỉ?-người con gái ấy nhìn Xiah và mỉm cười.

-Làm sao cô vào được đây?-Xiah gần giọng hỏi

-Trí nhớ anh tệ thật đấy! Anh quên cái hệ thống bảo vệ ấy là do chính tay bố em lắp đặt hay sao hả? Tất nhiên là em vẫn còn nhớ cách mở khóa rồi.-cô gái đó đáp và nụ cười vẫn tươi trên môi.

-Cô đến đây làm gì?-Xiah vẫn hỏi bằng một giọng lạnh lùng.

-Em có chuyện muốn nói với anh.

-Hừ! giữa chúng ta còn chuyện gì nữa mà nói chứ?-Xiah cười khẩy.

-Còn, vẫn còn rất nhiều chuyện em muốn nói với anh.-người con gái ấy nói bằng một giọng rất nghiêm túc.

-Vậy thì nói nhanh đi!-Xiah ra lệnh.

-Nói luôn ở đây sao?-cô ta hỏi lại.-cũng được thôi, nhưng em ko muốn có người lạ nghe chuyện của chúng ta-cô ta vừa nói vừa liếc mắt sang tôi.

Hiểu ý, tôi ko nói gì mà lập tức quay mặt bỏ đi. Thật tức chết mà. Tôi thềm vào nghe chuyện của hai người ấy. Ko hiểu cô ta được dạy dỗ thế nào mà có thể bất lịch sự đến thế.Lúc nào cũng nói năng trống không, lại còn tự tiện nữa chứ. Tưởng là vợ của Xiah thì ghê lắm đấy! Tôi đây chẳng sợ đâu nhá! Hừ.

82. Chương 82

Trong phòng Xiah.

Xiah.

-Anh có biết tại sao ngày ấy em lại đột ngột bỏ đi ko?-Heebon hỏi.

-Hai năm trước cô bỏ đi ko nói một lời, hai năm sau lại về hỏi tôi có biết lý do hay ko. Tôi thật sự ko hiểu cô đang nghĩ gì nữa-tôi lắc đầu ngán ngẩm.

-Em...em cũng chỉ vì muốn tốt cho anh-đôi mắt của Heebon đã bắt đầu ngân ngấn-hồi ấy, anh Vincent nói với em rằng việc chúng ta quan hệ với nhau sẽ ảnh hưởng nhiều đến danh tiếng của anh.Em đã rất sợ và lo lắng. Nhưng anh ấy hứa, nếu em chịu ra đi, chịu từ bỏ anh thì anh ấy sẽ giúp anh. Vậy nên em đã...-nói đến đây thì giọng cô ấy nghẹn lại, ko thể nói tiếp được nữa. Heebon bắt đầu khóc nức lên.

Có chuyện này sao? Tại sao lâu nay tôi ko hề hay biết nhỉ? Vincent, anh ta sao có thể làm như thế với tôi chứ? Trong đầu tôi lúc này có bao nhiêu là mối nghi hoặc. Những chuyện này quá bất ngờ nên tôi ko thể suy nghĩ được gì.

-Vậy tại sao cô lại quay về? -tôi vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng.

-Trong thời gian qua, em đã suy nghĩ rất nhiều. Em nhận ra rằng mình rất yêu anh, ko thể xa anh được. Chúng ta quay lại với nhau được ko anh? Em sẽ ko trốn chạy nữa, em sẽ ở bên cạnh anh, cùng anh vượt qua mọi khó khăn.-cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt tha thiết.

Sau đó Heebon tiến đến chỗ tôi đang đứng, tựa vào người tôi, vòng tay ôm tôi. Trong giây phút ấy, ko hiểu sao hình ảnh Jen lại hiện lên trong đầu óc tôi. Và tôi lại cảm thấy khó chịu khi người đang ôm tôi là Heebon chứ ko phải Jen.Tôi gỡ tay cô ấy ra và nhẹ nhàng đẩy cô ấy ra khỏi người tôi.

-Anh? Anh sao vậy? anh còn giận em sao?-Heebon nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

-Cô về đi, tôi muốn nghỉ ngơi-tôi nói mà ko dám nhìn thẳng vào mắt của cô ấy.

-Thôi được rồi-cô ấy thở dài-có lẽ mọi chuyện quá bất ngờ khiến anh chưa chấp nhận được. Đêm nay anh hãy suy nghĩ thật kĩ đi. Mai em lại đến.

Nói rồi cô ấy bước đi. Còn lại một mình tôi trong căn phòng này.Tôi nằm phịch xuống giường, vất tay lên trán suy nghĩ. Đúng là mọi chuyện quá bất ngờ nhưng hình như trong lòng tôi đã ko còn tình cảm với cô ấy nữa hay sao ấy. Hồi ấy, tôi đã từng nghĩ nếu một ngày nào đó Heebon lại xuất hiện, tôi sẽ rất vui mừng, sẽ quên hết mọi đau khổ mà cô ấy đã gây ra cho tôi và sẽ ôm chặt lấy cô ấy để cô ấy ko thể rời xa tôi được nữa. Thế nhưng giờ đây, khi cô ấy đã thực sự trở về bên tôi, tôi lại cảm thấy ko hề vui một chút nào. Ko biết từ lúc nào, hình ảnh Heebon trong lòng tôi đã bị xóa nhòa, mờ nhạt và thay vào đó là bóng dáng của một người con gái khác. Một cô gái với khuôn mặt thanh tú, đôi mắt tròn xoe, đôi môi xinh xinh với một

nụ cười rạng rỡ, và một giọng nói trong trẻo, ấm áp. Người con gái ấy đã bước vào trái tim tôi, đã xoa dịu những vết thương của tôi và dần dần đã chiếm lĩnh trái tim tôi từ lúc nào mà chính bản thân tôi cũng không hề hay biết. Tôi phải làm thế nào đây?

Jen.

Từ lúc cô gái kia về đến giờ, Xiah vẫn cứ nhốt mình trong phòng, không chịu bước ra. Tôi cũng ngại, không dám vào phòng anh ta. đành chờ 4 người kia về vậy.

Tôi thả bộ đi ra tận cổng và đứng chờ. Vừa thoáng thấy chiếc xe của họ ở phía xa, tôi đã lật đật chạy đến. Cả 4 người bước xuống xe và nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên.

-Cuối cùng thì các anh cũng về rồi, mừng ghê đấy-tôi thở phào nhẹ nhõm.

-Sao? Nhớ bọn anh đến thế cơ à?-Uno ngạc nhiên hỏi.

-Thèm vào-tôi bĩu môi- các anh vào xem Xiah có bị gì không đi, suốt từ sáng đến giờ, anh ấy cứ nhốt mình trong phòng-tôi nói bằng giọng lo lắng.

-Có gì lạ đâu chứ? Không có việc gì làm thì nhốt mình trong phòng, đọc sách, nghe nhạc, rồi ngủ!-Max nhún vai.

-Thế thì nói làm gì? Hình như anh ấy cãi nhau với vợ hay sao ấy-tôi thông báo.

-Gi? Vợ á?-cả 4 người đồng loạt hét lên và tròn mắt nhìn tôi.

-Uh-tôi gật đầu- sáng nay, lúc các anh vừa đi có một cô gái tự xưng là vợ anh ấy đến. Hai người nói chuyện một lúc lâu rồi cô ấy bỏ về, còn Xiah thì tự nhốt mình trong phòng như thế.

-Sao lại có chuyện đó được? Hồi nào đến giờ Xiah làm gì có vợ chứ?-Mic nhíu mày ra vẻ suy nghĩ.

-Này!-đột nhiên Hero thốt lên- hay là Heebon?

-Nhưng chẳng phải cô ta đã bỏ đi hai năm rồi sao? Tự dưng lại trở về là thế nào?-Uno vừa nói vừa gãi đầu gãi tai.

-Hình như là không sai đâu! Đúng là cô ta có nhắc đến khoảng thời gian hai năm gì đó-tôi vừa nói vừa nhíu mày suy nghĩ để chắc chắn rằng trí nhớ của mình là không sai.

-Vậy thì đúng rồi-Mic thở dài.

-Nhưng mọi chuyện là sao vậy? cô ta không phải là vợ anh Xiah sao?-tôi tròn mắt nhìn mọi người.

-Không phải, chỉ mới là người yêu thôi-Hero lắc đầu.

-Mọi người làm ơn đừng có úp úp mở mở như thế nữa có được không? Em không chịu nổi nữa rồi-tôi giậm chân thật mạnh xuống đất và gất ồm lên.

-Hồi ấy bố cô ta là người thiết kế và xây dựng ngôi nhà này. Vậy nên bọn anh cũng có qua lại với cô ta. Còn Xiah thì... mẹ cô nàng như điều đổ. Sau khi ngôi nhà này xây xong thì cũng là lúc tình cảm của hai người họ sâu đậm đến mức không thể chia cắt được.-Max kể bằng một giọng trầm trầm.

-Rồi đột nhiên một ngày nọ, cô ấy ra đi một cách bất ngờ, không để lại một lời. Xiah đã rất đau khổ, cậu ta sụp đổ trong một thời gian dài. Nhưng rồi cuối cùng cũng đứng dậy được. Cứ tưởng mọi chuyện thế là kết thúc, không ngờ bây giờ cô ấy lại trở về.-Hero tiếp lời.

-Không phải chứ? em thấy anh ấy vui vẻ lắm mà, lúc nào cũng cười.-tôi nghi ngờ hỏi.

-Thì có thể là nó đã nguôi ngoai mà cũng có thể là nó giả vờ, có trời mới biết-Uno nhún vai.

-Thôi! Chuyện cậu ta, để cậu ta tự giải quyết lấy. Chúng ta đừng xen vào không khéo lại gây phiền phức, rắc rối thêm-Mic lên tiếng.

Nói rồi anh ấy bỏ đi trước. Max, Hero, Uno, tôi cũng nhanh chóng bước theo. Trên đường đi về nhà chúng cứ im lặng, chẳng ai nói với ai câu nào nữa. Sau đó chúng tôi đi ăn cơm rồi ai về phòng nấy. Tuy ngoài mặt thì làm ra vẻ ko có chuyện gì nhưng tôi biết, trong lòng ai cũng lo cho Xiah. Ko biết anh ấy sẽ quyết định thế nào nhỉ? Quay lại với cô gái kia hay là chia tay luôn? Thật chẳng thể biết được.

Buổi tối, tôi đang ngồi trong phòng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa. Và thật bất ngờ, người ấy chính là Xiah. Trông anh ấy có vẻ bơ phờ, mệt mỏi. Hai mắt đỏ ngầu, chắc là vì suy nghĩ nhiều quá.

-Em...em có thể...uống với anh một cốc rượu được ko?-Xiah nói bằng giọng ngập ngừng và đưa ra trước mặt tôi một chai rượu.

-Uh-tôi gật đầu đồng ý.-anh vào đi-tôi mở rộng cửa để anh ấy bước vào.

Hai chúng tôi ngồi đối diện nhau. Xiah cứ uống liên hồi, hết cốc này đến cốc khác. Đến khi chai rượu đã vơi đi một nửa, anh ấy mới ngừng. Sau đó bằng một giọng trầm buồn, Xiah đã kể hết những chuyện của 2 năm về trước. Và dường như ko thể kiềm chế nổi cảm xúc của mình, anh ấy khóc nức lên như một đứa trẻ.

Dạo này sao tôi cứ toàn phải chứng kiến cảnh con trai khóc vậy nhỉ? Đầu tiên là Max, rồi đến Micky và giờ là Xiah. Điểm yếu của tôi là hay mềm lòng khi thấy người khác khóc. Vậy nên tôi ko thể đành lòng ngồi nhìn Xiah thế này được. Tôi bước đến chỗ anh ấy, vòng hai tay ôm anh ấy và khẽ vỗ nhẹ vào lưng anh ấy.

Một lúc sau Xiah mới thôi khóc. Tôi đưa cho anh ấy vài cái khăn giấy. Xiah ko dám nhìn thẳng vào tôi, anh ấy quay mặt sang hướng khác, vừa lau nước mắt vừa nói:

-Anh xin lỗi! Thật tình anh ko muốn để em phải thấy những cảnh đáng xấu hổ này nhưng...

-Anh nói gì lạ vậy? Con người chứ có phải là gỗ đá đâu? Đau buồn thì phải khóc chứ?-tôi lên tiếng.- nhưng quan trọng hơn cả là sau khi đã trút hết nỗi buồn rồi thì phải đứng dậy và đối mặt với mọi chuyện, như thế mới đáng mặt nam nhi. Biết chưa hả?-tôi mỉm cười.

-Uh, biết rồi-Xiah ngoan ngoãn gật đầu- từ giờ anh sẽ dừng cảm đối mặt với những chuyện đó. Nhưng...-anh ấy nói đến đây thì dừng lại và đưa mắt nhìn tôi.

-Sao? Còn những nhị gì nữa?-tôi nhăn mặt hỏi.

-Anh có thể ôm em một lần nữa được ko?-Xiah hỏi nhỏ.

-Thôi đi! Em ko thích. Như vậy kì lắm-tôi gật phắt đi.

-Kì đâu mà kì? Thì cứ coi như là em tiếp thêm sức mạnh cho anh vậy-Xiah vẫn năn nỉ ỉ ới.

-Nhưng...

Tôi chưa kịp nói hết câu thì đã bị anh ấy kéo vào lòng, ôm chặt cứng. Dạo này cái mốt “ôm” đang thịnh hành hay sao ấy. Bữa giờ tôi bị 3 người “tấn công” rồi đây. Mấy người này, thiếu gì người để ôm sao cứ nhắm vào tôi thế hả trời? Tôi vùng vẫy và cố gắng đẩy Xiah ra.

-Em để yên thế này một lúc được ko Jen?-Xiah giữ chặt tôi vào vòng tay của anh ấy và nói.

Biết có cố đẩy Xiah ra thì cũng chẳng được thế nên tôi đành phải chấp nhận một cách miễn cưỡng. Dù sao thì anh ấy cũng đang có chuyện buồn, thế này coi như an ủi vậy. Chúng tôi đứng như thế một lúc lâu. Cuối cùng anh ấy cũng buông tôi ra, nhìn tôi mỉm cười và nói:

-Xong rồi! anh đã quyết định được rồi. Cảm ơn em nhiều lắm.

-Quyết định gì cơ? Em đã làm gì đâu?-tôi tròn mắt hỏi.

-Bí mật! Nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ nói cho em biết, nhanh thôi. Còn bây giờ thì chưa được-Xiah nheo mắt, cười tình nghịch. -Em đi ngủ sớm đi. Chúc em ngủ ngon-anh ấy vừa nói vừa kéo tôi lại gần và...kiss vào má tôi một cái.

Sau đó như sợ tôi sẽ nổi trận lôi đình, anh ta nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, biến mất. Xiah, anh ta bị sao vậy? dám “K” tôi sao? Vợ ...à, ko! Là người yêu mới đúng, mới trở về thế mà lại đi ôm và hôn người con gái khác. Anh ta đúng là cái đồ lăng nhăng! Đồ hâm, đồ mất nết, đồ dè xồm...

83. Chương 83

Xiah.

Tôi đã quyết định sẽ nghe theo sự mách bảo của con tim mình. Người tôi yêu bây giờ ko phải là Heebon nữa mà là Jen. Ngày mai tôi sẽ nói rõ với Heebon, hy vọng cô ấy sẽ hiểu. Còn Jen, tôi sẽ nói với cô ấy bí mật này vào một ngày ko xa...

Sáng hôm sau.

Đúng như đã hẹn, từ sáng sớm Heebon đã đến. Tôi và cô ấy đi đến một nơi, cái nơi chứa đầy những kỉ niệm của chúng tôi. Và cũng chính nơi này, cách đây một năm, Jen đã bước vào trái tim tôi, trở thành một phần ko thể thiếu của cuộc đời tôi.

-Anh đã quyết định rồi-tôi lên tiếng trước.-chúng ta ko thể quay lại với nhau được.

-Tại sao chứ? Chúng ta vẫn còn rất yêu nhau cơ mà?-Heebon hốt hoảng trước câu nói ấy của tôi.

-Heebon! Anh xin lỗi! nhưng tình cảm của anh dành cho em đã ko còn nữa.

-Anh đang nói dối em đúng ko Su? Anh vẫn còn giận chuyện em bỏ đi nên mới thế phải ko? Anh nói đi- cô ấy nín vạt áo tôi, hỏi dồn dập.

Tôi gỡ tay cô ấy ra và lắc đầu thay cho câu trả lời.

-Ko đúng! Có lẽ do chúng ta đã xa nhau lâu quá nên tình cảm đã vơi đi ít nhiều. Nhưng giờ em đã trở về, chúng ta hãy làm lại đi, nhất định sẽ được như xưa mà.-cô ấy vẫn tiếp tục thuyết phục tôi.

-Anh đã nói rồi. Trong lòng anh giờ đây đã có người con gái khác. Anh rất yêu cô ấy và ko muốn làm bất cứ điều gì khiến cô ấy phải tổn thương.-tôi gắt nhẹ.

-Có phải...người đó chính là cô gái hôm qua ko?-Heebon nhìn thẳng vào mắt tôi.

-Ko sai. Chính là cô ấy đấy-tôi đáp ko một chút ngại ngần.

Heebon nhìn trần trời vào tôi bằng ánh mắt căm giận. Một lúc lâu, cô ấy quay lưng và bỏ đi, ko nói thêm bất cứ câu nào nữa. Tôi đứng nhìn cô ấy một lúc rồi cũng quay lưng bước đi. Tôi biết mình làm vậy là có lỗi với cô ấy nhưng thà rằng cứ nói thẳng, còn hơn là lừa dối cô ấy. Nếu như bây giờ tôi đồng ý quay lại với cô ấy, rồi sau này lại đòi chia tay thì sẽ khiến cô ấy bị tổn thương thêm mà thôi. Và lúc ấy, cả 3 người: tôi, Jen và cô ấy đều mệt mỏi.

Về đến nhà thì tất cả đã đi học hết cả. Hôm nay tôi đã xin phép nghỉ nhưng lại rất muốn gặp Jen thế nên vẫn quyết định lên trường.

Heebon.

Tôi ko ngờ Su lại có thể đối xử với tôi như thế. Hai năm qua, tôi đã phải sống trong âm ức, đau khổ chỉ vì muốn tốt cho anh ta. Trong khi đó anh ta lại đi vui vẻ với người khác, quên mất tôi. Con nhỏ đó thì có gì là đặc biệt đâu chứ? Thậm chí còn thua xa tôi. Vậy mà nó lại có thể cướp mất đi người mà tôi yêu. Heebon này làm sao có thể dễ yên như thế được? Nhất định tôi sẽ chia cắt hai người ấy, khiến cho họ phải điêu đứng, khổ sở. Cho họ nếm những uất ức mà tôi đã phải chịu đựng trong suốt hai năm qua.

Nhưng hình như con nhỏ đó sống trong căn nhà ấy thì phải. Một người như Vincent mà lại có thể chấp nhận như thế được sao? Rõ ràng là có cái gì đó mờ ám, khuất tất ở đây. Tôi phải đi điều tra cho thật kĩ mới được.

Tại trường.

Jen.

Bình thường tôi vừa đến trường là Lee Wan lập tức xuất hiện và lèo đèo theo sau. Nhưng hôm nay mặc dù đã gần đến giờ nghỉ trưa, tôi vẫn chẳng thấy cậu ta đâu cả. Đang mừng thầm trong bụng vì định ninh mình đã thoát nhưng ko ngờ tiếng chuông vừa vang lên thì tôi đã thấy cái bóng cậu ta lấp ló sau cánh cửa.

Tôi biết phải làm thế nào với cậu ta đây bây giờ? Xiah đã nói là làm, ko xem thường được đâu. A! hay là giả chiều “dụ ngọt” ra xem sao. Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng chạy ra chỗ cậu ta đang đứng và ko quên nở một nụ cười thật tươi, thật thân thiện. Lee Wan nhìn thấy tôi như vậy thì cậu ta lập tức ngáp miệng lại, đứng nhìn tôi bằng con mắt ngạc nhiên tột độ. Sau đó thấy tôi vẫn cứ cười, cậu ta cũng lại... nhe răng ra cười tiếp. Chúng tôi cứ đứng nhìn nhau và ngoác miệng ra cười như thế trong khoảng...5 phút. Nhưng sau đó nhận thấy mọi người đang chỉ trỏ và nhìn chằm chằm vào chúng tôi nên tôi thôi ko cười nữa mà kéo tay cậu ta ra sau vườn trường-một nơi vắng vẻ và cũng là nơi quen thuộc của tôi.

-Chắc là khóa luyện thi đã kết thúc rồi đúng ko?-tôi nhẹ nhàng hỏi.

-Vâng! Mới kết thúc hôm qua.-Lee Wan gật đầu- vậy cho nên hôm nay em ko thể đến thăm chị sớm được. Năn nỉ ỉ ôi mãi ông bảo vệ mới cho vào đấy!

-Thế sao?-tôi gật gù- Còn một tuần nữa là em thi rồi, sao ko ở nhà ôn bài, đến đây làm gì chứ?-tôi trách khéo.

-Em học thế là đủ rồi. Bây giờ là lúc đi lang thang chơi cho đầu óc thoải mái. Với lại phải đến để canh chừng chị chứ? Nhỡ có chuyện gì xảy ra với chị thì...-cậu ta nói đến đây thì dừng lại.

-Em ko cần phải lo. Bình thường ko có em, chị vẫn sống tốt đấy thôi.-tôi nhún vai.

-Nhưng lúc đấy là em ko biết. Bây giờ biết rồi thì ko thể để chị một mình được.

Trời ơi! Cái thằng nhóc này thật hết thuốc chữa. Tôi nghiêng răng kèn kẹt. Dụ ngọt ko được, tôi chuyển sang đe dọa.

-Này! Em có biết Xiah ko?-tôi hỏi.

-Tất nhiên rồi! Anh ấy là thành viên của DB mà. Nhưng có chuyện gì hả chị?

-Anh ấy bình thường là một người vui vẻ, tốt bụng. Nhưng mỗi khi nổi giận là rất ghê gớm, anh ấy có thể làm bất cứ chuyện gì đấy!-tôi nói bằng giọng đe dọa.

-Thế sao? Vậy mà hồi nào đến h em đâu có biết. Thấy anh ta luôn mỉm cười, ko ngờ lại “kinh” đến thế. Mà ai lại có thể chọc giận anh ta được anh ta chứ?-Lee Wan nhìn tôi ngạc nhiên hỏi.

-Vậy mà có đấy!-tôi bình thản đáp- người đó chính là ...em chứ ai.-tôi từ từ đưa tay lên, chỉ vào cậu ta.

-Sao? Chị đùa hả? em có làm gì động chạm đến anh ta đâu chứ?-Lee Wan giãy nảy lên.

Câu hỏi của cậu ta làm tôi cứng họng, chẳng biết phải trả lời thế nào. Đúng là cậu ta thì chẳng làm gì động chạm đến Xiah thật. Ngay đến chính bản thân, tôi còn ko biết tại sao Xiah lại ko muốn cho Lee Wan đến gần tôi thì làm sao có thể giải đáp thắc mắc cho cậu ta kia chứ? Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng cái đầu thông minh của tôi cũng nghĩ ra được một lý do để trả lời cho Lee Wan:

-Tại em ko biết đấy thôi. Xiah rất ghét chị, vậy nên anh ta cũng ghét luôn những người xung quanh chị. Và lại càng căm thù người nào dám đứng ra bảo vệ, chăm sóc cho chị.

-Có chuyện ấy sao?-cậu ta vừa nói vừa nhún mày ra vẻ suy nghĩ ghê lắm.-vậy thì... em càng phải ở bên cạnh chị, đâu thể để anh ta làm hại chị được chứ.-cậu ta nói bằng một giọng kiên quyết.

-Ko cần đâu-tôi phẩy tay- chị đã quen rồi. Với lại dù sao chị cũng là con gái, anh ta chẳng dám làm gì quá đáng đâu. Nhưng với em thì khác đấy, anh ta nhất định sẽ thẳng tay trừng trị à xem-tôi tiếp tục hù dọa.

Vừa lúc đó thoáng thấy bóng Kim Nam Min từ xa, tôi lại nảy ra thêm một ý tưởng mới. Ngay lập tức tôi kéo tay Lee Wan và chỉ cho cậu ta thấy Nam Min:

-Em có thấy người kia ko?

-Uh, thấy rồi.-cậu ta gật đầu.

-Trông đẹp trai, cao lớn thể thôi chứ thực ra anh ta bị “tâm thần tiềm ẩn” đấy!-tôi nói tiếp.

-Hả?-Lee Wan tròn tròn mắt hỏi lại.

-Đúng ra thì lúc đầu anh ta chẳng bị làm sao cả. Nhưng cũng như em, leo đèo theo chị thể nên bị mấy người DB “xử” và giờ trở thành như thế đấy-tôi giả vờ nói bằng một giọng trầm buồn-bảo đảm với em, bây giờ mà anh ta thấy chị thì sẽ lập tức chạy dài à xem.

Rồi để chứng minh lời nói của mình là sự thật, tôi gọi to: Kim Nam Min. Anh ta nghe thấy tên mình thì lập tức quay lại. Nhưng vừa nhìn thấy tôi, anh ta đã giật bắn người và nhanh chóng vắt chân lên cổ mà chạy. Thật sự tôi biết làm thế này là có lỗi với anh ta lắm. Nhưng cũng do bất đắc dĩ mà thôi. Bởi vì tôi ko muốn Lee Wan lại phải chịu cái hình phạt ghê gớm ấy của 5 người kia.

Quay sang nhìn cậu ta. Có vẻ như đã sợ lắm rồi đấy.Khuôn mặt tái xám, hốt hoảng. Ko ngờ chiêu này của tôi lại có hiệu quả như vậy. Đang hí hửng mừng thầm trong bụng thì đột nhiên cậu ta quay sang nhìn chăm chăm vào tôi, hai tay nắm chặt lấy tay tôi.

-Chị! Em đã quyết định rồi. Nhất định phải ở lại bảo vệ chị cho đến cùng. Em ko sợ anh ta đâu.

Chúa cứu vớt linh hồn con! Đã nói cặn lời với cậu ta rồi mà vẫn chẳng có kết quả. Dụ ngọt cũng ko xong mà đe dọa cũng bất thành. Tôi cũng đã mệt mỏi và chán lắm rồi. Đã vậy, ko cần lo cho cậu ta nữa. Cứ để cho 5 người kia xử lý cho rồi.

Tôi giật phắt tay mình ra khỏi tay cậu ta và đứng dậy, nhanh chóng bước đi. Cậu ta cũng lập tức chạy theo tôi và gọi inh ỏi:

-Chị! Chị!

84. Chương 84

Chúng tôi đang đi thì bất chợt tôi thấy có một người ở đằng xa, hình như là Yoo Ha Na thì phải, đi ngược hướng với chúng tôi đang bê một khay đựng đầy những lọ hóa chất. Ko hiểu người quản lý phòng thí nghiệm đầu mà lại để cô ấy đem những hóa chất nguy hiểm ấy ra ngoài vậy chứ? Ha Na càng lúc càng đến gần tôi và Lee Wan. Bỗng nhiên cô ấy vấp phải một cái gì đó và thế là bao nhiêu thứ trong khay “bay” ra ngoài và hướng thẳng về phía tôi. Trong giây phút ấy, ko hiểu sao tay chân tôi cứ cứng đờ, ko thể nhúc nhích được. Tôi đành phải nhắm mắt lại và phớt lờ mọi chuyện cho ông trời. Hóa chất vừa chạm vào tay, tôi đã cảm nhận thấy sự nóng ran và rát buốt. Và cũng ngay lúc đó giọng của Lee Wan làm tôi giật mình:

-Chị! Cẩn thận. A!-cậu ta thốt lên bằng một giọng đau đớn.

Vội vàng mở mắt ra thì thấy cậu ta đã ngồi thụp xuống dưới đất. Cánh tay trái của Lee Wan tấy đỏ và phồng dộp lên. Thì ra cậu ta đã đỡ cho tôi. Lúc ấy, tôi dường như đã quên hết đau đớn của mình. Tôi nhanh chóng đỡ Lee Wan dậy và dìu cậu ta đến phòng y tế gần nhất.Bước vào phòng y tế, may mắn thay có người. Người ấy đang đứng quay lưng lại. Dáng người trông quen lắm, nhưng trong hoàn cảnh này thì tôi chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ ngợi được nhiều nữa.

-Có...có người bị thương-tôi hét lên bằng một giọng ngắt quãng.

-Bác sĩ vừa mới ra ngoài rồi! Tôi chỉ...-người đó lên tiếng và quay mặt lại.- Jen?-anh ta thốt lên khi vừa nhìn thấy tôi.

-Xiah?-tôi cũng ngạc nhiên ko kém.

-Em bị thương rồi! để anh xem nào-anh ấy vừa nhìn thấy cánh tay tôi thì lập tức chạy đến.

-Ko, em ko sao.-tôi lắc đầu- cậu ấy bị thương nặng hơn em-tôi chỉ tay về phía Lee Wan.

Xiah vội vàng chạy đến bên cậu ta, vừa sơ cứu vừa hỏi:

-Hai người làm gì mà để ra nông nổi này vậy hả?

-Chuyện dài lắm, chút nữa em kể cho. Bây giờ anh chỉ cần biết bọn em bị H2SO4 đậm đặc bắn vào người thôi.-tôi đáp.

-Á!-đột nhiên Lee Wan thốt lên.

-Trời ơi! Anh nhẹ tay một chút chứ-tôi trách Xiah- Có sao ko? Đau lắm hả? Cố một chút nữa thôi-tôi quay sang động viên Lee Wan.

Bất chợt bàn tay tôi bị Lee Wan nắm chặt. Nếu như bình thường chắc tôi đã gạt phắt tay cậu ta ra rồi. Nhưng hôm nay lại khác, cậu ta đang phải chịu đau đớn và đó là vì tôi. Thế nên tôi cứ để yên như thế và khẽ siết nhẹ bàn tay của Lee Wan.

-Hyung Soo! Em ko sao chứ?-một giọng nữ vang lên từ phía cửa.

Quay lại nhìn thì thấy đó là Kim Tae Hee. Cô ta với vẻ mặt hốt hoảng nhanh chóng chạy đến chỗ chúng tôi. Lúc đầu tôi hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng hiểu ra mọi chuyện. Kim Tae Hee-Kim Hyung Soo là... hai chị em. Thảo nào lâu nay tôi vẫn cứ thấy cậu ta giống một ai đó, thì ra là giống Tae Hee.

Và lần trước, người nhờ Lee Wan đến tìm tôi, bắt tôi phải tránh xa một trong 5 người của DB chính là cô ta.

Ngay bây giờ thì tôi chẳng nghi ngờ gì lòng tốt của Lee Wan dành cho tôi nhưng cứ nghĩ đến việc cậu ta là em trai của Tae Hee thì tôi lại cảm thấy có một cái gì đó khiến tôi ko thể ở cạnh cậu ta được nữa. Thế nên tôi từ từ rút tay mình ra khỏi tay Lee Wan và bước ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã thấy Hero, Max, Uno và Mic đang chạy hồng hộc tới.

-Em ko sao đấy chứ?-Hero lên tiếng hỏi trước.

-Bị thương có nặng ko?-Mic hỏi tiếp.

-Đau hok Jen? Ăn kẹo nha!-Max vừa nói vừa rút ra một thỏi chocolate và dúi vào tay tôi.

-Xiah! Sao cậu ko băng bó vết thương cho Jen mà còn đứng đó làm gì hả?-Uno ko hỏi thăm tôi mà quay sang giục Xiah.

-Đây! làm gì mà hỏi dữ thế? Tôi có phải là người 3 đầu 6 tay đâu chứ?-Xiah vừa chạy đến chỗ tôi vừa nói.

-Các người có còn lương tâm ko hả? em trai tôi vì cô ta mà bị thương nặng thế này, các người ko thèm nhìn nó lấy một lần mà chỉ lo quan tâm đến cô ta là sao?-bất chợt Tae Hee lên tiếng.

-Người như cô mà còn có tư cách để hỏi đến lương tâm nữa sao? Mọi chuyện đều do một tay cô gây ra nên em trai cô phải hứng chịu, có gì lạ đâu?-Max lạnh lùng đáp.

-Gieo gió thì gặt bão thôi-Mic nhún vai.

-Các người...nói vậy...là sao hả?-Tae Hee tái mặt, lắp bắp hỏi.

-Cô tự đi mà hiểu lấy. Chúng tôi nói ra chỉ tốn nước bọt mà thôi-Uno nói bằng giọng bình thản.

-Xong rồi hả? chúng ta về thôi!-Hero đưa mắt nhìn bàn tay đã được băng bó trắng muốt của tôi và nói.

-Hai người thích thì ở lại đây chờ bác sĩ về, còn ko thì cứ việc đi. Chúng tôi về đây-Xiah vừa dọn dẹp mọi thứ vừa dặn dò.

Sau đó chúng tôi ra về. Thực tình tôi rất thắc mắc, ko hiểu nãy giờ 5 người kia nói gì nữa. Cái gì mà: “gieo gió thì gặt bão” ; “một tay cô gây ra thì em trai cô phải gánh chịu”....Chuyện lúc nãy rõ ràng chỉ là một tai nạn thôi mà? Chính mắt tôi thấy Yoo Ha Na bị vấp ngã, cho nên đâu có liên quan gì đến Tae Hee chứ? Tôi bước đi mà lòng thì cứ nặng trĩu vì mọi khúc mắc vẫn chưa được giải quyết.

Trong phòng y tế.

Lee Wan.

-Tất cả mọi chuyện là chị làm phải ko?-tôi trừng mắt nhìn Tae Hee và gằn giọng hỏi.

-Ngay cả em mà cũng ko tin chị sao?-Tae Hee đáp mà mắt ko dám nhìn thẳng vào tôi.

-Tin? Chị bảo em làm sao có thể tin chị được đây? 5 người DB, vừa rồi chẳng phải đã nói ra hết rồi sao? Ko lẽ họ lại đặt điều vu oan cho chị?-tôi gắt.

-...Phải, thế thì đã làm sao nào?-im lặng trong một thoáng, sau đó Tae Hee nhìn thẳng vào tôi và đáp.

-Tại sao chị làm vậy? Tại sao hả?-tôi quát lên.

-Chị đã bảo thế nào? Phải tránh xa vị hôn phu của chị ra, thế mà cô ta vẫn cứ lảng vảng quanh Max. Còn em, chị bảo em đến cảnh cáo cô ta, bây giờ thì thế nào hả? Ko những ko giải quyết được mà lại còn bám dính theo cô ta... Cho nên chị đành phải ra mặt thôi.-Tae Hee bình thản đáp.

-Chị điên rồi! chị đâu có yêu Max?

-Đúng, chị ko yêu anh ta. Nhưng nhất định phải trở thành vợ của cậu con trai duy nhất của ông chủ tập đoàn nước hoa nổi tiếng Global. Phải vào được nhà đó thì mới có thể giúp tập đoàn Haeson của chúng ta trở lại như xưa được chứ?

-Như thế là lợi dụng đây chị có biết ko hả? Muốn khôi phục Haeson thì chúng ta cũng có thể tự lực làm được, tại sao lại cứ phải làm như thế này?

-Im đi! Mà thì biết gì chứ? Suốt ngày chỉ ở ngoài đường đóng mấy cái thứ phim nhảm nhí, có quan tâm gì đến công ty đâu? Làm diễn viên thì kiếm được bao nhiêu? Ko đủ để mày mua sắm quần áo, ăn chơi. Mỗi tháng lại còn về ngửa tay xin thêm bố mẹ.-Tae Hee mắng mỏ tôi ko thương tiếc- Muốn vực dậy Haeson mà ko dùng thủ đoạn sao? Vậy thì hãy thử vào làm trong công ty đi. Nếu có tiến triển thì lúc đó hẵng bàn bạc lại chuyện này. Còn bây giờ, ngoan ngoãn câm miệng lại.

Nói rồi Tae Hee bước đi. Trước giờ vẫn biết chị tôi là một người có máu lạnh, chỉ cần có lợi ỉnh thì chị ấy sẽ dùng mọi thủ đoạn để đạt được. Nhưng thật sự ko ngờ là chị ấy còn có thể đánh đổi cả hạnh phúc của chính mình. Đến nước này thì ko thể làm ngơ được rồi, tôi nhất định phải tìm cách ngăn cản chị ấy mới được.

A! suýt quên mất, còn Jenny. Chị ấy sao rồi? ko biết chị ấy có giận tôi ko nhỉ? Phải đi tìm chị ấy giải thích cho rõ trắng đen mới được.Ko thể để chị ấy hiểu nhầm. Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng y tế, “phi” thẳng ra ngoài cổng trường. Thế nhưng chị ấy cùng 5 người DB đã về mất rồi . Tôi thất thủ bước đi mà ko hề có một sự định hướng nào.

85. Chương 85

Jen.

Trong đầu tôi lúc này trống rỗng, chẳng thể suy nghĩ được gì cho nên hồn. Một bầu ko khí im lặng đáng sợ đang bao quanh. Mic đang ngồi cầm cúi đọc sách, Uno đang nghe nhạc, Xiah đang chăm chú vào cái laptop của mình. Hero thì mắt nhìn ra ngoài cửa sổ của xe và hình như đang suy nghĩ một cái gì đó. Và cuối cùng là Max, trước mặt anh ta là một đồng bánh kẹo, miệng thì đầy thức ăn, vậy mà vẫn cứ cố gắng nhét thêm vào. Chắc anh ta sợ nếu để cái miệng của mình được rảnh rỗi thì sẽ phun ra những lời nói ko hay.

Nhìn cái miệng của Max phồng to lên và đang trợn trạo nhai, nuốt thức ăn tôi cảm thấy buồn cười kinh khủng. Tôi đã cố gắng kiềm chế để ko bật ra tiếng cười nhưng kết quả vẫn ko kiểm được, thế là tôi ngồi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

5 người kia quay sang nhìn tôi bằng những ánh mắt ngạc nhiên tột độ.

-Em bị thương ở tay chứ có phải ở đầu đâu mà sao lại thành ra thế này?-Xiah nhíu mày hỏi.

-Gì chứ? Em ko phải là đang “lên cơn” đâu-tôi thôi cười và quay sang lườm Xiah.

-Vậy tại sao tự dưng lại ngồi cười khan thế?-Mic nhìn tôi ko chớp mắt.

Tôi ko đáp mà chỉ hất mặt về phía Max. 4 người còn lại cũng nhanh chóng hướng ánh mắt của mình về phía ấy. Và ko khác gì tôi lúc này, tất cả bọn họ đều phá lên cười khi nhìn thấy anh ta như thế. Chỉ tội cho Max, anh ta chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nên cứ ngệt mặt ra, vậy nên kết quả là trông càng “ngố” ko thể tả.

-Các người có “bệnh” thì cũng vừa vừa thôi! Làm cái gì mà cười như điên như dại vậy hả?-Max quát lên.

-Ông tướng ạ! Cứ việc từ tốn mà ăn, có ai giành của cậu đâu mà ngốn đầy một miệng thế kia?-Hero vừa cười vừa nói.

-Đúng. Cậu mà cứ như thế thì có ngày sẽ chết vì nghẹn mà ko kịp trăn trối đâu-Uno chêm vào.

-Cái gì?-Max trợn mắt lên và đang chuẩn bị ột cuộc khẩu chiến.

-Stop here!-tôi lên tiếng ngăn lại-em có chuyện muốn hỏi, mọi người phải trả lời đúng sự thật đấy.-tôi vừa nói vừa đưa mắt nhìn một lượt hết tất cả 5 người.

-Là chuyện của Tae Hee đúng ko? Anh cũng đang định nói đây. Cô ta...

-Max! cậu điên rồi sao?- Uno lập tức gắt lên cắt ngang lời Max.

-Thì Jen cũng đã hỏi rồi đấy thôi. Với lại tôi cũng đang muốn phát điên lên đây, ko thể tiếp tục im lặng được nữa đâu-Max cũng gắt lên.

Bầu ko khí lại rơi vào trong tĩnh lặng. Im lặng một lúc lâu, cuối cùng Max cũng lên tiếng. Và rồi sau đó, mỗi người một câu, toàn bộ những khúc mắc của tôi đã được giải tỏa. 5 người bọn họ, trên đường đến phòng y tế đã vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Kim Tae Hee và Yoo Ha Na. Thì ra chuyện ngày hôm nay ko phải là một tai nạn như tôi vẫn nghĩ mà đó là một kế hoạch do Kim Tae Hee và Yoo Ha Na vạch ra. Trước giờ vẫn biết là họ ko ưa gì tôi, nhưng tôi ko nghĩ là hai người đó lại ghét tôi đến mức độ phải dùng đến cả H2SO4 đậm đặc. Mọi chuyện giờ đây đã vượt ra quá xa tầm kiểm soát của tôi rồi. Lúc đầu thì cũng chỉ nghĩ đơn giản là giúp Max thoát khỏi một cuộc hôn nhân mang tính “kinh doanh” nhưng cuối cùng lại gây ra hiểu lầm lớn với Tae Hee. Còn Yoo Ha Na? nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn ko biết là mình đã làm gì có lỗi với cô ấy. Hay là...

Tôi vừa nghĩ vừa quay sang nhìn Hero. Có thể lắm! Tuy chỉ gặp nhau đúng 1 lần duy nhất nhưng tôi cảm nhận được hình như cô ấy có tình cảm với Hero.

Với Tae Hee thì ko thể giải quyết được, vì tôi đã trót hứa với Max sẽ giúp anh ta đến cùng. Còn với Ha Na, tôi có thể đến tìm cô ấy và giải thích rằng giữa tôi với Hero chẳng có gì cả. Thế nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nếu nói ra rồi thì Hero và Ha Na sẽ trở thành một đôi thì tôi lại có cảm giác khó chịu vô cùng. Tôi ko muốn thế, ko muốn thấy cảnh Hero ở bên cạnh một cô gái khác, ko muốn, ko muốn...

-Sau này bọn anh sẽ luôn ở cạnh em, chuyện như ngày hôm nay chắc chắn sẽ ko xảy ra nữa đâu. Yên tâm đi- Hero nhẹ nhàng nói.

-Còn nữa, em đừng đến gần Lee Wan! Tuy bọn anh chưa biết là cậu ta có xấu xa như cô chị hay ko nhưng cứ tránh đi là hơn-Max tiếp lời.

-Anh thôi đi! Lee Wan là một người tốt, rất tốt. Nếu ko có cậu ta thì giờ này chắc em đã phải nằm trong bệnh viện ấy chứ-tôi gắt nhẹ.

-Có thể đó cũng là một kế hoạch của bọn họ thì sao?-Xiah quay sang nhìn tôi hỏi.

-Anh có thấy người nào lại đi cứu người mình muốn hại ko hả? – tôi gằn giọng.

-Đồng ý là cậu ta ko phải người xấu. Nhưng rất có thể Tae Hee sẽ lợi dụng cậu ta để hại em. Vậy nên để cả hai được an toàn, em nên tránh xa Lee Wan ra.-Mic ra lệnh.

-Nhưng...-tôi định lên tiếng phản đối thì lập tức bị Uno chặn họng ngay:

-Em đừng bướng nữa. Lần này phải nghe theo lời bọn anh. Từ giờ mỗi khi đi đâu, bọn anh sẽ đưa em đến tận nơi và đón về tận nhà.

Nếu như là hồi mới quen biết 5 người này thì chắc có lẽ những chuyện này sẽ khiến tôi rất bức mình. Nhưng bây giờ thì lại khác. Ko hiểu sao khi nghĩ đến việc họ lo lắng ình, bảo vệ ình, tôi lại thấy rất vui. Thế nên tôi cũng chẳng phản đối nữa mà ngoan ngoãn nghe theo sự xếp đặt của 5 người họ...

Sáng hôm sau.

Vừa bước đến cổng trường đã thấy Lee Wan đứng đợi ở đó từ lúc nào. Chưa kịp nghĩ mình phải làm gì thì tôi đã bị 5 người DB kéo đi. Thoáng thấy tôi, Lee Wan chạy đến và nói:

-Chị! Em có chuyện muốn nói.

-Có chuyện gì thì nói luôn ở đây đi-Hero nói như ra lệnh.

-Tôi muốn nói chuyện riêng với chị ấy chứ ko phải với các anh-Lee Wan gằn giọng.

-Hừ! đã cho cơ hội rồi mà cậu ko chịu chộp lấy đấy nhá! Sau này đừng có trách bọn tôi.-Uno bình thản nói-Chúng ta đi thôi.

-Các anh làm cái trò gì thế hả? chuyện giữa tôi và chị ấy liên quan gì đến các anh chứ?-Lee Wan gắt.

-Nói cho cậu biết, nếu chúng tôi ko cho phép thì ko một ai có thể đến gần Jen chứ đừng nói gì đến việc nói chuyện riêng với cô ấy-Xiah đáp.

-Thật vô lý! Vô lý hết sức! Các anh là gì của chị ấy? các anh có quyền gì mà dám nói thế hả?-Lee Wan dường như đã mất hết bình tĩnh, cậu ta vừa nói vừa tiến đến gần chỗ chúng tôi với một gương mặt đầy vẻ tức giận.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, tôi vội lên tiếng:

-Bọn em sẽ ra xe nói chuyện. Các anh đứng chờ ở đây một lát đi.

-Jen?-cả 5 người kia đều quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn chút trách móc và thốt lên.

Tôi ko nói thêm lời nào nữa mà chỉ nắm tay Lee Wan kéo đi. Ra đến xe, chưa kịp ngồi yên vị thì Lee Wan đã mở miệng tuôn ra một tràng. Có vẻ như từ hôm qua cậu ta đã bị “ức chế” nhiều lắm nên đến hôm nay, gặp được tôi thì “xả” ra hết:

-Chị! Em xin lỗi. Em ko ngờ Tae Hee lại có thể làm ra những chuyện như thế. Cũng tại em hết, cứ luôn miệng nói sẽ bảo vệ cho chị thế mà lại làm hại chị, khiến chị phải bị thương nặng thế này. Cả chuyện Tae Hee là chị của em nữa, em đã ko nói cho chị biết. Em rất xin lỗi. Nhưng chị đừng giận em có được ko? Đừng tránh mặt em, em xin chị đấy!

-Tôi đã tránh mặt cậu lần nào chưa?-tôi nhú mồm hỏi.

-Phù...-cậu ta thở phào nhẹ nhõm-thế mà em cứ tưởng chị giận em lắm chứ. Báo hại cả tối qua em ko ăn cũng chẳng ngủ được.

-Này! Tôi nói là ko tránh mặt chứ ko có nói là ko giận. Cậu giấu tôi một chuyện lớn như thế mà bảo tôi đừng giận được sao? Đến thần thánh cũng còn tức điên lên ấy chứ.-tôi vừa nói vừa lườm cậu ta bằng một ánh mắt sắc nhất có thể.

-Em đã xin lỗi rồi mà! Thật sự em cũng đâu có muốn giấu chứ. Nhưng em sợ nếu nói ra thì chị sẽ...-cậu ta đang nói thì bỗng dừng dừng lại.

-Thôi được rồi! Lần này tôi tha cho. Nhưng lần sau mà còn vậy nữa thì biết tay tôi, biết chưa hả “ông” em trai của tôi?

-Em...trai? Em ko nghe nhầm đấy chứ?-cậu ta tròn mắt hỏi lại.

-Vậy chứ muốn làm anh trai tôi hả “ông tướng”? Tôi có đến 8 ông anh rồi, ko cần thêm nữa đâu. Với lại cậu cũng nhỏ hơn tôi 1 tuổi còn gì?-tôi vênh mặt lên nói.

-Cái gì? Chị có 8 ông anh? Bộ gia đình chị thuộc diện : “nhà nghèo đông con” hả?

-Này!-tôi hét lên- nói cho cậu biết, bố mẹ tôi tuân thủ đúng “kế hoạch hóa gia đình” đó nhá! Chỉ sinh có hai con thôi.

-Thế thì đào đâu ra thêm 7 ông anh nữa thế?-cậu ta tiếp tục hỏi.

-Đó là chuyện của tôi, cậu ko cần biết.-tôi phẩy tay- À! Còn một chuyện tôi rất muốn hỏi cậu. Trước giờ tôi cứ nghĩ cậu là con một nên thích có chị nhưng hóa ra ko phải. Cậu cũng có chị còn gì? Sao ko bảo vệ Tae Hee mà theo tôi làm gì?

-Nhưng chị ấy có coi em là em trai đâu? Trong mắt chị ấy thì em chỉ là một thằng bất tài vô dụng, phá của. Từ nhỏ Tae Hee đã là một người mạnh mẽ và tài giỏi nên chị ấy ko cần ai ở bên cạnh mình hết, nhất là một đứa như em.-Lee Wan dừng lại một lúc rồi nói tiếp-ko hiểu sao lần đầu gặp chị em đã cảm nhận được một cảm giác ấm áp và gần gũi. Ở bên chị, em có thể được như những đứa em trai khác trên đời này, được quyền không nhẽo mà ko cần e ngại bất cứ cái gì. Và nhất là em có thể được là chính mình, có thể bộc lộ hết tất cả tài năng và bản lĩnh của một người con trai để bảo vệ ột người khác.

-Này! Đừng có nói ngược đời như thế chứ? Chị lớn tuổi hơn thì phải bảo vệ em mới đúng chứ?-tôi phản đối.

-Hok dám đâu!-Lee Wan bĩu môi-chị đúng là lớn hơn em một tuổi thật đấy nhưng chị yếu như sên thế thì bảo vệ được ai? Thậm chí cả bản thân mình còn lo chưa xong nữa ấy chứ.

-Ồ thì...-tôi ấp úng.-thôi, đi về đi, ko khéo 5 “ông” kia nổi trận lôi đình nữa thì nguy.-biết đối đáp với cậu ta chẳng được nên tôi đứng dậy bỏ đi.

-Vậy thì lát nữa giờ giải lao, em đến tìm chị nhé?-Lee Wan đề nghị.

-Ko được! 5 người bọn họ ko cho phép tôi gặp cậu nữa đâu.-tôi lắc đầu từ chối.

-Thế phải làm sao mới gặp được chị?-cậu ta nhăn nhó hỏi.

-Từ nay mỗi khi muốn gặp tôi thì cứ nhá máy, tôi sẽ tìm cách để ra gặp cậu. Nhưng 1 tuần chỉ được gặp 1 lần thôi đấy.-tôi dặn dò.

-Ko phải chứ? Gặp chị của mình mà cũng khó khăn đến thế sao?-Lee Wan xịu mặt xuống.

-Ngoan ngoan nghe lời đi. Tôi cũng khổ sở lắm chứ chẳng sung sướng hơn cậu được chút xíu nào đâu.-tôi nói bằng giọng chán nản- tôi vào đây!

Nói rồi tôi bước nhanh về phía cổng trường. Thế là từ nay tôi lại có thêm một “người thân” mới. ko hiểu sao từ lúc về HQ tôi lại “thu nhận” thêm được nhiều người thân thế ko biết. Đầu tiên là 5 người DB. Tiếp theo là anh Kuo và giờ là Lee Wan. Chẳng biết là điềm tốt hay điềm xấu đây nữa? nhưng thôi, miễn là tôi và cả những người đó đều cảm thấy vui là được rồi.

86. Chương 86

Tôi bước vào trường trong một tâm trạng hân hoan. Tất cả đều giải quyết êm đẹp cả rồi. Hy vọng sẽ ko còn bất cứ chuyện gì rắc rối xảy ra nữa để tôi có thể tận hưởng một kì nghỉ hè thật thoải mái.

Giờ giải lao. Cả sân trường huyền ảo và ồn ào hơn mọi ngày vì hôm nay là ngày treo bảng điểm thi. Phải chen lấn khổ sở lắm tôi mới có thể tìm được một chỗ đứng để xem vị thứ của mình. Tôi như ko tin vào mắt mình nữa, tất cả mọi thứ như đổ sụp dưới chân tôi. Chiếm vị trí đầu bảng của khoa tôi là một cái tên lạ hoắc: Chae Han Woo. Còn cái tên đẹp như mơ của tôi lại nằm ngay dưới cái tên kia. Tôi bị đẩy xuống vị trí thứ nhì rồi. Ko thể như thế được! Mọi chuyện là sao chứ? Chắc là có nhầm lẫn gì ở đây. Phải đi hỏi cho rõ mới được.

Tôi bước nhanh về phía văn phòng. Lật sổ điểm ra, tất cả các môn đều đạt điểm tối đa. Ngoại trừ bài thi về chuyên ngành nước hoa, tôi chỉ đạt được điểm Khá. Tin được ko cơ chứ? Ngay đến cả môn Triết học khó nhằn mà tôi còn có thể vượt qua, trong khi đó bài thi đúng lĩnh vực của mình thì lại...

Ko đúng! Rõ ràng bài làm của tôi hoàn hảo lắm mà. Tôi vừa suy nghĩ vừa bước đi đến chỗ cô Lee-người quản lý văn phòng. Cũng may là tôi và cô ấy cũng khá thân với nhau nên tôi “mượn” được bài thi của mình một cách dễ dàng.

Cầm nó trên tay mà tôi choáng váng mặt mày. Bị điểm Khá, ko phải vì tôi làm sai mà là vì làm bị sót. Ko hiểu sao tôi lại có thể sơ suất đến mức ấy cơ chứ? Cái phần đó tôi làm dư sức, vậy mà... Hừ! tất cả đều tại 5 người DB hết cả. Nếu ko phải họ gây ra nhiều rắc rối và phiền phức thì tôi đâu có bị phân tán tư tưởng đến nỗi bỏ trống một phần trong bài thi như thế.

Lần này thì hết thật rồi! Tôi và anh Jung Hoon đã có một giao ước. Tôi phải luôn đứng ở vị trí thứ nhất, nếu chỉ cần tuột xuống vị trí thứ 2 thôi thì ngay lập tức anh ấy sẽ bắt tôi đem về Mĩ lại. Tính sao bây giờ đây chứ? Anh ấy bình thường thương tôi là thế, luôn chiều theo ý tôi nhưng một khi anh ấy đã ra điều kiện thì tôi ko thể làm khác được. Jung Hoon đã nói là làm và làm một cách nghiêm khắc.

Tôi thất thểu bước về lớp. Đang ngồi rầu rĩ thì bỗng nhiên Moon hét hải chạy vào và nói bằng một giọng ngắt quãng:

-Cậu...cậu đã đi xem...bảng điểm thi chưa?...cậu đứng thứ...2...đấy.

-Uh-tôi đáp bằng một giọng ỉu xiu.

-Làm thế nào đây? Anh Jung Hoon sẽ...-Moon nhìn tôi ái ngại.

-Cậu đứng thứ mấy?-tôi chuyển sang đề tài khác.

-Thứ 4, đồng hạng với Song, và đứng sau Max. Lần nào chẳng thế.

Đúng rồi nhỉ, tôi quên mất. Lần nào tôi cũng đứng đầu, sau tôi là Max, sau anh ta là Moon và Song đồng hạng. Nhưng lần này thì thời thế đã thay đổi rồi. Tôi lại bị đẩy tụt xuống vị trí thứ 2 mất rồi.

-Này! Biết tin gì chưa?-giọng Song vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

-Chuyện gì?-Moon ngạc nhiên hỏi.

-BGH vừa thông báo nếu ai có “nhu cầu” thi lại thì đăng kí tại văn phòng. Hai tuần sau sẽ tổ chức thi lần hai. Và kết quả lần đầu này sẽ bị hủy, chỉ lấy kết quả lần hai thôi.-Song đáp.

-Thật huh? Cậu ko đùa đấy chứ? Vậy có nghĩa là tôi còn có cơ hội giành lại vị trí đầu bảng phải ko?-tôi như người chết đuối vớ được cọc, lập tức chồm tới hỏi dồn dập.

-Uhm-Song gật đầu- cậu thích thì đi đến văn phòng đăng kí mau đi-cô ấy giục.

Tôi lập tức phóng như bay đến văn phòng. Ko giống như trong tưởng tượng của tôi, chỉ có vài người đến để đăng kí thi lại. Và hình như chuyện tôi thi lại là một chuyện đáng ngạc nhiên lắm hay sao mà tất cả mọi người ở văn phòng đều tròn mắt nhìn tôi. Đăng kí xong, tôi nhanh chóng đến thư viện và cắm đầu vào học. Ko còn biết trời trăng mây gió gì nữa hết, cũng chẳng thêm để ý đến mọi người xung quanh. Và tất nhiên cái tên CLB Host cũng bị del một cách ko thương tiếc ra khỏi đầu tôi.

Đến khi giật mình ngẩng đầu lên thì thấy thư viện chỉ còn vài người và bên ngoài trời cũng đã tối. Tôi còn muốn ngồi ở đây học nữa nhưng đắn đo một hồi, cuối cùng lại quyết định về nhà...

Tôi vừa mở cửa bước vào nhà thì lập tức bị 5 người kia chặn lại và hỏi han đủ điều nhưng tôi bỏ ngoài tai tất. Tôi bước nhanh về phòng, khóa trái cửa và lại tiếp tục “sự nghiệp” học hành của mình. Chưa tha cho tôi, bên ngoài, 5 người kia đập ko thương tiếc vào cánh cửa và kêu réo tên tôi ko ngừng nhưng tôi mặc kệ. Một lần đã là quá đủ, tôi ko muốn mình bị họ làm cho phân tâm thêm một lần nào nữa. Ngồi thêm được một lát nữa thì bỗng nhiên tôi thấy chóng mặt kinh khủng. Tất cả mọi thứ trước mặt tôi đều nhòe hazy và cứ xoay tròn, xoay tròn...Rồi từ mũi tôi, từng giọt, từng giọt máu rơi xuống làm thấm đỏ cả quyển sách để trước mặt.

Đến mức này thì ko thể ngồi một chỗ được nữa rồi. Tôi đứng dậy, mở cửa và bước ra ngoài. Xuống lầu. Vừa thấy tôi, Hero lên tiếng ngay:

-Jen! Cuối cùng em cũng chịu ra rồi sao? Đến ăn cơm luôn đi! Hôm nay có...-đang nói thì lập tức anh ấy im bật. Chắc tại lúc này trông tôi kinh khủng lắm.

-Trời ơi! Làm gì ra nông nổi này hả Jen?-Xiah vừa nói vừa chạy đến bên tôi và ko quên lấy một cái khăn giấy lau những giọt máu cho tôi.

-Thì xong hết cả rồi mà em còn tự dưng dọa thân xác mình làm chi hả?-Uno cũng bước đến.

-Hình như em đăng kí thi lại phải ko? Đã đứng vị trí thứ 2 rồi mà còn muốn gì nữa?-Mic trách móc.

-Ko lẽ thua Chae Han Woo khiến em “bức xúc” đến thế sao? Nhất định phải đánh bại bằng được cậu ta để giành lại vị trí đứng đầu thì em mới thỏa mãn sao? Người gì mà hiếu thắng đến thế?-Max cần nhằn.

-Vậy bây giờ anh muốn em ở lại đây hay là trở về Mĩ? Nói đi xem nào-tôi gắt.

-Tất nhiên là ở đây. Nhưng chuyện thi cử thì liên quan gì đến chuyện này chứ?-Max ngạc nhiên hỏi.

Biết có giấu thì cũng chẳng được gì thế nên tôi đành phải nói ra chuyện thỏa thuận với anh Jung Hoon. Tôi vừa dứt lời Mic đã lên tiếng ngay:

-Hóa ra mọi chuyện là như thế sao? Ông thầy này cũng “chơi” những trò quái chiêu thật.

-Nhưng dù gì Jung Hoon cũng là anh trai của em mà! Chắc anh ta ko “vô tình” đến mức kéo bằng được em về Mĩ đâu-Uno nói như tự trấn an mình.

-Anh lầm to rồi! Anh ấy một khi đã quyết định chuyện gì rồi thì ko dễ xoay chuyển đâu-tôi khổ sở nói.

-Nhưng theo như anh được biết thì đề thi lần hai sẽ ko được dễ đâu-Xiah thông báo.

-Với khả năng của Jen thì sẽ vượt qua dễ dàng thôi.-Hero nói bằng một giọng chắc chắn- Chỉ có điều là phải biết cách tổng hợp kiến thức lại. Chứ cứ cắm đầu vào học thật nhiều chẳng có lợi đâu.

-A!-đột nhiên Max thốt lên.

-B!-Xiah tiếp lời.

-C!-Uno cũng tham gia vào “trò chơi”.

-Này! Bây giờ là giờ để tập đánh vắn đấy hả?-Max gắt.

-Thì chính cậu khơi gợi ra còn gì?-Uno nói bằng giọng ngạc nhiên.

-Anh sẽ giúp em- Hero lên tiếng, cắt ngang cuộc “chiến tranh giữa các vì sao”.

-Thật sao? Vậy thì hay quá! Nếu thế thì ngay ngày mai chúng ta bắt đầu nhé?-tôi hí hửng hỏi.

-Cái gì? Ko được.-Max phản đối- Thầy Kim này! Jen thi lại chỉ có mỗi một môn thuộc chuyên ngành nước hoa thôi. Thầy thuộc khoa khác, là người “ngoại đạo” làm sao giúp Jen được? Việc này cứ để cho tôi- anh ta vênh mặt lên nói.

-Thầy Shim, thầy nên xem lại mình đi. Kết quả còn thua cả Jen mà đòi “kèm cặp” cô ấy. Giữa ngành nước hoa với ngành y có một mối liên quan khá là chặt chẽ đấy. Vậy nên để thầy Kim Jun Su này “kèm cặp” Jen là thích hợp nhất.-Xiah đưa tay lên vỗ ngực ra vẻ ta đây là một thầy giáo chính gốc.

-Thầy Kim Jun Su! Tuy thầy xếp đầu bảng khoa y nhưng đừng quên tôi cũng là người xếp đầu bảng khoa công nghệ-kĩ thuật. Và nếu tính ra thì điểm số của thầy thua tôi đấy! Vậy nên tôi nghĩ thầy nên tự rút lui đi-Uno từ đầu chen vào.

-Thầy Jung! Nếu tính như thầy thì tôi đây mới là người thích hợp nhất. Ngoại trừ Max ra thì tất cả 4 chúng ta đều chiếm vị trí đầu tiên của khoa mình. Và xét về điểm số thì tôi là người có điểm cao nhất-Mic bình thản nói.

-Thầy Park, thầy nói cái gì lạ thế hả?-Max lên tiếng phản đối.-tôi...

-Im lặng hết đi! Đau đầu quá!-tôi hét toáng lên cắt ngang lời Max.-tôi đã cho phép chưa mà các người tự phong chức thầy ỳnh rồi tranh giành nhau loạn cả lên thế hả?

-Thì bọn anh cũng muốn giúp em thôi mà-Uno đáp ịu xù.

Nhìn một lượt hết 5 người, người nào mặt mày cũng xịu xuống hết như bánh đa nhúng nước. Suy cho cùng thì họ cũng vì lo lắng cho tôi, thế mà tôi lại tức giận như thế, thật ko phải!

-Hời!...-tôi thở dài- thôi được rồi! từ thứ 2 đến thứ 6, mỗi người chọn một ngày, em sẽ học với từng người một.

-Vậy mới được chứ-Max mừng rỡ ra mặt-... Nhưng mà khoan đã! Còn thứ 7 và chủ nhật thì sao?-anh ta nhìn tôi hỏi.

-Hai ngày ấy em sẽ đến nhà anh Jung Hoon, nhờ anh ấy chỉ bảo thêm.-tôi đáp.

-Ko được! hai người tuy là anh em nhưng dù gì thì cũng ko nên ở cùng với nhau như thế- Hero phản đối.

-Phải đấy! Có bọn anh là đủ rồi, em cần gì phải nhờ đến thầy ấy chứ?- Xiah đồng tình với Hero.

-Hay là để anh kèm em thêm ngày thứ 7 nữa nhé?-Uno đề nghị.

-Còn tôi thì chủ nhật- Mic tiếp lời.

-NEVER-tôi hét lên-các người đừng có quá đáng như thế! Dù gì thì anh Jung Hoon cũng là một thầy giáo, anh ấy tất nhiên là phải hơn các người rồi. Tôi đã quyết định rồi, ko được bàn cãi nữa. Mỗi người tự chọn một ngày đi rồi lát nữa đưa lịch lên cho tôi.-tôi ra lệnh.

Sau đó tôi đứng dậy và bước nhanh lên lầu.Thật là điên cái đầu với mấy người này. Lớn rồi mà sao lúc nào cũng làm loạn lên như thế. Còn nữa, lúc này tôi cứ nghĩ là mình sẽ được có một khoảng thời gian riêng tư với Hero, nhưng bây giờ thì...vỡ mộng. Từ 5 ngày/1 tuần, bây giờ thời gian riêng tư giữa chúng tôi đã bị rút ngắn lại còn có 1 ngày/ 1 tuần. Chán thật!

87. Chương 87

Nhìn đồng hồ, mới có 7h tối, vẫn còn sớm chán. Tranh thủ đến nhà anh Jung Hoon một chút. Ko chừng bây giờ anh ấy đang sắp xếp đồ đạc để về Mi cũng nên...

Tại nhà Jung Hoon.

Đúng như tôi dự đoán. Bước vào nhà đã thấy anh ấy gói ghém hành lý đâu ra đấy cả rồi.

-Em đến sớm hơn anh tưởng đấy. Anh định ngày mai lên trường mới đưa vé máy bay cho em, ko ngờ giờ em lại ở đây rồi.-Jung Hoon mỉm cười- Nhưng hành lý đâu?-anh ấy nhìn ngang nhìn dọc tìm kiếm.

-Anh! Em sẽ cố gắng, kì này nhất định sẽ được vị trí đầu bảng.Đừng bắt em về có được ko?-tôi nói bằng giọng “thê lương” nhất có thể.

-Hời!...!-Jung Hoon thở dài-nhưng anh đã chuẩn bị hết cả rồi, vé máy bay cũng mua rồi.

-Em biết, anh đâu có nỡ bắt em về cái “***g chim” ấy phải ko? Anh luôn là người thương em nhất nhà mà...-tôi vừa nói vừa chồm tới ôm chầm lấy anh ấy.

-Con bé này, thật là...-Jung Hoon khẽ xoa đầu tôi-thôi được rồi, anh cho em thêm một cơ hội nữa. Nhưng lần này mà ko giành lại được vị trí đầu thì phải tự biết thân biết phận, sắp xếp hành lý đi theo anh về Mỹ đấy.Biết chưa?-anh ấy nghiêm giọng.

-Vâng-tôi cười thật tươi- Thứ 7, chủ nhật em sẽ đến đây, anh phải giúp em nha!

-Đồng ý! Nhưng đổi lại em phải nấu ăn đấy-anh ấy ra điều kiện.

-OK-tôi đáp...

2 tuần sau.

Hai tuần trôi qua một cách nhanh chóng. Mặc dù được kèm cặp bởi 6 “nhân tài” thế nhưng kiến thức trong đầu tôi chẳng nhiều thêm được là mấy. Học với Hero thì 4 người còn lại luôn kiểm có để vào...phá đám. Với Micky thì ko biết tại sao tôi chẳng muốn học chút nào. Thế là chúng tôi cứ ngồi rì rầm, to nhỏ đủ thứ chuyện, từ chuyện gia đình anh ấy đến các công thức nấu ăn...Uno thì chẳng biết tí ti gì về ngành học của tôi thế nên anh ta cứ ngồi đó, nhìn ngắm tôi học chán chê rồi thì...dựa vào tôi và ngủ ngon lành. Xiah thì đỡ hơn được một chút, tuy anh ta cũng “ngu ngơ” ko kém Uno thế nhưng anh ta ko ngủ gục, chỉ đi vòng quanh phòng tôi và lúi ra đủ thứ để...nghịch. Còn với Max thì khỏi phải nói. Ý kiến của anh ta luôn luôn trái ngược với ý kiến của tôi, thế nên chúng tôi cứ cãi nhau chí chóe cả lên. Rốt cục thì tôi cũng chẳng biết anh ta đúng hay tôi đúng nữa. Chỉ có ngày thứ 7 và chủ nhật với Jung Hoon, tôi mới thật sự là học. Và cũng nhờ đó mà tôi yên tâm phần nào trong kì thi lần này.

Sáng nay là ngày thi lại. Tôi vừa mới bước xuống lầu đã bị Mic kéo đến bàn ăn. Anh ta đặt trước mặt tôi một tô cháo (lại cháo).

-Cháo đậu đấy! Ăn nhiều vào!- anh ta ra lệnh.

-Cái này là “bùa” may mắn, hôm qua anh mới nhờ anh Vincent mua giùm. Giữ cẩn thận đấy!-Uno đưa cho tôi một cái bịch màu đỏ, nhỏ nhỏ, xinh xinh.

-Em ăn xong thì uống cái này đi. Thuốc bổ, giúp sáng mắt, tinh thần minh mẫn-Xiah đặt trước mặt tôi một cái cốc đựng thứ nước màu hồng nhạt.

-Nhớ phải làm bài cẩn thận, đọc đề kĩ một lượt rồi hẵng bắt tay vào làm. Đừng để sót nữa đấy-Hero dặn dò.

-Đây là... “phao”. Có lẽ là em cũng ko cần đến nhưng cứ cất kĩ đi cho yên tâm. Nhỡ có gì thì còn có thứ để... “xài”-Max chìa ra một tập giấy nhỏ, trên đó có in đầy chữ.

Tôi shock đến nỗi ko nói được lời nào. Chỉ há hốc mồm nhìn chằm chằm vào tập giấy ấy. Mất một lúc lâu, tôi mới có thể lên tiếng được:

-Anh...giở trò gian lận như thế mà coi được hả?

-Hừ! Nói cho em biết. Sinh viên mà ko dùng “phao” thì ko phải là sinh viên.-Max giăng giải.

Biết có cãi cũng ko lại anh ta thế nên tôi đành ngậm miệng lại và ăn một cách chăm chỉ. Ăn uống xong xuôi đầu đó, bọn họ kéo tôi lên xe và chở đến tận trường. Trước khi ra khỏi xe, họ còn tranh nhau dặn dò đủ điều khiến hai tai tôi cứ ù lên. Thật chẳng biết là nên “thương” hay nên “ghét” 5 người này nữa. Tuy những việc họ làm luôn khiến tôi phải khổ sở, điều đứng nhưng nếu ngồi xét lại thì sẽ thấy tất cả đều là vì muốn tốt cho tôi. Phải chi những hành động của họ chín chắn hơn một chút có lẽ tôi sẽ trở thành người hạnh phúc nhất trần gian....

120 phút trôi qua. Cuối cùng thì tôi cũng hoàn thành bài thi một cách tốt đẹp. Bước ra khỏi cổng, chiếc xe của 5 người họ vẫn ở nguyên vị trí lúc này. Có lẽ là bọn họ chờ tôi. Bỗng một ý tưởng lóe sáng trong đầu.

Tôi bước nhanh về phía đó, thu lại nụ cười hớn hở và làm một bộ mặt thật “thê thảm”. Bước vào trong xe, tôi ko nói gì mà chỉ cúi gầm mặt.

-Sao rồi? thi tốt ko? Đề có khó lắm ko?-Uno lên tiếng hỏi đầu tiên.

-Em chắc sẽ ko phải về Mĩ chứ?-Mic tiếp lời.

-Này! Nói gì đi chứ? Em cứ im lặng như thế, bọn anh đau tim lắm-Xiah giục.

-Tiếc quá!-tôi buông một tiếng thở dài.

-Bài làm ko tốt sao?-Hero lo lắng hỏi.

-Nói vậy...nghĩa là em sẽ phải về Mĩ, ko còn học ở đây, ko còn sống chung nhà với bọn anh nữa sao?-Max hỏi dồn dập.

-Ko phải-tôi lắc đầu- em là tiếc cho Chae Han Woo. Cậu ta đã ko thể giữ vị trí đầu bảng nữa rồi-tôi vừa nói vừa ngẩng mặt lên và nở một nụ cười.

-Trời ơi!-5 người đồng thanh thốt lên.-thế mà em làm bọn anh sợ chết khiếp lên được-Uno trách móc.

-Phù...Anh cứ tưởng sẽ ko còn có người để “trêu chọc” nữa chứ-Maxthở phào nhẹ nhõm.

-Nè!-tôi hét lên-anh chỉ là sợ ko có người để chọc ghẹo nên mới lo hả?

-Ồ thì...-Max đáp ứng.

-Thôi được rồi! Mọi chuyện tốt rồi. Chúng ta phải ăn mừng chứ nhỉ?-Mic đề nghị.

-YES!-tất cả mọi người đồng thanh đáp....

Vậy là bây giờ thì tôi chính thức được hưởng một kì nghỉ hè tuyệt vời. Tôi đã chuẩn bị hết mọi thứ cho chuyến du lịch vào sáng mai. Trước mắt chỉ còn một chuyện đó là đến nhà hàng Angella. Chẳng biết Jung Hoon có chấp nhận Moon ko nhỉ? Tự dưng tôi lại cảm thấy lo lắng và rất hồi hộp...

Tại nhà hàng Angella.

Khi tôi đến thì chỉ có mỗi Moon, hai chúng tôi ngồi thêm một lúc nữa Jung Hoon mới đến. Anh ấy nở một nụ cười và bước đến chỗ chúng tôi. Jung Hoon ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tôi. Chuyện này thì bình thường chẳng có gì để nói, nhưng hôm nay lại là một ngày rất đặc biệt, thế nên tôi đâu thể để anh ấy ngồi cạnh tôi được chứ?

-Anh qua bên kia ngồi đi. Em muốn ngồi một mình ấ-tôi nhắc khéo Jung Hoon.

-Phiền quá đi! Ngồi đâu mà chẳng được chứ?-anh ấy nhăn nhó.-à mà anh chưa hỏi em, sáng nay thi tốt chứ?

-Uhm-tôi gật đầu.

Tôi và Moon đưa mắt nhìn nhau. Tôi cảm nhận được trong ánh mắt ấy là một sự giận dữ. Thật khó xử quá! Một bên là anh trai, một bên lại là bạn thân, tôi chẳng biết phải làm sao để trọn vẹn cả đôi đường nữa. Mà cái ông Jung Hoon này cũng thật là hết biết. Thấy Moon ngồi đó thì hỏi thăm cô ấy vài câu thì có chết đâu cơ chứ, vậy mà lại cứ nhè tôi mà hỏi. Thôi thì cứ phó thác cho ông trời vậy.

-Anh Jung Hoon!-Moon khẽ gọi.

-Sao?-Jung Hoon nhướn mày hỏi lại.

-...Bố mẹ em...hỏi chúng ta...khi nào sẽ...kết hôn.-Moon ngập ngừng nói.

-Em đang nói cái gì vậy? Kết hôn gì chứ?-Jung Hoon nhíu mày và gắt nhẹ.

Đưa mắt sang nhìn Moon, cô ấy chỉ im lặng và cúi mặt. Nhận thấy tình hình có vẻ ko được tốt cho lắm, tôi liền lên tiếng:

-Hai người đã thân với nhau lâu lắm rồi còn gì? Bố mẹ cô ấy lo lắng nên hỏi cũng là lẽ thường thôi mà.

-Jenny! Cả em mà cũng vậy sao?-Jung Hoon quay sang trách tôi.

-Vậy thì em hỏi anh, mối quan hệ của chúng ta là gì đây?-Moon bất ngờ lên tiếng.

-Em nghe này! Nếu trước đây anh có làm gì khiến em hiểu lầm thì cho anh xin lỗi. Nhưng đối với anh, em chỉ như một đứa em gái, ko hơn ko kém. Và nhân đây anh cũng báo cho em biết, trong lòng anh đã có người con gái khác. Vậy nên nếu muốn anh vẫn xem em là em gái thì sau này đừng bao giờ nhắc đến những chuyện này nữa.

Dứt lời Jung Hoon đứng dậy và nhanh chóng bỏ đi. Nhìn sang cô bạn của tôi, cô ấy đang tấm tức khóc. Đang định mở miệng khuyên vài câu thì đột nhiên Moon đứng vụt dậy và bỏ chạy ra khỏi chỗ đó. Tôi cũng đành phải chạy ra theo. Thế nhưng vừa đến cổng đã chẳng thấy cô ấy đâu nữa, mà chỉ thấy Jung Hoon thấp thoáng ở phía xa. Tôi chạy nhanh đến chỗ anh ấy.

-Nếu anh ko thích thì cũng ko nên từ chối thẳng thừng như thế chứ? Tuy chỉ là nói dối nhưng anh có biết những lời đó của anh khiến cho Moon tổn thương ko hả?-tôi nói bằng giọng trách móc.

-Jenny! Thứ nhất, tình cảm phải dứt khoát. Thứ hai, những điều anh nói đều là sự thật-Jung Hoon quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt nghiêm túc lạ thường.

Tôi há hốc mồm, nhìn anh ấy ko chớp mắt. Thật sự ko thể tin vào tai của mình được nữa rồi. Jung Hoon đang yêu sao? Từ trước đến nay anh ấy chưa một lần giấu giếm tôi chuyện gì, dù là chuyện nhỏ nhất nhất. Vậy mà lần này, một chuyện lớn như thế tôi lại chẳng hay biết gì hết. Một chút hụt hẫng, một chút tức giận, một chút buồn và cả một chút tò mò nữa. Tôi chỉ xa Jung Hoon có 2 tháng, đó là lúc tôi bỏ về Hàn Quốc. Ko lẽ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà anh ấy đã gặp và yêu một cô gái? Chắc chắn cô ấy rất xinh xắn, thông minh và nhân hậu. Anh Jung Hoon mà đã chọn thì chẳng chê vào đâu được.

-Anh cho em gặp người đó được ko?-tôi lên tiếng hỏi Jung Hoon.

Anh ấy quay mặt đi nơi khác và lắc đầu thay cho câu trả lời.

-Tại sao chứ? Ko lẽ đến em mà anh cũng muốn giấu sao?-tôi đi đến trước mặt Jung Hoon, nhìn thẳng vào anh ấy.

-Jenny! Anh ko biết cô ấy có yêu anh hay không.-anh ấy đáp bằng giọng trầm buồn.

-Cái gì?-tôi thốt lên- Thế thì anh phải đi hỏi cô ấy đi chứ?

-Anh ko thể... Anh ko đủ can đảm... Jenny à! Anh ko thể... Anh xin lỗi.-anh ấy nói bằng giọng ngắt quãng.

Sau đó Jung Hoon chạy nhanh về phía trước như đang trốn tránh một cái gì đó. Tôi chỉ còn biết đứng nhìn theo. Thái độ của anh ấy lạ thật. Chẳng biết cô gái kia là ai mà lại khiến anh tôi điều đứng thế này nhỉ?

88. Chương 88

Về nhà, tôi đưa mắt nhìn đồng hành lý chuẩn bị cho chuyến du lịch ngày mai bằng một ánh mắt hờ hững. Tâm trạng háo hức đã ko còn nữa mà thay vào đó là một cảm giác nặng trĩu trong lòng. Tôi ngồi bó gối trên giường và nhìn ra cửa sổ.

Từ nhỏ, tôi đã quen với việc có Jung Hoon ở bên cạnh. Bây giờ, anh ấy bất ngờ bảo rằng có người yêu, thật sự tôi chưa kịp chuẩn bị tâm lý nên hơi sốc. Chỉ cần nghĩ đến việc tôi ko còn là người mà anh ấy dành sự quan tâm nhiều nhất đã thấy buồn rồi. Chưa kể đến việc sau này, người ở trong vòng tay anh ấy lại là người con gái khác ko phải tôi và tôi ko thể tự do đến tìm anh ấy để trút giận hay giải tỏa nỗi buồn như trước được nữa.

Ko biết những cô em gái trên đời này khi biết ông anh trai yêu quý của mình có người yêu thì họ có tâm trạng như tôi ko nhỉ? Phải chỉ người mà anh Jung Hoon yêu là Geun Young thì hay biết mấy. Khi đó có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Vì dù sao Moon cũng là bạn thân của tôi, còn đằng này cô gái kia lại ko hề quen biết.

Bất chợt một cơn mưa ập đến. Cơn mưa đầu mùa làm dịu bớt cái nóng oi bức, khiến cho người ta thấy dễ chịu. Tự dưng tôi lại muốn được đắm mình trong làn nước mưa trong mát ấy. Cái ước muốn đó mãnh liệt, thôi thúc tôi phải bước ra khỏi phòng. Tôi đi nhanh xuống lầu và mở cửa chạy ào ra ngoài.

Tôi đứng nhắm mắt, cảm nhận từng giọt, từng giọt nước mát lạnh thấm vào tóc, vào da thịt. Các giác quan như được xoa dịu, mọi cảm giác ko tốt đều tan biến. Cả người cứ lâng lâng như đang ở trên mây. Thoải mái thật!

-Jen! Em làm gì vậy hả? Đắm mưa nhỡ bệnh thì sao? Đi vào ngay!-Hero cầm ô, chạy đến che cho tôi và kéo tôi vào nhà.

-Ko đâu anh! Cảm giác tuyệt lắm, anh thử đi.-tôi mỉm cười và đáp.

Sau đó tôi nhẹ nhàng rút chiếc ô từ trong tay anh ấy ra và vứt sang một bên. Tiếp đến tôi chạy vào và “lùa” hết 4 người còn lại đang đứng trong hiên nhà ra ngoài.

-Này! Đầu em có một dây thần kinh bị đứt hả? Đang yên đang lành lại chạy ra mưa đứng.-Max cần nhần.

-Phải đấy! Có nhà ko ở lại ra đây chịu mưa-Xiah đồng tình.

Tôi ko thêm để ý đến lời nói xỏ lá của hai người đó mà chỉ quay sang, giảng giải cho 3 người còn lại:

-Thỉnh thoảng phải đắm mưa thế này để tẩy sạch hết tất cả những thứ dơ bẩn đi!

-Jen à! Một ngày anh tắm đến 3 lần lận đấy. Vả lại còn dùng xà phòng “xịn” nữa nên em yên tâm đi, bảo đảm ko còn một hạt bụi. Ko cần phải ra tắm mưa thế này đâu.-Uno hồn nhiên nói.

Ôi trời ơi là trời! Từ một người bình thường mà nghe xong mấy người này nói chắc tôi cũng đứt một dây thần kinh thật luôn đó chứ.

-Những thứ dơ bẩn ở đây là chỉ những điều ko tốt, những ý nghĩ...bậy bạ, đen tối đấy-Mic vừa nói vừa quay sang nhìn Uno bằng ánh mắt đầy ngụ ý.

-Và còn cả những buồn phiền, mệt mỏi nữa-Hero tiếp lời.

-Đúng là chỉ có 2 người là hiểu em thôi.-tôi cười thật tươi nhìn Hero và Mic.

-Thôi được rồi, cứ coi như là em đúng đi. Vậy thì ít ra chúng ta cũng phải làm gì đi chứ? Ko lẽ cứ đứng như thế này sao?-Max hỏi.

-Jen! Em thích làm gì cứ nói, bọn anh sẽ chiều hết.-Xiah nhìn tôi dò hỏi.

-...uhm...để xem đã...A! Các anh hát một bài cho em nghe được ko?-tôi đề nghị.

-Trời! Tưởng gì chứ chuyện đó thì quá dễ. Mà ko chỉ một bài đâu, 10 bài cũng được-Hero nhìn tôi cười.

-Khuyến mãi thêm cho em, bọn anh sẽ vừa hát vừa nhảy. Ok?-Mic nhướn mày hỏi.

-Ok-tôi gật đầu.

Tôi vừa dứt lời thì từ đâu tiếng nhạc đã phát lên. Đưa mắt tìm kiếm, thì ra là Uno. Anh ta cầm chiếc điện thoại đưa cho tôi:

-Em cầm giùm đi! Bọn anh sẽ biểu diễn liền đây...

Now. I cry under my skin..

My tears have gone to the skies and made the rain

that falls onto the earth and washes my newly imprinted pain.

No! Forgiveness is an endless luxury of mine.

No! My anger has flown off without target and lost its way

No! I pray for atonement with words of attachment

No! Here I go, Come back!

My wings have lost their strength and the days only seem to be filled with sin.
 I'm greeted with fragments of my poisonous dreams in the morning. There's no sparkle.
 Truth is what everyone wants.
 But they only show lies on their faces.
 I've been abandoned in eternity, are they looking for me?
 Be like me. My heart is filled with a growing Innocence.
 Like a flame burning brightly, Like the last radiant sunset
 (I'm) waiting for Rising Sun
 Now, burn my eyes, Sun es up, blowing the fog
 Never lies, to be your mind. Got to be a true
 Realizing, realizing that my path is 101, I can't reach reality.
 So that I won't be shy next to the Sun, I just try to be me, and now
 Where's the end to this chaos? Somebody talks its not the same answer everyday
 Is desire the sketch of happiness? Somebody talks but it's not the solution to the moment.
 Life's like star trailing after an endless orbit.
 You go looking for questions and solutions, drawing an i plete picture.
 (Do) you know why?
 Time is always passing by and I know that it can't ever e back.
 Don't leave regrets day after day... Try to swallow the anger spawn from poison.
 Try to believe the worth of happiness that you realize in the tears of your worn out
 sadness.
 A kiss on the hand of trials, My innocence has bloomed in the garden of suffering.
 There's nothing set in stone because a new day will keep ing.
 Be like me. My heart is filled with a growing Innocence.
 Like a flame burning brightly, Like the last radiant sunset
 (I'm) waiting for Rising Sun
 Where's the end to this chaos? Somebody talks its not the same answer everyday
 Is desire the sketch of happiness? Somebody talks it's not the solution to the moment.
 Rise up! Rise up!

Tôi vốn là một đứa “mù” nhạc (theo như lời ông Bi) nhưng từ khi quen biết được 5 người này, khả năng cảm nhận âm nhạc của tôi dường như đã được nâng lên một bậc. Lúc đầu nghe bọn họ hát, tôi thấy rất bình thường nhưng từng ngày, từng ngày trôi qua, đến hôm nay thì tôi thật sự đã bị cuốn hút bởi 5 người bọn họ.

-Thấy thế nào?-Xiah vừa thở hồng hộc vừa hỏi tôi.

-Rất hay-tôi đáp.

-Hay là hay thế nào mới được. Nói như em thì ai mà chẳng nói được- Mic nhăn mặt.

-Uh, ít ra em cũng phải cho nhận xét về vũ đạo hay là giọng của từng người chứ-Uno thêm vào.

-Các anh đã là ca sĩ chuyên nghiệp rồi, còn nhận xét gì nữa chứ? Tất cả đều hoàn hảo còn gì.-tôi hồ hững đáp.

-Thế thì này giờ em cảm nhận được gì, nói ra cho bọn anh nghe thử đi-Hero đề nghị.

-Em ko biết, khó diễn đạt lắm-tôi lắc đầu.

-Sao lại ko biết? Cảm xúc của mình mà lại bảo là khó diễn đạt là sao?-Max hỏi dồn dập.

-Em đã nói là ko biết rồi mà. Em có phải là chuyên gia đâu mà các anh cứ bắt em phải nói? Em ko biết gì hết-tôi gắt um lên.

-Em ko muốn nói thì thôi vậy.-Hero thở dài.

-Thôi vào nhà đi! Lạnh quá!-Uno lên tiếng.

Tôi vẫn còn muốn dầm mưa nữa nhưng nhìn lại thì thấy cả 5 người đều đều đang tím tái vì lạnh. Người nào cũng run lên bần bật. Thế nên đành phải theo bọn họ vào nhà...

Tắm rửa xong xuôi, tôi leo lên giường định ngủ thì chiếc điện thoại bỗng rung lên. Geun Young gọi.

-Tại sao cậu lại nói dối tôi? Tại sao?-Moon nói bằng giọng nghẹn ngào.

-Moon à! Tôi xin lỗi! Nhưng thật sự tôi cũng ko biết, tôi...

-Jenny! Cậu bảo tôi phải làm gì đây bây giờ? Tôi ko thể chịu nổi nữa rồi. Anh Jung Hoon tại sao có thể đối xử với tôi như vậy? Cậu trả lời đi! -cô ấy ngắt lời tôi và hỏi dồn dập.

-Tôi cũng ko biết, thái độ anh ấy rất lạ.-tôi thở dài- mà này, trong khoảng thời gian hai tháng, lúc tôi về HQ, cậu có thấy anh Jung Hoon đi lại với cô gái nào ko?-tôi dò hỏi.

-Ko có. Suốt hai tháng vắng cậu, Jung Hoon ko hề bước một bước ra khỏi nhà thì làm sao mà gặp hay đi lại với cô gái nào được chứ? Mà cậu hỏi để làm gì?

-Cậu ko thấy lạ sao? Tôi chỉ xa anh ấy có hai tháng nhưng cậu đã bảo là trong thời gian đó anh ấy ko hề ra ngoài thế thì anh ấy gặp người con gái kia khi nào?

-Cái gì? Thế hóa ra cậu ko biết gì hết sao? Tôi tưởng anh Jung Hoon đã nói hết cho cậu rồi mới phải chứ?

-Nếu được thế thì tốt quá rồi, nếu vậy thì tôi đã chẳng phải đau đầu suy nghĩ.

-Jenny! Cậu giúp tôi được ko? Tôi ko thể sống mà thiếu anh Jung Hoon. Tôi sẽ chết mất...-Moon lại bắt đầu bù lu bù loa lên.-anh Jung Hoon rất chiều cậu, cậu hãy làm cho anh ấy trở lại với tôi đi có được ko? Tôi xin cậu đấy.

-Chuyện ấy đã trở thành quá khứ rồi. Bây giờ đối với anh ấy, tôi có là gì đâu? Anh ấy giấu tôi chuyện có người yêu đã đành, bây giờ thậm chí đến cả gặp mặt, anh ấy cũng ko cho tôi gặp cô gái ấy thì làm sao mà giúp cậu đây?

-Jenny, cậu có còn coi tôi là bạn nữa ko đấy hả?-Geun Young gắt lên.

-Thôi được rồi!-tôi thở dài-tôi sẽ bàn bạc với Bi và Kyo, chúng tôi sẽ cố gắng giúp cậu. Nhưng kết quả thì còn tùy thuộc vào quyết định của anh Jung Hoon, chúng tôi ko dám chắc đâu. À! Còn chuyến du lịch, cậu có định đi ko?

-Bây giờ tôi còn tâm trạng nào mà đi du lịch nữa chứ? Vả lại tôi cũng ko muốn gặp ông anh yêu quý của cậu.-Moon nói bằng giọng giận dữ.

Nói rồi cô ấy cúp máy cái rụp. Trời ạ! Sao tự dưng mọi chuyện lại trở nên phức tạp thế này nhỉ? Tôi nửa muốn giúp Moon, nửa lại muốn nghiêng về ủng hộ cho anh Jung Hoon. Bạn và anh trai, anh trai và bạn, bên nào quan trọng hơn? Câu trả lời là cả hai. Tôi nên nghiêng về phía ai đây chứ? Thật đau đầu quá!

89. Chương 89

Sáng hôm sau.

Tôi uể oải bước xuống lầu. Nói thật, bây giờ tôi cũng chẳng còn muốn đi du lịch một chút nào nữa... Nhưng mà hôm nay ngôi nhà sao lại yên ắng thế này nhỉ? Đáng ra giờ này mọi người phải nói chuyện ồn ào lắm chứ? Đưa mắt nhìn, đập vào mắt tôi là một cảnh tượng hết sức khó coi. Max và Xiah đang nằm co ro trên ghế sofa. Hai người này bị làm sao vậy ta? Có phòng ko ngủ lại xuống đây nằm. Mà giờ này đã là 10h sáng rồi, còn ngủ gì nữa chứ? Thật hết biết!

Xuống nhà bếp. Mic đang ngồi gục đầu xuống bàn ăn. Bên cạnh anh ấy là một xoong nước đang sôi sùng sục. Tôi vội chạy đến tắt bếp và lay lay người anh ta:

-Mic! Anh dậy đi! Sao lại nằm ở đây?

-Jen!...em nấu thức ăn giùm anh...anh mệt quá...-Mic thều thào nói.

Sau đó Mic lại nhắm nghiền mắt lại. Ngạc nhiên, tôi đưa tay lên trán anh ta sờ thử, rất nóng. Mic bị sốt. Giật mình, tôi nhanh chóng chạy đến chỗ Max và Xiah đang nằm, đưa tay lên trán họ. Hai người này cũng bị sốt luôn rồi.

Thế là tôi đành phải dìu từng người một lên trên phòng. Đưa được 3 “ông” lên trên lầu, tôi mệt muốn đứt hơi. Hai tay thì đau, hai chân thì mỏi nhừ. Nhưng tôi cũng phải cố lê thân đi đến phòng Hero. Anh ấy nằm trùm chăn kín mít từ đầu đến chân. Tôi khẽ gọi:

-Hero! Anh ko sao đấy chứ? Hero! Hero!

Một lúc lâu, anh ấy mới mở chăn, thò đầu ra, cố gắng nở một nụ cười yếu ớt cho tôi yên tâm nhưng mắt thì vẫn nhắm nghiền. Đưa tay lên trán anh ấy, Hero nóng hơn 3 người kia rất nhiều.

-Anh nằm nghỉ đi! Em đi xem Uno thế nào, rồi sẽ quay lại.-tôi nhỏ nhẹ nói.

Bước vào phòng Uno. Anh ta cũng ko khác gì Hero, cũng trùm chăn kín mít. Nhưng mặc cho tôi lay gọi thế nào thì anh ta vẫn cứ nằm yên, ko động đậy. Thế là tôi đành phải tự mình kéo cái chăn ra. Đưa tay lên trán Uno, anh ta sốt rất cao. Có lẽ Uno là người bệnh nặng nhất trong 5 người. Mà mấy người này là con trai kiểu gì thế ko biết? Tôi và bọn họ cùng dầm mưa như nhau thế mà tôi vẫn khỏe mạnh thế này, trong khi 5 người họ lại ốm liệt giường thế kia. Thật là...

Ko được rồi, chắc phải gọi cho anh Vincent đưa 5 người này vào bệnh viện thôi. Chứ nếu để họ thế này, thật sự ko yên tâm chút nào. Nghĩ là làm, tôi nhanh chóng rút điện thoại ra và gọi cho anh Vincent. Thế nhưng dường như ông trời muốn đùa giỡn với tôi hay sao ấy, anh ta lại tắt máy mất, ko thể liên lạc được. Mà khổ nỗi tôi lại chỉ biết mỗi số của anh ta mới chết chứ. Biết làm thế nào đây? Tôi ko thể tự mình đưa bọn họ vào bệnh viện được, nhờ phóng viên mà phát hiện ra tôi đang sống ở đây thì sao? Thôi thì cứ để họ ở nhà vậy. Còn chuyến du lịch nữa chứ, kiểu này thì ko thể đi được rồi. Mọi chuyện sao cứ rối tung lên thế này cơ chứ? Phiền thật. Tôi vừa nghĩ vừa nhấn nút gọi cho anh Jung Hoon.

-Jenny! Sao giờ này em vẫn chưa đến hả?-vừa bắt máy Jung Hoon đã hét toáng lên.

-Anh! Lúc nãy Max có gọi cho em, anh ta bảo là 5 người DBSK ko thể đi được.-tôi ko trả lời mà nói sang chuyện khác.

-Anh ko hỏi bọn đó. Anh hỏi em cơ mà. Đến đây mau đi-Jung Hoon gắt.

-Em có việc đột xuất, ko thể đi được. Anh đi chơi vui vẻ đi nhé.-tôi nói nhanh.

Sau đó tôi nhanh chóng cúp máy và tắt nguồn luôn. Vì tôi biết thế nào Jung Hoon cũng gọi lại, mà tôi thì chẳng biết phải trả lời anh ấy thế nào...

Tôi đi nhanh xuống bếp, nấu một nồi cháo để “tắm bổ” cho 5 bệnh nhân của mình. Nói thật, từ nhỏ đến giờ tôi chưa phải chăm sóc cho ai hết mà chỉ toàn được người khác chăm sóc thế nên tôi rất lúng túng, ko biết phải làm thế nào mới đúng. Bắc nồi cháo lên bếp xong, tôi khệ nệ bưng một xô nước mát lên trên lầu

để nhúng khăn chườm cho bọn họ. Tôi hết như một con lật đật, cứ chạy lên chạy xuống, vừa phải trông chừng nồi cháo lại vừa phải chăm sóc cho 5 người kia...

3 tiếng trôi qua. Cháo đã nấu xong. Max, Xiah và Mic cũng đã hạ sốt, trán ko còn nóng nữa. Còn Hero và Uno thì có vẻ như đã đỡ hơn được một chút so với ban sáng nhưng hai người họ vẫn nằm mê man...

Trong phòng Xiah.

-Bệnh mà được ăn cháo do em nấu thế này, anh cam tâm tình nguyện bệnh suốt cuộc đời-Xiah vừa ăn vừa nói.

-Nói cho anh biết, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em nấu cháo cho người khác ăn. Vậy nên đừng mơ có lần sau-tôi lạnh lùng nói.

Xiah ko nói gì mà chỉ nhìn tôi cười. Trông anh ta ăn ngon lành thế này tôi cảm thấy yên tâm phần nào. Chắc là đã khỏe rồi. Tôi đứng dậy và bước ra ngoài, Xiah thấy vậy vội vàng lên tiếng:

-Nè! Em đi đâu đó?

-Ko phải chỉ mình anh ốm đâu, còn đến 4 người nữa. Em phải qua xem họ sao rồi-tôi đáp.

Tôi vừa dứt lời Xiah đã xịu mặt xuống. Anh ta cúi đầu xuống tô cháo và ăn lia lịa như thể một đứa trẻ đang giận dỗi vậy. Trông rất buồn cười. Thôi mặc kệ anh ta vậy, muốn giận gì thì cứ giận, ko quan tâm. Tôi còn phải lo ấy người kia nữa, ko thừa hơi sức để chiều anh ta.

Trong phòng Max.

-Này! Anh là bệnh nhân thì em phải dứt cho anh ăn chứ?-Max cầm tô cháo trên tay nhăn nhó hỏi.

-Cái gì? Đòi em dứt cho hả? Nằm mơ đi.-tôi phẩy tay-trông anh khỏe mạnh thế kia mà dám bảo là bệnh nhân sao?-tôi lườm anh ta.

-Đây này! Em ko tin thì thử đi. Nóng thế này cơ mà-Max đặt tô cháo lên bàn và nắm hai tay tôi áp lên mặt của anh ta.

-Thôi được rồi! thua anh rồi. Để em dứt cho là được chứ gì?-tôi rút tay ra và bưng tô cháo lên.

-Thế mới phải chứ-Max ngoác miệng ra cười một cách thích thú.

Tôi ko biết Max là người trái đất hay là người ngoài hành tinh nữa. Anh ta mới ốm dậy mà có thể ăn liền một lúc hai tô cháo. Ko những thế mà còn ăn thêm bánh snack và kẹo nữa chứ. Ăn uống chán chê xong, anh ta lăn ra ngủ ngon lành, chừa lại cho tôi một đồng...vô. Thật ko có người nào xấu tính xấu nết như người này.

Trong phòng Micky.

-Tay nghề nấu ăn của em có vẻ khá lên rồi đấy nhỉ?-Mic nheo mắt tinh nghịch.

-Anh cứ đùa! Em theo anh và Hero một năm nay, ko lẽ ko nấu được một món cháo?-tôi mỉm cười.

Tôi vừa mới nhắc đến Hero, Mic bỗng nhiên nghiêm mặt lại, ko cười nữa. Anh ấy cũng ko nói gì nữa mà chỉ cặm cùi ăn. Tôi đã nói gì sai nhỉ? Đạo này Mic lạ thế nào ấy. Bình thường đang vui vẻ nhưng hễ tôi buột miệng nhắc đến 4 người còn lại thì thể nào anh ấy cũng làm mặt lạnh.

Tôi chán nản đứng dậy và toan bỏ đi nhưng bất ngờ Mic ôm đầu và thốt lên:

-Đau quá!

Thấy vậy, tôi vội vàng chạy đến bên anh ấy, đỡ tô cháo trên tay Mic và đặt trên bàn. Sau đó tôi đặt hai ngón tay lên trán Mic và xoa nhẹ nhẹ.

-Anh đã đỡ chưa? Có còn đau nữa ko?-tôi lo lắng hỏi.

-Cũng còn nhưng đỡ hơn rồi-Mic khẽ nhăn mặt.

-Em vẫn chưa mua thuốc, anh ráng chịu đựng một chút. Lát nữa em sẽ mua thuốc về cho. Bây giờ thì phải ăn đã!-tôi vừa dỗ dành, vừa đút từng muỗng cháo cho anh ấy.

Đang ăn, bỗng nhiên Mic phì cười, tôi ngạc nhiên hỏi:

-Chuyện gì vậy? Bộ mặt em có dính lọ nghe hả?

-Ko-anh ấy lắc đầu- công nhận em dễ “dụ” thật. Anh giả vờ mà em cũng tin-Mic cười lớn.

-Cái gì? Anh gạt em sao? Anh có biết em lo thế nào ko hả?-tôi hét lên và đâm thùm thụp vào người Micky.-em mặc kệ anh đấy, anh muốn làm gì thì làm.-tôi giận dỗi nói.

Sau đó tôi bước nhanh ra khỏi phòng anh ấy. Trời ơi là trời! Ko thể nào mà chịu nổi! Tôi đã bận muốn chết vậy mà còn dám giả vờ để tôi phải lo lắng. Mấy người này thật ko còn tình người nữa mà!

Trong phòng Hero.

-Hero! Anh dậy ăn chút cháo đi!-tôi lay nhẹ tay anh ấy.

Hero mở mắt ra và nở một nụ cười. Ko hiểu sao nhìn thấy anh ấy như vậy tôi lại rất muốn khóc. Tuy anh ấy bệnh nhưng vẫn cứ cố tỏ vẻ khỏe mạnh để tôi khỏi phải lo lắng. Tại sao anh ấy lúc nào cũng nghĩ cho người khác trước mà ko bao giờ nghĩ đến bản thân mình vậy chứ? Từng giọt nước mắt cứ tuôn ra, tuôn ra... Tôi quay mặt sang nơi khác và đưa tay lau nó đi. Bất chợt Hero nắm lấy tay tôi và nhẹ nhàng nói:

-Jen! Đã làm em phải lo lắng rồi. Anh xin lỗi!

-Biết lỗi rồi thì phải ăn nhiều, nghỉ ngơi au khỏe, biết chưa hả?-tôi nói như ra lệnh.

-Ừ! Anh biết rồi-Hero gạt đầu và mỉm cười.

Một cảm giác rất lạ đang tràn ngập người tôi. Một cái gì đó thôi thúc, tôi như ko còn là chính mình nữa. Tôi chồm tới ôm chặt lấy Hero và khóc tấu tức.

-Sau này anh đừng có ốm nữa đấy, em ko cho phép đâu.-tôi nói trong nước mắt.

-Được rồi! Anh hứa sẽ ko ốm nữa. Anh phải thật mạnh khỏe để còn bảo vệ cho Jen nữa mà. Vậy nên đừng khóc nữa, đừng khóc, Jen à!-Hero vỗ về tôi.

Thế nhưng mọi buồn phiền, ảm ức trong lòng cứ dâng lên cuộn cuộn khiến tôi ko thể kiềm được nước mắt. Mà cũng kì lạ thật, bình thường tôi luôn là một đứa mạnh mẽ, đến nỗi 4 người kia luôn tìm đến tôi để được an ủi. Thế nhưng khi ở cạnh Hero, tôi lại thấy mình yếu đuối một cách lạ lùng, luôn muốn dựa vào anh ấy.Ko lẽ tôi đã...

-Anh đói lắm rồi, em ko định cho anh ăn sao?-Hero nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

-Anh trở nên tham ăn từ khi nào thế hả?-tôi buông anh ấy ra và trách.

Hero ko nói gì mà chỉ mỉm cười. Anh ấy đưa tay lau những giọt nước mắt cho tôi. Trong giây phút ấy tự dưng trái tim tôi lại đập loạn nhịp. Có cảm tưởng như máu đều dồn hết lên mặt. Ko còn cách nào khác, tôi đành phải bưng tô cháo lên, múc từng muỗng và đút vào miệng Hero để xua tan đi cái cảm giác kì lạ đó của mình.

-Nè! Anh sắp chết vì ghen rồi đây-Hero lên tiếng.

-Anh ko thích thì tự mà ăn đi.-tôi liếc xéo anh ấy.

Nói rồi tôi đặt tô cháo lên tay Hero và ngúng nguẩy bước ra ngoài. Đứng dựa cửa một lúc lâu, tinh thần tôi mới ổn định lại, tim cũng đập lại theo đúng nhịp. Cái cảm giác đó là sao vậy chứ?

Trong phòng Uno.

Bình thường Uno luôn là một người khoái đùa và nói nhiều. Thế nhưng hôm nay lại chẳng mở miệng nói câu nào và cũng chẳng mỉm cười được lấy một lần. Bấy nhiêu thôi cũng đủ thấy anh ấy bệnh nặng đến thế nào. Uno chỉ ăn được một nửa tô cháo thì đẩy ra, ra hiệu cho tôi dừng dứt nữa. Mặc dù rất lo nhưng tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào. Đang định bước ra ngoài, nhưng khi tôi vừa mới quay người thì lập tức bị Uno nắm tay kéo lại. Tôi chưa kịp phản ứng thì anh ấy đã ôm chặt lấy tôi.

-Anh sao vậy? Thấy khó chịu ở chỗ nào hả?-tôi lo lắng hỏi.

-Em đừng đi được ko? Anh sợ...-Uno nói nhỏ, thật nhỏ...

-Anh sợ cái gì chứ?-tôi nhăn nhó hỏi.

-Lúc này anh có một giấc mơ rất đáng sợ. Trong mơ, em bỏ đi mà ko nói một lời nào. Bây giờ anh sợ nếu mình bỏ em ra thì em sẽ biến mất như giấc mơ đó. Anh sợ lắm Jen à...-Uno nói bằng giọng run run và càng lúc vòng tay của anh ấy càng siết chặt tôi hơn.

-Thôi được rồi, em sẽ ở đây, ko đi đâu hết.-tôi vuốt nhẹ tóc của Uno và đáp.

-Thật ko? Em phải hứa ko được bỏ đi đâu đấy-Uno buông tôi ra nhưng tay thì nắm chặt lấy tay tôi.

-Uh, em hứa-tôi gật đầu-bây giờ thì nằm xuống ngủ đi cho chóng khỏe-tôi giúp anh ấy nằm xuống.

Uno nhắm mắt, hơi thở đều đều. Chắc là ngủ rồi! Thế nhưng vẫn cứ nắm chặt tay tôi, ko buông ra. Thật là...tin gì ko tin lại đi tin giấc mơ. Trẻ con quá! Tôi phì cười trước hành động hệt như con nít của Uno. Ngồi thêm một lúc nữa, tôi nhẹ nhàng gỡ tay anh ấy ra và bước ra ngoài.

Bây giờ chỉ còn việc đi mua thuốc cho 5 người bọn họ nữa là xong. Cũng đã hơn 2h chiều rồi. Mệt, nhưng vui. Cái cảm giác được tận tay chăm sóc cho những người mà mình yêu quý cũng hay đấy chứ nhỉ? Có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi được chăm sóc cho họ như thế này. Từ ngày tôi bước vào ngôi nhà này, bước vào cuộc đời của 5 người bọn họ đã gần một năm, nhiệm vụ cũng hoàn thành xong. Sắp đến ngày tôi phải ra đi rồi còn gì? Bất chợt nhớ đến lời của Uno khi này. Sao giấc mơ của anh ấy lại đúng thế nhỉ? Một cảm giác nhói đau ở ngực, ko lẽ tôi lại ko nở rời khỏi nơi này, rời khỏi họ?

Không được Jen! Mày phải tỉnh lại! Như thế này là đủ rồi, mày phải ra đi. Như vậy sẽ tốt ày và cả 5 người bọn họ nữa. Mày ko được lún sâu vào thêm, nhất định ko được...

90. Chương 90

Sáng hôm sau.

Tôi mở cửa bước ra khỏi phòng. Và một điều lạ là 5 người kia cũng đang làm động tác giống hệt tôi. Bọn họ ai cũng ăn mặc tươm tất, có lẽ là định ra ngoài.

-Các anh đang ốm mà định đi đâu vậy hả? Vào phòng nằm ngay!-tôi ra lệnh.

-Ko được! Anh Vincent bảo phải đến gấp.-Max thông báo.

-Bọn anh khỏe rồi mà, ko sao đâu. Em đừng lo-Hero trấn an tôi.

-Trông người nào cũng trắng bệch thế kia mà dám bảo là khỏe hả?-tôi nhú mày.-để em kiểm tra đã.

Nói rồi tôi bước đến và đặt tay lên trán từng người một. Đúng là cả 5 người đều ko còn sốt nữa.

-Nhưng phải ăn sáng đã chứ?-tôi hỏi.

-Thôi, ko cần đâu-Xiah lắc đầu.

-Đến trễ thì ông Vincent lại cần nhần nữa thì đau đầu lắm-Mic nhăn mặt.

Tôi liếc xéo bọn họ rồi bỏ đi. Thật tức quá đi mất! Tôi lo lắng cho họ nên mới thế, vậy mà người nào cũng từ chối. Ừ, có giỏi thì đi đi. Thử ồm thêm một lần nữa xem, đừng hòng tôi chăm sóc cho nữa...

Tuy đã tự nhủ với mình đừng quan tâm đến họ nữa thế nhưng sao tôi ko làm được. Tôi sợ 5 người vừa mới ốm dậy, chưa được ăn lại phải làm việc, họ sẽ kiệt sức mất. Thế nên cuối cùng tôi quyết định làm món cơm cuộn trứng và đem đến SM cho bọn họ.

Cũng may là anh Vincent trước đây có đưa cho tôi một tấm card, nên tôi chỉ cần trình nó ra cho người bảo vệ xem là có thể dễ dàng đi vào trong. Khó khăn lắm tôi mới tìm được đến phòng tập của 5 người họ...

-Các cậu làm cái trò gì vậy? Như thế mà gọi là nhảy đó sao?-giọng anh Vincent to đến nỗi đứng ngoài tôi cũng có thể nghe thấy-còn cậu nữa, nhóm trưởng mà bắt tài và vô trách nhiệm như thế hả? Hừ tôi nói à biết, nếu ko muốn tôi giải tán cái nhóm này thì các cậu liệu hồn mà tập cho đàng hoàng vào.

-Xin lỗi! Bọn em sẽ cố gắng-giọng Uno vang lên.

Vincent ko nói thêm gì nữa mà hằm hằm bỏ ra ngoài. Cái ông Vincent này cũng thật là quá đáng. Rõ ràng là 5 người đó đang bị bệnh thế mà anh ta lại bắt bọn họ tập nhiều như thế. Còn 5 người này nữa, bình thường nói nhiều lắm mà, sao hôm nay ai cũng câm như hến thế? Bắt Uno phải chịu đựng một mình. Cảm giác vừa tức giận thay Uno lại vừa thương anh ấy cứ như là một vật nặng đè lên ngực tôi, khiến tôi thấy khó thở ghê gớm. Cổ họng như có vật gì chặn ngang. Và nước mắt thì chực trào ra ngoài. Ngay lúc này tôi chỉ muốn đuổi theo Vincent cho anh ta một trận nhưng cũng may là kiềm lại được. Đứng ngoài một lúc cho cảm xúc dịu xuống. Sau đó tôi cố gắng nở một nụ cười thật tươi và bước vào.

-Các anh ko đói sao?-tôi lên tiếng.

-Jen?-cả 5 người trợn mắt nhìn tôi và đồng thanh thốt lên.

-Nhìn em làm gì? Đến đây ăn đi!-tôi vừa nói vừa giơ cao giỏ đựng thức ăn.

Thế nhưng họ vẫn cứ đứng yên một chỗ và há hốc mồm nhìn tôi ko chớp mắt. Tôi đành phải bước đến, đặt giỏ thức ăn vào tay Uno rồi bước ra ngoài. Nếu tôi mà ko đi chắc họ sẽ đứng sững đó mà nhìn tôi suốt cả buổi sáng mất. Như sức tĩnh, Uno đẩy cái giỏ thức ăn sang cho Xiah đứng bên cạnh và đuổi theo tôi. Anh ấy nắm tay tôi kéo đến một cầu thang thoát hiểm khá vắng vẻ. Uno cứ đứng tròn mắt nhìn tôi mà ko nói một lời nào. Tôi ko nghĩ việc mình đến đây lại khiến ọi người ngạc nhiên đến thế.

-Này! Sao anh ko nói chuyện các anh bị bệnh cho anh Vincent biết mà lại đứng ra nhận lỗi một mình thế hả?-tôi lên tiếng.

-Một ca sĩ thì ko thể viện cớ bị ốm để biện hộ ình được.-Uno cười buồn và lắc đầu-và lại anh là nhóm trưởng, phải có trách nhiệm chứ.

-Là lỗi của em. Đáng ra em ko nên kéo các anh ra mưa như thế-tôi cúi đầu.

-Ngốc quá! Em ko có lỗi gì hết. Là do sức khỏe bọn anh yếu quá thôi.-Uno mỉm cười và xoa nhẹ đầu tôi.

-Nhưng...có thật là nhất định ko được nói ra chuyện các anh bị ốm với anh Vincent ko? Em thật ko đành lòng đứng nhìn anh phải gánh hết mọi trách nhiệm và cũng ko muốn thấy anh bị anh ấy mắng như thế.-tôi nói bằng giọng ảm ức.

-Ko sao đâu mà, em đừng lo. Những chuyện này đối với anh chẳng là gì hết. Em nên nhớ rằng anh đã làm nhóm trưởng của DBSK 3 năm rồi, anh đã quá quen với những áp lực này.

-Nhưng...

-Em ko tin sao? Đây, đây! anh vẫn bình thường, vẫn cười được nè-Uno vừa nói vừa nhe răng ra cười thật tươi.

-Phi...-tôi phì cười.-thôi được rồi, em tin rồi! Anh ko cần phải cố cười như thế đâu, em sợ tối mình sẽ bị ám ảnh mất.-tôi phẩy tay.

-Em thật là...Anh đẹp trai thế này mà lúc nào em cũng chê là sao hả?-Uno nhăn nhó.

-Thôi ko nói nữa, anh mau vào ăn đi, ko thì 4 người kia sẽ ăn hết, ko chờ lại miếng nào đâu. Em cũng về đây!

-Uh, em đi cẩn thận đấy!-Uno dặn dò.

Nói xong anh ấy nhanh chóng bước về phía trước. Tôi cũng đang định quay lưng đi thì đột nhiên một ý tưởng lóe sáng trong đầu. Tôi đuổi theo Uno và giữ tay anh ấy lại:

-Uno, anh nghe cho rõ đây! Chiaki, cô lên!

Uno tròn mắt nhìn tôi, có lẽ là sock lắm thì phải. Miệng anh ấy mấp máy nhưng ko thể nói thành lời.

-Thôi em về đây, bye!

Nói rồi tôi chạy nhanh khỏi chỗ đó. Nói thật, trước giờ tôi chưa từng nói ra những câu như thế với Uno. Hôm nay là lần đầu cho nên hơi ngượng một chút. Mà sao tôi lại hành động như thế cơ chứ? Càng ngày càng ko làm chủ được bản thân nữa rồi. Chắc phải mua thuốc uống cho tỉnh lại quá! Ôi! sao mặt mình lại đỏ phừng phừng thế này cơ chứ...

Đang miên man suy nghĩ thì bỗng nhiên mọi thứ trước mặt tôi tối sầm lại, đầu óc choáng váng. Tôi ngã khụy xuống đất. Từng giọt máu từ mũi chảy ra. Sao tự dừng lại chảy máu cam chứ? Lạ thật!...Bỗng chiếc điện thoại rung lên bần bật, anh Kuo gọi. Bằng một giọng hốt hoảng xen lẫn lo lắng, anh ấy bảo tôi phải đến bệnh viện ngay lập tức...

Tại bệnh viện.

-Dạo này em có thấy có điều gì bất thường ko?-Kuo nhìn tôi dò hỏi.

-Bất thường? để em xem đã...-ngồi ngẫm nghĩ một lúc lâu tôi mới lên tiếng-dạo này em rất hay bị chóng mặt và...

-Và cả chảy máu mũi nữa, đúng ko?-anh ấy cắt ngang lời tôi.

-Uh, đúng rồi. Em cũng mới bị nữa nè-tôi thông báo-mà sao anh biết hay vậy?-tôi ngạc nhiên.

-À...thực ra thì...-Kuo ngập ngừng-Jen này! Hôm nay em nhập viện nhé?-anh ấy đề nghị.

-Gi? Sao tự dừng lại bắt em nhập viện?...ko lẽ...em bị bệnh gì sao?- tôi nhìn anh ấy bằng ánh mắt nghi ngại.

-Ko...ko có-anh ấy lắc đầu-chỉ là...chỉ là...thực ra...anh...

-Anh hôm nay là lạ làm sao ấy.Cứ ập a ập úng mãi-tôi trách- nếu ko còn chuyện gì nữa thì em phải về đây.-tôi đứng dậy.

-Để anh đưa em về. Anh cũng định gặp Xiah nói chút chuyện-Kuo cũng đứng lên theo tôi.

-Nhưng anh ấy ko có nhà.-tôi lắc đầu-em tự đi được, anh cứ làm việc đi. Em về đây!

Nói rồi tôi bước đi. Nhưng bất ngờ, Kuo lại nắm tay tôi giữ lại. Anh ấy nhìn thẳng vào tôi, giữ chặt hai vai tôi.

-Nghe anh dặn đây Jen! Từ giờ em phải giữ cho tâm trạng được thoải mái, ko được nghĩ ngợi nhiều. Phải ăn uống đủ chất, ko được bỏ bữa, ngủ đúng giờ. Và nhất là đừng để ỉnh bị thương, dù chỉ là một vết xước nhỏ. Biết chưa?

-Va...âng...vâng...-tôi lắp bắp đáp.

Tại sao Kuo lại có thái độ như thế? Thực ra là có chuyện gì? Ko lẽ tôi mắc phải một căn bệnh nào đó? Tôi thật sự rất hoang mang... Nếu thật là như thế thì tôi phải làm sao chứ? Tôi chỉ mới 19 tuổi, chưa tận hưởng được hết cuộc sống, chưa hoàn thành được ước mơ và vẫn còn rất nhiều chuyện dở dang chưa được giải quyết ở phía trước. Hero, Max, Uno, Micky, Xiah, anh Hai, anh Jung Hoon, Moon, Song, bố mẹ...nếu nhờ tôi mà có chết đi thì họ phải làm sao chứ? KHÔNG! TÔI KHÔNG THỂ CHẾT! Nhất định là ko được.

Tôi cố gắng kìm nén nỗi sợ hãi của mình xuống và đuổi theo Kuo.

-Có thật là em ko sao ko?... Em ko mắc bệnh gì đúng ko?... Anh nói đi,... nói đi!-tôi nắm chặt tay áo anh ấy và hỏi bằng giọng ngắt quãng và run run.

-Đúng thế, em không có bệnh gì hết, yên tâm đi! Chỉ là anh thấy em có vẻ hơi mệt mỏi nên định đưa em vào viện để tịnh dưỡng vài hôm và tiện thể làm xét nghiệm tổng quát thôi.-anh ấy đáp một cách chậm rãi.

-Anh không được giấu em điều gì đâu đấy!-tôi vẫn còn nghi ngờ.

-Jen! Anh ko giấu em gì hết, thật đấy!-Kuo khẳng định.

-Vậy thì được rồi, em về đây-tôi thở hắt ra.

Kuo trước giờ chưa hề giấu tôi chuyện gì, lần này chắc cũng thế. Mong là sẽ ko có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra nữa. Bởi vì ngay lúc này đây tôi cần phải thật tỉnh táo để giải quyết chuyện kia. Giải quyết một cách êm đẹp, ko gây ra điều đáng tiếc cho bất cứ ai...

91. Chương 91

Buổi tối, sau khi đã ăn tối xong, Uno nháy nhỏ tôi ra ngoài sau vườn. Chúng tôi đi sâu vào bên trong vườn, đi mãi...đi mãi...

-Có chuyện gì mà ko nói ở trong nhà được phải ra tận đây?-tôi dừng lại và nhăn nhó hỏi.

-Ngoan! Có anh ở đây, ko phải sợ gì đâu. Sắp đến rồi, một chút nữa thôi-Uno dễ dàng và nắm chặt tay tôi dẫn đi.

Một chút của Uno là cả một quãng đường xa tít mù. Trước giờ tôi thường xuyên ra vườn nhưng chẳng đi sâu vào trong làm gì và cũng ko hề biết cái vườn này lại rộng và dài đến thế. Xung quanh chúng tôi toàn là cây dại. Con đường hẹp đến nỗi chúng tôi bị cây cối hai bên đâm vào da thịt, đau nhói. Không gian càng lúc càng tối và ánh sáng từ ngôi nhà của chúng tôi giờ đây chỉ còn là một đốm sáng le lói... Bước chân của Uno nhanh hơn. Tiếng lá khô bị giẫm lên rào rào dưới chân chúng tôi phá tan bầu không khí yên tĩnh nơi đây và cũng phần nào xua đi cảm giác rờn rợn, lạnh lạnh chạy dọc sống lưng của tôi. Con đường bây giờ đã hoàn toàn rơi vào bóng tối, đưa mắt ra phía trước chỉ thấy một không gian sâu hút. Lúc này, điều duy nhất có thể giúp tôi bình tĩnh, ko hét lên vì sợ hãi là bàn tay ấm áp của Uno đang giữ chặt tay tôi. Tôi tiến sát đến bên cạnh Uno, bám vào cánh tay anh ấy. Hơi thở dồn dập, cơ thể ấm nóng của anh ấy khiến tôi thấy yên tâm hơn...

Bỗng nhiên Uno dừng lại, anh ấy đi vòng ra sau lưng và lấy hai tay bịt chặt mắt của tôi. Chúng tôi bước đi một cách chậm chạp. Không gian xung quanh càng lúc càng trở nên rộng hơn. Uno từ từ buông tay ra, một cảnh tượng sáng bừng đập vào mắt tôi...

Nơi chúng tôi đang đứng là một khoảng đất trống, rất rộng. Xung quanh, trên những cành cây, là rất nhiều chiếc đèn nhỏ, trông như chúng đã được khoắc lên mình một chiếc áo kim cương lấp lánh. Ngẩng mặt lên, trên đầu chúng tôi cũng vẫn là những chiếc đèn, sáng lung linh...lung linh...

-Jen! Em hứa với anh một chuyện được ko?-Uno lên tiếng -Em phải hứa với anh, dù anh có nói gì hay làm gì em đều phải chấp nhận, ko được từ chối.

-Chuyện này...-tôi chần chừ. Nhìn sang anh ấy, tôi bắt gặp một ánh mắt nồng nàn và nghiêm túc một cách lạ thường-thôi được rồi, em hứa-tôi gật đầu.

-Cái này...-Uno rút từ trong túi ra một cái hộp nhỏ và đưa cho tôi.

Tôi nhẹ nhàng mở ra và suýt làm rơi nó xuống đất vì bất ngờ. Trong cái hộp ấy là một chiếc nhẫn. Uno rút nó ra khỏi hộp và đeo vào tay cho tôi. Dưới ánh đèn, tôi nhanh chóng nhận ra trên ngón tay anh ấy cũng đeo một chiếc giống hệt cái của tôi.

-Uno! Em ko thể nhận nó được, em...

-Anh đã phải khó khăn lắm mới quyết định đưa nó cho em.-anh ấy ngắt lời tôi- Em biết ko, ngay từ lần đầu tiên gặp em, trái tim anh đã đập loạn nhịp, một cảm giác mà anh chưa từng có trước đó lại xuất hiện. Càng ngày anh lại càng thấy em ko hề giống với những cô gái khác, ở em có điều gì đó rất đặc biệt khiến anh ko thể rời mắt khỏi em... Anh cũng ko biết phải diễn đạt thế nào cho em hiểu nhưng...Jen à! Anh yêu em, rất yêu em.

Tôi sững sốt nhìn Uno. Trái tim tôi như muốn nhảy ra khỏi ***** ngực. Máu dồn hết cả lên mặt. Toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Hai tai cứ ù lên. Cổ họng khô khốc. Tôi rất muốn nói nhưng ko thể, những từ ngữ mà tôi muốn nói ra cứ đến cổ họng thì nghẹn lại, ko tài nào mà phát ra ngoài được. Cả người tôi rân rân như có hàng ngàn mũi kim đâm vào. Toàn thân run rẩy, ko thể đứng vững. Bất ngờ Uno ôm chầm lấy tôi.

-Jen! Anh biết nói ra thế này quá đột ngột, sẽ làm em bất ngờ. Nhưng thực sự anh ko thể giữ được trong lòng nữa rồi. Có thể lúc này em chưa giành tình cảm cho anh nhưng xin em cũng đừng từ chối tình cảm của anh. Em hãy cho anh thời gian, nhất định anh sẽ làm cho em yêu anh. Anh có đủ tự tin, thật đấy!

Tôi ko nói gì, chỉ đứng lặng đi trong vòng tay của Uno. Một lúc sau, tôi khẽ đẩy Uno ra và quay lưng bỏ đi. Tôi chạy thật nhanh, ko còn để ý gì đến xung quanh nữa hết. Trong đầu tôi lúc này vang lên hàng trăm câu hỏi... Vừa rồi Uno đã tỏ tình với mình sao? Thật ko thể tin được. Phải làm sao bây giờ? Chính mình cũng chẳng thể kiểm soát được tình cảm của mình thì làm sao mà trả lời cho anh ấy được đây?...

Khi ở bên cạnh Uno tôi cảm thấy rất vui, đôi lúc cũng có những cảm xúc lạ, ko thể gọi tên. Và tôi cũng rất muốn chia sẻ bớt những áp lực đang đè nặng lên anh ấy. Nhưng tôi ko biết như thế có phải là tình yêu hay ko. Bởi lẽ khi ở cạnh mỗi người trong 5 người họ, tôi lại có những cảm xúc rất riêng. Trời ơi! Có ai nói cho tôi biết thế nào là tình yêu ko?

Chạy ra khỏi vườn. Tôi leo lên sân thượng ngồi để hít thở không khí trong lành, với hy vọng có thể bình tâm trở lại. Nhìn chiếc nhẫn trên tay mà lòng tôi cứ rối bời.

-Này! Làm gì mà ngồi lảm nhảm như... “người bệnh” vậy?-giọng Max vang lên từ sau lưng.

Thánh thần thổ địa ơi! Sao mà thiêng thế ko biết. Ko lẽ ông trời đã nghe được lời thỉnh cầu của tôi? Vậy có nghĩa là tôi phải nói hết mọi chuyện cho anh ta nghe? Ko được! nếu Max mà biết chuyện Uno thì thế nào anh ta cũng hét toáng lên và làm ầm ĩ cả nhà à xem. Nhưng nếu ko nói ra, tôi chắc sẽ chết mất. Ngồi đắn đo một lúc lâu, cuối cùng tôi cũng mở miệng:

-Em hỏi anh chuyện này nhé?-tôi nhìn Max bằng ánh mắt dò xét.

-Làm gì mà phải rào trước đón sau vậy chứ?-Max mỉm cười.

-...anh có biết...thế nào là...tình yêu ko?-tôi ngập ngừng hỏi.

-...Có lẽ khi yêu người ta sẽ luôn nhớ đến người mình yêu, luôn mong muốn người mình yêu được hạnh phúc...anh cũng ko rõ nữa-Max nhíu mày ra vẻ suy nghĩ. Bất chợt anh ta quay sang nhìn chằm chằm vào tôi, gần giọng- em...ko lẽ...em yêu ai sao?

Lúc ấy trông anh ta rất đáng sợ. Khuôn mặt đanh lại. Hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng vào tôi. Hai tay Max bóp chặt vai tôi khiến tôi thấy đau đớn vô cùng.

-Ko...ko có-tôi lắc đầu-em chỉ hỏi cho biết thôi mà-tôi nói bằng giọng run run xen lẫn sợ hãi.

Max dần dần buông tôi ra, ánh mắt cũng dịu lại. Anh ta thở hắt ra. Im lặng một lúc lâu, đột nhiên anh ta lên tiếng:

-Jen! Chúng ta thỏa thuận một việc được chứ?

Lúc này đã bị Uno cho vào tròng nên bây giờ tôi “khôn” hơn, ko chấp nhận ngay mà hỏi bằng giọng cảnh giác cao độ:

-Là chuyện gì? Anh phải nói ra, nếu em thấy hợp lý, em mới chấp nhận.

-Nếu sau này em yêu một ai đó thì nhất định anh phải là người đầu tiên được biết. Có lẽ em sẽ ko thích chuyện này nhưng đối với anh là rất quan trọng. Anh cần phải chuẩn bị tâm lý, chứ nếu em bất ngờ đưa

đến trước mặt anh một người con trai nào đó và bảo đó là người mà em yêu, anh sợ mình ko chịu nổi và sẽ giết thằng đó mất.

Nói rồi Max đứng dậy bỏ đi. Tôi há hốc mồm nhìn bóng anh ấy khuất dần sau cánh cửa. Thái độ đó là sao chứ? Tôi đã làm gì nên lỗi sao? Tôi yêu ai là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh ta mà lại tức giận đến thế? Lại còn bảo phải báo trước để chuẩn bị tâm lý gì gì đó...Ồi trời! Không lẽ anh ta thích tôi sao?... Không, làm sao chuyện đó xảy ra được chứ? Chẳng phải có một lần Max đã nói thẳng với tôi rằng dù trời có sập xuống, thế gian này chỉ còn lại tôi và anh ta thì anh ta cũng chẳng thèm lấy tôi đó sao?...Nhưng nếu ko phải vì thích tôi thì là vì cái gì mà Max lại dùng dùng nỗi giận như thế?...Tôi đã căng thẳng muốn chết mới tìm anh ta để giải tỏa, vậy mà giờ anh ta lại trút thêm cho tôi một nỗi thất vọng nữa là sao? Điên lên mất!...

Max.

Tôi làm sao thế này? Cái cảm giác vừa tức giận lại vừa đau đớn khiến tôi khó chịu vô cùng. Chỉ cần nghĩ đến việc Jen đang yêu một ai đó là máu trong người tôi lại sôi lên, cả người như muốn nổ tung. Là ai? Người đó là ai mà có thể cướp mất Jen của tôi? Trong giây phút này, tôi mới bàng hoàng nhận ra rằng mình đã giành rất nhiều tình cảm cho cô ấy từ rất lâu rồi. Tại sao? Tại sao tôi lại ko phát hiện ra hình ảnh của cô ấy đã sớm khắc sâu vào trái tim tôi? Tôi hận chính bản thân mình đã quá ngu ngốc. Tôi phải làm sao, làm sao thì mới có thể giữ Jen lại ở bên cạnh đây? Tôi ko muốn mất cô ấy, ngàn lần ko muốn...Đau quá!... Tôi đau quá!... Rất đau!...Trái tim tôi như bị hàng ngàn mũi dao đâm thẳng vào...rỉ máu...từng giọt...từng giọt...

Suy nghĩ mãi mà vẫn ko thông nên quyết định ko nghĩ nữa, cứ để mọi chuyện tới đâu thì tới. Tôi tháo chiếc nhẫn trên tay ra và đặt vào ngăn kéo của bàn trang điểm. Dù gì thì cũng chưa đến lúc ọi người trong nhà biết chuyện Uno đã bày tỏ tình cảm với tôi.

-Cạch...-vừa lúc đó Micky đẩy cửa bước vào.

Một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng khiến tôi khẽ rùng mình. Tôi vừa mới gác mọi chuyện sang một bên, bây giờ tôi chỉ muốn được thoải mái một chút. Nhưng Mic lại vào tận phòng để tìm tôi thế này thì tôi biết mình ko thể thoát khỏi những chuyện rắc rối này bởi ông trời đã muốn đẩy tôi đến cùng. (T_T)

Ngồi im lặng bên cạnh tôi một lúc lâu, Micky từ từ rút trong túi ra một thứ gì đó và đặt lên tay tôi. Tôi suýt một chút nữa là ngã từ trên ghế xuống. Cũng may, trước mặt là một cái bàn nên tôi bám vào đó và ko bị ngã lăn quay xuống sàn. Trên tay tôi là một chiếc nhẫn.

-Jen! Có phải em đã từng nói nếu như anh cảm thấy buồn, cảm thấy cô đơn, cảm thấy mệt mỏi, cần một chỗ dựa thì em sẽ đến bên anh đúng ko?-Mic nhìn tôi bằng một ánh mắt dịu dàng, ấm áp.

-Uh-tôi gật đầu-nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến chuyện này? Cái này là sao đây?-tôi nhăn mặt.

-Anh sợ một ngày nào đó em sẽ quên lời hứa, sẽ ko còn đến bên anh mỗi khi anh cần nữa. Cái này...anh muốn em đeo nó, coi như là bằng chứng cho lời hứa đó. Hai chúng ta, mỗi người giữ một chiếc. Để mỗi khi nhìn thấy nó, anh có thể yên tâm hơn, sẽ có cảm giác rằng em đang ở bên cạnh anh.

-Em...em...-tôi nói ko nên lời.

-Em nhất định phải luôn giữ nó bên mình, nếu em đánh mất nó thì điều đó đồng nghĩa với việc em đánh mất luôn cả anh. Nhất định em phải nhớ điều đó.-Mic nghiêm giọng.

Nói rồi anh ấy mở cửa bước ra ngoài. Tôi ko thể ngờ rằng những lời nói và hành động trước đây của mình lại có ngày đẩy chính bản thân vào tình huống khó xử này. Nếu biết mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối thế này, hôm đó tôi đã ko hứa gì với anh ấy. Micky luôn là một người chín chắn, luôn suy nghĩ thấu đáo trước khi làm một việc gì đó, vậy mà hôm nay anh ấy lại cư xử cứ như là một người thiếu suy nghĩ vậy. Phải làm sao với chiếc nhẫn này đây chứ? Trả lại cho anh ấy cũng ko được mà giữ lại bên mình thì càng ko thể. Nhưng tại sao Micky lại làm thế này? Chẳng lẽ anh ấy ko tin tưởng tôi đến thế, nghĩ tôi là một đứa ko giữ lời hứa? Hay là...cũng như Uno?...Ồi, tôi đến chết mất!

-Cộc...cộc...cộc...-có ai đó đang gõ cửa.

Tôi ko muốn có thêm bất cứ một chuyện nào xảy ra nữa, tôi sắp ko chịu nổi rồi. Những chuyện ngày hôm nay làm tôi cảm thấy đau đầu kinh khủng. Tôi nhanh chóng chạy đến tắt đèn phòng và leo lên giường đắp chăn kín mít. Hy vọng người ngoài đó sẽ nghĩ rằng tôi đã ngủ và sẽ từ bỏ ý định gặp tôi. Thế nhưng mọi chuyện ko như tôi nghĩ, người đó ko những ko bỏ đi mà còn mở cửa bước vào.

-Jen! Em ngủ rồi sao?-giọng Xiah vang lên.

Cả căn phòng im ắng, ko một tiếng động. Chỉ nghe thấy tiếng Xiah thở dài. Anh ấy khẽ đặt cái gì đó lên bàn rồi bước đến và ngồi xuống một chiếc ghế đặt cạnh giường tôi.

-Như thế này cũng hay. Anh sẽ ko còn phải sợ bị em từ chối nữa.-giọng Xiah vang lên trầm trầm, đều đều-anh biết mình ko nên làm thế này. Nhưng thật sự anh ko thể giấu tình cảm của mình được nữa. Trái tim anh trở nên bướng bỉnh từ bao giờ, anh đã hoàn toàn mất kiểm soát nó rồi.-Xiah thở hắt ra- Có một chuyện mà em cần phải biết, cần được biết. Anh đã chia tay với Heebon và đó là vì em... Jen!... Anh yêu em. Nhất định anh sẽ bảo vệ em, sẽ chữa khỏi bệnh cho em, đem lại cho em một cuộc sống hạnh phúc. Em phải tin anh, biết ko Jen?

Tôi lấy hai tay bịt chặt miệng để ko thốt lên thành tiếng. Cũng may là tôi và anh ấy cách nhau một...cái mền chứ nếu bây giờ mà hai chúng tôi ngồi đối mặt với nhau, chắc tôi sẽ khó xử mà chết mất! Cái cảm giác lúc này khi ở bên Uno giờ đây lại tái hiện. Đây là cảm xúc của tất cả những người con gái khi nghe một người con trai bày tỏ tình cảm với mình hay chỉ là cảm xúc của riêng tôi? Nhưng dù gì thì tôi cũng chẳng thích cái cảm giác này chút nào, nó khiến tôi thấy khó chịu. Xiah ngồi im lặng một lúc lâu, sau đó anh ấy đứng dậy và bỏ đi. Chờ cho anh ấy ra khỏi phòng, tôi nhanh chóng ngồi bật dậy. Đúng như tôi đoán, Xiah đã đặt hai thứ lên chiếc bàn, một hộp thuốc và một chiếc nhẫn

Hai ngày, chỉ mới có hai ngày mà đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. Jung Hoon có người yêu, 5 người kia bị bệnh, Uno, Mic và Xiah bày tỏ tình cảm với tôi, và còn có cả thái độ kì lạ của anh Kuo nữa. Tất cả những chuyện ấy vắt kiệt sức tôi... À, phải rồi! Rõ ràng là Xiah và Kuo đang giấu chuyện tôi đang bị bệnh, ko biết là tôi đang mắc phải căn bệnh quái quỷ gì đây chứ? Hộp thuốc trên tay tôi ko biết đã bị ai bóc hết giấy ở trên thân nên tôi chẳng thể biết được là mình đang uống thuốc điều trị bệnh gì.

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu thắc mắc cứ hiện lên trong đầu mà ko có câu giải đáp. Suốt cả một đêm, tôi cứ trằn trọc mãi, ko ngủ được. Sáng ra, tôi thấy toàn thân mình rã rời, ko còn chút sức lực. Miệng thì đắng ngắt, còn đầu thì đau như búa bổ. Tôi loạng choạng lần từng bước xuống lầu, nhưng khi chỉ còn 3 bậc nữa bỗng nhiên mọi thứ trước mắt tôi tối sầm lại...và rồi tôi ko còn biết gì nữa...

92. Chương 92

Tôi mở mắt ra thì đã thấy mình đang nằm ở trong phòng. Đưa mắt nhìn ra ngoài, trời đã tối. Ko ngờ tôi lại có thể nằm ngủ suốt một ngày như thế. Nhưng phải công nhận chuyện này rất hiệu quả. Tôi đã ko còn cảm thấy mệt nữa, đầu cũng ko đau nữa. Ngay bây giờ đây chỉ thấy rất...đói bụng. Tôi định ngồi dậy thì đúng lúc Hero đẩy cửa bước vào. Thấy tôi, anh ấy lập tức chạy đến, đặt khay thức ăn trên tay lên bàn và đỡ tôi.

-Em cảm thấy thế nào rồi? Còn mệt nữa ko?-Hero ân cần hỏi.

-Ko-tôi lắc đầu-chỉ thấy đói thôi, vừa may anh lại đem cháo lên.

-Uh, cái này anh đặc biệt nấu riêng cho em đấy!-Hero mỉm cười.

-Herol! Thuốc...-giọng Xiah vang lên nhưng lại dừng đột ngột- Jen! Em tỉnh rồi sao? Thật mừng quá đi!-anh ấy thở phào nhẹ nhõm.

Tôi chưa kịp mở miệng thì 3 người còn lại từ đâu bước vào.

-Ôi trời ơi! Cuối cùng em cũng chịu tỉnh lại rồi đó hả? Làm bọn anh lo chết được-Max nói bằng giọng trách móc.

-Khoan đã! Cho em hỏi một chuyện. Ai đã đưa em lên phòng vậy?-tôi ngạc nhiên hỏi.

-Là anh-Uno lên tiếng- lúc sáng, đang ngồi xem TV, tự dưng nghe một tiếng “bịch”, quay lại thì thấy em đang nằm bất tỉnh nhân sự trên sàn. Em có biết lúc ấy anh sợ đến nỗi ko thể thở được ko?-Uno nhăn mặt.

-Lần sau có mệt thì nói bọn anh một tiếng, đừng có im im rồi lại tự mình đi xuống lầu như thế, nguy hiểm lắm.-Mic dặn dò.

-Uh, em biết rồi-tôi ngoan ngoãn gật đầu...

Tôi đưa từng muỗng cháo vào miệng, ngon thật! Hero có khác, đã ko nấu thì thôi chứ khi đã bắt tay vào làm rồi thì... ko thể chê vào đâu được....Bất chợt một cảm giác bất an ập đến, tôi ngược mắt lên. Cả 5 người đều đang hướng ánh mắt về phía tôi. Nhưng tất cả đều toát ra sự đau buồn. Bất gặp tia nhìn của tôi, cả 5 đều quay mặt sang hướng khác như đang trốn tránh điều gì đó. Tôi đã làm điều gì sai sao? Hay là trong lúc tôi bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì đó? Là thật!...

Một tuần trôi qua, tôi đã khỏe hơn nhiều. Thế nhưng kể từ ngày hôm đó, 5 người trong nhà này lại có những hành động và thái độ rất lạ. Họ chăm sóc tôi rất kĩ, hơn mức bình thường. Đi đâu, làm gì, lúc nào ở bên cạnh tôi cũng có ít nhất một người. Đã vậy họ còn cấm tôi ko được làm những việc “nặng nhọc”. Nấu ăn?- ko được ; rửa chén bát?- ko cho phép ; quét dọn nhà cửa?- tuyệt đối ko ; thức khuya?- đừng bao giờ nghĩ đến ; ra ngoài chơi?- never. Nói tóm lại là tôi chỉ có thể ăn, ngủ, uống thuốc, xem TV, nghe nhạc, đọc sách, lướt web. Còn những việc khác thì cấm tệt, họ ko cho tôi động đến bất cứ thứ gì hết. Lúc đầu tôi cảm thấy rất vui vì chẳng phải động tay, động chân làm gì. Thế nhưng bây giờ lại cảm thấy khó chịu cực kì. Tôi cứ như là một em bé ko hơn ko kém, làm việc gì cũng bị ngăn cấm.

Đang cố gắng tìm cách để được ra ngoài thì may mắn làm sao, anh Vincent đến. Và tôi được “giải thoát”. Đang hí hửng đẩy cửa bước ra ngoài thì bỗng nhiên Hero nắm tay tôi kéo lại.

-Anh và cô ấy thì có chuyện gì để nói chứ?-Hero hỏi bằng giọng khó chịu.

-Tôi nghĩ cậu ko nên và cũng ko cần phải quan tâm đâu-Vincent nhún vai.

-Thế thì nói ở đây luôn đi, cần gì phải ra ngoài chứ?-Max gắt nhẹ.

-Đây là chuyện của tôi, ko khiến cậu phải xen vào-Vincent bình thản đáp.

-Nhưng cô ấy đang bệnh, ko được ra ngoài đâu-Xiah nhăn nhó.

-Nếu cảm thấy ko được tự nhiên thì bọn tôi sẽ đi ra ngoài, nhường nguyên căn nhà này cho hai người “tâm sự”. Thế nên anh đừng có đưa cô ấy đi đâu hết.-Uno gằn giọng.

-Anh mà đưa cô ấy ra ngoài, nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào đây? Anh liệu có chịu trách nhiệm nổi ko?-Mic trừng mắt nhìn Vincent.

-Hừ!...-Vincent nhếch miệng- tôi chỉ đưa cô ấy ra ngoài nói chuyện một chút chứ có làm gì đâu mà các cậu lại ngăn cản và nhìn tôi bằng ánh mắt như thể tôi là kẻ thù vậy hả?-dường như đã mất hết bình tĩnh nên anh ấy gất lên- các cậu nên lo cho chính bản thân mình trước đi thì hơn, đừng lo chuyện bao đồng nữa. Và tiện đây cũng nhắc luôn, bỏ ngay cái thái độ đó đi, sau này trước mặt tôi mà còn như thế nữa thì đừng có trách.

Nói rồi anh ấy bước nhanh ra ngoài. Tôi đã quá ngán cái cảnh tù túng ở trong nhà rồi. Tôi muốn được tự do bay nhảy ở ngoài, được hít thở không khí trong lành. Vậy nên mặc dù có chút chần chừ, nhưng cuối cùng tôi cũng quyết định chạy theo anh ấy. Và sau lưng tôi là 5 cái núi lửa sắp phun trào...

Tôi và anh Vincent đến một quán cafe, nơi mà cách đây một năm chúng tôi đã từng ngồi với nhau một lần. Đến lúc này thì tôi đã đoán được chuyện mà anh ấy sắp nói với tôi. Chúng tôi ngồi đối diện nhau, mỗi người

đều theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình. Vẫn là cảnh này, vẫn là câu chuyện này, vẫn là sự im lặng đến đáng sợ của Vincent nhưng so với 1 năm trước thì lần này cảm xúc của tôi lại rất khác. Và lần này, tôi có thể biết trước được chuyện sắp xảy ra. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, sau đó anh ấy mới lên tiếng, bắt đầu cuộc nói chuyện:

-Tuần sau là đúng 1 năm rồi nhỉ? Phải công nhận em làm tốt lắm, công ty có lời khen đấy!

-Anh đừng có nói quá như thế, em chẳng làm gì hết.-tôi cười một cách nhạt nhẽo.

-Cái này...-Vincent đẩy về phía tôi một chiếc chìa khóa.- Có thể nó ko được đúng như ý em, nhưng nhìn chung cũng chấp nhận được. Em cứ coi như là quà kỉ niệm chúng ta đã hợp tác tốt đẹp vậy.

-Anh nghĩ em là loại người gì?-tôi vừa nói vừa đẩy chiếc chìa khóa về phía Vincent-chúng ta cứ hãy làm theo như đúng những gì đã thỏa thuận đi. Em ko muốn nhận thêm bất cứ thứ gì từ anh hết. Em sẽ cố sắp xếp, tuần sau sẽ dọn đi như đúng ý anh. Còn bây giờ, em xin phép về trước.

Nói rồi tôi đứng dậy và đi nhanh ra khỏi đó. Vẫn biết là sẽ có ngày này và mặc dù đã tự chuẩn bị tâm lý inh nhưng sao đến hôm nay tôi vẫn có cảm giác bị hụt hẫng đến thế này cơ chứ? Tôi cứ như người sắp chết đuối, chới vơi giữa dòng nước chảy xiết. Càng vùng vẫy lại càng chìm sâu xuống dưới xoáy nước lạnh lẽo... Hối hận, thật sự rất hối hận. Tôi đã quá ngu ngốc khi đặt cược chính cuộc đời mình vào một trò chơi. Và kết quả mà ngày hôm nay tôi nhận được là một sự mất mát quá lớn. Từng giọt nước mắt cứ lăn dài...lăn dài...khóc cho sự hối hận...khóc ột lỗi lầm...khóc để vơi bớt nỗi đau...Hero, Micky, Uno, Xiah, Max...xin lỗi...thật lòng xin lỗi mọi người...

93. Chương 93

Jen.

Tôi mở mắt ra thì thấy mình đang ngồi trên xe. Bên cạnh là Hero, anh ấy đang suy nghĩ điều gì đó nên ko hề biết tôi đã tỉnh dậy. Bên ngoài, trời đã ngã về chiều. Xe chúng tôi đang chạy trên một con đường nhỏ, hai bên là những cánh đồng lúa rộng bát ngát. Màu xanh của lúa non trải dài bất tận, ngút ngàn, tạo một cảm giác dễ chịu, mát mẻ và tràn đầy sức sống. Ở phía chân trời xa, những mảng mây vốn có màu trắng bây giờ đã bị ánh mặt trời nhuộm đỏ. Một màu đỏ rực như lửa...như máu...Không hiểu sao nhìn thấy cảnh này lòng tôi lại rất bất an.

-Chúng ta đang đi đâu vậy anh?-tôi lên tiếng hỏi.

Đến lúc này Hero mới bừng tỉnh, anh ấy quay sang nhìn tôi, lo lắng hỏi:

-Em ko sao rồi chứ? Có còn mệt nữa ko?

Tôi ko nói gì mà chỉ khẽ mỉm cười và lắc nhẹ đầu. Bất chợt những chuyện ban sáng hiện lên trong đầu óc khiến mũi tôi cay xè, nước mắt chực rơi ra ngoài. Trong chuyện đó, đúng là lỗi của tôi nhưng ít ra các anh ấy cũng phải nghe tôi giải thích đã chứ. Đằng này đã vội kết tội tôi, đối xử như thể tôi là một kẻ xấu xa lắm ko bằng ấy...Nhưng nói gì thì nói, tôi vẫn rất lo cho họ. Chuyện này ko phải là chuyện nhỏ, liệu các anh ấy có chịu đựng nổi ko khi biết tôi đã lợi dụng họ? Liệu 4 người ấy có hiểu cho tôi ko? Liệu họ có tha lỗi cho tôi hay ko?...Nói thật, bây giờ tôi chẳng dám về ngôi nhà ấy. Còn mặt mũi nào nữa chứ? Gặp 4 người đó, tôi biết phải làm sao?...

-Sao anh ko bỏ mặc em như những người kia? Anh ko giận sao?-tôi quay sang hỏi Hero bằng giọng giận dỗi.

-Ngốc ạ! Dù em có thế nào thì anh cũng ko thể bỏ mặc em được. Huống chi em chẳng có lỗi gì hết. Anh tin em!-Hero xoa nhẹ đầu tôi và mỉm cười hiền lành.-À!...em còn nhớ con đường này ko? Nó dẫn đến khu vườn táo đấy!

Tôi giật phắt mình khi nghe thấy hai từ “vườn táo”. Cảm giác sợ hãi, tội lỗi lại dâng đầy trong lòng. Hình ảnh anh Song Chul hiện lên khiến trái tim tôi đau nhói. Tôi vẫn còn chưa thoát khỏi những nỗi dằn vặt mỗi

khi nhắc đến anh ấy, hướng chỉ bây giờ lại đến đó. Tôi sợ mình ko chịu nổi. Tôi vẫn chưa đủ tự tin để về lại nơi ấy. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần...

-Dừng xe lại, em ko muốn đến đó. Dừng xe lại đi!-tôi hét lên, đưa hai tay ôm lấy đầu và khóc nức lên như một đứa trẻ.

Hero dừng xe lại theo đúng ý tôi. Anh ấy quay sang và ôm tôi vào lòng vỗ về:

-Em trốn chạy quá khứ đã quá lâu rồi, bây giờ là lúc phải đối mặt với nó.

-Em...em ko thể! Em ko làm được đâu, em ko đủ can đảm-tôi ôm chặt lấy Hero, nước mắt tuôn ra ko ngừng, toàn thân run lên bần bật.

-Đừng sợ Eun Hye à! Có anh ở đây, anh sẽ luôn ở bên cạnh em. Đừng sợ!

Ở trong vòng tay rộng và ấm của Hero, quả thật khiến tôi bình tĩnh hơn một chút. Cảm giác sợ hãi dần dần tan biến như bọt biển, ko để lại chút dấu vết gì. Chỉ còn lại sự ấm áp, bình yên...

Khi chúng tôi đến được khu vườn táo, trời đã chập tối. Mặc dù đã tự hứa sẽ cố gắng đối mặt với quá khứ nhưng thân thể của tôi lại ko tuân theo. Dường như có một sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản, tôi ko thể bước đi, chỉ có thể đứng như trời trồng trước cánh cổng lớn dẫn vào nơi đó- nơi mà trong suốt 10 năm tôi ko khi nào quên nghĩ về nó nhưng lại chưa một lần đặt chân trở về.

Đưa mắt nhìn xung quanh. Không biết bên trong thì thế nào nhưng cảnh vật bên ngoài vẫn thế, chẳng có chút thay đổi. Vẫn là cánh cổng bằng gỗ to lớn được sơn màu đồng, vẫn là tấm biển thật to màu đỏ chói với dòng chữ trắng mềm mại: “Khu vườn táo”. Vẫn là hai hàng cây sồi thật to, thật cao, rợp bóng cả con đường...

Đang miên man suy nghĩ thì tiếng trò chuyện râm ran ở đâu đó thật gần đưa tôi về với thực tại. Không biết từ bao giờ đã có rất nhiều người đứng xung quanh tôi và Hero. Bọn họ, người thì trò chuyện với Hero, người thì lại nhìn tôi trầm trồ...Trông tất cả đều rất thân thiện, khuôn mặt người nào cũng rạng rỡ. Điều đó khiến tôi thấy yên tâm phần nào.

-Hôm nay đã đến ngày đâu mà cháu lại đến thế này? Đã xảy ra chuyện gì sao?-một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu từ trong nhà chạy ra và hốt hải hỏi Hero.

-Vâng! Hôm nay Eun Hye về nước nên cháu đưa cô ấy về đây thăm hai bác-anh ấy cười đáp.

-Ôi! Eun Hye đây sao? Trời ơi! Mới hồi nào chỉ bé xíu vậy mà giờ lại trở thành một thiếu nữ cao lớn, xinh đẹp thế này. Thời gian trôi nhanh thật đấy!-người phụ nữ ấy thốt lên, quay sang mỉm cười và khẽ vuốt tóc tôi.

-Vâng! Rất xinh đẹp-Hero nhìn tôi cười thật tươi.

-Cháu về thăm cô chú thế này thật quý hóa quá! Nhưng tiếc là bố mẹ cháu ko thể về cùng!-một người đàn ông trạc tuổi bố tôi lên tiếng. Trông ông rất giống anh Song Chul.

Cố lục lại, moi móc hết mọi góc ngách của bộ não, cuối cùng tôi cũng nhận ra. Đây là bố và mẹ của anh Song Chul và cũng là bạn thân của bố mẹ tôi. Bất chợt cảm giác lạ dâng lên trong lòng. Tôi đã hại con trai của họ nhưng họ ko hề trách gì tôi. Ngược lại đối xử với tôi rất tốt. Vậy mà trong suốt 10 năm qua tôi lại ko hề về thăm họ. Thật tôi quá ích kỉ khi chỉ nghĩ cho bản thân mình!... Tôi lại muốn rơi nước mắt nữa rồi!...

À, phải rồi! Từ lúc đến đây tới giờ, tôi vẫn có một thắc mắc. Tại sao Hero lại có thể nhớ đường đến đây được? Ko những thế mà mọi người ở đây đều có vẻ thân mật với anh ấy lắm. Ko lẽ anh ấy rất thường xuyên đến nơi này? Còn nữa, lúc này mẹ anh Song Chul có hỏi Hero về cái ngày gì gì đó, ngày ấy là ngày gì? Thật sự rất khó hiểu. Và điều làm tôi ngạc nhiên nhất đó chính là lời nói dối của Hero. Anh ấy dám nói tôi mới về nước sao? Tôi đã về đây được 1 năm rồi cơ mà, tại sao anh ấy lại nói dối như thế chứ?

-Đi đường cũng mệt rồi phải ko? Vào nhà nghỉ đi hai đứa!-bố mẹ anh Song Chul đon đả mời chúng tôi vào nhà.Hai người họ đi trước, tôi và Hero theo sau.

-Thấy thế nào? Ko đáng sợ như em vẫn nghĩ đúng ko?-Hero quàng tay qua vai và thì thầm vào tai tôi.

-Uhm-tôi mỉm cười gật đầu.

Một căn nhà bằng gỗ xinh xắn hiện lên trước mắt. Trông nó chẳng khác mấy với căn nhà gỗ bên cạnh bãi biển của tôi và Hero. Có chăng thì ngôi nhà này được sơn màu trắng còn ngôi nhà của chúng tôi là màu xanh lá cây. Có lẽ Hero đã dùng căn nhà này để làm mẫu cho căn nhà của chúng tôi. Tuy nhiên, có vẻ như căn nhà này rộng hơn và nó có đến hai tầng lầu. Căn nhà được xây theo kiểu kiến trúc cổ điển của HQ xưa. Chính diện là phòng khách với một chiếc bàn vuông nhỏ và xung quanh là những tấm đệm lót, ngoài ra ko còn vật dụng nào nữa. Trên phần tường ở giữa căn phòng là một bức tranh cổ, trông rất lạ mắt. Ở hai bên của phòng khách có hai lối đi thông sang hai căn phòng bên cạnh. Nếu đoán ko nhầm thì một phòng dùng để thờ và phòng còn lại là dành cho bố mẹ anh Song Chul. Còn trên mỗi tầng lầu thì có hai phòng ngủ. Căn nhà có rất nhiều cửa, trở ra theo nhiều hướng. Và tất cả chúng đều là cửa kéo, khung bằng gỗ và được che bằng giấy cứng. Điều làm tôi thích thú nhất đó chính là trần nhà. Nó được lợp bằng tre, nứa, tranh...

Ở trước ngôi nhà là một chiếc phản khá lớn, có lẽ đó là nơi mọi người cùng ăn cơm. Bên cạnh nhà, phía bên trái là một cái giếng nhỏ, xung quanh đầy những thau, chậu, cuốc, xẻng...và nhiều vật dụng kì lạ khác mà tôi... ko biết gọi tên. Còn bên phải là một căn nhà nhỏ-nơi để nấu nướng. Hai bên và sau nhà toàn là cây táo...Tất cả...tất cả...đều rất quen thuộc...ko một chút đổi thay...kể từ ngày ấy...

Chúng tôi được tiếp đãi rất chu đáo. Bữa ăn tối toàn những món ăn ngon. Không khí đầm ấm. Họ đối xử với tôi cũng rất tốt, ko một ai trách cứ gì tôi về chuyện anh Song Chul như tôi thường vẫn tưởng tượng ra. Điều này làm tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nếu biết trước mọi việc sẽ diễn ra như thế này thì tôi đã ko hoảng loạn đến mức trốn tránh trong suốt một quãng thời gian dài, ko dám trở về nơi đây.

-Này! Hai đứa đẹp đôi lắm đấy. Định khi nào thì cho chúng tôi ăn cỗ đây?-một người trong bàn ăn lên tiếng.

Lập tức những tiếng cười và vỗ tay vang lên rào rào. Mọi người đều chăm chú nhìn tôi và Hero, chờ đợi một câu trả lời. Hai chúng tôi mặt đỏ phừng phừng, nhìn nhau cười bẽn lẽn. Thật chẳng biết phải nói thế nào cho phải!

-Uh, hai cô cậu này từ nhỏ đã rất đẹp đôi rồi! Mà cũng hay thật, giữ được mối quan hệ tốt cho đến tận bây giờ. Quá tuyệt.-một người khác chen vào.

-Thôi! Đừng chọc nữa, để hai đứa nhỏ ăn cơm nữa chứ?-mẹ anh Song Chul lên tiếng giải vây cho chúng tôi. Cô ấy quay sang tôi, nắm chặt tay tôi và thì thầm-cảm ơn cháu nhiều lắm! Trong thời gian qua, tuy ko về được HQ nhưng cháu vẫn nhớ đến thằng Song Chul nhà bác. Năm nào đám giỗ nó cháu cũng gửi hoa và quà về...

Sao kia? Hoa và quà? Cô ấy nói cái gì vậy nhỉ? Quay sang nhìn Hero, anh ấy nheo mắt và cười tinh nghịch với tôi. Bây giờ thì tôi đã hiểu tất cả. Hằng năm, vào ngày đó, Hero đều về đây. Tất nhiên anh ấy sẽ nói dối rằng tôi đang ở Mĩ, ko thể trở về, và thay mặt tôi tặng hoa, quà...Những người ở đây đã bị Hero qua mặt rồi! Toàn bộ các việc ấy là do anh ấy làm chứ ko phải tôi. Thảo nào họ đón tiếp tôi nồng hậu đến vậy. Nếu như họ biết sự thật, rằng trong suốt thời gian qua tôi cắt đứt liên lạc với Hero để trốn tránh họ, trốn tránh nơi này, trốn tránh quá khứ thì...Mà cái anh này cũng lạ thật! Tại sao trong suốt 1 năm qua lại ko mở miệng nói với tôi lời nào về chuyện này vậy chứ? Khiến tôi hôm nay trở thành một con ngốc rồi!

Sau khi ăn cơm xong, tôi lôi tuột Hero ra một nơi vắng vẻ và bắt đầu tra hỏi:

-Tại sao anh lại làm thế? Sao ko nói trước với em lời nào vậy?

-Thôi, đừng giận mà! Anh cũng chỉ vì em thôi. Anh biết em rất muốn gửi cái gì đó cho anh Song Chul nhưng ko làm được nên mới thay em làm đây chứ-Hero cười trừ.-trong suốt 10 năm qua, hằng năm, cứ đến ngày đám giỗ của anh Song Chul là anh lại về đây, cầm theo những thứ mà anh gọi nó là của em gửi. Thật sự anh biết làm thế là ko tốt nhưng lúc đó anh ko thể nào liên lạc với em được. Và chỉ có làm như vậy mới khiến anh cảm thấy như em đang ở bên cạnh anh, như chúng ta chưa từng bị chia xa. Nói dối mọi người như vậy, anh cũng khổ tâm lắm chứ. Nhưng chẳng biết phải làm cách nào...

Những lời nói của Hero khiến tôi cảm động đến rơi nước mắt. Giây phút này, tôi biết là mình đã ko chọn nhầm người. Anh ấy từ nhỏ đã rất chu đáo, luôn nghĩ cho tôi và bây giờ cũng thế. Được quen biết anh ấy

quả là may mắn. Tôi đã hiểu rõ tình cảm của mình rồi! Kể từ đây, người con trai này sẽ là chỗ dựa vững chắc cho tôi, là người mà tôi sẽ đem hết lòng yêu thương. Chắc chắn là vậy!

94. Chương 94

Sáng hôm sau, từ rất sớm, Hero đã lôi tôi ra khỏi giường và dẫn đến vườn táo. Đang là mùa thu hoạch nên không khí ở đây rất náo nhiệt và khẩn trương. Mọi người ai cũng tất bật với công việc của mình. Thế nhưng trên khuôn mặt của họ hiện rõ sự vui sướng, nụ cười luôn nở trên môi. Trên cây, rất nhiều quả táo chín đỏ làm rực sáng cả khu vườn. Những quả táo đỏ mọng, căng tròn, lủng lẳng treo trên cành cây trông rất thích mắt và... có sức quyến rũ đến kì lạ. Khiến người ta chỉ muốn đưa tay ngắt hết chúng xuống... Tôi và Hero len lỏi qua những gốc cây, đi hết cả khu vườn rộng lớn...

Sau đó chúng tôi ra khỏi nhà và lững thững dạo bộ dọc theo con đường nhỏ. Trên đầu chúng tôi, mặt trời đã dần dần nhô lên và chiếu những tia nắng gay gắt xuống. Nhưng những tán cây to đã kịp thời che chắn hết nên chúng tôi chẳng cảm thấy khó chịu vì nóng bức như ở Seoul. Không khí trong lành, thoáng đãng khiến tôi khỏe hơn rất nhiều, ko còn mệt mỏi nữa. Bầu trời cao, trong xanh với vợi. Những đám mây trắng bồng bênh, lười biếng trôi một cách chậm chạp tạo cảm giác thanh bình...

Suốt quãng đường đi, tôi bắt gặp ko biết bao nhiêu thứ lạ mắt. Theo như lời Hero giới thiệu thì những thứ đó nào là máy cày, máy bừa, máy tuốt lúa, con lợn,...thật sự là rất nhiều, tôi ko nhớ xuể. Khi còn ở Mĩ, tôi chưa một lần được tận mắt thấy những thứ này, có chăng chỉ là được nhìn qua TV hoặc hình in trong sách báo. Bây giờ được tận mắt thấy, tận tay sờ, thật sự rất vui...

Ở đây nhà cửa ko san sát như ở Seoul, nhưng cây cối thì lại nhiều gấp mấy lần. Xen giữa những ngôi nhà nhỏ là những khu vườn rậm rạp cây. Hai bên đường, một bên là hàng cây cao, một bên là những cánh đồng lúa. Không gian toàn một màu xanh mát...

Đang thơ thẩn bước đi thì đột nhiên Hero siết chặt tay tôi và bước nhanh về phía trước. Chúng tôi rẽ vào một con đường đất nhỏ. Xung quanh cỏ dại mọc um tùm, cao ngút đầu. Trong phút chốc, tôi nhận ra đây là con đường dẫn đến nơi ấy. Sau khi đã vượt qua đám cỏ, hiện lên trước mắt tôi là một thác nước trắng xóa. Dưới ánh nắng, dòng suối ánh lên những thứ ánh sáng trắng...lấp lánh...lấp lánh... tạo cho người ta cảm giác dưới lòng suối là hàng ngàn viên kim cương...Ở phía bên phải dòng suối- nơi chúng tôi đang đứng là một vùng cỏ dại. Còn phía bên kia là một rừng cây um tùm. Tôi cứ nghĩ cái rừng cây ấy đã bị chặt đi và thay vào đó là những ngôi nhà hay chí ít là những cây ăn quả khác. Vậy mà... phong cảnh ở đây cũng chẳng có chút thay đổi. Và dòng nước ấy vẫn chảy xiết như ngày nào... Có lẽ thác nước này và cái chết của anh Song Chul là lý do mà không ai dám bén mảng đến đây...

Riêng có một điều đã đổi thay, đó chính là tâm trạng của chính tôi. Tôi cứ nghĩ khi đến đây, tôi sẽ sợ hãi, đau lòng và cố gắng để quên đi hình ảnh anh Song Chul. Nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn trái ngược, bất ngờ làm sao tôi lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Và nỗi nhớ anh Song Chul lại cồn cào trong tôi.

Bất chợt Hero nói bằng một giọng trầm ấm quen thuộc:

-Đây là nơi bắt đầu mọi việc, vậy thì chúng ta hãy để nó kết thúc tất cả. Được ko Eun Hye?

-...Vâng!-tôi đáp nhỏ sau một hồi lâu chần chừ.

Bầu không khí rơi vào im lặng, chỉ nghe tiếng thác nước ầm ầm bên tai. Chúng tôi mỗi người đều theo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Một lúc sau, Hero quay sang, hai tay giữ chặt lấy vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

-Eun Hye! Anh...anh có chuyện này muốn nói với em từ rất lâu rồi.-Hero ngập ngừng nói- Em biết không, lúc nhỏ, khi lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã rất mến em. Những kí ức vui vẻ khi chúng ta ở bên nhau đã cùng anh lớn lên. Có đôi lúc anh cảm thấy rất tuyệt vọng khi không thể liên lạc được với em. Nhiều lần anh tự nhủ với mình rằng phải quên em đi nhưng anh không làm được. Hình bóng của em tràn ngập tâm hồn và trái tim anh. Ánh mắt của anh luôn tìm kiếm hình bóng của em. Rồi anh gặp được em, sống cùng

em, những ngày tháng ấy thật sự rất hạnh phúc. Tình cảm của anh dành cho em ngày một lớn hơn...Eun Hye! Làm bạn gái anh nhé?-Hero vừa nói vừa rút từ trong túi ra một hộp nhỏ và nhẹ nhàng mở nó ra.

Tôi thật sự rất bất ngờ. Nhưng cảm giác ấy nhanh chóng bị cảm giác vui mừng thế chỗ. Tôi hạnh phúc đến nỗi ko nói nên lời. Toàn thân nhẹ hẫng, có cảm giác bồng bênh như những đám mây trôi. Bất chợt một ý nghĩ thoáng qua trong đầu... Tôi nhón gót chân, cố gắng đẩy thân mình lên cao. Nhưng...một sự thật phũ phàng...Hero quá cao! Mặc dù đã rất cố gắng nhưng vẫn chỉ đến...cầm anh ấy mà thôi. Loay hoay một hồi, cuối cùng tôi cũng nghĩ ra được một cách. Tôi đưa tay nắm chặt lấy cổ áo Hero và kéo xuống. Khuôn mặt anh ấy giờ đã ở ngang tầm với tôi. Tôi đặt nhẹ môi mình lên môi anh ấy. Sau đó rất nhanh, tôi buông Hero ra và quay mặt sang nơi khác để...thở. Tim tôi đập nhanh trong ***g ngực, hơi thở trở nên gấp gáp, khuôn mặt đỏ phừng phừng như người say nắng.

Hero đứng sững sờ nhìn tôi trong mấy phút, sau đó anh ấy nở một nụ cười thật tươi, thật đẹp! Hero khum tay đưa lên miệng và hét thật to về phía thác nước:

-EUN HYE! YOON EUN HYE! ANH YÊU EM!

-JAE! KIM JAE JOONG! EM YÊU ANH!-tôi cũng bắt chước động tác của anh ấy.

Ánh mắt tôi và anh ấy chạm nhau. Ko cần nói gì cũng có thể cảm nhận được sự vui sướng, hạnh phúc từ sâu trong ánh mắt. Nếu như trước đây, khi nhận nhẫn của Uno, Micky hay Xiah, tôi có một cảm giác miễn cưỡng, gượng gạo, khó xử thì hôm nay, khi nhận được chiếc nhẫn từ tay Hero, tôi lại cảm thấy không còn gì để nuối tiếc. Tiếng nước chảy róc rách, tiếng chim hót líu lo, tiếng gió lùa vào tán cây rì rào, những ánh nắng ấm áp...tất cả như đang chúc phúc cho chúng tôi...

Bất chợt Hero vòng hai tay ra sau lưng tôi, kéo sát vào người anh ấy. Jae cúi đầu, môi anh ấy chạm vào môi tôi...một nụ hôn ngọt ngào, thật sâu, thật dài...Trong giây phút ấy, thời gian như ngừng trôi, đất trời như xoay chuyển. Tôi ko còn biết gì đến mọi thứ xung quanh...chỉ cảm nhận được một niềm hạnh phúc đang trào dâng...

Một tuần trôi qua nhanh chóng...Trong suốt khoảng thời gian đó hai chúng tôi đã có những giây phút hạnh phúc bên nhau. Ban ngày thì chúng tôi tay trong tay tham quan hết ngôi làng. Đêm đến thì chúng tôi lại ra sau vườn, đốt một đám lửa nhỏ và ngồi tựa lưng vào nhau hàn huyên đủ mọi thứ trên đời...Đêm nay cũng là một đêm như thế...

-Eun Hye! Mai chúng ta về nhé?-Hero đột ngột đề nghị.

-Em...-tôi ấp úng.

-Chúng ta ở đây cũng một tuần rồi còn gì. Phải về làm rõ mọi chuyện chứ?

Lời nói của Hero khiến tôi suy nghĩ thật nhiều...Đúng là không thể để 4 người kia hiểu lầm thêm được nữa. Phải về giải thích với họ về chuyện đó. Và còn chuyện tình cảm nữa, cũng phải giải quyết cho xong. Trong một tuần, kể từ cái đêm Uno và Xiah thổ lộ tình cảm cho đến khi chuyện kia xảy ra tôi đã nhiều lần bóng gió nói với họ về chuyện những chiếc nhẫn nhưng tất cả đều lờ đi. Cứ mỗi khi tôi định hoàn trả nó lại thì họ đều tìm cách để lảng sang chuyện khác khiến tôi rất khó xử. Nhưng đó là khi tôi còn chưa nhận rõ được tình cảm của mình, còn bây giờ, trong tim tôi đã khẳng định được rằng người sẽ cùng tôi đi hết quãng đời còn lại là Jae. Vậy nên tôi cần phải kiên quyết từ chối họ.

Còn về căn bệnh của mình, tôi đã gắng hỏi 5 người họ, cả anh Kuo nữa nhưng tất cả cũng đều ko trả lời. Tuy nhiên tôi biết chắc một điều rằng căn bệnh này ko hề nguy hiểm một chút nào. Bởi vì nếu thật sự nó là một căn bệnh nặng, có thể cướp mất tính mạng của tôi thì có lẽ họ đã chuyển tôi vào bệnh viện từ đời nào rồi chứ đâu có để ở đây như thế này? Và một tuần qua, khi ở đây, tôi thấy mình khỏe hơn bao giờ hết. Có thể là vì anh Kuo lẫn Xiah đều là người trong ngành nên bệnh nghề nghiệp ngấm sâu vào trong máu khiến họ lo lắng thái quá...

Bây giờ, tôi chẳng thêm quan tâm đến điều gì nữa hết. Bởi tôi đang sống trong những ngày hạnh phúc và vui vẻ bên người tôi yêu...Nhưng dường như tận sâu thẳm trong trái tim tôi vẫn còn khúc mắc gì đó. Thi thoảng, khi ở cạnh Jae, vắng vắng trong đầu tôi là những câu phản đối: “Ko được, phải tránh xa

Hero ra. Mày ko yêu anh ấy. Người mày yêu là...” Tuy nhiên nó nhanh chóng bị xóa tan bởi những lời nói trầm âm của Hero. Và cái khúc mắc nho nhỏ trong lòng đó có vẻ như muốn phản đối quyết định của tôi. Nhưng vì nó chiếm một phần quá nhỏ trong trái tim nên đã bị đè bẹp bởi phần lớn hơn dành tình cảm cho Jae. Những điều đó biến mất cũng nhanh và đột ngột như khi xuất hiện nên tôi cũng chẳng bận tâm lắm...

95. Chương 95

Chiếc xe dừng trước cửa nhà. Bất chợt tâm trạng tôi lại chùng xuống. Chỉ cần nghĩ, cách đây một tuần, tại chính căn nhà này 4 người kia đã tổng xỉ vả tôi thì trái tim lại nhói lên từng chập...Chúng tôi đẩy cửa bước vào. Căn nhà im ắng đến lạ thường. Đập vào mắt là một cảnh tượng không thể nào kinh hoàng hơn. Bàn ghế đổ vỡ. Sách báo, đĩa nhạc, trái cây nằm lổn nhổn khắp nơi. Trên sàn nhà là hàng trăm mảnh thủy tinh, có mảnh còn dính cả máu. Ở dưới chiếc gương cuối phòng đã bị vỡ, những giọt máu đã khô tự lúc nào. Tất cả mọi thứ đều bị một lớp bụi dày phủ lên. Mọi cánh cửa đều đóng im ỉm, rèm không kéo qua khiến căn nhà âm u đến phát sợ. Tôi và Hero nhìn nhau, một nỗi sợ hãi mơ hồ thoáng qua trong ánh mắt...

Bất chợt có tiếng mở cửa, rồi đóng cửa. Liên sau đó, Xiah đã đứng trước cầu thang. Anh ấy tròn mắt nhìn chúng tôi. Ngạc nhiên...vui mừng...tức giận...hiện lên lần lượt trong ánh mắt của anh ấy. Rồi như sự tỉnh, Xiah hét toáng lên:

-Mọi người, họ về rồi! Ra đây hết cả đi!

Lập tức trên lầu vọng xuống tiếng bước chân...tiếng mở cửa...Không đầy một phút, tất cả đều đứng trước cầu thang, nhìn tôi và Hero chăm chăm. Gương mặt người nào cũng bộc lộ sự giận dữ ghê gớm. Sau đó Max bước nhanh xuống cầu thang, đến đứng trước mặt hai chúng tôi. Anh ấy lườm tôi rồi quay sang Hero....BỐP-Max thẳng tay đập vào mặt Hero, mạnh đến nỗi anh ấy ngã phịch xuống dưới đất, máu từ khóe miệng trào ra.

-Jae! Anh không sao chứ?-tôi hốt hoảng đỡ Hero ngồi dậy và lo lắng hỏi.

-Uh, anh không sao!-Hero đáp.

-Cái gì? Jae? Hai người thân mật đến thế cơ à? Nếu vậy sao không biến luôn đi, vác mặt về đây làm gì nữa chứ?-Max trừng mắt nhìn hai chúng tôi, gằn giọng.

-Anh làm sao thế hả? Tự dưng lại đánh anh ấy là thế nào?-tôi gất lên.

Anh ta không đáp mà chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt rực lửa, nó như thiêu đốt cả tâm can tôi. Mọi sự giận dữ của tôi đều tan biến và thay vào đó là sự sợ hãi. Nhưng ngược với suy đoán của tôi, anh ta không hề động tay động chân đến tôi mà chỉ lẳng lặng bỏ đi. Nhìn bóng Max xa dần...xa dần...lòng tôi bỗng nhiên quặn đau. Không hiểu sao nước mắt lại chực trào.

-Các người có suy nghĩ không vậy? Có biết chúng tôi đã lo lắng đến thế nào không? Thậm chí bọn tôi còn định nhờ đến cảnh sát vì nghĩ hai người ...đã chết ở đâu rồi đấy.-Uno túm lấy cổ áo Hero, nói bằng giọng tức giận.

-Rốt cuộc thì hai người đã đi đâu suốt một tuần? Điện thoại thì tắt máy. Chúng tôi như phát điên lên vì không thể liên lạc được với các người.-Xiah lay mạnh vai tôi, gất to.

-Hay thật! Trong khi ở đây bọn tôi khổ sở tìm hai người đến mất ăn mất ngủ thì hai người lại vui vẻ, cười đùa bên nhau ở một cái chốn xa xôi nào đó.-Micky quát lên.

Tôi và Hero chỉ biết cúi đầu. Lần này thì đúng là chúng tôi đã sai thật rồi!... Không gian lại chìm vào trong yên lặng. Mọi người không ai nói thêm câu nào mà chỉ lẳng lẽ bỏ về phòng. Còn lại tôi và Hero. Cái cảm giác nặng nề này thật tôi không muốn đối mặt một chút nào. Cứ nghĩ về đây, mọi chuyện sẽ được giải quyết và hai chúng tôi sẽ được hạnh phúc bên nhau. Thế nhưng mọi chuyện lại càng ngày càng phức tạp hơn...

Bỗng chiếc điện thoại rung lên. Bi gọi. Anh ấy chỉ nói một câu cụt ngủn: “đến nhà anh ngay!” rồi cúp máy. Không biết trong một tuần tôi vắng mặt ở đây đã xảy ra chuyện gì nữa. Nghe giọng Bi thì có vẻ như rất nghiêm trọng. Và tôi cũng muốn ra ngoài một chút cho bình tĩnh lại nên quyết định đến nhà Bi...

—o0o—

Tại nhà Bi.

Tôi bước vào cửa đã thấy tất cả mọi người đều có mặt đầy đủ: Bi, Jung Hoon, Geun Young, Kyo. Người nào cũng ngồi chống cằm ra vẻ suy tư. Bầu không khí đặc quánh lại...khó thở...Nhìn thấy tôi, Kyo mừng hóm như bắt được vàng. Moon thì cười méo xệch. Jung Hoon thì khẽ nhủ mà rời quay mặt sang nơi khác. Còn Bi thì khỏi phải nói, anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt rực lửa tức giận. Không lẽ tôi bỏ đi có một tuần mà lại gây ra chuyện lớn vậy sao? Chưa cần biết chuyện gì đã xảy ra, điều cấp bách nhất bây giờ là phải làm nguôi cơn giận của Bi. Nghĩ thế nên tôi dẹp ngay cái bộ mặt nhăn nhó khổ sở của mình và thay vào đó là một gương mặt tươi tắn, tất nhiên là kèm theo một nụ cười.

-Em xem thường anh đến thế hả Jenny? Em nghĩ anh không thể lo nổi cho em một căn nhà hay sao?-Bi đến đứng trước mặt tôi hỏi bằng giọng thất vọng.

-Thôi đi anh! Bây giờ không phải là lúc trách cứ cậu ấy-Kyo lên tiếng-Chúng ta phải nghĩ cách làm thế nào để tin đồn ấy không lan ra quá nhanh.

-Tin đồn? Tin đồn gì cơ?-tôi tròn mắt hỏi.

-Thì là chuyện quan hệ giữa cậu với 5 người của DB ấy-Moon nhẹ nhàng đáp.

-Anh không thể tưởng tượng được là em lại dám sống chung với 5 thằng ấy trong suốt 1 năm nay đấy-Jung Hoon nói bằng giọng giận dữ pha chút thất vọng-Cũng may là chuyện này chưa có ai biết. Nếu không...-anh ấy bỏ dở câu nói.

Tôi bất ngờ đến mức toàn thân như đông cứng lại không thể nhúc nhích. Cả người lạnh toát, run lên bần bật. Trái tim thì lúc đập nhanh dữ dội như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, lúc lại tưởng chừng như ngừng đập. Đầu óc rối tung hết cả lên, chẳng nghĩ ra được cái gì. Cổ họng khô khốc...khó thở...Nhìn sang Moon và Kyo, cả hai người đều cúi đầu, lẩn tránh ánh mắt của tôi. Có lẽ hai người họ đã tiết lộ ra bí mật đó. Nhưng tôi ko trách họ bởi tôi biết quá rõ về tính cách của Bi. Chỉ lo không biết anh Hai sẽ xử lý chuyện này thế nào. Lại còn thêm chuyện tin đồn gì nữa...Thật ngay bây giờ tôi chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc “nghe thu” ko bao giờ tỉnh lại nữa! Sao mà đủ thứ chuyện rắc rối xảy ra thế này ko biết...

Sau 30 phút tổng xỉ vả + năn nỉ + phân tích thiệt hơn + ép buộc của Jung Hoon và Bi, cuối cùng tôi cũng quyết định ngay ngày mai sẽ rời khỏi nhà của DB. Phần là nghe lời 2 ông anh trai, phần nữa là vì thỏa thuận giữa tôi và Vincent cũng đã kết thúc, tôi đâu còn lý do gì để ở lại đó. Phần còn lại là vì tôi ko đủ can đảm để đối mặt với 4 người kia thêm được nữa...

Rời khỏi nhà Bi với một tâm trạng rối bời...Lúc này đã quyết định sẽ đi khỏi nhà DB nhưng bây giờ nghĩ lại thì lại chẳng muốn. Không biết tôi trở thành người mâu thuẫn như thế này từ khi nào nữa. Chỉ cần nghĩ đến việc sau này sẽ ko còn có cơ hội được ăn cơm do Micky nấu, được nghe câu “vợ yêu” của Uno, ko được hưởng sự chăm sóc của Xiah, ko còn những trận cãi vã long trời lở đất với Max thì trái tim lại đau nhói...Tôi ngồi phịch xuống giữa đường và bật khóc. Mà ko được yếu đuối thế này Jen! Phải cứng rắn lên, quyết định như vậy là rất đúng, tốt cho cả mấy lần họ. Không được khóc nữa! Nghĩ vậy nên tôi đứng dậy, đưa tay lau nước mắt, cố gắng kìm nén mọi thứ vào tận sâu trong đáy lòng...Từ đây trở đi tôi ko được chảy nước mắt nữa...

Bỗng có ai đó gọi tên tôi. Quay lưng lại thì thấy Kyo đang hồng hộc đuổi theo. Tôi dừng lại chờ Kyo đến. Hai chúng tôi khoát tay nhau, lững thững đi dọc con đường.

-Xin lỗi Jenny, mình...-Kyo nói nhỏ.

-Được rồi! không sao mà-tôi mỉm cười.

-Mày này, cậu tính rời khỏi nhà DB thật đấy hả? Làm ơn nghĩ kĩ lại đi. Nếu vì Bi thì mình có thể khuyên anh ấy cho cậu.

Tôi lắc đầu, cười gượng. Nhưng dường như chưa muốn tha cho tôi, Kyo lại tiếp tục:

-Cậu mà rời khỏi họ, tôi sợ thế giới này sẽ diễn ra một cuộc “binh biến” lớn đấy. Bình thường có cậu ở bên cạnh, họ sao mà dịu dàng, hiền lành đến thế. Nhưng cậu có biết trong một tuần cậu biến mất, họ trở nên dễ sợ thế nào ko? Điên cuồng, gắt gỏng, cộc cằn, lạnh nhạt. Đáng sợ lắm đấy! Để tìm cậu, họ xối tung cả cái thành phố này lên. Vậy nên mới xuất hiện cái tin đồn cậu có quan hệ với DB.

-Gì chứ? Vincent đâu? Anh ta là người quản lý mà lại để họ làm vậy sao?-tôi hỏi dồn dập.

-Xin cậu! họ đã có thể tự làm tổn thương bản thân như thế thì ngại gì ko làm hại đến người khác? Một lần, có một tên nhà báo bám theo để phỏng vấn chuyện của cậu, họ đã dẫn hắn ta một trận tơi tả phải vào nhập viện đến giờ vẫn chưa tỉnh đấy. Vincent có là người quản lý thì cũng chẳng ngoại lệ. Thế nên anh ta có dám hó hé tiếng nào đâu chứ.

Những lời của Kyo khiến lòng tôi lại một lần nữa chao đảo. Phải khó khăn lắm mới có thể quyết tâm bỏ đi vậy mà...Thật sự ko có tôi, họ trở thành những người hoàn toàn khác vậy sao? Lúc này tôi đã được chứng kiến sự giận dữ của 4 người kia. Nhưng tôi tưởng chỉ đối với tôi họ mới vậy, ko ngờ đối với mọi người lại càng đáng sợ hơn... Đến sống cùng 5 người đó đã là một sai lầm, bây giờ bỏ đi đột ngột như thế lại là sai lầm thứ hai. Nhưng bây giờ đang là thời điểm nhạy cảm, chỉ một chút sơ suất cũng gây ra ảnh hưởng lớn đối với sự nghiệp của họ. Vậy nên ko thể ko ra đi. Lúc đầu tôi định sẽ âm thầm bỏ đi nhưng có lẽ phải thay đổi kế hoạch. Tối nay tôi phải nói rõ với họ rồi mới đi được. Thật mệt mỏi quá...

96. Chương 96

Tôi về đến nhà thì mọi thứ đã được dọn dẹp ngăn nắp, sạch sẽ đâu vào đấy. Vào bếp, cơm canh cũng có sẵn nhưng tuyệt nhiên ko thấy một bóng người. Tôi đi nhanh vào phòng mình. Sau khi đã sắp xếp đồ đạc vào vali xong tôi mở hộp bàn trang điểm, lấy ra 3 chiếc nhẫn đặt trước mặt. Ngồi một lúc để chuẩn bị tinh thần sau đó mở cửa phòng bước ra. Người đầu tiên mà tôi muốn báo tin này là Hero.

Phòng Hero.

Sau khi nghe tôi nói hết mọi chuyện, Hero vẫn chưa trả lời vội, anh ấy ngồi im lặng, mắt nhìn xa xăm suy nghĩ. Có lẽ anh ấy cũng như tôi, không biết phải làm thế nào cho toàn vẹn đôi đường. Bầu không khí thật nặng nề khiến lòng cũng nặng trĩu...Cuối cùng Hero cũng lên tiếng, đưa ra một quyết định khó khăn.

-Thôi được rồi!-anh ấy thở dài- Anh cũng ko muốn thấy bọn nó đối xử quá đáng với em như thế. Em cứ đi đi, hằng ngày anh sẽ đến thăm em.

Tôi vòng tay ôm chặt anh ấy. Cấn chặt môi để ko phát ra tiếng nấc...nước mắt cứ chảy dài...Vẫn là Hero hiểu và lo lắng cho tôi nhất. Vì hoàn cảnh bắt buộc chứ xa anh ấy, tôi thật ko nỡ...Chúng tôi vừa mới hiểu được tình cảm của nhau, bây giờ lại phải đối mặt với chuyện này...quãng thời gian sắp tới chắc sẽ ko dễ dàng gì...

—o0o—

Phòng Uno.

Uno đang nằm trên giường, trùm chăn kín mít từ đầu đến chân. Có lẽ anh ấy còn giận nên mặc dù tôi gõ cửa đau cả tay, gọi khản cả cổ vẫn chẳng trả lời trả vốn lấy một tiếng. Thậm chí khi tôi bước vào trong, đến gần giường, anh ấy vẫn ko có động tĩnh gì. Chần chờ một lát, tôi đặt chiếc nhẫn của anh ấy lên bàn, mở miệng nói câu xin lỗi, cảm ơn và cả chuyện ngày mai tôi sẽ ra đi. Sau đó tôi quay lưng toan bỏ đi. Ko ngờ Uno ngồi bật dậy và quát:

-Đứng lại đó!-Uno đứng dậy, từ từ tiến về phía tôi, gần giọng- Bỏ đi? Dễ dàng như vậy sao? Em đột ngột bước vào cuộc đời anh, làm đảo lộn mọi thứ. Tập cho anh thói quen có em bên cạnh, rồi lại làm cho anh phải đau khổ. Bây giờ mọi chuyện còn đang hỗn loạn như một mớ chỉ rối em lại đòi ra đi. Ngôi nhà này là

nơi em muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Có phải anh chỉ là một món đồ chơi, em đùa giỡn chán chê rồi thì vứt sang một bên? Trong lòng em, anh có vị trí gì ko vậy? Có không?-anh ấy gắt.

Đứng trước mặt Uno, tôi co rúm lại như một đứa trẻ làm điều sai quấy bị người lớn quở trách. Nước mắt tuôn ra ko ngừng... Đau nhói ở ngực và nghẹn lại ở cổ... Tôi ko thể trả lời câu hỏi của anh ấy được...Thật sự là ko thể! Những điều anh ấy nói hoàn toàn đúng. Tôi là một đứa con gái xấu xa, vô sỉ. Chính tôi là người gây ra rắc rối vậy mà giờ đây, khi mọi chuyện còn chưa được giải quyết, tôi lại hèn nhát, chọn con đường ra đi để chạy trốn...Nhưng tôi đã ko còn bất cứ sự lựa chọn nào nữa...Tôi và Uno đứng đối diện với nhau, ánh mắt anh ấy đang nhìn thẳng vào tôi, ẩn chứa sâu trong ánh mắt ấy là sự giận dữ...oán hận...đau đớn...

-Thôi đủ rồi! Em đừng nghĩ có thể dễ dàng ra khỏi đây. Ko có sự đồng ý của anh, em ko được phép rời khỏi nhà nửa bước -Uno thở hắt ra, cố kìm giọng-anh mệt rồi, em cũng về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện này kết thúc ở đây.

Nói rồi anh ấy nằm phịch xuống giường, kéo chăn đắp kín từ đầu đến chân giống như khi nãy tôi bước vào. Tôi đưa tay gạt những giọt nước mắt còn vương trên mặt. Hít một hơi dài...và bỏ đi...

—o0o—

Phòng Xiah.

Khi tôi bước vào phòng, Xiah đang ngồi bó gối trên giường, dựa người vào góc tường. Anh ấy chỉ ngẩng mặt lên nhìn tôi, gương cười nhanh rồi quay mặt sang nơi khác. Tôi tiến đến gần, nắm nhẹ tay anh ấy và đặt chiếc nhẫn lên. Vẫn là những câu nói cũ như với Uno. Tôi thừa biết làm như thế ko khác gì theo một kịch bản, giả dối...và tôi cũng thấy khó chịu với chính bản thân vì điều đó...Nhưng dù có khó chịu thế nào thì tôi cũng ko thể làm khác được...

Xiah nhìn tôi ko chớp mắt, nhú mày ra vẻ ngạc nhiên. Sau vài phút suy nghĩ, anh ấy bỗng nhiên thở dài, nghiêm giọng:

-Em đang đùa phải ko? Đùa kiểu gì kì thế? Anh ko thích đâu. Chẳng buồn cười chút nào.

-Là thật, em ko đùa đâu-tôi cúi đầu, nói nhỏ.

Xiah đứng bật dậy, nắm chặt tay tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng hốt hoảng:

-Có phải em giận bọn anh những chuyện vừa rồi ko? Nếu thế thì anh thay mặt tất cả xin lỗi em. Chúng ta hãy bỏ qua hết những chuyện hiểu lầm, ko hay trước đây đi. Bắt đầu lại cuộc sống vui vẻ như trước. Được chứ?

Tôi ko nói gì mà chỉ gạt tay Xiah ra và bước nhanh về phía cửa. Nhưng anh ấy đã chạy đến đứng trước mặt tôi, dang rộng hai tay chặn cánh cửa.

-Em ko chấp nhận tình cảm của anh cũng ko sao. Anh hứa với em từ nay về sau sẽ ko nhắc đến chuyện đó nữa. Chúng ta hãy sống như trước đây. Anh sẽ lại làm bố, Mic sẽ làm mẹ...

-Anh đừng như vậy Xiah! Đã quá muộn rồi, ko thể trở lại được đâu. Em đã quyết định rồi!-tôi cắt ngang lời anh ấy.

Không chảy nước mắt! Tôi đã làm được rồi. Cuối cùng thì tôi cũng có thể kìm nén cảm xúc, ko để nước mắt trào ra ngoài. Mặc dù rất đau...đau đến mức ko thể thở được...ko thể đứng vững trên đôi chân...nhưng tôi biết mình đã làm đúng. Thì ra cái cảm giác chia xa là đau đớn đến thế này. Tôi đã hiểu tại sao Micky, Uno, Max và Xiah lại giận dữ đến vậy, tại sao họ lại có thể tự làm tổn thương bản thân mình như thế...tất cả...tôi đã hiểu rồi...Cái cảm giác đau đớn này quả thật vượt sức chịu đựng của trái tim. Tôi đứng dựa vào tường, dùng tay đập thật mạnh vào ngực, cắn chặt môi để ko bật ra tiếng nấc...Ko được Jen! Ko được yếu đuối như thế. Phải cố lên, nhất định phải làm được...-tôi tự nhủ. Từ từ lấy lại bình tĩnh, tôi bước từng bước chậm chạp đến trước cửa phòng Micky.

—o0o—

Phòng Micky.

Micky đang ngồi trong góc phòng. Đèn ko mở, cửa sổ đóng. Cả căn phòng chìm trong bóng tối mờ ảo...Tôi bước đến gần Micky. Anh ấy lập tức ôm chầm lấy tôi. Vai áo tôi bắt đầu cảm thấy ươn ướt, một thứ nước ấm nóng thấm vào da thịt. Tiếng nấc ngày càng rõ. Micky khóc...Những gì kìm nén được lại bắt đầu muốn vỡ òa ra. Tôi đẩy mạnh Micky ra. Biết rằng làm thế là quá tàn nhẫn nhưng tôi sợ nếu cứ để yên như thế thì tôi sẽ ko thể thoát ra được những tình cảm yếu mềm nhất thời, sẽ ko thể bỏ đi.

-Cái này...em trả lại cho anh-tôi đứng dậy, đặt chiếc nhẫn lên bàn-xin lỗi! em ko thể giữ lời hứa được. Cảm ơn anh trong thời gian qua đã giúp đỡ em rất nhiều. Ngày mai em sẽ rời khỏi nhà. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe-tôi cố giữ cho giọng mình thật bình thản.

-Không được! Anh không cho em đi-Micky cũng đứng vụt dậy, ôm chặt tôi trong vòng tay-Em đi rồi thì anh biết phải làm sao? Ko có em bên cạnh, những lúc anh cảm thấy mệt mỏi, cần một chỗ dựa thì anh phải làm thế nào hả Jen? Anh xin em! Đừng đi...-anh ấy nói bằng giọng nghẹn ngào.

-Em ko thể-tôi lắc đầu-anh hãy tìm một người con gái tốt hơn em, hiểu anh hơn em và thật sự yêu anh. Em thật sự ko thể làm gì được đâu.

-Anh ko cần em làm gì hết. Chỉ cần em ở lại đây, bên cạnh anh...

Ko để cho Mic nói hết câu, tôi vùng ra khỏi vòng tay anh ấy và bỏ chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Xin lỗi Mic...Em xin lỗi...Anh hãy tìm một người con gái yêu anh thật lòng...Em ko thể làm gì cho anh...Ko thể...Cái cảm giác đau đớn này thật sự khó chịu quá! Tôi chỉ muốn dùng một cái gì đó thật sắc...thật nhọn để cứa vào da thịt mình. Như thế chắc chắn sẽ dễ chịu hơn thế này...Bất chợt đầu óc tôi lại quay cuồng, mọi thứ xung quanh chao đảo...Tôi phải bám chặt vào thành tường mới ko ngã khụy xuống. Lại bị chóng mặt! Có lẽ là do tôi đã suy nghĩ nhiều quá!...Max, chỉ còn anh ấy nữa thôi...Sau đó tôi sẽ ra đi...đi thật xa nơi này...sẽ ko bao giờ gặp lại họ nữa...

—oOo—

Phòng Max.

Max đang ngồi trên bậc cửa sổ, mắt nhìn xa xăm ra bên ngoài. Trước giờ tôi ko để ý, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ấy rất đẹp. Thế nhưng giờ đây nó lại toát lên một nỗi buồn...buồn đến nao lòng...Không hiểu sao nhìn anh ấy như vậy, tôi lại cảm thấy đau hơn bao giờ hết. Trái tim như muốn nổ tung ra, đầu óc trống rỗng, cổ họng khô khan, đắng ngắt...Mọi cảm xúc đã ko thể kìm nén, nó trào dâng lên như một cơn sóng lớn...cuồn cuộn...Mặc dù đã cắn chặt môi đến chảy máu nhưng vẫn ko kìm nổi tiếng nấc. Tôi ngồi phịch xuống sàn...khóc nức nở...

Anh ấy quay mặt lại, ngạc nhiên nhìn tôi. Sau đó như sự tỉnh, Max hốt hoảng chạy đến đỡ tôi dậy.

-Em có sao ko? Đừng khóc Jen! Đừng khóc-anh ấy nhẹ nhàng vỗ về và lau nước mắt cho tôi.

-Chang Min! em phải đi rồi!...Thật sự phải đi rồi!-tôi nói trong nước mắt-Xin lỗi...cảm ơn...tạm biệt...-tôi nói từng câu ngắt quãng, thậm chí tôi cũng ko biết là mình đang nói gì nữa.

Đứng im lặng một lúc lâu, Max từ từ buông tôi ra. Anh ấy lùi ra sau mấy bước và nói bằng giọng trầm buồn:

-Thế sao?... Đi thì cũng tốt!...Nhớ giữ gìn sức khỏe.

Nói rồi anh ấy bỏ ra ngoài trước. Còn lại mình tôi trong phòng. Đáng ra tôi phải vui lắm bởi vì anh ấy ko như Uno, Xiah và Micky, ko giữ tôi lại, ko làm tôi khó xử. Thế nhưng sao tôi lại cảm thấy buồn đến mức độ này? Như thể tôi vừa đánh mất đi một cái gì đó rất quan trọng...quan trọng hơn cả mạng sống...Lần này là ko phải tự kìm chế nữa mà thật sự tôi đã ko còn khóc được nữa. Nước mắt cũng khô cạn từ bao giờ. Nhưng nỗi đau buồn thì lại càng lúc càng tăng. Một con dao rọc giấy nhỏ đập vào mắt...Tôi ko thể kiểm soát nổi hành động của mình...Từ từ tiến về phía đó, cầm nó lên. Tôi thật sự như một người đang trong cơn mơ, mộng mị, ko biết mình đang làm cái gì. Cửa con dao thật mạnh vào lòng bàn tay...Đau nhói...Từng giọt...từng giọt máu đỏ thẫm tuôn ra...rơi xuống đất. Máu từ mũi từ lúc nào cũng chảy ra ko ngừng. Cả người lả đi...từ từ ngã phịch xuống đất...Mọi thứ xung quanh nhòa dần...nhòa dần...

Tôi mở mắt ra thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện từ lúc nào. Trước mặt tôi là Bi, Jung Hoon, Geun Young và Kyo. Trên khuôn mặt từng người hiện rõ sự lo lắng. Một sự ngạc nhiên thoáng qua đầu. Rõ ràng lúc ngất, tôi đang ở trong phòng Max. Vậy thì chắc chắn là 5 người họ đưa tôi vào bệnh viện. Thế nhưng sao ko thấy một ai vậy? Còn 4 người này, tại sao lại ở đây chứ? Tôi muốn ngồi dậy nhưng...toàn thân tôi yếu đi từ bao giờ, ko thể nhúc nhích...Mệt mỏi...chóng mặt...Bất chợt cánh cửa phòng bật mở. Kuo bước vào hỏi thăm tôi vài câu. Anh ấy rất lạ, nhìn tôi bằng ánh mắt đau buồn, cười gượng gạo, ngay cả nói cũng ngượng ngập, khó khăn. Sau đó Kuo bảo Bi và Jung Hoon theo anh ấy. Trong phòng còn lại tôi, Song và Moon.

-Đỡ tôi dậy, tôi muốn về!-tôi thều thào nói.

-Ko được! Thứ nhất, bệnh tình cậu như vậy chẳng ai cho xuất viện đâu. Thứ hai nữa là bên ngoài đang rất hỗn loạn. Bây giờ cậu mà xuất hiện thì...-Moon bỏ ngang câu nói.

-Là ý gì đây? Bên ngoài tại sao lại hỗn loạn?-tôi nhíu mày hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Hồi!...-Kyo thở dài-Sáng nay SM có tổ chức buổi họp báo cho DB. Có lẽ là muốn xóa tan những tin đồn trước đây. Nhưng ko ngờ ông Hero nhà ta lại dám đứng lên công bố chuyện cậu và anh ta là một đôi. Thật...loạn cả lên!-cô ấy tắc lưỡi.

Nghe được tin này, tôi chỉ ngạc nhiên chứ ko vui mừng, một chút cũng ko. Cảm xúc của tôi lúc này thật sự cũng rất lộn xộn. Vẫn biết chuyện hai chúng tôi yêu nhau ko phải là chuyện xấu, đáng để giấu diếm nhưng lúc này ko phải là lúc thích hợp để nói ra. Anh ấy công bố chuyện này, khác gì tự hủy hoại sự nghiệp của mình?... Tôi thật bất tài vô dụng mà! Trong lúc mọi chuyện đang rối tung lên thì tôi lại phải nằm chết dí trên cái giường bệnh này. Chẳng thể đi đâu mà cũng ko thể làm bất cứ chuyện gì...

-Này! Nói thật, khi nghe Hero tuyên bố cậu và anh ta đang yêu nhau tôi thật sự rất bất ngờ đấy. Lâu nay tuy cậu với Max cứ hay giấu ó nhau nhưng tôi vẫn cứ nghĩ cậu và anh ta mới là một đôi kia-Moon trầm ngâm.

-Đúng đấy! Vả lại thời gian sau này mối quan hệ giữa hai người cũng được cải thiện, tốt đẹp lên rất nhiều còn gì? Đến tận đêm hôm qua, lúc đến bệnh viện, thấy Max liều mạng tiếp máu cho cậu tôi vẫn cứ đinh ninh rằng hai người đang yêu nhau thắm thiết cơ. Đến sáng nay nghe tin cậu và Hero, tôi vẫn ko thể nào tin được-Kyo thở dài- Jenny! Hero là người tốt, nếu ko muốn nói là rất hoàn hảo. Nhưng cậu đã suy nghĩ chín chắn chưa vậy? Tôi thấy tình cảm giữa hai người ...nó sao sao ấy, chỉ giống như là anh trai với em gái mà thôi. Tình yêu ko phải là chuyện đùa, cậu nên xem xét lại thật kĩ cảm giác của mình đi.-cậu ta tuôn ra một tràng triết lý.

-Cậu biết ko? Lúc chúng tôi đến, Max đã tiếp rất nhiều máu cho cậu rồi. Mặt anh ta tái xanh, ko còn chút sức sống. Vậy mà mặc cho bác sĩ can ngăn, anh ta vẫn cứ kiên quyết tiếp tục truyền máu cho cậu. Thật sự rất cảm động đấy!-Moon vừa nói vừa bắt đầu sụt sùi.

Lời nói của 2 người bọn họ khiến tôi giật mình. Max đã liều mạng để tiếp máu cho tôi sao? Nói vậy...dòng máu đang chảy trong người tôi là của anh ấy? Nước mắt lại bắt đầu tuôn ra... Tôi thật sự căm ghét bản thân mình. Tại sao ngay lúc này đây, tình cảm của tôi dành cho Hero lại ko còn như trước? Tại sao đối với Max tôi lại có cảm giác kì lạ thế này?...Tôi sợ! Rất sợ. Nếu tôi cứ thế này chắc chắn sẽ làm tổn thương cả hai người con trai ấy... Hero đối xử tốt với tôi như thế, tôi còn muốn gì nữa đây? Tại sao lại đứng núi này trông núi nọ như thế?... Ko được rồi! Cần phải gạt bỏ những ý nghĩ về Max. Từ bây giờ, người yêu của tôi đã là Hero rồi. Cần phải toàn tâm toàn ý với anh ấy... Phải vững vàng! Ko được chao đảo. Người tôi yêu là Hero. Người tôi chọn cũng là anh ấy. Ko được nghĩ về Max nữa! Nhất định là ko được!...

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên. Trên màn hình hiện lên tên người gọi: Vincent. Lúc này tôi ko muốn nói chuyện với bất cứ ai, nhất là với Vincent. Thế nhưng...nhờ có chuyện gì quan trọng xảy ra thì sao? Chân chừ trong giây lát, cuối cùng tôi quyết định bắt máy. Anh ta cố nói bằng giọng bình thản nhưng vẫn ko thể giấu được sự tức giận xen lẫn trong từng lời:

-Yoon Eun Hye! Tôi biết cô đang bệnh, ko tiện để nói chuyện. Nhưng có việc tôi muốn dặn dò cô. Đơn giản thôi! Từ lúc này cô đừng xuất hiện ở nơi đông người và cũng đừng đến nhà DB hay gặp mặt họ nữa. Hành lý của cô tôi sẽ cho người mang đến nhà Bi. Còn nữa, hãy chấm dứt mối quan hệ với Hero đi. Lý do thì

biết rồi đúng ko? Cô yêu cậu ta ko lẽ nào lại đành lòng đứng nhìn sự nghiệp rất khó khăn mới gây dựng được của cậu ta sụp đổ như vậy?-im lặng một lúc, Vincent thở hắt ra rồi lại nói tiếp-Tôi ko phải ghét bỏ gì cô. Cũng ko phải là người xấu xa đến mức luôn tìm cách ngăn cản tình yêu của người khác. Nhưng với vai trò của một người quản lý tôi cũng chẳng thể làm gì hơn. Lúc này thật sự là ko phải lúc để yêu đương. Vậy nên nếu thật lòng yêu nhau, hai người hãy tạm chia tay một thời gian. Sau này khi mọi chuyện đã ổn định trở lại, tôi sẽ tìm cách để cho hai người quay lại với nhau mà ko gây ra bất cứ tổn hại nào cho sự nghiệp của cả hai...Cô hiểu ý tôi chứ?

Tôi ko đáp mà chỉ im lặng rồi cúp máy. Vừa lúc ấy, cánh cửa phòng lại bật mở lần thứ hai. Và lần này xuất hiện trước mặt tôi là Yoo Ha Na. Nhìn thấy cô ta, Song Và Moon lập tức nghiêm mặt lại, ra vẻ rất giận dữ. Tôi cũng ko khác gì hai người họ, trừng mắt nhìn cô ta. Thế nhưng có vẻ như lần này Ha Na ko phải đến là để hại tôi, trông cô ta rất hiền hòa như thể là muốn làm lành với tôi vậy. Nghĩ thế nên cơn giận trong tôi cũng nguôi bớt. Đưa mắt nhìn sang Kyo và Geun Young, tôi ra hiệu cho họ để tôi và Yoo được nói chuyện riêng với nhau. Hiểu ý, hai người họ nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Khi hai người họ đi khuất, Yoo bắt đầu khóc. Tiếng nấc nghẹn ngào ngày càng to hơn. Tôi tròn mắt nhìn Ha Na. Thật sự ko biết mình đã làm gì khiến cho cô ta khóc sụt sùi như vậy. 15 phút sau, cô ta mới thôi khóc. Bất chợt Yoo nắm hai tay tôi, nói bằng giọng nhỏ nhẹ:

-Hero bảo tôi ko được nói ra chuyện này. Tuy nhiên tôi đã nghĩ mãi và quyết định phải cho cậu biết. Cái tên Yoo Ha Na có lẽ ko gây cho cậu ấn tượng nào. Nhưng nếu tôi nói tôi là Ana thì cậu có nhớ ra được gì ko?-cô ta nhìn tôi với ánh mắt tha thiết...tôi là em gái của anh Song Chul.

Lời nói của Yoo khiến tôi giật phắt mình. Thảo nào trước đây tôi thấy cô ta rất quen. Hóa ra là Ana. Trong lòng dường như lại nổi dậy một cơn sóng lớn. Ko lẽ cô ta đến đây để tiếp tục chỉ trích tôi chuyện Song Chul? Cách đây 10 năm, một phần cũng chỉ vì sợ cái ánh mắt tràn đầy sự căm hận của em gái Song Chul mà tôi đã ko dám trở về lại nơi ấy. Ánh mắt ấy cứ mỗi lần tôi nhắm mắt lại thì nó lại hiện lên, rõ mồn một. Điều ấy khiến tôi phải sống trong nỗi sợ hãi, tự trách bản thân mình trong một thời gian dài....Thế nhưng có vẻ như hôm nay cô ta ko còn oán trách tôi như trước nữa...Nhớ lại lúc tôi đến vườn tảo cũng đã từng chơi chung với cô ta nhưng ko nhiều. Bởi vì tôi là một đứa hiếu động, ham nghịch phá, khoái chơi những trò của con trai còn Ana lại ồm yếu và tính cách rất...tiểu thư. Thế nên hầu hết khoảng thời gian ở đó tôi thường đi theo Jae và Song Chul. Ngay từ những ngày ấy, tôi đã nhận ra Ana rất thích Jae Joong. Và bây giờ, tôi biết chắc tình cảm của cô ấy dành cho Hero vẫn còn nguyên vẹn. Cái cảm giác biết được có một người đang yêu người yêu của mình thật chẳng dễ chịu chút nào. Vừa buồn lại vừa tưng tức ở trong lòng... Cái này... là ghen sao?

-Tôi xin lỗi về những chuyện đã xảy ra. Thật sự tôi ko muốn hại cậu mà cũng chẳng muốn hận cậu về cái chết của anh trai mình. Chỉ vì tôi quá đau lòng về chuyện đó lại ko có ai để trách nên mới trút giận lên đầu cậu.-Yoo lại bắt đầu sụt sùi-Tôi biết mình làm thế này là ko phải. Nhưng xin cậu Eun Hye! Coi như là cậu thương hại tôi hay là vì nể tình anh Song Chul gì cũng được. Cậu làm ơn nhường Hero cho tôi đi, có được ko? Tôi chỉ có một người anh trai, anh ấy lại bỏ tôi mà ra đi. Giờ đây người có thể làm chỗ dựa cho tôi chỉ có Hero mà thôi. Nếu anh ấy cũng bỏ tôi thì...-nói đến đây thì giọng Ha Na nghẹn lại. Cô ta lại tiếp tục khóc.

Lòng tôi lại quặn đau. Sóng mũi cay xè... từng giọt nước nóng hổi trào ra khỏi khóe mắt... lăn dài trên má...rơi xuống đất... vỡ tan...Thật sự rất khó xử. Trái tim tôi đang nghiêng ngửa. Tình cảm của tôi dành cho Hero đã chao đảo lắm rồi. Bây giờ lại thêm lời nói của Vincent và Ana... Đầu tôi đau kinh khủng, mọi thứ cứ rối tung lên. Tôi ko còn nghĩ được gì...và cũng ko muốn tiếp tục suy nghĩ nữa...

-Tôi muốn nghỉ ngơi! Cậu về đi-tôi nói nhỏ. Sau đó tôi trở người, quay lưng về phía Yoo và trùm chăn kín mít.

Ha Na khẽ thở dài rồi đứng dậy bỏ đi. Tôi nằm nhắm mắt...cứ nghĩ mãi...nghĩ mãi...Cuối cùng tôi quyết định tạm dẹp mọi thứ sang một bên, ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Tôi cứ nghĩ Kyo và Geun Young đang ngồi ở ngoài cửa phòng. Nhưng khi tôi ra thì lại chẳng thấy đâu hết. Lững thững đi dọc theo hành lang bệnh viện vừa để tham quan vừa để tìm hai ông anh trai và hai cô bạn. Từ xa, tôi đã nghe loáng thoáng tiếng của Bi, lại còn nhắc đến tên tôi nữa. Nghĩ bụng chắc là 4 người họ đang tụ tập để nói xấu sau lưng nên tôi ko ra mặt mà chỉ đứng... nghe lén cuộc nói chuyện.

-Sao? Bệnh máu trắng á?-Moon và Song đồng thanh hét toáng lên.

-Suyt!-Bi và Jung Hoon khẽ nhăn mặt, đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.

-Tại sao trước giờ ko nói ra? Đến bây giờ, cậu ấy bệnh nặng thế rồi!-Geun Young vừa nói vừa tấm tức khóc.

-Bác sĩ nói cách đây 2 tuần, anh ta phát hiện ra dấu hiệu lạ trong người Jenny. Nhưng vì chưa biết chính xác đó là bệnh gì nên anh ta cũng chỉ dặn dò con bé với cả 5 người DB là phải cẩn thận. Đến hôm nay mới có kết quả xét nghiệm. Thật ko thể tưởng tượng nổi-Bi ngồi thụp xuống đất, ôm đầu và nói bằng giọng đau khổ.

-Mấy cái thằng đó cũng thật là...Biết Jenny như vậy thì ít ra cũng phải báo cho chúng ta một tiếng chứ. Đến bây giờ, mọi chuyện trở nên nghiêm trọng mất rồi. Đã vậy lại còn dày dạn cô ấy như thế này nữa...Bọn nó mà còn xuất hiện trước mặt Jenny một lần nữa tôi sẽ...giết hết!-Jung Hoon nghiêng răng ken két.

-Thế...thế bây giờ phải làm sao? Jenny có khỏi bệnh được ko?-Kyo hỏi bằng giọng hốt hoảng, lo lắng.

-Nếu tìm được tủy phù hợp, cô ấy sẽ ko sao nữa-Jung Hoon đáp.

-Bọn anh đã làm xét nghiệm tủy rồi. Và cũng đã gọi cho bố mẹ sang đây. Chắc hai ngày nữa là về HQ thôi. Hy vọng là trong số chúng ta có ai đó có tủy phù hợp với con bé.-Bi thở dài.

-Vậy để bọn em cũng làm xét nghiệm thử xem sao.-Moon đề nghị.

-Phải đấy! Còn nước còn tát mà.-Kyo gật đầu.

-Uh, để anh dẫn hai đứa đi đến gặp Dylan Kuo. Còn Jung Hoon, cậu ở lại chăm sóc Jenny nhé.-Bi nói như ra lệnh.

Nói rồi anh ta cùng với Kyo và Geun Young đi về phía phòng của bác sĩ Kuo. Còn Jung Hoon bước nhanh về phòng bệnh của tôi.

“Máu trắng”? Tôi là mắc phải căn bệnh này sao? Toàn thân run rẩy, dường như ko còn chút sức lực nào. Từ từ tuột dần...tuột dần cho đến khi ngồi phịch xuống đất. Nước mắt từ từ ứa ra...từng giọt...từng giọt...Muốn hét lên thật to nhưng cổ họng lại nghẹn ứ...Trái tim quặn thắt, đau hơn bao giờ hết...Đầu óc rối loạn, đau như búa bổ...Hoảng loạn, sợ hãi, đau buồn...Chảy máu mũi, choáng ngất... Tại sao tôi lại ko sớm nhận ra những triệu chứng này là của căn bệnh đáng sợ ấy chứ? Bà nội của tôi cũng đã từng mắc căn bệnh này và đã ko thể chống chọi với nó lâu. Hơn ai hết, tôi biết rất rõ căn bệnh này bởi ngày ấy tôi đã luôn ở bên bà. Tôi đã chứng kiến bà đau đớn đến thế nào mỗi khi trị liệu...đã chết dần chết mòn như thế nào...Liệu tôi bây giờ có thể qua khỏi được hay ko đây? Tôi vẫn chưa trả hiếu được cho bố mẹ, chưa học xong đại học, tình yêu cũng đang còn dang dở. Bây giờ mà chết thì phải làm thế nào? Thật sự ko muốn chết...ngàn lần ko muốn...Bất giác một dòng máu đỏ chảy ra từ mũi. Mọi thứ xung quanh tối sầm lại...Và tôi ko còn nhận thức được việc gì nữa...

97. Chương 97

Đến hôm nay tôi đã ở bệnh viện được hơn 1 tuần. Trong suốt thời gian đó, 5 người DB ko hề đến thăm tôi lấy một lần. Tôi biết họ ko thể và cũng ko được phép xuất hiện ở bên ngoài chứ đừng nói đến chuyện đến bệnh viện gặp tôi. Và lại tôi cũng đã nhờ Kuo giữ bí mật về căn bệnh của tôi nên ko trách họ. Ngược lại, cảm thấy nhẹ nhõm hơn phần nào. Bởi tôi ko muốn họ nhìn thấy dáng vẻ đau bệnh này của tôi và cũng chẳng biết khi gặp họ rồi thì sẽ phải nói những gì. Gặp nhau chỉ càng khiến ọi chuyện rắc rối thêm và mọi người cũng khó xử thêm mà thôi...

Tuần trước bố mẹ đã về đến HQ và cũng đã vào bệnh viện với tôi. Tuy mọi người đều nhận ra rằng tôi đã biết rõ về bệnh tình của mình nhưng họ vẫn cố tỏ ra vui vẻ cốt để cho tôi quên rằng mình đang mắc phải căn bệnh “Bạch cầu”. Chỉ mới có vài ngày mà mắt mẹ tôi đã sưng mọng lên như thể đã khóc hết nước mắt. Còn bố thì vẫn giữ nguyên khuôn mặt nghiêm nghị như thường ngày nhưng vẫn toát lên vẻ đau buồn, mắt

đỏ ngầu. Nhìn thấy họ như vậy tôi rất đau lòng. Và có lẽ chính vì điều đó mà tôi đã tự nhủ mình phải cố gắng chiến thắng được bệnh tật để ko còn phải thấy nỗi đau giấu sau nụ cười của người thân mình nữa...

Cách đây 4 ngày, một tin rất vui được Kuo báo đến. Tôi có thể sẽ được cứu sống. Tủy sống của Jung Hoon hoàn toàn phù hợp với tôi. Đối với mọi người, chuyện đó ko có gì đáng để ngạc nhiên. Thế nhưng đối với tôi, bố mẹ, Bi và cả Kyo đều rất bất ngờ. Bởi trong khi người thân trong gia đình ko có một ai có tủy phù hợp với tôi thì Jung Hoon-một người ko hề có chút máu mủ lại phù hợp. Thế nhưng cái cảm giác bất ngờ ấy đã nhanh chóng thay bằng sự vui mừng tột độ. Một người đang phải đối mặt với cái chết từng ngày lại may mắn được cứu sống thì còn có thể nghĩ ngợi gì nhiều? Chỉ có thể thầm cảm ơn ông trời đã ko bắt tôi phải rời xa cuộc đời quá sớm...Hôm qua cuộc phẫu thuật ghép tủy của tôi đã thành công. Và Kuo bảo nếu tình dưỡng tốt thì tôi có thể sẽ trở lại như một người bình thường khỏe mạnh...Tất cả...tất cả...đường như chỉ là một giấc mơ dài...Một cơn ác mộng...Và bây giờ, tôi tỉnh thức, trở lại với cuộc sống thường ngày...

Bố mẹ mở một cuộc họp gia đình ngay trong bệnh viện. Ở trong phòng bệnh của tôi lúc này, bố mẹ đang ngồi trên chiếc ghế sofa, tôi ngồi trên chiếc giường đối diện. Còn Bi và Jung Hoon thì ngồi trên hai chiếc ghế đặt cạnh giường tôi. Ko như thường lệ, hôm nay mẹ là người bắt đầu. Bà đã nói ra bí mật được giấu kín từ bao năm qua về thân phận thật của Jung Hoon. Chuyện này tôi đã biết từ lâu nên chỉ ngồi im lặng, ko có bất cứ phản ứng nào. Một bầu không khí trầm lắng...Mẹ lại tiếp tục lên tiếng. Lần này thì những lời của bà đã thật sự làm tôi kinh ngạc đến choáng váng...Tôi và Jung Hoon có hôn ước từ trước! Giờ thì tôi đã hiểu cặn nhặn mà tôi và anh ấy đang đeo trên cổ có ý nghĩa gì rồi...Sao lại có thể như vậy được chứ? Dù rằng hai chúng tôi ko hề có quan hệ huyết thống nhưng chí ít chúng tôi đã sống cùng nhau trong một mái nhà, lớn lên bên nhau và đối xử với nhau ko khác gì anh em ruột. Bây giờ lại bảo phải kết hôn, vẫn là sống cùng nhau nhưng với một thân phận khác: vợ-chồng...Thật...ko thể nào làm được! Lại còn Moon-cô bạn thân thiết của tôi nữa. Cô ấy mà biết chuyện này liệu tình bạn của chúng tôi có còn hay ko?... Cho dù có là mơ thì tôi cũng chưa từng và cũng ko dám nghĩ đến chuyện này...Quay sang nhìn Jung Hoon...anh ấy ko hề có thái độ khó chịu giống tôi mà ngược lại có vẻ như rất vui mừng. Khuôn mặt sang bừng với nụ cười rạng rỡ trên môi. Anh ấy nhìn tôi bằng ánh mắt ấm áp, trìu mến...Đến mức này thì có lẽ tôi sẽ phải tự mình đứng ra thì mới có thể giải quyết được chuyện này... Đường như nhận sự phản đối gay gắt trong ánh mắt của tôi, Bi nhanh chóng lên tiếng xin phép bố mẹ cho hai anh em chúng tôi ra ngoài nói chuyện riêng. Sau đó nắm tay tôi đi nhanh ra khỏi phòng. Chúng tôi đến cầu thang thoát hiểm.

-Anh làm cái gì vậy hả? Tại sao lại kéo em ra đây? Chẳng lẽ anh lại muốn Jung Hoon làm em rể của mình sao?-tôi hét toáng lên bằng giọng giận dữ.

-Jenny!-Bi siết chặt hai vai tôi- Anh Hai biết em ko muốn chấp nhận chuyện phải kết hôn với Jung Hoon. Lúc đầu anh cũng rất phản đối nhưng bây giờ thì...-anh ấy im lặng một lúc lâu rồi mới nói tiếp-Jung Hoon là một người tốt, rất tốt. Nó từ nhỏ đã luôn chăm sóc chu đáo cho em, luôn quan tâm đến em. Hơn nữa lần này là nhờ nó, em mới có thể giữ được mạng sống. Và điều quan trọng là nó yêu em. Em bảo anh phải làm sao đây chứ? Nó đâu có điểm gì để mà chê trách? Ko lẽ anh trai chọn cho em gái của mình một người chồng tốt là có tội hay sao chứ?-Bi gằn giọng.

Tôi dần tuột khỏi tay của Bi, ngã phịch xuống bậc thang... Phải rồi! Suýt chút nữa là tôi đã quên cái mạng sống này của tôi là do Jung Hoon giật về từ tay của Thần Chết. Tôi nợ anh ấy-một món nợ rất lớn mà cả đời này cũng chẳng thể trả hết...Tại sao tôi ko sớm nhận ra tình cảm của Jung Hoon giành ỉnh? Giờ nghĩ lại, tôi mới giật mình phát hiện ra đã bao nhiêu lần anh ấy nói về chuyện đó nhưng tôi quá ngốc, ko hề hiểu được những ẩn ý trong lời nói của anh ấy lẫn thái độ mà Jung Hoon đối xử với tôi...Phải chi tôi biết được sớm hơn thì có lẽ tôi đã ko để cho anh ấy có cơ hội lấn sâu vào thứ tình cảm hoang đường này...Bây giờ thì muộn rồi! Quá muộn rồi...

...Có lẽ việc khôn ngoan nhất bây giờ mà tôi có thể làm là nhắm mắt chấp nhận chuyện này. Cả đời bố mẹ đã khổ tâm vì tôi, lần này tôi nên làm theo ý của họ. Thêm nữa là tôi sẽ dùng quãng đời còn lại của mình để đền đáp những gì mà Jung Hoon đã giành cho tôi trong suốt quãng thời gian 20 năm nay. Và quan trọng hơn, nếu kết hôn với anh ấy, tôi sẽ ko còn phải chao đảo, phải đưa ra một sự chọn lựa khó khăn giữa Hero và Max. Sẽ ko còn phải thấy khó xử khi đối mặt với Uno, Micky hay Xiah. Tất cả các tin đồn sẽ được chấm dứt ngay lập tức. Sự nghiệp, danh tiếng của 5 người họ sẽ lại như xưa-khi tôi chưa bước vào cuộc đời họ... Mọi chuyện sẽ được giải quyết rất êm đẹp...Nhưng!...còn Geun Young? Phải nói sao cho cô ấy hiểu? Phải làm sao mới được cô ấy tha thứ?...Cổ họng bắt đầu nghẹn lại như có một vật to chặn ngang...khó thở và rất

đau. Sóng mũi cay xè. Những giọt nước mắt từ từ lăn dài...lăn dài...Tôi là một đứa ko ra gì. Bạn thân...Uno, Micky, Xiah...người tôi yêu...và cả Jung Hoon...tất cả...tất cả đều đau khổ chỉ vì tôi. Còn tôi thì lại chỉ nghĩ cho bản thân mình...

Tôi đã nói sự lựa chọn của mình cho bố mẹ biết. Mọi người đều rất vui. Riêng Moon, cô ấy ko nói gì mà chỉ lặng lẽ khóc rồi bỏ đi. Đã hai ngày rồi, ko một ai có thể liên lạc được với cô ấy, kể cả Jung Hoon. Mặc dù cảm giác có lỗi với Geun Young luôn xâm chiếm người tôi nhưng tôi vẫn ko thay đổi quyết định. Tôi là một con bạn tồi, Moon nên quên tôi đi...

Tuần sau tôi sẽ theo bố mẹ trở về Mỹ, điều trị thêm một thời gian nữa tại bệnh viện ở đó cho đến khi nào khỏe hẳn. Sau đó chuyện kết hôn mới tiến hành. Mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng...Riêng tôi thì chưa! Với 4 người kia thì tôi đã nói lời tạm biệt, bây giờ có lẽ ko cần nữa. Nhưng còn Jae, chiếc nhẫn của anh ấy vẫn còn đang ở chỗ tôi. Và tôi cũng chưa chính thức nói lời chia tay...Thực lòng tôi rất muốn đến gặp 5 người họ một lần. Bởi đây có thể sẽ là lần cuối cùng tôi ở HQ. Tuy nhiên hoàn cảnh hiện nay ko cho phép và tôi cũng sợ nếu mình gặp được họ thì sẽ ko thể kìm lòng, sẽ thay đổi quyết định. Vậy nên sáng nay tôi đã viết một bức thư cho 5 người, một bức thư cho Hero. Chờ đến ngày đi, tôi sẽ nhờ Bi chuyển gửi hai bức thư ấy lẫn chiếc nhẫn của Hero đến chỗ họ...Tạm biệt Max!...Tạm biệt Jae!...Tạm biệt Uno!...Tạm biệt Micky!...Tạm biệt Xiah!...Tạm biệt những kí ức vui, buồn!...Tạm biệt HQ!...Tạm biệt tất cả!...

Tôi đang ở sân bay. Đầu óc lúc này trống rỗng. Cả người ko còn chút sức sống. Thất thần. Thật sự là mọi chuyện phải kết thúc thế này sao?... Đau quặn thắt trong lòng...muốn khóc nhưng nước mắt đã ráo hoảnh từ khi nào...Ko biết 5 người kia đã nhận được thư của tôi chưa nhỉ?...Ồi! Jen, tỉnh lại đi! Chẳng phải đã quyết tâm sẽ rũ bỏ hết quá khứ rồi sao? Tại sao giờ lại còn nghĩ về họ? Ko được nghĩ...ko được nhớ...quên đi...Tiếng Jung Hoon gọi khiến tôi sực tỉnh, kéo tôi về với thực tại. Đã đến giờ lên máy bay. Tôi bước nhanh về phía trước như để trốn chạy quá khứ...Bất chợt tôi khựng lại, trái tim đột nhiên đau nhói...khó thở...Toàn thân ngã khụy xuống sàn. Một cảm giác bất an dâng lên trong lòng. Mồ hôi tuôn ra ko ngừng, ướt đầm cả chiếc áo đang mặc trên người... Đột nhiên từ đâu một cô bé chạy đến, tông phải tôi. Chiếc điện thoại tuột ra khỏi tay, rơi xuống đất. Một âm thanh khô khốc, chói tai vang lên. Tôi ngồi yên bất động. Trái tim như ngừng đập trong giây phút ấy. Đầu óc rối loạn. Mọi tiếng động xung quanh dường như đã im bặt. Mọi thứ trước mắt cũng nhòa dần...nhòa dần...Jung Hoon vội vàng dìu tôi dậy. Phải mất một lúc lâu mọi thứ mới dần dần trở lại bình thường. Chỉ riêng cái cảm giác bất an là vẫn còn. Và càng ngày lại càng cảm thấy bất an hơn...Chuyện này là sao đây chứ? Tự dưng lại thế này, ko lẽ...sắp có một chuyện gì đó rất khủng khiếp xảy ra? Nếu thật thế thì... Mà ko, ko thể thế được. Tôi sắp rời khỏi HQ thì làm sao có thể có chuyện gì xảy ra được chứ? Chắc linh cảm lần này bị sai thôi...Nhất định mọi chuyện sẽ tốt đẹp...Nhất định là thế...

Tiếng loa phóng thanh vang lên, thông báo chuyển bay từ HQ đến Mỹ sắp cất cánh. Bố mẹ giục chúng tôi mau đi vào bên trong để lên máy bay. Tôi miễn cưỡng đứng dậy, vừa lúc ấy có người gọi tên tôi, một giọng nói rất quen thuộc. Tôi xoay người lại, đứng trước mặt tôi là...

98. Chương 98

-Chúng ta phải đi rồi, Jenny!-Jung Hoon nắm bàn tay phải của tôi.

-Jen, về thôi!-Max tóm lấy cổ tay trái của tôi.

Tôi đang đứng giữa hai người. Thật sự tâm trạng lúc này rất rối bời. Nhìn Max đứng trước mặt, tôi ko biết là mình vui hay buồn. Cảm xúc thì lộn xộn, ý nghĩ thì rối tung hết cả lên. Có lúc, tôi thấy hạnh phúc đến phát điên lên, chỉ muốn chạy ào vào lòng anh ấy, ôm chặt lấy anh ấy. Có lúc lại sợ hãi, muốn trốn chạy. Max nhìn tôi bằng ánh mắt tha thiết, nài nỉ. Tôi cảm nhận được trong ánh mắt ấy chứa đầy những tâm sự. Chưa bao giờ tôi thấy anh ấy buồn như lúc này. Trái tim tôi thổn thức...nước mắt tưởng chừng đã khô cạn, giờ đây lại sắp tuôn trào...Tôi ko biết mình nên làm gì thì mới đúng. Nếu đến với Max, còn Jung Hoon thì phải làm sao? Tôi sống được đến bây giờ chẳng phải là nhờ có anh ấy hay sao? Tôi đâu thể hủy hôn với

anh ấy được. Nhưng tôi lại ko đành lòng rời xa Max...Tôi là một đứa chẳng ra gì. Tất cả mọi người xung quanh đều bị tôi làm tổn thương...Có phải tôi đã quá tham lam?...

Tôi giật phắt tay mình ra khỏi tay của cả hai người. Ngay lúc này tôi cần sự yên tĩnh, cần phải suy nghĩ thật kĩ lưỡng. Tôi như đang đi trên một sợi dây mỏng manh. Chỉ cần bước sai một bước thì sẽ gây ra một hậu quả khôn lường. Tôi chạy nhanh ra phía cổng phi trường. Việc đầu tiên mà tôi có thể làm trong lúc này là rời khỏi nơi đây. Max đuổi theo sau lưng, luôn miệng gọi tên tôi nhưng tôi vẫn mặc kệ. Khi tôi ra đến cổng thì gặp Uno, Xiah, Micky và Hero đang bước xuống xe. Có lẽ là chuẩn bị vào trong sân bay. Tôi đứng lại, nhìn họ trong giây lát rồi lại tiếp tục chạy. Tôi cứ cầm đầu chạy mà ko hề biết rằng mình đang băng qua đường cao tốc.

-JEN! ANH YÊU EM-giọng Max vang lên thật to, thật rõ, át hết tất cả mọi tiếng động xung quanh.

Tôi lập tức đứng khựng lại. Máu như đông cứng. Mọi hoạt động của cơ thể đều bị trì hoãn. Cái cảm giác này ko biết phải diễn tả thế nào thì mới chính xác. Bất chợt một âm thanh lớn vang lên rất gần ở bên tai. Tôi như sực tỉnh, quay người về phía phát ra tiếng động đó. Ở trước mặt tôi là một chiếc xe tải rất to. Không hiểu sao lúc ấy mọi dây thần kinh của tôi như bị tê liệt. Tôi cứ đứng như trời trồng ở đó, nhắm mắt...chờ đợi một điều khủng khiếp sắp xảy ra với mình...

-JEN! CẢN THẬN-tiếng Max vang lên rất gần.

Tiếp theo, tôi bị một cái gì đó đẩy thật mạnh, văng sang một bên đường. KE...E...ÉT...RẦM. Đó là tất cả những gì tôi nghe được ngay sau đó. Cổ tay trái của tôi đau nhói, đau đến mức ko thể nâng cánh tay lên được. Toàn thân ê ẩm vì cú ngã vừa rồi. Tôi cố hết sức ngồi dậy, khẽ mở mắt. Đập vào mắt tôi là Max đang nằm bất tỉnh trên đường. Chỗ anh ấy, một vũng máu đỏ đang loang ra...loang ra...Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. Cổ họng thì như có một vật nặng đè xuống. Khó thở...Đau đớn...Xung quanh, tiếng la hét, tiếng còi xe...tất cả mọi âm thanh đều rất hỗn loạn...Hai tai tôi ù lên. Mọi thứ trước mắt dần dần trắng xóa...Và rồi tôi ko còn nhận thức được việc gì nữa...

Max.

Tôi thấy mình bị hất tung lên cao rồi rớt thật mạnh xuống mặt đường. Khắp người đau buốt như bị ai đâm hàng ngàn mũi dao nhọn. Đầu đau như búa bổ. Mọi kí ức, mọi hình ảnh cứ hiện lên...hiện lên... càng lúc càng nhanh. Chúng đan xen, chồng chất lên nhau. Rồi mọi thứ cũng dần dần biến mất, chỉ còn lại hình ảnh của một người con gái xâm chiếm hết người tôi. Khuôn mặt ấy vừa làm tôi đau lại vừa làm tôi thấy hạnh phúc. Jen...Jen...Jen...cái tên đó cứ vang vọng bên tai như muốn nhắc nhở tôi ko được quên...Tôi thấy mình ko còn một chút sức sống...Mọi tiếng động xung quanh bỗng im bật...Trước mắt tôi là một bức màn tối đen như mực...

—o0o—

Tại bệnh viện.

Jen.

Tôi mở mắt ra. Mọi thứ xung quanh đều trắng toát. Ko cần nghĩ ngợi nhiều cũng biết đây là đâu. Đầu óc tôi lúc này cứ quay cuồng, đau kinh khủng. Mọi thứ cứ rối tung cả lên...Một lúc sau, mọi kí ức mới dần dần được sắp xếp lại...Đầu tiên là tôi đến sân bay với bố mẹ và Jung Hoon...Tiếp theo là Max đến...Tôi gặp 4 người còn lại của DB...Max nói yêu tôi...Và...Nghĩ đến đây thì trái tim tôi đau nhói, quặn thắt. Ngẹt thở. Toàn thân như muốn nổ tung ra. Tôi khóc. Những giọt nước mắt thấm vào môi...mặn chát. Cổ họng nghẹn ứ lại. Chưa bao giờ tôi cảm thấy hoảng loạn hơn lúc này. Tôi sợ!...Nếu Max xảy ra chuyện gì thì...Tất cả đều là lỗi của tôi. Chính tôi đã hại anh ấy. Tôi căm ghét bản thân mình tội độ. Ngay giây phút này tôi đã biết trái tim mình dành cho ai. Là anh ấy...

-Jen? Em tỉnh rồi! Thật tốt quá!-Hero xuất hiện trước cửa phòng, nhìn thấy tôi, anh ấy thốt lên bằng vẻ vui mừng. Sau đó chạy đến ôm chầm lấy tôi.

-Ô?... Ko sao rồi, Jen đã ko sao rồi!-giọng Uno hét toáng lên.

Ngay lập tức Hero buông tôi ra. Trước mắt tôi lúc này là Uno, Micky và Xiah. Tôi ko còn tâm trạng nào để quan tâm đến họ. Tôi ngồi bật dậy, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm Max... Ko có anh ấy!

-M...Max...Anh ấy...-tôi nói ko nên lời.

-À!... Bị chấn thương ở đầu, nhưng bây giờ đã ko sao rồi-Micky đáp.

-Cậu ta đang nằm ở phòng bệnh đối diện ấy. Kuo bảo sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi!-Xiah tiếp lời.

Tôi thở hắt ra. Thật may mắn quá! Max ko sao. Tôi như vừa trút được một gánh nặng. Cả người nhẹ hẫng. Bây giờ tôi mới cảm thấy mình đang sống. Lúc này thật sự tưởng chừng như sắp chết đến nơi. Như có một cái gì đó thôi thúc, tôi leo xuống giường, cứ để mặc chân trần mà chạy ra khỏi phòng. Ra khỏi cửa, tôi **ng ngay bố, mẹ, Jung Hoon, Bi, Kyo và cả Geun Young.

-Em tỉnh rồi sao? Có cảm thấy đau ở đâu ko?-Jung Hoon bước đến gần, ân cần hỏi.

Tôi lắc đầu rồi bước nhanh về phía căn phòng đối diện. Nhưng Bi đã kịp thời nắm tay tôi kéo lại:

-Mới tỉnh dậy mà lại đi đâu nữa? Làm ơn đừng coi thường sức khỏe của mình nữa được ko...cô Hai của tôi?

-Vào phòng ngay đi!-bố ra lệnh.

Tôi đưa mắt nhìn khắp một lượt mọi người. Trên gương mặt ai cũng hiện rõ sự lo lắng và rất...nghiêm khắc. Có vẻ như lần này họ quyết tâm ko cho tôi làm những việc ngu ngốc gây ảnh hưởng cho sức khỏe thêm một lần nào nữa. Vừa lúc đó, 4 người DB cũng bước ra khỏi phòng. Họ định đuổi theo tôi nhưng vì thấy có bố mẹ tôi ở đó nên họ chỉ cúi đầu chào rồi nhanh chóng bước vào phòng Max. Tôi biết dù có muốn đến mức nào cũng ko thể ko nghe lời mọi người. Và nhất là tôi cũng ko muốn để họ phải lo lắng thêm nữa. Thế nên chần chừ trong giây lát, tôi quay lưng lại, bước về phòng mình...Bất chợt Xiah từ phòng đối diện mở toang cửa ra, và hét toáng lên bằng giọng hí hửng:

-Max tỉnh lại rồi Jen!

Nghe được tin ấy, tôi ko còn để ý gì đến xung quanh. Cũng chẳng còn quan tâm đến bố mẹ hay Bi gì nữa. Trong tâm trí lúc này chỉ còn sự vui mừng và hình ảnh của Max. Tôi nhanh chóng chạy vào phòng đối diện. Max đang ngồi dựa lưng vào thành giường. Xung quanh là 4 người của DB và bố mẹ anh ấy. Anh ấy nhìn mọi người một lượt. Mới đầu là tròn mắt, sau đó là nhú mày ra vẻ rất ngạc nhiên. Bất chợt Max lên tiếng:

-Tôi đang ở đâu đây? Các người là ai? Tôi ko quen các người-anh ấy nói bằng giọng hoảng sợ. Rồi bất chợt anh ấy ôm lấy đầu, lẩm bẩm-tôi là ai?... Tôi là ai?... Tại sao tôi ko nhớ gì hết?...

-Chang Min! Con làm sao vậy? Thấy khó chịu ở đâu hả?-mẹ Max đặt tay lên vai anh ấy ân cần hỏi.

Anh ấy hất mạnh tay bà ra và trừng mắt nhìn mọi người. Trông anh ấy lúc đó ko giống như ngày thường. Rất lạnh lùng, rất hung dữ. Trong ánh mắt hiện rõ sự hoảng loạn, cô độc. Tôi và cả mọi người đều rất ngạc nhiên. Không hiểu anh ấy bị làm sao nữa. Chẳng phải Kuo bảo là đã ko sao rồi hay sao? Tự dưng giờ lại như thế...

-Max! có cần tôi gọi bác sĩ cho cậu ko?-Uno hỏi nhỏ.

-Tôi ko quen các người. Các người cút hết đi. Cút ra khỏi đây!-Max hét lên và vơ tay đánh đổ hết tất cả mọi thứ xung quanh.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi cũng làm theo lời của Max. Tất cả lần lượt đi ra ngoài. Tôi vẫn chần chừ, chưa muốn ra khỏi đó. Tôi ko muốn để Max một mình, nhất là khi anh ấy đang trong tâm trạng như thế. Nhưng Micky đã lên tiếng khuyên và nắm tay tôi kéo đi:

-Có ở đây thì cũng chẳng làm được gì đâu. Chúng ta tìm Kuo đến thì may ra giúp được cậu ta. Đi thôi Jen!

Nghe có vẻ có lí, tôi quay đầu, bước theo Micky. Bất chợt Max ngẩng đầu lên và gọi tên tôi:

-Jen?

Tôi và Micky đứng khựng lại. Max nhanh chóng bước xuống giường và đi đến chỗ tôi. Anh ấy nắm lấy hai vai tôi và xoay người tôi lại. Bây giờ, tôi và anh ấy đang đứng đối mặt với nhau. Max nhìn tôi ko chớp mắt.

Khuôn mặt dần dần dần ra và một nụ cười xuất hiện trên môi. Anh ấy ôm chăm lấy tôi và luôn miệng gọi tên tôi:

-Jen!...Jen!...Anh gặp được em rồi!...

Tuy có phần ngạc nhiên trước hành động kì lạ đó của Max nhưng tôi và cả Mic chỉ đưa mắt nhìn nhau. Cả hai đều ko nói gì hay hỏi gì trước mặt anh ấy. Bởi chúng tôi sợ sẽ khiến anh ấy cảm thấy khó chịu. Sau khi đã giúp Max uống thuốc và dỗ dành anh ấy ngủ, tôi với Mic nhanh chóng đến phòng làm việc của Kuo. Mọi người đều đã có mặt ở đó. Bầu không khí thật căng thẳng, ko có lấy một tiếng động. Khuôn mặt ai cũng toát ra vẻ lo lắng. Có lẽ Kuo đã thông báo về tình trạng bệnh của Max. Vừa thấy tôi, mẹ của Max đã lập tức thay đổi thái độ, khuôn mặt từ buồn rầu chuyển sang tức giận. Bà đẩy tôi ra khỏi phòng và hét lên:

-ĐI! TÔI KHÔNG MUỐN THẤY MẶT CÔ NỮA. CHỈ VÌ CÔ MÀ CON TRAI TÔI KHÔNG CÒN NHỚ ĐƯỢC BỐ MẸ CỦA NÓ, KHÔNG CÒN NHỚ CẢ TÊN NÓ... CÔ LÀM ƠN ĐI ĐI!...

Sau đó bà đưa tay ôm lấy ngực, khóc nghẹn ngào...Tôi cũng khóc...Nước mắt từ từ ứa ra...tràn đầy hai đôi mắt...trào ra khỏi khóe mắt...lăn dài trên hai gò má...thấm vào môi...mặn chát...Phải rồi! Tất cả đều là lỗi của tôi. Vì tôi mà Max mới ko còn nhớ được bất cứ thứ gì. Ngay cả bản thân mình là ai, anh ấy cũng ko biết... Thế mà Max lại nhớ tôi, tôi thật sự ko xứng đáng với tình cảm sâu nặng ấy...Tôi cảm ghét bản thân mình ghê gớm. Từ trước đến giờ, tôi luôn là một đứa gây rắc rối. Năm ấy, chính vì tôi mà anh Song Chul mới ra đi mãi mãi. Đến ngày hôm nay, Max lại vì tôi mà mất trí nhớ. Và cả những chuyện lộn xộn đối với DB đều là một tay tôi gây ra...Thế nhưng... tôi ko thể rời xa Max lúc này. Tôi muốn ở cạnh anh ấy. Anh ấy cần tôi...Tôi ko muốn đi...Ngàn lần ko muốn...

-Bác đừng đối xử với cô ấy như thế. Jen chẳng có lỗi gì cả-Uno nhú mày, nói bằng giọng khó chịu.

Còn Hero thì choàng tay ôm lấy tôi, vỗ về.

-Ko có lỗi? Thế vì ai mà con trai tôi ra nông nổi này? Chẳng phải là cô ta sao?-bố Max chỉ tay về phía tôi, gắt.

-Trong chuyện này sao có thể trách Jen được? Cô ấy có muốn thế đâu-Xiah dường như mất hết bình tĩnh nên cũng gắt lên.

-Vâng! Đúng đấy ạ! Cháu biết hai bác đau lòng về chuyện của Max. Nhưng Jen cũng đau lòng không kém. Đừng dằn vò cô ấy nữa-Kuo nhẹ nhàng nói.

-Lần này chắc chắn là Max cần Jen. Cô ấy nếu ko ở bên cạnh Max thì...kết cục của cậu ta sẽ ko hay đâu. Cháu chỉ muốn thông báo như thế thôi. Còn lại, hai bác muốn quyết định thế nào thì tùy-Micky nói bằng giọng lạnh lùng.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn anh ấy. Có kẻ ko ai hiểu được ẩn ý trong lời nói ấy. Nhưng tôi thì biết rất rõ. Max bây giờ chỉ còn nhớ được một mình tôi. Và anh ấy rất cần tôi...Nhưng tại sao Mic ko nói thẳng ra? Tại sao anh ấy lại úp úp mở mở như thế? Hoàn cảnh bây giờ ko cho phép tôi và cả anh ấy giữ bí mật kia. Nếu ko nói ra, bố mẹ Max nhất định là sẽ ko cho phép tôi chăm sóc anh ấy. Đang định mở miệng nói thì bất chợt bố Max tiến đến gần chỗ tôi. Ông ấy nhìn trừng trừng vào tôi bằng ánh mắt đầy sự căm phẫn.

-Cô!...Tuy tất cả mọi người đều đứng về phía cô nhưng cô cũng đừng vội mừng. Đừng bao giờ nghĩ là có thể đến gần thằng Chang Min. Tôi sẽ ko để cô có cơ hội hại nó thêm một lần nữa đâu-ông ấy gầm gọng.

Sau đó ông ấy dìu mẹ Max đi ra khỏi phòng. Tôi đứng sững người. Vẫn biết những điều tôi gây ra cho Max là ko thể tha thứ. Thế nhưng tôi vẫn ko thể ko cảm thấy đau khi thấy bố mẹ anh ấy giận như vậy. Mặc cảm tội lỗi...nhục nhã ê chề...tôi thấy mình trở nên xấu xa mất rồi...Trước đây tôi vẫn cứ nghĩ chỉ cần hai người yêu nhau thì sẽ được hạnh phúc và sống vui vẻ bên nhau. Thế nhưng hoàn cảnh hiện nay đã giúp tôi hiểu ra rằng tình yêu ko phải lúc nào cũng dễ dàng như tôi tưởng. Một bên là gia đình Max cấm đoán. Một bên là gia đình tôi thúc ép chuyện kết hôn với Jung Hoon. Phần còn lại là dư luận, Vincent và công ty đại diện của DB...Tất cả những chuyện ấy đang đè nặng lên tôi, vây chặt lấy tôi. Phải khó khăn lắm tôi mới nhận rõ được người mình yêu là ai. Thế mà giờ đây lại...Cả thân thể lẫn trái tim tôi đều đang chao đảo. Yêu Max bây giờ là rất khó khăn, đến mức tưởng chừng như ko thể nào vượt qua được. Thế nhưng tôi ko hối hận. Một chút cũng ko. Tôi cần phải cố gắng hết sức, ko được phép khóc lóc, dựa dẫm vào người khác

như trước đây nữa. Lần này nhất định tôi phải đấu tranh đến cùng vì tình yêu của mình. Cố lên!...Tôi cắn chặt môi để kìm chế cảm xúc của bản thân, đưa tay lau những giọt nước mắt còn vương lại trên mặt. Nở một nụ cười để lấy lại tinh thần. Minnie, chúng ta cùng cố gắng nhé!-tôi nhủ thầm...

4 người DB, tôi và cả Kuo về lại phòng bệnh của Max. Trên đường đi, họ đã thông báo về tình trạng bệnh của anh ấy. Kuo đoán có lẽ là do chấn thương ở đầu gây nên tình trạng tạm thời mất kí ức của anh ấy. Và tình trạng ấy ko thể biết trước được là sẽ kéo dài trong bao lâu. Có thể chỉ là 1 tuần hoặc hơn nữa là 1 năm, 10 năm...mà cũng có thể là chẳng bao giờ Max có thể tìm lại được kí ức của mình... Thế nhưng Kuo bảo chấn thương ở đầu của Max là ko nghiêm trọng, nếu ko muốn nói là chẳng có gì. Thế mà lại có thể làm anh ấy bị mất trí nhớ. Chính điều này đang làm Kuo phải đau đầu suy nghĩ. Và hơn nữa, sau khi nghe tôi và Mic kể về việc Max vẫn còn nhận ra tôi thì Kuo và những người còn lại đều rất bất ngờ. Kuo bảo trước giờ anh ấy chưa từng gặp một trường hợp nào lạ kỳ đến thế. Nếu đã mất trí nhớ thì sẽ ko còn nhớ được bất kì ai và bất kì thứ gì. Đằng này Max lại nhớ được tôi...Chúng tôi nhìn nhau bằng ánh mắt ái ngại, sau đó ai nấy đều thở ngắn than dài. Mặt mũi người nào cũng ủ rũ, thiếu sức sống. Nhìn họ như vậy, dường như vừa mới được bùng lên của tôi cũng giảm đi đáng kể. Quả thật mọi chuyện càng ngày càng rối bời như tơ vò...Chẳng biết còn những chuyện rắc rối gì chờ đợi tôi ở trước mắt nữa...

Trên đường đi, chúng tôi bắt gặp Tae Hee đang hốt hải chạy về phía phòng Max. Khi cô ta đến trước cửa phòng thì đúng lúc đó, Max mở cửa bước ra. Tae Hee mừng rỡ thấy rõ, cô cười thật tươi nhìn anh ấy. Nhưng anh ấy thì ngược lại, chỉ nhìn thoáng qua cô rồi đảo mắt xung quanh, tìm kiếm một cái gì đó. Bất chợt ánh mắt anh ấy chạm ánh mắt tôi. Một nụ cười nhẹ nhõm nở trên môi, Max tiến nhanh về phía tôi. Tae Hee cũng nhanh chóng chạy theo và bất ngờ ôm chầm lấy anh ấy từ sau lưng.

-Cô làm cái trò gì vậy? Bỏ ra đi!-Max nói bằng giọng khó chịu, đồng thời gỡ tay Tae Hee ra khỏi người.

-Em là vị hôn thê của anh. Lý do đó đã đủ để có thể ôm anh được rồi chứ?-cô ta buông tay ra, bình thản nói và đưa mắt về phía tôi, nở một nụ cười đắc thắng.

-Cái...cái gì?-Max lắp bắp hỏi lại-Tôi...tôi...ko tin...-anh ấy lắc đầu và nhìn Tae Hee bằng ánh mắt nghi ngờ.

-Nó ko nói dối đâu. Mẹ có thể làm chứng. Còn nếu con ko tin nữa thì có thể đi hỏi tất cả mọi người-mẹ Max từ trong phòng bước ra, lên tiếng.

Max nhúu mày suy nghĩ, hết đưa mắt nhìn Tae Hee lại đưa mắt nhìn tôi. Một thoáng hoang mang và lưỡng lự hiện lên trên gương mặt anh ấy. Ko hiểu sao nhìn thấy cảnh ấy, máu trong người tôi lại sôi lên dữ dội. Như có một trận cuồng phong lớn đang tàn phá mọi thứ trong người tôi. Ngay lúc này đây mọi suy nghĩ, mọi đắn đo và cả những lo lắng đều bị del sạch trong bộ não. Tất cả chỉ còn lại sự tức giận đang sục sôi. Một giọt nước tràn ra từ khóe mắt. Đây là lần đầu tiên tôi khóc khi thấy Max ở bên cạnh người con gái khác...Đưa tay quạt nước mắt, tôi xoay người và chạy đi thật xa...thật xa nơi đó...Tôi ko muốn nhìn thấy cái cảnh ấy nữa...một chút cũng ko...

Tôi cứ cắm đầu chạy...chạy mãi...chạy mãi...cho đến khi đôi chân cứng đờ lại, ko thể tiếp tục chạy được nữa. Lúc ấy tôi mới dừng lại. Có lẽ cái thân thể ốm yếu đến chiếc ghế đá ở gần đó, thả phịch người xuống. Hơi thở hỗn hển, dồn dập. Đầu óc quay cuồng vì não thiếu O2. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả quần áo. Da thịt đỏ phừng phừng. Xem ra khi có tâm trạng ko tốt thì chạy marathon là liều thuốc tốt số 1. Ngay lúc này đây tôi đã cảm thấy khá hơn rất nhiều...

Bất chợt có một bàn tay nắm chặt lấy cẳng tay của tôi. Một giọng nói run run vang lên bên tai:

-Sao em có thể chạy nhanh như thế hả?

Tôi ko đáp mà chỉ hất mạnh tay người đó ra. Cảm giác tức giận vừa mới lắng xuống, giờ đây khi thấy cái bản mặt của tên Max đáng ghét lại trở dậy mạnh mẽ. Gương mặt của tôi lúc này ko biết là đỏ đến mức nào nhưng tôi có thể cảm nhận được máu trong người đều đang dồn hết cả lên đầu. Mặt của tôi lúc này nóng phừng phừng như đang hơ trên lò than. Ko thể kìm chế được sự giận dữ của mình, tôi chộp ngay cánh tay Max và đưa miệng...cắn một phát rõ mạnh...

Sau khi khí áp trong người đã được điều hòa, tôi buông cánh tay ấy ra và thản nhiên đứng dậy, bỏ đi. Để lại một mình Max với cánh tay thương tật. Tuy ko nhìn lại nhưng tôi biết anh ấy đang nhìn theo tôi bằng

một ánh mắt mở to với độ dẫn nổ đến mức vô cực của đồng tử. Cho đáng đời! Ai bảo dám... “phản bội” tôi chứ?

-Jen! Anh đã làm gì sai? Tại sao lại hành hung anh?-Max đuổi theo và lớn tiếng hỏi.

-Đồ lằng nhằng! Tránh xa tôi ra. Tôi ko muốn nhìn thấy anh nữa!-tôi hét toáng lên.

-Ko phải chứ? Anh lằng nhằng hồi nào?-Max khỗ sở hỏi.

-Còn dám chối sao? Bây giờ ngay trước mặt tôi, anh có dám khẳng định lúc nãy khi được cô gái kia ôm, anh ko cảm thấy xao xuyến ko? Có dám khẳng định khi nghe chuyện anh và cô ta có hôn ước, anh đã ko hề bị chao đảo ko?-tôi tuân ra một tràng. Im lặng trong hai giây, tôi nở một nụ cười nhạt nhẽo và tiếp tục nói-ko dám khẳng định có phải ko? Như thế đã đủ kết tội anh lằng nhằng rồi chứ?

-Trời ơi là trời!-Max giơ hai tay lên đầu, kêu gào thảm thiết-em cũng phải hiểu cho anh chứ? Bây giờ trong đầu anh ko có bất cứ một kí ức gì. Tự dừng lại có một cô gái đến bảo rằng cô ta là vị hôn thê của anh. Em bảo anh làm sao ko bị chao đảo được đây?-anh ấy tiến sát về phía tôi, nắm chặt lấy hai vai của tôi-Thế nhưng anh đã nhanh chóng rũ bỏ cái cảm giác ấy rồi. Mặc cho trước đây cô ta có thật là vợ chưa cưới của anh hay ko. Anh ko cần quan tâm. Lúc này, anh chỉ biết đến em, nghĩ về em...Jen! Nhất định phải tin anh.

Tôi chưa kịp có bất kì phản ứng gì thì đột nhiên từ đâu có một cánh tay kéo tôi ra khỏi anh ấy. Nhìn lại thì thấy 4 người DB đã có mặt đông đủ, ko thiếu một mem nào. Và người vừa có hành động chia rẽ tôi với Max là Uno.

-Lúc này tôi nói thế nào? Cậu muốn nói gì thì nói nhưng ko được **ng vào Jen cơ mà?-Hero gằn giọng, nhìn trừng trừng vào Max.

-Chúng ta đi thôi!-Uno nắm tay tôi dẫn đi.

-KHÔNG ĐƯỢC!-Max hét toáng lên-Chúng tôi vẫn chưa nói xong mà-anh ấy tóm lấy cổ tay còn lại của tôi.

-Chúng tôi đã cho cậu 5 phút rồi còn gì? Cậu ko biết chớp lấy cơ hội thì ráng mà chịu -Micky nhún vai.

-Đây là lần cuối cậu được phép nói chuyện riêng với Jen. Sau này cấm cậu đến gần cô ấy. Có biết ko hả?-Xiah vừa nói vừa lườm Max.

Sau đó họ kéo tôi đi vào trong bệnh viện. Tôi đến phát điên lên vì những hành động kì quặc của 4 người này. Chuyện giữa tôi và Max vẫn chưa được giải quyết xong vậy mà họ lại làm cho rắc rối thêm. Chẳng biết mấy cái ông này nghĩ gì nữa. Chắc là rảnh rồi quá nên mới bày ra trò này. Thật tức chết mà!...

Tôi vùng tay ra khỏi Uno và ngúng nguẩy bước về phía ngược lại. Trước khi đi, tôi ko quên tặng họ một cái lườm thật sắc. Thế nhưng họ ko để tôi được toại nguyện. Xiah đã nhanh chóng chạy đến trước mặt tôi và đưa tay chặn lại...Tôi phồng mang trợn má nhìn anh ấy với hy vọng anh ấy nhìn thấy thế sẽ sợ và để cho tôi đi. Chứ thật tình tôi ko hề muốn mở miệng ra nói với họ. Như thế chỉ tốn nước bọt vô ích mà thôi...Bất chợt ánh mắt tôi chạm phải một vết thương trên cánh tay của Xiah. Nhìn kĩ lại thì thấy trên cả hai cánh tay anh ấy đều đầy rẫy những vết trầy xước rất nặng...Tôi ngước mắt lên nhìn anh ấy. Anh ấy vội vàng quay mặt sang nơi khác như để lảng tránh tia nhìn của tôi...Một tia chớp lóe lên trong đầu, tôi đi nhanh về phía 3 người còn lại. Thấy thế, họ lập tức đưa hai tay ra sau lưng. Có lẽ là muốn giấu tôi cái gì đó. Mặt người nào cũng tái xanh. Họ lăm lét đưa mắt nhìn tôi. Nhưng khi bắt gặp ánh mắt của tôi thì họ lại giật mình rồi quay đầu sang nơi khác...

Bây giờ tôi mới để ý kĩ. Trên gương mặt của từng người, ai cũng đều có những vết thương còn rất mới. Tôi đến gần từng người và nhẹ nhàng kéo tay họ ra khỏi lưng. Tất cả đều giống Xiah. Đều là những vết trầy xước đang tấy đỏ và sưng mọng lên...

-Những cái này...là sao đây?-tôi nhìn chăm chăm vào những vết thương ấy, hỏi bằng giọng nghèn nghẹt.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, một thoáng bối rối xuất hiện trên gương mặt từng người. Cuối cùng, Hero, Xiah, Micky đổ dồn ánh mắt về phía Uno như thể trông chờ sự giúp đỡ từ người nhóm trưởng của họ. Tôi cũng dừng ánh mắt mình tại đôi mắt của anh ấy... Chờ đợi một câu giải thích. Uno hét gãi đầu rồi đến gãi tai. Cứ đứng loay hoay, đổi chân liên tục. Hệt như một đứa học trò ko thuộc bài đứng trước cô

giáo...Rồi bất chợt anh ấy nở một nụ cười. Bộ mặt nhăn nhó khi nãy đã nhanh chóng được thay bằng một bộ mặt mới: hớn hỏ.

-Thật ra thì những vết thương ấy là do bọn anh bất cẩn bị té thôi-Uno đáp một cách trôi chảy. Sau đó anh ấy liếc mắt về phía Hero, chớp chớp liên tục.

Như hiểu ý, Hero cũng cười và tiếp lời:

-Uh, đúng rồi. Em cũng biết cái sân trước nhà mình kinh khủng như thế nào mà. Chỉ cần ko cẩn thận chút thôi thì cũng bị trầy da chứ ko ít.

Micky và Xiah cũng gật đầu hòa theo. Tôi nhú mày nhìn một lượt hết tất cả họ. Có một cái gì đó ko ổn ở đây. Rõ ràng là ko thể tin những lời nói của hai người kia được. Thái độ của họ đều rất đáng ngờ. Nghĩ vậy nên tôi ko buông tha, tiếp tục cuộc tra hỏi.

-Vây...nói thử em nghe, các anh bất cẩn như thế nào để đến nỗi mang đầy thương tật như thế?...Mà, em thấy vô lý thế nào ý. Ko lẽ cả 4 người đều bất cẩn hết sao?-tôi vừa hỏi bằng giọng nghi ngờ, vừa đưa mắt nhìn Micky.

-Thì...Thật ra...-Micky áp úng-...À! Bọn anh vì ko có việc gì làm nên mới rủ nhau chơi đánh trận giả. Thế nên mới bị vậy-anh ấy cười gượng gạo.

-Ha...ha...ha...Phải rồi đó!-3 người còn lại cười lớn-Người nào cũng hăng nên vật nhau quá trời. Đến khi nhìn lại thì thấy ai cũng đổ máu hết trơn-Xiah lên tiếng.

-Chẳng có gì đáng cười hết!-tôi nghiêm giọng-Các anh định nói dối ai đây? Em là con nít lên 3 chắc? Nếu ko nói thật, sau này đừng có nhìn mặt em nữa-tôi giả vờ hù dọa.

-Được rồi! được rồi! để anh nói!-Uno hốt hoảng nói.

-Cái gì? Cậu điên hả? Sao lại nói ra được chứ? Có im ngay ko?-Hero gắt.

-Nhưng nếu ko nói, Jen ko nhìn mặt chúng ta thì sao?-Xiah nhăn nhó.

-Trước sau gì thì cũng bị lộ. Nói luôn ra cho xong-Mic thở hắt ra-Từ sau khi Hero công bố chuyện em và cậu ta, Vincent đã cho người canh bọn anh rất kĩ. Vì muốn vào bệnh viện thăm em nên bọn anh đã tìm cách trốn ra khỏi nhà...Kết quả là chẳng những ko thoát được bọn người đó mà còn mang thương tích đầy mình thế này đây.

Tôi sững người...Nước mắt lại bắt đầu muốn trào ra. Phải khó khăn lắm tôi mới có thể kiềm chế để mình ko khóc. Lòng quặn thắt. Trái tim đau nhói. Cổ họng như có một vật gì chặn lại, nghẹn đắng. Cái cảm giác này ko phải lần đầu tiên tôi gặp. Nếu ko muốn nói đã rất quen thuộc với nó rồi. Thế nhưng sao nó vẫn cứ làm tôi khó chịu... Thật sự rất khó chịu...Phải làm sao đây? Làm gì thì mới khiến cho những người xung quanh ko bị tổn thương vì tôi? Chưa bao giờ tôi thấy mình bất lực như lúc này...Tôi đau quá...Đau vô cùng...Một đứa như tôi ko đáng để được nhận những tình cảm sâu nặng như thế từ họ...Ko đáng để họ bất chấp nguy hiểm như thế...Ko xứng đáng một chút nào...Tôi ko những ko thể đáp trả lại tình cảm của họ mà lại còn luôn khiến họ phải lo lắng, phải vì tôi mà chịu nhiều tổn thương. Tôi là một con nhỏ đáng ghét...đáng chết...

-Tại sao các anh lại làm thế hả? Em có bảo các anh phải liệu mình vậy ko?-tôi gắt lên-... Mọi người thà giết tôi đi còn hơn-giọng nghẹn lại, tôi ngồi phịch xuống đất. Nước mắt cứ tuôn trào...tuôn trào...

-Jen! Em ko sao chứ?-giọng Max vang lên bên tai. Anh ấy đỡ tôi đứng dậy. Sau đó quay sang sừng sộ với 4 người kia-Các người đã làm gì cô ấy hả?

Tôi hất mạnh tay Max ra, sau đó bước đi. Chẳng biết là vì giận 3 người kia hay là vì cảm thấy có lỗi với họ mà ngay bây giờ đây, tôi ko còn dũng khí để đối diện với họ nữa...Tôi cứ đi...đi mãi...như một người mộng du. Cũng may là 4 người ấy ko đuổi theo. Chứ nếu ko, tôi cũng ko biết mình sẽ phun ra những lời lẽ cay độc gì với họ nữa...

Bất chợt, có một ai đó đi ngược chiều tông vào tôi khiến tôi ngã phịch xuống sàn nhà. Không một lời xin lỗi từ người ấy, cũng chẳng có bất kì một hành động gì, chỉ ít là đỡ tôi dậy. Ngẩng mặt lên, người đang

đứng trước mặt tôi là Tae Hee. Cô ta khẽ mỉm cười-một nụ cười mang đầy sự khiêu khích. Sau đó cô ta bỏ đi. Lúc này tôi chẳng có tâm trạng nào để mà tranh cãi hay “đấu tranh” với cô ta nên tôi cũng ko buồn lên tiếng...

Đứng dậy, bước đi thêm được vài bước thì tôi phát hiện ra mình đang là tâm điểm chỉ trỏ của hầu hết các cô y tá ở gần đó.

-Cô ta đó phải ko?-một người trong số họ chỉ tay về phía tôi.

-Cái bản mặt lằng loàn đó thì lần đi đâu được chứ?-cô gái đứng bên cạnh người vừa hỏi lên tiếng trả lời-Thật ko biết xấu hổ. Còn dám vác mặt đi lung tung nữa chứ. Ko hiểu cô ta có gì mà Max lẫn Hero đều “mê” nhỉ?

-Ôi trời! Lừa gần rơm lâu ngày cũng bén. Ông bà ta ngày xưa đã nói là đồ có sai. Ko chừng cả 5 người DB đều trúng phải bùa mê thuốc lú của cô ta ấy chứ-một người khác lớn tiếng nói.

-Em ko hiểu?-cô gái đầu tiên hỏi lại.

-Có gì mà ko hiểu? Cậu có đọc báo sáng nay chưa? Họ bảo rằng cô ta đã sống chung với 5 người DB hơn 1 năm nay rồi. Thử nghĩ xem, một đứa con gái sống chung với 5 người con trai thì sẽ xảy ra chuyện gì nào?-một y tá khác từ đâu chạy lại tham gia cuộc nói chuyện. Cô ta vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào tôi.

-Có trời mới biết là có xảy ra chuyện gì hay ko-cả 3 người còn lại đồng thanh đáp. Sau đó tất cả phá lên cười.

Tôi bịt chặt tai mình lại và chạy thật nhanh ra khỏi đó. Những lời nói của bọn họ như những nhát dao nhọn đâm xoáy vào người tôi. Đau đớn tột cùng...Vây là mọi chuyện đã bị vỡ lở ra hết cả rồi! Sau này 5 người kia sẽ thế nào đây? Danh tiếng, sự nghiệp bấy lâu nay họ gầy dựng, giờ chẳng lẽ phải tan thành cát bụi hay sao chứ? Tất cả đều là do tôi...Do tôi quá ngu ngốc, quá bồng bột khi nhận lời Vincent. Để giờ đây hối hận đã ko còn kịp nữa rồi....Chúa ơi! Xin người hãy cho con biết con phải làm gì đây? Làm gì thì mới có thể cứu vãn được mọi chuyện?...Xin Người hãy chỉ đường cho con. Con thật sự đã lạc lối...đã ko còn biết được mình phải tiếp tục đi theo con đường như thế nào nữa...

-Cái gì? Chuyện đó là sao? Cậu nói rõ lại cho tôi nghe nào!-giọng bố tôi vang lên.

Tôi khựng lại. Trước giờ tôi ghét nhất việc nghe lén chuyện của người khác. Nhất là chuyện của bố. Nhưng lần này, nghe giọng điệu của ông, ko hiểu sao tôi lại linh cảm đã có chuyện gì rất quan trọng đã xảy ra. Bố tôi là một người khá bình tĩnh, ông rất hiếm khi bộc lộ sự tức giận hay lo lắng của mình. Vây mà hôm nay, ông lại như thế...tôi ko làm sao yên tâm mà đi được. Thế nên tôi quyết định nghe thử chuyện gì đang xảy ra.

-Vâng! Các cổ đông đã biết vụ scandal của cô Eun Hye nên họ đang làm ầm lên và một số người còn đòi chủ tịch và cô Eun Hye phải đứng ra giải quyết cho ổn thỏa chuyện này. Và...và còn... -thư kí của bố tôi áp úng, ông ta lăm lét đưa mắt nhìn bố tôi chờ đợi một sự đồng ý mới tiếp tục nói-và họ còn đòi hỏi từ phía chủ tịch lẫn cô Eun Hye một lời xin lỗi trước toàn thể nhân viên của tập đoàn và cả trước dư luận nữa.

-Thật chẳng ra gì. Tôi mới vắng mặt mấy ngày mà đã loạn hết cả lên rồi-bố tôi gắt- Con gái tôi đã làm gì sai chứ? Nó chẳng có lỗi nên chẳng phải xin lỗi ai hết. Nó là một đứa con gái ngoan, được dạy dỗ tử tế. Làm sao có thể so sánh như những đứa khác được chứ?-ông nói như tự trấn an mình-Tất cả chỉ là cái cớ cho họ gây chuyện thôi. Bằng mọi giá, cậu hãy dập tắt hết tất cả những tin đồn ko hay về Jenny đi. Càng nhanh càng tốt!

-Vâng, tôi hiểu rồi!-vị thư kí gật đầu- À! Ngay bây giờ chủ tịch về Mĩ ngay chứ? Tôi sẽ chuẩn bị máy bay...

-Jenny vẫn còn đang đau ốm như thế. Tôi làm sao có thể bỏ mặc nó ở đây mà đi về đó chứ-bố tôi thở dài- Cậu hãy giúp tôi đứng ra liên lạc với ông Kim và những cổ đông đứng về phía ta...-giọng bố tôi nhỏ dần...nhỏ dần. Không biết là vì ông đã đi xa chỗ tôi đang đứng hay là vì những tiếng nấc nghẹn ngào ngày một lớn của tôi đã che lấp hết mọi tiếng động xung quanh...Có lẽ là cả hai...

Tôi tuột dần...tuột dần...cho đến khi cả người ngồi bệt xuống dưới sàn nhà. Tôi phải lấy hai tay bịt chặt miệng để ko phát ra tiếng nấc quá lớn. Tôi ko muốn bất cứ ai thấy cảnh đáng xấu hổ này của mình...Trước

giờ tôi luôn oán trách bố vì ông ko hề chăm sóc hay lo lắng cho tôi như những ông bố khác vẫn làm. Nhưng đến bây giờ thì tôi đã hiểu...Ông khác với tất cả những ông bố trên thế gian này. Ông theo dõi tôi từ xa, thăm lặng giúp tôi đứng dậy sau mỗi lần vấp ngã. Vậy mà trước giờ tôi đâu hề hay biết...Một đứa con như tôi, thật sự quá bất hiểu...

Không được rồi! Tôi ko thể để ọi chuyện tiếp diễn như vậy được nữa. Bấy lâu nay tôi đã làm bố mẹ phải phiền lòng nhiều. Bây giờ là lúc cần phải trở về lại vị trí của một người con-một người con ngoan như lời bố tôi đã nói. Mọi chuyện đã đi quá xa rồi, đã đến lúc phải chấm dứt. Tôi phải dừng lại, chọn một con đường khác ình. Nếu cứ tiếp tục bước theo con đường cũ sẽ khiến cho cả tôi lẫn những người mà tôi yêu quý đều bị tổn thương nặng nề...

Minnie! Xin lỗi anh! Em ko thể cùng anh bước tiếp chung một con đường nữa rồi. Chúng ta chỉ có duyên nhưng ko có phận. Tất cả đều đang chống đối lại tình yêu của chúng ta. Em thật sự đã ko còn đủ dũng khí để tiếp tục cùng anh...Mọi thứ như đang vây chặt lấy em, như nuốt chửng em...Em ko chống cự nổi nữa!... Xin lỗi! Em buộc phải bỏ cuộc ở đây!... Minnie...Minnie...xin lỗi...ngàn lần xin lỗi anh...

Nước mắt giờ đây lại ráo hoảnh trên đôi mắt tôi. Có lẽ bấy lâu nay tôi đã sử dụng chúng quá nhiều rồi. Lòng quặn thắt, đau đớn đến tột cùng... Tôi vịn tường, khó khăn đứng dậy...Bất giác mọi thứ trước mắt cứ xoay tròn...xoay tròn...khiến tôi lại một lần nữa ngã quỵ xuống đất.

Khục...khục...khục-tôi ho sặc sụa. Tôi đưa tay lên bịt miệng để ko phát ra tiếng quá to. Phải mất một lúc lâu mới có thể kiềm được cơn ho. Tôi buông tay xuống. Một cảm giác nhóp nhép, ươn ướt trong lòng bàn tay lẫn miệng. Xòe bàn tay ra...đập vào mắt tôi là một màu đỏ thẫm của máu đang loang dần...loang dần...Từ từ đưa tay lên miệng...vẫn là máu!...Tôi ho ra máu!...Lẽ nào...căn bệnh ấy lại tái phát?...Ko đúng, ko thể thế được. Tôi đã được làm phẫu thuật cấy ghép tủy. Kuo đã nói tôi giờ đây đã hoàn toàn như người bình thường...Có lẽ do tôi dạo này gặp quá nhiều chuyện, suy nghĩ quá nhiều nên mới như vậy mà thôi...Chỉ cần tôi tịnh dưỡng cho tốt thì mọi chuyện sẽ khá lên...Nhất định là vậy!...Tôi cuống cuống chạy vào phòng WC gần đó... Xối nước vào lòng bàn tay, cọ thật mạnh để xóa sạch vết máu...Súc miệng thật lâu để rửa trôi hết máu trong miệng...

99. Chương 99

Một thỏa thuận đã được thống nhất giữa tôi và Vincent. Ngày mai SM sẽ tổ chức một cuộc họp báo và trong buổi họp báo ấy tôi sẽ là người đứng ra phủ nhận hết tất cả những tin đồn gần đây về mối quan hệ giữa tôi với DB. Sau đó tôi sẽ ra đi, mãi mãi rời xa 5 người DB cũng như đất nước HQ này. Và tôi cũng chẳng về lại Mĩ mà sẽ đến một nơi nào đó thật xa...một nơi mà ko ai biết đến tôi, ko ai có thể tìm ra tôi...Và tôi sẽ bắt đầu lại mọi chuyện, sẽ sống một cuộc sống thoải mái, tự do tự tại...

Thế nhưng trước khi ra đi, tôi muốn được một lần chia tay thật rõ ràng với 5 người DB. Vậy nên Vincent sẽ để cho tôi hôm nay được tự do ở bên cạnh họ... Ngay bây giờ tôi sẽ đến căn nhà bên bãi biển. Sau đó Vincent sẽ giúp Hero, Micky, Uno và Xiah bí mật đi đến đó sau. Còn Max, tôi sẽ nói chuyện riêng với anh ấy sau...

—o0o—

BIỂN!!!!...Đã lâu lắm rồi tôi ko đến đây. Một cảm giác thân quen và vui mừng trào dâng như thể hai người bạn thân xa cách nhau rất lâu và bây giờ được gặp lại vậy. Ngẩng mặt lên, trời chỉ toàn là một màu xám xịt, u tối. Những mảng mây lớn đã ko còn giữ được màu trắng tinh khiết vốn có của mình. Cũng ko giữ được sự bông bông, nhẹ tênh mà thay vào đó là sự nặng nhọc. Như thể chỉ cần thêm một giọt nước nhỏ nữa thôi thì nó cũng sẽ sa xuống đất, tạo nên một cơn giông lớn, phá tan mọi thứ... Xa xa là đường chân trời-nơi tiếp giáp giữa bầu trời và đại dương...Từng đợt sóng cứ cuộn cuộn, nối tiếp nhau ập vào bờ khiến ặt biển loang lổ những mảng màu trắng xóa đan xen với màu đục **c đặc trưng của biển vào mùa đông... Lòng tôi cũng đang chao đảo, cũng có những đợt sóng lớn như thế... Từng tiếng ầm ầm do sóng đánh vào bờ tạo nên cứ nối dài, triền miên, bất tận... Đứng trước mặt biển cả, tôi cảm thấy mình bé nhỏ và yếu đuối

hơn bao giờ hết. Tôi nhắm mắt, dang rộng hai cánh tay để tận hưởng từng cơn gió tràn qua. Gió làm tung bay mái tóc của tôi, gió mơn man da thịt, len lỏi vào từng góc ngách của cơ thể. Làm dịu đi những vết thương đang rỉ máu của tôi...

Có tiếng động cơ xe ô tô đang đến rất gần. Tôi hít một hơi thật dài, không khí tràn vào làm căng ***g ngực...Đó là một cách rất hiệu quả, làm tăng dung khí để đối mặt với những chuyện khó khăn. Tạm gác lại những cảm xúc hỗn độn của mình, tôi trở lại làm một người cứng rắn và chín chắn.

-Em làm cái trò gì vậy hả Jen? Thật ra thì trong đầu em đang nghĩ cái gì?-vừa mới bước xuống xe, thấy tôi, Uno đã chạy nhanh đến, nắm chặt lấy hai vai tôi, gắt to.

-Tại sao em lại tự tiện quyết định chuyện ấy? Tại sao ko bàn bạc với bọn anh một tiếng?-Hero khổ sở hỏi.

-Những vụ scandal này cứ để bọn anh tự giải quyết. Em ko cần vì bọn anh mà phải đứng ra chịu trận như thế-Xiah vừa nói vừa nhăn nhó.

-Lần trước là vì sai lầm nhưng lần này sẽ ko như thế nữa đâu. Dù cho là vì cái gì đi chăng nữa thì bọn anh cũng sẽ ko để cho em ra đi-Micky nghiêm giọng.

Tôi khẽ nở một nụ cười. Ko hiểu từ lúc nào, mặc dù trái tim đau đớn đến tận cùng nhưng tôi lại ko thể nhỏ một giọt nước mắt. Càng ko thể biểu hiện sự đau đớn ấy trên gương mặt. Tất cả chỉ là một nụ cười- một nụ cười ko rõ là chua chát, đắng cay hay vui mừng. Vẫn biết mỗi khi cười như thế, trái tim vốn đã ko được lành lặn của tôi sẽ lại có thêm một vết thương nữa. Nhưng tôi vẫn cười bởi như thế sẽ khiến những người xung quanh tôi, những người mà tôi yêu quý cảm thấy nhẹ nhõm hơn, yên tâm hơn... Lần này tôi sẽ phải nói dối. Có thể sẽ khiến họ đau buồn ngay lúc này nhưng rồi thời gian sẽ làm dịu đi mọi vết thương, xóa nhòa đi tất cả những kỉ niệm, những tình cảm mà họ dành cho tôi. Còn hơn là tôi cứ chần chừ, do dự, như thế sẽ càng khiến cho vết thương của họ ngày càng lớn hơn mà thôi.

-Chúng ta phải chấm dứt ở đây thôi! Em muốn trước khi trở về lại Mĩ và kết hôn với Jung Hoon mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách ổn thỏa. Dù cho các anh có muốn hay ko thì em cũng phải rời khỏi các anh và trở về bên cạnh Jung Hoon. Đó là con đường mà em đã chọn. Sẽ ko có bất cứ gì có thể thay đổi được!-tôi cố nói bằng một giọng bình thản nhất có thể.

-Jen! Ko được đâu. Đừng làm thế!-Micky lắc đầu nguầy nguậy và nói bằng giọng run run như thể sắp khóc đến nơi.

-Em ko đến với bọn anh cũng được. Nhưng cũng đừng đến với Jung Hoon hay bất kì ai khác. Anh ko cho phép đâu!-Uno nắm chặt cổ tay của tôi.

-Em ko yêu anh ta mà Jen. Sao có thể cùng với anh ta được chứ?-Xiah nói như thể tự trấn an mình.

Riêng Hero ko nói gì mà chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt đau đáu. Đợi chờ một quyết định khác từ tôi. Lòng tôi lại thêm một lần nữa chao đảo. Những quyết định của tôi như bị ánh mắt ấy cuốn phăng đi...Tôi quay mặt sang hướng khác để tránh ánh mắt của Jae...Mất một lúc lâu tôi mới trở lại là Jenny-một con người cứng rắn. Và phải khó khăn lắm mới có thể kiềm chế được Jen- một con người khác trong tôi, con người yếu đuối, muốn bắt chấp tất cả để ở lại bên cạnh 5 người DB.

-Chúng ta hãy quay trở lại 1 năm trước đây. Khi mà tôi ko hề biết tí gì về các anh và ngược lại, các anh cũng chẳng biết đến sự tồn tại của tôi. Hãy cứ coi như tất cả chỉ là một cơn ác mộng. Và bây giờ, chúng ta thức tỉnh, trở về với đời sống thực tại thường ngày-tôi nói mà ko dám nhìn thẳng vào bất cứ người nào-Tôi đã quá mệt mỏi rồi! Tôi ko muốn tiếp tục giấc mơ ấy nữa. Các người có biết tôi chán ngán cái cảnh ngày nào cũng bị xuất hiện trên trang nhất những tờ báo với những lời bình phẩm ko hay về mình như thế nào ko? Các người có biết tôi khổ sở đến nhường nào khi đi đâu, làm gì cũng bị hàng trăm, hàng nghìn ánh mắt dõi theo, xì xào, bàn tán... Hãy để cho tôi được ra đi...Xin các người đấy!...

Tất cả đều im lặng-một sự im lặng đáng sợ. Bầu không khí đặc quánh lại, căng thẳng đến mức ko thở được. Tất cả đều dồn ánh mắt về phía tôi. Và có lẽ trong giây phút ấy mỗi người đều đang đấu tranh dữ dội giữa lý trí và trái tim để có thể đưa ra được một quyết định...

Micky.

Đó là tất cả những gì mà Jen phải chịu đựng khi phải sống với chúng tôi sao? Mọi chuyện tồi tệ đến mức ấy sao chứ? Phải làm sao đây? Thật sự tôi không muốn để cô ấy ra đi....Trước đây tôi đã biết cô ấy không hề có bất cứ một tình cảm nào đặc biệt đối với tôi. Thế nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà tôi vẫn cứ trao cả trái tim mình cho Jen. Có lẽ bởi cô ấy là người đầu tiên khóc cùng tôi khi tôi buồn, là người đầu tiên nghe tôi bộc bạch quá khứ, là cô gái đầu tiên mà tôi dựa vào... Tôi không cần gì nhiều, không cần Jen phải yêu tôi. Chỉ cần mỗi ngày được nghe giọng nói của cô ấy, nhìn thấy nụ cười tuyệt đẹp của cô ấy là tôi đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Vậy mà giờ đây ước muốn ấy lại cũng không thể thực hiện được...Tôi thấy mình thật bất tài quá! Yêu cũng không dám nói. Đến việc giữ được người mình yêu bên cạnh cũng chẳng thể làm được...

Xiah.

Cuối cùng thì cái ngày này cũng đến. Tôi đã rất lo sợ, nhưng...chuyện gì cần xảy ra thì phải xảy ra, không thể ngăn cản được. Quả thật những ngày gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra. Tôi đã thấy được sự mệt mỏi, đau khổ hiện trên gương mặt của Jen. Thế nhưng tôi lại chẳng thể giúp gì được cho cô ấy, lại càng không thể bảo vệ cho cô ấy. Bởi tôi cũng như những người còn lại đều đang bị cuốn vào những lời đàm tiếu không hay. Cách duy nhất để có thể tránh cho Jen không bị tổn thương thêm nữa đó là để cô ấy ra đi. Đó là một điều rất khó. Tôi yêu Jen, tôi không hề muốn người con gái tôi yêu lại rời xa tôi để đến với một người con trai khác. Thế nhưng tôi càng không muốn vì tôi mà cô ấy phải chịu nhiều thiệt thòi. Có lẽ so với chúng tôi, Jung Hoon sẽ chăm sóc và bảo vệ Jen tốt hơn. Sẽ không khiến cô ấy phải đau buồn...Khi Jen từ chối tình cảm của tôi, tôi đã biết mình hết hy vọng. Nhưng không ngờ người cô ấy lựa chọn cuối cùng lại là Jung Hoon. Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng sao đến giờ phút này tôi vẫn cảm thấy khó chấp nhận sự thật này đến thế...Tôi muốn giữ Jen lại bên cạnh, muốn ôm ghì lấy cô ấy để cô ấy mãi mãi không rời xa tôi nữa...Cũng may là lý trí đã kịp thời ngăn lại...Jen! Từ giờ em hãy sống hạnh phúc nhé!...

Uno.

Lần đầu tiên gặp Jen, tôi đã có cảm tình với cô ấy. Khuôn mặt thánh thiện, giọng nói trong trẻo, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời lúc bình minh. Không hiểu sao tôi lại thấy cô ấy rất đặc biệt, không hề giống với bất cứ một đứa con gái nào khác trên trái đất này. Và tôi thật sự yêu Jen vào cái ngày ấy...Ngày mà tôi tưởng mình đã mắc phải căn bệnh hiểm nghèo (RLTH) và sắp chết đến nơi. Khi ấy tất cả mọi người dường như đều thờ ơ trước sự lo sợ của tôi thì Jen,...cô ấy đã ở cạnh tôi, dịu dàng chăm sóc cho tôi... Lúc mới bắt đầu yêu Jen, không hiểu sao tôi đã mơ hồ cảm nhận rằng cô ấy sẽ mãi mãi không thuộc về tôi. Có lúc Jen ngoan ngoãn ở cạnh tôi, đối xử rất tốt với tôi. Có lúc lại rời bỏ tôi để đến với người khác, đối xử với tôi như kẻ thù. Cô ấy tựa như cánh chim, thích thì ở, không thích thì vụt bay lên bầu trời cao rộng...Rất khó nắm bắt. Thế nhưng trong tôi vẫn có một tia hy vọng le lói. Tôi đã bám vào nó để tiếp tục yêu Jen...Cho đến khi cô ấy từ chối tình cảm của tôi, khi tôi phát hiện ra mình quá nhút nhát, không dám nói trước mặt mọi người rằng tôi yêu cô ấy giống như Hero, khi tôi bất lực nhìn Jen gặp nguy hiểm mà không thể liều mạng để cứu cô ấy như Max thì tôi vẫn cứ hy vọng. Mặc cho trái tim cô ấy có thuộc về ai, chỉ cần mỗi ngày được thấy cô ấy, được ở cạnh cô ấy thì tôi đã mãn nguyện lắm rồi...Vậy mà giờ đây Jen lại đòi ra đi, cô ấy không muốn ở cạnh chúng tôi nữa... Có phải chúng tôi đã quá ích kỷ khi cứ giữ Jen ở lại bên cạnh?...Thật sự tôi...tôi rất hoang mang. Có lẽ đã đến lúc phải buông tha cho Jen...Để cô ấy được tự do...mãi mãi...

Jen.

Sự ngọt ngào ấy kéo dài tận 30 phút. Và nó được kết thúc bằng cái thở dài đến nao lòng của Micky, bằng hành động ngồi bệt xuống đất như mất hết sức sống của Xiah và bằng dáng đi thất thểu của Uno. Tôi cứ nghĩ nếu họ đồng ý cho tôi ra đi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết và tôi sẽ phải thấy nhẹ nhõm lắm. Thế nhưng tâm trạng của tôi lúc này lại hoàn toàn trái ngược. Cái cảm giác nặng nề lại càng lúc càng đè nặng lên tôi. Khiến tôi đứng cũng không vững... Bất chợt Hero nắm lấy tay tôi kéo đi thật xa...thật xa...

-Anh đã làm gì sai để khiến em phải chia tay với anh? Ít nhất em cũng phải nói rõ cho anh biết để anh còn sửa chữa chứ? Tại sao em lại chẳng nói chẳng rằng mà đòi kết thúc với anh như thế? Nói đi!-Hero quát to.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy giận dữ đến như thế. Có lẽ mọi chuyện đã vượt ra sức chịu đựng của anh ấy. Tôi rất muốn dừng lại. Tôi ko muốn tiếp tục làm đau anh ấy thêm nữa...nhưng thật sự là ko thể...

-Chẳng phải trong bức thư em đã nói rõ ràng rồi hay sao? Anh là một người tốt. Mỗi khi em khóc, anh đã đưa bờ vai mình ra cho em tựa vào. Mỗi khi em buồn, anh đã cùng em chia sẻ, giúp em vơi bớt phiền muộn. Dù cho em có mắc lỗi lớn như thế nào, anh cũng đứng về phía em...Thật sự em rất cảm ơn tất cả những điều anh đã làm cho em. Nhưng...Jae! Tình cảm của em dành cho anh chỉ là của một người em gái đối với anh trai. Em đã nhầm lẫn đó là tình yêu. Nhưng bây giờ thì em đã biết...Em ko hề yêu anh.

-Anh ko tin! Anh ko tin-Hero hét lên-chẳng lẽ những điều anh làm là chưa đủ để khiến em yêu anh sao? Chưa đủ sao?... Trả lời đi Jen! Trả lời anh đi!-anh ấy siết mạnh vai tôi.

-Vẫn chưa đủ-tôi đáp-Anh có biết mỗi khi ở bên anh, trái tim em vẫn luôn hướng về phía khác? Hình ảnh người ấy cứ lớn dần lên trong tâm trí em...Khi phát hiện ra mình yêu người ấy, em cũng đã rất bất ngờ. Em đã ko muốn chấp nhận nó, em muốn người em yêu thật sự phải là anh. Bởi người ấy ko tốt với em bằng anh, ko hiểu em bằng anh. Và người ấy luôn làm em phải đau, phải phiền muộn, phải tức giận...Nhưng... em...em ko làm được. Tình cảm là một điều rất khó để lý giải, rất khó để bác bỏ. Trái tim em quá ương bướng, em ko thể điều khiển được nó...

-Anh ko muốn nghe!-Hero cắt ngang lời nói của tôi-người ấy là ai? Có phải...em yêu Kim Jung Hoon ko? Em yêu anh ta nên mới chia tay với anh để kết hôn với anh ta, phải ko?-anh ấy gằn giọng.

Chỉ cần tôi nói dối thêm lần này nữa thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Chỉ cần Hero chấp nhận cho tôi ra đi thì tất cả sẽ ổn...Biết là thế, nhưng tôi lại ko thể khẳng định điều Hero vừa hỏi. Cổ họng cứ nghẹn ứ lại, ko thể nói thành lời. Tôi cúi đầu, im lặng...

-Ko phải như vậy đúng ko Jen? Lúc ở sân bay em đã ko đi cùng với Jung Hoon về Mĩ, em đã quyết định ở lại HQ mà. Chẳng phải như thế có nghĩa là em muốn trở lại với anh sao? Thật sự những ngày qua anh đã rất hạnh phúc khi cứ nghĩ rằng em đã suy nghĩ lại, anh tưởng rằng chúng ta sẽ lại như xưa. Nhưng hóa ra ko phải sao? Jen?-Hero hỏi dồn dập. Anh ấy nhìn tôi bằng một ánh mắt khẩn khoản.

-Tại sao anh lại cứ như vậy chứ? Em ko yêu anh. Chúng ta cần chia tay, nhất định phải chia tay. Anh hiểu ko?-tôi gắt.

Tay Hero tuột dần...tuột dần...ra khỏi vai tôi. Tôi ko ngần ngại quay đầu và bước đi thật nhanh. Thật sự tôi ko hề muốn làm thế này chút nào. Tôi ko muốn lần cuối cùng được ở bên họ lại nói ra những lời cay độc ấy. Tôi muốn trước khi đi, có thể nói cho họ biết được những suy nghĩ thật sự của tôi. Có thể nói với họ rằng những ngày tháng sống cùng họ là những ngày tôi thật sự hạnh phúc. Họ là những người rất quan trọng đối với tôi...Thế nhưng thật trớ trêu! Ông trời ko cho tôi được nói ra....Tôi đã ko còn nhận ra mình nữa rồi. Ghê tởm...khiếp sợ...đó là tất cả những gì tôi cảm nhận về chính mình. Trái tim tôi chai cứng, lạnh giá từ lúc nào...Tôi sẵn sàng làm tổn thương những người mà tôi yêu quý...Tôi đã trở thành kẻ hai mặt đáng sợ...

Hero.

Đầu óc tôi quay cuồng...Thân thể rã rời, ko còn chút sức lực...Lòng quặn đau như thể bị ai đó cầm dao chặt đứt từng khúc ruột...Ngực đau nhói đến mức ko thể thở được. Mọi thứ trước mắt đều tối sầm lại. Kể cả những tiếng động xung quanh cũng bất chợt im bật. Chỉ còn lại giọng nói của Jen văng vẳng bên tai: Jae!...Jae!...Em yêu anh...! Và hình ảnh cô ấy hiện lên trước mắt tôi, cười với tôi bằng một nụ cười ấm áp... Nhưng sao tôi ko thể chạm được vào cô ấy? Tôi càng tiến về phía trước thì cô ấy lại càng rời xa tôi hơn...Tôi cứ chạy điên cuồng về phía trước, bất chấp mọi thứ xung quanh, cố gắng đuổi kịp Jen...

Rồi bất chợt trước mắt tôi chỉ còn là một màn trắng xóa, Jen đã biến mất tự lúc nào. Giọng nói của cô ấy cũng ko còn nữa mà thay vào đó là một tiếng rít cứ to dần...to dần khiến tôi đau đầu kinh khủng...Và ko hiểu vì sao tôi lại ngã khụy xuống. Một tiếng ĐOÀNG lớn nổ ra. Ngay sau đó là mưa to ập xuống...Từ

giọt nước len vào từng thớ vải, thấm vào da thịt, lạnh buốt. Trên mặt tôi, ko rõ là nước mưa hay nước mắt cứ chảy dài... chảy dài...ngâm vào môi. Một vị mặn đặc trưng...

Tôi phải làm sao thì mới có thể giữ lại Jen bên cạnh? Phải làm sao để cô ấy ko ra đi?...Tôi làm sao có thể sống mà thiếu Jen được chứ. Cô ấy từ lâu đã trở thành một phần của cơ thể tôi. Chiếm trọn trái tim và lý trí của tôi. Bất kể là ở đâu, khi nào, hình ảnh cô ấy cũng luôn hiện lên trong đầu óc tôi...Như thế thì tôi làm sao có thể từ bỏ Jen được chứ?...

“...Tình cảm của em dành cho anh chỉ là của một người em gái đối với anh trai. Em đã nhầm lẫn đó là tình yêu. Nhưng bây giờ thì em đã biết...Em ko hề yêu anh...”-những lời nói của Jen cứ văng vẳng bên tai. Nó như đốt xé ruột gan tôi. Bóp nghẹn tôi. Jen ko yêu tôi...ko hề yêu tôi...Tôi biết phải chấp nhận sự thật này thế nào đây? Thà rằng lúc đầu cô ấy cứ nói từ chối thẳng thừng tình cảm của tôi thì có lẽ tôi đã ko đau đến mức độ này...Cô ấy đã từng nói yêu tôi vậy mà giờ đây lại rời bỏ tôi để kết hôn với một người con trai khác...Ông trời ơi! Tôi hận ông...hận ông đến tận xương tủy. Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?...Tại sao?...Tôi căm ghét Kim Jung Hoon...Anh ta sao lại có thể cướp đi người tôi yêu?...AAHHHHHHHHH!!!!...JEN!...JEN!..

Tôi đang đứng trước cửa phòng bệnh của Max. Ko biết bao nhiêu lần tôi đưa tay lên định gõ cửa nhưng rồi lại phải đặt tay xuống. Hơn bất kì ai, anh ấy là người mà tôi ko muốn làm tổn thương nhất...Thế nhưng nếu tôi ra đi ko một lời từ biệt thì chẳng phải là tàn nhẫn lắm hay sao chứ? Hiện tại anh ấy ko còn nhớ đc gì, tôi là tia hy vọng duy nhất để Max tìm lại được kí ức. Những ngày tháng sau này ko có tôi thì anh ấy phải sống thế nào đây?...Tôi thật sự căm ghét bản thân mình. Trong lúc người tôi yêu đang cần tôi nhất thì tôi lại rời bỏ anh ấy để chạy trốn những khó khăn...Một đứa như tôi...hèn nhát...vô lương tâm...xấu xa...

Thế nhưng...Thật sự là tôi phải ra đi như thế này sao? Chưa kịp bày tỏ tình cảm với Max đã phải xa nhau rồi sao?...Ko muốn...ngàn lần ko...

Bất chợt cánh cửa bật mở, như 1 phép thần kì, Max xuất hiện trước mặt tôi. Đường như ko thể chế ngự được bản thân, tôi ôm chầm lấy Max...Nhắm mắt...cảm nhận hơi ấm từ cơ thể anh ấy lan tỏa...và dần dần truyền sang tôi...Hít một hơi dài để có thể ghi nhớ được mùi cơ thể của Max...Ước gì thời gian có thể dừng lại mãi mãi ở giây phút này. Có lẽ đối với tôi, khoảnh khắc này sẽ luôn ở trong trái tim, là chỗ để tôi có thể bám vào mà tiếp tục sống...

-Jen này! Ko ngờ chúng ta lại có thần giao cách cảm như thế đấy!-Max nói bằng giọng hờn hờ. Khuôn mặt tràn đầy sự vui mừng-Anh nhớ em đến phát điên lên được. Đang định đi tìm em. Ko ngờ em lại đến đây mất rồi. Lại còn chủ động ôm anh nữa chứ. Trước đây có thể đâu!

-Trước đây?-tôi tròn mắt hỏi lại.

-Ah!...-một thoáng bối rối hiện lên trên gương mặt anh ấy-Thì...thì là...uhm...những ngày gần đây trong bệnh viện ấy-Max ngập ngừng nói-Mà thôi, sẵn đây mình trốn viện đi chơi luôn đi! Ở trong này ngột ngạt quá. Anh đến chết mất!.

Rồi ko để tôi kịp trả lời, Max đã nắm chặt tay tôi kéo đi. Có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi và anh ấy đi chơi cùng với nhau như một cặp tình nhân thật sự...

Khi có y tá thì chúng tôi đi thật chậm rãi, thật bình thản như thể ko hề có chuyện gì xảy ra. Nhưng chỉ cần họ quay đi thì Max kéo tay tôi chạy thật nhanh...Cuối cùng thì cũng thoát!...Nhưng khó khăn nhất là đoạn cuối, phải vượt qua sảnh chính của bệnh viện. Ở đó thì luôn có 2-3 cô y tá ngồi trực. Tôi và Max đưa mắt nhìn nhau. Sáng nay tôi đã xuất viện nên giờ tôi đang mặc quần áo như những người bình thường. Còn trên người Max là bộ quần áo bệnh nhân. Với bộ đồ ấy thì khó lòng mà thoát ra được. Đó là chưa kể anh ấy là 1 người nổi tiếng, có ra ngoài được thì cũng chưa chắc ko bị mọi người phát hiện. Lúc đó thì mọi chuyện sẽ lại rắc rối thêm...

Bất chợt một ý tưởng lóe sáng trong đầu, tôi kéo Max chạy ngược lại vào trong...Đến phòng Kuo...He hé mở cánh cửa, tôi thò đầu vào trong xem xét...ko có anh ấy, chắc là lại đi thăm bệnh nhân rồi! Một vị bác sĩ mẫu mực. Ai được làm vợ anh ấy thì phải gọi là sinh nhầm ngôi sao sáng ấy chứ ^^ . Max đứng ở ngoài canh, còn tôi thì vào trong phòng và “mượn” tạm 1 bộ quần áo (+cặp kính) của Kuo. Sau đó anh ấy vào phòng WC ở gần đó để thay đồ...Tôi rút chiếc khăn tay trong túi ra đưa cho Max che mặt. Kế hoạch hoàn hảo!...Chúng tôi ra ngoài dễ dàng mà ko hề bị “hỏi thăm”. Và cũng khá may mắn, đối diện với bệnh viện

là 1 shop thời trang. Max đứng đợi ở ngoài, tôi vào trong mua 1 chiếc mũ lưỡi trai...Kiểu hóa trang cũ rích nhưng vẫn luôn có hiệu quả!

Tôi dẫn Max đến khu phố đi bộ mà trước đây hai chúng tôi đã từng đi cùng nhau với 1 hy vọng nhỏ nhoi rằng sẽ khiến anh ấy nhớ lại được 1 cái gì đó, chỉ là thoáng qua một chút thôi cũng được...Seoul là một thành phố sống về đêm. Thế nên mặc dù đã hơn 10h nhưng xe cộ vẫn đi lại tấp nập. Hàng quán vẫn còn mở cửa và khách thì vẫn đông nườm nượp. Những ánh đèn nhấp nháy của pano, bảng hiệu...nhấp nháy...nhấp nháy...Tiếng người nói, tiếng còi xe...Tất cả tạo nên sự hoa lệ...

Max và tôi tay trong tay đi dạo vòng quanh khu phố...Hết ghé vào hàng quần áo rồi lại đi vào cửa hàng ăn...Chưa bao giờ tôi lại thấy vui như lúc này. Mọi lo toan, phiền muộn dường như đã ko còn chỗ đứng ở trong lòng. Cái cảm giác thoải mái này đã lâu lắm rồi tôi ko còn đc cảm nhận...Tôi cười, chẳng phải là nụ cười ko rõ cảm xúc như trước đây, mà lần này là nụ cười hạnh phúc...

Max thì vẫn thế, vẫn tham ăn như thường. Ko hiểu sao trông anh ấy gầy như thế mà cái dạ dày lại lớn kinh khủng. Max ăn liên tục, ko ngừng nghỉ. Hết món này lại đến món kia...Snack, bánh ngọt, kẹo mút, chocolate, tokpukki,...Thấy mà phát sợ! Sao anh ấy lại ko bị phát phì thế nhỉ? Tôi nghĩ mãi mà ko ra...Trong khi tôi lại chẳng dám ăn thứ gì để giữ vóc dáng...Thật ông trời quá bất công.

Nơi cuối cùng chúng tôi đến là công viên. Tôi cố tính chọn cái ghế đá trước đây hai chúng tôi đã từng ngồi và cũng vùi vịnh Max mua kem tại cái quán kia...Giá như tôi có thể quay lại được khoảng thời gian ấy...Giá như lúc đó tôi biết trân trọng những phút giây ở bên Max hơn...Giá như đừng có những trận gây gổ...Giá như...giá như...Nhưng tất cả đều đã là quá khứ, đã quá muộn để sửa chữa, để quay lại...

-Hey! Làm gì mà thần thờ như con cá cờ vậy?-Max áp hộp kem mát lạnh vào má tôi-Anh mới đi có một chút mà đã nhớ anh rồi sao?-anh ấy ngồi xuống cạnh tôi, cười cười.

-Nằm mơ à?-tôi đỡ lấy hộp kem, bĩu môi- Có cần em giúp anh trở về thực tại ko?-tôi vừa nói vừa đưa tay cấu mạnh vào sườn Max.

-Aaahhhh! Đau anh, Jen! Đau lắm đấy!-Max hét to và nhảy dựng lên.

Bất chợt hộp kem tuột khỏi tay anh ấy, rơi xuống đất. Kem bên trong chảy hết cả ra ngoài...Max chợt im bặt. Khuôn mặt từ bất ngờ, dần dần chuyển sang nhăn nhúm lại. Anh ấy cũng thôi nhảy dựng lên mà đứng im một chỗ. Rồi đột nhiên Max ngồi phịch xuống ghế, giậm chân đành đạch xuống dưới nền:

-Á...à...a! Ko biết đâu! Bất đền em đấy-Max méu máo-Đền cho anh hộp kem khác đi!

-Minnie! Em xin lỗi, em đâu có cố ý (chỉ là cố tình thôi ^^). Mà lỗi một phần là tại anh chứ bộ? Ai bảo anh ko cầm chặt hộp kem vào?-tôi nhanh chóng chuyển lỗi sang Max.

Anh ấy quay phắt về phía tôi. Nhưng lại ko thèm nhìn tôi mà chỉ chăm chăm vào hộp kem trên tay tôi. Bặc-trong giây lát, anh ấy đã cướp hộp kem từ tay của tôi. Rồi sau đó ngón đẩy một miếng toàn kem là kem.

-Này!-tôi hét toáng lên-Anhỡ làm thế với em hả? Con trai gì mà lại đi giành với con gái một hộp kem. Anh trọng thức ăn khinh em hả?

-Cái này anh chỉ lấy lại những gì anh đáng có thôi. Em thông cảm nhé!-Max vét sạch kem còn lại trong hộp cho vào miệng, cười hề hề.

Tôi lườm Max một cái thật sắc rồi quay ngoắt đi. Đúng là cái nết nó ăn sâu vào trong người, ko bỏ được. Giành giật thức ăn với cả người yêu. Thật chẳng ra làm sao! Mìn là đồ con lợn xấu xí, hôi hám. Đồ tham ăn!-tôi lăm bằm trong miệng.

Này! Còn giận anh đấy huh?-Max vừa đặt hộp kem rỗng vào sọt rác gần đó, vừa quay sang tôi hỏi. Sau đó anh ấy hích nhe tay vào người tôi.

-Thèm vào! Giận làm gì au già?-tôi hất mạnh tay Max ra.

-Hi...Cái mặt nhăn nhúm như thế kia mà bảo là ko giận-anh ấy nhìn tôi cười cười-Lần này đi chơi vui thật đấy nhỉ? Lần sau lại tiếp tục phát huy nhé?

Lời nói ấy như một mũi dao nhọn, đâm xoáy vào tim tôi...nhức nhối...đau buốt...Đây đã là lần cuối cùng rồi. Sẽ ko bao giờ còn có lần sau...ko bao giờ...

Tôi vòng tay ôm lấy cánh tay của Max, tựa đầu vào vai anh ấy.

-Minie! Từ giờ anh chỉ được nghe em nói, ko được phép lên tiếng đâu đấy nhé!-tôi nói bằng giọng trầm đều...

-Uh!-Max khẽ gật đầu.

-Em...em yêu anh-tôi nói nhỏ...thật nhỏ...gần như là thì thầm với chính bản thân.

Một nụ cười khẽ nở trên môi, Max vòng tay ôm lấy vai tôi, đặt đầu tôi tựa vào vòm ngực rộng của anh ấy...Bàn tay còn lại siết chặt lấy tay tôi...Không gian xung quanh dường như chìm vào im lặng...Tôi nhắm mắt...dần dần đi vào giấc ngủ...một giấc ngủ bình yên nhất...

Sáng hôm sau.

Khẽ bước vào phòng Max, anh ấy vẫn còn đang ngủ. Tuy rất muốn đến gần ngắm thật kĩ Max để có thể ghi nhớ được chính xác từng đường nét trên gương mặt anh ấy. Muốn được một lần chạm tay vào mái tóc của anh ấy...Nhưng tôi sợ! Sợ sẽ làm Max tỉnh giấc...

Đặt bức thư mà tôi đã viết gần như suốt đêm qua lên bàn. Sau đó nhẹ nhàng bước ra. Lúc cánh cửa phòng Max đóng lại cũng là lúc tình yêu chúng tôi kết thúc...Từ giờ hai chúng tôi sẽ ko còn có thể gặp lại nhau...Nước mắt tưởng chừng như đã khô cạn, giờ đây lại tràn đầy...Chia tay là một điều ko hề dễ dàng và chia tay với người mình yêu lại càng khó khăn gấp nhiều lần. Vậy nên mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rất kĩ lưỡng, tôi vẫn ko thể ko đau...

-Eun Hye! Đến giờ rồi!-giọng Vincent vang lên bên tai.

Tôi nhanh chóng gạt hết những giọt nước mắt và bước theo anh ta ra xe.

Tại buổi họp báo.

Tôi vừa bước xuống xe đã bị vô số những nhà báo, phóng viên và cả những fan hâm mộ DB ủa tới vây quanh. Những người bảo vệ đã khá vất vả mới ngăn cho họ ko làm tổn hại đến tôi. Những ánh đèn flash của máy ảnh chớp nháy liên hồi...những ánh đèn của máy quay phim chiếu thẳng vào mặt...Những tiếng hò reo, la ó...những câu hỏi...Tất cả tạo nên một sự hỗn loạn. Nó khiến tôi thấy khó thở và chóng mặt kinh khủng...

Vào được trong phòng họp, tôi mới có thể thở được...Mọi người đều đã chờ sẵn ở đó. Các phóng viên và cả 4 người DB. Một không gian im ắng trái ngược hẳn với bên ngoài. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Ánh đèn flash lại tiếp tục chớp sáng nhưng lại ko làm tôi cảm thấy quá khó chịu như khi nãy. Có lẽ bởi trong căn phòng này, mọi thứ ko hỗn loạn như ngoài kia...

Tôi bước vào chỗ ngồi-bên cạnh Hero...Cuộc họp báo bắt đầu!

-Vì lý do sức khỏe nên hôm nay sẽ ko có Max. Cuộc họp báo sẽ chỉ kéo dài trong 30 phút, sau đó chúng tôi sẽ ko cung cấp thêm bất kì thông tin nào nữa. Vì thế mọi người chỉ nên hỏi những câu thật cần thiết thôi-Vincent lên tiếng, mở màn buổi họp báo.

-Đạo gần đây có nhiều thông tin cho rằng cô Yoon có quan hệ trên mức bình thường với DB. Ko những thế lại còn sống chung dưới một mái nhà với họ nữa. Cô giải thích sao về việc này?-một phóng viên lên tiếng hỏi.

-Chuyện tôi sống cùng với họ là có thật. Nhưng tôi ko hề có bất cứ một mối quan hệ gì với 5 người ấy hết-vì đã lường trước được câu hỏi này nên tôi đã chuẩn bị khá kĩ lưỡng-Thật ra thì tôi là một fan hâm mộ của DB. Vì muốn được tiếp cận thân tượng nên tôi đã trốn gia đình sang đây, tìm mọi cách để được học cùng một lớp với Max. Và may mắn hơn nữa là trong thời gian ấy nhà của họ có tuyển chọn người giúp việc, thế nên tôi được vào đó dưới thân phận là người giúp việc. Tất cả chỉ có thế!

-Nói vậy thì tại sao trong một buổi họp báo gần đây, Hero lại tuyên bố cô và anh ta đang yêu nhau?-một người khác tiếp tục.

-Vâng! Là bởi vì lúc ấy tôi đang mắc phải căn bệnh Bạch cầu. Bác sĩ tiên đoán tôi sẽ ko sống được lâu. Vì muốn trước khi chết được một lần nghe người mà mình thần tượng bày tỏ tình cảm với mình nên tôi đã nhờ Hero-tôi nói thật nhỏ.

-Tại sao lại là Hero mà ko phải là Micky, Uno hay những thành viên khác?

-Vì gia đình tôi và gia đình anh ấy có quen biết nhau và tôi với anh ấy lúc nhỏ cũng đã từng chơi thân với nhau-tôi đáp.

-Vậy sự thật là Hero ko hề có tình cảm với cô. Nhưng còn cô thì sao? Cô có yêu anh ta không?

Tôi đưa mắt nhìn Hero. Vẫn là ánh mắt ấy-một ánh mắt chờ đợi, buồn đến nao lòng. Tôi thật sự ko muốn trả lời câu hỏi này một chút nào. Những đau đớn mà anh ấy phải chịu đựng đã là quá đủ rồi...Tôi cúi đầu, im lặng. Ở phía dưới, tất cả đều đang nhao nhao lên, đòi hỏi từ tôi một câu trả lời.

-Các người thôi đi! Đây là chuyện riêng của cô ấy. Các người ko có quyền hỏi-đột nhiên Uno đứng phắt dậy, gắt.

Tất cả đều nín bặt. Tôi và Uno đưa mắt nhìn nhau. Tuy ko nói gì nhưng tôi cảm nhận được một sự khích lệ từ anh ấy. Tôi khẽ mỉm cười-một nụ cười biết ơn.

-Thế còn chuyện cách đây mấy hôm Max đã nói yêu cô ngay trước sân bay thì sao? Ko những thế, anh ta còn liệu mình cứu cô nữa?

Tôi cắn chặt môi để kiềm chế cảm xúc, ngăn ko ỉnh khóc ngay tại đây. Vì sợ Max sẽ đau lòng nên tôi đã ra điều kiện với Vincent ko cho anh ấy biết về buổi họp báo lần này. Tôi cứ tưởng như thế mình sẽ có thể nói đúng theo kịch bản. Nhưng tôi đã nhầm...Cổ họng tôi bây giờ cứ uất nghẹn, ko thể thốt nên lời. Tôi cứ đứng im như trời trồng như thế thật lâu...Bất ngờ, Hero nắm chặt lấy tay tôi...

-Đó chỉ là một màn kịch-anh ấy lên tiếng-Max vì ko muốn kết hôn với cô gái mà gia đình đã chọn nên cậu ta nhờ Eun Hye giả làm người yêu.

-Vậy thì hai người họ đúng là chẳng hề yêu nhau sao?

-Nếu các vị còn tiếp tục những câu hỏi mang tính chất cá nhân như thế thì tôi e rằng buổi họp báo sẽ chẳng thể kéo dài đến 30 phút đâu-Micky gằn giọng.

-4 người chúng tôi ngồi đây làm gì mà các người ko hỏi? Tại sao cứ nhắm vào cô ấy mà chọc khoáy thế?-Xiah dường như cũng đã mất hết bình tĩnh nên gắt lên.

Nhận ra sự căng thẳng trong bầu không khí. Vincent lập tức lên tiếng:

-Có ai còn câu hỏi nào nữa ko? Nếu ko thì buổi họp báo kết thúc ở đây!

Nói rồi anh ấy ra hiệu cho vệ sĩ đưa tôi và 4 người kia ra khỏi phòng họp. Chúng tôi được đưa đến một căn phòng trên tầng 5. Đó là một nơi hoàn toàn yên tĩnh và ko có lấy một bóng người.

-Các cậu có còn tỉnh táo ko đấy hả?-sau khi đã cho vệ sĩ ra ngoài, Vincent gắt-Bảo là ko có quan hệ mà lại đứng ra bảo vệ cho cô ấy lộ liễu như thế. Có là đứa ngốc cũng chẳng tin ấy chứ.

-Vậy chứ ko lẽ cứ ngồi nhìn cô ấy bị bọn họ dồn vào chân tường như thế sao? Tôi ko làm được-Hero lớn tiếng.

-Chuyện này anh là người gây ra còn gì? Tại sao anh ko dám đứng ra tuyên bố rằng mình đã đe dọa Jen để bắt cô ấy phải sống chung với bọn tôi? Tại sao anh chỉ đứng nhìn mà bắt cô ấy phải gánh chịu một mình?-Uno lao vào nắm lấy cổ áo Vincent.

-Cậu tưởng tôi sung sướng lắm đấy chắc? Tôi làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho các cậu...

Mọi âm thanh đột nhiên ù lên rồi chợt tắt ngấm. Trước mắt tôi bây giờ chỉ là một bức màn trắng xóa. Đầu óc trống rỗng, thân thể rã rời. Tôi ngồi phịch xuống đất. Nước mắt tuôn rơi lã chã...Hết rồi! Tất cả đã hết thật rồi!...Toàn thân tôi đau buốt như thể bị hàng ngàn mũi dao đâm xoáy vào. Đầu đau đến mức ko thể nghĩ được gì, chỉ muốn nổ tùm ra...Tôi muốn khóc thật to, hét thật lớn để vơi bớt nỗi đau trong lòng nhưng sao ko làm được...Cổ họng cứ nghẹn ứ lại như bị một cái gì đó chặn lại...

Và rồi ko hiểu sao tôi lại ko thể khóc được nữa. Nước mắt dường như chảy ngược lại vào trong. Dù có cố gắng đến mấy thì cổ họng vẫn cứ nghẹn đắng, ko thể nào phát ra âm thanh. Trong giây phút ấy tôi như ko còn nhận thức được gì xung quanh...Tôi đứng dậy...bước đi...mà ko hề biết rằng mình đang đi đâu...sẽ đi đâu...Bất chợt tôi mất thăng bằng và ngã khụy xuống. Một cánh tay đỡ lấy tôi và nhấc bổng tôi lên.

-Jenny! Để anh đưa em ra xe. Chúng ta trở lại Mĩ nhé!-giọng Jung Hoon vang lên.

Jung Hoon?...Trở lại Mĩ?...Nghĩa là...tôi phải kết hôn với anh ấy?...Chỉ nghĩ đến đó thôi tôi đã giật phắt người. Như một người đang trong cơn mộng mị bất chợt choàng tỉnh giấc, tôi vùng vẫy và la lên:

-Bỏ em xuống! Em ko muốn về Mĩ! Bỏ em xuống!

Thế nhưng dường như đã quá muộn. Trước mắt tôi là bố mẹ, Bi, Kyo và Moon. Bên cạnh họ là chiếc ô tô đang nổ máy, chực chờ tôi bước lên là sẽ phóng ngay đi. Ở đằng sau có tiếng bước chân đuổi theo và tiếng gọi tên tôi:

-Jen! Bỏ cô ấy xuống!

-Jen! Jen!

Jung Hoon giữ chặt tôi hơn và bước đi nhanh hơn. Mặc cho tôi cố sức vùng vẫy và kêu gào, Bi và Jung Hoon vẫn đặt tôi vào xe. Tôi đập cửa thật mạnh nhưng vô ích, nó đã bị khóa chặt. Chiếc xe lao đi vun vút...

Tôi xoay người, áp sát mặt vào chiếc kính ở đuôi xe...Uno, Hero, Xiah, Micky và còn có cả Max, tất cả bọn họ đang đuổi theo sau...Bóng họ cứ mờ dần...mờ dần. Và tiếng họ gọi tên tôi cũng nhòa dần rồi im bặt...

Chưa bao giờ tôi thấy mình hoảng loạn và bất lực hơn lúc này. Toàn thân tôi chẳng còn một chút sức lực nào nữa...Khóc lóc ko, kêu gào ko, tay chân hoàn toàn bất động. Và rồi tôi ko còn hay biết gì nữa...

Max.

Chúng tôi ko tài nào đuổi kịp. Chiếc xe chở Jen càng lúc càng xa hơn... và cuối cùng là mất hút. Tôi ngồi phịch xuống dưới lòng đường. Nước từ khóe mắt ứa ra. Đây là lần thứ 2 trong đời tôi khóc vì một người con gái. Trái tim tôi đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt. Tôi đã đến quá trễ! Khi đọc xong bức thư của Jen tôi lập tức chạy đến đây. Nhưng...đã ko còn kịp nữa...Jen! Tại sao cô ấy có thể đối xử với tôi như vậy? Tại sao cô ấy nói yêu tôi rồi ngay sau đó lại vội rời bỏ tôi?...Tôi là một thằng bất tài vô dụng! Đã dùng hết tất cả mọi cách, kể cả kế sách hèn hạ nhất là nói dối mà vẫn ko thể nào giữ được người mình yêu, vẫn để tuột mất cô ấy...Tôi đã ko dám đường đường đứng ra bảo vệ người mình yêu và đấu tranh cho tình yêu của mình. Chỉ có thể trốn tránh như con rùa rụt cổ...Phải làm sao đây? Tôi ko muốn mất Jen. Nhất định phải đưa cô ấy trở về bên cạnh tôi. Nhất định phải thế...dù có khó khăn đến mấy...

-Cô ấy đi rồi!-Hero ngồi phịch xuống cạnh tôi, thất thần nói.

-Thật sự Jen chán ghét nơi này, chán ghét chúng ta đến mức độ ấy sao?-Uno hỏi bằng giọng đau đớn.

-Chúng ta đã làm phiền cô ấy nhiều rồi, đã đến lúc phải buông cô ấy ra-Xiah nói nhỏ.

-Phải rồi! Ở với chúng ta, Jen luôn phải chịu ảm ức, đau khổ. Chi bằng cứ để cô ấy được ra đi, chúc phúc cho cô ấy-Micky nói mà nước mắt cứ chảy dài...

-Đây là thư Jen gửi lại, các anh đọc đi-tôi đặt bức thư lên tay Hero rồi đứng dậy bỏ đi.

Từng câu, từng chữ trong bức thư như muốn xé nát tim gan tôi...

Shim Chang Min, Kim Jae Joong, Jung Yun Ho, Park Yu Chun, Kim Jun Su!...Có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng em gọi tên đầy đủ của các anh...

Khi các anh đọc được bức thư này thì em chắc đã không còn ở bên cạnh các anh nữa. Em muốn xin lỗi mọi người...Xin lỗi về những phiền toái mà em đã gây ra, xin lỗi đã để mọi người phải lo lắng, xin lỗi về những lời lẽ cay độc mà em đã nói..., xin lỗi tất cả...

Những ngày tháng được sống bên cạnh các anh là quãng thời gian hạnh phúc nhất của em. Mọi người đã cho em biết thế nào là sự ấm áp của một gia đình thật sự. Trong lòng em, các anh là những người thân, những người anh trai mà em yêu quý nhất. Có khi là hơn cả Bi-anh ruột của em nữa ấy chứ! Em không muốn rời xa mọi người nhưng lại càng không thể để mọi người vì em mà phải vất vả, khổ sở...Những lời em nói trước đây chỉ là cái cớ để các anh chấp nhận cho em ra đi, không phải là những lời thật lòng. Bây giờ cho em rút lại có được không?... Đối với em, các anh là những người quan trọng nhất! Em không hề chán ghét các anh! Thật đấy!...

Hãy giữ gìn sức khỏe và sống cho thật tốt nhé!...Tạm biệt!!!!...

Jen.

100. Chương 100

Những giọt nắng tinh nghịch bên ngoài len vào khe hở của cánh cửa, đậu lại trên mắt tôi. Khẽ hé mắt để quen dần với ánh sáng...Một nỗi buồn mơ hồ lại dâng lên. Đưa mắt nhìn xung quanh. Từ màu sơn của bức tường đến rèm cửa, ra trải giường, chiếc chăn đang đắp trên người, chiếc gối tôi đang nằm và cả những vật dụng đều rất quen thuộc...Vây là tôi đã được đưa trở lại Mi!

Một căn phòng rộng 50m2, được sơn màu xanh lá và điểm trên đó là những hình bông tuyết màu trắng xóa. Chiếc bàn gỗ đặt ngay cửa sổ, bên cạnh đó là kệ sách. Gần cửa ra vào là chiếc tủ đựng quần áo khá to, khoác trên mình màu xanh như của bức tường. Đối diện là chiếc giường rộng mà tôi đang nằm. Bên cạnh là chiếc bàn trang điểm...Mọi thứ trong phòng chỉ có hai màu: xanh-trắng được phối hợp khéo léo với nhau tạo ra cảm giác mát mẻ, dễ chịu...Tất cả đều được giữ nguyên vẹn như 1 năm trước đây-khi tôi ra đi. Từng góc ngách tôi đều thuộc nằm lòng mà sao vẫn thấy có một cái gì đó bỏ ngỡ và một chút xa lạ. Có thể là do tôi đã ko ở đây trong suốt một năm-một khoảng thời gian khá dài, đủ để những hình ảnh về căn phòng này bị xóa nhòa. Và thay vào đó là cảm giác thân quen ở căn phòng của nhà DB...Bất giác một câu hỏi lướt qua trong đầu: “Không biết một năm sau, nỗi đau của tôi có vơi bớt đi ko? Và liệu khi ấy, tình cảm của tôi dành cho 5 người ấy có bị phai mờ hay ko?” Cũng giống như căn phòng này vậy...

Không biết từ khi nào xung quanh giường tôi có khá nhiều máy móc, gần giống như trong bệnh viện. Trên cổ tay tôi cũng đang có một cây kim. Dưới đuôi nó là một ống nhỏ, dẫn lên trên 1 cái bịch chứa đầy máu...Đầu giường nhan nhản những hộp thuốc, vỉ thuốc...

Cánh cửa đột nhiên bật mở. Người bước vào là Robert-một vị bác sĩ trẻ nhưng có tài năng, là bác sĩ riêng của gia đình tôi và cũng là bạn thân của Bi. Theo sau anh ta là Jung Hoon.

-Tỉnh rồi à? Thấy trong người thế nào?-Robert mỉm cười, hỏi tôi bằng tiếng Anh, giọng điệu đặc trưng của người New York.

-Khá hơn nhiều rồi-tôi khẽ mỉm cười đáp, cũng bằng tiếng Anh. Cũng đã khá lâu rồi tôi chưa được nghe lại âm điệu này, cũng như chưa sử dụng lại nên cách phát âm cũng ko được chuẩn như trước nữa-Cái này...Tháo ra được chưa? Em muốn ra khỏi giường-tôi chỉ tay vào chiếc kim đang gắn vào mạch máu trên cổ tay, hỏi.

-Chưa tháo được đâu! Cũng ko được phép xuống giường. Ngoan ngoãn nằm tĩnh dưỡng đi. Chỉ hai ngày nữa thôi-Robert vừa nói vừa kiểm tra lại ống nối và máy móc-Thôi, tôi ra ngoài đây, trả lại sự riêng tư cho đôi vợ chồng sắp cưới tâm sự...Mà Hoon này! Đừng bắt Jenny phải nói nhiều quá nhé! Cô ấy vẫn chưa khỏe hẳn đâu.

Nói rồi anh ta bỏ đi. Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, tôi lập tức chống tay ngồi dậy. Khẽ nắm lấy vạt áo Jung Hoon, tôi nói bằng giọng nghẹn ngào:

-Anh à! Em xin lỗi nhưng chúng ta ko thể kết hôn được đâu. Anh hãy giúp em nói với bố đừng tắt cả lại được ko? Em ko thể làm vợ anh được. Chúng ta là anh em cơ mà?

-Jenny! Anh rất tiếc,... nhưng ko được đâu, muộn rồi-Jung Hoon nắm lấy tay tôi-Bố đã công bố chuyện chúng ta trước dư luận rồi. Thiệp mời đã phát đi, tất cả mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong cả rồi. Hai ngày nữa, khi em khỏe lại sẽ lập tức tiến hành ngay-anh ấy thông báo.

Như bị một vật to cứng giáng thẳng vào mặt, đầu óc tôi quay cuồng, xay xắm. Tôi bất ngờ đến mức sững lại, ko thể nói thành lời. Nước mắt cứ tự động tuôn rơi...Jung Hoon bắt ngờ ôm tôi vào lòng:

-Lần trước em đã hỏi anh, người yêu của anh là ai. Giờ anh sẽ trả lời. Người con gái mà anh yêu thương, chính là em...Anh biết em chỉ coi anh là anh trai...nhưng xin lỗi, Jenny! Anh ko thể buông em ra được nữa rồi. Cho dù có thể nào thì anh vẫn phải nắm lấy cơ hội này để giữ em lại...

Jung Hoon buông tôi ra và đi nhanh ra ngoài. Tôi như ko còn tin vào tai mình nữa. Đường như anh ấy đã biến thành một con người khác. Ko còn là Jung Hoon mà tôi biết trước đây nữa. Trước đây anh ấy rất hiền chứ ko phải như thế này...ko phải...

Tôi giật phắt chiếc kim ra khỏi cổ tay và chạy về phía cửa...Nhưng tôi ko tài nào mở ra được. Nó đã bị khóa từ bên ngoài.

Tôi dùng hai tay đập thật mạnh vào cánh cửa và dùng hết sức để hét lên:

-Mở ra! Tại sao lại nhốt tôi? Mở cửa ra!

Ngay sau đó tôi nghe tiếng bước chân chạy lên cầu thang, đến gần phòng tôi. Có tiếng tranh cãi ở bên ngoài!...Tôi thôi ko đập cửa nữa và im lặng để nghe xem đang có chuyện gì.

-Xin lỗi! Nhưng Chủ tịch đã dặn, ngoài ông ấy, Robert và cậu Ba ra thì ko ai được vào. Kể cả Bà chủ và cậu Hai. Cậu đừng làm khó chúng tôi-tiếng 1 người nào đó vang lên.

-Cậu có biết để Jenny một mình trong phòng là nguy hiểm thế nào ko? Nó đang làm ầm lên kia kìa. Cậu mà ko cho tôi vào, nhỡ xảy ra chuyện gì, liệu cậu có gánh nổi trách nhiệm ko?-Bi gắt to.

Im lặng...Có vẻ như “người canh giữ” tôi đang đắn đo. Một lúc sau có tiếng chìa khóa tra vào ổ. Cánh cửa bật mở. Bi bước vào. Tôi mừng hết lớn. Ngay lập tức tôi nắm tay Bi, năn nỉ:

-Anh Hai! Giúp em trốn đi có được ko? E ko thể kết hôn với Jung Hoon được.

-Gi?-Bi tròn mắt nhìn tôi-Chẳng phải lúc trước em đã đồng ý rồi sao? Mọi thứ đã chuẩn bị xong cả rồi.

-Hai! Lúc ấy em chỉ nghĩ kết hôn với Jung Hoon để trả ơn cho anh ấy nhưng giờ thì...chỉ nghĩ đến thôi là em đã...-tôi bỏ dở câu nói-Anh cũng biết đối với em, Jung Hoon cũng như anh, đều là anh trai. Làm sao em có thể cùng với anh ấy?-tôi khổ sở nói.

Bi ko nói gì, ngồi phịch xuống giường. Mắt nhìn ra phía cửa sổ. Tay chống cằm. Đôi lông mày nhíu lại. Chắc hẳn anh ấy đang suy nghĩ ghê lắm...15 phút sau, Bi đứng dậy, thở hắt ra...Bất ngờ anh ấy bế tôi lên, đặt xuống giường. Đắp chăn cho tôi, gắn lại chiếc kim vào cổ tay.

-Em nằm yên đó dưỡng bệnh đi. Để anh suy nghĩ đã. Nói rồi Bi bước nhanh ra khỏi cửa. Tôi biết chuyện của mình thì ko nên kéo cả anh ấy vào. Nhưng...thật sự tôi đã bất lực. Ko còn chỗ để bám víu vào nữa, ngoại trừ anh ấy...

Bi.

Tôi đang ngồi suy nghĩ trong phòng mình thì đột nhiên cánh cửa mở ra. Kyo xuất hiện (suýt chút nữa là tôi đứng tim vì sợ, cứ tưởng là...ma). Cô ấy đến gần, đặt nhẹ môi mình lên môi tôi. Sau đó ngồi xuống cạnh tôi và khẽ mỉm cười.

-Đang nghĩ về chuyện của Jenny phải ko? Em nghĩ anh đừng có đắn đo gì nữa cho đau đầu. Nhỏ đó nó ko yêu Jung Hoon, anh cũng đâu phải là ko biết. Nó và Max đang yêu nhau. Anh là anh Hai, nên nghĩ đến hạnh phúc của em gái. Hãy tác thành cho hai người họ.

Lời nói của Kyo làm tôi thật sự bất ngờ. Tôi biết Jenny ko yêu Jung Hoon. Nhưng còn chuyện nó với Max thì... Cái bọn DB ấy thì có gì tốt đẹp đâu nhỉ? Bọn nó đã cạnh tranh với tôi trong lĩnh vực âm nhạc. Giờ

lại còn đang lăm le cướp mất đứa em gái bé bỏng duy nhất của tôi...Phải làm sao đây chứ? Tôi ko thể ngồi nhìn con bé đau khổ như thế này. Nhưng nếu giúp nó bỏ trốn, Jung Hoon thì phải làm thế nào? Thằng ấy từ nhỏ đã phải chịu nhiều mất mát. Bây giờ mà tôi còn lấy đi Jenny nữa thì chẳng phải là tàn nhẫn với nó lắm hay sao chứ? Lại còn bố mẹ nữa, họ đã chuẩn bị hết mọi thứ...Đó là chưa kể đến việc sau này, nhờ Jenny ko được hạnh phúc thì tôi sẽ ân hận cả đời...Đến phát điên lên mất thôi! Một thằng anh trai như tôi sao mà vô dụng đến thế. Ngay cả việc phải làm sao để em gái mình được hạnh phúc tôi còn ko biết...Bi ơ là Bi! Đầu óc mày sao mà bả đậu như thế chứ?

-Anh! Chúng ta giúp Jenny nhé? Nhé?-Kyo áp hai bàn tay ấm áp vào má tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi.

-Uh-tôi thở dài xuôi xị.

Đúng là anh hùng khó thoát ải mỹ nhân (T__T)...Một kế hoạch được tôi và Kyo vạch ra. Cô ấy sẽ dụ hai tên vệ sĩ canh ở trước phòng Jenny đi ra chỗ khác. Tôi sẽ dẫn con bé chạy trốn. Robert là bạn thân của tôi nên sau khi nghe tôi kể rõ đầu đuôi đã chấp nhận cho Jenny trốn ở nhà cậu ta một thời gian. Chờ đến khi con bé khỏi hẳn sẽ tính đến chuyện trở về lại HQ. Còn Max với cả cái bọn DB, tôi chưa quyết định có nên giao con bé cho bọn nó hay ko...

Mọi thứ đều thành công trót lọt. Nhưng ko ngờ, khi tôi và Jenny vừa bước ra khỏi cổng đã **ng ngay bố. Ko hiểu trời xui đất khiến thế nào mà ông lại về bất ngờ như thế. Ông nổi trận lôi đình, tổng cổ tôi và cả Kyo (T__T) ra khỏi nhà ko chút thương tiếc. Còn Jenny, tất nhiên là bị bắt trở lại “phòng giam”.

Bó tay rồi! Giờ chỉ còn mỗi một cách duy nhất...Đành phải liều một phen vậy...

Jen.

Tôi gần như là phát điên lên. Đối với tôi, mọi thứ bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tôi vơ tay đánh đổ hết tất cả mọi máy móc, vật dụng...Căn phòng trở thành một bãi rác thải lớn, ko hơn, ko kém...

Bất chợt một cơn ho ập đến. Ko hiểu sao dạo này mỗi khi ho là ngực tôi lại đau nhói và rất khó thở. Ko những thế, lần nào cũng vậy, ko ít thì nhiều, thể nào cũng có máu...Người tôi run lên bần bật. Cái cảm giác chủ động tìm đến cái chết có lẽ dễ dàng hơn rất nhiều so với việc thụ động ngồi chờ cái chết ập đến với mình. Tôi sợ...Rất sợ...

-Jenny! Con ko sao chứ?-tiếng mẹ hốt hoảng vang lên.

Tôi vội giấu chiếc khăn tay dính máu xuống dưới gầm giường. Mẹ đỡ tôi ngồi dậy. Bà vuốt tóc tôi, ôm tôi vào lòng và khóc nức lên:

-Jenny! Mẹ xin con. Nghe lời bố một lần đi có được ko? Cả đời bố con làm việc vất vả cũng chỉ vì muốn sau này con và Bi được sống sung sướng. Mẹ biết ko nên nói với con điều này...nhưng những cổ đông thuộc phe chống đối đang nổi loạn. Nếu lần này còn xảy ra việc gì nữa, chắc chắn họ sẽ mượn cớ ấy để lật đổ bố con... Con hãy kết hôn cùng với Jung Hoon. Nó là một người tốt, lại thương yêu và luôn chăm sóc cho con hết mực. Giao con cho nó mẹ hoàn toàn yên tâm. Nhất định con sẽ được hạnh phúc mà, biết ko Jenny?

Cơn giận của tôi hoàn toàn tan biến. Người đang ngồi trước mặt tôi là mẹ. Và bà đang cầu xin tôi. Tôi còn có lý do nào để mà giận nữa đây? Và có lẽ cũng chẳng thể tiếp tục phản đối được nữa. Ông trời đã muốn như thế, tôi ko còn sự lựa chọn nào khác...

-Vâng! Con sẽ làm theo lời bố mẹ-tôi đáp nhỏ.

—oOo—

Hai ngày trôi qua...Hôm nay, lễ kết hôn của tôi và Jung Hoon được tiến hành. Tôi như một cái xác ko hồn. Đầu óc trống rỗng, ko suy nghĩ, ko cảm xúc. Để mặc ọi người bôi bôi, trét trét cái gì đó lên mặt, lên môi. Mặc cho bọn họ khoác đủ thứ lên người tôi...Mặc kệ tất cả, tôi chẳng biết một chút gì...

Cánh cửa phòng bật mở, bố bước vào. Giống như khi còn nhỏ, ông nắm tay tôi, dẫn đi...Tiếng nhạc, tiếng trầm trồ, reo hò...tất cả tạo nên một thứ tạp âm rất khó nghe...Chẳng mấy chốc thì tôi và bố đã đi hết con đường. Ông đặt tay tôi lên tay Jung Hoon, dặn dò gì đó. Tôi chẳng rõ.

Đứng trước mặt tôi bây giờ là một vị linh mục. Ông ta khẽ mỉm cười rồi lên tiếng. Mọi âm thanh bỗng chốc im bật. Nhưng thật lạ, tôi chẳng nghe rõ ông ta đang nói gì. Hai tai tôi cứ ù lên...

-JEN!-một giọng quen thuộc vang lên. Và tôi nghe rất rõ.

Như một phản xạ tự nhiên, tôi xoay người lại. Đứng trước mặt tôi bây giờ là Max. Chưa kịp nhận thức được điều gì, Max đã nắm tay tôi. Hai chúng tôi cùng chạy ra khỏi đó...Tiếng la ó xung quanh dường như đã giúp tôi bình tĩnh...Ngoái đầu lại, chạy theo sau chúng tôi là Jung Hoon và khá nhiều vệ sĩ. Tôi nắm thật chặt tay Max. Tôi ko muốn rời xa anh ấy, ko muốn buông bàn tay này ra nữa...

Chúng tôi leo lên chiếc ô tô đậu sẵn ở trước cửa khách sạn. Tôi ngoái đầu lại nhìn. Vẫn là hình ảnh những người đuổi theo chiếc xe...bóng họ mờ dần...mờ dần...Chỉ có cảm giác của tôi là khác hẳn. Nhẹ nhõm và vui sướng chứ ko như lúc chia tay với DB ở HQ. Vẫn biết mình làm thế là rất có lỗi. ko những với Jung Hoon mà với cả bố mẹ nữa. Nhưng tôi hoàn toàn ko hối hận. Có phải tôi quá ác độc?

Dường như đọc được suy nghĩ của tôi. Max một tay lái xe, tay còn lại nắm lấy tay tôi, siết nhẹ:

-Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Không phải nguy hiểm... nhưng hoàn cảnh thật sự ko còn giải pháp nào khác. Em yên tâm, đợi một thời gian ngắn, khi nào mọi chuyện tạm lắng xuống, anh nhất định sẽ cùng em về xin lỗi bố mẹ và cả Jung Hoon nữa. Em tin anh ko Jen?

-Vâng! Em tin-tôi khẽ mỉm cười và gật đầu.

-...Uhm...Jen này! Có chuyện này anh cần phải nói cho em biết-Max ngập ngừng-Thật ra...thì anh...anh ko có mất trí nhớ-anh ấy nói thật nhỏ.

Tôi như ko tin vào tai mình nữa. Ngạc nhiên đến sững sốt. Rồi máu trong người cứ sôi lên sùng sục. Tôi thấy giận ghê gớm. Tôi đã cứ nghĩ rằng anh ấy vì tôi nên mới ko nhớ được gì. Tôi đã cảm thấy có lỗi biết bao. Vậy mà...Hóa ra là anh ấy đã nói dối.

-Dừng xe lại-tôi gắt lên.

Đợi cho Max tắt xe vào lề, tôi mới bắt đầu:

-Tại sao anh nói dối? Có biết em đã lo lắng đến thế nào ko? Có phải anh muốn đùa với em ko? Bây giờ thì đã thành công rồi đấy. Anh vui lắm phải ko?-tôi tuôn ra một tràng.

-Jen! Ko phải vậy mà, nghe anh giải thích-Max nắm chặt hai cổ tay tôi-Lúc ấy anh sợ nếu em biết anh chỉ bị thương nhẹ thì em sẽ rời bỏ anh. Anh chỉ nghĩ nếu nói dối sẽ có thể giữ em lại. Thế nên...anh...anh-anh ấy bỏ dở câu nói...Thế nhưng cuối cùng em cũng vứt bỏ anh một cách ko thương tiếc còn gì-anh ấy nói bằng giọng giận dữ.

Tôi quay mặt ra ngoài cửa sổ để tránh ánh mắt trách móc của Max và để anh ấy ko thấy những giọt nước mắt đang rơi ra từ khóe mắt. Tôi cũng chẳng biết phải trách thêm gì anh ấy nữa. Nguyên nhân tất cả thì cũng chỉ vì tôi...Bất ngờ Max xoay người tôi lại, áp hai bàn tay ấm áp vào má tôi, lau những giọt nước mắt cho tôi. Rồi chưa để tôi kịp phản ứng, Max đã đặt môi anh ấy lên môi tôi...Một nụ hôn!

Đây ko phải là lần đầu tôi “K” người khác, lại càng ko phải lần đầu “chạm môi” với Max. Nhưng ko hiểu sao cảm giác lần này khác hẳn với những lần trước đó...Ngọt ngào hơn...hạnh phúc hơn...thời gian như đứng lại. Và không gian dường như chỉ còn lại tôi và anh ấy...

-Này! Anh định ám sát em đấy hả? Biết em ngộp suýt chết rồi ko? Ko nói ko rằng đã kiss người ta. Cái này gọi là “cưỡng hôn” đấy, biết chưa?- ngay sau khi Max buông tôi ra, tôi đã tuôn ra một tràng.

Chụt-môi Max lại một lần nữa kề vào môi tôi. Nhưng lần này chỉ là một nụ hôn ngắn như gió thoảng qua. Anh ấy nhìn tôi mỉm cười.

-Anh đúng là đồ bệnh hoạn. Hết thuốc chữa rồi-tôi đỏ mặt nói-Tại sao anh cứ...

Chụt-nụ hôn thứ 3 trong ngày. Lần này thì tôi chẳng thể mở miệng nói thêm được nữa. Ko biết có phải vì quá “xúc động đây” hay là vì sợ nếu tiếp tục nói sẽ bị Max “niêm phong” cái miệng bằng một cái hôn...Có lẽ cái lý do đầu tiên có lý hơn (vì ai lại chẳng muốn được “K” người yêu chứ?)

-Được rồi, anh xin lỗi vì đã vội vàng-Max cười cười-Bây giờ thì làm lại nhé? Em chuẩn bị tinh thần đi. Hít thật sâu vào. Kéo đang “K” lại bị ngộp thở là anh ko chịu trách nhiệm đâu đấy nhá!

Nói rồi anh ấy tiến sát vào gần tôi...Môi chạm môi...Tôi như tan chảy đi...Đang tận hưởng những giây phút như ở trên thiên đường thì bất ngờ chuông điện thoại reo inh ỏi, kéo chúng tôi về lại với thực tại. Max dường như ko muốn “trở về lại mặt đất” nên anh ấy chẳng có dấu hiệu gì là sẽ buông tôi ra và bắt máy cả. Tôi một tay với lấy chiếc điện thoại, tay còn lại đẩy nhẹ Max ra.

-Nghe điện thoại đi anh!-tôi chìa ra trước mặt anh ấy chiếc điện thoại.

-Sớm ko gọi, muộn ko gọi lại nhằm ngay lúc này. Đúng là đồ phá đám-Max cần nhẫn, nhẫn nhó-Thằng nào đấy? Có chuyện gì?-anh ấy gắt.

Tôi đưa tai mình sát chiếc điện thoại. Giọng Bi vang lên:

-“Thằng” Bi! Cậu chết ở đâu rồi mà giờ này chưa đến hả? Lại còn gắt gỏng với tôi nữa chứ. Láo đến thế là cùng-Bi nói bằng giọng bực tức.

Tôi và Max đưa mắt nhìn nhau. Anh ấy nhăn mặt rồi lấy tay tự đánh vào đầu mình.

-Dạ, xin lỗi! Bọn em sẽ đến ngay-anh ấy lễ phép nói.

Vừa cúp máy là Max đã phóng xe đi ngay với vận tốc tối đa...Trên đường đi, anh ấy đã kể rõ đầu đuôi cho tôi nghe mọi chuyện...Bi đã gọi 5 người họ sang đây. Và kế hoạch “cướp cô dâu trong ngày cưới” cũng do anh ấy nghĩ ra. Hiện giờ 4 người còn lại của DB, Bi và Kyo đều đang ở nhà Robert. Tôi sẽ đến đó để thay bộ áo cưới này ra. Sau đó chúng tôi sẽ đổi xe và ra sân bay. Nhưng chỉ có tôi và 5 người kia trở về lại HQ thôi. Bi và Kyo sẽ ở lại Mĩ để giải quyết những chuyện còn lại...

Tôi ở lại thì ko được mà đi cũng chẳng đành. Chắc chắn những người ở lại sẽ phải gánh chịu nhiều rắc rối...Bây giờ mọi chuyện đã trở nên lớn hơn nhiều rồi. Và đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của chúng tôi. Ngay cả Robert cũng bị kéo vào chuyện này...Thật sự tôi cảm thấy có lỗi quá!...

Tại nhà Robert.

Đậu trước nhà là một chiếc Mer và một chiếc Rolls. Tất cả đều mang biển số lạ. Ko phải xe Bi mà cũng chẳng phải xe Robert. Có lẽ là xe thuê. Chắc để phòng papa báo cảnh sát chặn xe lại. Ông Bi nhà ta cũng chu đáo thật!

-Jen!-Hero vừa thấy tôi đã thốt lên và chạy đến ôm chầm lấy tôi.

-Anh cứ sợ sẽ ko thoát được. Nhờ trời phù hộ, cuối cùng thì em cũng đến-Hero vừa buông tôi ra thì Xiah lập tức lao đến ôm tôi chặt cứng.

-Thôi đủ rồi, đến lượt tôi-Uno kéo Xiah ra và ôm tôi vào lòng-Anh nhớ em đến chết mất. Em ko được bỏ đi nữa đâu đấy!-anh ấy thì thầm.

-Này! Ôm một chút thôi. Cô ấy là người yêu của tôi đấy nhá!-Max liếc xéo.

-Xin lỗi, tại tôi...-Uno buông tôi ra, ngượng nghịu đáp.

-Anh cứ tưởng sẽ ko bao giờ còn được gặp lại em nữa chứ!-Micky mắt đỏ hoe như sắp khóc. Anh ấy tiến tới, siết chặt tôi trong vòng tay.

-E hèm! Tôi ko muốn cắt ngang vở kịch “Tuổi thanh xuân” hay ho này đâu. Nhưng thưa các vị, giờ này ko phải là lúc để bày tỏ “tình thương mến thương” đâu nhá. Chúng ta đang chạy trốn đấy, có nhớ ko hả?-Bi kéo Micky ra khỏi tôi và nói bằng giọng trách móc.

-Jenny! Vào đây thay đồ đi. Còn các anh, chuẩn bị ra xe là được rồi đấy-Kyo lên tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lục tục ra xe. Tôi thì đi theo Kyo vào một căn phòng gần đó... Được gặp gặp lại 5 người họ, tôi thật sự rất vui. Nhưng ko thể phủ nhận rằng tận sâu thẳm trong trái tim, vẫn còn đọng lại một nỗi buồn, một cảm giác có tội. Tôi đi, có thể trốn tránh được mọi việc. Nhưng những người còn lại thì sẽ thế nào? Bố mẹ chắc hẳn là phiền lòng lắm. Tình hình của M-Hotel cũng đang rối rắm, giờ tôi lại gây ra cái chuyện mất mặt này thì bố làm sao nhìn mặt những cổ đông đây? Jung Hoon thì...thật sự tôi

ko dám nghĩ đến anh ấy sẽ như thế nào. Còn Bi, Kyo và cả Robert nữa, liệu bố có để yên cho họ ko?...Tôi lo lắm...rất lo...

-Jenny! Về bên đó em phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra đấy nhé! Đừng xem thường bệnh “Bạch cầu”. Dù cho có thay tủy rồi nhưng nó vẫn có nguy cơ tái phát hoặc để lại những di chứng đấy-trước khi chúng tôi đi, Robert đã dặn dò khá kĩ lưỡng.

Những lời của anh ấy nói làm tôi phải suy nghĩ. Bất giác tôi chợt nhớ lại những triệu chứng kì lạ mà những ngày qua tôi thường xuyên phải đối mặt...Ko lẽ...?

“Đừng lại đi Jen! Mà ko được nghĩ ngợi nhiều nữa. Mọi chuyện tạm thời mới được yên ổn. Ko được phép khuấy động nó lên. Ko được khiến mọi người phải lo lắng”-tôi tự nhủ thầm.

—oOo—

Tại sân bay.

-Tôi giao Jenny cho các cậu. Nó mà có chuyện gì thì các cậu chết chắc-Bi đe dọa.

-Vâng! Anh yên tâm đi. Lần này bọn tôi sẽ ko để xảy ra chuyện gì nữa đâu-Max lên tiếng.

-Hai à! Em có phải là đi đến nơi xa xôi nào đó, ko gặp lại anh được nữa đâu. Chỉ là về HQ trước, sau này mình còn gặp nhau dài dài mà-tôi trấn an.

Bi quay sang nhìn tôi, chớp chớp mắt. Rồi bất chợt anh ấy ôm chầm lấy tôi:

-Jenny! Giao em cho bọn nó anh Hai lo lắm. Hay thôi, đừng đi với bọn nó nữa. Ở lại với anh Hai, anh Hai sẽ thuyết phục bố. Sau đó sẽ kiếm cho em một thằng chồng tử tế hơn-Bi mếu máo nói.

-Này, này! Ko có ai tốt hơn bọn tôi nữa đâu. Chúng tôi là tử tế nhất rồi đấy-Max hét toáng lên và kéo tôi về phía anh ấy.

-Anh đã hứa rồi sao giờ lại nuốt lời thế hả?-Uno nói bằng giọng bất mãn.

-Bây giờ cô ấy là của chúng tôi rồi. Anh ko lấy lại được đâu. Trừ khi là bước qua xác bọn tôi-Xiah vênh mặt lên thách thức.

-Jen ko đồng ý trở về với anh ta đâu. Đừng có lo-Micky bình thản nói.

-Cái bọn này thật là...vô ơn! Biết thế tôi đừng gọi cho các người-Bi cắn nhằn.

-Đến giờ rồi! Chúng ta vào trong đi-Hero nhìn đồng hồ nói.

Tôi mỉm cười, vẫy tay chào tạm biệt Bi và Kyo rồi quay người, bước theo 5 người kia vào phòng cách ly. Bất ngờ một giọng nói cất lên ở phía sau lưng:

-Jenny! Chờ một chút.

Tôi quay đầu lại. Là Jung Hoon. Cả người tôi bất giác rung lên bần bật. Tôi ôm chặt lấy cánh tay Max và đứng khấp sau lưng anh ấy. Tôi sợ sẽ bị bắt lại...Uno, Hero, Xiah và Mic đứng dàn thành hàng ngang trước mặt tôi, trừng mắt nhìn Jung Hoon.

-Phe ta hết cả đấy!-Bi vội vàng lên tiếng-Nó đã giúp chúng ta ngăn ko cho người của bố đến bắt em về.

-Jenny! Cậu nên đến chào tạm biệt anh ấy-Kyo tiếp lời.

Tôi sững sờ đến mức miệng cứng đơ, ko thể nói thành lời. Mắt thì cứ mở tròn nhìn Jung Hoon. Tay chân bất động. Ko ngờ anh ấy lại giúp chúng tôi. Thế này thì...Tôi lại càng cảm thấy có lỗi với anh ấy hơn rất nhiều. Tay tôi tuột dần khỏi cánh tay của Max. Sóng mũi cay xè...những giọt nước mắt nóng hổi rơi ra từ khóe mắt, lăn dài...Jung Hoon từ từ tiến về phía tôi. Anh ấy nhìn tôi ko chớp mắt. Và rồi anh ấy cũng khóc...Jung Hoon nhanh chóng quay mặt sang nơi khác, gạt những giọt nước mắt đi. Có lẽ anh ấy đang cố gắng kiềm chế cảm xúc. Sau đó anh ấy đưa tay lau nước mắt cho tôi, dịu dàng nói:

-Jenny! Em đừng khóc. Em mà cứ như vậy, anh sẽ ko để em ra đi được đâu-Jung Hoon cười gượng, nước mắt cứ chảy dài trên gương mặt-Anh có thể ôm em được ko? Lần cuối cùng, với tư cách là chồng sắp cưới của em.

-Ko được! cô ấy...-Max vội vàng lên tiếng.

-Cậu có im đi ko? Để cho hai đứa nó được riêng tư một chút-Bi lấy tay bịt miệng Max, kéo đi.

Tôi đưa mắt nhìn Jung Hoon rồi khẽ gật đầu. Anh ấy vòng tay ôm lấy tôi. Toàn thân Jung Hoon run lên...Tôi phải cắn chặt môi để ko bật ra tiếng khóc. Tôi nợ Jung Hoon mạng sống, tình cảm,...nợ rất nhiều...Vậy mà tôi chẳng thể đền đáp cho anh ấy...lại còn khiến anh ấy bị tổn thương...Tôi cảm ghét bản thân mình...

-Xin lỗi! Nhưng chúng tôi phải đi rồi-Hero nhẹ nhàng nói.

Jung Hoon từ từ buông tôi ra. Anh ấy quay lưng bỏ đi mà ko nói thêm lời nào. Dáng đi ấy in sâu vào tâm trí tôi...chắc tôi sẽ ko bao giờ quên được...

Máy bay cất cánh!...Những ngày qua có quá nhiều việc xảy ra...dồn dập...Giờ nghĩ lại tôi bất giác run mình...Tôi chẳng thể nhớ là mình đã vượt qua được những chuyện ấy bằng cách nào nữa và cũng chẳng muốn nhớ...Tạm biệt New York-quê hương thứ hai của tôi...tạm biệt bố mẹ...tạm biệt Jung Hoon...Mọi người hãy tha lỗi cho đứa con gái chẳng ra gì này...

Tôi đưa mắt nhìn sang Max, anh ấy cũng đang nhìn tôi. Chúng tôi nắm chặt tay nhau...mỉm cười...Hạnh phúc đang đến thật gần rồi!

Jung Hoon.

Tôi biết mình đã làm đúng khi để Jenny ra đi...Nhưng sao trái tim vẫn cứ đau nhói thế này? Tận sâu thẳm trong lòng, tôi vẫn ko hề muốn chấp nhận việc mình đã mất Jenny-một sự thật quá khắc nghiệt...quá đau đớn...

“Jung Hoon! Tôi biết cậu yêu Jenny và rất tốt với nó. Thật sự tôi cũng rất mong hai người có thể đến với nhau. Nhưng...tôi...Một người anh, nhìn thấy em gái mình đau đớn như thế, tôi thật ko đành lòng. Cậu cũng đã từng là anh trai Jenny, chắc cậu hiểu rõ hơn ai hết cái cảm giác đó. Cậu giúp con bé trốn đi có được ko?... Tôi ko muốn hỏi thúc cậu nhưng thời gian ko còn nhiều, cậu hãy suy nghĩ đi! Nếu đồng ý thì gọi lại cho tôi. Tôi sẽ nói rõ kế hoạch. Hy vọng cậu biết được điều gì là tốt cho Jenny!...”

Hai ngày trước, sau khi bị bố đuổi ra khỏi nhà, Bi đã gọi điện cho tôi. Những lời nói ấy khiến tôi phải suy nghĩ thật nhiều...Rồi ko hiểu sao tôi lại bấm máy gọi cho anh ta. Và như một cái máy, tôi làm đúng theo những lời của Bi...

-Mày còn dám vác mặt về nhà nữa sao? Tao ko có thứ con như mày. Cút đi!-bố chỉ thẳng tay vào mặt Bi, quát.

-Bố! Con chỉ...-Bi khổ sở nói.

-Từ giờ đừng gọi tao là bố. Tao chỉ có một đứa con duy nhất là Jung Hoon. Sau này tao mà có chết đi thì mày với con Eun Hye đừng có vác mặt về đây.Tao sẽ ko nhắm mắt được đâu!

Nói rồi bố bỏ đi lên lầu. Mẹ thì lặng lẽ khóc và cũng bước theo bố. Trong căn nhà rộng thênh thang chỉ còn lại tôi, Bi và Kyo. Kyo ngồi phịch xuống sàn, khóc sụt sùi. Bi thì đứng sững một chỗ. Có lẽ anh ta quá bất ngờ. Vẫn biết là bố sẽ rất giận. Nhưng cả 3 chúng tôi đều ko tưởng tượng được rằng bố lại có thể từ hai đứa con ruột của mình như thế.

-Ko ngờ bố lại cho ra đi dễ dàng như thế. Tôi cứ nghĩ rằng sẽ bị đánh đến chết cơ-Bi cười gượng, nói bằng giọng nghẹn ngào-Chúng tôi phải đi rồi. Cậu ở lại chăm sóc bố mẹ cho tốt nhé! Chỉ còn trông chờ vào mối cậu nữa thôi-anh ta thở dài.

-Bi! Anh định đi thật sao? Bố nóng giận nên nhất thời nói thế thôi-tôi lên tiếng ngăn cản.

-Thì thế mới phải đi. Ông đang giận, thấy mặt tôi lại giận nữa thì nguy. Chờ khi nào ông xuôi xuôi, tôi lại về-Bi vừa nói vừa đỡ Kyo đứng dậy-Đi nhé!

Bóng hai người họ khuất dần sau cánh cửa. Căn nhà trở nên im ắng hơn bao giờ hết. Một sự im lặng đáng sợ đến ghê người. Chỉ mới đây thôi, ngay tại căn phòng này, tôi, Bi, Jenny và Geun Young đã cùng nhau xem phim, đọc sách và cười đùa rất vui vẻ. Những kí ức ấy hiện lên trong tâm trí rõ đến mức tưởng như chỉ mới ngày hôm qua thôi...Giờ đây, cũng là căn phòng này mà sao nó lại hiu quạnh và lạnh lẽo đến thế...Tôi ngồi xuống sàn, tựa người vào chiếc ghế sofa. Mọi kỉ niệm ủa về khiến trái tim tôi nhức nhối...Thật sự là rất khó chịu...

Có tiếng bước chân đến thật gần. Không hiểu sao tôi lại hy vọng đó là Jenny. Tôi vội ngẩng mặt lên và thốt lên:

-Jenny?

-Em là Geun Young-Moon ngồi xuống cạnh tôi, đáp.

Đến lúc này thì tôi thật sự đã tuyệt vọng hoàn toàn...Tôi muốn khóc, khóc thật to...Nhưng sao không làm được. Nước mắt đã khô cạn...

-Chúng ta hãy quên hết mọi chuyện và bắt đầu lại anh nhé!-Chúng ta hãy quay trở lại 8 năm trước. Khi lần đầu tiên em đến đây và gặp được anh...-Im lặng một lúc, cô ấy nói tiếp-Chào anh, em là Moon Geun Young, bạn của Jenny-cô ấy chìa tay ra trước mặt tôi.

Như có một cái gì đó thôi thúc, tôi cũng đưa tay, nắm lấy tay cô ấy.

-Rất vui khi được làm quen với em. Anh là Jung Hoon, anh trai của Jenny.

Trong đầu tôi hiện lên những hình ảnh của 8 năm về trước và vang lên bên tai là những từ ngữ mà tôi đã nói lúc ấy và tôi đã buột miệng nói ra nó lúc nào không hay biết. Có lẽ đó là duyên phận...Tuy bây giờ trái tim tôi vẫn còn đang rỉ máu. Nhưng tôi tin chắc rằng một tương lai tốt đẹp sẽ chờ đón tôi ở phía trước...Ngoài kia, hoa vẫn đang tỏa hương và trời vẫn xanh...

—o0o—

Hai ngày trôi qua, không khí trong nhà vẫn nặng nề như thế. Mẹ thì nằm một chỗ trên giường bệnh, không ăn. Lâu lâu mới nhấp vài ngụm nước nhỏ. Còn bố thì luôn nhốt mình trong thư phòng. Ngồi một mình trong bóng đêm với tiếng nhạc hòa tấu vang lên réo rắt...Tôi đã gặp bố, đưa ra một thỏa thuận. Tôi sẽ về M-Hotel giúp ông nhưng với điều kiện ông phải tha thứ cho Jenny và Bi. Bố không phản đối mà cũng chẳng chấp nhận. Không một lời hứa hẹn...Chắc ông cần có thời gian để suy nghĩ...

Tôi đang đứng trước ngôi nhà thân yêu. Cũng đã hơn một tháng tôi không ở đây. Thật sự là rất nhớ! Tôi chỉ muốn chạy ào đến, sờ tay vào các bức tường, ôm hết tất cả mọi thứ vào lòng để thỏa nỗi nhớ. Ngôi nhà này đã trở thành một phần máu thịt của tôi, không thể vứt bỏ...Uno bước lên trước, mở toang cánh cửa ra. Chúng tôi lần lượt bước vào. Mọi vật dụng đều ở nguyên vị trí như cũ, không hề thay đổi. Ngăn nắp và sạch sẽ...Đang định đưa tay chạm vào chiếc ghế sofa thì dường như có một sức mạnh vô hình nào đó ngăn cản. Tôi rút tay lại và lùi dần về phía cửa. Tôi sợ sệt đưa mắt nhìn 5 người kia. Như hiểu được sự sợ hãi của tôi, Max tiến đến gần, nắm tay tôi dẫn vào trong. Anh ấy đặt tay tôi lên chiếc ghế sofa, mỉm cười:

-Trước khi bọn anh sang Mỹ tìm em đã quyết tâm vứt sang một bên sự nghiệp ca hát của mình. Thế nên em cứ yên tâm ở lại đây, đừng lo gì cả.

-Phải đấy! Mặc kệ những lời đồn đại đi. Chúng ta không làm gì sai, hoàn toàn trong sáng, chẳng sợ gì cả. Cứ cho những người rồi hời ấy muốn nói gì thì nói-Xiah khoát tay.

-Nói hay lắm!-một tiếng nói vang lên, kèm theo đó là những cái vỗ tay.

Vincent từ từ bước đến chỗ chúng tôi. Ngay lập tức 5 người kia đều thay đổi thái độ. Khuôn mặt đanh lại, trừng mắt nhìn anh ta.

-Lần này thì chúng tôi nhất định không để anh **ng đến cô ấy nữa đâu-Uno gằn giọng.

-Ngôi nhà này thuộc quyền sở hữu của chúng tôi. Dù anh có muốn hay ko thì chúng tôi vẫn sẽ giữ cô ấy lại-Micky nghiêm giọng.

-Sẽ ko còn có chuyện chúng tôi để anh tự tiện quyết định mọi việc nữa đâu-Hero nhìn Vincent bằng ánh mắt thách thức.

-Đúng là tuổi trẻ! Nồng nỏi, nóng vội. Tôi thua các cậu rồi-Vincent giơ tay lên-Tôi ko có ý định **ng chạm đến cô gái của các cậu nữa đâu. Chỉ là đến để thông báo một chuyện quan trọng. Từ giờ chúng ta đã ngồi chung một thuyền. Sống thì cùng sống. Còn ko thì tất cả đều bị đuổi việc và ko còn chỗ đứng trong giới giải trí nữa-anh ta thở dài-...Các cậu thì chẳng phải lo gì vì còn có hậu phương vững chắc ở sau lưng. Còn tôi thì...Sau này các cậu làm Tổng giám đốc thì cũng nhớ chừa cho tôi một chân thư kí. OK?-anh ta nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

Đến bây giờ thì chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Uno bước đến, vỗ vai Vincent, cười nói:

-Sau bao nhiêu năm làm việc chung với anh, đây là lần đầu tiên tôi nghe được một câu nói hay từ anh đấy. Theo chúng tôi là sáng suốt.

Bất chợt có tiếng nhạc vang lên. Vincent rút ra trong túi chiếc di động và bước ra ngoài. Hai phút sau, anh ta trở lại và nói:

-Tôi có việc phải đi rồi. Các cậu mới đi về chắc cũng mệt rồi, nghỉ ngơi đi.

Nói rồi anh ta đi nhanh ra cửa...Tất cả mọi người nhìn nhau rồi đều mỉm cười. Có vẻ như mọi chuyện đã tốt đẹp trở lại. Ít ra thì từ giờ, chúng tôi đã ko còn đơn độc, ko còn phải tự mình chống chọi với những rắc rối nữa. Chúng tôi đã có Vincent-một người quản lý tuyệt vời bên cạnh.

-Này! Phải mở tiệc ăn mừng đi chứ nhỉ?-Hero lên tiếng.

-Cái gì? Bây giờ lại phải vào bếp à? Mệt lắm-Micky nhăn mặt-Cậu thích thì tự đi mà nấu. Miễn cho tôi đi.

-Có ai bảo là sẽ mở tiệc ở nhà đâu chứ. Chỉ cần đặt một phòng VIP tại nhà hàng của bố anh là được mà-Max bình thản đáp.

-Ko được-tôi vội vàng hét toáng lên-Bố anh ấy...-tôi nói nhỏ, bỏ dở câu nói, đưa mắt nhìn Mic.

-Bé con! Xem ra em đi lâu quá rồi nên ko biết thời thế đã thay đổi-Uno xoa đầu tôi-Có lẽ là vì ngấm lời “giảng đạo” của em nên đạo này ông ta đối xử với “chuột nhà ta” tốt lắm.

Tôi tròn mắt nhìn Micky. Anh ấy ko nói mà chỉ mỉm cười và khẽ gật đầu...Tôi rất vui, thật sự rất vui! Ko ngờ mọi việc tốt lại đến với tôi trong cùng một lúc như thế này. Bây giờ thì tôi ko còn phải lo lắng gì cho 5 người họ nữa rồi...Có lẽ ông trời muốn bù đắp lại cho tôi những đau khổ mà tôi phải chịu đựng trong thời gian qua...

-Let's go!-Xiah lên tiếng và bước đi trước.

Đây là lần đầu tiên tôi có thể đàn ông đi bên cạnh họ mà ko cần phải nghĩ ngợi gì. Giống như lời Xiah nói, chúng tôi ko phải là tội phạm. Cũng ko làm gì sai trái hết. Thế nên ko cần phải sợ gì hết...

Chúng tôi đã cùng nhau ăn một bữa tối thật vui vẻ. Đã lâu lắm rồi tôi mới lại có được cảm giác vui sướng và yên bình như thế này...

Ai cũng mệt nhừ sau chuyến đi nên sau khi ăn xong, chúng tôi kéo nhau về nhà, chẳng đi đâu nữa. Về đến cổng, bỗng nhiên điện thoại của Max reo liên hồi. Là mẹ anh ấy gọi...Và hai chúng tôi phải đi đến gặp bố mẹ của Max.

Tại nhà Max.

Đây đã là lần thứ 3 tôi gặp bố mẹ Max. Nhưng vẫn thấy hồi hộp ko thể tả. Tim đập nhanh, tuy nhiên lại khó thở. Đầu tóc ướt mồ hôi. Hai lần trước đây họ đều tỏ thái độ ko thích tôi cho lắm (nếu ko muốn nói là ghét T T) thế nên lần này tôi rất sợ.

Chúng tôi vừa mới bước vào cửa thì gặp Tae Hee đang đi ra. Cô ta đứng lại nhìn tôi, nhưng dường như ánh mắt ko còn gay gắt như trước nữa. Cô ta bỏ đi mà ko nói thêm một lời nào...Max siết chặt lấy tay tôi,

đưa mắt nhìn tôi và khẽ mỉm cười như để trấn an. Tuy ko nói, nhưng tôi vẫn thấy yên tâm hơn rất nhiều. Chúng tôi đến trước mặt bố mẹ anh ấy, cúi chào. Hai người họ khẽ gật đầu rồi ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

-Hai bác muốn xin lỗi con về những lời nói ko hay khi ở bệnh viện. Lúc ấy thật ra cũng chỉ vì quá nóng giận. Con ko để bụng chứ?-mẹ Max nắm tay tôi, nhẹ nhàng hỏi.

-Vâng! Con ko nghĩ gì đâu ạ-tôi nhanh chóng đáp.

-Bố mẹ đã chọn được ngày tốt rồi. Ngày 20 tháng sau sẽ tổ chức lễ kết hôn luôn, bỏ qua lễ đính hôn. Hai đứa thấy thế nào? Đồng ý ko? Hay là sớm quá?-bố anh ấy hỏi.

Tôi bất ngờ đến mức tim như ngừng đập. Toàn thân đông cứng lại. Thật ko thể tin nổi! Chỉ mới đây thôi, họ còn phản đối kịch liệt, ko cho tôi đến gần Max. Vậy mà giờ lại...Chỉ cần họ đối xử tốt với tôi là tôi đã cảm thấy quá bất ngờ rồi, giờ lại còn định tổ chức lễ kết hôn cho chúng tôi...Có phải tôi đang nằm mơ ko? Tại sao mọi việc lại quá tốt đẹp thế này? Tôi gần như ko thể tin nổi rằng chỉ mới cách đây 2 ngày thôi, tôi đã đau đớn đến mức tưởng chừng như đã chết đi. Đến ngày hôm nay ông trời lại quá ưu ái, ban cho tôi quá nhiều niềm vui...

-Ko sớm đâu ạ! Trễ là đằng khác ấy chứ-Max vừa nói vừa cười-À, còn bố mẹ của Jen nữa. Đã liên lạc với họ chưa ạ?

-Xong cả rồi! Họ đồng ý-bố Max thông báo.

Tôi ko còn tin vào tai mình nữa. Bố mẹ đồng ý? Nghĩa là họ đã tha thứ cho tôi?...Nước mắt lại muốn rơi ra, cũng may là kiềm lại được.

-Mà này! Hay là Eun Hye qua đây ở với bố mẹ tạm vài ngày đi. Đến khi kết hôn rồi, bố mẹ sẽ ột căn nhà riêng. Chứ giờ con ở chung với 4 đứa kia, ko thấy bất tiện sao?-mẹ anh ấy đề nghị.

-Ko được!-Bất ngờ Max hét toáng lên-...Bọn con sống cả 1 năm trời như thế mà có thấy bất tiện gì đâu. Mẹ đừng lo. Vả lại con mà ko được ở gần Jen, ko được nhìn thấy cô ấy thường xuyên chắc con chết mất-Max nói mà mặt mày tái xanh như thể đang lo sợ chuyện gì đó.

-Thì con cũng dọn về đây luôn. Có nhà mà ko ở-bố Max lên tiếng.

-Thôi ạ, công ty ko đồng ý đâu-Max lắc đầu-Cũng trễ rồi, bọn con về đây-anh ấy vừa nhìn đồng hồ vừa kéo tôi đứng dậy.

Tôi chỉ kịp cúi đầu chào bố mẹ anh ấy, sau đó Max kéo tôi chạy như bay ra khỏi nhà. Ra đến xe, anh ấy ôm chầm lấy tôi và nhắc bóng tôi lên:

-Ha...ha...ha-Max cười lớn-Vợ “iu”, vậy là từ nay em là của anh rồi nhá! Cấm em liếc mắt đưa tình với thằng nào, biết chứ?

Tôi phì cười và cũng vòng tay ôm anh ấy. Vậy là những chuỗi ngày đau buồn cuối cùng cũng đã trôi qua. Giờ đây tôi có thể yên tâm tận hưởng giây phút hạnh phúc bên cạnh Max-chồng tương lai của tôi ^^ ...

-Minnie! Em hỏi một chuyện nhé?-tôi rụt rè lên tiếng-Tại sao bố mẹ anh lại thay đổi nhanh đến thế? Chỉ mới đây thôi, họ thậm chí còn ko cho em đến gần anh.

-Trước khi sang Mỹ, anh đã nói hết mọi chuyện cho bố mẹ. Từ việc anh ko bị mất trí nhớ đến việc em đã phải chịu thiệt thòi, một mình đứng ra gánh hết mọi thứ về mình để bảo vệ cho bọn anh. Và anh cũng đã nói rằng dù họ có ngăn cản đến thế nào thì anh vẫn sẽ kết hôn cùng với em-Max siết chặt tay tôi-Anh cũng chỉ mong họ có thể hiểu em hơn. Ko ngờ bố mẹ lại còn muốn tổ chức lễ kết hôn...Thành công ngoài mong đợi!

-Vậy...còn 4 người kia? Em ko có ý...chỉ là...-tôi ngập ngừng nói.

Mặc dù câu nói của tôi chẳng ra đầu ra đuôi gì hết. Nhưng Max vẫn hiểu được. Anh ấy choàng tay qua vai tôi, nói:

-Cái ngày em ra đi, anh đã “khai” thật với bọn họ. Lúc đầu 4 người ấy giận ghê lắm. Mắng anh là đồ tồi, đồ ko biết suy nghĩ...Nhưng khi anh nói rằng anh làm thế cũng chỉ vì muốn giữ em lại thì họ thôi ko mắng nữa. Lúc ấy họ rất đáng sợ đấy-Max lè lưỡi, rùng mình-Anh cũng đã nói rằng anh yêu em và em cũng thế. Anh nhờ họ giúp đưa em về...-nói đến đây thì bỗng dưng Max im bật.

-Sao? Nói tiếp đi-tôi giục.

-Thì...họ đồng ý chứ sao?-Max ấp úng.

-Dễ dàng vậy sao?-tôi hỏi bằng giọng nghi ngờ.

-Ko dễ. Tất nhiên là cũng phải có điều kiện trao đổi...Nhưng thôi, đó là chuyện của đàn ông con trai, em ko cần biết đâu-Max phẩy tay.

-Minnie! Anh yêu, chồng yêu! Nói đi mà-tôi năn nỉ ỉ ôi bằng giọng thê lương nhất có thể.

-Vợ yêu à! Chồng nói thì phải biết nghe lời chứ-Max búng mũi tôi.

Tôi biết mình có năn nỉ cỡ nào cũng chẳng thể cạy miệng anh ấy. Thế nên tôi xịu mặt xuống và im lặng. Đi bên cạnh Max... Bỗng chúng tôi đổ dài trên đường...

Bất chợt ngực đau nhói...Tôi thấy khó thở kinh khủng...Tôi ho liên hồi...Máu từ miệng chảy ra, thấm qua kẽ tay, rơi xuống đất...Tôi ngã khụy xuống. Trước khi ngất đi, tôi còn nghe loáng thoáng giọng hốt hoảng của Max:

-Jen! Em sao vậy? Tỉnh lại đi Jen!...

Max.

Tôi thật sự rất hoảng loạn. Cái cảnh tượng này đã là lần thứ hai tôi bất gặp. Jen nằm im bất động, 2 mắt nhắm nghiền. Hơi thở yếu ớt và còn có cả máu... Tôi ôm Jen vào lòng và bấm số gọi cấp cứu. Ngay bây giờ tôi chỉ có thể làm được như thế. Lái xe không mà bé Jen đi cũng không. Tôi sợ chỉ cần một va chạm nhỏ cũng sẽ làm tổn hại đến cô ấy. Không hiểu sao trái tim tôi lại đập mạnh như thể muốn nổ tung ra. Toàn thân run lên từng hồi. Tôi sợ sẽ mất cô ấy... Rất sợ ... Chúng tôi còn chưa làm lễ kết hôn. Còn bao nhiêu dự định về tương lai tôi vẫn còn chưa nói cho cô ấy biết. Những ngày tháng tươi đẹp chỉ mới bắt đầu...

Tiếng còi của xe cấp cứu vang lên thật gần... Cánh cửa của phòng cấp cứu đóng sập lại. Tôi không thể nghe, không thể nhìn được gì bên trong. Mặc dù bác sĩ chính lo mọi việc là Kuo nhưng tôi không thể nào yên lòng. Ước gì tôi có thể vào trong đó, ở bên cạnh Jen, nắm thật chặt tay cô ấy, gọi tên cô ấy... Chiếc điện thoại rung bần bật. Số của Hero hiện lên. Tôi như người chết đuối vớ được cọc. Vẫn biết trong bệnh viện khôn được phép sử dụng điện thoại nhưng bây giờ thôi chỉ có thể trông cậy vào họ mà thôi... Tôi nhanh chóng bắt máy:

-Tại sao giờ này hai người chưa vẫn chưa về hả? – Hero gắt.

-Jen... cô ấy... - Tôi không nói nên lời.

-Cái gì? Jen làm sao? Cậu đang ở đâu? Nói mau lên – Hero hỏi dồn dập.

-Bệnh viện... - Tôi vừa nói đến đó thì bất chợt cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Tôi nhanh chóng tắt điện thoại.

Kuo và những y tá khác bước ra. Chiếc giường bệnh có Jen nằm trên ấy cũng được đẩy ra. Tôi vội vàng lao đến nhưng chưa kịp chạm vào Jen đã bị Kuo ngăn lại:

-Đừng! Jen đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng cô ấy vẫn còn yếu lắm. Để cô ấy nghỉ ngơi

Tôi vội rút tay lại. Những người y tá đẩy chiếc giường đi, tôi cũng nhanh chóng bước theo.

-Cậu... - Kuo gọi

Tôi đứng khựng lại, quay về phía anh ta. Khuôn mặt của anh ta lúc này trông rất khó coi. Trên gương mặt là những nét lo lắng. Đôi lông mày nhíu lại. Ánh mắt lưỡng lự... Không hiểu sao tôi lại có cảm giác bất an.

-À... tôi chỉ muốn hỏi là cậu có biết số điện thoại của bố mẹ Jen không? Có một số việc nhỏ tôi cần bàn với họ. – Kuo nói mà không dám nhìn thẳng vào tôi.

-Tôi chỉ có số của Bi và Jung Hoon thôi - hai người anh trai của cô ấy. Anh thử gọi họ xem. – Tôi đặt chiếc điện thoại của mình lên tay anh ta – nhưng có việc gì không nói với tôi được sao? – Tôi buột miệng hỏi.

-Cũng ... chỉ là ... một số việc nhỏ liên quan đến bệnh tình của Jen thôi. Cậu không cần biết đâu!... Cái này, tôi mượn một lát sẽ trả ngay- anh ta giơ chiếc điện thoại lên.

Nói rồi Kuo bước nhanh vào thang máy. Tôi định đuổi theo vì thấy thái độ của anh ta rất kỳ lạ. Tôi muốn hỏi cho cặn kẽ mọi việc... Thế nhưng tôi chợt nhớ đến Jen. Chăm sóc cô ấy bây giờ là việc ưu tiên hàng đầu, những chuyện khác, tính sau...

5 ngày trôi qua.

Hôm nay đã là ngày thứ năm mà Jen vẫn còn hôn mê. Những lần trước, sau khi rời khỏi phòng cấp cứu, chậm nhất là ba tiếng sau cô ấy sẽ tỉnh lại. Vậy mà lần này ... lại còn thái độ kì lạ của Kuo... và đến hôm nay, khi thấy bố mẹ của Jen, Bi, Kyo, Jung Hoon, Moon và cả Robert đều đến bệnh viện thì tôi đã khẳng định đến 90% mọi việc không hề nhỏ như lời Kuo đã nói. Tình trạng sức khỏe của Jen có lẽ không được khả quan...

Tôi chỉ muốn phát điên lên khi tất cả mọi người đều chỉ âm ừ mà không cho tôi một lời giải thích về bệnh tình của Jen, cả Xiah cũng bó tay, không thể moi được một chút thông tin gì... Không những thế, hai ngày nay, hình như họ đang chuẩn bị làm thủ tục xuất viện và chuyển cô ấy sang bệnh viện ở Mỹ. Tôi không thể để họ đưa Jen đi mà không có một lí do chính đáng như thế. Vả lại cô ấy còn đang hôn mê, nhất định phải chờ cô ấy tỉnh lại. Còn nếu không thì dù có chết tôi cũng phải giữ cô ấy lại cho bằng được...

Jung Hoon.

Tôi cứ nghĩ mọi việc sẽ tốt đẹp cho cả tôi và Jenny. Thế nhưng!... Jenny không làm gì sai cả. Vậy mà ông trời lại muốn đùa cô ấy đến cùng. Bệnh bạch cầu, đã thay tủy rồi mà tại sao vẫn còn xảy ra những chuyện này?...

“Người mới được thay tủy cần phải nghỉ ngơi và tịnh dưỡng nhưng Jen lại không được như thế. Cô ấy lại còn gặp những chấn động tâm lý, phải suy nghĩ nhiều... Thế nên cơ thể đã có những phản ứng ngược. Những tế bào hồng cầu được tủy sống mới sản xuất ra đều bị phá hủy và đào thải ra ngoài. Nếu phát hiện sớm thì tình hình sẽ không nguy kịch đến thế này. Bây giờ cơ hội sống của cô ấy chỉ là 50%. Đưa cô ấy đi một chặng đường xa trong tình trạng hôn mê thế này là rất nguy hiểm. Nhưng nếu cứ để cô ấy ở đây thì e rằng sẽ nguy hiểm gấp nhiều lần. Trình độ khoa học - y tế của Hàn Quốc không bằng Mỹ. Thế nên.. chúng ta phải liều thôi...”

Đó là tất cả những gì Kuo đã nói.. Cơ hội sống là 50%... 50%... Những lời nói ấy cứ văng vẳng bên tai, khiến đầu tôi đau kinh khủng, thiếu điều muốn nổ tung ra. Tôi ước gì mình có thể đập phá, gào thét như Bi hay thậm chí là khóc đến mức ngất đi như mẹ, Kyo và Geun Young... nhưng tôi không thể. Bây giờ Bi đã không còn giữ được bình tĩnh, bố thì nằm trên giường bệnh vì đột quỵ. Chỉ còn lại mình tôi... tôi không được quy ngã ngay lúc này...mọi người đang rất cần tôi...Jenny đang rất cần tôi!...

Nếu như Jenny ra đi, tôi nhất định sẽ theo cô ấy, cho dù là ở đâu, sống hay chết, tôi vẫn phải bảo vệ và chăm sóc cho cô ấy. Đó là nghĩa vụ, là trách nhiệm...!

Jen.

Tôi khẽ mở mắt. Xung quanh chỉ toàn là một màu trắng xóa... Có lẽ đây là bệnh viện. Tay tôi được sưởi ấm bằng hơi ấm từ tay của một ai đó. Nhẹ nhàng quay đầu sang phải, Max đang gục đầu xuống giường ngủ ngon lành nhưng tay thì vẫn nắm chặt lấy tay tôi... Ở trên chiếc ghế sofa đối diện Hero – Uno đang tựa vào nhau mà ngủ. Xiah – Mic cũng thế... tôi muốn ngồi dậy nhưng tay chân nhấc lên không nổi. Cổ họng khô khốc và đắng ngắt, đầu choáng váng.

Max khẽ cựa mình. Anh ấy ngẩng đầu lên, mắt chữ O, miệng chữ A nhìn tôi. Rồi bất chợt anh ấy đưa tay lên dụi mắt lia lịa. Khi đã biết chắc mình không mơ, Max cười một cách vui sướng, nhảy dựng lên, rồi sau

đó anh ấy chạy đến chỗ bốn người kia, vừa lay họ vừa hét toáng:

-Jen tỉnh rồi! Cô ấy mở mắt nhìn tôi và còn cười với tôi nữa đấy!... Tôi không có mơ đâu. Mọi người dậy đi! Nhìn xem kia!

Tôi phì cười trước hành động đó của Max. Anh ấy trẻ con hơn tôi tưởng nhiều. Đáng ra khi trải qua nhiều chuyện như vậy thì phải trưởng thành hơn mới phải. Vậy mà anh ấy vẫn thế, chẳng thay đổi gì cả...

Bốn người kia choàng tỉnh. Nhìn thấy tôi, họ lập tức chạy ào đến bên giường. Người thì nắm tay, người thì vuốt tóc, mỗi người một câu... làm loạn hết cả lên...

Này! Các cậu làm cái trò gì đấy hả? Tại sao lại ồn ào như thế? Jen còn đang...- Kuo từ đâu bước vào, gất lên. Nhưng vừa nhìn thấy tôi anh ấy đã im bật. Mắt mấy giây sững sờ, Kuo mới mấp máy môi – Je... Jen... em tỉnh... tỉnh rồi à?

Rồi anh ấy gạt năm người kia ra và dặn dò:

-Jen! Em nằm im đây, không được nói mà cũng không được cử động. Còn các cậu... im lặng, để yên cho cô ấy nghỉ ngơi! Có biết không hả? Tôi ra ngoài một lát sẽ vào lại ngay.

Nói rồi Kuo đi nhanh ra ngoài. Không hiểu sao năm người họ hôm nay lại biết nghe lời đến thế. Ngay sau khi Kuo đi khỏi, Max lẳng lẳng đắp chăn cho tôi còn bốn người kia lẳng lẳng đứng nhìn tôi, không ai mở miệng nói thêm lời nào nữa.

Mặc cho tôi làm đủ trò. Hết nhăn mặt, nhú mày rồi đến phồng mang trợn má. Lại còn chu miệng, lè lưỡi nhưng họ vẫn không hề có bất cứ động tĩnh gì. Chán quá nên tôi trùm chăn kín mít, che hết cả mặt.

-Jenny! - giọng mẹ tôi vang lên

Tôi vội vàng thò đầu ra ngoài. Tất cả mọi người thân đều đang đứng ở trước mặt tôi. Cảm giác bất ngờ nhanh chóng qua đi và thay vào đó là sự sợ hãi. Bố mẹ đã đồng ý cho tôi và Max kết hôn. Không lẽ giờ lại đổi ý?... Nhìn kĩ, tôi thấy mắt của mẹ, của Kyo và cả Geun Yoong đều đỏ hoe và sưng mọng lên. Khuôn mặt của Bi và Jung Hoon thì hốc hác và mệt mỏi thấy rõ. Còn bố thì... trên người ông là bộ đồ của bệnh nhân giống tôi. Gương mặt ông trắng bệch, mái tóc đen ngày nào giờ đã lấm tấm bạc... và điều tôi lấy làm lạ nhất là còn có cả Robert. Không hiểu trong thời gian tôi bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì nữa... Thật sự rất lạ...

Mẹ bước đến bên tôi, vuốt tóc tôi và ôm tôi khóc suốt suốt. Song và Moon cũng bắt đầu thút thít...

Tôi đưa mắt nhìn Bi và Jung Hoon nhưng hai người họ nhanh chóng quay mặt sang nơi khác, tránh ánh mắt của tôi. Năm người DB cũng ngạc nhiên không kém, họ tròn mắt nhìn nhau rồi lại nhìn tôi...

-Bà thôi đi! Con bé vừa mới tỉnh dậy. Đừng có khóc lóc nữa- bố tôi vừa nói vừa đỡ mẹ ra ngoài.

-Thế này thì tốt rồi! – Bi gượng cười.

-Em nghỉ ngơi cho khỏe đi! Mai chúng ta sẽ trở về Mỹ – Jung Hoon thông báo.

Tôi sững người. Lời của Jung Hoon nói là không bao giờ sai cả. Vậy nghĩa là tôi phải xa Hàn Quốc, xa năm người kia?... Mọi chuyện vừa mới tốt đẹp trở lại. Sao giờ lại... Chẳng phải mọi người đều đã đồng ý rồi sao? Tại sao giờ lại muốn tôi trở về Mỹ? Tôi...tôi... không muốn và cũng không thể đi!

-Muốn đưa cô ấy đi thì ít nhất các người cũng phải đưa ra một lý do nào chứ? - Max gắt

-Phải đấy! Đâu thể nói đưa đi là đưa đi được chứ? - Bốn người còn lại cũng gắt lên...

-Các cậu bình tĩnh chút đi – Robert lên tiếng – Jenny cần phải sang Mỹ để điều trị. Chỉ một thời gian ngắn thôi! Rồi cô ấy sẽ trở về. Tôi đảm bảo đấy.

-Trong thời gian ấy, các cậu cũng có thể sang thăm Jen cơ mà. Không lẽ các cậu lại muốn nhìn thấy cô ấy nằm trên giường bệnh mãi như thế này sao? – Kuo giảng giải.

-Chúng tôi không muốn thế ... nhưng không lẽ chữa bệnh ở đây không được sao? Bệnh viện chúng ta chẳng lẽ không tốt sao? – Xiah hỏi dồn dập.

-Không phải thế. Chỉ là chúng tôi muốn giành cho Jenny sự chăm sóc tốt nhất thôi. Dù gì ở Mỹ vẫn hơn Hàn Quốc chứ - Robert đáp.

-Nói vậy... nghĩa là bệnh của em nặng lắm phải không? – Tôi hỏi nhỏ.

-Jenny! Em đào đâu ra cái suy nghĩ vớ vẩn ấy hả? Bố mẹ chỉ là muốn em được hoàn toàn khỏe mạnh, không đau bệnh nữa. Dẹp ngay những ý nghĩ đó đi, có biết chưa? – Bi tuôn ra một tràng.

Nói rồi Bi bỏ đi, Kyo và Geun Yoong cũng bước theo. Kuo và Robert cũng thở dài rồi đi ra cửa. Trước khi theo họ, Jung Hoon để lại một lời dặn dò:

-Em nghỉ ngơi đi. Đừng nghỉ ngơi nhiều nữa. Hãy để cho tinh thần được thoải mái.

Tôi rất hoang mang. Thái độ của họ rất lạ. Có nên tin những lời ấy không nhỉ? Có thật là tôi không sao? Có thật là tôi chỉ về Mỹ điều trị một thời gian ngắn rồi sẽ trở lại?... Họ đã nói như vậy thì tôi không thể không đi được rồi. Chỉ là tôi không đành lòng. Tôi và Max chỉ mới được ở bên nhau chưa đầy một ngày. Giờ lại phải chia xa nữa sao? Tháng sau hai chúng tôi sẽ kết hôn... liệu tôi có về kịp hay không?... Tôi cứ tưởng sẽ không còn chuyện gì rắc rối xảy ra nữa. Không ngờ...

Max.

Những lời của họ khiến tôi phải suy nghĩ nhiều. Không phải là họ nói không đúng. Bệnh viện ở Mỹ thì tất nhiên phải tốt hơn Hàn Quốc rồi. Để Jen qua đó điều trị thì quá nên còn gì. Chỉ là... tôi không thể hiểu nổi thái độ đó của họ... Có nên để Jen đi hay không đây? ... Đắn đo suy nghĩ một lúc, cuối cùng tôi quyết định sẽ để cô ấy trở về Mỹ. Dù gì thì họ cũng đã khẳng định sẽ đi một thời gian ngắn. Và đúng là nếu muốn thì tôi có thể sang thăm cô ấy. Chỉ mong là lễ kết hôn sẽ diễn ra theo đúng kế hoạch mà không bị hoãn lại...

-Được rồi. Em cứ đi đi! Bọn anh sẽ thường xuyên sang thăm em. Được chứ - tôi vừa vuốt tóc Jen vừa nói.

-Max! Cậu ... - Bốn người kia phản bác.

-Các anh cũng đã nghe rồi đấy thôi. Ở Mỹ, Jen sẽ được hưởng những điều tốt nhất. Chúng ta có lý do gì mà ngăn cản chứ? – Tôi nói bằng giọng khó chịu.

-Thôi đủ rồi! Các người tự tiện quyết định mà sao không hỏi ý kiến của Jen? – Uno gắt – Em nghĩ sao? Có đồng ý với họ không? – anh ấy quay sang Jen hỏi.

-... Em sẽ làm theo ý Min – sau một thoáng chần chừ, Jen khẽ mỉm cười, nhìn tôi đáp.

Bốn người kia thở hắt ra. Họ nhìn chúng tôi rồi giận dữ bỏ đi. Tôi và Jen đưa mắt nhìn nhau. Tận sâu trong mắt mỗi người đều chứa những nỗi buồn...

Jen.

-Minnie, anh gọi mọi người vào giùm em được không? Em có chuyện muốn nói – Tôi nhẹ nhàng nói.

Max khẽ gật đầu rồi nhanh chóng bước đi. Mai là tôi phải đi rồi. Vậy là chúng tôi chỉ còn đêm nay nữa thôi. Tôi muốn chia tay với họ ngay bây giờ. Tôi sợ cảnh chia ly trước khi lên máy bay. Tôi sợ mình sẽ không thể bước đi...

-Jen à! Em đã suy nghĩ kĩ chưa vậy? – Hero hỏi bằng giọng trầm buồn.

-Chúng ta phải khó khăn lắm mới ở được cạnh nhau thế này. Giờ em lại đi nữa thì bọn anh biết phải làm sao? Nghĩ lại đi Jen! – Micky nài nỉ.

-Em, không đi lâu đâu. Em sẽ cố gắng phối hợp thật tốt với bác sĩ, thật tốt để mau chóng khỏe lại. Hứa đấy! – Tôi nói bằng giọng chắc chắn.

-Thôi được rồi! Em đã nói vậy thì bọn anh không cản nữa. – Xiah thở dài – nhưng nhớ là phải về sớm đấy nhé.

-Còn nữa. Mỗi ngày, sáng, trưa, chiều , tối đều phải gọi về báo cáo tình hình. Có biết chưa hả? – Uno dặn dò.

-Vâng, em biết rồi – Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

-Mỗi tuần bọn anh sẽ đến thăm em một lần. – Micky nói

-Thôi, em nghỉ đi. Mai bọn anh sẽ đưa em ra sân bay. – Hero nhẹ nhàng nói.

-Không – Tôi vội vàng lên tiếng -Thế này là đủ rồi. Mai các anh đừng đến bệnh viện, cũng đừng tiễn em.

-Jen! Em nói gì lạ vậy hả? Max gất lên

-Em sợ sẽ không kiểm soát được cảm xúc bản thân. Sẽ không thể bước lên máy bay. Mọi người có hiểu không? Cứ coi như là giúp em đi, có được không?

Tất cả họ đều im lặng... Rồi khẽ gật đầu.

-Các anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Hãy chăm chỉ làm việc. Em muốn sau khi trở về sẽ lại thấy một DB như xưa. Được chứ?

Họ lặng lẽ nhìn tôi và lặng lẽ bỏ đi. Không hiểu sao tôi lại buồn đến mức chảy nước mắt. Rõ ràng lần này không phải như những lần chia tay trước. Lần này tôi biết chắc rằng sẽ trở về. Nhưng sao vẫn thấy rất bất an. Tôi có những linh cảm không được tốt. Tại sao lại như thế nhỉ?

Sáng hôm sau.

Max.

Mặc dù đã hứa với Jen rằng sẽ không đến sân bay tìm cô ấy. Nhưng tôi vẫn cảm thấy rất bứt rứt trong người. Cả đêm qua, tôi đã nhìn cặp nhẫn và suy nghĩ rất nhiều. Tôi muốn trao nó cho Jen. Để cô ấy luôn nhớ đến tôi, để tôi luôn có cảm giác rằng cô ấy đang bên cạnh... Tôi không muốn phạm thêm sai lầm lần nữa. Lần này phải làm theo sự mách bảo của trái tim...

Tôi phóng xe như bay. Giờ là 9h45. Chỉ còn 15 phút nữa là máy bay sẽ cất cánh. Nếu đi nhanh thì có lẽ sẽ kịp...

Đến trước cổng phi trường, chiếc kim đã nhích dần đến số 12 ... Tôi chạy như điên vào bên trong... Tôi cần phải tìm thấy cô ấy... Nhất định phải trao cho Jen chiếc nhẫn này...

Cuối cùng thì tôi cũng tìm ra. Dáng người ấy không thể nhầm lẫn được. Dù cho có đứng trong biển người và quay lưng lại thì tôi vẫn nhận ra được người mình yêu.

-Jen! Tôi hét thật to.

-Minnie? Cô ấy quay người lại, tròn mắt nhìn tôi.

-Em làm vợ anh nhé? – Tôi đưa ra chiếc hộp có chứa cặp nhẫn mà từ lâu tôi đã muốn trao cho cô ấy.

-Minnie! Em...em...-cô ấy ấp úng.

Jen.

-Nếu em đồng ý thì có thể ôm anh để thay cho câu trả lời. Còn nếu ko thì...em cứ đi đi, coi như anh chưa từng nói gì-Max nói nhỏ.

Tôi phì cười trước câu nói đó của Max. Tôi làm sao có thể từ chối? Làm sao có thể coi như anh ấy chưa từng nói gì? Chỉ vì quá bất ngờ, quá đột ngột nên tôi ko thể mở miệng...Tôi bước đến và ôm chặt Max. 20 năm có mặt trên đời, đây là lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự hạnh phúc và vị ngọt ngào của tình yêu. Thật ko còn từ ngữ nào để có thể diễn đạt hết cảm xúc của tôi lúc này. Chỉ có thể nói rằng những ngày tháng đau khổ vừa qua được bù đắp bằng khoảng thời gian ngắn ngủi này cũng rất xứng đáng.

Kể từ bây giờ, 2 chiếc nhẫn này sẽ làm cầu nối giữa tôi và anh ấy...

—oOo—

Tại Mi.

Tôi cảm nhận được cơ thể mình ko được khỏe như trước. Nếu ko muốn nói là càng ngày càng xấu đi. Những cơn ho đã trở nên thường xuyên và dai dẳng hơn. Hôm qua, tôi lại bắt đầu chảy máu cam. Hiện tượng choáng đầu xuất hiện...Và khủng khiếp nhất là lúc nào cũng cảm thấy yếu mệt, lo sợ...Ko hiểu sao lần này khi bước vào bệnh viện, tôi lại luôn có linh cảm ko hay. Có lẽ một phần là vì những cảm nhận về sức khỏe của mình. Phần còn lại là vì thái độ của những người xung quanh đều rất lạ. Họ toàn cười gượng và nói những lời xáo rỗng...

Tôi luôn luôn bị bủa vây bởi những từ như xạ trị, tia hồng ngoại, hấp hối...Hằng ngày, đập vào mắt là sự hối hả của các bác sĩ, sự đau đớn của các bệnh nhân...Những tiếng kêu gào, khóc thét...Nó ám ảnh tôi, theo tôi vào trong những giấc mơ. Tôi sợ...rồi mình sẽ giống như họ, sẽ đau đến mức ko thể im lặng được nữa, sẽ gào thét, sẽ vật vã...và sẽ sống một cuộc sống ko bằng chết!...

Khẽ chạm vào chiếc nhẫn trên ngón tay, tôi ko thể kiềm lòng nổi và phải bật khóc. Mặc dù hằng ngày Max vẫn nói chuyện với tôi hàng giờ liền qua điện thoại. Nhưng sao nỗi nhớ anh ấy cứ còn cào trong người. Tôi chỉ muốn được anh ấy ôm thật chặt vào lòng, được nghe giọng nói của anh ấy. Tôi sợ mình sẽ ko còn cơ hội gặp lại Max...nỗi sợ hãi ấy lớn dần trong tôi...

Đến hôm nay, tận mắt chứng kiến Elizzie-người bạn ở phòng bên đã đau khổ đến nhường nào khi ko được ở bên cạnh người yêu trong suốt 3 tháng điều trị bệnh và cả những giây phút cuối của cuộc đời trước khi phải ra đi mãi mãi thì tôi thật sự ko thể tiếp tục sống ở đây thêm một giây phút nào nữa. Tôi muốn thoát khỏi nơi ghê sợ này ngay lập tức...

Tôi nhanh chóng rút bỏ chiếc kim đang châm vào mạch máu nơi cổ tay, thay bộ đồ bệnh nhân trên người bằng quần áo bình thường. Đang định mở cửa bước ra thì bên ngoài vọng vào một giọng nói khiến tôi sững người:

-Cậu nói sao? Cô gái này ko thể cứu chữa được hả?...Tội nghiệp thật! Nhà giàu thế cơ mà. Lại còn trẻ nữa. Mới 20 tuổi chứ mấy...Dạo này sao có nhiều người mắc căn bệnh quái ác này thế nhỉ...

-Uh. Hôm qua Elizzie mới ra đi. Bây giờ lại thêm Jenny nữa...Chắc cô ấy cũng chẳng sống được lâu đâu-giọng một cô gái khác thờ dãi.

-Vậy còn người nhà? Chắc bác sĩ đã báo rồi chứ?

-Uhm...

Tôi tuột dần...tuột dần...và ngồi phịch xuống đất. ***g ngực đau tức, khó thở. Cổ họng nghẹn đắng. Bất ngờ. Hoảng loạn...Tất cả mọi cảm xúc lẫn ý nghĩ của tôi lúc này cứ rối tung hết cả lên...Máu như đông cứng lại, toàn thân bất động. Nước mắt cứ theo khóe mắt mà tuôn trào ra...

Rồi mọi thứ cũng nhanh chóng qua đi. Chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất... Tôi đã phung phí quá nhiều thời gian! Phải hoàn tất những việc mà trước đây tôi còn bỏ dở. Phải ở bên cạnh Max... trước khi mọi chuyện trở nên quá muộn!...

Tôi chống tay đứng dậy. Vừa lúc ấy, giọng Jung Hoon gắt nhỏ ở bên ngoài:

-Các cô làm cái gì vậy hả? Tại sao lại ăn nói linh tinh như thế ở đây? Jenny nghe thấy thì làm thế nào?...Đi ngay cho tôi!

Tiếng bước chân xa dần...xa dần...Không gian lại chìm trong im lặng. Ít phút sau, Jung Hoon đẩy cửa bước vào. Tôi lập tức đến bên cạnh anh ấy.

-Anh! Em muốn về nhà. Em sợ nơi này!-tôi bật khóc.

-Đừng khóc, Jenny! Anh biết em rất đau. Nhưng phải ở đây thì mới điều trị bệnh được chứ!-Jung Hoon nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, dỗ dành.

-Em muốn được nấu cho cả nhà một bữa ăn... Muốn một lần làm những việc mà một đứa con gái phải làm... Em ko còn nhiều thời gian nữa. Anh biết mà!...Xem như đây là lần cuối cùng em nhờ vả anh, được ko?-tôi nói bằng giọng dứt quãng, xen lẫn là tiếng nấc nghẹn ngào.

-Em...em đã nghe...rồi phải ko?-Jung Hoon lấp bắp hỏi.

Tôi ko nói gì mà chỉ khẽ gật đầu... Jung Hoon siết chặt tôi trong vòng tay. Từng giọt nước mắt nóng hổi của anh ấy thấm vào vai tôi. Người anh ấy run lên từng hồi...Cho dù là thế nào thì đến cuối cùng tôi cũng vẫn chỉ có thể bám víu vào Jung Hoon, nhờ cậy sự giúp đỡ từ anh ấy. Đặt anh ấy vào tình huống này, thật quá độc ác, quá nhẫn tâm. Biết thế...nhưng tôi ko còn bất cứ sự lựa chọn nào khác!...Tôi đã nợ Jung Hoon quá nhiều, nhưng lại ko thể trả, dù chỉ là một ít. Người con trai này đã vì tôi mà phải chịu nhiều tổn thương, vậy mà vẫn sẵn sàng làm tất cả cho tôi...Điều này làm tôi phải day dứt, phải bận lòng... “Nếu được, kiếp sau em sẽ bù đắp lại tất cả những nỗi đau mà kiếp này em đã gây ra cho anh. Nhất định là thế...”-tôi khẽ vòng tay ôm lấy Jung Hoon...

Sau đó anh ấy đưa tôi ra ngoài... Khi bước ra khỏi cổng bệnh viện, mặc dù đã tự nhủ rằng mọi chuyện sẽ ổn. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, tôi biết mình đã từ bỏ cơ hội sống mong manh của mình và tôi ko còn bất cứ một cơ hội nào nữa...Tuy vậy tôi vẫn ko hối hận. Ngược lại, cảm thấy thanh thản hơn rất nhiều. Có lẽ khi đã có một lần phải đối diện với cái chết sẽ khiến con người ta ko còn quá sợ hãi nó nữa. Mà chỉ bận tâm về những việc mình chưa làm được và cố gắng hoàn thành nó trước khi...phải nằm xuống!...

Khi chúng tôi về đến nhà, bố đã rất tức giận. Ông thẳng tay giáng một cái tát, mạnh đến nỗi Jung Hoon ngã xuống sàn. Máu từ khóe miệng anh ấy trào ra. Đó là việc mà ông chưa từng làm trong suốt những năm qua. Trước đây ông đã đánh Bi, thậm chí là cả tôi, nhưng Jung Hoon thì chưa bao giờ...Vậy mà giờ đây lại...Việc này khiến cả tôi, Bi và mẹ đều rất bất ngờ!

Tôi đến bên cạnh, đỡ Jung Hoon dậy.

-Tại sao bố lại làm như thế chứ?-tôi trách.

-Chuyện này ko phải chuyện của con. Bi! Đưa nó về bệnh viện ngay lập tức-bố nghiêm giọng.

-Con sẽ ko bao giờ trở lại cái nơi khủng khiếp ấy nữa! Mọi người cũng biết dù cho có ở đó, dù cho có được bác sĩ chăm sóc thế nào đi nữa thì con cũng sẽ chết mà. Con ko muốn tiếp tục phung phí thêm thời gian. Con muốn tận dụng những giây phút cuối cùng để hoàn thành những việc mà trước đây con chưa làm được!

-Eun Hye! Con nói cái gì thế hả? Tại sao...-mẹ nói bằng giọng nghẹn ngào xen lẫn nước mắt. Bà nắm chặt hai bàn tay tôi.

Đột nhiên Jung Hoon quỳ xuống trước mặt bố tôi, nói bằng giọng run run:

-Đây là lần đầu tiên con làm trái ý bố. Nhưng xin bố hãy hiểu cho con. Thật sự con ko thể nào chịu nổi nữa khi hằng ngày phải nhìn thấy cảnh Jenny đau đớn. Mà việc đó thì lại ko hề mang lại một chút kết quả gì...Jenny cũng đã biết hết mọi chuyện rồi!

-Con sẽ làm theo ý bố. Sẽ từ bỏ hết tất cả danh tiếng, sự nghiệp để quay về M-Hotel. Nhưng xin bố hãy cho Jenny một cơ hội để con bé được làm những gì nó thích mà ko phải chịu bất kỳ sự ngăn cản nào!-Bi cũng quỳ xuống bên cạnh Jung Hoon.

Bố tôi, mắt đỏ ngầu. Khuôn mặt ông đanh lại, nghiêm nghị, căng thẳng giống như cố để không khóc...Ông cứ như thế trong một khoảng thời gian dài. Sau đó khẽ thở dài và buông ra một câu nói thật nhỏ, tựa như gió thoảng qua:

-Được rồi!

Nói xong, bố bước nhanh vào thư phòng. Mẹ ôm tôi thật chặt, khóc rất nhiều. Và rồi bà cũng bước theo bố...Tôi có phải là đứa con bất hiếu? Luôn làm cho bố mẹ phải bận lòng, phải đau buồn...Đỡ Bi và Jung Hoon đứng dậy. Sống mũi cay xè! Những giọt nước mắt nóng hổi tràn qua mi mắt. Lấn dài trên má. Thấm vào môi. Mặn chát!... Tôi ko biết tại sao mình lại khóc. Vì cảm thấy có lỗi khi để hai người anh trai vì mình mà phải quỳ gối, phải từ bỏ ước mơ. Hay chỉ đơn giản là vì cảm động, hạnh phúc khi biết được họ thương yêu mình đến mức nào...Có lẽ là cả hai!...

Sáng. Tôi cùng Kyo và Geun Young dạo quanh các con phố ở New York. Vào các trung tâm mua sắm lớn...Moon thì vẫn yếu đuối như ngày nào. Thịnh thoảng, tôi bắt gặp nó đứng khóc lặng lẽ một mình. Còn Song thì mạnh mẽ hơn tôi nghĩ! Nhỏ luôn luôn mỉm cười thật tươi. Điều đó vừa khiến trái tim tôi đau đớn nhưng cũng lại vừa xoa dịu...Cái cảm giác đó... thật ko dễ dàng đổi mặt chút nào...

Chiều. Tôi, Bi và Jung Hoon cùng nhau xem phim như cách đây 3 năm chúng tôi vẫn thường làm. Vẫn là chiếc sofa ấy, vẫn là những bộ phim ấy, vẫn là cái TV thật lớn ấy...Duy chỉ khác một điều, đó là tâm trạng của mỗi người đều ko giống như quãng thời gian đó nữa...Ngày ấy, khi xem phim hài, chúng tôi có thể cười thật thoải mái. Xem phim bi, có thể khóc thật tự nhiên. Nhưng bây giờ thì... ko thể cười mà cũng chẳng thể khóc! Bi thì trầm ngâm, còn Jung Hoon thì buồn bã...Nhìn họ như vậy, tôi rất khó chịu...

Cuối cùng thì tôi cũng đã nấu được một bữa ăn thật thịnh soạn cho cả gia đình. Đã từ rất lâu rồi, cả nhà tôi ko được sum vầy như thế này. Lâu đến mức tôi cũng chẳng còn nhớ được lần cuối cùng mình được ăn chung với bố mẹ là khi nào. Mặc dù bầu không khí vẫn gượng gạo và nặng nề. Điều đó khiến tôi thật buồn. Đúng là tôi muốn quên đi bệnh tật của mình mà sống thật hạnh phúc. Nhưng tôi ko thể trách người thân của mình được. Một người sắp mất đi em gái, người biết đứa con mình đứt ruột sinh ra sắp chết nhưng đành bất lực nhìn thì thử hỏi có thể sống bình thường được sao? Người chết đi thì rất dễ. Nhưng những người ở lại, phải tiếp tục sống thì khó hơn rất nhiều. Tôi rất hiểu điều đó!...

Tối. Sau khi đã ăn xong bữa, bố liền vào thư phòng. Tôi pha một ấm trà thật ngon và đem vào cho ông. Bố vừa nhâm nhi tách trà, vừa thưởng thức bản “Sonat ánh trăng số 5”. Trong khi ấy, tôi bóp vai cho ông...Trong suốt 20 năm nay, tôi chưa từng một lần làm tròn nghĩa vụ của một đứa con gái đối với bố mẹ. Cả những việc nhỏ nhặt này tôi cũng chưa hề làm qua...

Đêm ấy, tôi ngủ cùng mẹ. Bà ôm tôi vào lòng, vuốt tóc và ru cho tôi ngủ như lúc còn bé. Buổi sáng, khi thức dậy, chiếc gối bà nằm... ướt đầm...Có lẽ mẹ đã khóc rất nhiều...

Hôm nay là sinh nhật của Jung Hoon. Tôi muốn làm một ổ bánh kem cho anh ấy và cả một bữa ăn thật ngon. Thế nên tôi xuống bếp từ rất sớm. Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, đang định bắt tay vào làm thì...bỗng nhiên mọi thứ trước mắt tôi bỗng tối sầm lại. Mặt đất dưới chân như trời sập, chao đảo. Và...tôi ngã phịch xuống sàn...

Tôi thấy mình đang đi trong một cái hầm sâu hun hút và dài vô tận. Bao vây lấy tôi là một màn đen đặc. Bầu không khí đặc quánh lại, ép chặt vào *****g ngực khiến tôi cảm thấy khó thở vô cùng tận. Toàn thân tôi run lên vì sợ. Mồ hôi tuôn ra ướt đầm nhưng tay chân lại lạnh ngắt. Tôi cuống cuống chạy như điên đại về phía trước. Luôn miệng kêu gào đến lạc cả giọng. Thế nhưng chẳng có ai đáp lại. Có chăng chỉ là tiếng của chính tôi vọng lại mà thôi!...Đến khi đã mệt nhoài, tôi ngã phịch xuống. Nước mắt tự dưng lại chảy dài. Tôi khóc!...

Đến lúc tôi thật sự đã tuyệt vọng thì đột nhiên tôi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay của mình. Tưởng chừng như có ai đó đang nắm chặt lấy tay tôi. Tôi dần dần lấy lại được tinh thần, thôi khóc và đứng dậy. Bất chợt một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai. Là Max!...Anh ấy đang ở bên cạnh tôi!... Hít một hơi thật sâu, không khí tràn vào làm căng *****g ngực. Tôi tiếp tục chạy...Được một lúc thì thấp thoáng ở phía xa đã hiện lên một tia sáng, le lói...Chắc đó là cuối đường hầm!...Ánh sáng càng lúc càng rõ hơn...Rồi bỗng nhiên tôi có cảm giác như bị hụt chân, sau đó tôi nhanh chóng bị rơi xuống phía dưới. Xung quanh là một màn khói dày đặc, trắng xóa...

Rồi cũng thật nhanh, mọi thứ biến mất. Xung quanh lại là một màn đen. Có cảm tưởng như đang nằm trên một cái gì đó thật mềm mại. Tôi giật mình, mở choàng mắt. Đập vào mắt tôi lúc này căn phòng quen thuộc. Và...người ngồi cạnh là Max!

-Jen!-anh ấy thốt lên bằng giọng vui mừng.

-Minnie?-tôi tròn mắt hỏi.

Rồi dường như có một cái gì đó thôi thúc, tôi vòng tay ôm chặt lấy Max. Mọi cảm xúc như vỡ òa ra. Tôi khóc nức lên như một đứa trẻ. Ko hiểu sao tôi lại cảm thấy rất sợ hãi...Nhưng rồi cảm giác đó cũng nhanh chóng biến mất, đột ngột cũng như lúc nó xuất hiện. Được ở trong vòng tay Max, cảm nhận hơi ấm từ cơ

thể của anh ấy khiến tôi bình tĩnh hơn rất nhiều. Ước gì thời gian có thể dừng lại ở đây. Để tôi mãi được ở bên cạnh Max!...

-Em sao vậy?-Max đưa tay lau nước mắt cho tôi, hỏi.

-Ko có gì đâu. Chỉ tại gặp được anh nên...-tôi ngượng ngập đáp- Mà... sao anh lại ở đây?-tôi ngạc nhiên.

-Cả tuần nay ko liên lạc được với em. Anh lo lắng đến phát điên lên được. Đang ko biết phải làm sao thì Bi gọi điện về bảo là em hôn mê. Thế nên lập tức bay sang đây-Max thở hắt ra.

-Cả tuần sao?...-tôi hỏi mà như tự nói với chính bản thân mình-Anh đến lâu chưa?-tôi nhìn anh ấy hỏi.

-Uhm...đến lúc 9h sáng. Bây giờ đã là 2h30 chiều! 5 tiếng rưỡi rồi-anh ấy vừa nhìn đồng hồ vừa đáp.

Tôi khẽ giật mình. Tôi ko nghĩ là mình lại hôn mê lâu đến như vậy. Chợt nhớ lại giấc mơ lúc nãy. Có lẽ nào khoảng thời gian từ lúc tôi nhận thức được mình đang đi trong một căn hầm cho đến khi cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay là một tuần? Hay...trước đó tôi đã hôn mê sâu nên ko biết được gì?... Như vậy nghe có vẻ hợp lý hơn...Nhưng còn quãng thời gian còn lại? 5 tiếng rưỡi đồng hồ. Chẳng lẽ lại lâu đến thế sao?...Bất chợt tôi rùng mình! Nếu như Max ko đến, ko nắm lấy tay tôi thì có lẽ giờ đây tôi đã còn mò mẫm trong giấc mơ đó... Và ko biết chừng tôi sẽ ko thể tỉnh dậy nữa ấy chứ...

Max xuống phòng khách trước. Tôi làm vệ sinh cá nhân nên xuống sau. Vừa mới bước đến đầu cầu thang, tiếng Max vọng lên. Trong từng từ ngữ đều chứa sự tức giận. Nhưng có vẻ như anh ấy đã kiềm lại được nên âm thanh phát ra khá nhỏ:

-Tại sao hai anh đưa Jen về trong tình trạng như thế chứ?

Vẫn biết Bi và Jung Hoon nhất định sẽ giữ bí mật nhưng tôi vẫn rất sợ. Nếu như hai anh ấy buột miệng nói ra sự thật thì...Cả 5 người kia chắc chắn sẽ chịu một sự đả kích rất lớn. Tôi ko hề muốn khiến họ phải vì tôi mà đau buồn, lo lắng thêm nữa. Đang định bước xuống thì Bi lên tiếng. Tôi đứng khựng lại.

-Jenny... đã khỏe rồi!...Các cậu nghĩ chúng tôi điên hay sao mà đưa con bé về nhà khi nó vẫn còn bệnh?

-Khỏe à? Cô ấy mê man bất tỉnh suốt một tuần liền mà anh gọi đó là khỏe sao?-Hero dường như đã mất hết bình tĩnh nên đứng bật dậy, gất.

-...-Jung Hoon thở dài...Tôi biết các cậu lo lắng cho Jenny. Nhưng... thật sự là cô ấy đã ko sao rồi-anh ấy nắm chặt chiếc nhẫn trên cổ. Người khác có thể ko để ý. Nhưng tôi thì khác, đó là dấu hiệu cho biết anh ấy đang rất bối rối- Người mới bệnh dậy ai chẳng thế. Có lẽ là do thuốc chưa tan hết nên mới hôn mê như thế. Dần dần sẽ...nói đến đây Jung Hoon bỗng dừng lại.

Trên gương mặt Jung Hoon biểu hiện rõ sự đau đớn. Anh ấy đứng bật dậy và bỏ đi. Nhìn bóng anh ấy khuất dần sau cánh cửa, trái tim tôi đau nhói. Át hẳn Jung Hoon khó chịu lắm khi phải nói dối như thế. Biết rõ tình trạng của tôi nhưng vẫn phải đóng kịch trước mặt người khác. Vẫn phải nói rằng tôi sẽ khỏe mặc dù biết rằng chuyện đó sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra. Đau đớn nhưng ko thể khóc...Từ nhỏ tôi đã luôn gây rắc rối cho anh ấy. Đến khi lớn lên lại càng làm tổn thương Jung Hoon nhiều hơn. Và bây giờ, khi sắp phải rời khỏi thế giới này, cho đến giây phút cuối cùng tôi vẫn gây cho anh ấy một vết thương lớn, một nỗi đau ko thể bù đắp...

Hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần. Đưa tay gạt những giọt nước mắt đang còn vương trên mi mắt. Tôi nở một nụ cười thật tươi và bước xuống bậc thang.

-Mọi người sao lại sang đây hết cả vậy? Lo lắng cho em đến thế sao?-tôi nói bằng giọng nửa đùa nửa thật.

-Cái con bé ngốc này! Ko lo cho em thì lo cho ai nữa hả?-Uno đến gần tôi, búng nhẹ vào mũi tôi.

-Em thấy sao rồi? Hay...để bọn anh đưa em vào bệnh viện lại nhé?-Mic đề nghị.

-Em cũng muốn thế lắm. Nhưng bác sĩ bảo rằng em khỏe rồi nên đâu có cho ở lại đó nữa-tôi phụng phịu nói.

-Khỏe đâu mà khỏe. Sắc mặt nhợt nhạt, trắng bệch thế kia mà!-Xiah nhăn nhó.

-Ko tin à? Để em chứng minh nhá!

Nói rồi tôi dang rộng hai tay, xoay người. Nhưng chưa được nửa vòng, đầu óc tôi đã choáng váng. Mất thăng bằng nên tôi ngã xuống. Cũng may là Max đỡ kịp thời nên tôi ngã vào lòng anh ấy. Đưa mắt nhìn mọi người. Sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt của họ... Tôi đứng thẳng dậy, cười giả lả:

-Cái này ko được rồi! Để em thử trò khác. Nhất định lần này sẽ...

-Thôi ngay, Jenny!-Bi quát lên, cắt ngang lời tôi-Em đừng có làm ra những trò vô nghĩa đó nữa. Hãy chú ý đến sức khỏe của mình đi!

Nói rồi Bi đi nhanh về phòng. Sự giận dữ của anh ấy khiến tôi rất buồn. Nếu tôi có thể quên đi bệnh tật của mình. Thì tại sao bố mẹ, Bi và Jung Hoon lại ko thể? Tại sao lại ko cho tôi được sống trong những giây phút vui vẻ, dù là gượng gạo, giả tạo? Tôi khẽ buông một tiếng thở dài.

-Các anh đi đường chắc cũng mệt rồi. Sáng đến giờ vẫn chưa ngủ được chút nào phải ko? Lên phòng nghỉ chút đi!-tôi mỉm cười, nói-Nhưng mà này, chỉ được ngủ một chút thôi đấy nhé! Khi nào bố mẹ em về thì phải dậy chào hỏi họ cho đằng hoàng đấy-tôi dặn dò.

-Nhưng lúc bọn anh mới đến đã gặp và chào họ rồi mà-Xiah gằn cổ lên cãi.

-Thế à?-tôi tròn mắt-Vậy...họ ko cảm chối, đuổi đánh, tổng cổ các anh ra ngoài à?

-Cái con bé này. Sao cứ ăn nói bậy như thế hả?-Uno khẽ cốc đầu tôi-Nói à biết, khi nhìn thấy tụi anh, bố em đã rất mừng đấy! Ông ấy bảo là...rất hâm mộ DB. Sau đó còn hát và nhảy một loạt những bài của bọn anh nữa. Nào là Purple line, Rising sun, O, Tri-angle...-anh ấy huyền thuyên.

-Còn nữa...còn nữa-Max chen vào-Nhìn thấy anh, mẹ em đã khen anh đẹp trai hơn nhiều so với trong ảnh và trên TV. Bà ấy bảo rất hài lòng khi có được một đứa con rể như anh. Sau đó còn bảo nếu thích gì thì cứ nói với mẹ, bà sẽ sai người làm cho. Rồi nếu em có ăn hiếp anh thì cứ mách, bà sẽ đứng ra bảo vệ cho anh...-anh ấy tuôn ra một tràng-Còn nữa...

-Ông tướng! Nổ banh nhà rồi kìa-Hero và Micky đồng thanh. Sau đó hai người, mỗi người một bên véo thật mạnh vào hai bên má của Max.

-Á...a...a-Max hét lên bằng chất giọng “kinh hoàng” trời phú của mình-Jen! Em thấy chưa? Bọn họ ỷ lớn bắt nạt trẻ con kìa. Ông Ho còn “nổ” hơn anh nữa. Vậy mà lại chẳng ai dám *****ng-Max meo máo với tôi.

-Nhóc này hôm nay láo nhử? Xử đẹp nó đi anh em!-Uno vừa nói vừa xông vào Max. Tiếp theo đó là Xiah, Hero và Mic. Bọn họ cứ rượt đuổi nhau chạy vòng vòng khắp nhà.

Phi...-tôi phì cười. Ko biết ông Vincent nghĩ sao mà lại khen tôi có công thay đổi 5 “ông” này. Bọn họ vẫn cứ trẻ con như thế. Mà thậm chí là còn “khìn” hơn lúc tôi chưa xuất hiện nữa ấy chứ. Thật là!...Nhưng nhìn thấy họ lại vui vẻ thế này, thật là tốt! Mong rằng sau này cũng vậy, họ cũng sẽ cười một cách thoải mái như thế. Ko phải lo nghĩ, bận lòng...

Tôi dẫn 5 người họ lên lầu, chỉ một dãy các phòng mà họ sẽ nghỉ ở đó.

-Jen! Anh đăng kí phòng này-Max nhanh chóng lên tiếng, chỉ tay về phía căn phòng sát cạnh phòng tôi.

4 người kia lập tức hét toáng lên, phản đối. Sau đó diễn ra một cuộc tranh cãi + chiến đấu để giành căn phòng ấy. Làm cách nào cũng ko khiến họ chấm dứt nên tôi đành phải “rống” lên. Ko ngờ cách ấy lại hiệu nghiệm. Tất cả đều im bật. Hướng ánh mắt về phía tôi.

-Các anh là đứa trẻ lên 3 giành nhau cây kẹo mút hay sao chứ hả?

-Uh thì...cũng gần giống vậy đó!-Xiah đáp.

-Anh!...-tôi lừ mắt nhìn anh ấy-Phòng nào cũng giống hệt nhau hết. Ko có phòng nào rộng thêm...1mm nào đâu. Cũng chẳng có phòng nào có thêm được vật dụng gì, dù chỉ là...một cái ly uống nước. Giành làm gì ệt người ra?-tôi giăng giải.

-Nhưng khác nhau về khoảng cách từ đó đến phòng em-Mic bình thản nói.

4 người còn lại đưa mắt nhìn tôi, gật đầu lia lịa, đồng tình với Mic. Tôi đưa tay lên chống cằm. Suy nghĩ!... Cuối cùng thì chỉ có một phương án duy nhất...

-CÁI GÌ???-5 người đồng thanh hét toáng lên-Ồ CHUNG MỘT PHÒNG HẢ?

Tôi ko đáp mà chỉ nhún vai. Tất cả đưa mắt nhìn nhau. Mỗi người một kiểu biểu hiện. Hero đưa tay lên sờ môi. Uno gãi đầu gãi tai. Xiah nhíu mày, nhăn mặt. Mic đứng khoanh tay trước ngực, nhìn vào khoảng không vô định nào đó. Max lôi trong túi ra một cây kẹo mút, mút liên tục. Ai cũng như đang suy nghĩ ghê gớm lắm. Bầu không khí yên ắng được 5 phút thì lại tiếp tục bị tiếng thao thao bất tuyệt của 5 người kia phá vỡ.

-Ko thành vấn đề. Càng đông càng dzui muh-Uno khoát tay.

-Yep!!! Tối lại còn được ngủ chung giường. Quá tuyệt, phải ko...mẹ nó?-Xiah choàng tay qua vai Mic, hỏi.

-Uh. Nhưng ko được ôm tôi đâu đấy nhá! Ko thì tôi...đạp lệt xuống giường à-Micky đe dọa.

-Nhưng mà trong đó có mấy cái giường? Hok lẽ 5 thằng con trai lại thượng lên nằm chung một giường sao? Vừa chật chội lại vừa...ghê ghê thế nào ấy-Max rùng mình.

-Ai thêm giở thói 35 ra với cậu đâu mà ghê ghê. Chỉ cần đề phòng tên Ho nửa đêm mò mẫm bậy bạ là đủ rồi!-Hero vỗ vai Max, trấn an. (cái kiểu trấn an này còn kinh khủng hơn đe dọa >.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/5-chang-trai-va-mot-co-gai>